

Giới thiệu Ai Nha, Bảo Bối!!!

Truyện Ai Nha, Bảo Bối!!! của tác giả Angelina có hay không hay như thế nào, có những gì mới mẻ. Mời các bạn đọc cùng tôi để cùng tìm hiểu thêm nhé.

“Tại sao tớ thích đàn ông? Cậu quan tâm chuyện này lắm sao? Cậu quan tâm lý do cùng cảm xúc của tớ lắm sao? Vấn đề của cậu chẳng qua là tràn đầy chán ghét cùng chỉ trích mà thôi, cho nên tớ cũng không muốn trả lời bất cứ điều gì!”

Tớ chỉ muốn nhào tới phía sau lưng của hắn, ôm thật chặt thân thể của hắn, sau đó ghé vào tai của hắn nói một câu thật ngọt ngào: “Ai nha, bảo bối!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Lời Nói Đầu

Note: Cái này do chị tieumanulk edit, Phong chỉ sửa lại một chút thôi.

Gần đây chính sửa lại tiểu thuyết mình đã viết nên định ghi lại một số cảm nghĩ, mới phát hiện từ "Chỉ muốn làm người đàn ông của cậu" đến "Cậu ấy là Chi Lý đại nhân", bản thân đã thay đổi rất nhiều. Thật ra chỉ cần các bạn cẩn thận để sẽ cảm nhận được, từ Tô Tiểu Mễ đến Kha Bối, mấy tiểu thụ do tôi viết cũng ngày càng trở nên thành thực. Tính cách cũng vậy, Tiểu Mễ ngây thơ khả ái rồi đến Mạch Đình, Mạc Tạp, cuối cùng là Kha Bối ngày càng lém lỉnh tà ác. Tôi nhớ mình đã từng nói bản thân tôi có hai tính cách, mà hai loại tính cách này theo thời gian thay đổi mà trở nên nhỏ bé, để rồi tính cách này cắn nuốt tính cách khác. Tôi đã phân biệt không rõ tiểu thuyết đang thay đổi mình hay mình đang thay đổi tiểu thuyết. Đó là sự thay đổi của tôi.

Trong đó có một bộ tiểu thuyết được chọn chuyển thể thành phim điện ảnh cũng vì thế càng thêm nhiều người tìm đọc tiểu thuyết của tôi. Tôi không vì vậy mà mừng rỡ như điên cũng không bài xích, tình yêu của bọn họ tạo ra tình yêu của bạn, tình yêu của bạn lại tạo ra hết thảy. Vì vậy, 2 năm sau một lần nữa viết lời nói đầu là để cảm ơn các bạn. Quyết định ra sách không phải vì cái gì khác mà chỉ vì muốn thực hiện điều này.

Đã nhiều năm trôi qua, rất nhiều chuyện đã thay đổi nhưng cũng có rất nhiều sự việc chưa thay đổi, nguyên vẹn như thuở ban đầu.

Giả như ban đầu đã nói tôi sẽ không dùng tiểu thuyết của mình để trút giận, hiện tại vẫn như thế. Bất kể trong đời sống hiện thực tôi gặp phải bao nhiêu chuyện phiền phức cũng sẽ không vì tâm tình của mình đem bức dọc của mình trút hết lên số phận bọn họ, ngược lại tôi cần bọn họ giúp tôi quên mất, càng đau thương sẽ càng tốt đẹp.

Giả như ban đầu đã nói tôi chỉ viết những gì mình thích, sẽ không miễn cưỡng mình hy sinh cái gì, hiện tại cũng không thay đổi. Không thích nổi tiếng, không thích lộ diện, không thích quảng cáo bản thân lại càng không thích vì những chuyện đó ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của mình. Tôi chỉ thích yên tĩnh một mình làm chuyện mà mình yêu thích. Tôi không thích quá để ý đến nhận xét của người khác vì vậy sẽ nghiêm trọng làm hỏng tâm trọng của mình. Nếu như bạn ngẫu nhiên đọc được truyện do tôi viết, ngẫu nhiên yêu thích cách hành văn của tôi, vậy là đủ rồi, không cần tuyên truyền rầm rộ cũng không cần miễn cưỡng người khác. Nếu như thật lòng thích, nhiều người hay ít người cần gì phải so đo?

Giả như ban đầu đã nói tôi rất ít trả lời lại bình luận của các bạn, về điểm này dĩ nhiên sau này cũng sẽ không thay đổi. Tôi sẽ đọc mỗi dòng nhận xét của các bạn, tôi sẽ đọc hết các tin nhắn bạn gửi đến cho tôi nhưng tôi sẽ không trả lời, ở phương diện này các bạn nên từ từ thích nghi. Tôi thật sự rất lười, sinh ra đã vậy không thể thay đổi.

Quay trở lại tiểu thuyết, mỗi một quyển đều được tôi hết lòng viết ra, nếu như còn lỗi chính tả thì cứ xem như một kỷ niệm tôi đánh nhầm đi, à, việc này phải phiền các bạn thông cảm.

Không nói nhảm nữa, nói đến bộ tôi vừa mới viết đi, tôi không thể bỏ qua bóng tối nhưng cũng không muốn mất đi ánh mặt trời. Nên tôi phải tìm cách cân bằng, trong bộ BG mới "Thông qua âm mưu cắn chắc anh" tôi đã cho vào đầy tất cả âm mưu xoắn xít, còn một bộ BL khác thì tôi sẽ rót vào tất cả ngọt ngào tốt đẹp. Nói nữa, tôi không cố ý viết BL tôi chỉ muốn viết một câu chuyện tình yêu phi giới tính mà thôi.

Rồi hãy nói viết H, tôi thật sự vô lực, ban đầu viết "Tôi muốn trở thành người đàn ông của cậu", tôi cho rằng đã viết BL thì phải viết H mới gọi BL, nên đã kiên trì, bởi vì tôi đã nói khi viết mỗi bộ tiểu thuyết tôi đều tập trung vào tình cảm bọn họ, bọn họ là tôi mà tôi cũng chính là bọn họ, bởi vậy khi viết H tôi cũng đã liên tưởng, điều này khiến tôi không được tự nhiên, vì thế càng về sau càng ít phối hợp truyện BL, ý là ít H đó mà.

Sau nữa tôi lại được sự ủng hộ của bố tôi, ông ấy đã ủng hộ tôi về mọi mặt, ông hỏi tôi: "Nếu như sách của con bán không được thì thế nào?" Lúc đó tôi nói: "Có thể làm gì? Đành chịu." Ông ngừng một chút rồi nói tiếp: "Cứ coi như thử sức đi." Ngày đó mở tiệm ông ấy lại lần nữa gọi điện cho tôi hỏi tình hình tiêu thụ, tôi nói với ông tình hình cũng không tệ lắm, ông lại ngừng một chút mới nói: "Có người thích là tốt rồi."

Mới ngày hôm qua thôi, bố lại gọi cho tôi: "Con đang làm gì?"

Tôi: "Đang rảnh rồi bố à."

Bố tôi lại nói: "Rảnh rồi thì viết bộ mới đi."

Từ nhỏ đến lớn bố tôi luôn ủng hộ tôi vô điều kiện, hiện tại dù tôi đang viết về một vấn đề đặc biệt nhạy cảm, bố tôi cũng không thay đổi.

Tôi viết bộ truyện mới này cũng vì tặng cho các bạn, cảm ơn các bạn đã ở bên cạnh tôi nhiều năm, vô điều kiện ủng hộ tôi, mua sách của tôi, dĩ nhiên có cả những bạn nguyện ý đọc truyện tôi viết bất kể thời gian dài hay ngắn.

Thuở nhỏ tôi viết cho bản thân mình xem, đến bây giờ viết để các bạn xem, sau đó biến nó thành một quyển tiểu thuyết, con đường này mặc dù khá dài, đi đến bây giờ lại không có yêu cầu gì.

Kết thúc mấy lời nói nhảm, bắt đầu thôi.

Bổ sung thêm một câu, không nên vì những đặc điểm nhân vật trong truyện liên tưởng đến tôi, tôi không có tốt đến vậy.

Angelina

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hoàng Tử Ở Nơi Nào?

Chương 2: Hoàng tử ở nơi nào?

Note: Chương này Phong edit, nên không giống với bản do chị tieumanulk edit.

Trường học này không có những nhân vật huyền thoại, chỉ có những người quái dị mặc những bộ trang phục không chính thống. Bọn họ tới đây không phải để học mà để tham gia tuần lễ thời trang. Không có khung cảnh đẹp như thơ, chỉ có những bụi rậm che giấu những đôi nhân tình bí mật vụng trộm. Đầu lưỡi không nếm được thức ăn ngon, chỉ có lẫn vào phòng ăn một người phụ nữ mái tóc mềm mại bụng com trắng cùng thức ăn lên bàn. Thậm chí một bầu không khí học tập tốt cũng không có, chỉ có học sinh leo tường đi ra ngoài bị phát hiện. Trường học này trừ nhảm chán ra chính là vô vị.

Lớp mười hai là năm cuối cùng, học sinh phải gặp nhiều trận bi kịch. Trước hết là giáo viên và phụ huynh, họ đồng thời đưa bàn tay yêu thương ra, đem học sinh đặt ở trong lòng bàn tay bốp không còn hình người.

Đi dạo trong cảnh đêm buồn tẻ cứ lặp lại này, Quả Tri nhìn về phía trước mà đi, không hề suy tính. Cậu có một gia đình hài hòa, có nhiều bạn bè tốt, có sở thích lành mạnh, thành tích học tập lại ổn định nhưng tại sao có lúc cậu lại cảm thấy bản thân cô đơn đến không thể tin được. Loại cô đơn mảnh liệt này, vô luận là cậu hay người khác đều không thể hóa giải được.

Thầy chủ nhiệm cầm đèn pin trong tay đi dò xét trường học. Quả Tri đi tới vườn hoa, thấy thầy chủ nhiệm liền tốt bụng cúi người hương bụi rậm nhỏ giọng la lên: “Chạy mau đi, thầy chủ nhiệm tới!” Vốn chỉ là một tiếng động nhỏ của cành cây nhưng lại khiến chim muông bay tán loạn bốn phía. Đôi tình nhân quần áo xộc xệch như không có chuyện gì xảy ra, đột nhiên bàn luận về môn số học phức tạp, ngữ văn, địa lý... bình tĩnh đi ngang qua sát vai thầy chủ nhiệm. Quả nhiên đúng là trường học a, có thể nói diễn viên chính là được đào tạo từ đây mà ra.

Quả Tri lộ ra nụ cười: “Nhìn dáng dấp tất cả mọi người hương thụ cuộc sống nơi trường học mình thấy thật vui!”

Quả Tri là một mẫu nam sinh như thế nào? Nói dễ nghe chính là một tên ngốc, nói khó nghe hơn nữa chính là một tên đại ngốc. Mọi thứ trong mắt cậu đều hoàn hảo cả. Cậu có một quan niệm sống vô cùng lạc quan, lạc quan đến mù quáng. Ví dụ đơn giản như, nếu bầu trời đột nhiên đổ mưa, cậu sẽ cảm thấy mình giống như đang ở trong MTV; nếu như trên bầu trời đột nhiên rơi xuống nhiều con dao, cậu không quan tâm mình có bị dao chém trúng hay không, cậu chỉ biết suy nghĩ nhà mình mấy năm tới sẽ không cần thay dao; nếu như ông trời đi tiểu, cậu sẽ nghĩ nước tiểu của ông trời có thể dưỡng nhan sắc hiệu quả hay không; nếu như ông trời cũng có chu kì kinh nguyệt, cậu sẽ nghĩ thì ra là ông trời là phụ nữ. Bất kể là cái gì, cậu chính là không tránh!

Cậu bước chân nhẹ nhàng, vô hồn trở về phòng học. Trong phòng học chất đầy sách vở cùng đề cương ôn tập này, phân chia thành hai loại hình ảnh. Một bên là những người có thành tích tốt cầm đề cương ôn tập tranh luận, mặt đỏ tới mang tai. Một bên là những người có thành tích kém dùng đề cương như miếng lót để cắt móng tay. Quả Tri ngồi ở phía sau cùng, hai tay nâng má chờ tiếng chuông báo giờ tự học kết thúc.

Đám học sinh mới chơi bóng rổ trở về vui vẻ đùa giỡn. Người cầm trái bóng bị những người bên cạnh đụng vào, quả bóng lăn ra tới ngoài cửa phòng học, vừa văng nằm dưới chân một người.

“Cậu bạn học kia, phiền cậu lượm giùm tớ quả bóng.”

Không có bất kỳ hồi âm. Người nam sinh kia lướt qua bóng rỗi đi. Quả Tri hướng ra ngoài liếc mắt nhìn, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nam sinh này, hẳn còn mang cái nón lưỡi trai.

“Người nam sinh kia giống như lúc nào cũng mang nón lười trai, rồi cuộc xem trường học là cái gì?” Quả Tri đột nhiên nói.

Vương Lâm Lâm ngồi cùng bàn nhàm chán vuốt vuốt tóc: “Ai biết, nói không chừng là đáng đáp quá xấu xí không dám gặp người, hình như là học ban 3 hay ban 4 gì đó. Nghe bạn bè của tớ nói qua, ban của bọn họ có một quái nhân, lúc nào cũng mang cái nón lười trai, lại còn kéo xuống thấp che gần hết cả khuôn mặt. Chưa ai nhìn được gương mặt thật của hắn, cũng không ai muốn nhìn. Hắn rất dễ bị lãng quên, thành tích thì bình thường, thể lực cũng bình thường, cái gì cũng bình thường. Ài nha, thật là xui xẻo quá, chọn trúng cái trường trung học đệ nhị cấp này. Hai tớ lúc đầu còn tưởng sẽ được ngắm vườn sao băng lãng mạn, bây giờ thì vỡ mộng rồi. Nghe nói hôm nay sẽ có một học sinh mới chuyển tới, nhưng ngàn vạn đừng để tớ thất vọng lần nữa.”

“Bình thường không tốt sao? Tớ cảm thấy bình thường rất tốt đó!”

“Cậu có chuyện gì mà cảm thấy không tốt đâu!”

“Phải không?” Quả Tri nhàn nhạt cười: “Nếu như cảm thấy cái gì cũng không vừa mắt, vậy cuộc sống kia còn có ý nghĩa gì?”

Cuộc nói chuyện của bọn họ bị giáo viên cùng học sinh mới được dẫn tới cắt đứt. Nữ sinh không nhìn được mừng rỡ như điên, Vương Lâm Lâm càng kích động hơn, thiếu chút nữa còi hết quần áo chạy lên ôm học sinh mới chuyển đến: “Tớ ở đây ba năm qua yên lặng cầu nguyện, rốt cục nguyện vọng cũng trở thành hiện thực.”

“Vậy ba năm nay cậu không có cầu nguyện chuyện khác sao? Tỷ như thành tích khá lên một chút chẳng hạn.” Quả Tri vừa nói xong liền bị Vương Lâm Lâm hung hăng liếc mắt một cái, nhưng cô ấy ngay sau đó lại hưng phấn dậm chân: “Thấy không, hoàng tử thật thật là đẹp trai! Trường học của chúng ta được cứu rồi!”

Quả Tri cũng nhìn về phía nam sinh, nam sinh để tóc ngắn, gương mặt anh tuấn mang theo nụ cười mê hoặc vạn người, ăn mặc thì phong cách, giống như một người quý tộc đột nhiên rơi vào chốn bần dân này. Quả Tri gật đầu một cái: “Thật là đẹp trai!”

“Cái gì mà thật đẹp trai? So với toàn trường đã đẹp vượt mức quy định rồi đó! Đây mới chính là hoàng tử trong mộng của tớ!”

“Cậu đừng khoa trương quá!”

“Cậu phản ứng thật lạnh nhạt!”

“Tớ cũng đâu phải nữ sinh. Tớ có phản ứng với nam sinh thì đó mới là chuyện kì quái!”

Giáo viên dùng vài câu đơn giản để giới thiệu học sinh mới. Học sinh mới tên là Hoa Cốc Vũ, từ một trường trung học ở thành phố lớn chuyển tới đây. Vừa nghe đến ba chữ thành phố lớn, phảng phất ở trong mắt những học sinh khác cấp bậc của hắn lại được nâng lên không ít. Hoa Cốc Vũ tựa hồ đã quen với cuộc sống được vạn chúng ngưỡng mộ nhìn chăm chú, mang theo chút kiêu ngạo đi tới chỗ ngồi tạm.

Sau khi giáo viên rời đi một chút, giờ tự học cũng kết thúc. Quả Tri hôm nay là học sinh trực nhật. Cậu phải về sau cùng để lau tấm bảng đen cùng thu bài tập. Thu bài xong, cậu đem bài tập đặt ở phòng giáo viên, sau đó mới chậm rãi về lớp dọn dẹp sách vở chuẩn bị trở về phòng ngủ. Ánh đèn cầu thang mờ tối, tiếng bước chân thật rõ ràng. Quả Tri chạm mặt người nam sinh kia, bọn họ sát vai mà qua. Lúc hai người bọn họ ngược chiều, kẻ trên người dưới, Quả Tri đột nhiên xoay người: “Không quan trọng, đáng về bên ngoài không quan trọng. Đáng đáp xấu xí cũng không cần tự ti, tớ cảm thấy đáng đáp xấu xí vô cùng tốt.”

Nam sinh dừng lại, đưa lưng về phía Quả Tri, mở miệng ngăn ngừa, giọng nói thì dễ nghe dễ cho người ta ứng phó không kịp, nội dung lại khó nghe làm cho người ta ứng phó không kịp: “Bệnh thần kinh!”

“Xin lỗi, tớ không có ý cười nhạo cậu. Tớ chẳng qua là không muốn cậu bối vì dung mạo của mình mà tự ti. Tại sao phải giấu mặt trong chiếc nón lười trai? Hường thụ một chút ánh mặt trời không phải là rất tốt sao? Là bối vì trên mặt cậu có vết sẹo sao? Hay là bẩm sinh đáng đáp đã xấu xí? Tớ không ngại đâu, tớ cũng có rất nhiều bạn bè đáng đáp xấu xí.” Quả Tri, cậu nói như vậy vì để cho nam sinh này dễ chịu hơn một chút, nhưng cậu có cân nhắc qua bạn bè cậu sẽ có cảm giác gì không?

Nam sinh vô tình nhìn Quả Tri bị thần kinh một mình nói nhảm, đang muốn rời đi. Quả Tri cho là mình làm thương tổn hắn, cuống quýt níu bả vai hắn lại. Nam sinh lãnh đạm xoay người, bọn họ đứng đối xứng với nhau, khoảng giữa hai người chỉ bằng chiều dài của vành nón.

“Tớ nói là thật, không tin cậu cứ để tớ xem một chút. Tớ tuyệt đối sẽ không bị dung mạo xấu xí của cậu làm cho hoảng sợ đâu.” Quả Tri biểu lộ nghiêm túc thành khẩn, cũng không đợi nam sinh đáp lại, ngón tay của cậu trên vành nón, cái nón chậm rãi bị kéo ra. Gương mặt của hắn dần dần bại lộ trong ánh sáng yếu ớt. Ánh mắt của hắn, lông mi của hắn, từng chút từng chút lọt vào tầm mắt của Quả Tri. Một hai giây sau, cậu đột nhiên đem cái nón đặt lại trên đầu của hắn, lại không điều khiển được nhịp tim của mình, cậu hét hoảng nói: “Quả nhiên cậu chỉ thích hợp đội cái nón lười trai này, gấp lại sau!” Nói xong, Quả Tri chạy đi thật nhanh.

Nam sinh nhìn theo hướng chạy của Quả Tri: “Quả nhiên là bệnh thần kinh!”

Ban đêm, bóng tối có thể đoạt đi tầm mắt nhưng không cách nào đoạt đi hình ảnh trong đầu óc của Quả Tri. Người kia, mình chỉ dùng hai giây để nhìn hắn, tại sao bỗng tìm lại có thể rung động như thế? Gương mặt đó, vạch trần cái nón kia một giây, Quả Tri chỉ có một ý niệm, thì ra là hoàng tử ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bão Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tên Của Hấn

Chương 3: Tên của hấn

Note: Nhắc lại, chương này do Phong edit.

Vương Lâm Lâm nâng hai má ngồi nhìn Hoa Cốc Vũ cách đó không xa, một bộ dáng giống như sống ở hoang đảo nhiều năm chưa từng thấy đàn ông: “Thật là đẹp trai, hy vọng cậu ấy sau này sẽ là bạn trai của tôi!”

“Ừm, đẹp trai.” Quả Tri trả lời cho có lệ.

“Mặc dù cậu đối với đàn ông không nổi dậy hứng thú, nhưng cũng đừng thờ ơ như thế. Ở cái trường học rách rưới này, thấy một người đẹp trai như vậy rất dễ dàng sao? Mà cậu bình thường rất tích cực mà, sao bây giờ lại thành như thế?”

“Ừm!” Trả lời cho có lệ như trước. Quả Tri cầm bút nhanh chóng viết chữ lên cuốn tài liệu. Giáo viên lớp kế bên đang gọi tên của mỗi người lên nhận bài kiểm tra, Quả Tri ngồi ở hàng ghế cuối cùng bên này vểnh tai lên nghe, bỏ qua tất cả tên của nữ sinh, ghi nhớ tất cả tên của nam sinh tên. Hành động kì lạ này ngay cả bản thân cậu cũng không giải thích được. Bộ dáng của cậu giống như một người nghiện hút thuốc phiện. Chỉ cần một lần, không phải, chỉ cần hai giây liền muốn nhiều hơn. Gương mặt như vậy tại sao lại muốn che giấu? Tại sao cam tâm tình nguyện bị nói xấu? Quả Tri đối với nam sinh này tò mò ngày càng nhiều, không thể ngừng lại.

Sau khi tan lớp, bọn học sinh xông ra phòng học. Nam sinh kia không có chút sức lực nào, dựa vào hành lang lan can, không ai chú ý tới trừ Quả Tri. Quả Tri như không có chuyện gì xảy ra cầm tài liệu học tập, sau đó đi lại gần bên tên nam sinh kia, nói: “Khí trời thật tốt a, Trương Dũng!”

Đối phương không có bất kỳ đáp lại nào.

Cậu lần nữa nói: “Khí trời thật tốt a, Tần Tiểu Quân!”

Đối phương vẫn như cũ không có trả lời, cũng không phải tên này sao?

“Này cậu, khí trời thật tốt a, Ngô Hạo, Nhâm Thần Siêu...” Quả Tri một hơi đưa ra chừng mười cái tên.

Rất cục nam sinh kia cũng nhàn nhạt lên tiếng: “Trong đầu cậu chứa gì vậy?”

“Sao lại nắng tớ? Tớ tên là Quả Tri, cậu tên gì?”

“Không cần thiết nói cho cậu biết!” Nam sinh nói xong liền rời đi.

Bị đối xử lãnh đạm, Quả Tri nhìn chằm chằm bóng lưng của hấn, ôm lấy tay: “Rõ ràng là đang xấu hổ!” Cái loại ý nghĩ lạc quan này rốt cuộc là từ nơi nào nhô ra vậy, hoàn toàn hiểu lầm!!

Chuông vào học vang lên. Bọn học sinh lại bắt đầu tràn vào phòng học. Cuộc sống lớp mười hai khô khan tái diễn. Mỗi ngày chỉ có thể xông ra tràn vào, thời gian ra chơi ngắn ngủi chỉ đủ để đi vệ sinh mà thôi. Thầy béo, lùn cảm thức tam giác cùng sách giáo khoa đi tới, câu nói đầu tiên là: “Ngày mai tiến hành thi thử!”

Phía dưới học sinh oán than gào thét: “Nữa, lại nữa rồi... Sức lực sắp cạn kiệt rồi...”

Quả Tri nghĩ thầm: thật tốt quá, thi nữa, lại có thể chơi với đồng bài tập hơn nữa ngày rồi.

“Còn có ba tháng nữa sẽ thi tốt nghiệp trung học, các em cũng căng thẳng, lo sợ, đừng nên quá ham chơi.” Lời này chỉ làm cho tâm tình học sinh càng thêm nặng nề. Thầy giáo dạy số học nói tiếp: “Đem bài tập ngày hôm qua giao cho các em nộp lên!”

Học sinh ngồi cuối lớp bắt đầu đứng lên đi thu bài. Nhận được phiếu bài tập của học sinh, thầy giáo tùy tiện lật hai ba phiếu đầu lên xem, đột nhiên tức giận quát: “Quả Tri, em viết vào phiếu bài tập mấy cái ngôn ngữ này làm gì?” Cũng khó trách được thầy tức giận, vì trên phiếu bài tập của cậu chất đầy tên của các nam sinh lớp kế bên.

“Em, em đang luyện chữ!” Quả Tri chột dạ trả lời.

“Luyện cái gì mà luyện, thi tốt nghiệp trung học không cần phải viết chữ đẹp!”

“Dạ!” Quả Tri làm trề môi, thật vất vả mới ghi được lại bị thầy lấy đi.

Tan tiết thứ hai, Hoa Cốc Vũ nhủ đôi mày anh tuấn trở lại phòng học. Từ trong ngăn tủ lấy ra cái gương bắt đầu sửa sang lại đầu tóc. Đột nhiên cảm thấy một trận âm lãnh, ngẩng đầu lên liền thấy một nam sinh mang cái nón lưỡi trai. Mặc dù không thấy được mặt của hắn, lại có thể cảm giác có tầm mắt hướng tới đây, hắn vuốt vuốt tóc của mình: “Thật là, tại sao gương mặt mình lại đẹp như vậy, đi tới chỗ nào cũng được nhiều người theo đuổi.”

Vương Lâm Lâm mê muội: “Đúng, đúng! Không cần để ý hắn, hắn là một quái nhân!”

Quả Tri ngồi một bên trầm mặc không nói gì. Chỉ trong một thời gian ngắn Hoa Cốc Vũ đã được thăng làm hoàng tử học đường. Nhưng, nghĩ đến hoàng tử học đường, tầm mắt Quả Tri lại len lén hướng ra nam sinh ngoài cửa.

Giờ tự học kết thúc, Hoa Cốc Vũ bị nữ sinh vây quanh hỏi lung tung này kia. Nam sinh kia chẳng biết lúc nào lại xuất hiện ở bên ngoài phòng học nhìn chằm chằm Hoa Cốc Vũ, khiến toàn thân hắn sợ hãi, rốt cục không nhịn được kêu la: “Cậu rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Nhìn cậu.” Nam sinh trực tiếp nói, ngược lại để cho Hoa Cốc Vũ có chút không biết như thế nào đáp lại, cuối cùng chỉ đành nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Tôi biết cậu thích tôi là chuyện khó tránh khỏi. Nhưng, tôi thật không có biện pháp đáp lại tình cảm của cậu.”

“Đi một vòng!” Nam sinh đột nhiên ra lệnh, giọng nói làm cho không người nào có thể kháng cự. Hoa Cốc Vũ sợ hãi, ở trước mặt nam sinh đẹp trai kia quay một vòng: “Thật là hết cách! Vóc dáng này lại làm cho người ta thêm thương.”

“Quả nhiên rất thích hợp!” Nam sinh nhẹ giọng miên Nam, sau đó bỏ lại Hoa Cốc Vũ còn chìm đắm trong tự mãn mà rời đi. Quả Tri lặng lẽ từ phòng học thò đầu ra, thấy nam sinh đi hướng cầu thang bên phải. Cầu thang đó đã bị trường học khóa lại, cho nên có rất ít người đi đến đó. Hắn rốt cuộc đi đâu, làm cái gì?

Quả Tri mang theo tò mò theo đuôi phía sau. Cầu thang nhỏ hẹp tối tăm đang lúc an tĩnh đến đáng sợ, chỉ còn dư lại âm thanh của tiếng gõ bàn như có như không. Nam sinh ngồi ở trên lan can của cầu của thang, chéo hai chân, hơi khom người, trên đùi để laptop. Ánh sáng màn hình laptop soi sáng gương mặt hắn. Hắn tựa hồ không có chú ý tới Quả Tri ở gần đó.

Thời gian đang trôi qua. Nam sinh nhìn màn hình, Quả Tri nhìn nam sinh. Cho đến nam sinh khép lại laptop lại mới phát hiện Quả Tri đứng ở phía sau. Quả Tri mang theo nụ cười ngây thơ: “Viết xong rồi sao? Cậu ở đây viết tiểu thuyết sao? Thật là lợi hại!”

“Không cần cậu khen!”

“Nhưng tôi cảm thấy cậu rất lợi hại! Thật hay, viết tiểu thuyết, vậy sở dĩ cậu nhìn Hoa Cốc Vũ là đang lấy hắn làm hình tượng nhân vật trong tiểu thuyết sao? Cậu muốn đem hắn viết thành đại hiệp hay dũng sĩ? Trong mắt Quả Tri tò mò muốn biết.

“Call boy!”

“Call boy sao? Không tệ, rất có lòng nhân ái, phục vụ nhu cầu cho con người!”

“Ngu xuẩn!”

“Sao lại đột nhiên mắng tôi? Lời tôi nói là thật!”

“Cho nên mới mắng cậu!”

“Như vậy không được nha, chúng ta là bạn bè mà!” Quả Tri đột nhiên bị chửi nên trề môi.

“Bạn bè? Loại tình cảm lãng phí dư thừa này không hề cần thiết!”

“Không hề lãng phí! Một mình cậu không cảm thấy cô đơn sao?”

“Cô đơn cũng là một thứ không cần thiết.”

Đối với câu trả lời của nam sinh này Quả Tri có chút khó hiểu lạ thường: “Nếu như cảm thấy cái gì cũng không tốt đẹp, vậy cuộc sống này còn có ý nghĩa gì nữa đây?” Cái câu hỏi này lúc trước cậu từng nói với Vương Lâm Lâm, nhưng cô ấy không có trả lời. Nam sinh này hỏi ngược lại vấn đề: “Nếu như cảm thấy cái gì cũng tươi đẹp, vậy cuộc sống này có tốt hơn chút nào không?”

Nghe được câu này, Quả Tri ngạc nhiên, cứ như vậy ngạc nhiên, cậu muốn cho nam sinh trước mặt không chút cảm tình này cảm nhận được thế giới đẹp đến bao nhiêu.

Nam sinh đứng lên chuẩn bị rời đi, lại bị Quả Tri đè bả vai lại: “Có muốn trở về tuổi thơ ngây dại một lần nữa không. Thời Tây?” Nụ cười của Quả Tri quá trắng nõn, quá âm áp, giống như ánh mặt trời kịch liệt chiếu vào Thời Tây không chỗ ẩn nấp. Quả Tri gọi ra cái tên này, đây là cái tên duy nhất cậu nhớ được trong số các tên mà cậu đã viết lên phiếu bài tập của mình. Không biết tại sao, ngay lúc này, cái tên này cứ như vậy bật thốt lên.

Thời Tây cau mày, đẩy Quả Tri ra, đứng lên: “Cách xa thế giới của tôi một chút!”

Quả Tri cũng đứng lên, hai tay chống nạnh: “Cậu yên tâm, tớ sẽ không đi vào thế giới của cậu, tớ sẽ chạy vào thế giới của cậu.”

Bọn họ cứ như vậy có giao tiếp qua lại. Thời Tây lạnh lùng hấp dẫn Quả Tri gây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cho Dù Có Khóc Cũng Không Quan Tâm

Chương 4: Cho dù có khóc cũng không quan tâm

7 giờ sáng, tiếng nhạc cho hoạt động thể dục buổi sáng vang lên, bọn học sinh đầu tóc rối bù loạn xạ đi xuống thao trường. Quả Tri thần thanh khí爽 xen lẫn ở giữa đám học sinh. Cậu thích ngủ nướng, cậu cũng thích tập thể dục buổi sáng, cậu thích bầu trời màu xám buổi sáng, cậu thích nhìn bạn học ngáp, cái gì cậu cũng thích.

Tầm mắt Quả Tri đột nhiên bị một phong cảnh khác gắt gao níu lại. Thời Tây ngược hướng đứng ở trong dòng người, xung quanh học sinh không ngừng sát vai hấn mà đi qua. Hấn chẳng qua là đứng ở nơi đó, hai tay để trong túi quần, duy trì một tư thế, chiếc nón lưỡi trai kéo xuống thấp, không cách nào thấy rõ về mặt của hấn.

Quả Tri là một người làm việc gì cũng không hề suy nghĩ nhiều, cậu đi lại hướng Thời Tây, không dịch không dời, khoảng cách bước chân giữa bọn họ đang thu ngắn lại. Xung quanh là tiếng ồn ào của học sinh, Quả Tri đưa tay ra đặt lên vành nón của Thời Tây, dùng sức kéo áp xuống: "Hãy che giấu cẩn thận, gương mặt này!" Nói xong Quả Tri liền bị người khác chen lấn đẩy xa, Thời Tây không chút biểu cảm rời đi. Trong cái thế giới này, hấn không chút nào nổi bật lại không cẩn thận bị Quả Tri phát hiện sự tốt đẹp của mình.

Bài thể dục buổi sáng kết thúc, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi thử. Bàn của Quả Tri bị dời ra hành lang bên ngoài phòng học. Cậu phát hiện Thời Tây cũng dọn ra bên ngoài. Để tỏ lòng tốt, cậu lặng lẽ nói với Thời Tây: "Thành tích của tớ cũng không tệ lắm, ở đây một hồi tớ sẽ truyền cho cậu đáp án. Mặc dù thành tích của cậu rất kém cỏi nhưng ngàn vạn không được tự ti, người có thành tích kém như cậu rất nhiều." Cái này cũng được coi là lòng tốt sao?

"Cậu im lặng một chút đi!" Thời Tây không chút nào cảm động đối với loại lòng tốt cảm động này.

"Một hồi nữa tớ ho khan chính là đang ám hiệu cho cậu." Quả Tri bày ra vẻ mặt nghiêm túc, bộ dáng kia phảng phất giống như cậu là một thiên sứ sẽ không vứt bỏ học sinh yếu kém.

Cuộc thi được tiến hành nghiêm túc. Quả Tri mỗi lần làm xong một câu liền nghiêm túc lưu lại câu trả lời vào một tờ giấy nhỏ. Ước chừng một giờ sau, cậu hướng về phía Thời Tây dùng sức ho khan. Đối diện không có trả lời, cậu lần nữa ho khan, không ngừng ho khan. Cái ám hiệu này chẳng phải rất đơn giản sao? Hấn bị bệnh lãng tai hay mất trí? Giám khảo coi thi đi tới: "Bạn học sinh này, nếu như không được khỏe đi bác sĩ khám liền đi!"

"Em, em không có sao hết!" Quả Tri không phải là một người hay nói dối, cho nên có chút ấp úng. Cậu siết chặt tờ giấy nhỏ trong tay.

Giám khảo coi thi quan sát Quả Tri một hồi liền rời đi, cậu thừa dịp giám khảo không để ý đem tờ giấy ném tới cho Thời Tây.

Thời Tây cau mày nhìn chằm chằm tờ giấy bị Quả Tri nhào nặn thành hình dạng xấu xí lẫn xuống dưới chân. Hấn mở ra, trên tờ giấy vẽ nhân vật hoạt hình này không chỉ có ghi đáp án để chọn mà ngay cả cách làm Quả Tri cũng viết ra không sót một từ.

Thời Tây ngẩng đầu lên liền thấy Quả Tri hướng mình nháy mắt phải, bàn tay còn làm biểu tượng OK.

Thời Tây nhếch khóe miệng đẹp mắt. Trong chốc lát tờ giấy lại bay trở về trên bàn của Quả Tri. Quả Tri mở tờ giấy ra, các nhân vật hoạt hình dễ thương cậu vẽ đều bị xóa sạch, một số đáp án được sửa lại. Quả Tri đem đáp án này so với bài làm của mình, cậu không khỏi bất ngờ, đáp án của hấn mới sửa lại có tỷ lệ chính xác cao hơn, lời giải cũng chính chu. Hấn rốt cục có phải là một học sinh yếu kém không?!

Sau khi có kết quả thi, Quả Tri nhận được thành tích cao, cậu cảm bài thi vui mừng như điên chạy đi tìm Thời Tây: "Cảm ơn cậu, nhờ cậu mà tôi được giáo viên tuyên dương trước lớp. Cậu thi được bao nhiêu điểm?"

Thời Tây chẳng qua là cúi đầu đọc sách, Quả Tri liếc lên bài thi trên bàn Thời Tây, 35 điểm!!!

"Là do cậu cố ý thi như vậy sao?"

"Không cần thiết nói cho cậu biết."

"Hẹp hời!" Quả Tri dùng sức trề môi rời đi. Cậu cũng làm một chút thái độ tức giận. Quả Tri là một người rất ít khi tức giận.

Vừa về tới lớp Quả Tri liền đi lại hướng Hoa Cốc Vũ: "Hoa nhi, tớ hỏi cậu một việc."

"Cậu đừng gọi tớ như vậy!!" Hoa Cốc Vũ đối với sự xưng hô này cảm thấy tức giận.

"Tại sao, tớ cảm thấy rất dễ nghe, bởi vì tên Hoa nhi này của cậu đại diện cho cái đẹp!"

Vốn còn muốn tức giận nhưng Hoa Cốc Vũ nghe được câu cuối cùng, tức giận cũng không còn, sò mặt của mình một cái: "Vậy tớ cũng không so đo với cậu. Muốn hỏi cái gì? Hỏi tớ tại sao tớ có thể đẹp trai được như vậy sao?"

"Không phải vậy. Tớ muốn hỏi cậu khi làm nghề callboy sẽ có những cử chỉ và tâm trạng gì thôi. Cậu có thể làm thử cho tớ chụp hình được không?" Quả Tri ngây thơ nói lên yêu cầu tà ác.

"Cái gì call boy? Cậu biết cậu đang nói gì không?!" Hoa Cốc Vũ thiếu chút nữa đem cục máu phun ra ngoài.

"Bởi vì tớ cảm thấy cậu xinh đẹp như vậy rất thích hợp." Xem ra Quả Tri mặc dù ngây thơ nhưng lại không ngu ngốc.

Hoa Cốc Vũ nghe được liền tán dương, ôm tay, gật đầu đồng ý: "Nói như vậy cũng phải. Call boy sao? Tớ sẽ phải làm tư thế gọi cảm, nhưng có lúc tình thần lại buồn bã, chán nản." Hoa Cốc Vũ bày ra vẻ mặt, Quả Tri nhanh chóng lấy điện thoại di động ra: "Đừng động đây, giữ vững cái tư thái mê người này, tớ sẽ lưu lại hình ảnh này!"

Hoa Cốc Vũ nhận được một câu khích lệ, Hoa Cốc Vũ bị thổi phồng lên trời, tạo ra nhiều loại nét mặt và kiểu dáng, chọc cho người trong lớp chăm chăm nhìn về hai người diễn này.

Giờ nghỉ trưa, Quả Tri cầm điện thoại di động xem lại những tấm hình, lại lần nữa như điên chạy đi tìm Thời Tây: "Tớ giúp cậu tìm được tại liệu hữu ích này nè!" Cậu lấy điện thoại di động đưa cho Thời Tây, Thời Tây xem từng tấm hình, nhìn Hoa Cốc Vũ trong hình, gương mặt Cốc Vũ có lúc thì sung sướng hưởng thụ, lúc lại buồn bã tâm trạng.

"Cậu định viết như thế nào vậy?"

Thời Tây nói hời hợt: "Hắn sẽ bị khách hàng nổi điên đánh chết thảm ở dưới sông."

"Nhưng bị đánh chết ở dưới sông hình như không được tiện cho lắm." Căn bản không muốn phản bác suy nghĩ của Thời Tây hay sao?

"Chết ở ven đường, sau đó bị đá xuống sông."

Quả Tri gật đầu một cái, có vẻ đã hiểu: "Thì ra là như vậy, ý nghĩ của cậu thật hay!"

"Anh đây không cần cậu khen."

"Nhưng tớ chỉ muốn khen cậu." Quả Tri cố chấp nói.

Tiếng ồn ào trong phòng học từ từ yếu ớt, chỉ còn lại có hai người. Thời Tây lấy cái nón xuống ném ở trên bàn, tiện tay cầm một quyển tập lên, xé một tờ giấy, cầm bút bắt đầu viết. Cử động lơ đãng như vậy lại làm rung chuyển tâm tình của Quả Tri. Chỉ nhìn hai giây thôi đã đủ động lòng người, chưa kịp đến giây thứ ba mà ngay cả ánh mắt cũng biến thành run rẩy.

Gương mặt đó ở dưới ánh mặt trời bất kì từ ngữ nào cũng không thể miêu tả được. Hắn cúi đầu, ánh mắt đặt ở trên tờ giấy, hắn cứ như vậy ngồi đối diện với Quả Tri. Quả Tri hai tay chống hai bên cảm nhìn Thời Tây, thượng đế thật là quá thiên vị, đem tất cả nét đẹp vào trên gương mặt của hắn.

Lúc Thời Tây viết xong, ngẩng đầu lên mới phát hiện Quả Tri đang nhìn mình chăm chăm: "Cậu tại sao vẫn còn ở nơi này?"

"Tớ cũng không biết." Quả Tri thành thật trả lời, nói xong lại tiếp tục bổ sung: "Thật kỳ quái, giống như cảm giác mình có thể nhìn cậu như vậy suốt cả ngày mà không chán." Quả Tri không hiểu được định nghĩa của cái từ mập mờ này, chỉ xuất phát từ mấy lời muốn nói mà nói ra thôi. Quả Tri thuần khiết muốn đi vào thế giới của Thời Tây.

Thời Tây khoanh hai tay đặt lên bàn, hơi nghiêng người kéo gần khoảng cách với Quả Tri. Hắn nhìn chăm chú vào Quả Tri thật lâu, đột nhiên nhào tới gần hơn nữa. Quả Tri muốn lui về phía sau nhưng thân thể không cách nào nhúc nhích được.

Giọng nói của Thời Tây lạnh như băng: "Đừng tới gần tôi, tôi sẽ làm cậu khóc, Quả Tri."

Quả Tri nín nụ cười thật âm áp: "Không quan tâm, không quan tâm, cho dù có khóc tớ cũng không quan tâm, tớ sẽ làm cậu cười."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sâu Tận Đáy Lòng

5. Sâu tận đáy lòng

Chủ nhật không có đi học, Quả Tri trở về nhà thật sớm. Ngôi nhà mặc dù không lớn nhưng lại rất chỉnh tề, ngăn nắp. Mẹ cậu ở phòng bếp nấu cơm, quay đầu lại nụ cười hiền lành nhìn chăm chú vào Quả Tri: "Đã về rồi sao? Kết quả thi thế nào? Đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi!"

"Kết quả thi cũng không tệ lắm." Quả Tri đứng ở bên cạnh mẹ, bật vòi nước rửa tay.

Cha cậu cũng mới từ bên ngoài trở về. Mặt của ông như thường lệ mang theo sự nghiêm túc khiến ai nhìn thấy cũng sợ, thấy Quả Tri liền hỏi: "Tuần này như thế nào, không gây ra rắc rối gì chứ?"

"Không có!"

"Ba mới vừa đi ngang qua tiệm nét thấy những đĩa nhỏ kia chui vào bên trong, thật là hư hỏng, con đừng học theo mấy đứa đó!"

"Con biết!"

"Biết thì tốt!"

Cha của Quả Tri tên là Quả Vân, ông là một người lính đã nghỉ hưu, tính tình gia trưởng và cổ hủ. Trong nhà có gia quy nghiêm khắc: lúc ăn cơm không được nói chuyện, ngày nghỉ phải trở về nhà trước 6 giờ, không cho lên mạng chơi trò chơi... Trong cái nhà này chuyện không được làm còn rất nhiều. Tuy Quả Vân rất yêu thương Quả Tri nhưng ông có phương pháp giáo dục con riêng. Trong phòng khách có để một cây roi, từ nhỏ đến lớn nếu như Quả Tri phạm vào sai lầm nghiêm trọng, Quả Vân sẽ dùng cái cây roi này đánh Quả Tri để cho cậu nhớ rõ mà không tái phạm. Mẹ cậu là một người phụ nữ dịu dàng, đảm đang, chồng nói gì nghe nấy. Ngôi nhà này cũng giống như những gia đình bình thường khác, cũng có cuộc sống đơn giản, nhàn nhạt ảm áp.

"Sắp tới thi tốt nghiệp trung học rồi, con phải chăm chỉ học tập, nghe lời của thầy cô. Nếu như thi được thành tốt tốt, cả nhà chúng ta sẽ đi ra ngoài du lịch một chuyến." Quả Vân nói tiếp.

"Dạ, con sẽ cố gắng!"

Cơm nước xong, nghỉ ngơi nửa ngày, buổi chiều Quả Tri rời khỏi nhà trở về trường học. Cậu ngồi ở trên xe buýt, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh. Lúc gần tới trường học, cậu thấy được Thời Tây ở bên ngoài, kéo kính xe xuống, thò đầu ra hô to: "Thời Tây ~"

Thời Tây nghe được loáng thoáng tiếng la hét, ngẩng đầu, Quả Tri lại tiếp tục hô lớn: "Tớ ở trên xe, là tớ, Quả Tri ~"

"Cậu thò đầu ra cửa sổ xe là muốn tìm cái chết sao?" Thời Tây cắn răng đáp lại nhiệt tình của Quả Tri.

Sau khi xe đến trạm dừng, Quả Tri liền đuổi theo Thời Tây đi cũng không xa: "Cậu đi đâu vậy?"

"Không cần thiết nói cho cậu biết."

"Vậy tớ đi theo cậu, cậu cũng không cần thiết ngại ngùng!" Quả Tri học giọng của Thời Tây, nhận được sự xem thường của Thời Tây.

Tòa nhà 5 tầng trước mắt bị phân chia thành rất nhiều căn phòng, chủ yếu là dành cho học sinh thuê ở. Hành lang có rất nhiều người đi qua đi lại, Thời Tây đi tới một căn phòng ở bên góc, lấy cái chìa khóa ra mở cửa. Quả Tri còn chưa vào cửa liền hâm mộ nói: "Thì ra là cậu ở bên ngoài, thật tuyệt nha!"

Thời Tây đi vào nhà đem Quả Tri nhét ở ngoài cửa, đang chuẩn bị đóng cửa lại thì bị Quả Tri dùng tay ngăn lại: "Tớ có thể vào xem một chút không?"

"Đầu óc cậu có thể có chút ý thức an toàn hay không? Tùy tiện cùng người khác vào nhà." Thời Tây cự tuyệt.

Nhưng Quả Tri bất kể cự tuyệt, nhanh chóng chui vào phòng Thời Tây: "Thế giới này lấy ở đâu ra nhiều người xấu như vậy? Hơn nữa tớ là nam sinh, cũng không phải là nữ sinh, bọn họ có thể làm gì với tớ?" Quả Tri đối với phương diện này ngu xuẩn làm cho người ta phải sợ hãi than.

Mở đèn, phòng Thời Tây hiện ra lộn xộn nhưng rất sạch. Các góc phòng bừa bộn với những cuốn sách, thùng rác đầy rẫy giấy vụn xây thành núi, trên bàn để laptop cùng rất nhiều bút viết. Quả Tri quan sát mấy cuốn sách, tất cả đều là những câu chuyện cổ tích nổi tiếng trên thế giới, nhưng mà không thấy tiểu thuyết tình yêu cùng tiểu thuyết kiếm hiệp. Góc khác rải rác các băng đĩa DVD, chỉ có hai loại hoạt hình và kinh dị.

"Cậu không thích tình yêu sao?"

"Nó có đáng giá để tôi thích?"

"Nhưng tình yêu sẽ ngọt ngào, sẽ hạnh phúc!" Quả Tri theo cảm nhận của mình mà nói.

Thời Tây cởi áo ra, cái nón cũng rơi trên đất, hắn vừa từ bên trong tủ treo quần áo lấy ra quần áo sạch vừa nói: "Tình yêu cũng sẽ có phản bội, sẽ có thống khổ, sẽ có chia ly."

"Thật không phải, yêu, yêu, yêu, tình yêu, nó..." Quả Tri chỉ muốn tiếp tục cãi cò, chỉ muốn đem tầm mắt tập trung trên mặt Thời Tây, nhưng rốt cục tầm mắt không nhìn được hướng thân thể hắn nhìn, ngôn ngữ trong đầu cũng hỗn loạn.

Thời Tây bỏ lại Quả Tri một mình đi tắm, đóng cửa lại thật kín, Quả Tri lăn ra nằm trên giường của Thời Tây, đối với sự khác thường của mình lúc này mà cảm thấy ảo não, ngay sau đó mùi hương nhàn nhạt thuộc về Thời Tây chui vào lỗ mũi cậu hòa lẫn với mùi thơm của bột giặt. Ngay sau đó cậu lung tung lau mặt của mình vào trên tấm chăn của Thời Tây, giống như có thể đem tất cả mùi hương xóa đi hết.

Cậu muốn tìm chút chuyện gì làm để đánh tan tư tưởng của mình, lấy bình nước suối để trong balô đeo sau lưng ra uống một hớp, sau đó đi đến laptop của Thời Tây nhìn những tờ giấy nhăn nheo bên cạnh. Nào là bài kiểm tra, nào là giấy quảng cáo, tất cả lộn xộn nằm ở trên bàn. Phía trên những tờ giấy này còn có các dòng chữ viết vội.

Cửa phòng tắm mở ra dọa Quả Tri giật mình, cậu cuống quýt giải thích: "Tớ không có xem cậu viết, tớ, tớ chẳng qua là đứng ở chỗ này thôi." Nhưng bởi vì quá luống cuống, bình nước trong tay cậu không có cầm chắc, rơi xuống bàn, nước bên trong tràn ra, làm ướt tờ giấy cùng laptop. Quả Tri cầm máy laptop lên, dùng vật áo lau lại lau, giọng nói như một đứa trẻ nói với người lớn: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều tại tớ. thật xin lỗi!"

Thời Tây mặc áo xong, mái tóc hơi ướt át, trên mặt cũng không có biểu cảm dư thừa gì: "Không phải là thứ gì quan trọng!"

"Sao lại không quan trọng, cậu cứ mắng tớ đi, không cần để ý tới cảm nhận của tớ!" Quả Tri lau khô laptop xong mới lấy bình nước suối ra, dùng ống tay áo lau nước trên bàn, thấy Thời Tây không lên tiếng, cậu khiếp hãi hỏi: "Cậu đang giận tớ phải không?"

"Không có."

"Cậu nhất định là đang giận tớ!"

"Không có!"

"Cậu tuyệt đối đang giận tớ!"

"Lão tử nói không có."

"Tớ không tin, cậu là đang giận tớ nếu không cậu cười cười cho tớ nhìn, tớ mới tin tưởng."

"Chuyện đó là không thể nào."

"Vậy là cậu đang giận tớ." Quả Tri đau lòng liếc mắt dùng miệng thổi khô mấy tờ giấy ướt, lại kéo màn cửa sổ ra, cầm tờ giấy đứng dưới ánh mặt trời chiếu vào để phơi khô.

"Đừng ở chỗ này làm mấy việc ngu xuẩn như vậy." Thời Tây tiến lên nắm tờ giấy trong tay Quả Tri, tùy tiện ném trở về trên bàn, Quả Tri tròn mắt lại muốn chạy nhặt lên nhưng bị Thời Tây cản lại. Ngón tay của hắn thon dài xinh đẹp không giống người khác. Hắn đến gần Quả Tri, bàn tay đặt chạm trên đỉnh đầu Quả Tri, xoa xoa tóc của cậu: "Như vậy có thể chứng minh tôi không có giận cậu." Nói xong đem Quả Tri đẩy ra ngoài cửa.

Quả Tri đưa tay đặt trên mái tóc của mình, kinh ngạc, cảm xúc trong lòng cậu giờ phút này là không thể nào viết ra thành lời!

Trở lại phòng ngủ, bạn cùng phòng Thôi Thừa Long đang vì kì thi tốt nghiệp lớp mười hai mà cặm cụi đọc sách không ngừng. Thấy Quả Tri liền ngăn người: "Kiểu tóc gì mà phong cách vậy?"

"Cậu cũng cảm thấy không tệ sao?" Quả Tri hỏi.

"Đương nhiên là đang chiêm chọc cậu! Cậu nên thay đổi kiểu tóc lại, nếu không ra ngoài sẽ bị người khác chê cười."

"Phải không, nhưng tớ không muốn quan tâm."

"Tại sao?"

"Không biết tại sao, nhưng kiểu tóc này phải tốn nhiều tiền mới được nhà tạo mẫu làm cho đó!"

"Có nhà tạo mẫu? Tớ nghĩ cậu nên tìm người đó lấy tiền lại."

"Đúng vậy, người đó nên trả lại tiền."

Nhưng phải bắt Thời Tây trả cho mình cái gì đây? Quả Tri không muốn đưa vấn đề này đi quá sâu, rốt cục có điều gì sâu thẳm đang chờ đợi mình? Quả Tri tựa hồ như đang cố gắng kháng cự trong tiềm thức.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thích Một Thứ Bạn Sẽ Rất Dễ Dàng Nhớ

Chương 6: Thích một thứ sẽ rất dễ dàng nhớ

Quả Tri ôm sách lịch sử học, sau đó đem đầu tựa vào trên tường: "Mới vừa học thuộc mấy sự kiện lịch sử, bây giờ tựa như quên mất rồi."

Vương Lâm Lâm chống đầu, ngáp dài: "Cậu như vậy là tốt hơn tớ rồi, tớ học câu sau liền quên câu trước."

Quả Tri nhìn về phía Vương Lâm Lâm, trên bàn có một tấm hình của người nổi tiếng: "Nhưng cậu lại nhớ rất dai ngày sinh, nhóm máu, sở thích của thần tượng."

"Cậu thì biết cái gì, đó là bởi vì tớ thích, tớ nguyện ý. Người nguyên thủy như cậu thì biết cái gì chứ, nếu như bỏ qua phim mới của Lưu Đức Hoa thì cậu thật là lỗi thời."

"Tớ cảm thấy đi học thật tốt. Tương lai trở thành một nhân vật lớn, có thể dùng một tay che trời. Cho gọi người nổi tiếng nào đến, người đó còn dám không đến gặp tớ?"

"Cái ý nghĩ này của cậu cũng quá khó để thực hiện!"

Quả Tri ôm lấy cánh tay: "Ít nhất tớ cũng có hoài bão, còn cậu chỉ biết nhìn hình bọn họ mà chảy nước miếng."

Buổi tối thứ hai là buổi tự học. Quả Tri nhìn một đồng tập thật dày ở trên bàn và các bạn học đang tập trung làm bài. Không khí như vậy đúng là muốn người ta không thờ được, cậu ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, bên tai không ngừng truyền tới tiếng lật sách như đầu của bạn học. Ba mươi sáu giây sau, Quả Tri đột nhiên đứng lên, đi ra ngoài.

Phía ngoài tất cả thật yên tĩnh: một cơn gió nhẹ nhẹ, một ánh trăng mờ mờ. Cậu đi tới vườn hoa nhỏ, ngồi xuống. Vườn hoa nhỏ nằm cạnh một cái hồ, bên kia hồ có một luồng ánh sáng yếu ớt. Quả Tri định thần nhìn lại, khóe miệng không nhịn được nhếch lên.

Thời Tây ngồi ở bên hồ, tư thế của hắn vẫn như cũ: hai chân bắt chéo, laptop đặt ở trên đùi.

Quả Tri đứng xa xa nhìn Thời Tây, cũng không quấy rầy, cũng không đến gần, không quan tâm khoảng cách, chỉ quan tâm trong tầm mắt chính là người nào.

Cho đến khi Thời Tây khép máy laptop lại, Quả Tri rốt cục ở bên đây hồ lớn tiếng la lên: "Thời Tây ~"

Thời Tây không có đáp lại, ngược lại là ánh sáng đèn pin của thầy chủ nhiệm đáp lại cậu. Một luồng ánh sáng soi vào mặt của Quả Tri, Quả Tri lấy tay ngăn cản thứ ánh sáng khó chịu đó, trong lòng kinh hãi, vội vàng nhào vào trong bụi rậm bí mật trốn. Thầy chủ nhiệm cau mày, rõ ràng mới vừa rồi có thấy người, tại sao bây giờ đã không thấy tăm hơi? Vì vậy thầy cầm đèn pin trong tay dò xét xung quanh. Quả Tri giống như một kẻ trộm, sợ bị phát hiện mà trốn trong bụi rậm không dám cử động. Thầy chủ nhiệm không thu hoạch được gì mang theo nghi ngờ rời đi. Quả Tri chọt vật thò đầu ra, trên đầu và trên quần áo dính đầy lá cây. Nhìn thấy Thời Tây hướng bên phải đi tới, cậu liền đi bên trái, trong đầu nghĩ rằng thế nào cũng chạm mặt Thời Tây.

"Thời Tây~" Lần này cậu vận nhỏ âm lượng xuống. Thời Tây nghe được âm thanh, liền đổi hướng bên trái đi tới, Quả Tri khẽ cắn răng lại hướng bên phải đi tới.

Cứ như vậy người trái kẻ phải, người phải kẻ trái, trước sau khoảng cách giữa hai người cũng là một cái hồ, không biết còn tưởng rằng hai người bọn họ đang diễn vở kịch tình yêu: hướng bên trái đi, hướng bên phải đi.

Quả Tri khẽ cắn răng: "Không muốn gặp mặt thì thôi, cũng đành chịu, tớ không lạ gì cậu!" Cậu xoay người rời đi.

Thời Tây đi về phía dãy phòng học. Lúc đi ngang qua bụi rậm nhỏ trong vườn hoa, Quả Tri đột nhiên từ trong bụi rậm phóng ra ngoài, mang theo nhiều lá cây hơn, giống như một người sống trong thời nguyên thủy bắt lại vạt áo của Thời Tây: "Để tớ bắt được cậu rồi!~"

Kết quả núi cao còn có núi khác cao hơn. Thầy chủ nhiệm cầm đèn pin đi lại chỗ này lần nữa. Thầy chủ nhiệm biểu cảm nghiêm túc: "Đề thầy bắt được tại trận rồi! Bây giờ chưa hết giờ học, các em ở chỗ này làm cái gì?!"

"Em, bọn em..." Quả Tri lại muốn nhảy trốn về bụi rậm trốn nhưng bị Thời Tây bắt được cổ áo kéo trở lại: "Bạn học này là do sinh thiếu thốn, thể lực yếu nên thường bệnh. Lúc này cậu ấy ngất xỉu, té vào bụi rậm. Thầy đề cho em dẫn cậu ấy đến bệnh viện, đây là giấy vắng mặt." Thời Tây lấy tờ giấy vắng mặt ra đưa cho thầy chủ nhiệm, thầy chủ nhiệm hồ nghi nhìn Quả Tri toàn thân đầy lá, sau đó nhìn vào tờ đơn một chút, nhỏ giọng: "Ừ, nếu bị như vậy thì đi nhanh đi, thân thể quan trọng hơn."

Bọn họ lướt qua thầy chủ nhiệm được mấy bước, trong mắt Quả Tri tràn đầy bá phúc: "Thì ra là giấy vắng mặt của cậu, thân thể cậu có chỗ nào không được khỏe sao?"

Gương mặt Thời Tây dưới vành nón lưỡi trai không có pháp phòng chút nào: "Loại giấy vắng mặt này, chỉ cần có một tờ liền có thể biến thành rất nhiều

tờ." Nghe xong những lời này, Quả Tri lẳng là không có phản ứng kịp, ngay sau đó cậu nhìn về phía túi quần của Thời Tây, bên trong có rất nhiều giấy. Hắn rút ra một tờ giấy vàng mặt, rút ra hai tờ giấy vàng mặt, rút ra vô số tờ giấy vàng mặt.

Giờ đây mới hiểu được, thì ra Thời Tây có chuẩn bị sẵn giấy vàng mặt giả, trong mắt cậu không khỏi càng thêm mãnh liệt bá phục hắn. Giấy cho phép vàng mặt có giá trị tương đương thánh chỉ, có nó trong tay bạn có thể đi ra ngoài thoải mái.

Hoa Cốc Vũ lên ra ngoài đi xuống căng tin mua chai nước uống, thấy Thời Tây cùng Quả Tri. Quả Tri kêu hắn trước: "Hoa nhi!"

"Cái gì? Thì ra là cậu biết tên quái nhân kia."

Quả Tri mất hứng: "Hắn mới không phải quái nhân! Hoa nhi, nói lung tung nữa tớ xé áo của cậu thành từng mảnh."

Hoa Cốc Vũ nhún nhún vai: "Rốt cuộc trường học là cái gì. Cậu không cần quá hăm mộ nhan sắc của tớ, không phải ai cũng đẹp được như vậy đâu." Hoa Cốc Vũ an ủi Thời Tây, đồng thời hơi nghiêng đầu nhìn mặt của Thời Tây dưới vành nón lưỡi trai. Không bao lâu, sắc mặt hắn đột nhiên tái nhợt, lắc đầu không ngừng lui về phía sau: "Không thể nào. Cậu không đẹp bằng tớ, cậu không đẹp bằng tớ, thế giới này không có ai đẹp trai hơn tớ. Tôi hận cậu! Tôi hận cậu!" Nói xong không chịu nổi đã kích la hét chạy xa.

Đối với thái độ thất thường của Hoa Cốc Vũ, Quả Tri cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc. Thời Tây lãnh đạm nói: "Trường học này không ít người bị bệnh thần kinh!"

"Đúng vậy!" Cậu gật đầu. Lúc Hoa Cốc Vũ nói Thời Tây là quái nhân cũng không cao hứng, lúc Thời Tây nói Hoa Cốc Vũ bị bệnh thần kinh liền cao hứng, Quả Tri không giải thích được.

Một con đom đóm bay qua trước mặt hai người, Quả Tri đưa tay bắt lại: "Cậu xem, là đom đóm."

"Chẳng qua chỉ là một loài côn trùng cái mông có thể phát sáng. Phim trên ti vi và phim hoạt hình đã quá tăng bốc vẻ đẹp của nó."

"Nói như vậy, tớ thường thấy trong ti vi trước mặt nam nữ nhân vật chính đột nhiên dâng lên một mảng vô số con đom đóm. Mặc dù biết có chút giả dối, nhưng nhìn thì không nhận được cảm giác lãng mạn."

"So với thực tế, loài người còn thích những thứ giả dối hơn nữa."

"Thật không phải, đây là một loại ước mơ, một loại khát khao." Ánh mắt Quả Tri đuổi theo con đom đóm, nói tiếp: "Mặc dù không có đẹp mắt giống trong ti vi, nhưng tớ cảm thấy có thể phát ra ánh sáng, cho dù yếu ớt đi nữa cũng rất ấm áp." Tay của Quả Tri không có chút nào báo trước đưa về phía ngực Thời Tây, đặt ngay vị trí bụng tim của Thời Tây đang đập, cảm thụ nhiệt độ từ nơi đó truyền tới: "Giống như nơi này." Có lẽ không chỉ là nhiệt độ bình thường, nơi đó tựa hồ đang đốt ngón tay của Quả Tri, sau đó nhiệt độ theo ngón tay truyền lên nhuộm đỏ mặt của cậu. Cậu lùi về, đặt tay lên quần xoa một chút, cố gắng lau nhưng không lau đi được bất kỳ cảm giác gì.

Thời Tây tựa hồ cũng không có chú ý tới khác thường của Quả Tri. Hắn chẳng qua là nhìn con đom đóm đang chậm chạp bay trước mặt hai người. Phần đuôi của nó phát ra ánh sáng không thể soi sáng vạn vật, cũng không thể soi sáng lòng người.

Gió vẫn như cũ nhẹ thổi qua, ánh trăng vẫn như cũ mờ mờ, nhưng cảnh đêm như vậy sẽ không làm cho Quả Tri cảm thấy hít thở không thông và tịch mịch, bởi vì bên cạnh cậu là hắn, là hơi thở của hắn.

Hắn thích đọc sách, nhưng chẳng bao giờ đọc sách viết về tình yêu. Hắn xem nhiều DVD, nhưng chỉ xem hai loại hoạt hình và kinh dị. Hắn viết tiểu thuyết, nhưng chỉ viết những câu chuyện buồn. Hắn có chút bất cần với cuộc sống. Thật ra thành tích của hắn rất tốt, đáng đáp của hắn rất dễ nhìn. Hắn ăn mình quan sát thế tục nhiều điều phi lý, lúc hắn viết thuyết chuyên tâm đến nỗi tựa như thoát khỏi thế giới này. Hắn tên là Thời Tây.

Quả Tri trước mắt chỉ biết, chỉ nhớ có bao nhiêu đây thôi. Nhưng những điều này, so với công thức toán học, sự kiện lịch sử thì dễ nhớ gấp ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vườn Hoa Rộng Lớn Của Quả Tri

Chương 7: Vườn hoa rộng lớn của Quả Tri

Kì thi tốt nghiệp trung học đang tới gần, học sinh bị nhiều loại áp lực đè lên người, đe dọa tới tính mạng. Học sinh ngày đêm cố gắng nhồi nhét những trang sách chằng chịt chữ vào đầu. Một số khác lại ngày đêm cầu nguyện đến khi thi tốt nghiệp có thể ngồi gần những bạn có thành tích giỏi.

Vương Lâm Lâm không có chí hướng cao, đầu vào trường đại học nào cũng được. Cô không quan tâm tới chất lượng của trường học, chỉ quan tâm đến số lượng trai đẹp. Còn Quả Tri lại không thể thoải mái. Cậu mang trên người nguyện vọng dày cộm của cha mình. Cậu không dám nhìn về mặt thất vọng của cha mình, cho nên cậu phải đi học thật tốt!

Trước khi tắt đèn phòng ngủ, Thôi Thừa Long và Quả Tri mỗi người một góc, ngồi trên giường của mình đọc sách. Tiếng chuông báo tắt đèn vang lên, Thôi Thừa Long lấy đèn pin ra, cầm trên tay, chuẩn bị xong tắt cả đèn nằm xuống giường. Quả Tri cũng không có khác khổ như hần, lúc nào nên học cậu sẽ học, lúc nào nên nghỉ ngơi sẽ nghỉ ngơi, không quá miễn cưỡng mình.

Thế giới đột nhiên biến thành một mảnh đen nhánh, Thôi Thừa Long bật đèn pin cầm tay. Quả Tri nằm ở trong bóng tối. Tối nay Thôi Thừa Long có hơi học không vào, đột nhiên hỏi: "Cậu cảm thấy khi còn ở trung học đệ nhị cấp dễ dàng phát sinh chuyện gì nhất?"

Quả Tri suy nghĩ một chút: "Cái mộng sẽ trở nên to hơn, bởi vì phải ngồi học thường xuyên."

"Đối với suy nghĩ này của cậu tớ cảm thấy thật vô lực! Ý tớ muốn nói đến là chuyện yêu sớm."

"Yêu sớm? Nhưng mà thầy cô nói rằng yêu sớm sẽ có hại, ảnh hưởng đến việc học, ảnh hưởng đến tiền đồ!"

"Cho dù biết là có hại, nhưng nếu như cậu thật lòng thích một người, cậu còn biết sợ sao?" Thôi Thừa Long hỏi, hôm nay hần nhận được thư tỏ tình của một nữ sinh lớp kế bên, trong lòng có một cảm giác gì đó rất khó nói.

"Nếu như thật lòng thích?" Quả Tri lập lại lời của Thôi Thừa Long, gương mặt của Thời Tây không khỏi kỳ diệu liền xông vào bóng tối của cậu. Cậu kéo chăn lên, xoa đầu một chút. Đây là thói quen của cậu, xoa xoa đầu một chút thì có thể quên cái gì đó. Quả Tri nói tiếp: "Tớ sẽ không yêu sớm đâu, thầy cô nói chuyện này không tốt, tớ sẽ đợi đến một thời điểm thích hợp thì mới yêu."

"Tớ chỉ nói chơi thôi mà cậu đã căng thẳng như vậy. Tớ muốn tiếp tục đọc sách." Thôi Thừa Long nghe được câu nói của Quả Tri, quyết định vẫn là ở nơi này chuyên tâm học hành, thuận lợi vượt qua thời kì quan trọng này còn tốt hơn là dấy đưa tình yêu với phụ nữ.

Ngày hôm sau, giờ tự học tan sớm. Quả Tri xuống căn tin mua đồ ăn ngon liền trở về phòng học định tiếp tục đọc sách. Lúc đi ngang phòng học của Thân Cách, cậu vừa vô tình vừa cố ý nhìn vào bên trong. Trong phòng học lúc đó không có mấy người, cơ hồ ai cũng gục xuống bàn bổ sung giấc ngủ. Thời Tây ngồi trên bàn của mình chán nản cầm cuốn sách. Quả Tri đi lại gần Thời Tây, đặt hộp cơm xuống bàn và ngồi xuống.

Cậu nhìn quyển sách trong tay Thời Tây: "Cậu không cần học bài sao?"

Tầm mắt của Thời Tây vẫn dúi vào trong sách như cũ: "Học nhiều làm gì, tương lai cũng không có lợi ích gì."

"Đừng nghĩ như vậy, học nhiều có thể đậu đại học."

"Đậu đại học thì sao? Cũng chẳng có lợi ích gì."

"Nhưng, nhưng mà tớ muốn có thể cùng cậu tiến bước lên đại học."

"Cùng cậu tiến bước lên đại học có lợi ích gì?"

"Tớ rất có ích đó! Tớ có thể giúp cậu tìm tài liệu. Tớ có thể giúp cậu nhớ hết những bản thảo cậu viết. Tớ có thể ở bên cạnh cậu mọi lúc mọi nơi để đưa cho cậu giấy viết. Tớ có thể lên web mua cho cậu nhiều sách hơn."

"Chúng ta rất thân thiết?" Thời Tây vốn là như vậy, không tình cảm chút nào, bất kể là đối với thế giới này, đối với mọi người hay là đối với Quả Tri.

Mặc dù như vậy, nhưng không biết vì điều gì mà Quả Tri luôn cảm thấy hần vô cùng ấm áp. Cậu cảm thấy Thời Tây mang tới cho cậu nhiệt độ vượt quá nhiệt độ của bản thân. Ở nơi này, sáng sớm có hơi lạnh nhưng lòng của Quả Tri đang rất nóng.

"Có thể rất thân thiết. Tớ là Quả Tri, nếu như cậu ăn vào sẽ rất vui vẻ."

"Tôi không thích đồ ngọt!"

"Tớ là Quả Tri không có đường." Quả Tri mặt dày nói. Cậu tiện tay đảo những quyển sách khác trên bàn của Thời Tây, mở ra một quyển bất kì liền thấy bên trong sách có kẹp một cánh hoa khô, mặc dù nó đã bị ép lại nhưng vẫn rất đẹp.

"Thật đẹp!" Đối với bất kì thứ gì của Thời Tây, Quả Tri đều khen ngợi không hết lời.

"Cầm đi, đừng ở chỗ này làm phiền tôi." Thời Tây lật qua một trang sách. Quả Tri biểu cảm nghiêm trọng nhìn Thời Tây, cậu kinh ngạc đến cả lăm: "Hả? Cái gì? Cánh hoa xinh đẹp như vậy, cậu, cậu muốn cho tớ?" Tựa như thứ mà Thời Tây đưa là vàng quý.

"Cậu chắc chắn cho tớ? Thật lòng muốn cho tớ sao?" Quả Tri không thể tin, hỏi lại.

Thời Tây khẽ cắn răng: "Cầm nó biến mất cho tôi."

Quả Tri chạy về phòng học của mình. Cậu cẩn thận mở sách ngữ văn ra, đem cánh hoa bỏ vào bên trong. Sau đó cậu ôm cuốn sách vào trong ngực, chạy qua phòng của Thời Tây lần nữa: "Đây chính là do cậu nói. Đến lúc cậu đòi lại, có chết tớ cũng không trả."

Thời Tây nhìn cậu trừng một cái, Quả Tri lui ra. Quả Tri đi về phòng của mình. Cậu đi lướt ngang qua lớp trưởng của lớp Thời Tây. Lớp trưởng đi tới trước

mặt Thời Tây, không nhìn được nói: "Này, thầy chủ nhiệm nhờ tôi nhắc nhở cậu. Cậu mau chóng hoàn tất giấy đăng kí nguyện vọng thi đại học đi."

"Không cần thiết, tôi không định học đại học."

Lời của Thời Tây truyền vào lỗ tai của Quả Tri. Cậu kinh ngạc quay đầu lại, chăm chú nhìn vào Thời Tây. Hắn không định lên đại học sao? Tại sao hắn không định lên đại học? Nếu như không học đại học, hắn có thể làm cái gì? Hắn muốn đi đâu? Quả Tri có một đồng câu hỏi đặt ra, cũng có một đồng thất vọng trong lòng. Nếu như hắn không học đại học, vậy mình muốn giúp hắn tìm tài liệu, muốn giúp hắn nhớ tất cả bản thảo, muốn lúc nào cũng ở bên cạnh hắn đưa cho hắn giấy viết, muốn lên web mua cho hắn thật nhiều sách, những ý định này làm sao có thể thực hiện được? Mình quen biết Thời Tây chưa được bao lâu, bây giờ sắp phải chia lìa mãi mãi rồi sao?

Không thể!

Câu trả lời dứt khoát này của Quả Tri, không biết là do cậu thật sự muốn giúp tiền đồ của Thời Tây hay là vì mục đích muốn thỏa mãn bản thân của cậu.

Cậu biết nếu như mình không có bất kỳ lý do gì chính đáng để thuyết phục Thời Tây học đại học, thì kết quả cậu nhận được chỉ có một, chính là bị mắng.

Ngày chủ nhật, cậu vội vàng về nhà. Cha cậu không có ở nhà, mẹ cậu thì đi mua thức ăn. Cậu liền lén lút mở máy vi tính ra, hành động này cần thật nhiều dũng khí, trái tim cậu như muốn ngừng đập, lỗ tai cảnh giác nghe âm thanh bên ngoài cửa.

Lúc ba mẹ cậu trở về, cậu đem chuyện phạm tội của mình giấu đi thật kĩ. Chuyện cậu quỵn góp cho trẻ em thất học đã khiến cậu vượt qua cảm giác áy náy với ba mẹ. Com nước xong cậu liền chạy về trường học. Cậu đi thẳng tới trước cửa phòng trọ của Thời Tây, gõ cửa nhưng không có ai ra. Đi lên phòng học cũng không thấy ai. Quả Tri không biết Thời Tây đang ở đâu, vì vậy liền đứng ở phía ngoài cổng trường chờ. Cậu không thêm chú ý đến những người đi ngang qua, vì cậu chỉ chờ có mỗi Thời Tây xuất hiện, như vậy là đủ rồi.

Quả nhiên không bao lâu Thời Tây xuất hiện. Quả Tri xông lên. Cậu vốn là luôn là như vậy, vô tư chạy vào thế giới của Thời Tây. Quả Tri lấy ra một sấp giấy quảng cáo đưa về phía Thời Tây: "Cậu xem trường đại học này một chút đi, rất tốt."

"Không cần thiết!" Thời Tây lướt qua Quả Tri, Quả Tri không muốn bị lướt qua lại đuổi theo Thời Tây: "Ngôi trường này rất tốt, khắp nơi đều là trai tài gái sắc, cũng có những người quái dị, cũng có những giáo viên hù bại."

Thời Tây đi về phía trước, Quả Tri cũng đi về phía trước.

"Nghe nói năm ngoái có một nữ sinh bởi vì bị bạn trai vứt bỏ mà nhảy sông tự tử, thật may là có người cứu kịp."

"Nghe nói trong phòng ngủ sẽ xuất hiện ăn trộm."

"Nghe nói hai tên nam sinh vì tranh giành bạn gái mà đánh nhau súng mặt súng mũi ở thao trường."

"Nghe nói có một người kì quái không mặc quần áo trốn bên trong vườn cây của trường."

"Nghe nói thỉnh thoảng nữ sinh sẽ bị mất quần áo lót."

"Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện thú vị. Thời Tây, nếu như cậu không vào trường đại học này sẽ rất tiếc á."

Cậu đem tài liệu giới thiệu ngôi trường náy nhét vào trong túi của Thời Tây: "Cậu hãy suy nghĩ lại đi!"

Quả Tri góp nhặt tất cả tà ác, chỉ vì muốn giữ những điều tốt đẹp ở bên người.

Cậu ngẩng đầu nhìn Thời Tây. Thời Tây cúi đầu nhìn Quả Tri đang dùng lực nhét tài liệu vào trong túi của mình. Gương mặt của Quả Tri lúc nào cũng mang theo nụ cười, dường như đó chính là biểu cảm duy nhất của cậu. Đột nhiên Thời Tây đưa tay ra, cầm mặt của Quả Tri, cọ sát nhưng dùng lực cũng không mạnh lắm. Giọng nói của hắn so với ban đầu không có gì thay đổi: "Gương mặt này cũng biết khóc sao?"

"Biết chứ, nhưng nước mắt là để dành cho người khác, nụ cười là để dành cho cậu." Quả Tri vừa nói lời hàm hồ. Mặc dù gương mặt đã biến hình nhưng Quả Tri vẫn cười như cũ, một nụ cười xấu xí xấu xí.

Chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, Thời Tây không thể khống chế lại cảm xúc của mình.

Cậu đẩy mặt của Quả Tri ra: "Quả nhiên là một tên ngốc."

Lúc đi học, Thời Tây mở quyển sách ngữ văn ra, tiện tay lấy tờ giấy mà Quả Tri đưa hôm trước ra xem, biểu cảm vẫn không thay đổi.

Bên này Quả Tri cũng mở sách ngữ văn ra, bên trong có kẹp một cánh hoa mà Thời Tây cho cậu. Tuy chỉ là một cánh hoa khô, nhưng đối với Quả Tri đó là một vườn hoa rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Giọng Nói Của Cậu Có Thể Làm Tớ Quên Đi Đau Đớn

Chương 8. Giọng nói của cậu có thể làm tớ quên đi đau đớn

Hôm nay bộ dáng của Quả Tri tựa hồ có chút khác thường: đôi mi nhíu lại, tay chống má trái, đôi môi cắn chặt.

"Bộ dáng này của cậu thật kì nha, có chuyện gì sao?" Vương Lâm Lâm hỏi.

Quả Tri bi thương nhìn cô bạn một cái: "Tớ bị đau răng!"

"Vậy sao cậu không tới nha sĩ?"

"Tớ nghĩ là một chút nữa nó sẽ hết đau."

Kết quả con đau không có dịu đi mà ngược lại càng nghiêm trọng hơn. Quả Tri che mặt ngồi trong phòng học không muốn đi đâu. Thòi Tây đi ngang qua, Quả Tri lại muốn hỏi hân đi đâu vậy.

Lớp kẻ bên trừ Thòi Tây chỉ còn dư lại bộ sách và tấm bảng đen chưa lau. Quả Tri đứng bên ngoài cửa phòng học hỏi: "Thòi Tây, lúc cậu bị đau răng cảm thấy đau hay không đau?"

"Tất nhiên là không!~"

"Thật là lợi hại!" Cho dù đau răng nhưng cậu cũng không quên chuyện khích lệ dư thừa này. Cậu nói tiếp: "Bây giờ tớ có chút đau răng, nhưng tớ tin tưởng một chút nữa sẽ hết đau."

Thòi Tây lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy má trái Quả Tri sưng lên: "Không cần đi nha sĩ đâu, đề nghị cậu đi sung khoa khám."

"Cậu nói quá không, làm gì sung nặng như vậy. A ~~" Quả Tri mới vừa nói xong, một cơn đau khó nhịn xông tới. Cậu hướng về chỗ của Thòi Tây đi một bước, dừng lại một hồi lại đi một bước, lại dừng lại một hồi rồi tiếp tục đi một bước. Cậu làm như vậy cho đến khi đi tới bên cạnh Thòi Tây.

"Về bên lớp của cậu làm mấy chuyện ngu ngốc này đi!"

"Tớ đang thử xem nếu như đứng gần cậu một chút, đau đớn có thể giảm bớt hay không."

"Sẽ không, chỉ có thể đau hơn." Thòi Tây cầm bút đâm má trái của Quả Tri, Quả Tri đau liên tiếp lui về phía sau, che mặt, cau mày cố nén đau đớn, trợn mắt nhìn Thòi Tây: "Cậu thật là lợi hại. Làm như vậy cũng có thể đâm vào chỗ đau nhất của tớ." Chuyện đã tới nước này vẫn còn ở khích lệ hân được sao?!

Thòi Tây cầm quyển sách đứng lên, hướng phòng học đi ra ngoài. Quả Tri che mặt đứng ở chỗ cũ, bộ dáng bị vứt bỏ hiện ra có chút đáng thương. Thòi Tây cũng không xoay người, giọng nói của hân từ phía trước truyền tới: "Đi thôi, tôi dẫn cậu đến nha sĩ."

Cặp mắt Quả Tri bị ánh mặt trời chiếu rọi. Cậu dùng sức gật đầu một cái, đuổi theo Thòi Tây. Trên mặt của cậu chất đầy nụ cười nhiều hơn so với bình thường. Trên mặt cơ hồ không chứa đủ, phải đem bớt một phần nụ cười ừ sâu trong lòng.

Suy nghĩ nhiều lời quảng cáo để diễn tả tâm tình của Quả Tri giờ khắc này: Có giấy vàng mặt của Thòi Tây, bất kể bác bảo vệ có nghiêm khắc đi chăng nữa, đi tới chỗ nào cũng không sợ, ha ha, chính là tuyệt như vậy!

Khí trời nóng bức, người người hối hả không ngừng đi ngang qua bọn họ. Bọn họ hiện ra dưới ánh nắng chói chan. Khoảng cách giữa cái bóng của bọn họ trên mặt đất so với khoảng cách thật có gần hơn một chút.

Trên đường có một người đàn ông quần áo rách rưới quỳ trên mặt đất, điên cuồng hướng người đi đường gật đầu van xin, điên cuồng gật đầu. Có luyện qua hay không mà tốc độ gật đầu sao nhanh đến vậy? Quả Tri vội vã hướng trong túi quần lấy tiền ra.

Thòi Tây lạnh lùng đứng ở một bên, cũng không ngăn cản cậu.

"Người này thật đáng thương. Cậu có thấy tờ giấy người này viết để trước ngực không? Cha mẹ đều qua đời, bản thân lại mắc bệnh nặng. Bởi vì lúc làm việc mưu sinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên cả phần thân dưới bị tàn phế, bây giờ cần bộ chân giả, chờ tiền cứu mạng!" Cậu móc ra 50 nguyên đưa cho người đàn ông này, hào tâm nói: "Có đủ hay không? Tôi chỉ có bao nhiêu thôi, phần còn lại tôi phải dùng để khám răng. Thật xin lỗi a, răng tôi thật rất đau." Mặt mũi Quả Tri áy náy.

Người này nước mắt nước mũi chảy ròng: "Cám ơn, cám ơn!"

"Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn!"

Hai người khách khí một trận. Quả Tri ôm má trái sưng to cao húng đi về phía trước. Thòi Tây cũng không vội đi, vẫn còn đứng bên cạnh người đàn ông ăn xin này. Tên ăn xin cho rằng Thòi Tây là người giàu có, tiếp tục gật đầu van xin. Khuôn mặt dễ nhìn của Thòi Tây vẫn vô biểu cảm, hướng tên ăn xin đưa tay ra: "Đưa đây!"

Tên ăn xin lảng lảng: "Đây là bạn của cậu cho, cậu muốn lấy lại sao?"

Thòi Tây đá một cước đá vào đùi người đàn ông này. Hắn đau toét miệng, Thòi Tây lạnh lùng nói: "Chân tàn phế rồi, vẫn còn cảm giác đau được sao?" Người ăn xin đưa ngón tay ra, run run. Thòi Tây đứng nhìn chăm chăm người đàn ông đang quỳ gối. Gã ăn mày tức giận ngẩng đầu lên, từ góc độ như vậy hắn có thể thấy ánh mắt của Thòi Tây, con ngươi đen sẫm, một màu đen sẫm. Hắn chỉ biết kim nén cục tức đưa 50 nguyên cho Thòi Tây.

Quả Tri ở phía trước quay đầu tìm kiếm Thòi Tây, mới phát hiện hắn còn đứng ở đó bên cạnh người đàn ông đáng thương. Cậu cũng đi trở lại.

"Cậu ở đây làm gì?"

"Quyên góp ít đồ cho hắn."

"Thòi Tây, cậu đúng là một người có tâm địa hiền lành!!" Quả Tri lại khích lệ nữa rồi.

"Ừ, tôi là người như vậy." Giọng của Thòi Tây có hơi gượng gạo, chẳng qua là miễn cưỡng chấp nhận câu khích lệ này. Hắn thừa dịp Quả Tri không có chú ý đem tiền bỏ vào trong túi quần của cậu.

Đến phòng khám nha khoa, Quả Tri lần nữa che mặt: "Tớ tin tưởng kỹ thuật của nha sĩ, sẽ không đau."

"Bọn họ chẳng qua là sẽ dùng dao, khoan, bôn gòn thọt vào răng của cậu."

Quả Tri trề môi, xuyên thấu qua thủy tinh nhìn bên trong lạnh như băng, đột nhiên cậu xoay người, bị Thòi Tây bắt được, đem cậu đẩy tới phòng khám bệnh. Cuối cùng, Quả Tri nằm trên ghế chuyên dụng. Nha sĩ đeo khẩu trang, cầm một cái đèn pin rọi vào mặt Quả Tri: "Há miệng ra cho tôi xem một chút!" Nha sĩ thăm dò trong miệng của Quả Tri: "Răng của cậu đã bị hư, hơn nữa lại nhiễm trùng, cần lập tức xử lý, nếu không sẽ rất đau."

Quả Tri gật đầu một cái.

Nha sĩ nói tiếp: "Có muốn hàm răng hoàn hảo luôn không? Bây giờ chúng tôi đang trong thời gian ưu đãi. Mấy cái răng xỉ của cậu cũng không có lợi ích gì, nếu như nhổ hết gương mặt của cậu sẽ nhìn đẹp trai hơn." Nha sĩ đưa ra cám dỗ.

"Thật sao?" Quả Tri tiếp nhận cám dỗ.

"Cậu ta không cần!" Thòi Tây ngăn gọn cự tuyệt nha sĩ. Ngữ khí của hắn làm cho nha sĩ và Quả Tri không nói được lời nào nữa. Thòi Tây kéo ghế ra, ngồi xuống, mở sách.

Tất cả đã chuẩn bị xong, nha sĩ lấy bôn gòn ra đưa vào trong miệng Quả Tri.

Quả Tri nhú chặc mi: "Đau, chỗ đó thật là đau." Người cậu nhìn không phải là nha sĩ, mà là Thòi Tây ngồi ở bên cạnh.

Thòi Tây không có quan tâm tới cậu.

"Bây giờ không được nói chuyện!" Nha sĩ nhắc nhở Quả Tri.

"Đau, Thòi Tây, quả thật rất đau." Quả Tri không để ý nhắc nhở, thống khổ nắm chặt ghế nằm.

Thòi Tây không nhìn được cau mày nhẹ, ánh mắt của hắn xem sách, giọng nói của hắn nhỏ nhẹ: "Nước lũ cuốn trôi nhà của thỏ anh và thỏ em. Hai người bọn họ khóc thút thít đi khắp nơi tìm chỗ trú ẩn mới. Mãn đêm bao phủ cả vùng đất, núi đồi và rừng rậm. Thỏ anh và thỏ em ngồi nghỉ ngơi ở trên sườn núi, ngay cả ánh mắt cũng đỏ hoe đi vì khóc."

"Đừng khóc! đừng khóc! Đứa bé ngoan sẽ không khóc nè!"

"Là ai đang nói chuyện với chúng ta? Giọng nói này thật là dễ nghe!" Thỏ anh nói.

"Giống như là mẹ của chúng ta đang nói. Âm thanh này là từ bầu trời vọng xuống." Thỏ em nói.

Thỏ anh, thỏ em hướng theo âm thanh ngược mặt lên nhìn bầu trời. Bầu trời chỉ có chị trăng vàng mỉm cười nhìn bọn họ.

"Là chị nói chuyện với chúng em sao?" Thỏ em hỏi.

"Đúng vậy. Ngày mới vừa buông xuống, chị sẽ dẫn đường cho các em đi." Chị trăng vàng nói.

"Nhưng, chị trăng sáng, chúng em không có nhà, phải làm sao bây giờ?" Thỏ anh hỏi.

"Nhà cũ không còn, có thể chủ động xây một ngôi nhà mới. Trên sườn núi cũng có thể xây nhà được đấy!" Chị trăng sáng nói.

"Dạ!" Thỏ anh, thỏ em nói là làm liền làm, ở trên sườn núi bắt đầu xây nhà.

Gió nhẹ nhàng xẹt qua đồi. Thỏ anh, thỏ em hăng hái cùng nhau xây nhà. Bọn họ ai cũng không cảm thấy mệt mỏi, bởi vì có chị trăng sáng trên trời làm bạn với bọn họ. Thật nhanh ngôi nhà đã được xây xong, thỏ anh và thỏ em cùng bước vào nhà mới. Chị trăng sáng mỉm cười nhìn bọn họ và nói: "Bạn nhỏ, chúc các em an cư lạc nghiệp!"

Giọng nói của Thờ Tây không lên không xuống, không nhịp điệu, không có tình cảm, vẫn dễ nghe như cũ, xuyên thấu đau đớn của Quả Tri.

Quả Tri trong lúc chú ý nghe Thờ Tây kể chuyện mà đã quên đi được đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bão Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sở Thích Ngắn Ngủ Của Thờ Tây

Chương 9: Sở thích ngắn ngủi của Thờ Tây

Hai người bọn họ từ phòng khám răng mới vừa đi ra liền thấy tên ăn xin lúc nãy ngồi ở quán cơm nhỏ đối diện trong tay cầm Iphone chơi game. Bọn họ cùng lúc thấy được người này. Khóe mắt Thờ Tây quan sát biểu cảm của Quả Tri đang không ngừng thay đổi, đây là một chuyện đáng để quan sát.

Về mặt Quả Tri có lẽ mờ đi hai giây, cũng có lẽ ít hơn. Cậu dời ánh mắt đi, nhìn phong cảnh bình dị phía trước, đuổi người: "Răng không còn đau nữa, thật tốt!" Thật ra thì Quả Tri cũng là một người rất thú vị, nhưng Thờ Tây không nghĩ rằng sẽ đưa cậu ấy vào trong tiểu thuyết của mình. Về phần tại sao, có lẽ sau này Thờ Tây sẽ tìm được câu trả lời.

"Đúng rồi, đại học, cậu suy tính thế nào?"

"Chưa đâu vào đâu cả!"

Hai người sóng vai mà đi. Quả Tri đi trên lề đường, bên cạnh xe gào thét mà qua. Cậu lại chỉ lo nghiêng đầu mà nói chuyện với Thờ Tây, Thờ Tây nhắc nhở cậu: "Con mắt của cậu chú ý nhìn xe một chút, không nên nhìn tôi!"

"Tại sao phải nhìn xe? Tôi cảm thấy tài xế sẽ không đụng vào tôi." Quả Tri có chút không hiểu.

Thờ Tây thật muốn đem gương mặt ngây ngô kia của Quả Tri nhét vào dưới bánh xe. Hắn thô lỗ đem Quả Tri kéo qua, hai người đổi vị trí, Thờ Tây đi ở bên ngoài.

Đây chỉ là một hành động rất nhỏ. Trước mặt bọn họ có một chàng trai đột nhiên cầm hoa, chân trái quỳ trên mặt đất, hướng bạn gái trước mặt cầu hôn. Hai người khóc lóc, ôm nhau rất thấm thiết, nhưng trong lòng Quả Tri không cách nào bỏ thí nhiều cảm động hơn cho cảnh tượng này. Tình yêu của đôi nam nữ kia mặc dù rất oanh liệt, nhưng Quả Tri lúc này đang đổ dồn tất cả cảm động cho hành động nho nhỏ của Thờ Tây.

Một ngày sau khi quen biết Thờ Tây được một tháng, Quả Tri phát hiện Thờ Tây lúc nào cũng lấy điện thoại ra đọc truyện anime. Từ lúc vào học cho đến lúc tan học, không ngừng đọc. Trước kia Quả Tri cho là Thờ Tây chỉ thích đọc sách, bây giờ cậu cảm thấy kinh ngạc, người như hắn cũng có lúc thích đọc thể loại truyện tràn đầy tình yêu này. Nhưng loại này kinh ngạc cũng không có duy trì được bao lâu, cách mấy ngày sau đó, Thờ Tây lại thích nghe nhạc. Quả Tri còn chưa kịp khích lệ, Thờ Tây đã vứt cái thể loại nhạc ấy sang một bên, đi ra sân bóng rổ. Chơi bóng rổ được vài ngày, hắn lại bỏ ngang chuyển sang chơi game.

Thờ Tây rất dễ dàng tiếp nhận một cái gì đó, cũng rất dễ dàng nhàm chán mà bỏ sang một bên, rút lui.

Nói một cách độc đáo chính là quan tâm rộng rãi, nói khó nghe chính là ba phút cho một sở thích.

Quả Tri dùng thời gian một tháng để xác minh chuyện này, cuối cùng mọi thứ cũng rõ ràng.

Thờ Tây có rất nhiều sở thích, nhưng sinh mạng của mỗi cái sở thích cũng thật ngắn ngủi.

Hắn không có cách nào đối với rất nhiều thứ sinh ra tình cảm lâu dài.

Quả Tri có chút bất an. Cậu ngồi tại vị trí của mình ở cuối lớp, đọc sách nhưng không cách nào bình tâm lại. Thờ Tây đi ngang qua cửa sau, Quả Tri đột nhiên giống như một con ma thò tay ra, đưa về phía ngoài cửa bắt lại vạt áo Thờ Tây.

Thờ Tây cúi đầu liếc mắt nhìn cái tay kia, lại tiếp tục đi về phía trước. Quả Tri níu lại thật chặt, kết quả là Quả Tri và cái ghế của cậu đều nằm ở dưới đất. Nửa người trên của cậu nằm ở bên ngoài hành lang phòng học. Cậu vẫn gắt gao như cũ níu Thờ Tây lại.

"Thời Tây, tớ không muốn trở thành sở thích của cậu." Cậu ngẩng đầu nói.

Đột nhiên không giải thích được, Thời Tây không nhận được nhẹ nhõu chân mày đẹp mắt lại: "Rốt cuộc cậu đang nói cái gì?"

"Không có gì, tớ cũng không biết mình đang nói gì."

"Vậy thì bỏ dậy khỏi mặt đất cho tôi."

Quả Tri nghe lời đứng lên. Cậu nhìn chằm chằm Thời Tây, dùng một loại biểu cảm không cách nào hiểu được: "Có biện pháp không? Để cho sở thích của cậu dài lâu hơn một chút: bốn phút, năm phút, một canh giờ, một ngày, một năm, cả đời?" Thời gian Quả Tri nói càng ngày càng dài. Cậu chợt bắt đầu tự cười nhạo mình, đi trở về phòng học.

Thời gian thích một thứ gì đó của Thời Tây quá ngắn, cho dù sau này mình có được hẳn thích đi chăng nữa thì cũng nhanh chóng bị nhàm chán thôi. Đây mới là ngọn nguồn bất an của Quả Tri, nhưng mà chính cậu cũng không biết. Cậu bị nỗi phiền này khuấy rối loạn suy nghĩ, dùng sức gãi đầu của mình, mái tóc lộn xộn. Lúc ngẩng đầu lên, Vương Lâm Lâm ở bên cạnh khiến cậu giật mình: "Cậu làm gì thế?"

"Không có làm gì hết, hajz~" Quả Tri lật sách ra.

Quả Tri lại đang than thở sao? Không giống với bản tính vui vẻ thường ngày của cậu ta chút nào. Vương Lâm Lâm bị dọa đến phát sợ, ôm chặt cánh tay: "Chuyện gì thế? Có phải trời sắp sụp xuống không? Cậu đừng làm tớ sợ!"

"Không phải, hajz~"

"Vậy cậu làm gì than ngán thở dài vậy?"

"Tớ có than thở sao? Tớ cảm giác tâm tình của mình rất tốt a, hajz~"

Wang Lâm Lâm che miệng lại, giọng nói khoa trương hoảng hốt: "Loại người sắp bị diệt vong sao?"

Quả Tri liếc mắt, không hề quan tâm tới nữa, tiếp tục đọc sách. Nhưng tại sao những dòng chữ rậm rạp chằng chịt trong sách lại bị đại não cưỡng chế, cự tuyệt không cho đi vào đầu? Tại sao vậy? Thời Tây đã niệm bùa chú gì vào trong đầu của mình? Cậu lần nữa tẩy sạch đầu óc, nhưng không cách nào tẩy sạch loại cảm giác này, chỉ đành phải gục xuống bàn nằm ngủ. Hoa Cốc Vũ đến tìm Quả Tri mượn tập bài tập chép đáp án. Bởi vì tính tình hai người cũng tự nhiên như nhau, cho nên đã rất quen thuộc.

"Quả Tri, lấy tập bài tập cho tớ mượn!"

Quả Tri ngẩng đầu lên, lục lọi tứ tung tập trong hộp bàn, sau đó đưa cho Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ lúc này mới thấy biểu cảm của Quả Tri, mở ánh mắt to đẹp ra, cảnh giác nhìn chung quanh: "Có phải có chuyện gì bất trắc sắp xảy ra với tớ không?"

"Hôm nay cậu thật là kỳ quái, Hoa Cốc Vũ, hajz~" Cậu tiếp tục nằm xuống trên bàn.

Hắn không gọi mình là Hoa nhi nữa. Hoa Cốc Vũ nhìn Quả Tri một chút, nhìn tập trong tay của Quả Tri một chút, nhún nhún vai: "Cậu giúp tớ lần này, lần sau tớ sẽ báo ân."

"Cậu nói cái gì vậy, tớ nghe không hiểu." Quả Tri gục xuống bàn buồn buồn nói.

Hoa Cốc Vũ cũng không có trả lời cậu, chẳng qua là đi tới lớp kế bên. Thời Tây đứng ở ngoài hành lang lạnh lùng nhìn người chung quanh. Hoa Cốc Vũ bất động thanh sắc, đứng bên cạnh Thời Tây, nói có chút hận: "Tôi chắc chắn sẽ không thừa nhận cậu đẹp trai hơn tôi. Tôi rất là hận cậu!"

"Tôi không có ý kiến." Âm điệu của Thời Tây giá rét.

Hoa Cốc Vũ ôm tay: "Hôm nay Quả Tri có chút khác thường, rốt cuộc cậu đã làm cái gì? Gần tới thi tốt nghiệp trung học rồi, tiếp tục như vậy, sẽ rất nguy hiểm cho hắn."

"Chuyện này liên quan gì tới tôi?"

"Cái gì gọi là mắc mớ gì tới cậu?" Hoa Cốc Vũ đề cao âm lượng, phát hiện có học sinh đang nhìn hắn liền khôi phục thái độ bình thường của một hoàng tử, chờ lúc không ai chú ý tới, quay đầu nhìn Thời Tây. Về mặt Hoa Cốc Vũ bình tĩnh, tự nhiên: "Dĩ nhiên là chuyện liên quan tới cậu. Tri không phải là thích cậu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Kết Hợp Hoàn Hảo

10. Kết hợp hoàn hảo

Hoa Cốc Vũ đột nhiên đưa ra một vấn đề đã rất kinh người, không ngờ Thời Tây trả lời còn kinh người hơn. Hắn nhàn nhạt mở miệng: "Tôi biết!" Thì ra là người không biết chỉ có một mình Quả Tri mà thôi.

"Vậy cậu...?" Hoa Cốc Vũ thường thấy hai người bọn họ chung một chỗ. Hắn có thể nhìn về mặt của Quả Tri mà đoán được trong lòng của Quả Tri. Quả Tri là một người rất dễ dàng hiểu, chữ "thích" nằm chính ỉnh trên mặt của cậu. Cứ tưởng rằng hai người đối với chuyện tình yêu rất chậm tiêu cho nên không có nhận ra tình cảm vượt mức bình thường này, nhưng không ngờ Thời Tây đã sớm phát hiện Quả Tri thích mình nhưng làm bộ như không biết.

Chuông vào học vang lên, bọn học sinh gấp gấp chạy về phòng học. Giọng nói của Thời Tây cho dù hòa lẫn với tiếng chuông chói tai cũng dễ dàng phân biệt. Hắn đi về phòng học, cũng không quay đầu lại, trả lời: "Ai cũng chỉ thích về bề ngoài thôi. Nếu như tôi không có gương mặt này, cậu ấy vẫn sẽ thích tôi sao?"

Hoa Cốc Vũ không ngờ tới Thời Tây lại trả lời như vậy. Nếu như là Hoa Cốc Vũ trong tình huống này, khi được ai đó thông báo có nam sinh thích mình, hắn chỉ có ba loại phản ứng: chán ghét, cự tuyệt và tiếp nhận. Nhưng thường thường loại phản ứng thứ nhất chiếm tỷ lệ rất cao, loại phản ứng thứ hai chẳng qua là không thích đối phương, loại phản ứng thứ ba đem so sánh tỷ lệ với loại thứ nhất thì chênh lệch rất nhiều.

"Bởi vì cậu ấy là nam sinh sao?" Hoa Cốc Vũ hỏi tới.

Lần này Thời Tây quay đầu lại, nhưng vẫn như cũ không thấy được vẻ mặt của hắn: "Tôi đối với giới tính không có quan tâm, tôi chỉ quan tâm đến lí do tại sao thích thôi."

Hoa Cốc Vũ sững sờ tại chỗ. Thời Tây là người không có tình cảm, con mắt của hắn nhìn thấu tất cả bản chất của loài người, cũng không tiếp nhận cũng không bài xích, chẳng qua là nhìn, cũng không bước một bước tới vực sâu tình cảm.

Còn Quả Tri, cậu ấy là một người rất giàu tình cảm. Hai cặp mắt trong suốt của cậu chỉ có thể nhìn thấy những mặt tốt đẹp của loài người, đem toàn bộ ôm vào trong ngực. Cậu ấy cười, cho dù là đứng trước vực thẳm cũng cười.

Đem hai người này kết hợp lại sẽ rất hoàn hảo!

Bên này Quả Tri ừ ừ, bắt đầu làm bài tập số học, căn bản không biết mới vừa rồi mình đã bỏ lỡ cái gì. Thích, cái từ này cậu không muốn nghĩ đến nó nhiều quá, chẳng qua là cảm thấy Thời Tây rất tốt, chẳng qua là cảm thấy không có ai so với Thời Tây tốt hơn.

Mặc dù bọn họ giống nhau là đều ở trong bóng đêm, nhưng giữa bọn họ có cách một bức tường, cách bàn đọc sách, cách bạn học, cách thân phận nam sinh, cách ánh nhìn của người đời. Giữa bọn họ có quá nhiều thứ ngăn cách, nhiều đến nỗi cho dù có muốn kéo ngắn khoảng cách lại cũng không dám bắt đầu làm.

Đến bao giờ loại tình yêu này mới được xem như một tình yêu bình thường, không hề nửa đặc biệt nữa đây?

Tự an ủi mình ngày nào đó sẽ tới nhanh thôi, đồng thời cũng ở đây tự cười nhạo mình.

Ông trời cũng không hiền lành, sẽ không thỏa mãn nguyện vọng của mỗi người.

Ban đêm, Quả Tri đang nằm ở trên giường đột nhiên ngồi dậy: "Gần tới kì thi tốt nghiệp trung học rồi, mình không được bị phân tâm vì mấy chuyện này!" Cậu vỗ gò má của mình: "Nghĩ đến mấy chuyện tốt đẹp, mau nghĩ đến mấy chuyện tốt đẹp!" Quả Tri thôi miên mình, mau chóng trở về giường, nằm xuống, lấy chăn đắp qua khỏi đầu. Cậu nhủ chặt ánh mắt cố nhớ lại những chuyện tốt đẹp.

Vì vậy trong đầu cậu, Thời Tây xuất hiện. Lúc cậu mở cái nón lưới trai trên đầu Thời Tây ra, lúc cậu nhìn bộ dáng của Thời Tây ở bên trong lớp học. Cậu ở trong vườn hoa nhỏ nhìn Thời Tây bên kia hồ. Tất cả đều là Thời Tây. Phiền não trong cậu từ từ biến mất, nhưng đột nhiên lại xuất hiện mãnh liệt hơn. Tại sao lại như vậy? Cảm giác này xa lạ quá, cậu chưa từng có được. Quả Tri không cách nào giải thích được, chỉ cho là mình có thể đã bị bệnh.

Quả Tri một đêm ngủ không ngon, hai con mắt thâm quầng đi tới phòng học, gục xuống bàn.

"Buồn ngủ chết đi được!"

"Tôi hôm qua cậu làm gì?"

"Nghĩ đến một số chuyện." Quả Tri cứ như vậy nói ra, Vương Lâm Lâm đang đọc sách đột nhiên đem ánh mắt nhìn nét mặt của cậu.

"Cậu nghĩ tới chuyện gì?"

Quả Tri ngẩng mặt lên, nghiêm túc hỏi cô ta: "Cậu nói xem có đáng trách hay không. Trước kia lúc nào tớ cũng cảm thấy thật vui vẻ, bây giờ lại cảm thấy lúc nào cũng thật buồn chán, nơi này đúng thật là buồn mà!~" Quả Tri chỉ vào lòng mình nói ra.

Vương Lâm Lâm ôm tay, trưng ra bộ dáng vô cùng thấu hiểu, gật đầu một cái: "Tớ cũng có trải qua cảm giác này. Mỗi lần thầy cô thông báo hôm nay

các em được nghỉ, tớ đã cảm thấy thật vui vẻ nhưng mỗi lần thầy cô nói sắp tới thi cử tớ cũng cảm thấy rất mệt mỏi, trong lòng cũng buồn buồn. Yên tâm, tớ là người từng trải, loại cảm giác này sẽ biến mất theo thời gian." Cô vỗ vỗ bả vai của Quả Tri truyền thụ kinh nghiệm của bản thân.

"Thì ra là như vậy!" Quả Tri hỏi sai đối tượng rồi, vì vậy cũng nhận được câu trả lời sai lầm. Cậu cứ nghĩ rằng thời gian qua cũng sẽ lấy đi hết những tâm tình trong lòng cậu. Nhưng có một điều cậu không biết, có thể gia tăng hoặc tiêu hao hết tâm tình này chỉ có mỗi Thời Tây làm được mà thôi.

Không biết đây là lần thứ mấy Thời Tây đi ngang qua cửa sau của lớp Quả Tri, thấy Quả Tri nằm gục xuống bàn.

Cũng không biết từ lúc nào Thời Tây không còn đi ngang đây nữa.

Thời Tây nghĩ là không nên quan tâm. Đây là chuyện Quả Tri. Tâm tình của cậu ấy không tốt không liên quan đến mình. Cậu ấy thì không đậu đại học lại càng không liên quan đến mình. Đây là chuyện của cậu ấy. Quả Tri có chuyện gì cũng không liên quan tới mình.

Trong suốt giờ tự học, bên trong phòng học rất yên tĩnh. Quả Tri đem sách ôm vào trong ngực, vừa tự hỏi thời gian làm gì mà còn chưa tới giúp mình. Đột nhiên cậu cảm thấy có một lực mạnh khiến mình muốn nhào té sang một bên. Tay của Thời Tây kéo nguyên cái ghế ngồi của Quả Tri, ngay cả ghế lẫn người đều bị kéo ra bên ngoài.

Cậu còn chưa kịp biết phải phản ứng như thế nào thì Thời Tây đã đứng ở trước mặt Quả Tri, tay phải hất lướt qua bên trái của Quả Tri đặt lên lưng ghế. Hẳn khom người đến gần Quả Tri đang ngồi. Quả Tri ngược đầu, tầm mắt liền bị gương mặt đỏ của Thời Tây tước đoạt tự do.

"Cậu nghe rõ ràng cho tôi. Đúng là tôi có rất nhiều sở thích ngán ngùi, khi chán rồi tôi nhất định vứt bỏ nó sang một bên. Nhưng, sở thích viết tiểu thuyết tôi sẽ nhất định không vứt bỏ sang một bên, tôi xem đây như là tính mạng của mình." Có lẽ người khác nghe không hiểu những lời này, nhưng Quả Tri nghe hiểu. Sở thích thật sự của Thời Tây có lẽ không phải là những thứ hân dề dàng vứt bỏ, mà là những thứ hân luôn giữ bên mình.

Quả Tri dùng sức gạt đầu một cái, dùng sức như vậy, phiền não trong lòng biến mất nhanh chóng.

Ánh mắt của cậu dưới ánh đèn ngoài hành lang lóe sáng lên. Cậu mỉm cười so với ánh đèn còn mãnh liệt hơn. Bàn tay ấm áp của cậu bắt lại bàn tay trái lạnh lẽo của Thời Tây, nắm thật chặt: "Thời Tây, tớ cảm thấy một ngày nào đó, tớ sẽ trở thành tiểu thuyết của cậu."

Thời Tây đã quen với giá rét đột nhiên bị nhiệt độ ấm áp của Quả Tri tấn công bất ngờ. Thân thể hân theo phản xạ tự nhiên chống cự lại, rút cái tay kia về, xoay người liền đi. Quả Tri đứng lên, chạy theo, đứng trên cầu thang nhìn Thời Tây phát tay: "Gặp lại sau, cảm ơn cậu, Thời Tây. Cậu luôn ấm áp như vậy!"

Thời Tây nói rất nhỏ: "Rốt cuộc là người nào ấm áp đây?" Những lời này có lẽ giống như tự nhủ với bản thân cho nên Quả Tri cũng không có nghe thấy. Cậu như điên kéo ghế ngồi của mình trở lại phòng học, đi ngang qua Hoa Cốc Vũ vỗ vỗ đầu của hân: "Hoa nhi, phải học tập thật giỏi nha!"

"Đồ ngốc, đừng làm rối tóc của tớ!"

"Không quan trọng! Cho dù tóc có rối bù thì cậu vẫn rất đẹp trai!"

Nghe được khích lệ, Hoa Cốc Vũ cho Quả Tri một cái liếc mắt: "Xem ra cậu đã khôi phục lại bình thường."

"Không hiểu cậu đang nói cái gì nữa. Lúc nào tớ cũng bình thường như vậy."

Quả Tri trở về vị trí của mình, ngồi xuống cẩn thận quan sát Vương Lâm Lâm, đột nhiên nói: "Tớ phát hiện hôm nay cậu rất đẹp!"

"Phải không?" Vương Lâm Lâm lập tức lấy gương ra, ngắm mình trong đó, cười tươi rói: "Vậy cậu cảm thấy Hoa Cốc Vũ sẽ thích tớ sao?"

"Đương nhiên, người nào cũng sẽ thích cậu."

Cậu lần nữa mở sách ra, dùng sức vỗ vỗ mặt của mình để cho đầu óc tỉnh táo hơn. Hôm nay đi học thật là vui vẻ!~

Thời Tây lạnh lùng lại mang cho Quả Tri càng nhiều nhiệt tình hơn.

Tình yêu, nó mang đến cho người trong cuộc đủ loại tâm tình, không ai thoát khỏi, cho dù là Quả Tri lạc quan.

Thời Tây đi taxi về chỗ ở. Mở cửa phòng ra, đứng ở trong bóng tối, hân đột nhiên nâng tay trái lên, nơi bị Quả Tri truyền tới ấm áp vẫn như cũ không chịu bỏ qua cho hân, lưu lại ở trên tay.

"Quả nhiên không nên quan tâm." Thời Tây đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thật Ra Thế Giới Này Không Rộng Lớn

11. Thế giới này thật ra không rộng lớn!

Không cách nào nín giữ thời gian lại. Bất kể là lúc mọi người khóc thút thít, lúc mọi người cười vui hay đang mộng mơ, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua. Có những khi bạn than rằng tuổi trẻ sao dài quá, vậy mà trong chớp mắt bạn đã già nua.

Kỳ thi tốt nghiệp trung học sắp đến, học sinh được nghỉ 3 ngày để chuẩn bị. Các bạn học từ từ có chút lâm vào khủng hoảng, tựa hồ còn có rất nhiều bài học không thuộc và không hiểu. Họ có chút tự giận mình, suy nghĩ phải cố gắng hết sức, làm được bao nhiêu thì lấy điểm bấy nhiêu. Quả Tri ở trong phòng học thu dọn đồ, trên lưng mang cái balô nặng trĩu, trong tay còn giúp bạn cùng phòng Thôi Thừa Long cầm hai cái túi đựng sách lớn.

Mới vừa đi ra phòng học cậu liền gặp Thời Tây. Quả Tri cười, giống như một đứa trẻ đột nhiên thấy kẹo ngọt: "Thời Tây!~"

Thời Tây nhìn chằm chằm túi lớn túi nhỏ trên người Quả Tri: "Thế nào, cậu muốn đi Tây Thiên học hỏi kinh nghiệm?"

"Muốn đi đương nhiên phải thu dọn đồ rồi. Sách của cậu để tớ cầm phụ cho!"

"Không cần, bán cho người thu phế liệu hết rồi!"

"Cái gì?! Cậu phải trân trọng tụi nó chứ, giữ lại coi như là chút kỉ niệm thời trung học không phải tốt hơn sao?"

"Không cần thiết." Thời Tây hướng cầu thang đi tới, Quả Tri cố hết sức xách theo sách đi theo phía sau hắn: "Không cần đâu, không cần xách phụ tớ đâu, tự tớ có thể làm được." Người khác cũng không phải là có ý muốn giúp cậu. Thời Tây nhìn mờ hời trên trán Quả Tri, sau đó đưa tay qua lấy một cái túi, xách phụ Quả Tri. Quả Tri cao hứng đang chuẩn bị nói ra vô số lời khen thì Thời Tây mở miệng trước: "Cái gì cũng đừng nói."

"Nhưng bây giờ tớ muốn khen cậu."

"Nhưng tôi không muốn được cậu khen."

Thời Tây kéo cái túi lách xuống cầu thang, sách bên trong túi chạm vào từng bậc thang, phát ra tiếng động. Quả Tri cũng không ngăn cản, mới vừa rồi cậu còn la hét phải quý trọng sách, bây giờ lại bắt chước Thời Tây kéo lê túi sách xuống cầu thang. Bọn họ đi ra khỏi dãy phòng học tối tăm, ánh mặt trời ở trên đỉnh đầu. Quả Tri nghehnhật lên nhìn ánh mặt trời, nheo mắt lại, khóe miệng cong lên mang theo hạnh phúc: "Rất cực cũng gần tốt nghiệp rồi!"

Thời Tây tránh khỏi ánh mặt trời, đối với chuyện tốt nghiệp hắn cũng không có cảm xúc gì. Người nào rồi cũng sẽ trải qua việc đến trường, học hành, tốt nghiệp, lại học hành, lại tốt nghiệp, sau đó đi làm, sau đó sống cuộc sống của riêng mình.

Bọn họ tách ra ở dưới nhà trọ. Quả Tri còn muốn nói điều gì đó nhưng Thời Tây đã rời đi. Thôi Thừa Long đã thu dọn đồ đạc ở phòng trọ xong. Ba mẹ hắn lát nữa sẽ tới rước hắn, thuận đường nên cũng đưa Quả Tri về nhà cậu luôn.

Quả Tri thần thờ nhìn công trường, Thôi Thừa Long đứng ở bên cạnh cậu: "Cậu không nhớ rời xa cái trường tàn tạ này sao?"

"Tớ thật không nhớ rời xa ngôi trường này, nhưng tớ còn có một thứ không nhớ rời xa hơn."

"Cái gì?" Thôi Thừa Long cũng chỉ là tùy tiện hỏi một chút.

"Nam sinh!" Đáp án này của Quả Tri thiếu chút nữa hù dọa Thôi Thừa Long tiểu trong quần. Hắn tròn to hai mắt nhìn Quả Tri: "Cậu, cậu mới nói cái gì?"

"Tớ nói giữa trường học và nam sinh, tớ không nhớ rời xa nam sinh hơn." Quả Tri lặp lại lần nữa.

"Quả Tri, cậu có nghĩ tới ý nghĩa của những lời này hay không?"

"Không có!" Quả Tri thành thật trả lời.

"Vậy thì không nên tùy tiện nói ra! Thật may là tớ hiểu rõ tính cách của cậu. Sau này ở bên ngoài cũng đừng nói những lời khiến cho người ta hiểu lầm như vậy, nếu không cậu sẽ bị những người khác nhìn với ánh mắt kỳ quái."

"Tại sao?"

Xe của ba mẹ Thôi Thừa Long ba mẹ tới, hắn nhẹ giọng nói: "Không tại sao hết, thế giới này có rất nhiều chuyện không thể giải thích được. Thật đó, Quả Tri. Tính tình như cậu sau này sẽ dễ dàng bị người khác làm tổn thương. Làm bạn cùng phòng ba năm, tớ cho cậu biện pháp để giải quyết, mau tìm người bảo vệ cậu đi."

"Nhưng tớ không cần người khác bảo vệ, tớ muốn bảo vệ người khác."

Thôi Thừa Long nheo mắt quan sát Quả Tri: "Cậu, muốn bảo vệ người khác?"

"Ánh mắt này của cậu là sao? Xem thường tớ à?"

Ba của Thôi Thừa Long mở cửa xe ra: "Mau để đồ lên xe đi. Quả Tri, đã lâu không gặp con!"

Quả Tri rất có lễ phép: "Dạ, con chào bác."

Ba mẹ Thôi Thừa Long đưa Quả Tri về nhà. Quả Vân đã ở dưới lầu chờ đợi. Quả Vân và ông Thôi bắt tay nhau chào hỏi, sau đó Quả Vân nhìn Quả Tri: "Có nói cảm ơn với bác chưa đây?"

"Có mà, có mà. Quả Tri là một đứa trẻ lễ phép, lại được anh đây giáo dục tốt như vậy. Con trai nhà tôi thì không nghe lời tôi chút nào."

Được khen như vậy, trên mặt Quả Vân khó nén được kiêu ngạo, nhưng như cũ khoát khoát tay: "Cần dạy dỗ chúng nghiêm khắc hơn, mấy đứa trẻ bây giờ không thể nuông chiều được." Hai người vui vẻ trò chuyện trần trụi mới nói lời tạm biệt. Quả Tri đem đồ vào nhà, trong lòng luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nhìn hành lý, đột nhiên nói: "Ba ơi, con phải đến trường bây giờ, con bỏ quên đồ quan trọng trong đó rồi."

"Chẳng phải ba đã nhắc nhở con rồi sao? Làm việc cũng phải tỉ mỉ. Mấy ngày nữa là thi tốt nghiệp trung học rồi, con mà quên trước quên sau, thi không đậu đại học, xem ba dạy dỗ con như thế nào. Con không mất mặt nhưng ba thì có." Quả Vân lại bắt đầu nghiêm túc dạy dỗ Quả Tri. Quả Tri chẳng qua là ngoan ngoãn đứng gập đầu, sau đó Quả Vân khoát tay: "Mau đi đi, trên đường coi chừng một chút."

"Dạ vâng ạ!"

Quả Tri trở về trường học, thứ gì mà quan trọng đến như vậy?" Ai đã khiến cậu có thể chấp nhận bị ba mắng một trận, có thể bắt kẻ mệt nhọc ngồi xe buýt trở lại? Dĩ nhiên, chính là Thôi Tây.

Cậu đi taxi tới trước chỗ Thôi Tây ở, lo lắng hần đã đi rồi, nhẹ nhàng gõ cửa: "Thôi Tây, cậu ở đâu?"

Quả Tri không biết Thôi Tây có thi lên đại học hay không, cậu thậm chí không biết Thôi Tây có tham gia thi tốt nghiệp trung học hay không. Thôi Tây sẽ không quan tâm đến bằng tốt nghiệp, nếu như vậy chẳng lẽ hần đã rời khỏi đây rồi sao?

Cậu rút cục dùng sức gõ cửa: "Thôi Tây, Thôi Tây, Thôi Tây!"

Bên trong không có ai trả lời, Quả Tri nhớ tới phim ảnh. Trong phim, có người chỉ cần nghiêng người một cái, dùng sức một chút là có thể tông cửa xông vào. Cậu cũng học theo phim ảnh, lui về phía sau hai bước, dùng sức đập vào cửa. Kết quả cửa không có mở ra, cánh tay Quả Tri đau đến tê dại. Cậu vận chặt mi, sờ cánh tay một cái.

"Cậu định làm chuyện ngu xuẩn gì nữa đây." Giọng nói của Thôi Tây từ phía sau truyền tới. Quả Tri kinh ngạc quay đầu lại, thấy phía sau là Thôi Tây. Cánh tay của cậu liền giảm bớt đau đớn, tim của cậu trở về vị trí chính xác trong thân thể: "Thôi Tây!" Giọng nói của cậu rõ ràng, đầy cao hứng.

Thôi Tây mở cửa, Quả Tri đi vào nhà, phát hiện bên trong nhà cũng không dọn dẹp: "Cậu không cần về nhà sao?"

"Không cần thiết, ở nơi nào cũng vậy thôi!"

"VẬt ba mẹ cậu sẽ rất lo lắng đó!"

Thôi Tây mở laptop lên, về mặt của hần không biểu cảm: "Bọn họ không có ở đây."

Quả Tri nhìn chăm chú vào phía sau của Thôi Tây. Cậu không có suy gì, cậu không biết tại sao lại làm như vậy nhưng cậu thật muốn làm như vậy. Cậu nhào qua, nhìn đối diện về phía Thôi Tây, dùng sức: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Tôi không nên hỏi, tôi không biết ba mẹ cậu đã chết."

Thôi Tây cắn răng đẩy Quả Tri đang áy náy ra: "Lão tử nói bọn họ không có ở đây chứ không phải nói là bọn họ không còn trên đời."

Lúc này đến phiên Quả Tri quần bách, giống như một đứa trẻ làm chuyện sai lầm, ngượng ngùng nắm lấy vạt áo của mình: "Tớ, tớ." Cậu bị đau lòng che mắt, đột nhiên nhào lên trên giường của Thôi Tây: "Tớ lại nói như vậy, tớ thật đáng chết!" Chuyện này, có phải nghiêm trọng hóa vấn đề rồi không?

Thôi Tây nhìn Quả Tri nằm ở trên giường: "Cậu đến đây chính là muốn để cho tôi thấy cậu thật là ngu ngốc?"

"Đúng rồi!" Quả Tri ngồi dậy: "Tôi muốn có số điện thoại di động của cậu."

"Không cần thiết!"

Quả Tri lại nằm giường, để lại cho Thôi Tây một cái ót, mặt chôn ở trong chăn phát ra giọng buồn buồn: "Mới vừa rồi chắc tớ đã làm cậu giận rồi, cho nên cậu không muốn cho tớ số điện thoại. Nhưng cũng không phải là tớ cố ý." Lời này nghe có vẻ như đang oán giận Thôi Tây.

"Không có số điện thoại di động!"

"Gạt người, muốn cự tuyệt cũng nên tìm một lý do chính đáng chứ!" Quả Tri không tin.

"Quả Tri, bây giờ tôi muốn đánh cậu."

"Không cho số điện thoại di động coi như xong, còn muốn đánh tở, cậu không phải là người!" Quả Tri nói lớn, mới vừa rồi còn được khen rất lễ phép, bây giờ đang trên giường Thôi Tây ăn vạ. Quả Văn nhiều năm dạy dỗ Quả Tri nghiêm khắc như vậy có phải là thất bại rồi không?

"Lần trước tở rõ ràng thấy cậu lấy điện thoại di động đọc truyện!"

"Tôi nói tôi không có số điện thoại di động chứ không phải nói là không có điện thoại di động."

"Gì chứ? Vậy nếu có ai muốn tìm cậu thì phải làm sao?"

"Sẽ không ai tìm tôi." Những lời này Thôi Tây dễ dàng nói ra khỏi miệng như thế, Quả Tri từ trên giường ngồi dậy: "Nhưng bây giờ, tở sẽ tìm cậu."

"Tôi không cần người ngoài!"

"Nhưng tở không phải là người ngoài, tở là Quả Tri." Quả Tri đứng lên, cậu đi tới bên cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời chiếu vào nửa căn phòng, rồi chiếu đến một góc chất đầy DVD và sách. Ở dưới ánh mặt trời hiện ra ảm áp, Quả Tri nhìn ngoài cửa sổ: "Thật ra thì, Thôi Tây, thế giới này không có lớn lắm đâu. Hòa mình tắm nắng, đọc sách, mua những món đồ mình thích, ăn những món ăn ngon. Cậu sống vui vẻ một chút sẽ không có cái gì tổn thất đâu."

Một bài hát từ tiệm cắt tóc bên ngoài cửa sổ vang lên, nhẹ nhàng, du dương chui vào trong phòng của Thôi Tây.

【Không có người yêu ở đây quấy rầy, không có người yêu ở đây ôm trong ngực, không có được đôi tay ai nắm chặt. Mong ước không thành hiện thực. Đau khổ, cũng không bằng cười cười nói nói. Cuộc sống không nên hy vọng quá nhiều, nhiều sẽ mang đến biết bao thất vọng. Đôi vai đã quá nặng nề, đã quá cô đơn. Cái gì cũng không cần, cùng nhau hát lên khúc nhạc xưa tan phiền não. Trừ hoi thở ra những thứ khác không quan trọng, bây giờ hãy bỏ qua tất cả và lãng quên. Đau buồn, cái gì gọi là đau buồn, trừ nhịp tim ra không quan trọng đến điều gì. Mọi người không nên đi hăm mộ chim bay, thế giới so với ta thật lớn, tự ta sẽ thu nhỏ lại. Đem mình làm con rệp, ai cũng không đáng giá kiêu ngạo. Nhân gian tặc khổ biết bao nhiêu, hoa nở hoa tàn biết bao nhiêu】

Quả Tri đứng ở dưới ánh mặt trời nhìn Thôi Tây.

Thôi Tây ngồi trong bóng tối khuất ánh mặt trời đưa lưng về phía Quả Tri.

Âm nhạc bay bổng khắp căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tốt Nghiệp Lữ Hành

Chương 12. Tốt Nghiệp Lữ Hành

Tiếng chuông reo lên, Quả Tri ra khỏi phòng thi. Cậu hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra. Cậu xông ra bên ngoài sân trường, ôm lấy gốc cây lớn: "Cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Cậu áp mặt dính vào thân cây khô sần sùi: "Thật tốt!"

Hoa Cốc Vũ làm bộ như không quen biết nhanh chóng đi ngang qua, nhưng vẫn bị Quả Tri thấy được: "Hoa nhi, làm bài có được không?"

"Cậu nói chuyện quá nhảm nhí, làm bài không được thì tở thật có lỗi với gương mặt này!" Hoa Cốc Vũ sờ gương mặt đẹp trai của mình, lại lâm vào ảo tưởng nặng, hần lần nữa nhìn Quả Tri: "Tở sẽ học ở đại học Z. Cậu cũng không cần quá nhớ nhưng tở, mặc dù gương mặt tở đây không phải là tùy tiện đi nơi nào cũng có thể thấy, nhưng chúng ta cũng là bạn học, tở chỉ có thể cho cậu tấm hình của tở kèm theo chữ kí thôi. Đến lúc cậu học đại học thì có thể đem khoe cho bạn bè xem, khoe rằng cậu đã từng học chung với một người anh tuấn như tở."

Quả Tri buông thân cây ra: "Nhưng tở cũng học ở đại học Z!"

"Cái gì?!" Hoa Cốc Vũ hận hận nhìn Quả Tri.

"Hoa nhi, cậu rất ghét tở sao?"

"Tở không phải ghét cậu. Nếu như cậu học ở đại học Z, khi đó Thôi Tây cũng sẽ học ở đó. Muốn tranh giành danh hiệu Hoa mỹ nam với tôi sao, không có cửa đó đâu!" Hoa Cốc Vũ vừa dứt lời, Quả Tri chu môi: "Ngay cả kì thi tốt nghiệp trung học Thôi Tây cũng không tham gia, làm sao có thể lên đại học Z?"

"Không có tham gia thi tốt nghiệp trung học? Rõ ràng hần và tở thi cùng phòng mà!"

Mặt của Quả Tri sáng ngời và sáng ngời, tiến lên đưa tay ra nựng mặt của Hoa Cốc Vũ: "Hoa nhi, cậu chính là một đóa hoa xinh đẹp nhất!~" Nói xong

cậu liền chạy xa. Hoa Cốc Vũ tức giận lấy gương ra soi. Vết mực trên tay Quả Tri bây giờ hết thấy đều ở trên mặt hắn, lau thế nào cũng không hết. Cốc Vũ chỉ đành tức giận ở phía sau kêu la: "Quả Tri, lão tử muốn giết cậu!"

Bây giờ, người nào giết Quả Tri, Quả Tri cũng sẽ không hận người đó.

Quả Tri leo lên lầu hai, đứng ở trên đây nhìn xuống sân trường tìm kiếm Thời Tây. Rất nhanh, cậu ở lầu hai đưa mặt ra lớn tiếng kêu: "Thời Tây ~" Thời Tây không ngẩng đầu nhìn. Hắn ngồi ở trên băng đá, chậm rãi nháy mắt, hắn không lộ ra vẻ gì chỉ duy trì một tư thế: nhìn đám học sinh qua lại. Bọn họ cũng xem Thời Tây như không tồn tại trên thế giới này.

"Thời Tây ~ Nếu đã thi tốt nghiệp trung học, vậy cùng tớ học đại học Z luôn đi. Tớ sẽ không lừa cậu, tớ sẽ giúp cậu tìm tư liệu thật hay, tớ sẽ giúp cậu nhớ tất cả bản thảo, tớ sẽ bên cạnh đưa cho cậu giấy bút, tớ sẽ lên mạng tìm mua cho cậu nhiều sách hơn, tớ cũng sẽ giúp cậu sửa lỗi chính tả!" Tiếng la của Quả Tri rõ ràng như thế, để cho tất cả mọi người không nhìn được ngẩng đầu nhìn.

Thời Tây đứng lên, hai tay đưa vào trong túi quần, đi về phía trước.

Quả Tri tiếp tục kêu: "Thời Tây, nếu cậu không nhìn tớ, tớ sẽ nhảy xuống. Tớ nói thật!"

Thời Tây dừng lại, rốt cục cũng ngẩng đầu lên. Hắn biết chờ hắn là cái gì, là nụ cười của Quả Tri.

Vương Lâm Lâm cũng phía dưới sân trường nhìn lên: "Quả Tri, cậu ở đây mà kêu quý rỗng gì vậy, mau xuống đây, có chuyện tìm cậu bàn bạc."

Quả Tri chạy xuống. Vương Lâm Lâm cùng mấy nữ sinh trong lớp đang bàn bạc chuyện gì đó, thấy Quả Tri tới liền đem cậu kéo vào trong đồng nữ sinh. Những nam sinh xung quanh không khỏi hâm mộ Quả Tri. Quả Tri ở giữa vạt bông hoa xanh biếc, mờ mịt nhìn Vương Lâm Lâm: "Chuyện gì?"

"Mấy người chúng tớ đang bàn bạc về chuyện đi chơi sau khi tốt nghiệp. Hoa Cốc Vũ cùng mấy nam sinh nhan sắc miễn cưỡng chấp nhận được cũng tham gia, cậu đi không?"

"Tớ không đi được, ba tớ sẽ không đồng ý!"

"Cậu còn chưa hỏi qua sao biết ba cậu không đồng ý? Thật vất vả mới thi tốt nghiệp trung học xong, ông ấy còn quản cậu?"

"Tớ hiểu tính ba mình mà, ông ấy sẽ lo lắng tớ ở bên ngoài học những cái xấu."

"Thật đáng tiếc!"

Quả Tri cười cười: "Có cái gì đáng tiếc đâu, chẳng qua là không đi du lịch sau khi tốt nghiệp thôi mà. Tớ ở nhà cũng có thể chơi, hơn nữa ba tớ nói nếu như tớ thi tốt sẽ cho tớ đi du lịch." Quả Tri còn tưởng được mọi người hâm mộ, kết quả thì ngược lại: "Cùng ba mẹ đi du lịch? Thật không có hứng!" Cậu bị nữ sinh đẩy ra ngoài, cảm thấy không giải thích được, hướng các cô gái làm mặt quỷ.

Không đi chơi thì cũng có sao đâu, tôi đây không quan tâm.

Trong trường, bọn học sinh vui mừng đến điên dại vì đã được giải thoát sau những ngày dài mệt mỏi. Bọn họ đem sách xé thành từng tờ từng tờ từ trên lầu ném xuống. Quả Tri đứng ở dưới lầu, tờ giấy rơi trên đỉnh đầu của cậu, rồi xuống thân thể mới trượt xuống đất. Thời Tây ở cách đó không xa nhìn cái này hình ảnh này, trên tay cầm bút.

"Thời Tây, thi xong rồi cậu vẫn ở căn nhà thuê đó sao? Vậy lúc tớ không có chuyện gì làm có thể tới tìm cậu chơi rồi."

"Không!"

"Cậu phải về nhà mình?"

"Đến những thành phố khác."

"Cậu cũng muốn đi du lịch? Đây, tớ cũng muốn đi."

"Không ai mời cậu."

"Tớ không cần người nào mời." Có lúc, da mặt Quả Tri dày đến không tưởng.

Thời Tây không lên tiếng, Quả Tri biết Thời Tây không muốn, cho nên cậu có ý nghĩ của mình. Cậu lại da mặt dày đi theo Thời Tây về nhà. Mới vừa vào cửa, thừa dịp Thời Tây không có chú ý, ôm lấy máy laptop của Thời Tây chạy ra ngoài cửa, vừa chạy vừa nói: "Không có laptop, cậu sẽ không có biện pháp tiếp tục viết tiểu thuyết, nơi đó cậu cũng đi không được! Nếu như cậu không mang tớ theo, tớ cũng không trả lại cho cậu!" Nói xong liền xoay người chạy. Thời Tây nhìn bộ dáng Quả Tri nhanh chóng chạy trốn: "Ngu ngốc!~"

Quả Văn ở nhà lo lắng chờ đợi. Hồi lâu, Quả Tri mới đeo balô trở về.

"Thi cử thế nào?"

"Rất tốt ba ạ, con nhất định sẽ đậu đại học Z!"

Nghe được Quả Tri tràn đầy lòng tin trả lời, mặc dù Quả Vân cũng vui mừng nhưng kết quả chính thức còn chưa có nên không khỏi lo lắng. Ông qua sang Chu Tuệ vợ mình: "Con trai gần đây cũng rất khổ cực, tối nay nấu chút đồ ăn ngon."

Chu Tuệ cũng rất vui vẻ, gạt đầu, sờ đầu Quả Tri một cái liền xách giỏ đi mua đồ chuẩn bị bữa tối.

Quả Tri đứng ở phòng khách lấp ba lấp bắp: "Ba, chuyện này, con, con có thể cùng bạn đi du lịch sau khi tốt nghiệp được không?"

"Không được! Con còn nhỏ đi ra ngoài rất nguy hiểm, thêm nữa bên ngoài có rất nhiều phần tử không tốt!"

"Nhưng từ nhỏ đến lớn con không có đi xa nhà lần nào. Lần này con muốn cùng bạn học đi chơi, thư giãn một chút!"

"Có cái gì hay đâu mà đi. Chờ đến khi kết quả được công bố, cả nhà chúng ta cũng có thể đi du lịch."

"Nhưng, rất, rất nhiều bạn học cũng đi rồi..."

"Mới học xong trung học đệ nhị cấp đã muốn chơi? Con còn phải học xong đại học. Con ở nhà không có việc gì làm thì cũng có thể đến thư viện tìm tài liệu về giáo trình đại học, đọc tham khảo rồi chọn chuyên ngành." Quả Vân biểu cảm nghiêm túc.

"Có mấy ngày thôi mà ba. Sau khi trở về con nhất định ngày ngày đi đến thư viện, hơn nữa con bảo đảm lần này con thi rất tốt. Ba, con thật muốn đi, có được không? Con sẽ không ở bên ngoài gây chuyện, cũng sẽ không học những thói hư tật xấu. Dù sao lên đại học cũng chỉ có một mình ở bên ngoài, ba không phải nói một người đàn ông cần phải học tính tự lập sao? Bây giờ lúc nào cũng được ba và mẹ bảo bọc, con có hơi lo lắng."

Quả Vân cảm thấy lời Quả Tri cũng đúng, ở trong lòng lâm vào tình trạng mâu thuẫn.

Quả Tri nói tiếp: "Con sẽ mỗi ngày gọi điện thoại báo cáo cho ba mẹ."

"Được rồi, chuyện này để cho ba suy nghĩ một chút."

Quả Vân liên lạc với ông Thôi (ba của Thôi Thừa Long), biết được con của ông ấy cũng đi du lịch. Thả bọn trẻ đi ra ngoài chơi đùa tự do một chút cũng là chuyện nên làm. Quả Vân lúc này mới yên tâm, không ngừng dặn dò Quả Tri đủ điều mới cho đi.

Buổi sáng mùa hè nhanh chóng bùng lên. Bầu trời thật trong xanh, Quả Tri ôm balô đến trước cửa nhà Thôi Tây. Cậu dùng gỗ cửa, hồi lâu cửa mới mở ra. Về mặt Thôi Tây không giấu được lười biếng, mở cửa xong liền ngã xuống giường tiếp tục ngủ.

"Đi thôi, Thôi Tây, chúng ta đi du lịch." Quả Tri hưng phấn ngồi xuống mép giường.

Người trên giường không có đáp lại.

"Thôi Tây, lúc nào thì đi? Muốn tớ giúp cậu thu dọn đồ đạc sao?"

"Câm miệng, chờ tôi tỉnh dậy rồi nói!"

Quả Tri không nói thêm gì nữa, kéo cái ghế ra ngồi ở trước giường. Cậu cứ như vậy nhìn Thôi Tây. Khuôn khuôn mặt dễ nhìn của hắn có thể phối hợp với bất kỳ biểu cảm gì. Cậu không hưng phấn, cũng không nóng nảy. Cậu đột nhiên cảm thấy, thật ra thì cậu có thể ngồi ở đây cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chuyến Du Lịch Bình Thản

Chương 13: Chuyến du lịch bình thản

Vào buổi trưa, ánh mặt trời nghịch ngợm soi rọi vào cửa sổ, rồi đến trên đầu giường. Có chút ấm áp, có chút chói mắt. Thôi Tây nhẹ nhíu mi lại, mở mắt ra, phát hiện Quả Tri đang nhìn mình chằm chằm. Hắn ngồi dậy.

Quả Tri đứng lên: "Tôi giúp cậu kéo rèm cửa sổ lên, cậu cứ tiếp tục ngủ đi, tớ sẽ ở trong phòng tuyệt đối giữ im lặng." Cậu thật sự là rất im lặng, ngay cả khi mở nắp bình uống nước cũng là dùng quần áo che lại.

Mặt mũi Thôi Tây không biểu cảm: "Cậu ở đây làm cái gì?"

"Cái gì làm gì? Không phải đã nói sẽ cùng nhau đi du lịch sao? Tớ cũng chuẩn bị xong hết rồi, cũng xin phép gia đình xong rồi, thật vất vả mới ra ngoài

được!" Quả Tri nóng nảy, đem balô mang ở đằng sau đến trước mặt Thời Tây lắc qua lắc lại chứng minh mình đã chuẩn bị đầy đủ.

Thời Tây đứng lên: "Chuyện này liên quan gì tới tôi?"

"Chính là chuyện liên quan tới cậu!" Quả Tri bĩu môi, đang chuẩn bị nói gì đó thì Thời Tây cởi áo ra. Động tác tùy tiện như vậy, quần áo bị ném lên giường, Quả Tri lại cá lắm: "Mà, hon nữa..." Cậu muốn nói điều gì đó nhưng không nhớ rõ. Quả Tri nhìn chăm chăm quần áo của Thời Tây trắng nõn trên giường, giãy dụa ngón tay của mình, đột nhiên nói: "Thời Tây, lần sau có thể đừng cởi quần áo trước mặt tớ không? Cậu làm vậy sẽ cắt đứt ý nghĩ của tớ!"

Thời Tây nhìn chòng chọc Quả Tri một cái, vẻ mặt của hắn tựa hồ không có nhận ra được ý nghĩa lời của Quả Tri nói. Thời Tây không lên tiếng, đi vào phòng tắm.

Hành lý của Thời Tây cũng không nhiều, một bộ quần áo để mặc luân phiên, vài cuốn sách. Hành lý của Quả Tri cũng không nhiều, một bộ quần áo để thay và máy laptop của Thời Tây. Bọn họ đi đến một nơi cũng không quá xa, xe buýt ở trên đường cao tốc vững vàng di chuyển. Thời Tây nhìn ra ngoài cửa sổ, con người và phong cảnh thoáng một cái đã lướt qua. Hắn đeo tai nghe. Quả Tri ngồi ở bên cạnh hắn, vừa ăn bánh biscuit (bánh bơ quì) vừa đọc sách. Vụn bánh biscuit rơi xuống, nằm trên trang sách, cậu phui phui rồi tiếp tục đọc. Không bao lâu, Quả Tri hơi nghiêng đầu nhìn về phía Thời Tây, cái nón cũng không giấu được gò má đỏ ửng của hắn. Mặt của hắn không lộ ra biểu cảm gì, tựa hồ như một người vô cảm.

Ngực của Quả Tri cất giấu tiếng tim đập đĩnh tai nhưóc. Cậu đột nhiên dùng sức xoa mắt một chút, muốn lau đi những cảnh hỗn lộn trong tầm mắt mình, nhưng không may vụn bánh biscuit lại rơi vào trong mắt. Con mắt trái của cậu không mở ra được, cậu bắt đầu dụi mắt không ngừng.

Thời Tây cảm giác được bên cạnh có tiếng động gì đó, nghiêng đầu liền thấy Quả Tri dùng sức dụi mắt, tựa như nếu không bị mù sẽ không dừng lại: "Cậu làm gì thế?"

"Có cái gì đó rơi vào mắt!"

"Đừng dụi nữa!"

"Nhưng mắt không thoải mái!"

"Tôi nói là đừng dụi nữa!" Thời Tây bắt cổ tay của Quả Tri lại, một cái tay khác vạch mắt trái có chút đi hoe của Quả Tri ra xem. Quả Tri lo lắng hỏi: "Thế nào rồi?"

"Mù rồi!~"

"Có thật không? Vậy tại sao tớ vẫn còn thấy cậu được? Vậy sau này tớ phải làm sao? Tớ sắp lên đại học rồi, phải cần hai con mắt!" Quả Tri kinh hoàng nói.

"Tôi nói cái gì cậu cũng tin? Cậu không biết dùng đầu óc để suy nghĩ?"

"Tớ rất tin tưởng cậu, vậy mà cậu không chỉ gạt tớ, còn mắng tớ nữa!"

"Đừng nhiều lời!" Thời Tây từ từ đưa miệng lại gần con mắt trái của Quả Tri, nhẹ nhàng thổi. Dị vật liền biến mất, nhưng tiếng tim đập lại kịch liệt hơn.

"Cậu thật là lợi hại!" Quả Tri nắm chặt áo của mình ở trước ngực, rốt cuộc những lời này là khen Thời Tây dễ dàng làm cho con mắt mình bình thường lại, hay là khen Thời Tây dễ dàng làm cho nhịp tim mình sửa đổi tốc độ? Quả Tri cũng không phân biệt rõ ràng lắm.

Xuống xe, sắc trời đã một mảnh trầm tối. Thời Tây là một người không có kế hoạch rõ ràng, đi tới chỗ nào thì ở chỗ đó. Quả Tri là một người đi theo Thời Tây, Thời Tây đi tới chỗ nào, cậu sẽ ở chỗ đó.

Nơi này là một thành phố xa lạ. Quả Tri tò mò quan sát, cậu thích loại cảm giác xa lạ và mới mẻ này. Xung quanh là những người không quen biết, ngôn ngữ và thức ăn địa phương. Bọn họ xuyên qua nơi này, bị bao phủ trong nơi này.

Bọn họ chọn một quán trọ nhỏ vắng vẻ để nghỉ ngơi. Có một ông lão quần áo rách rưới ở trước cửa quán, Quả Tri đau lòng nhìn, móc ít tiền ra đặt trước mặt của ông. Bà chủ quán trọ bên trong thái độ tiếp khách rất tệ, trang điểm lại rất đậm, đứng đứng ngồi ngồi chơi đánh bài trên máy tính: "Mấy phòng?"

"Hai phòng!"

"Giấy chứng minh!"

Bên trong quán trọ nồng nặc mùi thuốc lá cùng mùi nước hoa khó ngửi. Quả Tri đứng ở trước quầy, cũng không bởi vì hoàn cảnh có bất kỳ ảnh hưởng, mang theo nụ cười, nhìn vào máy vi tính của bà chủ, nhắc nhở: "Bà chủ, bà nên ra bài đi!"

Bà chủ lạnh lùng liếc cậu một cái, cũng không quan tâm tới. Bọn họ đập tấm thảm ở dưới cầu thang, đi lên phòng ở lầu ba. Quả Tri nắm chặt chìa khóa phòng dơ bẩn ở trong tay. Cậu tò mò đi theo sau lưng Thời Tây, đảo mắt nhìn xung quanh. Hình như bất kỳ món đồ nào cũng có thể hấp dẫn hứng thú của cậu.

Bọn họ mạnh ai nấy vào phòng của mình. Không lâu sau đó, Quả Tri liền dùng sức gõ cửa phòng Thời Tây, mặt hoảng sợ nói: "Trong phòng tớ có thanh

âm kỳ quái."

Thời Tây cau mày hướng căn phòng của Quả Tri đi tới, lại bị Quả Tri kéo lại: "Đừng đi, trong phim ảnh cũng có cảnh này, người nào không tin đi qua đó xem thử sẽ là người chết trước!"

"Buông tay!"

Quả Tri buông tay ra, đi theo sau lưng Thời Tây. Vừa đi vào phòng liền có thể nghe được tiếng va chạm thể xác và tiếng rên của phụ nữ.

"Có phải là ma hay không?"

"Đây là đang phối giống!"

Mặt Quả Tri đỏ lên, đột nhiên không biết phải nói gì, tiếng rên rỉ bên tai không dứt.

Thời Tây đối với phản ứng của Quả Tri cảm thấy không giải thích được, hỏi: "Cậu chưa từng xem qua phim cấp ba?"

"Hả? Dĩ nhiên không có." Mặt Quả Tri càng đỏ hơn, bên tai cũng hồng hồng: "Tớ chỉ có xem phim cấp một và cấp hai thôi, phim cấp ba thì chưa xem."

"Khẩu vị cũng không nhẹ!"

"Không hiểu cậu nói gì! Cấp một là phim bạo lực, cấp hai là phim tình yêu không phải sao?" Quả Tri đưa mắt thăm dò phản ứng của Thời Tây, sau đó trong đầu có chút hiểu được điều gì đó, lại nhỏ giọng hỏi: "Không phải sao?"

"Tôi có thể rất rõ ràng nói cho cậu biết, không phải là vậy!"

"Cái gì?! Chẳng lẽ là..." Quả Tri che miệng mình lại, sắc mặt trở nên xanh mét. Cậu nhớ tới lúc mình còn học trung học đệ nhất cấp, vì muốn chứng minh cho mẹ mình là một đứa trẻ ngoan, chạy đến trong nhà bếp tìm mẹ, bảo đảm nói: "Mẹ à, mẹ yên tâm, cho tới bây giờ con chưa có xem phim cấp ba. Con chỉ xem phim cấp một với cấp hai thôi." Lúc ấy phản ứng của mẹ rất kỳ quái, chẳng qua là nhỏ giọng trách cứ: "Con, đứa nhỏ này rốt cuộc đang nói cái gì?"

Cái này, nó... Quả Tri lắc đầu khó có thể tiếp nhận cái kiến thức mới này.

Thời Tây nhìn Quả Tri: "Chẳng lẽ cậu ngu ngốc đến nỗi nói điều này với rất nhiều người rồi?"

"Chỉ, chỉ có ba, bốn người thôi." Cũng khó trách, khó trách bọn hắn sau khi nghe Quả Tri nói lại phản ứng rất kỳ quái, không nhìn nổi cười phá lên.

"Cậu ngu ngốc quá, tôi thật kinh ngạc." Lời của Thời Tây rõ ràng là đang châm chọc. Hắn xoay người trở lại phòng của mình, trong chốc lát liền cầm theo túi đồ đi vào phòng của Quả Tri, đem Quả Tri cùng túi đồ của cậu đẩy ra ngoài cửa.

Quả Tri ôm lấy túi đồ, trao đổi phòng với Thời Tây. Phòng của hắn rất yên tĩnh, Quả Tri tắm xong liền chui vào trong chăn, nghĩ đến Thời Tây ở cách vách, không giải thích được cảm thấy rất yên tâm. Cậu không quan tâm hoàn cảnh cùng những vật khác, bởi vì trong đầu cậu đã bị Thời Tây chiếm lấy không còn chỗ trống nữa. Đây là chuyến đi du lịch tốt đẹp nhất của cậu!

Thời Tây đứng cạnh cửa sổ, bên tai là tiếng rên rỉ, nhìn ra phía ngoài là bóng tối. Trong phòng rất tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt của máy laptop. Đây là chuyến du lịch bình thản của Thời Tây!

Về phần tại sao lại chọn nơi này, không phải là bởi vì học sinh nghèo khó, Thời Tây có tính toán của mình.

Quả Tri muốn cho Thời Tây nhìn thấy hết những điều tốt đẹp trên thế giới.

Mà Thời Tây lại muốn cho Quả Tri biết thế giới này xấu xa đến mức độ nào.

Thời Tây có rất nhiều thứ không cần thiết, sự ngây thơ của Quả Tri là thứ hắn không cần nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Tình Yêu Này Cũng Có Mặt Tốt Sao? (1)

Chương 14: Tình yêu cũng có mặt tốt sao?

Hai người mang tiếng là đi du lịch nhưng không giống chút nào. Bên trong phòng trọ, Thời Tây chéo chân chân ngồi trên ghế cạnh cửa sổ. Hắn nhìn chăm

chằm vào màn hình laptop, ngoài ra không có động tác gì nữa. Có lúc hắn viết rất nhiều, viết không ngừng, nhưng đến cuối cùng cũng không biết muốn viết cái gì. Một người có thể viết cả đời sao? Có lẽ không, đến một lúc nào đó sẽ cảm thấy nhàm chán, tìm một thời gian thích hợp ngưng hẳn mới là đường lui tốt nhất. Quả Tri ngồi đối diện hắn, cúi đầu nhìn những bản thảo nằm tán loạn trên bàn của Thòi Tây, chữ viết thì xốc xếch, tờ giấy thì cũ kỹ.

【 Nàng có dung mạo khuynh thành, nàng có danh tiếng, nàng có vàng bạc châu báu, nàng có y phục lộng lẫy. Nàng có tất cả, nhưng trái tim lúc nào cũng cô đơn đến phát sợ. Nàng mang theo nụ cười, ở trước mặt nam nhân lúc nào cũng vui vẻ quyến rũ bọn họ, để mặc cho bọn họ ô nhục thân thể nữ nhân của mình. Đây là mặt nạ của nàng, cỡi xuống sẽ không cách nào sống sót được. Nàng cười rồi lại cười, cười nhưng nước mắt lại chảy ra hốc mắt. Bất kể là bị người nào ôm chặt, hay là ôm chặt người nào, nàng cũng không cách nào hóa giải được cô đơn của mình. Cuối cùng, nàng quyết định thoát khỏi chốn lầu xanh này. Nàng mang theo nỗi cô đơn của mình chạy trốn. Nàng cảm thấy thật tự do, nàng tự nói với lòng sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng một người muốn lần nữa bắt đầu lại cuộc đời như nàng, nói cho cùng cũng chỉ là một nguyện vọng hảo huyền mà thôi. Bà chủ lầu xanh phái bọn trai trắng đuôi theo bắt nàng lại. Bọn họ xé nát y phục của nàng, cướp đi vàng bạc châu báu của nàng, còn dùng dao hủy diệt dung mạo khuynh thành của nàng. Thân thể của nàng bị giày xéo, cuối cùng mũi dao lạnh như băng xuyên thấu trái tim của nàng. Máu của nàng xông ra. Thân thể của nàng cũng từ từ bắt đầu lạnh như băng. Nàng nhận được tự do ngắn ngủi, cũng nhận được cái chết vĩnh viễn. Nàng bị thả xuống dòng sông dơ bẩn, dần chìm xuống đáy sông. Ông trời đã an bài số phận của mỗi người, có thể trốn tránh được sao? Nếu trốn tránh thì kết quả sẽ như thế nào đây? Nàng vốn có thể hưởng thụ sự nổi tiếng của mình, vàng bạc châu báu của mình. Nàng có thể không để tâm tới nỗi cô đơn của mình. Nàng ngây thơ cho là có thể cứu vớt số phận của mình, nhưng đến cuối cùng, ngay cả cô đơn nàng cũng không cảm giác được nữa. 】

Quả Tri hạ cúi chò trên tờ giấy, chống cằm nhìn ngoài cửa sổ: "Thòi Tây, rốt cuộc cậu vì cái gì mà viết tiểu thuyết vậy? Viết ra những câu văn nặng nề, u buồn như vậy là muốn để cho người khác đọc cũng cảm thấy nặng nề, u buồn sao?"

"Bản thân thế giới này chính là nặng nề, u buồn như vậy!"

"Cho nên..." Quả Tri đem tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ chuyển qua trên mặt Thòi Tây: "Giúp cái thế giới này giảm bớt một chút thống khổ đi, chữ viết không chỉ có thể khiến người khác ám áp mà còn có cả cậu nữa."

Khoảng cách giữa bọn họ chỉ là một cái bàn. Quả Tri chống mặt nhìn Thòi Tây, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt.

Cho đến khi 11 giờ bọn họ mới ra cửa. Ngồi trong một quán ăn nhỏ, hai người cũng không nói chuyện, chẳng qua là yên tĩnh ăn cơm. Lời của Quả Tri từ ngực lên đến cổ họng, nhưng không ra khỏi miệng. Cậu muốn nói chuyện, nhưng lại nghĩ đến gia quy của ba, lúc ăn cơm không được nói chuyện, sẽ rất không có lễ phép. Những thứ gia quy này trói buộc tự do của cậu.

Gia quy và muốn nói chuyện với Thòi Tây, hai thứ này quyết liệt đấu tranh trong đầu cậu. Cuối cùng Quả Tri cắn chiếc đũa: "Thòi Tây!~" Cậu chẳng qua là gọi ra tên Thòi Tây, trong lòng đã vui mừng khôn xiết.

"Chuyện gì?"

"Không có gì hết! Thòi Tây, Thòi Tây, Thòi Tây!~" Cậu không ngừng kêu tên Thòi Tây, điều này là trái với nội quy ba cậu đã đặt ra. Quả Tri đột nhiên cảm thấy có chút thoải mái. Sau khi quen biết Thòi Tây, cậu đã làm rất nhiều chuyện trước kia không dám làm.

"Thòi Tây, có lẽ cậu là thiên sứ của tớ!~"

"Lúc ăn cơm đừng làm ảnh hưởng tới khẩu vị của tớ!"

"Tớ đâu dám. Cậu xem, đứa trẻ trong lòng của người mẹ kia thật đáng yêu!"

"Thòi Tây, cậu nói đại học và trung học đệ nhị cấp có cái gì không giống nhau?"

"Thòi Tây, cậu nghĩ xem năm sau tớ sẽ cao lên bao nhiêu?"

Bữa cơm này Quả Tri nói rất nhiều chuyện, bất kể Thòi Tây có trả lời hay không. Bên trong quán ăn người đến người đi, Quả Tri mang trên mặt nụ cười, vừa nói chuyện lý thú trước kia của cậu, vừa nói đến cuộc sống bây giờ. Nói chuyện với Thòi Tây, Quả Tri còn dùng đĩa múa múa cho sinh động. Bọn họ ngồi ở chỗ đó, bên ngoài cửa sổ là dòng người vội vã đi ngang qua, bên trong cửa sổ là tiếng thực khách ồn ào. Nhưng xung quanh cái gì cũng tựa như rất mơ hồ, chỉ để lại bọn họ là rõ ràng.

Chúng ta luôn có khát vọng được tâm sự cùng người khác, không ngừng, cho dù đó là những câu chuyện nhàm chán lặp lại, dù cho đó là những câu chuyện không có chút ý nghĩa nào, nhưng cũng muốn bày tỏ cùng người đó.

Sau khi cơm nước xong, bọn họ đứng ở dưới ánh nắng chói chang nhưng không biết nên đi hướng nào. Bọn họ không có mục đích. Một đôi tình nhân đi ngang qua bọn họ, trên mặt bọn họ mang theo hạnh phúc, bọn họ tay trong tay thật chặt. Quả Tri đột nhiên hỏi: "Cậu không nghĩ nên viết về tình yêu sao?"

"Có cái gì mà viết!"

"Đó là bởi vì cậu chưa nếm trải qua tình yêu!"

"Tìm được một người ở bên suốt đời, sau đó thì sao?"

"Sau đó đương nhiên là hạnh phúc a!" Quả Tri cho rằng hạnh phúc chính là kết cục duy nhất của tình yêu. Cậu ngây thơ như thế nói tiếp: "Yêu đương thật

ra rất có lợi a. Tớ cảm thấy tình yêu cũng có mặt tốt của nó."

"Chúng ta cũng đã từng có rất nhiều thứ tốt đẹp, sau đó thì sao? Chẳng qua chỉ là một đoạn ký ức mà thôi. Chúng ta có thể tồn tại khi sống trong ký ức sao?" Thời Tây đánh nát ngây thơ của Quả Tri. Quả Tri nghe được lời này, trong lòng cũng không suy nghĩ gì nhiều, bởi vì Thời Tây là vấn đề cậu quan tâm nhất.

"Cậu cũng từng có người yêu sao?"

"Tôi không có!"

"Vậy thì cậu tìm một người mang đến cho thật nhiều điều tốt đẹp đi!" Quả Tri đá văng một viên đá trên đất: "Có lẽ cậu nên tìm một người bạn gái, thử yêu thương một chút, sẽ rất có ích cho việc viết tiểu thuyết của cậu." Những lời này là những gì Quả Tri muốn nói sao? Đã nói ra khỏi miệng, cậu lại muốn thu hồi. Cậu trước sau không hiểu loại tâm tình này, cũng không muốn hiểu, có lẽ là sợ hiểu được.

"Thử một chút, với ai? Cậu sao? Sau đó sẽ có được kết thúc hạnh phúc viên mãn?" Thời Tây liên tiếp hỏi ngược lại.

Biểu cảm của Quả Tri đột nhiên cứng ngắc. Cậu liếc mắg lắu đầu, giọng nói kiên quyết: "Tớ không được, tớ là nam sinh!"

Thời Tây quan sát phản ứng của Quả Tri, tựa hồ nhận thấy được điều gì đó. Thời Tây chỉ muốn trêu chọc nhưng không ngờ lại đụng đến nỗi đau trong lòng của Quả Tri.

"Nhưng cậu một mực thích tôi, không phải sao?"

Cái vấn đề này tới có chút dồn dập, có chút đau đầu, sắc mặt của Quả Tri trắng bệch, tay của cậu không bị khống chế nâng lên, hung hăng cho Thời Tây một cái tát: "Không phải vậy, cái gì thích, tớ không có thích, tớ không phải đồng tính luyến ái." Quả Tri nhìn chăm chăm Thời Tây, trong mắt không thể khống chế chảy ra nước mắt. Toàn thân cậu cứng ngắc run rẩy, cậu có hơi bị thương hướng Thời Tây quát: "Tớ không phải là đồng tính luyến ái, tớ không phải như vậy. Tớ hận cụm từ này!" Nói xong, cậu liền lao đảo chạy đi.

Đã từng muốn nhìn được gương mặt chỉ biết mỉm cười của Quả Tri lúc khóc trông sẽ như thế nào, giọt lệ sẽ có dạng gì. Bây giờ Thời Tây đã thấy được, nhưng có chút hối hận.

Quả Tri dùng sức chạy không ngừng. Ngón tay cậu một mực đang run rẩy, cảm không nổi bất kì thứ gì. Cậu cảm thấy không chỉ thân thể mà ngay cả ngũ tạng lục phế đều đầy đau đớn.

Sẽ bị người khác dùng ánh mắt kỳ quái đối xử. Sẽ nghe được những lời nhục mạ khó nghe lọt lỗ tai. Sẽ trở thành quái vậy. Sẽ trở thành chủ đề chính đề bàn tán của mọi người. Sẽ bị tất cả mọi người trách cứ, tất cả mọi người, bao gồm cha mẹ ruột của mình.

Cho nên loại tình yêu đặc biệt này cũng có mặt tốt đẹp sao? Không có, hoàn toàn không có.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tình Yêu Này Cũng Có Mặt Tốt Sao? (2)

Chương 14: Tình yêu này cũng có mặt tốt sao? (2)

Quả Tri chạy về phòng trọ. Cậu thờ hồn hèn. Trong phòng không có tiếng khóc, nhưng nước mắt của cậu ứa ra không ngừng. Cậu nhìn chăm chăm mình trong gương, có một đoạn hồi ức không cách nào quên lãng được lại chui ra cắt nát trái tim cậu.

Ngày đó là một ngày bầu trời trong xanh, những đám mây lười biếng thay đổi hình dáng. Quả Tri mới vừa lên học năm đầu tiên của trung học đệ nhất cấp. Cậu mang balô trên lưng cao hứng trên đường trở về nhà. Từ lúc còn rất nhỏ cậu đã nhận ra được khác biệt của mình. Cậu vì mình với người khác không giống nhau nên luôn cảm thấy tự hào. Cậu luôn rất vui vẻ, không tìm được lý do phải bị thương.

"Mẹ ơi, con về rồi!" Quả Tri mở cửa ra, đem đem balô cất ở trong phòng của mình.

"Về sớm vậy, mẹ mới vừa đi mua chút trái cây về. Con chờ mẹ tắm một cái."

"Vâng ạ!"

Quả Vân nghe được giọng nói của Quả Tri, từ phòng ngủ đi ra, đặt tờ báo xuống bàn: "Việc học ở trường như thế nào rồi?" Đó là chuyện duy nhất mà Quả Vân quan tâm: việc học của Quả Tri, thành tích của Quả Tri, tương lai của Quả Tri.

"Dạ rất tốt, các giáo viên trong trường rất có trách nhiệm, dạy hay nữa. Các bạn học cũng rất thân thiết." Quả Tri nghiêm túc trả lời.

Quả Vân hài lòng gật đầu một cái, nói tiếp: "Tiếng Anh rất quan trọng, con cần coi trọng môn này. Ở lớp gắng chăm chỉ, có vậy tiền đồ sau này mới tươi sáng."

"Con biết rồi ạ!"

"Ngày mai ba dẫn con đến nhà sách mua vài cuốn sách tiếng Anh về học."

"Vâng ạ!~"

Chu Tuệ bung trái cây ra. Quả Vân mở ti vi lên, chuyển đến kênh tin tức. Ông ngồi chéo chân, tay cầm điều thuốc. Chu Tuệ hiền lành nhìn Quả Tri, sờ đầu của cậu một cái: "Quả Tri nhà chúng ta ngoan như vậy, sau này nhất định sẽ lấy được một người vợ tốt. Bây giờ con có mẫu người vợ lý tưởng chưa?" Chu Tuệ trêu chọc Quả Tri.

"Bây giờ con còn nhỏ, nói mấy chuyện vô nghĩa này làm gì." Quả Vân trách cứ Chu Tuệ.

Quả Tri nhìn chăm chăm ti vi, ăn táo. Mặt của cậu ngây thơ như vậy, hai mắt của cậu trong suốt như vậy, lời của cậu thuần túy như vậy: "Nhưng mà, con không thích con gái. Hình như con thích con trai." Lời vừa nói ra khỏi miệng, ba mẹ cậu đều im lặng, chỉ còn dư lại âm thanh từ ti vi phát ra. Mọi người đều yên lặng đến đáng sợ. Dao gọt trái cây trong tay Chu Tuệ rơi xuống đất. Quả Vân nhìn Quả Tri, ánh mắt của ông lạnh lùng và sắc bén như một con đại bàng, không ngừng nhìn Quả Tri: "Con mới vừa nói gì?"

Quả Tri không có nhận ra được khác thường, vẫn như cũ nhìn chăm chăm ti vi, lắc chân của mình: "Con không thích con gái, hình như chỉ thích con trai." Cậu lặp lại lời khi nãy. Quả Vân cắn chặt răng, dùng sức vứt điều thuốc đi, tiến lên tắt ti vi, xoay người nhìn Quả Tri: "Ai dạy con nói như vậy?"

"Dạ, không có, không có ai dạy hết!" Quả Tri lúc này mới phát hiện sắc mặt của ba có cái gì không bình thường.

"Vậy con học được từ đâu?"

Quả Tri dùng sức lắc đầu một cái. Quả Vân vào phòng của Quả Tri đem balô của cậu ra phòng khách. Ông dùng sức mở hết ngăn này đến ngăn khác, đem những gì ở bên trong balô trút hết xuống đất: "Nhất định là đọc sách nhầm nhứ bị ảnh hưởng rồi. Ngoan ngoãn đưa cuốn sách đó ra cho ba!" Quả Vân đang tìm lý do khiến Quả Tri có thể nói ra lời như thế. Ông không dám tin, cũng không thể nào tin nổi, ngực dè dặt, khó thở.

Ông tức giận ném balô vào người Quả Tri. Quả Tri rút thân thể lại, ánh mắt của cậu mang theo không hiểu cùng mờ mịt, không hiểu tại sao mình lại chọc ba tức giận, lại càng không hiểu mình làm sai chỗ nào. Cậu thận trọng hỏi: "Con thích con trai, chuyện này không đúng sao ba?"

Quả Vân sải bước tiến lên, bắt lấy cánh tay của Quả Tri kéo đi. Do ông dùng sức quá mạnh, cánh tay của Quả Tri đau đớn, nhưng dù đau thế nào cậu cũng không dám phát ra âm thanh. Quả Vân rống to: "Lời như vậy cũng nói ra được, không biết xấu hổ sao? Con có bị bệnh không?"

Chu Tuệ đi lên ngăn cản: "Quả Tri chỉ là nói giỡn. Có đúng không con, nói cho ba biết đi, con chẳng qua chỉ là nói đùa một chút, không phải là thật."

Quả Vân rống to: "Em xem gương mặt này của nó giống như đang nói đùa sao? Em đừng xía vào! Không dạy dỗ nó cẩn thận, nó không biết trời cao đất rộng là gì."

Thì ra mình thích người cùng giới sẽ khiến cho người khác cảm thấy ghê tởm. Sắc mặt Quả Tri tái nhợt.

Quả Vân kéo Quả Tri mặt xanh mét về phía mình. Quả táo màu sắc tươi đẹp trong tay Quả Tri lăn xuống đất. Cậu bị kéo đến lão đảo, Quả Vân lớn tiếng la: "Con, cái tốt không đi học, lại đi học cái xấu. Cái gì thích con trai? Loại lời nói ghê tởm này con thử nói một lần nữa coi!"

Quả Tri bị dọa sợ, thân thể của cậu run rẩy: "Con, con không thể thích con trai sao?"

Cái vấn đề này làm cho mặt Quả Vân đỏ lên, không nói lời gì, tiến lên cầm cây roi ở đằng kia, không chút do dự đánh lên người Quả Tri: "Con còn dám nói! Con đúng là một tên biến thái!"

"Con đúng thật là bị bệnh rồi!" Vừa nói, ông vừa dùng cây roi gắt gao đánh Quả Tri.

"Con bị bệnh tâm thần rồi!"

"Lão từ sinh ra một đứa con trai, chứ không có sinh ra một đứa đồng tính luyến ái!"

"Con có thấy ai như con chưa? Đồ súc sinh, bất hiếu. Con muốn ba và mẹ con tức chết có đúng hay không?"

Mỗi một câu nói kèm theo một cái đánh. Cây roi phát ra âm thanh muốn xé rách không khí, da Quả Tri phát ra tiếng rên rỉ. Quả Tri đau đớn tránh né, ôm chặt mình. Từng lời nói của Quả Vân và đau đớn cùng nhau lạc vào thân thể của cậu. Cậu khóc, không cách nào chịu đựng thống khổ: "Đừng đánh nữa, ba ơi, đừng đánh. Thật là đau, thật thật là đau!"

"Đau, con cũng biết đau? Con nói thích con trai sao? Sao ba lại sinh ra một thằng con giống như phế vật không có tương lai như vậy? Khai mau, nếu không cả đời đừng nghĩ có thể ngừng đau lên, con học cái câu này ở đâu?"

"Con không có, con thật không có!"

"Tốt nhất là không có! Muốn bị tất cả mọi người nhìn với ánh mắt buồn cười có phải hay không?"

Đau, thật là đau, Quả Tri 13 tuổi khóc rống lên. Chu Tuệ đứng ở sau lưng Quả Vân, bà không dám lên tiếng, đau lòng nhìn Quả Tri nhưng trong mắt lại mang theo thất vọng đối với cậu. Bà không hiểu Quả Tri, đứa nhỏ này tại sao lại nói ra những lời như thế. Sau đó bà yên lặng chảy nước mắt. Quả Tri mơ hồ thấy được đôi mắt đầm lệ và gương mặt thất vọng của mẹ, gương mặt tức giận của ba, mới hiểu được thích con trai không phải là chuyện đáng giá để tự hào. Đây là một chuyện sai lầm, sẽ mang đến cho mình và người nhà đau đớn như thế. Cậu cảm thấy rất đau lòng, đối với mình cảm thấy vô cùng chán ghét. Không nên thích con trai, không thể thích con trai, đây là sai lầm.

"Tốt nhất để cho ba thấy được con vẫn là một thằng con trai thật sự!" Quả Vân dùng hết sức lực đánh Quả Tri một cái, Quả Tri đau đến oa oa kêu to.

"Ba ơi, ba ơi, đừng đánh con, đừng đánh con nữa. Con cầu xin ba ~ thật là đau ~" Thân thể Quả Tri không cách nào chịu đựng được nữa, từ bàn năng phát ra tiếng khóc cầu xin tha thứ. Nước mắt rơi trên quần áo, rớt xuống đất.

"Có còn muốn thích con trai hay muốn làm một tên biến thái nữa không?"

Quả Tri dùng sức lắc đầu một cái.

"Nói ra cho ba!"

"Đau quá! Không, con không thích con trai."

"Có biết mình vừa mắc phải sai lầm chưa?"

"Con biết, con biết!" Vết thương ngày càng nhiều, máu đỏ tươi chảy ra, dính vào quần áo.

"Nhớ kĩ cho ba những vết thương cùng những con đau này, sau này sẽ là lời nhắc nhở cho con biết rằng con không phải là một người đồng tính luyến ái."

Quả Vân vứt bỏ cây roi, tức giận đi ra khỏi nhà.

Chu Tuệ lập tức đỡ Quả Tri không còn sức lực lên, nước mắt của bà không ngừng rơi. Bà trầm mặc không nói giúp Quả Tri xử lý vết thương. Đôi môi Quả Tri trắng bệch, đưa tay run rẩy ra, lau đi những giọt nước mắt trên mặt mẹ mình: "Mẹ ơi, con thật xin lỗi, thật xin lỗi mẹ. Con không nên làm mẹ đau lòng như vậy. Tất cả đều là lỗi tại con. Sau này con cũng sẽ không nói nữa. Con thật xin lỗi mẹ, mẹ đừng khóc!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tình Yêu Này Cũng Có Mặt Tốt Sao? (3)

Chương 16: Tình yêu này cũng có mặt tốt sao? (3)

Vết thương nhiễm trùng kèm theo sốt cao, Quả Tri nằm trên giường, nhú mày, nhắm chặt hai mắt, nắm chặt tấm chăn.

Cậu đang gặp con ác mộng, cậu đang gặp rất nhiều con ác mộng. Trong mộng, cậu bị tất cả mọi người cười nhạo, bị tất cả mọi người chỉ trích, bị kêu biến thái, bị kêu đồng tính luyến ái chết tiệt. Trong tay mọi người đều cầm một cái cây đánh cậu. Quả Tri khóc, than đau, cầu xin mọi người đừng đánh nữa nhưng không có ai quan tâm. Không có ai quan tâm cảm giác của cậu. Trong mắt bọn họ chỉ có chán ghét, bọn họ chỉ hy vọng cậu biến mất. Quả Tri bất kể chạy đến chỗ nào cũng không thoát khỏi. Cậu có thể chạy trốn đến nơi khác sao? Đây là thế giới của bọn họ, mà thế giới của bọn họ không tha cho mình.

Ông trời, tại sao phải cho mình khác biệt như vậy? Chính là vì hung hăng hành hạ mình sao? Chính là vì làm cho mình chán ghét mình sao?

Quả Tri từ trong ác mộng thức tỉnh, vừa động dậy đã kèm theo đau đớn. Cậu nhìn chăm chăm trần nhà. Cậu biết mình đã thức giấc, nhưng con ác mộng vĩnh viễn cũng sẽ không kết thúc.

Sự cô đơn do mình khác biệt với người khác, giống như bị cả thế giới vứt bỏ. Tại sao người khác không rơi vào hoàn cảnh như thế này? Tại sao chỉ có mình bị như vậy? Chẳng lẽ không ai giống như mình sao?

Chu Tuệ lo lắng cầm thuốc giảm đau và thuốc hạ sốt đi tới: "Quả Tri, con đừng hù dọa mẹ, khỏe hơn chưa?"

"Mẹ, mẹ đừng lo lắng cho con, con khỏe hơn rất nhiều." Quả Tri mang theo nụ cười, đó là nụ cười của cậu.

"Dĩ nhiên mẹ phải lo lắng cho con, ba con đánh con cũng quá mạnh tay." Chu Tuệ không nhịn được oán giận, ngay sau đó nhìn Quả Tri: "Nhưng mẹ cũng

hiểu ba con. Quả Tri, con là đứa con duy nhất của ba mẹ, ba mẹ không thể nhìn con phạm sai lầm."

"Con biết!"

"Quên chuyện này đi, con còn nhỏ, không hiểu mình đang nói gì. Chờ con lớn lên sẽ hiểu ba con tại sao phải tức giận như vậy."

"Dạ!~ con sẽ quên mất không còn một mống!" Quả Tri nghiêm túc cam kết với Chu Tuệ.

Quả Vân cũng rất lo lắng, nhưng chẳng qua là chỉ đứng ở ngoài cửa nhìn, không chịu đi vào. Ông cho rằng đây là trừng phạt dành cho Quả Tri. Ông hy vọng Quả Tri biết được sai lầm của mình.

Quả Tri nằm trên giường một tuần lễ rốt cục có thể đi học lại. Cậu trở lại như bình thường, chẳng qua là ẩn núp vết thương của mình, chẳng qua là ẩn núp mình. Cậu đem khác biệt của mình chôn giấu trong đáy lòng, ở một nơi sâu nhất, không hề đụng chạm tới nữa.

Bây giờ, Quả Tri nhìn mình trong gương, lệ rơi đầy mặt cậu. Thì ra là có những thứ sẽ không bao giờ quên được, có những thứ sẽ không bao giờ xóa đi được. Cậu cởi áo ra, lộ ra từng cái vết sẹo xấu xí trên người.

Cho nên mình lại mắc phải sai lầm sao? Mình thích Thời Tây sao? Mình cuối cùng vẫn còn thích nam sinh sao? Vết sẹo trên thân thể cậu lại bắt đầu mơ hồ đau. Thời Tây sẽ phản ứng giống như ba mẹ mình sao? Thời Tây cũng sẽ ghét mình sao?

Nhiều vấn đề như vậy siết chặt Quả Tri. Mẹ ơi, tại sao bây giờ con trưởng thành rồi vẫn không hiểu?

Không nên tới đích, sớm biết như thế thì không nên tới.

Thì không nên cởi cái nón của Thời Tây ra, thì không nên biết Thời Tây, thì không nên đối xử tốt với với hắn. Nhưng mình có thể làm được sao? Hắn là Thời Tây.

Tay run rẩy chạm vào từng vết sẹo trên người. Sai lầm rồi, lại sai lầm rồi. Hứa với ba thật nhiều, hứa với mẹ thật nhiều, kết quả lại sai lầm rồi. Có lẽ mình đã sớm nhận ra được, chẳng qua là không dám nghĩ tới, không dám thừa nhận, cho nên mắc thêm lỗi lầm nữa.

Đây là thân xác của nam sinh, cũng giống một dạng với Thời Tây. Đây là một lý do đơn giản, cũng là trở ngại lớn nhất.

Cậu đột nhiên từ trong gương thấy được Thời Tây. Hắn đứng ở cửa, bất động thanh sắc nhìn cậu. Bây giờ hắn không có đội nón. Khuôn mặt dễ nhìn của hắn và vết sẹo xấu xí đích của cậu bị phản chiếu trong gương. Quả Tri cảm áo của mình che đầy vết thương, lắc đầu: "Không nên nhìn, không nên nhìn tới."

Quả Tri chỉ muốn chạy, cậu không muốn nhìn Thời Tây. Cậu đã từng nhìn qua biểu cảm của ba mẹ mình lúc đó, nếu như loại biểu cảm này xuất hiện trên mặt của Thời Tây, cậu phải làm sao?

Thời Tây không lên tiếng, đến gần, Quả Tri từng bước lui về phía sau, nói tiếp, tiếp tục khóc, cậu không biết thì ra là nước mắt có thể dễ dàng rơi như thế: "Thật xin lỗi, tớ không nên đánh cậu. Thật xin lỗi, tớ không nên thích cậu. Tớ không biết, tớ không thể. Thật xin lỗi, Thời Tây, tớ là một tên đồng tính luyến ái. Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi."

Cho đến khi cậu không cách nào lui về sau nữa, bóng dáng của Thời Tây từ mơ hồ đến rõ ràng. Hắn đứng ở trước mắt Quả Tri, bắt được cảm của Quả Tri, chăm chú nhìn vào cậu, lạnh lùng cắt đứt lời xin lỗi không ngừng của Quả Tri: "Câm miệng!"

Quả Tri không hề lên tiếng nữa. Đôi mắt của Thời Tây là một cái hố sâu, té xuống đó chỉ có một kết quả, đó chính là chết đi. Giọng nói của hắn mang một nhịp điệu tuyệt vời, nghe thấy được liền có thể sống lại: "Quả Tri, không nên vì mình thích ai đó mà nói xin lỗi!"

"Bất kể là tớ thích cậu?"

"Bất kể là cậu thích tớ!!!"

"Nhưng, không phải như thế, cậu sẽ không hiểu. Những vết sẹo này là muốn cho tớ quên việc mình thích nam sinh, nhưng tớ lại..." Quả Tri nghẹn ngào không cách nào tiếp tục nói.

Thời Tây một tay kéo áo của Quả Tri lên, một tay khác lại nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo của Quả Tri, lướt qua từ điểm đầu đến điểm cuối của vết sẹo. Giọng nói của hắn trở nên dịu dàng: "Những vết sẹo này sẽ không khiến cho cậu quên đi, mà chỉ làm cho cậu thêm nhớ mà thôi."

"Bây giờ cậu, Thời Tây, cậu, cậu sẽ giống như những người khác chán ghét tớ sao?" Quả Tri đột nhiên ngồi xổm xuống, hai tay ôm mặt, nước mắt từ đầu ngón tay của cậu chảy xuống.

"Sẽ không."

"Đừng gạt tớ. Ba nói tớ rất mất thể diện, tớ là một tên biến thái, cho nên cậu cũng ghét tớ phải không?"

"Không có!"

"Tớ không tin, cậu chẳng qua là an ủi tớ."

"Tôi không cần thiết an ủi cậu."

"Cậu có thể chứng minh không? Nhìn tớ mà mỉm cười?"

"Chuyện đó là không thể nào!" Thời Tây cũng ngồi xồm xuống.

"Vậy cậu chính là ghét tớ, có đúng hay không?" Quả Tri dùng sức ôm chặt kín mặt của mình, lại không kim nén được nước mắt của mình.

Thời Tây mở hai tay của Quả Tri ra, gương mặt Quả Tri hiện ra. Đột nhiên như vậy, Thời Tây nhích lại gần Quả Tri, mang theo hơi thở của hắn, môi của hắn đặt lên môi của Quả Tri, nhẹ nhàng nhưng để lại dấu ấn khó phai. Ở một nơi nhiệt độ nóng bức như vậy, nhiệt độ của Thời Tây lại làm cho người khác dễ chịu. Quả Tri tròn to cặp mắt của mình, nước mắt ngưng, trái tim của cậu, cứ như vậy mà ấm áp, rất ấm áp.

Thời Tây đứng lên, hắn nhìn Quả Tri: "Như vậy có thể chứng minh được không?"

Quả Tri kinh ngạc, không nói một lời.

Tình yêu này cũng có mặt tốt sao? Có, bây giờ có!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tớ Đâu Có Đồ Mặt Đâu!

Chương 17: Tớ đâu có đồ mặt đâu!

Đêm nay, Quả Tri ngủ rất trầm lặng. Đầu của cậu đặt lên gối, lông mi còn có chút ướt át rũ xuống. Cậu hô hấp có chút nặng nề bởi vì lúc này đã khóc quá nhiều. Thời Tây ngồi ở mép giường, nhìn Quả Tri, cho đến khi xác định Quả Tri đã thật sự ngủ say cậu mới rời khỏi căn phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ngày hôm sau, Quả Tri mơ hồ mở mắt ra. Hai mắt của cậu sưng đỏ đến không cách nào mở ra. Cậu ôm chần chờ mình, một cái chân nằm thò ra khỏi tấm chăn. Bây giờ phải làm sao? Mình thích Thời Tây, Thời Tây sẽ không thích mình. Mặc dù vậy, nhưng Quả Tri là người dễ dàng thỏa mãn. Thời Tây không ghét cậu, chỉ cần điều này thôi cậu đã mãn nguyện lắm rồi.

Mà Quả Tri cũng cần một ít thời gian để sửa sang lại và tiếp nhận sự thật mình thích nam sinh.

Cậu, không muốn trốn tránh nữa.

Quả Tri từ trên giường đứng lên, duỗi người, cậu khôi phục năng lực giống như động vật. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, cậu liền đi tới gõ cửa phòng của Thời Tây. Thời Tây cau mày mở cửa ra liền thấy khuôn mặt tươi cười của Quả Tri kết hợp với cặp mắt sưng đỏ kia, rất không hòa hợp với nhau. Hắn xoay người, trở về trên giường tiếp tục ngủ. Quả Tri nhẹ giọng đóng cửa lại. Cậu ngồi ở bên cửa sổ, học theo tư thế của Thời Tây, bắt chéo hai chân, tùy tiện đánh máy chữ trong laptop của Thời Tây. Sau đó cậu lại cầm tờ giấy bên cạnh lên, cắn đầu hút, sửa lỗi chính tả.

Tối hôm qua, Thời Tây nhìn Quả Tri ngủ.

Sáng nay, Quả Tri nhìn Thời Tây ngủ.

Hồi lâu, Thời Tây tỉnh lại. Quả Tri vui vẻ lên tiếng: "Hôm nay chúng ta đi chơi hay là ở nhà?"

Thời Tây quan sát Quả Tri. Cậu vui vẻ không phải là giả vờ. Cứ tưởng rằng cậu sẽ sa sút tinh thần, hôm nay cậu sẽ tiếp tục khóc thút thít. Nhưng cậu tựa hồ so với tưởng tượng của Thời Tây còn kiên cường hơn.

Thời Tây không lên tiếng, đi vào phòng tắm rửa mặt, sau đó đi ra ngoài, hắn kéo cửa ra: "Đi thôi."

"Được!"

Bọn họ đi xuống lầu dưới. Bộ dáng của Quả Tri làm cho không ít người ghé mắt. Cũng khó trách, cặp mắt kia của cậu giống như bị phương trượng của Thiếu Lâm Tự đánh hai quyền, sưng to. Quả Tri cũng không ngại. Thời Tây mua cuốn sổ tay du lịch. Địa điểm đầu tiên bọn họ đến là trấn cổ. Cái hẻm nhỏ chật chội và cong vòng đầy áp người. Hai bên là các cửa tiệm bán đồ ăn vặt và các sản phẩm công nghệ. Ngoài tiệm có những người ăn mặc quái dị kêu gọi khách vào mua hàng. Quả Tri tò mò nhìn, trong tay đã cầm rất nhiều đồ ăn.

(Trấn cổ: trấn xưa, có từ lâu đời. Cũng như Phố cổ Hội An vậy á.)

"Thời Tây, mau nhìn bên kia đi!~"

"Thời Tây, mau nhìn bên này đi!"

Xung quanh đều là tiếng gọi của Quả Tri. Thời Tây chẳng qua là đi theo sau lưng Quả Tri: "Một mình cậu nhìn là được rồi, đừng gọi tôi!"

"Nhưng tớ muốn gọi cậu cùng xem."

Quả Tri ở trong một cửa tiệm xem thử những bộ quần áo với thiết kế quái dị, xoay xoay người nhìn trước gương: "Thời Tây, cậu xem tớ mặc bộ này như thế nào?"

"Rất hợp với cặp mắt bánh bao của cậu!"

"Không phải đang hỏi cái đó!" Quả Tri bĩu môi, xoa xoa đôi mắt của mình còn có chút đau đớn. Lúc này đỉnh đầu của cậu bị đập nắp, Quả Tri ngẩng đầu lên mới phát hiện Thời Tây đặt cái nón lên trên đầu của mình. Mặc dù tạo hình rất kỳ quái, nhưng vành nón lại chắn đi ánh sáng chiếu vào mắt cậu, khiến cho cặp mắt đau đớn được hóa giải.

Thời Tây mua cái nón này. Mặc dù Quả Tri đội cái nón này trên đầu có chút buồn cười nhưng cậu lại coi nó giống như một bảo bối, một mực đội trên đầu. Cậu lại tiếp tục ở trần cổ gây sự chú ý cho mọi người.

Phía trước có một gian hàng. Gian hàng trò chơi có đề cây súng, phía sau treo rất nhiều quả bóng đủ màu, bảng hiệu màu đỏ bên cạnh ghi chữ to: bắn vỡ hai mươi cái bong bóng nhận được một con búp bê, bắn vỡ mười...

Quả Tri hứng thú, trả tiền cho ông chủ liền cầm súng lên, tư thế tập trung cao độ, hai con mắt nhắm lại, nhìn thẳng vào mục tiêu. Viên đạn thứ nhất văng ra. Cái bong bóng không có bể, ngược lại ông chủ bụng to đứng cách đó không xa ôm chặt chỗ hiểm, đau đớn la lên: "Tiểu Xiong-Di của tôi. Bắn vỡ bong bóng mới có thưởng, bắn vỡ viên ngọc quý của tôi không có thưởng." Ông chủ là một người làm ăn, hải hước nói giỡn với Quả Tri. Quả Tri vội vàng khom người nói xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi."

"Ngu ngốc." Thời Tây đứng ở bên cạnh lạnh lùng nói.

Quả Tri đang chuẩn bị tiếp tục bắn một phát nữa, ông chủ lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra đứng ở sau lưng của Quả Tri. Bắn xong hai mươi phát, ông chủ giờ ngón tay cái lên: "Cậu nhắm mục tiêu chính xác lắm, nhưng có một lần không bắn trúng, thử lại lần nữa đi!"

Quả Tri tiếc nuối nhìn chòng chọc phần thưởng ở trong kia, lắc đầu một cái. Thời Tây tiện tay cầm một cây súng khác lên. Hắn giờ lên, nhắm lại một con mắt. Quả Tri nhìn Thời Tây. Người này, thậm chí ngay cả loại động tác bình thường này cũng giống như đóng phim. Một tay khác của Thời Tây bóp cò, một viên đạn văng ra kèm theo tiếng bong bóng nổ. Ông chủ bây giờ không chỉ đau hai viên ngọc quý, mà ngay cả tim cũng đau.

Ở bên cạnh Quả Tri, rất đông người nhiệt liệt đến xem, không ngừng phát ra những từ kỳ quái: "Wow~"

"Yeah~!"

"Áh~"

"Huo~"

"Câm miệng!" Thời Tây vừa bóp cò vừa nói.

Quả Tri không nói, cho đến khi hắn bắn xong 20 phát, Quả Tri ở bên cạnh dùng sức vỗ tay, tay cũng đã tê rần.

Ông chủ vẫn như cũ cười khanh khách: "Bắn vỡ hai mươi cái bong bóng. Cậu có thể chọn một con trong những con búp bê này!" Ông chủ chỉ những con búp bê bên kia, Quả Tri lại chỉ một cuốn sổ bình thường ở góc nhỏ tối tăm của gian hàng: "Tôi muốn lấy cái này.~"

Ông chủ khó xử, làm trái ý khách cũng không được nhưng vẫn hỏi: "Nhưng cái này..."

Quả Tri cắt đứt lời của ông chủ: "Không quan tâm, nhất định phải là cái này."

Quả Tri lấy được cái laptop của Thời Tây, bỏ vào trong balô của mình: "Sau này cậu cần giấy thì tìm tớ!"

"Cậu sinh ra là để phục vụ cho tôi?"

"Đúng vậy, tớ là trợ lý bé nhỏ trong cuộc sống của cậu."

"Tôi sẽ không trả cho cậu tiền lương."

"Không quan tâm, tớ miễn phí cho cậu."

Nhìn khuôn mặt ngu ngốc của Quả Tri, Thời Tây không nhịn được trêu chọc: "Bao gồm thân thể sao?" Nghe nói như thế, Quả Tri suy tư một hồi, nghiêm

túc nói: "Cái đó tớ sẽ thu phí. Nhưng tớ sẽ giảm cho cậu một nửa số tiền."

"Nhưng tôi không muốn đưa tiền."

"Tớ đã giảm một số tiền rồi mà. Cậu thật hẹp hòi. Làm chuyện đó rất đau đó!"

"Cậu biết?" Một người ngay cả xem cũng chưa xem qua lại biết cái này.

"Cậu cho là tớ ngu ngốc lắm sao? Cho cậu thân thể của tớ, sau đó cậu sẽ đánh tớ mỗi khi giận dữ, như vậy dĩ nhiên sẽ đau." Hai người nói không cùng một chuyện. Ông nói gà, bà nói vịt.

"Nói cậu ngu ngốc thật là vũ nhục cho những người ngu ngốc khác." Thời Tây đi về phía trước, Quả Tri theo ở phía sau: "Làm gì đột nhiên mắng tớ?"

Đi ra khỏi trấn cổ, Quả Tri xách theo rất nhiều túi đồ. Túi đồ trên tay của cậu đựng đưa, phát ra âm thanh ma sát huyền ảo. Bọn họ đi lên xe buýt chật chội. Cái nón to lớn của Quả Tri đụng phải những người khác thiếu chút rơi khỏi đầu. Cậu nắm chặt cái mũ. Một tay xách đồ, một tay giữ chặt cái nón, cả người cậu ở trên xe buýt bề bộn nhiều việc.

"Thật ra thì lấy cái nón lấy xuống, có thể giảm bớt mức độ buồn cười của cậu."

"Tớ không muốn!"

Xe đột nhiên thắng gấp, Quả Tri không có đứng vững, ngã về về phía trước. Lúc cậu sắp bị ngã nhào vào ngực một người phụ nữ trung niên thì cậu đột nhiên bị Thời Tây bắt lại cùi chỏ kéo trở lại. Hắn giúp Quả Tri cầm túi đồ, nói: "Vịn chặt thanh cầm cho tôi!"

Quả Tri đang chuẩn bị đưa tay lên cầm lấy tay vịn của xe buýt, ai ngờ xe buýt dừng lại, từ trước cửa xông tới một đám người, đẩy Quả Tri ra. Quả Tri có chút lao đảo, Thời Tây kịp thời giữ thăng bằng cho cậu. Thời Tây cầm tay của Quả Tri đặt lên tay vịn của xe buýt, có điều hắn cũng không lấy tay ra. Cứ như thế, tay Thời Tây áp chặt tay của Quả Tri không rời.

Ngón tay chạm vào nhau, nhiệt độ nóng khiến mặt của Quả Tri đỏ lên. Cậu cúi đầu, tất cả dây thần kinh cảm giác dồn về tay của cậu. Tim cậu nhảy loạn xạ lên, dù là trong chiếc xe chật chội cũng có thể cảm nhận được.

"Chỉ tới mức độ này, cho nên không cần xấu hổ." Thời Tây đột nhiên nói.

"Tớ, tớ có xấu hổ đâu." Quả Tri dùng một cái tay khác liều mạng lau mặt của mình.

Thời Tây đột nhiên đưa tay ra, đặt lên trên vành nón Quả Tri đang đội, dùng sức kéo xuống. Vành nón dù có to cỡ nào cũng không thể che hết gương mặt đỏ vì ngượng ngùng của Quả Tri.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tụ Trường

Chương 18: Tụ trường

Chuyến du lịch ngắn ngủi kết thúc, Quả Tri về đến nhà: "Ba mẹ ơi, con về rồi đây, con còn mua quà tặng cho ba mẹ nữa nè!"

"Về tới an toàn là tốt rồi, mua quà chi nữa." Chu Tuệ vừa quay đầu lại liền thấy Quả Tri và cái nón buồn cười trên đầu cậu. Cậu đã đội cái đó từ lúc mới mua cho đến khi về nhà. Chu Tuệ không nhịn được cười lên: "Cái mũ này là gì đây? Con mua sao?"

Quả Tri ngẩn người: "Dạ!"

Bây giờ Quả Tri đã lớn, cậu đủ hiểu có một số chuyện nhất định phải nói dối. Lời nói dối này đều có lợi cho tất cả mọi người.

"Chơi cũng để cho con chơi rồi, bây giờ phải học tập thật giỏi đó!" Quả Vân nói.

"Con biết ạ!"

Hôm nay, tâm tình Quả Tri khản trương nhìn mấy vi tính. Cậu nhắm nửa con mắt, muốn nhìn lại không dám nhìn. Trên màn hình là số liệu thống kê kết quả thi tốt nghiệp trung học, Quả Tri nhảy tung lên, vọt tới phòng khách: "Con thi đậu rồi, con đậu đại học Z rồi!"

Quả Vân từ trong phòng đi ra. Chu Tuệ mừng rỡ ôm Quả Tri: "Mẹ cũng biết Quả Tri thông minh như vậy, đậu đại học cũng là chuyện đương nhiên. Vậy để mẹ đi thông báo cho họ hàng, mời họ tới đây mở tiệc chúc mừng con."

"Ừ, đi đi!" Quả Vân cũng cảm thấy rất tự hào, có thể trước mặt họ hàng nở mặt nở mày.

"Chúc mừng, chúc mừng, Quả Tri rất có tương lai!" Nhận một câu khích lệ.

Quả Tri bận rộn trước bận rộn sau tiếp đãi khách, trong lòng lại suy nghĩ không biết Thòi Tây thì như thế nào nữa. Cho dù hắn rất thông minh nhưng rất ít đọc sách, có thể lên đại học Z được không? Hay là hắn chọn những trường đại học khác?

"Quả Tri, mau đến đây. Đường tỷ của con đến. Dù gì cũng chị của con cũng đang là sinh viên trường đại học Z, nói chuyện tâm sự với chị ấy một chút cũng sẽ có lợi cho con!"

Vừa nghe đến Đường tỷ tới, Quả Tri không nhịn được cười lên: "Đường tỷ!~"

"Chào em, chào em!" Đường tỷ miễn cưỡng ứng phó, đi vào phòng của Quả Tri liền nằm xuống giường của cậu. Cô lấy tay vuốt vuốt mái tóc rối bù, một cái tay khác gỡ gỡ cái móng: "Đi lấy đồ ăn mang vào đây cho chị!" Giọng nói giống như Từ Hi thái hậu.

"Được, chị thích ăn cái gì, em lấy thật nhiều vào đây cho!"

"Gì cũng được hết!"

Quả Tri chạy ra phòng khách, sau đó ôm một đồng hồ ăn trở về phòng, đặt trên giường cạnh Đường tỷ. Đường tỷ tên thật là Quả Nhục, nhưng Quả Tri lạo thích gọi là Đường tỷ. Quả Nhục là sinh viên năm hai của trường đại học Z. Tên của chị ấy mang một âm mưu lớn. Người con gái này chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: lười! Lười chải đầu, lười trang điểm, lười vận động.

Quả Nhục nằm ở trên giường ăn đồ ăn. Quả Tri quan sát Quả Nhục. Quả Nhục đổi sang một tư thế thoải mái khác, hai tay hai chân tạo thành hình chữ đại (大) trên giường: "Nhìn chị như vậy là có ý gì vậy? Em không biết chúng ta có quan hệ họ hàng sao?"

Quả Tri vội vàng khoát tay: "Em không phải là muốn kết hôn với chị." Đây là cuộc nói chuyện giữa hai người thuộc cùng một dòng họ. Quả Tri ngoẹo đầu, Thòi Tây thích loại người quái dị, vậy thì Đường tỷ hình như là một tư liệu rất thích hợp để để hắn đưa vào truyện của hắn. Cậu nói tiếp: "Đường tỷ, sau khi tựu trường em muốn giới thiệu một người cho chị biết!"

"Chị không muốn có bạn trai."

"Không phải là ý này. Chị chờ em một chút, giữ nguyên cái tư thế này, đừng động đấy!" Mặc dù Quả Tri nói như vậy, nhưng Quả Tri biết cho dù có kêu Quả Nhục động đấy, chị ấy cũng sẽ không động đấy. Quả Tri cầm điện thoại đi động lên, chụp hình Quả Nhục ở nhiều góc độ khác nhau.

"Quả Tri?"

"Chuyện gì chị?"

"Em bị biến thái kể từ lúc nào vậy?"

"Em có đâu!"

Cuối cùng, Quả Tri không có bất kỳ tin tức và kinh nghiệm gì liên quan tới trường đại học Z, bởi vì Quả Nhục lười nói.

Bọn họ đơn giản chỉ là ăn cơm, còn mấy người chủ, bác thì uống chút rượu trắng trò chuyện vui vẻ. Thời gian rất nhanh đến tối, Quả Tri tiễn họ hàng xuống lầu. Lúc mọi người gần đi, Quả Tri đột nhiên ngẩng đầu hỏi Quả Nhục: "Đường tỷ, có một vấn đề em vẫn muốn hỏi chị!"

"Nói đi!~"

"Tại sao chị không lười ăn?"

Quả Nhục trừng mắt một cái: "Mắc mớ gì tới em!!!"

Ngày hôm sau, Quả Tri liền ra cửa muốn đem tin tức này nói cho Thòi Tây biết. Cậu ngồi ở trên xe buýt. Cậu thật ra rất hiểu rõ. Thòi Tây là một người tốt, chuyến du lịch mấy ngày đó chẳng qua là hắn muốn an ủi mình mà thôi. Cậu sẽ không hiểu lầm Thòi Tây đối với mình có cái gì, cũng sẽ không hiểu lầm quan hệ giữa mình và Thòi Tây. Giữa bọn họ so với trước kia cũng không có quá nhiều thay đổi. Thòi Tây không có tình cảm với cậu, cậu hiểu rõ.

Cho dù biết những điều này, trên mặt Quả Tri vẫn không giấu được nụ cười của cậu dành cho Thòi Tây. Chỉ cần suy nghĩ có thể thấy Thòi Tây, có thể cùng hắn nói chuyện, cậu liền muốn cười. Trước kia cậu cảm thấy không giải thích được tại sao lại vậy, hiện tại cậu mới hiểu được thì ra là đây chính là thích một người.

Cậu thích rất kỳ quái, chỉ biết lo thích thôi, cũng không cần đối phương đáp lại.

Quả rời taxi, lên thẳng phòng trọ của Thòi Tây. Cậu gõ vang cửa phòng Thòi Tây, bên trong không có tiếng động. Quả Tri liền dùng sức gõ, nhưng cửa trước sau không có mở. Người phòng bên nghe thấy được tiếng ồn, đi tới: "Cậu tìm người sao?"

"Chào đi! Con tìm người ở phòng này. Đi biết người đó đi chỗ nào sao?"

"Đi không biết! Chỉ biết trước khi con đến đây thì cậu ta đã rời khỏi đây lâu rồi."

Quả Tri sững sờ tại chỗ nhưng tay vẫn còn dùng sức gõ cửa, tựa hồ như gõ như thế thì cửa sẽ mở ra. Thôi Tây đi rồi sao? Hắn đi chỗ nào? Hắn có học đại học Z không?"

Đột nhiên Quả Tri ý thức được một điều. Nếu như Thôi Tây không có học đại học Z, vậy hắn sẽ biến mất khỏi cuộc sống của mình. Mang đi tình cảm của mình, mang đi trái tim của mình.

Mùa hè này, người khác hy vọng ngày nghỉ có thể kéo dài thêm nữa, còn Quả Tri lại muốn cầm cây kéo trực tiếp cắt bỏ hai tháng hè này. Cậu đọc sách, mua sách, cùng bạn học hàn huyên một chút, theo ba mẹ đi ra ngoài du lịch, đi làm thêm tại công trường của bạn ba mình. Nhưng cậu vẫn nhớ Thôi Tây.

Cậu đi làm, dùng tiền kiếm được mua cho mình một máy chụp hình. Buổi tối trước khi ngủ cậu lấy ra xem một chút. Cậu muốn dùng cái máy chụp hình này chụp lại tất cả tư liệu cho Thôi Tây.

(Tư liệu: Ý là chụp lại những người có một điều gì đó đặc biệt, xuất sắc, xấu, đẹp, mập... để Thôi Tây có thể lấy đó làm hình mẫu trong tiểu thuyết.)

Quả Tri cảm nhận được thời gian trôi qua thật chậm, thật chậm.

Ngày tựu trường, Quả Tri rời giường rất sớm. Cậu nhìn gương hành lý của mình, lại nhìn lên căn phòng ba mẹ mình. Cậu mở gương hành lý, lấy mấy bộ quần áo ra, đem cái nón lùn trước mua ở trấn cổ lấp vào trong gương.

Trước khi đi, Quả Tri dặn dò cậu một đồng chuyện. Những thứ này hằng ngày ông đều nói đi nói lại. Tựa hồ sẽ có chút nhàm chán nhưng Quả Tri chưa từng cảm thấy nhàm chán. Cậu cảm thấy ba là vì muốn tốt cho mình.

Cậu đứng chờ tại trạm xe lửa. Có một người ăn mặc thời thượng hấp dẫn chú ý của nữ sinh đi qua. Quả Tri gọi lại một người mà rất dễ dàng phân biệt được: "Hoa nhi, đã lâu không gặp, mỹ nam tử!"

Cái phương thức chào hỏi này lại làm cho Hoa Cốc Vũ vui vẻ: "Thì ra là Quả Tri. Đi mau lên, trễ chuyến xe bây giờ."

"Ừ!" Quả Tri gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn đám người. Mặc dù mới sáng sớm nhưng trạm xe lửa cũng có rất nhiều người. Nhưng trong những người này lại không có Thôi Tây.

Cậu cùng với Hoa Cốc Vũ trò chuyện, hơn ba giờ sau liền tới nơi cần đến. Quả Tri đứng ở phía ngoài cổng trường, nhìn vào trong ngôi trường to lớn, hoành tráng, đẹp mắt này, so với trường trung học đệ nhị cấp thì giống như thiên đường hơn.

Hoa Cốc Vũ bên cạnh nhún nhún vai: "Trường này cũng được, miễn cưỡng có thể hợp với cấp bậc của tớ!" Hắn đi về phía trước, phát hiện Quả Tri không động đậy: "Cậu làm gì thế? Chỉ là một ngôi trường tạm được thôi, không cần kinh ngạc lâu như vậy!"

"Tớ, tớ, tớ muốn, đứng ở chỗ này một chút!" Cà lăm cũng không phải là chuyện tốt.

Hoa Cốc Vũ đại khái đoán được cái gì, hất tóc: "Vậy tớ đi vào trước!"

"Hoa nhi!~"

"Chuyện gì?"

"Cố gắng lên! Dùng vẻ đẹp trai của cậu chiếm lấy cả sân trường nha!" Quả Tri thành khẩn chúc phúc Hoa Cốc Vũ.

"Chút chuyện nhỏ này còn cần cố gắng sao?" Hoa Cốc Vũ chậm rãi rời đi. Thật may, Hoa Cốc Vũ là một mỹ nam. Nếu như hắn chỉ là một tên nam sinh bình thường thì với tính cách này, hắn sẽ bị nhiều người đánh lăm.

Quả Tri đứng phía ngoài cửa trường, 10 phút, nửa giờ, một canh giờ, từ bên cạnh cậu học sinh mới đi qua càng ngày càng nhiều, nhưng trước sau không thấy Thôi Tây. Cậu cúi đầu, nhìn đồng hồ, rốt cục cũng kéo gương hành lý đi về phía trước. Có thể đi hai bước, cậu lại muốn chờ một chút. Có lẽ một giây kế tiếp Thôi Tây sẽ xuất hiện. Cứ như vậy, cậu vẫn còn ở phía ngoài cửa trường. Đi hai bước dừng một chút, đi như vậy hao tổn nhiều thời gian hơn.

"Đang tìm tôi sao?" Giọng nói từ phía sau truyền đến làm cơ thể Quả Tri trong nháy mắt lặn lội.

Thôi Tây sẽ không xuất hiện trong một giây, phải hai giây hắn mới xuất hiện.

Quả Tri nhanh chóng quay đầu. Cái suy nghĩ Thôi Tây không đậu đại học nói ra có hơi buồn cười. Quả Tri cũng không biết, Thôi Tây này đây là thủ khoa của trường đại học Z. Thôi Tây cao hơn, vẫn mang cái nón như cũ. Hắn mặc áo sơ mi đơn giản cùng quần jeans. Quả Tri xoa hai mắt của mình một chút. Thật quá mức a! Chẳng qua là hơn hai tháng không thấy, vậy mà hắn lại càng ngày càng đẹp trai hơn, đẹp mắt đến chết người.

Khóe miệng của cậu cong lên, khóe miệng cong tạo thành má lúm đồng tiền: "Ừm, đang tìm cậu!"

Bất kể như thế nào, Thời Tây cũng đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Quả Tri Cho Thời Tây

Chương 19: Quả Tri cho Thời Tây

Quả Tri nghe theo sắp đặt của ba mình chọn học ngành kinh tế, mà Thời Tây lại chọn ngành tâm lý học.

Không chung lớp, không chung dãy lầu, không chung phòng ngủ, nhưng chỉ cần có thể tìm được Thời Tây, Quả Tri cũng đã vui lắm rồi. Cậu có rất nhiều lời muốn nói với Thời Tây. Muốn nói cho hắn biết hai tháng qua phát sinh chuyện gì, muốn nói cho hắn biết cậu đã mua được một máy chụp hình, muốn nói cho hắn biết lúc mình đi làm thêm tại công trường đã gặp được rất nhiều người tốt chuyện tốt. Cậu muốn nói cho hắn biết nhiều chuyện như vậy, nhưng trong đó không có suy nghĩ của cậu dành cho Thời Tây.

Hoa Cốc Vũ báo danh xong, xoay người liền phát hiện Thời Tây đứng ở phía sau. Hắn chú ý tới vẻ ngoài đã thay đổi rất nhiều của Thời Tây. Hơn nữa, hắn lại học cùng ngành với mình sao? Đột nhiên trước mặt mọi người Cốc Vũ chỉ Thời Tây: "Tôi hận cậu! Tôi muốn dùng tất cả vẻ đẹp của tôi để hận cậu!"

"Bệnh thần kinh!" Thời Tây đối với Hoa Cốc Vũ không nhúc nhích. Hoa Cốc Vũ lại phát hiện Thời Tây cao hơn mình, mặt càng thống khổ: "Không thể để tôi một mình làm đệ nhất mỹ nam sao?"

"Tránh ra!"

"Thái độ kia của cậu là có ý gì? Tôi quyết định, tôi muốn một mực ở bên cạnh cậu, không ngừng nguyện rửa cậu trở nên xấu xí, già nua. Cậu đừng hòng tranh giành với tôi!"

Thời Tây nhìn chòng chọc Hoa Cốc Vũ một cái: "Đây là tuyên ngôn ma ám của cậu sao?"

"Không, không không, không! Sẽ chỉ có một người thích tên quái nhân như cậu, chính là Quả..."

"Hoa nhi!" Quả Tri đứng ghi danh ở phòng kế bên, nghe được Hoa Cốc Vũ hô to gọi nhỏ liền đi tới đây. Hoa Cốc Vũ vội vàng đổi lời nói: "Quả, Quả Đổng!"

"Hoa nhi, cậu ở đây nói chuyện phiếm với Thời Tây sao? Tôi không biết cậu cũng chọn ngành tâm lý học."

"Nói nhảm, tôi chỉ muốn nghiên cứu những nữ sinh kia tại sao lại thích tôi như vậy." Hoa Cốc Vũ không chút nào xấu hổ nói ra lý luận của mình.

"Thật không? Đương nhiên là bởi vì cậu lớn lên quá đẹp trai đó!" Quả Tri thành thật nói.

"Lí do này quá đơn giản rồi!" Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Cốc Vũ lại đắc ý. Hoa Cốc Vũ đi tới cửa phòng học, lần nữa liếc mắt nhìn Thời Tây: "Đừng quên ánh mắt đầy thù hận của tôi!" Nói xong liền rời đi.

Quả Tri nhìn Hoa Cốc Vũ một chút, lại nhìn Thời Tây một chút: "Thời Tây, cậu thật hấp dẫn, ngay cả Hoa nhi cũng thích cậu nữa."

Thời Tây đối với khách lệ của Quả Tri đã quá quen: "Cậu tới làm gì?"

"Đương nhiên là giúp cậu khuôn đồ lên phòng ngủ."

"Tôi không ở kí túc xá của trường!"

"Thật là lợi hại!"

"Tôi ở kí túc xá của trường."

"Thật là lợi hại!"

"Bây giờ tôi muốn đánh cậu."

"Cái gì vậy? Khen cậu mà cậu cũng muốn đánh tôi sao? Người xấu!" Quả Tri bĩu môi, chờ Thời Tây báo danh xong.

Xử lý xong những thủ tục ban đầu, Quả Tri cùng Thời Tây đi ra ngoài. Cậu đột nhiên kéo Thời Tây lại: "Cậu chờ một chút, tôi giúp cậu tìm được một tư

liệu tốt."

Cậu lấy điện thoại di động ra bấm dãy số của Quả Nhược: "Đường tỳ, đi ra đây chơi!"

"Chị lười đi ra quá!" Quả Nhược ngáp.

"Ba mẹ em mang cho chị rất nhiều đồ ăn ngon."

"Em đang ở đâu?"

"Em ở trước cổng trường chờ chị."

Hai người đứng trước cổng trường. Quả Nhược chậm rãi đi tới. Quả Tri chỉ Quả Nhược, hưng phấn nói với Thòi Tây: "Chính là người này. Người này phù hợp với hình tượng nhân vật gì? Kỹ nữ sao?"

Thòi Tây liếc mắt nhìn Quả Nhược: "Người như vậy không có chút đặc sắc nào, có cái gì đáng giá đâu mà viết."

"Không phải vậy đâu. Chị ấy rất lười đó. Cậu xem tóc chị ấy rồi bù kia kìa, quần áo cũng thường không có giặt. Cái gì cũng lười làm. Chị ấy có thể nằm ở trên giường ngáp, một tay đặt lên mông gãi gãi. Khi cái quần hơi hơi tuột xuống cũng lười kéo lên, tình nguyện để cho người khác thấy quần lót của mình." Quả Tri đứng bên cạnh cật kê giải thích.

Những lời mất mặt này, trước kia là do bản thân Quả Nhược nói.

Quả Nhược mới vừa tỉnh ngủ: "Đồ ăn đâu?"

Quả Tri lấy ra một đồng hồ ăn từ trong balô, nhìn về phía Thòi Tây: "Cậu xem, cậu xem, chỉ có đồ ăn mới có thể khiến chị ấy đi hoạt động. Giống hay không giống chó đây?"

Quả Nhược nhìn Quả Tri: "Nếu như không phải trong tay tiểu tử cậu có đồ ăn thì cậu nhất định phải chết!"

"Đường tỳ, em nói cái gì không đúng sao? Chị thật giống như rất tức giận nha."

Quả Nhược đoạt lấy túi đồ ăn liền xoay người rời đi. Lười nhiều hơn nữa là chỉ nhìn hai người một cái. Quả Tri vì muốn chứng minh với Thòi Tây nên đã lấy điện thoại di động ra, mở album hình cho Thòi Tây xem. Hắn trầm mặc một hồi đưa điện thoại di động trả lại cho Quả Tri.

"Cậu thấy thế nào? Cho Đường tỳ làm kỹ nữ có được không?" Quả Tri nóng lòng hỏi. Những người bên cạnh nghe được lời của Quả Tri, bị dọa sợ đến trợn to hai mắt nhìn Quả Tri.

"Người này chỉ có thể làm một người kỹ nữ xấu xí, không có người khách nào động đến."

"Chuyện này..." Quả Tri muốn nói cái gì đó lại chú ý tới biểu cảm đang thay đổi của Thòi Tây. Cho dù rất nhỏ vẫn bị Quả Tri chú ý tới. Cậu không nói thêm gì nữa, để tránh cắt đứt suy nghĩ của Thòi Tây.

Lần này Thòi Tây thuê một căn phòng trong một tòa nhà ở ngoài trường. Trước kia nơi này là một quán rượu. Quán rượu đóng cửa, nơi đây liền được sửa sang trở thành một nơi cho thuê phòng trọ. Mở cửa phòng ra, xung quanh là tủ quần áo, phòng tắm rất lớn. Nơi đây được bày trí cơ hồ giống như một quán rượu. Bên trong chỉ có một cái giường, ghế sa lon cùng máy vi tính để bàn, ti vi treo trên tường. Nhìn ra ngoài cửa sổ liền có thể thấy sân trường. Quả Tri đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Cậu thích gian phòng này, không khỏi kỳ diệu để cho người ta cảm giác thật ấm áp. Không biết là bởi vì gian phòng được sửa sang đẹp mắt hay là chỗ này có Thòi Tây? Lúc mở cửa đi vào, Quả Tri có trông một cảm giác đây giống như là nhà của mình.

Don dẹp đồ xong, bọn họ phải trở về trường học. Bọn họ rời khỏi căn phòng. Mọi người bận rộn đi lướt qua bọn họ, ai cũng không dừng lại. Người nhìn điện thoại di động, người nghe nhạc. Bọn họ xuyên qua ở trong đám người đó, cũng không nổi bật, rất nhanh liền bị dòng người bao trùm.

Quả Tri đột nhiên đứng trước một cửa tiệm, nhìn chằm chằm bên trong, do dự có nên đi vào hay không. Chờ lúc cậu lấy lại được tinh thần, đã không thấy Thòi Tây đâu. Bởi vì đây là một thành phố xa lạ nên cậu không biết rõ đường xá. Quả Tri rõ ràng có thể thấy được lầu cao của trường học ở đằng xa nhưng không biết nên đi đường nào. Cậu gấp gấp nhìn chằm chằm bày người xa lạ: "Thòi Tây!" Cậu lớn tiếng kêu tên của Thòi Tây.

Một người phụ nữ đi tới: "Chào vị khách đẹp trai này, tiệm cắt tóc của chúng tôi bên kia đang có chương trình gội đầu và cắt tóc miễn phí. Cơ hội hiếm có này sẽ kết thúc trong hôm nay. Có muốn tôi dẫn cậu đi xem thử hay không? Cậu cũng nên thay đổi kiểu tóc đi."

"Nhưng mà..."

"Miễn phí, đây hoàn toàn là miễn phí. Hơn nữa, tiệm chúng tôi toàn là thợ cắt tóc chuyên nghiệp. Đi thôi, đi xem thử một chút đi!" Nữ nhân viên thành khẩn mời.

Quả Tri nhìn mặt của người này. Trời nóng như vậy còn khổ cực đi ra mời gọi khách hàng, hơn nữa còn là miễn phí: "Ồ nơi nào vậy?"

"Ồ bên kia kìa. Tôi tuyệt sẽ không lừa gạt cậu. Cậu có thể thấy bảng hiệu của chúng tôi." Đây chỉ là một cách để lôi kéo khách hàng thôi, bình thường

cũng không có miễn phí.

Quả Tri đang chuẩn bị đi theo nữ nhân viên, lại bị Thời Tây bắt được cùi chỏ: "Cái tên ngu ngốc này, lại tùy tiện đi cùng người lạ." Giọng Thời Tây có chút không tốt. Nữ nhân viên quay đầu thấy Thời Tây: "Bạn của cậu sao? Cùng đi chứ?"

"Không cần!" Thời Tây lạnh lùng cự tuyệt.

Nữ nhân viên vừa định bày ra vẻ mặt thành khẩn thì Thời Tây nói tiếp: "Không có đi học sao? Nghe không hiểu có phải hay không?" Nữ nhân viên ngẩn người, im lặng rồi đi lại tiếp tục đi kéo những khách hàng khác.

"Người kia là có lòng tốt, cậu xem cậu dọa sợ chị ấy rồi kìa."

"Lòng tốt cái rắm!"

Quả Tri bị chửi, cúi đầu. Thời Tây vẫn có thể thấy miệng Quả Tri cong xuống. Hắn nhìn Quả Tri, cau mày: "Cậu biểu cảm ủy khuất như vậy là có ý gì? Cậu lớn như vậy mà cũng không biết phân biệt người xấu người tốt sao?"

"Tớ..."

"Tớ cái gì mà tớ. Dừng những lời khích lệ dư thừa của cậu bù đắp qua cho thông minh đi."

Thời Tây bỏ lại Quả Tri một mình đi. Quả Tri ngẩng đầu lên, miệng vẫn như cũ cong xuống. Cậu thấy Thời Tây đi vào cửa tiệm mà mới vừa rồi mình nhìn chăm chăm. Cửa tiệm kia cũng không đặc biệt, đó là một cửa tiệm chuyên bán điện thoại di động.

Trong chốc lát Thời Tây mua xong thẻ sim điện thoại, đi ra: "Ngán người tại đó làm gì, tới đây."

Quả Tri đi tới, Thời Tây nói tiếp: "Điện thoại di động."

"Cậu mua thẻ sim điện thoại sao?" Miệng Quả Tri thay đổi hình dáng, cong lên.

Thời Tây cũng không để ý gì nhiều: "Như vậy tôi có thể tìm được cậu dễ dàng."

Quả Tri cầm điện thoại trong tay xoay xoay: "Thật ra thì cho dù không có điện thoại di động, cậu cũng có thể tìm được tớ dễ dàng."

"Đưa điện thoại của cậu cho tôi!"

"Tớ không muốn!" Quả Tri giấu điện thoại di động ở phía sau lưng.

Có lẽ hai người bọn họ, ai cũng đều nhận ra rằng mối quan hệ giữa họ không thể không có sự thay đổi. Chỉ cần là thời gian đang trôi qua, sẽ có thay đổi. Không có gì có thể trở về như lúc ban đầu, cũng không có gì có thể trở lại như trước kia. Quả Tri muốn cho Thời Tây hết thấy tốt đẹp của thế giới này, đây không phải là một câu nói dối. Cậu mang đến cho Thời Tây tư liệu, mang đến cho Thời Tây bạn bè, sau này cũng sẽ mang đến cho Thời Tây trọn tình cảm của mình.

(Chương này hay nè^^ Thời Tây chủ động xin số điện thoại Quả Tri đó nha.~~~)

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Văn Chương Của Thời Tây Rất Bi Thương

Chương 20. Văn chương của Thời Tây rất bi thương

Tiến hành luyện tập quân sự dưới ánh nắng chói chang, hai gò má của Quả Tri bắt đầu đỏ lên. Mồ hôi hột không ngừng chảy xuống dọc theo mép tai. Thỉnh thoảng cậu liếm liếm đôi môi hóa giải khô khốc. Cậu không giống với những người khác. Bọn họ đang không ngừng oán trách trời đất, còn cậu cho rằng luyện tập quân sự có thể cường thân kiện thể, đối với sức khỏe rất có lợi.

Huấn luyện viên thổi vang còi, chấp tay sau lưng: "Đứng nghiêm, nghỉ, bây giờ nghỉ ngơi 30 phút, giải tán."

Bọn học sinh nhanh chóng tản ra. Người thì đi mua đồ ăn nước uống, người thì đi tìm bạn bè nói chuyện phiếm. Ngồi dưới mảnh đất khô cằn thờ hờn hờn, Quả Tri cởi áo khoác ra, vắt lên trên vai. Cậu đi xuống căn tin mua bình nước vừa uống vừa đi trở về, ánh mắt nhìn về một người đang ngồi dưới gốc cây cách đó không xa.

"Thời Tây!" Tiếng gọi tên Thần Cách của Quả Tri vĩnh viễn đều mang theo vui vẻ.

Thời Tây cũng không trả lời, chỉ lo đọc sách.

"Cậu không cần luyện tập quân sự sao?"

"Không cần thiết!"

"Tại sao?"

"Bởi vì sức khỏe tôi đang suy yếu!"

Quả Tri lo lắng nhìn Thời Tây: "Cậu bị làm sao vậy? Có chịu nổi nữa không?"

"Không thể." Thời Tây lật Nhất Hiệt Thư, bình tĩnh nói, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra đây là nói láo. Hết lần này tới lần khác Quả Tri lại tin: "Vậy phải làm sao bây giờ? Cậu cũng không cần quá lo lắng, nhất định sẽ có phương pháp chữa khỏi. Tờ lập tức gọi 120, xe cứu thương sẽ tới đây đưa cậu đi." Cậu vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, Thời Tây ngẩng đầu lên. Hắn đã lười mắng Quả Tri, đơn giản chỉ muốn châm chọc: "Là lừa cậu thôi!"

Quả Tri cũng không có tức giận, ngược lại thờ phào nhẹ nhõm: "Thật may quá, cậu không có bị bệnh thật là thật tốt quá."

"Quả nhiên cậu không phải là người thuộc thể giới này!"

"Đâu phải! Đáng đáp của tớ so với những người ngoài hành tinh chiếu trên ti vi không giống nhau."

Thời Tây không muốn tiếp tục cái đề tài không có dinh dưỡng này. Quả Tri đứng bên cạnh Thời Tây, nhìn bọn học sinh trong sân trường vui vẻ, hoạt bát. Bọn họ mặc quân phục, cười nói ồn ã, chạy đuổi đánh nhau.

"Rồi cậu sẽ nhanh chóng thấy được thế giới này có biết bao điều vui vẻ."

"Nhưng tôi không muốn viết về những cái đó."

"Nhưng vui vẻ chính là vui vẻ a, cậu còn có thể đem nó viết thành bi thương sao?" Quả Tri không tin.

Thời Tây đưa tay ra, đụng đụng người Quả Tri. Quả Tri lấy giấy bút từ trong túi quần quân phục ra, lúc nào cậu cũng mang theo hai thứ này bên mình. Quả Tri nhìn một đôi nam nữ trong sân trường đang cười đùa rượt đuổi nhau. Nam sinh chơi xấu kéo tóc của nữ sinh, nữ sinh đỏ mặt đuổi theo sau lưng hắn, trong miệng la hét.

Thời Tây mặt vô biểu cảm nhanh chóng viết vào trong tờ giấy, trong chốc lát liền đưa cho Quả Tri. Quả Tri nhận lấy tờ giấy, mặc dù chữ viết rất ngoằn ngoèo nhưng Quả Tri đọc không có chút nào chướng ngại.

【Hắn đối với nàng có tình yêu sao? Chẳng qua là hắn bị hấp dẫn bởi cơ thể của người khác giới mà thôi. Hắn hiểu nàng sao? Hắn sẽ lấy nàng sao? Sẽ không, tuổi thanh xuân của hắn còn rất dài. Hắn muốn được hưởng thụ mà không phải bị bắt kì điều gì ràng buộc. Bây giờ hắn xúc động vuốt mái tóc của nàng, bây giờ trong mắt hắn mang theo dịu dàng, sau này hắn sẽ dả thương trái tim của nàng. Nàng đuổi theo sau lưng hắn, nhưng vĩnh viễn sẽ không đuổi kịp bước chân của hắn. Bây giờ nàng đối mặt với lo sợ, sợ sau này lệ sẽ rơi không ngừng trên mặt của mình. Khi hắn mệt mỏi với sự truy đuổi của nàng, hắn sẽ dừng lại, nhìn những người khác, rồi nhìn vào nàng - người mang theo khát vọng truy đuổi hắn. Sau đó, bọn họ lại ở bên nhau, nhưng điều này có thể trách hắn sao? Cuộc sống vốn dĩ chính là những thứ lặp đi lặp lại, cho nên đoạn đường tình yêu dù dài vạn dặm đi chăng nữa, cũng sẽ như vậy, bên nhau, biệt ly, bên nhau, biệt ly, bên nhau, biệt ly, sau đó sẽ chết đi】

Quả Tri dòi tằm mắt từ trên tờ giấy đến đôi nam nữ đang chơi đùa huyên náo ở giữa sân trường. Cậu cắn cắn môi, nói với người đang ngồi dưới gốc cây ngoáy ngoáy mũi: "Cậu sẽ viết tiếp như thế nào?" Cậu lần nữa lấy một tờ giấy trắng ra, đưa cho Thời Tây. Không bao lâu sau, Thời Tây viết xong, đưa cho Quả Tri xem.

【Trong lòng mỗi người đều có một thành phố bí mật của riêng mình, người khác không vào được, bản thân cũng không cách nào rời đi. Hắn ngồi dưới mặt đất nóng bỏng nhưng bản thân lại không có cảm giác được. Hắn không sửa đổi dung mạo của mình được. Không người nào nguyện ý nhìn hắn thật lâu. Hắn muốn hấp dẫn sự chú ý của người khác. Hắn do dự, thống khổ hủy diệt tôn nghiêm của mình. Hắn giơ tay lên, đưa ngón tay bỏ vào lỗ mũi. Nhưng hắn đột nhiên cảm thấy mình rất buồn cười, thậm chí có chút thật đáng buồn. Làm như vậy thì có thể đổi lấy cái gì đây? Chỉ là sự cười nhạo mà thôi, còn không bằng sống một mình trong thành phố của riêng mình. Chỉ có nơi đó mới không ai thương tổn tới mình. Nơi đó mặc dù cô độc, nhưng cô độc sẽ không đau.】

"Chỉ là ngoáy lỗ mũi thôi mà!"

"Làm như vậy trước mặt người khác sẽ khiến họ cảm thấy kinh tởm!"

"Đâu có!"

"Đừng quá ngây thơ! Mỗi người đều có những đau khổ của riêng mình, chỉ là do cậu không nhìn thấy được thôi!"

"Nhưng mỗi người cũng đều có hạnh phúc của riêng mình, tại sao cậu không nhìn thấy?" Vấn đề của Quả Tri không nhận được trả lời. Thời Tây chỉ là nhìn đáng về của những học sinh ở ngoài sân trường. Bọn họ mặc đồng phục giống nhau, nhưng đáng về lại không giống nhau.

Quả Tri chấp hai tay sau lưng dựa vào thân cây, nói tiếp: "Thời Tây, tớ có linh cảm một ngày nào đó cậu sẽ viết ra một bộ tiểu thuyết thật hay, sau đó sẽ có thật nhiều người hâm mộ cậu! Nhân vật chính trong tiểu thuyết của cậu sẽ giống như trong truyện cổ tích, còn kết cục thì chỉ có một câu: từ nay bọn họ cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc. Quả Tri lắc đầu nói như vậy.

Quả Tri lọt vào tầm nhìn của Thời Tây. Thời Tây không cách nào nhìn thấy được những bi thương trên người Quả Tri, cho nên hắn không cách nào viết về Quả Tri.

Gió lạnh lẽo thổi qua đây. Thời Tây ngồi, Quả Tri đứng, bọn họ dưới tàng cây. Ánh mặt trời xuyên thấu những kẽ lá của cây bàng, chiếu xuống đất, biến thành nhiều loại hình dáng, giống như một bức tranh hỗn loạn. Bọn họ cùng nhìn một phong cảnh. Trong mắt bọn họ là hai thế giới khác nhau, nhưng sẽ có một ngày hai thế giới của bọn họ sẽ hòa làm một. Về phần tại sao, đương nhiên là bởi vì tình yêu!

Chiều ngày hôm sau, khi buổi luyện tập quân sự kết thúc, Hoa Cốc Vũ tìm Quả Tri, thần thần bí bí đưa cho Quả Tri một tấm poster đã cuộn lại.

"Quả Tri, giao cho cậu một nhiệm vụ."

"Chuyện gì?"

"Dán cái này lên phòng của Thời Tây!"

"Đây là cái gì vậy?" Quả Tri đang chuẩn bị kéo tấm poster ra xem, lại bị Hoa Cốc Vũ ngăn cản: "Đừng để cho những người khác thấy, sẽ bị cướp đi đó. Tớ đã cố ý cuộn lại để không ai thấy được."

"Treo trong phòng Thời Tây sao?"

"Tớ đã dùng photoshop để chỉnh sửa lại cho mình đẹp trai hơn, hoàn mỹ hơn. Tớ muốn khiến Thời Tây ghen tỵ chết luôn!" Hoa Cốc Vũ nói cần rằng nghiêng lợi.

"Hắn sẽ ghen tỵ sao? Quả Tri nói lên nghi vấn.

"Hắn sẽ, hắn nhất định sẽ ghen tỵ. Nhờ cậu cậu đó!" Hoa Cốc Vũ bày ra biểu cảm thỉnh cầu, xem ra hắn rất hiểu Quả Tri.

"Vậy cũng được!"

Quả Tri cầm tấm poster ra khỏi trường. Lần trước cậu đã nghiêm túc để ý đường xá cho nên rất nhanh liền tìm được khu chung cư. Cậu vào trong thang máy, cửa thang máy mở ra, cậu gõ cửa phòng Thời Tây.

Không bao lâu, Thời Tây kéo cửa ra, tóc của hắn ẩm ướt tựa hồ mới vừa tắm xong.

"Sao cậu lại tới đây?"

"Tôi tới..." Quả Tri đang chuẩn bị nói chuyện, một giọng nói lười biếng cắt đứt cậu: "Ai tới vậy?" Đây là giọng của một cô gái ở trên giường.

Là ai? Ngực của Quả Tri có chút khó chịu. Cậu nhìn Thời Tây. Chẳng lẽ gần đây Thời Tây bắt đầu viết H, cho nên tìm một nữ sinh tới để nghiên cứu làm tư liệu sao? Hắn rất có thể làm ra chuyện như vậy là vì viết văn, nhưng Quả Tri không tin.

"Thời Tây, cậu, không phải cậu nói cậu không có bạn bè sao?" Cậu kinh ngạc hỏi.

Khóe miệng cô gái cong lên, mái tóc dài mềm mại bung ra. Cô vén chăn lên, cô mặc áo sơ mi của Thời Tây. Chân trần bước xuống giường, quan sát Quả Tri. Trong ánh mắt mang theo một loại chế cười, hình như đang muốn hỏi Thời Tây làm sao lại quen biết với loại người như Quả Tri. Cô đứng sau lưng của Thời Tây, đưa hai tay ra vòng qua hông của hắn, ôm chặt lấy hắn, đem mặt dính vào trên lưng Thời Tây: "Tôi không phải là bạn bè của Thời Tây, tôi là vợ của Thời Tây."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Cô Gái Này Cũng Là Nhân Vật Chính (1)

Chương 21. Cô gái này cũng là nhân vật chính (1)

"Vợ, vợ sao?" Quả Tri không dám tin tưởng mình nghe được cái từ ngữ này. Cậu nhìn động tác thân mật của bọn họ, tất cả giác quan bắt đầu chết lặng.

Có thể tiếp nhận sao? Nhất định là mình không chấp nhận được sự thật này. Tại sao Thòi Tây không nói với mình? Nhưng hẳn cũng không có lý do gì để nói với mình! Đầu óc của cậu không ngừng đưa ra nhiều câu hỏi, đồng thời cũng tự mình trả lời hết.

Quả Tri đột nhiên lắc đầu lui về phía sau, trong miệng một mực nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi không biết có người ở đây. Đã quấy rầy rồi, tôi lập tức đi ngay, thật xin lỗi!" Nói xong, cậu muốn chạy nhưng bị Thòi Tây bắt được cổ tay: "Này!"

"Tớ, tớ không muốn phá hư gia đình của cậu đâu!"

"Sao cậu ngu ngốc quá vậy?"

"Thòi Tây, người này là ai vậy? Chẳng lẽ cậu lừa dối tôi!" Cô gái không thể phớt bầy tức giận, phát ra thanh âm bi thương. Thòi Tây còn chưa mở miệng nói chuyện, Quả Tri đã lên tiếng: "Cậu ấy chưa bao giờ lừa dối cô. Thật xin lỗi cô, chúng tôi không có phát sinh cái gì đâu, thật đấy!"

"Cái gì cũng không có phát sinh thật sao?" Cô gái tiếp tục hỏi.

Sắc mặt Quả Tri tái nhợt suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước trong chuyến du lịch hai người đã từng hôn nhau, sau đó gấp gấp nói: "Chúng tôi chẳng qua là..." Thòi Tây cắn răng che miệng Quả Tri, đại khái hẳn có thể đoán được cậu muốn nói gì.

Cô gái buông hồng của Thòi Tây ra, thống khổ chỉ Thòi Tây: "Cậu để cho người này nói!"

Thòi Tây mất lạnh nhìn cô gái: "Cô còn phải diễn bao lâu nữa đây?"

"Ghe tòm, thiếu chút nữa là mọi chuyện được phơi bày rồi!" Cô gái tức nuối nói, ngay sau đó nhìn Quả Tri đầu óc đang mơ hồ: "Trêu chọc cậu một chút thôi, đây là một niềm vui."

Thòi Tây buông Quả Tri ra. Quả Tri kinh ngạc nhìn chăm chăm cô gái, phát ra nghi vấn: "Trêu chọc tôi sao? Vậy cô không phải là vợ của Thòi Tây sao?" Bởi vì mới vừa gặp nhau nên cậu cũng không có để ý lắm. Cậu bây giờ mới nhìn rõ cô gái này. Người này khoảng 20 tuổi ngoài, bộ dáng thuần khiết lại mang theo một chút tà ác, hai điểm này hoàn mỹ kết hợp với nhau.

Cô gái chăm chú nhìn Quả Tri: "Tôi là."

Sắc mặt Quả Tri lại thay đổi. Thòi Tây nhìn chòng chọc cô gái một cái: "Cô có thể cầm miệng hay không!"

"Tôi không thể!"

Quả Tri bị cảnh tượng trước làm cho càng thêm mơ hồ, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Cô gái nhìn bộ dáng đáng thương của Quả Tri: "Thòi Tây, bạn của cậu thoát nhìn là đã biết IQ không thể nào cao được. Nghe tôi nói này, người bạn nhỏ, Thòi Tây chỉ mới chừng này tuổi chẳng phải không thể kết hôn sao?" Nói như vậy hình như là... Sắc mặt Quả Tri có chút hồng hào trở lại, tiếp tục hỏi: "Vậy cô là ai?"

Cô gái lại đột nhiên nghiêm túc nói: "Tôi là vị hôn thê của Thòi Tây."

Sắc mặt Quả Tri lần nữa thay đổi, trở về trắng bệch. Gương mặt này chuyển đổi biểu cảm thật là mau. Thòi Tây kết thúc sân khấu kịch lộn xộn xộn này: "Người này là di của tôi!"

Cô gái ôm tay: "Thật nhàm chán, sao lại nói ra."

"Di sao?" Quả Tri lần nữa nhìn chăm chăm cô gái, tựa hồ đang làm xác nhận cuối cùng. Cô gái cầm cái quần nằm trên đất lên, ngay trước mặt hai tên nam sinh mặc vào. Thật may là áo sơ mi đủ dài để che đi những nơi không nên thấy. Bộ dáng của cô như không có ai ở đây. Tôi hôm qua cô tới đây quá vội vàng, không có mang theo quần áo thay, tắm xong liền trực tiếp mặc áo sơ mi của Thòi Tây vào. Đêm đó Thòi Tây ngủ trong kí túc xá của trường.

"Mất cô mù sao? Nơi này còn có người."

"Có liên quan gì sao? Tôi chỉ biểu hiện ra hình tượng tốt đẹp trước mặt người đàn ông tôi thích thôi. Nếu như tôi cố ý tỏ ra thẹn thùng, giả bộ thuần khiết, vậy các người mới nên cẩn thận."

Thòi Tây lười quan tâm cô gái này, nhìn Quả Tri: "Có chuyện gì?"

"Đúng rồi, Hoa nhi kêu tôi treo tấm poster này trong phòng cậu." Tay Quả Tri đưa tấm poster mới vừa bị cậu bóp bẹp nhéo cho Thòi Tây, Thòi Tây nhận lấy tấm poster trực tiếp ném vào trong thùng rác: "Cậu có thể đi rồi." Tính tình của Quả Tri là không thể cùng phụ nữ ở chung một chỗ. Cậu ngay thơ không cách nào chịu đựng nổi phụ nữ.

"Đuổi cậu ta đi làm gì. Cậu gọi tôi tới đây, còn nói cậu sắp chết, kết quả cậu nói cần tư liệu. Cậu thật đúng là một đứa cháu ngoại hiếu thảo a, tôi rất cảm động." Cô gái cắn răng tiếp tục nói: "Cậu có biết rồi xa người yêu tôi sẽ rất thống khổ không? Mỗi ngày giống như bị vô số vết dao đâm vào thân thể."

"Sao bây giờ còn chưa nhìn thấy cô bị dao đâm chết nhì?"

"Cũng hết cách, tình yêu cho tôi thêm động lực để tôi sống tới ngày hôm nay a." Cô gái vô sỉ nói, sau đó đi ra ngoài cửa nhìn Quả Tri, ngoe đầu: "Chào cậu, người bạn nhỏ, tôi tên là Đan Kết."

"Tôi tên là Quả Tri!" Quả Tri bởi vì Đan Kết là trường bồi, rất cung kính nói, còn khẽ cúi người.

"Câu thích Thòi Tây đúng không?" Đan Kết trực tiếp nó, làm cho Quả Tri thiếu chút nữa chân mềm. Cậu lui về phía sau một bước, lau mặt của mình, kinh hoảng nói: "Tôi, tôi không có!"

"Cậu dám nói không có? Nhà chúng tôi tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy!" Đan Kết nghiêm túc nói.

Quả Tri nhú mặt: "Tôi không phải cố ý, thật đó!"

"Cô dừng lại chuyện nhảm nhí này được không?" Thòi Tây cho Đan Kết một cái liếc mắt .

"Ở đây không có gì chơi, đương nhiên phải trêu chọc Quả Tri một chút cho đỡ chán." Quả Tri ở trong mắt Đan Kết rất đáng yêu, có lúc rất dễ dàng bị bắt nạt. Đan Kết liền ngửa tay gãi gãi, suy nghĩ tiếp, có lẽ Quả Tri được giáo dục cẩn thận từ nhỏ nên mới có tính cách như vậy. Cô nói tiếp: "Yên tâm đi, người bạn nhỏ, tôi rất sáng suốt. Thích nam sinh sao? Loại chuyện nhỏ này tôi có thể chấp nhận."

Quả Tri tròn to hai mắt, cho là mình nghe lầm, cậu cẩn thận quan sát biểu cảm của Đan Kết. Nét mặt giống như lời nói của cô ấy. Mặt của Quả Tri đột nhiên to ra, giống như đụng phải Thánh mẫu nương nương: "Cô, cô không ngại chuyện tôi thích nam sinh thật sao?"

"Có cái gì đâu mà phải ngại. Không phải chỉ là thích đàn ông thôi sao? Tôi cũng thích đàn ông, chúng ta có thiên hướng yêu giống nhau mà."

"Nhưng tôi là nam sinh, cô sẽ không cảm thấy thích đàn ông rất nghiêm trọng sao?"

"Rất nghiêm trọng sao?" Đan Kết sờ cằm, mình hình như chưa từng nghĩ tới nam sinh cùng nam sinh ở cùng nhau là chuyện cần kinh ngạc và khó hiểu. Cô liền bậm trả lời: "Đại khái giống như chuyện cùng An Na học chung trường mẫu giáo, đúng không Thòi Tây?" Đan Kết hướng Thòi Tây nháy mắt phải một cái, Thòi Tây làm ngơ với ánh mắt của Đan Kết, mở ra laptop ra: "Tôi không muốn nói."

"Năm đó tôi tôi nỗ lực đề nghị mẹ cậu đưa cậu đến đó, cậu không cảm kích tôi sao?"

"Tôi nói tôi không muốn nói!"

"Sao vậy? Có phải cũng bị giáo sư hung hăng hành hạ hay không?" Đan Kết cười lên, cô bị khổ, dĩ nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho cháu ngoại. Năm đó cô nói cho mẹ của Thòi Tây, trường học này đào tạo ra nhiều nhân tài thời đại cho đất nước, khuôn viên trường rộng lớn làm cho đầu óc học sinh cởi mở hơn, môi trường thanh lịch làm cho học sinh cư xử nhã nhặn hơn, tiện nghi cao cấp, chất lượng giáo dục cao, giáo viên tận tình chăm sóc, yêu thương học sinh. Nhưng mà thật ra thì những thứ này tất cả đều là mơ tưởng chó má. Trường học không phải là một con ác mộng, chính giáo viên mới là một ác mộng.

Thòi Tây cho Đan Kết một cái liếc mắt. Đan Kết xoay người nhìn Quả Tri đang cái gì cũng không hiểu: "Người bạn nhỏ, dù sao cũng nhảm chán, mang tôi đi ra ngoài dạo trường học hai người một chút."

"Tôi khuyên cậu đừng làm chuyện điên rồ!" Câu cảnh cáo này của Thòi Tây là cho Quả Tri.

Quả Tri nghiêm túc nói: "Nhưng mà tớ muốn mang..." Nên xưng hô như thế nào đây? Gọi chị không thích hợp, gọi dì thì càng không thích hợp.

"Cậu có thể gọi tôi là thiếu nữ, thực nữ, mỹ nữ." Đan Kết da mặt dày nói.

"Nhưng mà tớ muốn mang thiếu nữ đi dạo."

Thòi Tây nhìn chòng chọc Quả Tri một cái: "Cậu đúng là đang muốn chết."

"Nhưng thiếu nữ rõ ràng là một người thật tốt, cô ấy một chút cũng không cảm thấy tớ kỳ quái!" Quả Tri tựa hồ cho rằng những người không kì thị người đồng tính của đều là những người tốt, tâm địa thiện lương.

"Nghe được không? Tôi là người thật tốt!" Đan Kết đời này chưa từng nghe qua người khác khen ngợi mình như vậy. Cô vỗ vỗ lưng Quả Tri, nhìn Thòi Tây: "Này, Thòi Tây, cậu vẫn còn chờ cái gì? Tôi cảm thấy Quả Tri không tệ, có thể đề xuống giường thọt." Lời này vừa ra, Thòi Tây không có phản ứng. Quả Tri lần đầu tiên nghe được lời như thế, đỏ mặt che lỗ tai: "Thiếu nữ, cô, cô đang nói gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Báo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cô Gái Này Cũng Là Nhân Vật Chính (2)

Chương 22: Cô gái này cũng là nhân vật chính (2)

Đan Kết cùng Quả Tri đi trong sân trường. Đan Kết vẫn như cũ mặc áo sơ mi của Thòi Tây, không ngần ngại ánh mắt của người khác chút nào.

"Tại sao cũng đều là người nhà, vậy mà cô và ba mẹ tôi lại suy nghĩ không giống nhau?" Quả Tri nguyên tưởng rằng toàn thế giới cũng sẽ ghét mình.

"Câu đần à? Thế giới này tồn tại những người không chấp nhận thứ tình cảm này, nhưng cũng có người có thể chấp nhận thứ tình cảm này. Không có chuyện gì hết, Quả Tri, cậu không biết Trung Quốc có bao nhiêu hủ nữ sao? Sau này sẽ càng ngày càng nhiều hơn."

"Hủ nữ là cái gì?"

"Chính là những người muốn nhìn thấy cậu cùng Thòi Tây lên giường."

"Thiếu nữ, cô nói gì kì quá à." Quả Tri che lỗ tai.

Đan Kết đối với phản ứng của Quả Tri cảm thấy không giải thích được, cô lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại.

Đối phương vừa nghe máy, cô liền dùng sức hôn đối lên điện thoại di động một cái, phát ra thanh âm vang dội: "Vi Dã, có giống em bị nổi nhớ khi chia xa hành hạ không?"

"Không có!"

"À, anh muốn ăn cái gì? Em giúp anh mua đặc sản đem về nha. Hay là, anh, muốn, ăn, em, hơn?" Giọng nói của Đan Kết tràn đầy âm dương quái khí.

"Đừng ép tôi cúp điện thoại."

"Anh chừng nào mới hạ em đây?" Đan Kết đi trong sân trường, nhìn những người qua lại.

"Khi nào chúng ta đầu thai lần nữa!"

Đan Kết không nhịn được cười ra tiếng: "Vi Dã, bây giờ em muốn nói em yêu anh, có kỳ quái không?"

"Rất kỳ quái, cho nên câm miệng!"

"Em yêu..." Đan Kết vừa định nói, đối phương lại cúp điện thoại, cô mắng: "Khốn kiếp, lại cúp ngang điện thoại của em."

Quả Tri một mực ở bên cạnh nghe, tò mò tròn tròn mắt. Đan Kết yêu công khai như thế, cô ấy yêu nhiệt tình như thế, còn mình có thể làm được như vậy sao? Trong đầu cậu truyền tới tiếng trách mắng của cha mẹ, thời khắc trời buộc cậu và tình cảm của cậu.

Đan Kết chú ý tới biểu cảm đang thay đổi của Quả Tri. Cô nhìn Quả Tri, mang theo nụ cười xấu xa: "Không ai có quyền bắt buộc người khác phải thích người nào, không nên thích người nào. Tình yêu của cậu cũng không đặc biệt, tình yêu chính là tình yêu, tôi không quản được, kẻ nào cũng không quản được. Không cần phải nhận được chúc phúc tất cả mọi người, không cần giải thích với bất kì ai, chỉ cần cảm thấy hạnh phúc là được rồi. Cho nên, Quả Tri, đừng sợ!"

Trong mắt Quả Tri, trên đầu Đan Kết tựa hồ có ánh sáng. Cậu dùng sức gật đầu một cái.

Đan Kết nói tiếp: "Đám ngu kia cũng chỉ biết mắng, bọn họ cũng không dám làm gì nữa đâu. Tôi cho cậu biết, những người nói ghét đồng tính luyến ái thật ra đều là đồng tính luyến ái."

"Có thật không?" Quả Tri có chút hoài nghi.

"Thật đó!"

"Thì ra là như vậy!" Quả Tri tin.

Đan Kết sống ở chỗ này hai ngày, làm tư liệu cho Thòi Tây. Quả Tri mang Đan Kết ra ngoài mua sắm. Cậu thích cùng Đan Kết sống chung một chỗ. Cậu có thể kể lể tất cả thắc mắc và vấn đề của mình. Bọn họ mua đồ xong, từ cửa hàng đi ra.

"Thiếu nữ, chuyện này."

Đan Kết sắp rời đi. Cậu còn có một câu muốn nói, đây là một cậu quan trọng nhất.

"Chuyện gì?"

"Tôi, tôi không muốn chiếm được cái gì của Thòi Tây, cũng không cần hắn thích tôi, nhưng có biện pháp gì có thể để cho hắn vui vẻ cùng cười với tôi không?"

"Thòi Tây có viết về cậu trong tiểu thuyết chưa?" Đan Kết đột nhiên hỏi.

Quả Tri lắc đầu một cái, Đan Kết lộ ra nụ cười nhỏ nhẹ: "Chuyện này sao, liên quan tới Thời Tây, hẳn là một người không có tình cảm. Hắn ghét loài người, bọn họ xấu xí, thực tế, tham lam, tà ác, cho nên hắn muốn tách biệt ra khỏi cái thế giới này. Thời Tây nhìn con người của bọn họ, sau đó thì viết về họ trong tiểu thuyết. Nhưng mà hắn không cách nào viết về cậu, chính hắn đại khái cũng chú ý tới cậu rồi."

"Nhưng hắn cũng đâu có viết về cô."

Đan Kết không sao cả nhún nhún vai: "Tôi vốn không phải là người tốt lành gì."

"Không phải đâu, cô là người tốt!"

"Nếu cậu khen tôi như vậy, tôi cũng không keo kiệt dạy cậu cách làm cho Thời Tây cười." Đan Kết ghé vào tai Quả Tri nói nhỏ mấy câu.

"Có thể thật không?"

"Tôi lừa người làm gì? Khi còn bé mẹ hắn chỉ cần dụ dỗ hắn như vậy, hắn sẽ cười."

"Cám ơn cô, thiếu nữ."

Buổi chiều Đan Kết ở trong phòng dọn dẹp hành lý: "Trái tim nhỏ, tôi đi đây, đừng khóc, cũng đừng giữ tôi lại. Tôi vì người đàn ông của mình có thể vứt bỏ bất cứ kẻ nào, bao gồm cậu."

"Tôi không có ý kiến." Thời Tây lãnh đạm đáp lại.

"Thật không đáng yêu gì hết, uống công tôi có lòng tốt giúp cậu chuẩn bị một món quà, bye bye!"

Đan Kết rời đi. Trong tình yêu này, có lẽ cô ấy chỉ là một nhân vật phụ, nhưng trong một tình yêu khác, cô sẽ là một nhân vật chính. Giống như mỗi người cũng đều có tình yêu riêng của mình.

Trong chốc lát Quả Tri gấp gấp chạy tới, thở hổn hển: "Thiếu nữ đâu rồi?"

"Đi rồi!"

"Cái gì? Đã đi rồi sao? Tôi đặc biệt chạy tới muốn tiễn cô ấy mà." Quả Tri mặt ảo não.

Thời Tây không lên tiếng, chẳng qua là nhìn vào màn hình laptop. Thói quen lại tái phát, Quả Tri đứng ở ngoài cửa nhìn chăm chú vào Thời Tây đang không động đậy. Một lúc lâu, cậu lặng lẽ đi tới sau lưng Thời Tây, hai tay đặt trên vai hắn. Cậu hơi cúi người, ghé miệng vào tai Thời Tây, nói: "Ai nha, bảo bối!"

Thân thể Thời Tây cứng đờ, cái giọng nói này xông vào trong cơ thể hắn, ứng phó không kịp, hắn quay đầu: "Cậu làm gì thế?"

"Tại sao cậu lại không cười? Thiếu nữ nói mỗi lần nghe được câu này cậu sẽ cười mà."

"Cười cái gì, cậu ngu ngốc thật sao? Bị lừa gạt nhiều lần như vậy, cậu còn tin lời của người phụ nữ kia sao?"

"Đừng gọi phụ nữ, cô ấy là thiếu nữ!"

Màn hình laptop phát lên một bộ phim. Đó là khung cảnh của lễ giáng sinh. Bầu trời đầy tuyết rơi, người tuyết chất thành đống, thành phố được chiếu sáng bởi nhiều ánh đèn ngũ sắc chớp chớp nhoáng nhoáng, đôi tình nhân trên tay cầm quà, bọn họ dắt nhau đi, bọn họ hôn nhau, đầu đổ trong thành phố phát ra một bài hát thật lãng mạn.

Quả Tri xem phim, trên mặt cậu biểu cảm có chút hạnh phúc, có chút đáng yêu: "Có phải do tớ chọn ngày không thích hợp phải không? Nếu như vào ngày lễ giáng sinh, tớ nói với cậu như vậy, cậu sẽ cười phải không?"

"Lão tử khuyên cậu đừng tin Đan Kết nữa."

"Một ngày nào đó, nói với cậu như vậy, cậu sẽ cười chứ?"

"Nghe không hiểu tiếng người có phải hay không?"

"Cậu sẽ cười." Quả Tri nhẹ nhàng đưa thân thể, hòa theo tiếng nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thời Tây Cho Quả Tri

Chương 23: Thời Tây cho Quả Tri

Thời Tây ngồi trong bụi cỏ ở phía sau sân thể dục. Nơi này là nơi bí mật, rất yên lặng. Mọi người không chú ý tới chỗ này, ánh mặt trời cũng không cách nào chiếu rọi vào đây. Hẳn lúc nào cũng mang theo chán ghét, nhưng từ trong cơ thể thẩm ra đến bên ngoài cơ thể lại mang theo sự căm đồ chí mạng.

Bụi cỏ phía sau sân thể dục này cũng giống như góc cầu thang u tối ở cuối dãy lầu lớp 12 lúc trước, không một bóng người. Hẳn lựa chọn một nơi cố định, một người, chỉ một người. Tất cả mọi người đều rất sợ cô độc, muốn tìm phương pháp thoát khỏi cô độc, nhưng Thời Tây lại cần cô độc. Hắn dựa vào tường, chiếc nón lưỡi trai che khuất đi gương mặt đẹp trai của hắn. Ngón tay thon dài của hắn cầm bút, viết thật nhanh lên trên giấy, cuối cùng viết hết mực, hắn nhìn cây viết một chút, rồi mới vứt bỏ.

Thời Tây tựa đầu vào trên tường. Hồi lâu, hắn lấy điện thoại trong túi quần ra, bấm số của Quả Tri, kê điện thoại bên tai.

"Thời Tây!"

Quả Tri gọi tên của Thời Tây như vậy, Thời Tây đã quá quen thuộc, vĩnh viễn mang theo mong đợi và cao hứng.

"Viết." Thời Tây nói ra một chữ ngắn ngủn.

"Cậu ở đâu?"

"Phía sau sân thể dục." Nói xong, Thời Tây cúp điện thoại.

Trong chốc lát, Quả Tri liền thở hắt hắt cảm một đồng viết mang tới chỗ Thời Tây: "Có đủ hay không vậy?" Thời Tây rút một cây viết ra từ trong tay của Quả Tri, không lên tiếng, tiếp tục viết. Quả Tri đem sổ viết còn lại bỏ vào trong túi quần của mình, sau đó cầm quyển sách ngồi cách xa Thời Tây mà đọc, thậm chí ngay cả lúc lật sách cậu cũng cẩn thận không phát ra tiếng động.

Quả Tri cũng không huyền ảo. Cậu một mực giữ yên lặng.

Từ lần đầu tiên bắt đầu quen biết được Thời Tây, lúc Thời Tây viết tiểu thuyết, cậu đã ý thức được không nên quấy rầy hắn. Cậu ngồi ở cầu thang chờ hắn, ngồi trong vườn hoa chờ hắn. Và cho tới bây giờ, Quả Tri vẫn một mực ở bên cạnh Thời Tây, yên lặng chờ hắn.

Lúc hắn muốn cô độc, Quả Tri liền cho hắn cô độc.

Thời Tây ngẩng đầu lên, hắn dời tầm mắt sang đặt trên người Quả Tri. Quả Tri đang đọc sách, trên môi mang nụ cười, tựa hồ như trong sách có một bộ phim hài chọc cậu cười.

Chuông vào học vang lên, giờ nghỉ trưa kết thúc. Quả Tri đứng lên vỗ vỗ bụi bặm trên quần: "Vây tớ đi học nhe."

"Quả Tri, cậu đối xử với tôi như vậy, là muốn cậu và tôi hẹn hò sao?" Trên mặt của Thời Tây không lộ vẻ gì, chẳng qua là nói lên vấn đề.

Quả Tri lắc đầu một cái: "Không phải vậy, không phải vậy. Tớ chưa từng nghĩ đến chuyện như vậy. Tớ hiểu rất rõ, tớ và cậu đều là nam sinh giống nhau. Hơn nữa, tớ cũng hiểu cậu không bị đồng tính luyến ái giống như tớ." Quả Tri không hề giống như trước nữa. Lúc trước, khi nhắc tới chuyện này, cậu sẽ bi ai và thống khổ, sẽ nhớ tới vết sẹo trên thân thể mình. Còn bây giờ, cậu đang dần dần tiếp thu sự khác biệt của mình, thừa nhận mình và người khác không giống nhau. Cậu cười, đây là biểu cảm vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất trên mặt của cậu. "Tớ đối xử với người nào cũng rất tốt như vậy, nhưng mà chỉ có cậu là nhiều hơn một chút, bởi vì tớ thích cậu." Quả Tri nói xong, mới ý thức được mình đang nói cái gì, thật nhanh chạy đi.

"Thích không?" Thời Tây nhìn cây viết trong tay, lẩm bẩm.

Các nam sinh trong phòng học nhiệt liệt bàn luận xem nữ sinh nào xinh đẹp nhất trong lớp, còn Quả Tri thì ngồi ở vị trí của mình chuyên tâm đọc sách. Ngồi ở bên cạnh cậu là nữ sinh Quách Diệc Kỳ. Cô ấy đang dùng cuốn sách để cố định gương, chải tóc, cúi chỗ đựng đựng Quả Tri: "Đứng rồi, cậu tên gì?"

"Tớ tên là Quả Tri." Quả Tri lịch sự nói. Lớp học mới này, tất cả đều xa lạ với cậu, bất kể là đồ vật hay là bạn học.

"Quả Tri đứng không, cho tôi mượn tập bài học của cậu đi." Nữ sinh cũng không có nhìn Quả Tri, chẳng qua là nhìn vào gương soi qua soi lại. Cô không quan tâm đến Quả Tri người này, chỉ quan tâm đến mái tóc này có phù hợp với mình không.

"Được!" Quả Tri đưa cho nữ sinh cuốn bài học của mình. Nữ sinh hồi lâu mới cất gương vào, liếm đầu ngón tay một cái, sau đó dùng ngón tay dính đầy nước miếng lật tập của Quả Tri ra. Đột nhiên cô cảm một cánh hoa kẹp trong sách lên: "Nhành hoa này thật là đẹp."

"Cái đó, hoa, đừng đụng!" Quả Tri kinh hoàng nói. Những cánh hoa khô héo này rất dễ dàng bị rụng khỏi nhánh.

"Tặng cho tôi có được hay không?" Quách Diệc Kỳ bày ra nét mặt đáng yêu, nháy con mắt. Bình thường nam sinh sẽ bị hút hồn bởi cử chỉ này của cô ta,

nhưng hết lần này tới lần khác Quả Tri chỉ lo lắng nhìn hoa: "Không được, tớ có thể tặng cậu những vật khác." Quả Tri đem cây viết có khắc chữ mình mới mua cho Quách Diệc Kỳ: "Tặng cậu cái này."

Quách Diệc Kỳ hiềm ác liếc mắt nhìn: "Ai cần cây viết tầm thường kia của cậu chứ. Tôi chỉ muốn nhành hoa này."

"Cho cậu hai cây luôn có được không?" Quả Tri đưa tới, bị Quách Diệc Kỳ dùng sức hất ra, viết rơi xuống đất. Cô dùng sức ném nhành hoa vào trong sách, những cánh hoa rụng ra, Quách Diệc Kỳ làm bộ kinh ngạc: "A, thật xin lỗi, là tớ không cẩn thận."

Quả Tri cắn môi gom những cánh hoa rơi tán loạn lại. Cậu nhìn cánh hoa, nói: "Không sao, cậu cũng đâu cố ý."

Quách Diệc Kỳ không hề quan tâm tới Quả Tri nữa, quay đầu đi ra khỏi lớp. Quả Tri lấy keo dán trong balô ra, thận trọng kết những cánh hoa dính lại. Đến khi Quách Diệc Kỳ quay lại thì phát hiện Quả Tri đang ngồi kết hoa. Một ngọn lửa bùng cháy trong lòng cô. Vì từ nhỏ sống trong gia đình giàu có, nhiều tiền, được cưng chiều cho nên không xem ai ra gì: "Cậu có ý gì? Tôi chỉ làm rụng hoa của cậu thôi mà. Cậu ở đây làm cái trò này cho ai nhìn đây? Bày ra vẻ mặt thảm bại như vậy, là muốn tôi đập đầu xin lỗi cậu sao?"

Quả Tri kinh ngạc nhìn Quách Diệc Kỳ, dùng sức lắc đầu: "Tớ không có ý này."

"Còn nói không có ý này!" Quách Diệc Kỳ cầm nhành hoa mới vừa được kết dính lại lên, ném xuống đất, dùng hai chân đạp: "Một người con trai lại yêu thích hoa như vậy, biến thái!"

"Tớ không phải là biến thái!" Quả Tri đột nhiên lớn tiếng phản bác. Trước kia cậu có lẽ sẽ nói xin lỗi, có lẽ sẽ sắc mặt tái nhợt, nhưng bây giờ cậu bình tĩnh như vậy, dũng cảm, lý trí như vậy.

"Không cái gì mà không, là hết vui lắm sao?"

Giáo viên đi vào, Quách Diệc Kỳ trợn mắt nhìn Quả Tri một cái, không hề lên tiếng nữa, kéo ghế ngồi ra xa Quả Tri. Quả Tri nhặt những cánh hoa còn giữ được nguyên vẹn dưới đất lên, bỏ vào trong tập. Cậu nghiêm túc nghe giảng, chuyên tâm ghi chép bài. Mặc dù nhành hoa này đã không còn nguyên vẹn, nhưng có Thời Tây cho nên vườn hoa của cậu vẫn nở rộ ở nơi sâu nhất trong nội tâm của cậu.

(@Phong: Nhành hoa có nhiều cánh hoa, mà Phong cũng không biết đây là hoa thật hay hoa giả nữa, chắc hoa giả nên Quả Tri mới kết dính lại được. Mà hoa giả thì làm sao khô héo? Tùy mấy bạn, nghĩ hoa gì thì đó là hoa đó.~)

Khóa học buổi chiều kết thúc. Bọn học sinh đi tới phòng ăn. Giờ này phòng ăn có rất đông học sinh đến. Quách Diệc Kỳ đi sau lưng, đẩy Quả Tri: "Đi ra, đừng cản đường!" Quả Tri lao đảo té về phía trước, Thời Tây kịp thời đỡ lấy cậu. Quả Tri ngẩng đầu lên.

"Thời Tây?"

Quách Diệc Kỳ ôm tay: "Quả nhiên là biến thái, ngay cả bạn bè cũng là một quái nhân. Thời tiết nóng nực như vậy cũng đội nón. Nếu như không muốn cho người khác thấy gương mặt xấu xí của mình, thì tốt nhất là không nên đi học a."

Thời Tây lạnh lùng nhìn Quách Diệc Kỳ: "Loại người như cô cũng có tư cách nói người khác xấu xí sao?"

"Cậu có ý gì?"

"Thế nào? Nghe không hiểu sao? Nói cô xấu xí đó."

"Cậu dám nói như vậy? Cậu có biết ba tôi là người nào hay không?" Quách Diệc Kỳ tức giận, chỉ cần có người chọc tới cô ấy, cô ấy liền mang ba mình ra uy hiếp người đó.

"Không biết, nhưng mà người có thể sinh ra cô, đoán chừng đáng đáp cũng rất xấu." Thời Tây trả lời.

Quách Diệc Kỳ muốn xông lên đánh Thời Tây, lại bị bạn bè xung quanh cản lại. Bạn bè của Quách Diệc Kỳ nói: "Đừng nói chuyện với những loại người như vậy, không xứng với cấp bậc của chúng ta đâu. Mới vào học mà đã gây chuyện thì không tốt, nhiều người nhìn như vậy. Sau này còn có nhiều cơ hội cho bọn họ biết tay mà." Quách Diệc Kỳ liếc Quả Tri và Thời Tây một cái: "Đi thôi!" Bọn họ rời đi, đám người nhiều chuyện bu lại xem cũng giải tán.

Quả Tri cúi đầu, đột nhiên tự lẩm bẩm: "Tôi không phải là biến thái. Tôi không phải là biến thái."

Những lời này, Quả Tri không chỉ muốn nói cho Quách Diệc Kỳ nghe, mà còn muốn nói cho toàn thể giới nghe.

Tôi không phải là biến thái!

Thời Tây đưa ngón tay ra, đặt ở trên đầu Quả Tri, quậy quậy làm rối tóc của Quả Tri: "Cậu không phải là biến thái!"

Quả Tri ngẩng đầu lên, hai tròng mắt của cậu đang lóe lên.

Thời Tây đã từng nói sẽ để cho Quả Tri biết thế giới xấu xa đến mức nào, đây cũng không phải là lời nói dối. Thời Tây mang đến tà ác, đồng thời cũng mang theo một phép màu. Quả Tri học được cách nói dối ba mẹ, Quả Tri chấp nhận sự khác biệt trong bản thân của mình. Quả Tri sống trong xã hội xấu xa, từ từ trở nên kiên cường. Bây giờ, Quả Tri đã biết rõ ràng. Ông trời cho mình khác biệt với mọi người, không phải là vì muốn hành hạ mình, mà là

muốn tặng cho mình một món quà. Mà món quà này, chỉ khi nào tìm được người yêu thật sự mới có thể mở ra. Thì ra, tình yêu là như vậy. Chỉ cần ở bên cạnh nhau, liền có thể cảm giác được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Răng Nanh Của Quỷ

Chương 24: Răng nanh của quỷ

Cuối tháng 10, nhiệt độ đã giảm đi, không còn nóng bức nữa. Trừ chữ viết không ngừng được viết lên trên tờ giấy trắng ra, trừ cây viết càng ngày càng càng sắp hết mực ra, thì Thời Tây vẫn là Thời Tây, Quả Tri vẫn là Quả Tri.

Lớp kế bên, Hoa Cốc Vũ ngồi bên cạnh Thời Tây, đem mặt dính vào trên bàn, oán trách: "Thật nhàm chán, Thời Tây, cậu có thể nói cho tôi biết phương pháp nào để tôi không còn nói nhàm chán nữa không?"

"Có!"

"Cái gì?"

"Câm miệng."

Hoa Cốc Vũ trừng Thời Tây một cái, ánh mắt mang theo thù hận. Mặc dù hắn đã quen lúc với sự lạnh lùng của Thời Tây, nhưng hận thù của hắn đối với Thời Tây vĩnh viễn sẽ không biến mất. Hắn đột nhiên dùng sức đập bàn: "Tôi quyết định, bắt đầu từ hôm nay sẽ tuyển chọn người yêu." Hắn nhìn về phía Thời Tây, nữ sinh trong lớp nhìn hắn. Tầm mắt các nữ sinh chú ý tới Hoa Cốc Vũ hiện ra có chút thẹn thùng. Hoa Cốc Vũ lại ôm tay chep miệng: "Nữ sinh áo đỏ này không được, gương mặt không đủ tinh xảo; nữ sinh áo tím kia cũng không được, hình dáng bộ ngực có điểm không bình thường; nữ sinh áo vàng kia càng không được, mặc dù gương mặt, dáng dấp không tệ nhưng lúc cười không có thiện cảm, cười không có duyên. Ai đây? Chẳng lẽ không có ai xứng phải với dung mạo khuynh thành của tôi đây sao?" Lấy ánh mắt của Hoa Cốc Vũ ra nghiên cứu, đoán chừng sau này phải tìm được một người con gái y đúc như trong tưởng tượng của hắn thì hắn mới có thể hài lòng.

Bên tai Thời Tây không ngừng truyền tới âm thanh ồn ào của Hoa Cốc Vũ. Thời Tây nhìn Hoa Cốc Vũ: "Này, cậu!"

"Chuyện gì?"

"Thật ra thì đáng đáp của cậu cũng được." Thời Tây nói những lời này chỉ là muốn đuổi Hoa Cốc Vũ đi, nhưng không nghĩ tới Hoa Cốc Vũ lại kích động. Hắn sờ sờ mặt của mình: "Cậu nói cái gì? Cậu nói gương mặt của tôi đây cũng được? Cũng được? Gọi tôi là đẹp trai đến ngay người có được hay không?!! Tôi hận cậu, Thời Tây, tôi hận cậu!" Nói xong, Hoa Cốc Vũ nghiêng đầu qua chỗ khác, lao ra khỏi phòng học.

Học sinh bên trong phòng học kinh ngạc nhìn sự khác thường của Hoa Cốc Vũ, sau đó lại nhìn Thời Tây một chút, cuối cùng bọn họ cũng không hiểu chuyện gì. Đại soái ca của trường Hoa Cốc Vũ sao lại quen biết đến Thời Tây không chút bình thường trong lớp? Thời Tây cảm nhận được ánh mắt chú ý của người khác truyền tới, kéo cái nón thấp xuống nữa, tiếp tục đọc sách không liên quan của lớp lớp kế bên.

(@Phong: Cũng như là Thời Tây đang học ngành tâm lý mà lại đọc sách của ngành kinh tế tài chính vậy á.)

Trái tim của Hoa Cốc Vũ bị thương tổn nghiêm trọng, cần đi chữa thương. Hắn lay hoay hồi lâu mới tìm được Quả Tri trong lớp. Nữ sinh trong lớp của Quả Tri say mê nhìn Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ đứng bên ngoài phòng học kêu tên Quả Tri: "Quả Tri, mau ra đây!"

"Thế nào?" Quả Tri mặt gấp gáp chạy đến, cho là Hoa Cốc Vũ đã xảy ra chuyện gì.

"Cậu nói một câu công bằng đi. Có người nói đáng đáp của tớ cũng được. Tớ như vậy mà gọi là cũng được sao? Cũng được sao?" Hoa Cốc Vũ tựa hồ không cách nào chấp nhận được cụm từ "cũng được" này.

Quả Tri cũng tức giận: "Nói càn! Rõ ràng đáng đáp của cậu rất tuần tú!" Quả nhiên Hoa Cốc Vũ đã tìm được một đối tượng rất tốt để chữa thương.

(@Phong: Chữa thương = chữa bệnh, trị bệnh.)

"Cậu cũng cảm thấy như vậy sao?"

"Lúc nào tớ cũng cảm thấy như vậy! Hoa nhi là một mỹ nam tử! Cậu nhìn một chút thử đi, đám nữ sinh trong phòng học đang say mê ngắm nhìn cậu, vẫn không thể chứng minh được sự thật cậu đẹp trai hay sao? Ai đã nói cậu cũng được? Thật quá đáng!"

"Thời Tây nói!" Cái tên này từ trong miệng Hoa Cốc Vũ phát ra, tức giận của Quả Tri liền giảm xuống: "Có lẽ, có lẽ Thời Tây nói như vậy có lý do của hắn."

Hoa Cốc Vũ không thể tin liền lùi lại hai bước, tay chỉ Quả Tri: "Cậu, cậu cậu, cậu đúng là trọng sắc khinh bạn. Cậu thích Thòi Tây cho nên mới nói đỡ cho hắn." Hoa Cốc Vũ đột nhiên ý thức được mình nói cái gì, ngừng miệng. Dựa theo hiểu biết của hắn về Quả Tri, hắn dự đoán được sắc mặt Quả Tri sẽ rất khó coi, không muốn thừa nhận. Quả Tri nhìn chăm chăm Hoa Cốc Vũ, chỉ nhìn chăm chăm. Quả Tri có chút kinh ngạc, đột nhiên cậu cười lên: "Cái gì? Thì ra là Hoa nhi đã sớm biết, nhưng cậu vẫn đối xử tốt với tớ, vẫn chơi chung với tớ. Hoa nhi, thì ra là cậu không chỉ đẹp trai mà còn rất hiền lành! Đúng vậy, tớ thích Thòi Tây."

Hoa Cốc Vũ nhìn biểu lộ cảm động trên mặt của Quả Tri, cậu thừa nhận? Rốt cuộc Thòi Tây đã cho Quả Tri uống cái gì mà lại làm Quả Tri thay đổi?

"Vậy sau này cậu có dự tính gì không?"

"Cái gì mà dự tính, sau này tiếp tục thích là được rồi." Biểu cảm của Quả Tri tựa hồ như cảm thấy câu hỏi của Hoa Cốc Vũ thật ngốc. Hoa Cốc Vũ lần nữa lẳng lặng, nhất thời không biết nói gì. Giờ phút này Quả Tri không cần khích lệ cũng không cần an ủi. Giờ phút này Quả Tri tựa hồ như đang rất thỏa mãn.

"Tớ sắp có giờ học rồi, tớ đi trước."

"Được, lên đường xuôi gió!" Quả Tri ở phía sau phát tay.

"Xuôi gió cái gì mà xuôi gió, cũng không bao xa!" Hoa Cốc Vũ la hét rồi đi, Quả Tri mới trở lại phòng học. Không ít nữ sinh vây quanh cậu, mang theo tò mò: "Quả Tri, bạn bè của cậu sao?"

"Đúng vậy!"

"Bạn bè đẹp trai như vậy lại không giới thiệu cho chúng tôi, thật không có ý tứ gì hết á Quả Tri."

Quách Diệc Kỳ ở bên cạnh đang sơn móng tay, mặt không thèm: "Các cậu tin tưởng đó là bạn hắn thật sao? Chắc là là dùng tiền mời người đó tới đóng giả thôi, mục đích là để cho các cậu đối xử tốt với hắn hơn. Bây giờ những người làm loại chuyện không biết xấu hổ này rất nhiều. Nay Quả Tri, thay vì dùng tiền làm chuyện này, không bằng dùng để đi mua quần áo mới, đi làm kiểu tóc mới."

"Không thể nào?" Các nữ sinh hồ nghi nhìn chăm chăm Quả Tri.

Quả Tri cũng không tức giận. Cậu cảm thấy Quách Diệc Kỳ nhắm vào mình như vậy có thể là bởi vì tâm tình không tốt, không tìm được nơi để trút ra, thật ra thì cũng không phải là ghét mình. Cậu cười cười: "Cảm ơn ý kiến của cậu. Tớ cảm thấy ăn mặc như thế là được rồi." Quách Diệc Kỳ cho rằng lời của Quả Tri là đang châm chọc mình. Từ lần trước cô đã nhìn Quả Tri không vừa mắt, mấy ngày nay cũng lập bang kết phái, cô lập Quả Tri, thảo luận nói xấu cậu, chê cười cậu.

"Cậu dám nói tôi nói láo? Bạn bè của cậu không phải là cái tên xấu xí lúc nào cũng đội nón che đi gương mặt đó sao? Cũng đúng, như vậy các người mới xứng đôi."

"Hắn mới không phải xấu xí." Quả Tri vô tình cùng nữ sinh phát sinh tranh chấp, nhỏ giọng nói.

Quách Diệc Kỳ không nghe, chỉ có thể nhìn thấy môi Quả Tri đang động đậy, cho là Quả Tri đang chửi mình, tức giận ném chai sơn móng tay, đập trúng mặt của Quả Tri. Quả Tri che mặt, có chút đau đau. Cậu không cách nào hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn chăm chăm Quách Diệc Kỳ. Giáo viên mới vừa vào tới lớp, nghe được xôn xao lớn tiếng mắng: "Đã vào học, các em đang làm gì thế? Còn không trở về chỗ ngồi!"

Xôn xao lại bình tĩnh. Quách Diệc Kỳ đau lòng nhìn chai nước sơn móng tay của mình. Cái đó không phải là rẻ, lại lãng phí. Vì vậy cô càng chán ghét Quả Tri hơn.

Sau khi tan lớp, Quả Tri đi xuống căn-tin mua khăn giấy ướt lau đi vết sơn dính trên mặt và trên quần áo của mình, lại đụng phải Hoa Cốc Vũ: "Hoa nhi, thật là đúng dịp."

"Đúng dịp cái gì đúng dịp, căn-tin của trường nhỏ như vậy, gặp nhau là chuyện bình thường." Nói xong, hắn mới chú ý tới mặt của Quả Tri: "Mặt của cậu bị gì vậy?"

"Không có sao nữa rồi. Trong lớp có một nữ sinh sơn móng tay, không cẩn thận làm văng lên mặt của tớ. Tớ đi trước."

Hoa Cốc Vũ không lên tiếng, nhìn theo hướng Quả Tri rời đi. Sự thông minh của hắn trời lên, xem thấu lời nói dối của Quả Tri. Hắn đi trở về dãy phòng học, lại đi đến phòng học của Thòi Tây. Thòi Tây đang cúi đầu, nói: "Tôi nhớ cậu học lớp bên kia."

"Tôi mới vừa đụng phải Quả Tri."

"Chuyện này thì liên quan gì tới tôi?"

"Cậu nói có kì lạ hay không. Trên mặt Quả Tri có chút máu ứ đọng, hơn nữa còn nhuộm màu sơn móng tay. Cậu nói xem, Quả Tri có phải là bị người khác bắt nạt rồi không?"

Thòi Tây không lên tiếng, vẫn cúi đầu vội vàng làm chuyện của mình. Hoa Cốc Vũ nhìn Thòi Tây một chút rồi mới đi về lớp của mình.

Giờ học buổi chiều dễ khiến cho người ta mơ màng buồn ngủ. Quả Tri xoa bóp chân của mình, muốn cho mình tỉnh táo hơn. Học sinh bên cạnh oán trách: "Thật là khó hiểu, Quả Tri, cậu nghe giảng có hiểu được gì không? Giải thích cho tớ một chút."

"Được."

Cách đó không xa, Quách Diệc Kỳ nghe được hai người nói chuyện quay đầu: "Không phải tôi đã nói không được nói chuyện với tên biến thái này rồi sao? Cậu nghĩ mình là bạn bè của hắn, vậy sau này cũng đừng nói chuyện với tôi!" Quách Diệc Kỳ tựa hồ cho rằng cả lớp đứng bên phe của mình, bởi vì mình đáng đẹp, bởi vì mình có tiền, nên tất cả mọi người đều theo phe của mình.

Học sinh bên cạnh có chút lúng túng, không biết phải nói gì. Quách Diệc Kỳ cười đắc ý: "Tên biến thái giống như cậu, có được tên quái nhân kia làm bạn là may mắn lắm rồi. Cậu còn muốn kết bạn nữa sao? Để tôi xem, a, tiếc quá, trong lớp này không có ai xấu xí để có thể làm bạn với cậu được rồi."

"Đừng nói Quả Tri xấu xí. Cậu ấy không xấu xí!"

"Sao? Trong mắt cậu hắn không xấu xí, chẳng lẽ cậu cũng thích nam sinh sao? Nhưng mà người như cậu làm ra chuyện như vậy cũng không có gì lý kì, chẳng qua là có chút ghê tởm thôi. Biến thái!" Người trong lớp bắt đầu cảm thấy Quách Diệc Kỳ tựa hồ có chút thật quá đáng, nhưng bạn bè chơi chung với Quách Diệc Kỳ cũng góp giọng: "Biến thái!"

"Biến thái!"

Không biết từ lúc nào mà Thời Tây đã đứng ở ngoài cửa. Hắn dựa vào cửa, khoanh tay trước ngực. Quách Diệc Kỳ cũng chú ý tới, khóe miệng cười: "Bạn bè của cậu thật đúng là linh á. Vừa nhắc đến xấu xí, xấu xí đã đến. Nhanh đi ra đi, Quả Tri!"

Quả Tri nhìn chằm chằm Thời Tây. Bởi vì mình mà ngay cả Thời Tây cũng bị làm thương tổn sao?

Thời Tây không lên tiếng, hắn đi tới gần Quách Diệc Kỳ. Hắn từ từ đưa tay đặt ở trên vành nón, nâng tay lên. Chiếc nón lưỡi trai không còn nằm trên đầu nữa, gương mặt của Thời Tây dần dần hiện ra rõ ràng. Ngay cả ánh mặt trời cũng chỉ dám ngưng ngừng chiếu vào trên mặt của hắn. Môi của hắn, mũi của hắn, mắt của hắn, tất cả cùng kết hợp, tạo thành một gương mặt vô cùng đẹp trai. Khuôn mặt này từng làm cho Quả Tri run rẩy khi lần đầu nhìn thấy, bây giờ cũng không ngoại lệ, mọi người đều rung động. Thời Tây ném chiếc nón xuống đất. Hắn mang theo hơi thở, khiến cho người ta sợ hãi, cũng khiến cho người ta mê say. Thời Tây đi lại gần Quách Diệc Kỳ đang vô cùng khiếp sợ.

"Nếu như cô còn dám nói Quả Tri là biến thái, bắt kẻ ba cô là ai, tôi, sẽ, không, để, yên!"

Thời Tây núp trong bóng tối ghi chép thể tục, hiện tại hắn dần dần lộ ra răng nanh của quỷ, chỉ vì muốn chống đối lại thể tục.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nơi Tốt Đẹp Của Thời Tây

Chương 25: Nơi tốt đẹp của Thời Tây

Quách Diệc Kỳ tròn tròn mắt, làm cách gì cũng không dám tin tưởng rằng đây chính là gương mặt thật sự của Thời Tây ẩn đằng sau chiếc nón lưỡi trai kia. Hồi lâu, cô mới phục hồi tinh thần lại, bị nhiều người nhìn như vậy làm cho cô có cảm giác xấu hổ. Lần đầu tiên có người bêu xấu cô trước mặt nhiều người như vậy, cô thẹn quá thành giận, cầm cuốn sách trên bàn ném tới: "Cậu cho rằng cậu là ai?"

Thời Tây dễ dàng chụp lại cuốn sách, không chút khách khí ném trở lại, đập trúng vào mặt của Quách Diệc Kỳ: "Vậy cô cho rằng cô là ai?" Trong mắt Thời Tây, hắn không phân biệt giới tính. Hắn sẽ không vì đối phương là nữ sinh mà sinh ra loại cảm giác "thương hoa tiếc ngọc" không cần thiết, hắn sẽ không nương tay với người nào, bất kể là nam hay là nữ.

Quách Diệc Kỳ che mặt. Cô tròn tròn đôi mắt, mang theo tức giận và khó chịu. Cảm giác đau đớn xa lạ làm cho cô khóc lên. Từ nhỏ đến lớn, cô được bàn tay của gia đình bảo bọc, chưa từng có ai dám đánh cô.

Quả Tri nhìn Quách Diệc Kỳ, có chút thương hại cô. Vừa định gọi Thời Tây, ai ngờ Quách Diệc Kỳ đột nhiên giống như kẻ điên kêu to lên: "Cậu lại dám đánh tôi? Con mẹ nó, cậu lại dám đánh tôi!!" Vừa nói cô vừa muốn xông lên. Thời Tây nhìn chòng chọc cô một cái. Con người của hắn không chút sắc thái, không chút tình cảm, chỉ mang theo tia lạnh như băng. Tia lạnh như băng này đâm thủng sự tức giận của Quách Diệc Kỳ. Cô lùi bước.

Thời Tây lần nữa quét ánh mắt về phía kia đám nữ sinh khi nãy cùng với Quách Diệc Kỳ trêu chọc Quả Tri, nhàn nhạt mở miệng: "Cái đám ký sinh trùng này!" Nói xong, hắn xoay người đi ra cửa phòng học, lần nữa lên tiếng: "Lời tôi mới nói khi nãy, các cô tốt nhất nhớ rõ cho tôi. Nếu như các cô cảm thấy tôi giống như đang nói đùa, có thể thử một chút."

(@Phong: Lời Thời Tây nói ở cuối chương trước.)

"Thời Tây!" Quả Tri kêu tên của hắn.

"Nếu như là lời khích lệ kỳ quái, thì câm miệng."

Quả Tri bĩu môi, vỗ vỗ ngực, nuốt những lời cảm động định nói vào trong lại. Quả Tri bị Thời Tây đoán trúng, trong miệng cậu chỉ có những lời khích lệ dành cho Thời Tây, dành cho tất cả những chuyện hấn hăm.

Ấm áp là cái gì, là Thời Tây à.

Thời Tây đi ra phòng học. Hoa Cốc Vũ ôm tay ở bên ngoài chờ hắn, mang theo nụ cười ý vị thâm trường. Hắn đến gần Thời Tây, lấy cùi chỏ đụng nhẹ cánh tay của Thời Tây: "Này, chuyện này không phải là không liên quan tới cậu sao? Thế nào?" Lời của Hoa Cốc Vũ còn chưa dứt, Thời Tây đưa tay ra đẩy hắn xuống cầu thang. Hoa Cốc Vũ lão đạo, đứng vững, lớn tiếng kêu la: "Cậu muốn giết tôi sao?!"

"Đúng, tôi muốn như vậy."

"Cậu không nghĩ đến chuyện toàn thế giới sẽ vì mất đi một người đẹp trai mà khóc rống lên sao?"

"Chùng nào thì cậu mới có thể chấp nhận sự thật là đáp đáng của cậu chỉ dừng lại ở hai từ cũng được này đây?"

"Cũng được? Cậu nói tôi cũng được? Cũng được?" Dọc theo đường đi, Hoa Cốc Vũ ở bên tai Thời Tây không ngừng oán trách cái từ này.

Thời Tây không chút biểu cảm đi trở về phòng học của mình, làm cho giáo viên và tất cả học sinh kinh ngạc. Bọn họ nhìn gương mặt đó, chỉ còn dư lại vẻ kinh ngạc. Còn Quả Tri, toàn bộ buổi chiều cậu bị nữ sinh trong lớp vây kín, hỏi thăm những vấn đề không mấy khác nhau.

"Quả Tri, hắn là ai?"

"Thời Tây."

"Dáng dấp của hắn rất tuấn tú!"

"Ừm, hắn không chỉ đẹp trai, mà thành tích cũng rất tốt, còn tâm địa thì rất hiền lành..." Thông qua Quả Tri, Thời Tây bị hoàn hảo hóa nghiêm trọng hơn. Hình ảnh của Thời Tây cũng vì thế mà được nâng lên tốc hành.

"Cậu và hắn quan hệ rất tốt sao?"

"Ừ, chúng tớ là bạn rất thân!" Quả Tri trả lời mang theo kiểu ngạo.

Sau khi giờ tự học kết thúc, Quả Tri đi ra ngoài trường học, mua rất nhiều đồ ăn vặt, sau đó đi mua thêm một giỏ trái cây, cuối cùng lại đi vào trong một cửa hàng bán hoa tươi. Nhìn nhiều loại hoa, cậu do dự. Ông chủ thân thiện đi tới: "Cậu muốn chọn hoa gì? Tôi sẽ cho cậu ý kiến tham khảo, là tặng bạn gái sao?"

Quả Tri lắc đầu một cái, chăm chú nhìn ông chủ: "Cho con hỏi, nên tặng hoa gì cho thiên sứ ạ?" Câu hỏi này quả thật là đặt ra cho ông chủ. Ông chủ nghi ngờ xác nhận lần nữa: "Ý của cậu là, bạn gái cậu giống như thiên sứ sao?"

"Không phải vậy, không phải vậy. Ý con muốn nói là thiên sứ thật sự, thiên sứ bay trên trời á."

"Chuyện này..." Ông chủ nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, đột nhiên tầm mắt Quả Tri dừng lại tại một giỏ hoa ở trên cao. Loài hoa này cùng loài với nhành hoa khô mà lần trước Thời Tây tặng mình. Cậu lập tức chỉ giỏ hoa đó: "Ông chủ, con muốn mua giỏ hoa này. Làm phiền ông bọc lại giúp con."

"Được, cậu chờ một chút."

Quả Tri xách theo đồ ăn, giỏ trái cây, giỏ hoa, giống như đang đến bệnh viện thăm ai đó, khó tránh khỏi khiến cho người khác chú ý tới. Cậu gõ vang cửa phòng Thời Tây: "Thời Tây, mở cửa nhanh, tớ ôm không nổi nữa rồi."

Cửa bị kéo ra. Thời Tây nhìn giỏ trái cây và hoa tươi trước mắt. Một giây kế tiếp muốn khép cửa lại, lại bị Quả Tri dùng chân chặn lại: "Sao cậu không để cho tớ đi vào."

"Tại sao tôi phải cho cậu vào?"

"Cậu xem, tớ giúp cậu mua mấy thứ này nè. Thời Tây, cậu thật tốt. Tớ không biết cảm ơn cậu thế nào, những thứ này cậu thích không?"

"Cậu cảm thấy tôi có thích không?"

"Tớ cảm thấy cậu sẽ thích." Quả Tri nghiêng đầu cười, từ trong balô rút ra quyển sách: "Tớ còn mua cho cậu quyển sách." Quả Tri cũng không quan tâm Thời Tây có thích hay không, cầm quyển sách mình mua bỏ vào trong trong đồng sách của Thời Tây ở một góc tường. Sau đó đi chung quanh xem một chút, cầm cái bình thủy tinh vô ích lên, đi vào phòng tắm rót đầy nước, thận trọng cắm hoa vào trong bình. Cậu tự mình xem một chút, cảm thấy nếu đặt

trên bàn sách, khi bình hoa ngã sẽ làm ướt giấy và laptop, liền đem bình hoa đặt ở trên bàn gần giường, ngay sau đó vỗ vỗ tay: "Xong rồi."

"Xin hỏi, người nào đồng ý cho cậu có quyền làm những chuyện này?"

"Không quan tâm, cậu cũng không cần cảm ơn tớ, đây là chuyện tớ phải làm." Thấy Thòi Tây không hề quan tâm tới mình nữa, cậu nói tiếp: "Nhưng mà, cậu không nên đánh Quách Diệc Kỳ. Nam sinh đánh nữ sinh là không đúng, hơn nữa, tớ cảm thấy bạn ấy cũng không phải là người xấu."

"Cái tư tưởng ngu xuẩn này của cậu đến lúc nào mới có thể xóa bỏ đây? Đến lúc nào cậu mới nhìn nhận rõ sự thật đây?"

"Tớ rõ ràng đã nhìn nhận rõ. Mỗi người đều có điểm tốt của riêng mình. Tại sao cậu luôn không tin tớ?!" Quả Tri không hài lòng nói. Tính tình bọn họ khác nhau như thế, ý nghĩ của bọn họ khác nhau như thế, nhưng định mệnh lại đưa bọn họ đến với nhau, ở cùng một chỗ.

"Tốt đẹp ở chỗ nào? Ít nhất tôi không thấy." Thòi Tây đang muốn mở laptop lên, Quả Tri nhìn động tác của Thòi Tây, nhìn ngón tay của Thòi Tây, cậu nhẹ giọng nói, trong giọng nói mang theo tình cảm hạnh phúc: "Người khác tốt đẹp ở chỗ nào, tớ không biết, còn cậu." Quả Tri đưa ngón trỏ ra, đầu ngón tay của cậu đụng vào vị trí nơi quả tim của Thòi Tây đang đập: "Ở chỗ này."

Biểu cảm ngây thơ của cậu siết chặt tầm mắt của Thòi Tây. Ở căn phòng yên tĩnh này, bây giờ trên mặt bàn cạnh đầu giường của Thòi Tây, có một bình hoa đang nở rộ. Thòi Tây đột nhiên như vậy, cúi người, hôn lên Quả Tri.

Nụ hôn này không ngăn ngừi giống như lần đầu tiên. Nụ hôn này dọa sợ Quả Tri, máu tươi sôi trào trong người của cậu. Cục xương ở cổ họng của cậu đang run lên. Ngón tay của Thòi Tây cời nút áo của Quả Tri ra.

"Thòi Tây, cậu, cậu làm cái gì vậy?"

"Không có làm gì hết!"

"Có thật là không làm gì hết không?"

"Ừ!" Thòi Tây trả lời, mặc dù không đủ chân thành, nhưng Quả Tri tin. Nếu Thòi Tây đã nói vậy, vậy hẳn cũng chỉ là đơn thuần đang giúp mình cởi quần áo, đúng không, đúng không?

[Trời ơi, Quả Tri ơi, sắp bị cướp đi lần đầu tiên rồi mà còn ngây thơ không biết sao? ^^]

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tình Cảm Cũng Không Phức Tạp

Chương 26: Tình cảm cũng không phức tạp

Ngón tay của Thòi Tây chạm vào cơ thể của Quả Tri, từ bà vai từ từ trượt xuống dưới. Thân thể Quả Tri có chút rung động. Mỗi Thòi Tây dờn tới bên tai Quả Tri, hôn một chút xiu, lại đi xuống, hôn cổ của cậu. Cảm giác ấm áp và ướt át kia tràn lan trong cơ thể, khiến cho Quả Tri mất đi ý thức. Cậu bị té nhào xuống giường. Thân thể của cậu vùi vào tấm chăn mềm mại, còn tư tưởng và tình cảm của cậu lại vùi vào bên trong Thòi Tây.

Cậu tròn mắt, trong tầm mắt mờ tối nhìn Thòi Tây, nhìn động tác hắn vùi đầu hôn. Thì ra là sau khi bị đụng chạm thể xác một lần, sẽ càng muốn đụng chạm nhiều hơn. Thích một người dần biến thành bản năng, cậu đưa tay ra, đặt trên vai của Thòi Tây, nắm chặt quần áo của Thòi Tây.

Mỗi một tác da thịt của Quả Tri bị hôn đến tê dại. Môi của Thòi Tây dờn tới dưới bụng của Quả Tri, Quả Tri cắn chặt đôi môi lại, cơ thể nhẹ nhàng cong lên. Khóe miệng của cậu không cách nào ức chế được, phát ra tiếng rên rỉ mập mờ. Càng ngày càng nhiều, không cách nào ngừng rên rỉ.

Thòi Tây ngẩng đầu lên, hai tay mở chân của Quả Tri ra, vuốt ve từ bắp đùi tới đầu gối. Hai chân Quả Tri lay động, có chút sợ cảm giác đau đón sắp đến. Thòi Tây trườn lên, ghé vào bên tai Quả Tri: "Sẽ có chút đau!" Nói xong, hắn lần nữa hôn môi Quả Tri. Hai tay của Quả Tri từ vòng lấy hông của Thòi Tây, ôm lấy hắn. Bây giờ, cảm giác sợ hãi kia không còn ở đây nữa. Cậu muốn dành cho hắn, đem tất cả của mình cho hắn. Trái tim mình cũng đã cho hắn, vậy hối tiếc gì mà không trao thân thể cho hắn? Chỉ cần đôi phương vui vẻ, tựa hồ cái gì mình cũng có thể cho hắn.

Thòi Tây chậm rãi tiến vào, Quả Tri nhúu chặt mi. Ấm áp bọc lại đau đón. Động tác của hai người cũng làm cho chiếc giường lay động, phát ra tiếng kêu. Giọng của Quả Tri có chút khàn khàn, đôi mắt nửa khép nửa mở, khuôn mặt tràn ngập sắc đỏ. Loại cảm giác này quá mãnh liệt, bao phủ tất cả. Cậu không không kìm lại được nữa, bắn phụt ra.

Hồi lâu, cậu tỉnh lại trong ngực Thòi Tây. Cậu liếc nhìn Thòi Tây, sau đó lại ngủ thiếp đi trong ngực Thòi Tây.

Chuyện này không thể nào là mơ, bởi vì cảm giác hạnh phúc quá mãnh liệt, còn kèm theo ngọt ngào.

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào cửa sổ. Quả Tri mơ hồ mở mắt ra, mới vừa ngồi dậy liền cảm giác được đau đớn. Cậu vén chăn lên đi vào phòng tắm. Vặn vòi nước, nước từ phía trên chảy xuống, thân thể Quả Tri ướt sũng. Cậu lấy một ít dầu gội, xoa xoa trong lòng bàn tay, sau đó đắp lên đầu. Trên đầu cậu càng ngày càng nhiều bọt, cậu cũng không ngừng xoa xoa. Bọt dầu gội trượt xuống che khuất tầm mắt của cậu, nhưng lại không được che được khóe miệng của cậu. Chưa từng thấy qua có người nào tắm mà có thể có vui vẻ như vậy.

Cậu mặc quần áo của Thời Tây. Cậu kéo áo của Thời Tây mà mình đang mặc lên, đặt trước mũi người một cái, sau đó ngồi trước bàn cầm lên viết giúp Thời Tây sửa lỗi chính tả. Một hồi sau, Thời Tây từ trên giường ngồi dậy. Hắn hí hóp cặp mắt, nhìn ra ánh mặt trời ở bên ngoài cửa sổ một chút, sau đó lại nhìn bóng lưng của Quả Tri. Quả Tri quay đầu: “Thời Tây! Cậu đã tỉnh rồi sao? Tại sao đến bây giờ phía sau của tớ vẫn còn đau vậy?”

Đây là vấn đề đầu tiên nghênh đón Thời Tây mới vừa tỉnh giấc, hắn bình tĩnh trả lời: “Làm nhiều lần sẽ không còn đau đớn.”

“Cậu, cậu còn phải làm chuyện đó với tớ nữa sao? Cần tư liệu thì chỉ làm một lần là đủ rồi mà.”

Thời Tây nhìn Quả Tri, cũng không phôi bày, nói tiếp: “Cậu cho rằng tôi tùy tiện viết tiểu thuyết sao? Chỉ dựa vào một lần là có thể viết?”

“Vậy còn cần bao nhiêu lần nữa?”

“Cậu không cần quan tâm, tới đây.”

Quả Tri quỳ gối trên giường, từ cuối giường bò đến trước mặt Thời Tây. Cậu nắm chắc y phục, có chút cứng ngắc, ngại ngùng: “Kêu tớ lại đây có chuyện gì?”

“Cậu làm tư liệu cho tôi như vậy sao? Như vậy rất bất kính với tổ nghiệp, tự mình cởi quần áo ra.”

Quả Tri cởi quần áo ra. Dưới ánh sáng ban ngày, vết thương trên thân thể cậu trở nên rõ ràng: “Cậu sẽ viết về vết thương trên thân thể của tớ vào tiểu thuyết sao?”

“Ừ, bởi vì nó rất xinh đẹp.” Thời Tây nói xong, hôn vào vết sẹo trên ngực Quả Tri.

Vì vậy bọn họ lại làm lần hai. Quả Tri nằm lỳ ở trên giường: “Cậu gât tớ! Làm càng nhiều lần thì càng đau hơn.”

“Còn đau sao? Vậy chắc là số lần làm chưa đủ.”

“Tên lừa gạt, tớ sẽ không rút lui!”

Thời Tây đột nhiên đặt tay lên trên đỉnh đầu của Quả Tri, hung hăng đè mặt của cậu vào trong tấm chăn: “Ngu ngốc.”

Quả Tri giùng giàng ngẩng đầu lên, không hài lòng nói: “Cậu trừ mắt tớ, có thể làm những chuyện khác với tớ được không?”

“Được!”

“Chuyện gì?”

Lúc này, Thời Tây cúi đầu, hôn nhàn nhạt lên trên trán của Quả Tri. Quả Tri lau trán, lau đến tóc trên trán bù xù. Cậu lui xuống cuối giường: “Cậu còn thọt tớ như vậy, tớ không phải người ngu, tớ sẽ hiểu lầm là cậu thích tớ.”

“Cậu có thể hiểu lầm như vậy.”

Quả Tri cho là Thời Tây làm chuyện này với mình chỉ vì cần tư liệu để viết truyện, nhưng không nghĩ tới lại nhận được một đáp án như vậy: “Tớ cho là cậu sẽ không thích tớ, bởi vì tớ không phải là nữ sinh.”

“Đây chẳng qua là suy nghĩ của cậu.” Thời Tây rời giường, đứng trên mặt đất. Hắn ngẩng đầu luống cuống cởi áo ra. Quả Tri ngồi ở trên giường, còn muốn nói điều gì đó nhưng ánh mắt và tư tưởng lại đặt trên người Thời Tây. Ngay sau đó cậu cầm gối lên, ném tới Thời Tây: “Nghe không hiểu có phải hay không? Không phải tớ đã nói ở trước mặt tớ không được cởi quần áo sao. Hại tớ bây giờ lại quên mất mình muốn nói gì.”

“Không cần nhấn mạnh là cậu thích tôi rất nhiều đâu.”

“Tớ không có!”

Một canh giờ sau, bọn họ mới đến trường học. Bình thường giữa bọn họ cũng không có gì khác khẩu, cuộc sống giữa bọn họ cũng không có gì gọi là thay đổi quá lớn. Có lẽ giữa bản thân bọn họ cũng đã không cần thay đổi.

Tình cảm chính là kỳ quái như vậy, có thể chỉ đơn là giản thích, cũng có thể chỉ đơn giản là ở chung một chỗ, thật không muốn phức tạp như trong phim vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Câu Không Nói Ra Chính Là: Tớ Thích Cậu

Chương 27: Câu không nói ra chính là: Tớ thích cậu

Ánh mặt trời rất ấm áp bao phủ khắp bầu trời, thành phố, và toàn bộ khuôn viên trường. Đi đến phòng ăn, ăn cơm xong, Quả Nhược tìm một băng ghế dài, lười biếng nằm trên đó. Tư thế này rất khó coi: hai chân dang rộng ra. Cô không để ý tới ánh mắt hài hước của người đi ngang qua, vẫn như cũ mở rộng chân ra. Quả Tri mới vừa đánh bóng rổ xong, chuẩn bị đi ăn cơm, đụng phải Quả Nhược: "Đường tỷ?"

"Chuyện gì?"

"Chị dang chân rộng ra như vậy là chờ bạn trai sao?" Quả Tri hỏi thăm, Quả Nhược hung hăng trừng cậu một cái: "Em có thể quang minh chính đại châm chọc chị, không cần quanh co như vậy đâu. Chị thích như vậy đó, ai nói nữ sinh bắt buộc phải khép chân lại?"

Quả Tri ngồi xuống trên băng ghế dài bên cạnh, vỗ trái bóng rổ ở giữa hai chân mình: "Đường tỷ, chị nói đúng. Ai nói nữ sinh bắt buộc phải khép chân lại, ai nói nam sinh nhất định chỉ có thể thích nữ sinh chứ." Quả Tri tự tiện cộng thêm những lời này, làm cho Quả Nhược vừa mới chuẩn bị nhắm mắt một chút lại mau chóng mở ra, nhìn Quả Tri, cô ngồi dậy. Quả Tri cố ý nói như vậy, cậu quan sát phản ứng của Đường tỷ. Cậu luôn muốn biết chị ấy có thể chấp nhận chuyện này không, cho nên cậu đánh liều nói ra.

Quả Nhược ngồi dậy, nhìn Quả Tri: "Quả Tri!"

"Em đây!" Quả Tri dừng lại động tác vỗ bóng rổ, quay đầu nghiêm túc chờ đợi một câu nói.

"Lúc bị thọt trên giường, cậu có khóc rống lên không?"

Tâm tình của Quả Tri thấp thóm chỉ để chờ đợi những lời này của Quả Nhược sao?

"Đường tỷ, chị không phải là một người con gái đứng đắn!"

Quả Nhược đuổi người: "Chị không quan tâm chuyện em thích nam hay là thích nữ, đó là chuyện của em. Chị cảm thấy chuyện đó tốt hay xấu có thể ảnh hưởng đến hạnh phúc của em không?"

"Không thể ảnh hưởng, nhưng có thể khiến cho em cảm thấy thế giới này tốt đẹp hơn."

"Chị cảm thấy cái thế giới rất tốt đẹp này đã bị em phá banh." Quả Nhược lại nằm xuống, tay chống đầu.

Thời Tây xuất hiện trong tầm mắt của Quả Tri, độc chiếm con người của cậu. Quả Tri không tự chủ, nheo mắt lại. Cậu không biết là ánh mặt trời hay là Thời Tây làm cậu bị chói mắt. Cậu nhìn Thời Tây: "Còn có thể tốt đẹp hơn!" Quả Nhược theo tầm mắt của Quả Tri thấy được nguyên do khiến Quả Tri trở nên vui vẻ, hạnh phúc. Thấy Thời Tây, nếu không phải là buồng tim của Quả Nhược lười đập nhanh, thì chắc chắn cô sẽ có phản ứng. Quả Tri đứng lên: "Em đi trước nha, Đường tỷ."

Quả Tri ôm trái bóng rổ chạy lại hướng Thời Tây, trong miệng kêu la tên Thời Tây.

Thời Tây dừng lại, chờ Quả Tri chạy tới.

"Thời Tây, tớ mời cậu ăn cơm."

"Sao, muốn cảm ơn vì tôi đã thọt cậu?"

Đây là lần thứ hai trong hôm nay cậu nghe được cái chữ này. Quả Tri rất bất mãn cái chữ mang ý nghĩa thô tục này, oán giận nói: "Cái gì thọt thọt, tớ cũng không phải là tớ ong, không thể dùng từ văn minh hơn một chút sao? Ví dụ như ở trên giường phát sinh quan hệ thân thể chẳng hạn."

"Ừ, cậu dùng từ rất văn minh."

"Cậu đang châm chọc tớ sao?"

"Thì ra là cậu đã hiểu."

Bọn họ đi tới phòng ăn. Quả Tri vừa đi vừa vỗ trái bóng rổ. Thành thạo cậu sẽ nghiêng đầu nói chuyện với Thời Tây, nhưng tầm mắt không có rời khỏi trái bóng rổ lúc lên cao, lúc xuống thấp. Bọn họ đi tới, nhiều nữ sinh thay vì đi lướt qua, bọn nữ sinh sẽ thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Thời Tây, nhưng

chẳng qua là chỉ nhìn hấn, cũng không phải là đang nhìn cả hai người. Quả Tri len lén liếc nhìn gò má của Thòi Tây. Gương mặt đẹp trai hoàn hảo này đã từng dành riêng cho cậu, là bí mật của cậu, vậy mà bây giờ bị tất cả mọi người thấy được. Loại tình cảm muốn độc chiếm này là cái gì đây? Ba mình đã từng dạy qua, ông nói mình phải biết chia sẻ cái của mình có được cho mọi người. Là tình cảm khiến cho mình biến thành xấu xa, ích kỉ như vậy sao? Quả Tri có chút bất an, cậu không muốn trở thành ích kỷ, nhưng cũng không muốn chia sẻ Thòi Tây cho ai khác.

Ở trong phòng ăn, Quả Tri ngồi đối diện với Thòi Tây, đột nhiên nghiêm túc hỏi: "Tớ rất ích kỉ, xấu xa có phải hay không?"

"Chuyện gì nữa?"

"Mới vừa rồi tớ không có rửa tay mà đã ăn cơm." Quả Tri mở hai bàn tay bẩn của mình ra, cho Thòi Tây nhìn, nói tiếp: "Thêm nữa, mới vừa rồi có nữ sinh nhìn cậu, tớ, thực sự, tất nhiên, là, khó chịu, ghen tuông." Quả Tri nói ra từng chữ một, phảng phất một vấn đề rất nghiêm trọng.

"Cái này không gọi là xấu xa, ích kỉ, cái này gọi là ngu xuẩn."

Quả Tri bĩu môi, hai chân đặt lên trên trái bóng rổ, đẩy trái bóng lăn tới lăn lui. Thòi Tây cũng không ăn quá nhiều. Khi hấn không cách nào viết tiếp tiểu thuyết, nội tâm sẽ có một khoảng trống vô cùng rộng lớn, bao nhiêu đồ thức ăn cũng không cách nào lấp đầy trống chỗ này được. Quả Tri mở miệng to ra, bỏ thức ăn vào, nhìn thức ăn còn dư lại trong chén của Thòi Tây: "Cậu là vĩ nhân, vì quốc gia mà tiết kiệm lương thực!"

"Cậu khích lệ quá mức, nghe rất chói tai." Thòi Tây tựa vào lưng ghế, hai tay đặt trong túi quần, nhìn bộ dáng lúc ăn của Quả Tri. Trong miệng Quả Tri chứa nhiều đồ ăn, phát ra âm thanh hàm hồ: "Đừng nhìn tớ ăn, cậu có thể nhìn bà chủ căn-tin đứng ở bên đó, cũng có thể nhìn những nữ sinh đang say mê nhìn cậu, hoặc là ngắm phong cảnh phía ngoài một chút." Bị người khác nhìn chằm chằm lúc đang ăn cơm như vậy, cậu đã có chút khó có thể nuốt trôi đồ ăn, huống chi là bị Thòi Tây nhìn.

Thòi Tây vẫn như cũ duy trì tư thế nhìn Quả Tri: "Những người đó có quan hệ gì với tôi? Tại sao tôi phải nhìn?"

Bởi vì một câu nói này mà trong lòng Quả Tri dâng lên một chút rung động nho nhỏ. Màu đỏ nhàn nhạt leo lên hai gò má của cậu. Cậu làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, dùng chiếc đũa gấp thức ăn, nhưng cuối cùng lại không che giấu được mong đợi trên mặt: "Vậy, tớ và cậu có quan hệ như thế nào?"

Tất cả tâm tình của Quả Tri đều được viết lên gương mặt của cậu, mà trên mặt của Thòi Tây lại không xuất hiện bất kỳ tâm tình gì. Thòi Tây nhìn Quả Tri, giọng nói nhàn nhạt: "Bây giờ là đang muốn tôi nói những lời tình cảm sao?"

Một lời đâm xuyên, Quả Tri dùng sức cầm chiếc đũa cắm vào trong cơm, vắn mĩ: "Tớ lại xấu xa nữa rồi, lại dùng chiêu hạ lưu như vậy dụ cậu nói ra."

Thòi Tây đưa tay ra, cầm chiếc đũa lên, gấp đồ ăn trước mặt mình nhét vào trong miệng của Quả Tri: "Đừng lãng phí thời gian của tôi, ăn mau lên."

Ăn cơm xong, bọn họ đi tới dãy phòng học. Quả Tri không biết mệt mỏi tiếp tục dùng sức vỗ vỗ trái bóng: "Thì ra là tình yêu xấu xa như vậy." Trái bóng rổ nảy lên, bị Thòi Tây đưa tay ra bắt lấy. Hấn vừa vỗ vỗ trái bóng vừa đi: "Cậu hy vọng tình yêu có nhiều mặt tốt đẹp sao? Nó sẽ làm cho cậu trở nên ích kỷ, tham lam, ghen tỵ, cho nên mới có thể gọi là tình yêu."

Thòi Tây nói quả thật không sai. Khi bạn thích một người, bạn sẽ ích kỷ, chỉ muốn đối phương đối xử tốt với một mình mình; bạn sẽ tham lam muốn chiếm đoạt tất cả của đối phương; bạn sẽ ghen tỵ với những người đứng gần đối phương hơn bạn. Bởi vì là thích, nên mới có những tâm tình này.

"Cho nên tớ sẽ trở nên xấu xa bởi vì rất thích cậu sao?" Quả Tri hiểu ra, gật đầu một cái, không cảm giác chút nào nói ra lời tê dại da thịt này.

"Cậu đang căng thẳng sao?"

"Tớ không có căng thẳng! Cậu nói là tớ không thể nói thích cậu? Nhưng tớ chính là thích cậu. Tớ không nói cho cậu nghe, vậy tớ phải nói cho ai nghe đây?"

"Câm miệng."

"Tớ nên ngậm miệng hay là nói thích cậu đây? Làm sao bây giờ?" Quả Tri có chút kỳ quái nói lên vấn đề.

"Cái gì mà làm sao bây giờ, đừng nói ra!" Thòi Tây từ chối nhiệt tình của Quả Tri.

"Nếu không nói ra thì cậu sẽ không biết tớ thích cậu đến nhường nào, vậy làm sao bây giờ?"

"Lần này là cậu có phải không?"

"Bị phát hiện rồi!" Trên mặt Quả Tri xuất hiện nụ cười nghịch ngợm.

Đến dãy phòng học của Quả Tri, bọn họ liền tách ra. Quả Tri đi chưa được hai bước, liền bị gọi lại. Cậu xoay người, Thòi Tây ném trái bóng rổ qua, Quả Tri đưa tay đỡ lấy trái bóng rổ ôm vào trong ngực. Cậu ôm chặt trái bóng rổ, trái bóng rổ để ở ngực của cậu. Hai người cách nhau một đoạn ngắn khoảng cách, khoe miệng Quả Tri hơi cong, gò má xuất hiện má lúm đồng tiền, cậu nhìn Thòi Tây, ba giây sau nói: "Lần này tớ chỉ suy nghĩ, không nói ra." Nói xong, cậu xoay người chạy đi.

"Ngu ngốc!"

Tình yêu quả nhiên rất xấu xa a, câu mà Quả Tri không nói ra, chính là: Tở thích cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cậu Sẽ Ghét Tở Sao?

Chương 28: Cậu sẽ ghét tở sao?

Cho dù đã từng nói qua, là không cần quan tâm đến người khác nghĩ gì, nhưng trong lòng vẫn mong muốn được chấp nhận, cho dù là một người.

Quả Tri lấy máy chụp hình ở đầu giường ra. Cậu đứng gần cửa sổ, giờ máy chụp hình lên, thông qua nó nhìn ra bên ngoài. Cậu muốn cho Thời Tây thật thật nhiều tư liệu, muốn Thời Tây vĩnh viễn viết tiểu thuyết, muốn cho Thời Tây biết mình sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh của hắn.

Hoa Cốc Vũ đi tới phòng ngủ của Quả Tri: "Quả Tri, tối nay tập thể bạn cùng phòng của tớ đi ra tiệm internet suốt đêm chơi liên minh huyền thoại, cậu có muốn đi hay không?" Cho là học sinh giỏi sẽ nói ra một đồng đạo lý làm người, khuyên can hành động này, ai ngờ Quả Tri quay đầu: "Tở đi!" Hoa Cốc Vũ còn chưa kịp kinh ngạc, Quả Tri tiếp tục nghiêm túc nói: "Tở muốn xem bọn thanh niên như các cậu hoang phí tuổi thanh xuân như thế nào."

"Gương mặt nghiêm túc này của cậu rất dễ bị đánh nha."

Quả Tri muốn đến tiệm Internet, chính là do cậu nghĩ không chừng ở đó có tư liệu đáng giá. Đi theo Hoa Cốc Vũ đến tiệm Internet, cậu đứng lại ở bên ngoài, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu lập lòe ánh sáng trong đêm tối. Lối của ba lại xuất hiện ở trong đầu cậu.

"Quả Tri, con không được giống như những đứa học sinh không có thể thống đó đi đến tiệm Internet."

"Quả Tri, con không được ham mê chơi game."

"Quả Tri, con không được bỏ bê việc học."

"Quả Tri, con không được..."

Quả Vân trôi buộc tuổi thơ của Quả Tri, tư tưởng của Quả Tri, thân thể của Quả Tri, tình cảm của Quả Tri. Quả Tri giống như ếch ngồi đáy giếng, chỉ biết tuân theo những qui định, sống một cuộc sống nhàm chán. Quả Vân cho là Quả Tri bị trôi buộc trong những thứ này sẽ trở thành một người giống như ông, khiến ông tự hào. Nhưng Quả Vân làm cách nào cũng sẽ không dự liệu được sự xuất hiện của Thời Tây. Chỉ cần hắn đứng trước mặt Quả Tri, những trôi buộc trên người Quả Tri liền bị tan rã, dễ dàng như thế.

Không phải là do Thời Tây dùng kéo cắt đi sợi dây trôi buộc đó, mà là do Quả Tri tự mình tháo gỡ sợi dây đó.

Thật ra thì đi chơi internet cũng không phải mất thể thống, cũng không phải là ham mê chơi game, cũng không phải là bỏ bê việc học. Quả Tri nghĩ như vậy, đi vào trong tiệm Internet. Bên trong ánh sáng cũng không yếu lắm, xung quanh là ánh sáng từ màn hình vi tính lóe ra. Tư thế của bọn họ ở đây cũng không sai biệt lắm, ngồi ở trên ghế, duỗi chân ra, biểu cảm đờ đẫn nhìn vào màn hình. Ngón tay của bọn họ nhanh nhẩu gõ bàn phím, thỉnh thoảng không biết từ nơi nào sẽ truyền tới những lời thô tục.

Quả Tri ngồi bên cạnh Hoa Cốc Vũ, nghiêm túc quan sát mọi người gần đây. Nhân vật trong game đứng tại chỗ không nhúc nhích, Hoa Cốc Vũ nói: "Cậu làm gì vậy, cậu cũng động đây đi!"

Quả Tri nhắc chân lên, vẫn như cũ nhìn những người khác ở lân cận đang chơi, Hoa Cốc Vũ phát điên kêu la: "Lão tử bảo cậu cho nhân vật trong game cử động chứ không phải kêu cậu, cậu rốt cuộc tới đây làm chi vậy?"

"Tở tới giúp Thời Tây tìm tư liệu!"

"Dạ dạ dạ, cậu thích Thời Tây đến vậy sao?"

"Thời Tây là tình yêu của tớ!" Quả Tri lớn tiếng nói, bị Hoa Cốc Vũ che miệng lại. Hắn nhìn bạn cùng phòng ngồi đối diện đang chăm chú chơi một chút, sau khi xác định bọn họ không nghe thấy mới vận thấp âm lượng: "Không được nói ra lớn tiếng như vậy, sẽ bị bọn họ nghe thấy!"

"Tại sao?"

"Cậu còn chưa hiểu rõ sao? Không nên tin bất cứ người nào, đừng tưởng rằng tất cả mọi người có thể chấp nhận. Lúc Thời Tây không có ở đây, cậu phải tự bảo vệ mình. Ngay cả những người thường trò chuyện với cậu, sau khi biết được chuyện này cũng sẽ tránh xa, ghét bỏ cậu. Cậu có thể chịu được tổn thương này không? Quả Tri, nói ra những lời không nên nói chính là khuyết điểm của cậu, quá ngây thơ cũng là khuyết điểm của cậu. Cậu không biết chứ thật ra thì trên thế giới này có rất nhiều người đang rất hào hứng chờ đợi làm tổn thương cậu và tình cảm của cậu."

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Quả Tri nghe được những lời như thế. Trước kia Thôi Thừa Long cũng đã nói những lời tương tự. Ba mình cũng đã từng vì mình nói ra tình cảm trong lòng mà hung hăng đánh mình, lưu lại trên thân thể mình một vết sẹo. Nhưng Quả Tri vẫn như cũ không hiểu, tại sao không thể nói? Thôi Tây nói cái này không có sai, mình cũng không có cảm giác mình bị mất thể diện, vậy tại sao mình không thể nói ra?

Cậu trầm mặc, cúi đầu nhìn máy chụp hình, sau đó đem hình bên trong gửi cho Thôi Tây thông qua máy vi tính. Một giây kế tiếp điện thoại của Quả Tri liền vang lên, Quả Tri cao hứng nhận điện thoại: "Thôi Tây, cậu xem hình chưa? Như thế nào, những tư liệu này có thể giúp ích không?"

Bên kia cũng không có trả lời vấn đề của Quả Tri, chẳng qua là hỏi: "Cậu đang ở đâu?"

"Tớ ở tiệm internet..." Lời của Quả Tri còn chưa nói hết, Quả Tri lần nữa bị Hoa Cốc Vũ che miệng, nhỏ giọng nói: "Tớ mới vừa nói cậu đừng nên nói những chuyện không nên nói!"

Bên đầu điện thoại kia tiếp tục truyền tới âm thanh lạnh lùng: "Quả Tri, cậu biết bây giờ mấy giờ rồi không?"

Giọng điệu này ngay cả Quả Tri cũng kinh hãi, Hoa Cốc Vũ buông Quả Tri ra, lần nữa nhỏ giọng dặn dò: "Hãy nói dối đi, nói cậu ở phòng ngủ."

"Nhưng tớ không thể nói dối với Thôi Tây!"

"Các cậu thương lượng thì cũng nên nhỏ tiếng lại. Bây giờ ai có thể nói cho tôi biết bây giờ mấy giờ rồi?"

"1 giờ rưỡi." Quả Tri nuốt nước miếng nói.

"Cậu cũng biết là 1 giờ rưỡi sao?" Vấn đề này làm cho Hoa Cốc Vũ và Quả Tri mồ hôi lạnh chảy ròng, nháy mắt lẫn nhau. Quả Tri không phải là người ngốc, cậu có thể nghe được trong giọng nói của Thôi Tây có chất vấn kèm theo đáng sợ. Nếu không thể nói dối với Thôi Tây, vậy, vậy, vậy thì cúp ngang điện thoại của hần! Quả Tri cuống quýt khép điện thoại đi động lại, để lên trên bàn để máy vi tính. Cậu có chút khiếp đảm nhìn điện thoại đi động, sợ nó lại vang lên.

"Cậu thật ngu ngốc mà, gửi hình cho hần làm gì? Lại để hần phát hiện rồi."

"Tớ, lúc gửi tớ không nghĩ tới chuyện này!"

Mười phút sau... Hai người đều ở đây cố gắng quên đi giọng nói đáng sợ của Thôi Tây trong điện thoại, tâm tình mới vừa bình tĩnh lại, hai người đột nhiên cảm thấy sau lưng hình như có một ánh mắt, ánh mắt này khiến cho bọn họ có cảm giác mùa đông đã tới. Quả Tri quay đầu lại, cao hứng kêu lên: "Thôi Tây!" Ngay sau đó thấy sắc mặt của Thôi Tây, cậu vận giọng nói nhỏ lại: "Thôi Tây!"

Hoa Cốc Vũ đứng lên, lập tức phủ nhận: "Không phải là tôi dẫn Quả Tri tới. Tôi có khuyên cậu ấy ban đêm ở bên ngoài không an toàn, đừng đi, vậy mà cậu ấy một mực muốn đi theo tôi, bất chấp tôi đã cự tuyệt hàng vạn lần."

"Nhưng Hoa nhi, rõ ràng là cậu mời tớ đi mà, cậu nói muốn suốt đêm ở bên ngoài chơi liên minh huyền thoại." Quả Tri không có bán đứng Hoa Cốc Vũ, mà chẳng qua chỉ là đang nói sự thật.

"Cậu ấy nói láo! Cậu ấy nói láo!"

Thôi Tây chỉ nhìn hai người, cũng không nói chuyện. Hai người cũng trốn tránh ánh mắt của Thôi Tây. Một hồi, Thôi Tây rốt cục mở miệng: "Cậu tiếp tục ở lại chỗ này hay là đi theo tôi?" Nói xong xoay người đi ra khỏi tiệm Internet, Quả Tri đi theo sau lưng Thôi Tây.

Hai người vừa đi ra liền bị đêm tối bao phủ. Thôi Tây đi phía trước, Quả Tri đi phía sau bấu môi: "Tớ chỉ là muốn giúp cậu tìm tư liệu."

"Giúp tôi? Bây giờ cậu đã có gan đi đến tiệm Internet, sau này cậu lại muốn tiếp tục đi đến những nơi nguy hiểm, tiếp xúc với những người kỳ quái để tìm tư liệu sao? Thế giới này rất cuộc đã dùng thứ gì để che khuất đi tầm mắt của cậu vậy? Cậu cảm giác mình vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện sao? Cậu cảm thấy thế giới này rất an toàn sao? Cậu cảm thấy sống trong thế giới này rất hạnh phúc sao?" Vấn đề của Thôi Tây không có tình cảm, lại làm cho ngực Quả Tri có chút buồn bực, cậu cắn môi dưới, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: "Không phải là thế giới che kín đôi mắt của tớ, mà là cậu, Thôi Tây. Tớ luôn cảm thấy nếu có cậu ở đây, tớ vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện gì, có cậu ở đây, thế giới cũng rất an toàn, có cậu ở đây, được sống trong thế giới này chính là hạnh phúc của tớ." Đây là những lời có vẻ như rất ngu ngốc, nhưng Quả Tri mặc cho nó ngu ngốc.

Thôi Tây dừng lại, thờ dãi: "Quả Tri, tôi phải làm gì với cậu bây giờ?"

"Tớ biết tớ có rất nhiều khuyết điểm. Tớ phát ngôn mà không có suy nghĩ cẩn thận, tớ quá ngây thơ, tớ làm những chuyện khiến cho cậu phải lo lắng. Cậu sẽ vì vậy mà ghét tớ sao?" Quả Tri có chút bất an hỏi.

Thôi Tây xoay người, đứng trước mặt của Quả Tri, ngón tay của hần thon dài sạch sẽ, vuốt vuốt tóc trên trán của Quả Tri. Ban đêm mờ tối, Quả Tri không thấy rõ biểu cảm của Thôi Tây, nhưng có thể cảm giác được hơi thở của hần. Giọng nói của hần mang theo cảm dỗ như thuốc phiện, dừng lại trên ngực của Quả Tri: "Tôi đã không quan tâm đến giới tính của cậu, vậy cậu nghĩ tôi sẽ để ý đến khuyết điểm của cậu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cũng Được

Chương 29. Cũng được

Nghe được câu này, Quả Tri vô cùng kinh ngạc. Cậu quan sát khuôn mặt dễ nhìn kia của Thời Tây. Những lời của Thời Tây, xông vào trong đầu của cậu, làm rối loạn suy nghĩ của cậu; xông vào trong thân thể của cậu, làm rối loạn nhịp tim của cậu. Chẳng qua chỉ là mấy chữ tạo thành một câu nói, đơn giản như vậy cũng có thể làm lòng của Quả Tri rung động.

Cậu ngẩng người đứng tại chỗ, hai tay buông xuôi xuống. Thời Tây có chút không nhịn được: "Rốt cuộc cậu có đi hay không?" Nói xong xoay người chuẩn bị đi thì bị Quả Tri nắm ống tay áo lại: "Cậu chờ tôi thông thả lấy lại sức."

"Cậu là một tên ngu xuẩn sao?"

"Tớ..."

Thời Tây đi về phía trước, Quả Tri đi theo sau. Đi hai bước lại chạy hai bước mới có thể đuổi kịp Thời Tây. Cậu ở phía sau có chút oán trách, nhưng không phải oán trách Thời Tây, mà là tự oán trách mình: "Chân của cậu dài quá, chân tôi ngắn như vậy. Xem ra, nếu chạy vào thế giới của cậu, tớ sẽ kiệt sức mà chết mất. Sau này tớ phải lái xe đạp vào thế giới của cậu mới được."

"Trong thế giới của tôi, mỗi lần dừng xe đều phải đóng lệ phí."

"Bao nhiêu tiền?" Quả Tri hỏi.

"Một lần dừng xe bằng 100 lần trên giường."

"Đầu óc cậu đen tối quá!" Quả Tri hoảng sợ: "Vậy, chỉ cần tớ dừng một lần, cũng đủ chết trên giường của cậu rồi."

"Vậy..." Thời Tây trả lời như vậy, Quả Tri còn cho rằng Thời Tây từ bị sẽ miễn phí dừng xe cho mình, ai ngờ Thời Tây nói tiếp: "Vậy thì làm dưới sàn nhà. Chết trên giường, mắc công phải thay tấm nệm mới, phiền phức lắm!"

"Cậu, cậu..." Từ ngữ mắng chửi người khác của Quả Tri có giới hạn, hồi lâu cậu mới xuất ra một câu nói: "Cậu là người không đứng đắn!" Những lời này đối với Thời Tây mà nói không đau không nhột.

Thấy Thời Tây không lên tiếng, Quả Tri lại cho rằng mình mắng Thời Tây, làm tổn thương lòng tự ái của hắn. Cậu không đành lòng, hỏi: "Này, vậy ở bãi đậu xe có hoạt động ưu đãi gì hay không?"

Thời Tây dừng lại, vẫn như cũ không nói tiếng nào, Quả Tri đi tới bên cạnh Thời Tây, ghé đầu muốn nhìn rõ biểu cảm của Thời Tây có đang tức giận hay không. Trong bóng đêm mờ hồ, Thời Tây đưa tay ra, nắm lấy bàn tay của Quả Tri. Nhiệt độ cơ thể của Quả Tri đang tăng lên, không ngừng tăng lên cao. Quả Tri nóng đến đỏ mặt, bàn tay cũng nóng như đang chạm vào lửa.

"Không được trả giá!"

"À!" Đối mặt với ưu đãi như vậy, Quả Tri cũng không biết nên nói gì.

Quả Tri nhìn chằm chằm đoạn đường phía trước mà Thời Tây đang bước đi. Cậu suy nghĩ, giả như con đường này dài thêm một chút nữa thì tốt biết mấy. Không chỉ vào lúc này, không chỉ đêm hôm nay, cậu có thể đi cả đời trên con đường này cùng Thời Tây.

Trên đường đi, Quả Tri không ngừng ngáp. Cậu rất ít khi ngủ trễ như thế. Con buồn ngủ làm cho cậu mở mắt không nổi. Vừa vào cửa, Thời Tây liền ngồi trước máy laptop, còn Quả Tri rửa mặt sơ sơ, sau đó nằm vật xuống ở trên giường. Thời Tây quay đầu, nhìn Quả Tri nằm lì ở trên giường, bĩu môi, đứng lên đi đắp chăn cho Quả Tri. Thời Tây cúi đầu nhìn mặt của Quả Tri. Khóe miệng của Quả Tri mang theo chút mỉm cười.

"Cái khuôn mặt gì đây?" Thời Tây đưa tay ra, cầm khuôn mặt tươi cười của Quả Tri. Thời Tây bóp mặt của Quả Tri, Quả Tri cau mày, phát ra tiếng kêu mơ hồ. Thời Tây buông tay ra, thô lỗ kéo tấm chăn lên đắp qua khỏi đầu của Quả Tri, sau đó lại tiếp tục ngồi trước máy laptop.

Sáng sớm, Quả Tri tỉnh giấc. Cậu vuốt mặt ngồi dậy, nhìn Thời Tây đang ngủ say. Cậu thận trọng mặc quần áo từ từ vào, sau đó cầm máy chụp hình lên, nhẹ nhàng khép cửa, đi đến trường. Đi được nửa đường, cậu nhận được điện thoại của mẹ.

"Mẹ, có chuyện gì sao?"

"Không có gì, hỏi thăm con tuần này có về nhà hay không? Cô của con sinh em bé, muốn mời nhà chúng ta cùng ăn mừng, con cũng đã lâu không về nhà."

"Thì ra là thế. Vậy thứ sáu con sẽ về."

"Ừ~, chú ý an toàn đó!"

"Dạ, gặp lại mẹ sau."

Buổi chiều thứ sáu, cậu tạm biệt Thời Tây xong, liền đi xe lửa về nhà. Mẹ Quả Tri thấy cậu, không nhìn được một mực mỉm cười. Quả Vân vẫn nghiêm túc như cũ: "Con quen với cuộc sống đại học chưa?"

"Dạ, ở trong trường đại học rất tốt."

"Có theo kịp chương trình học không?"

"Dạ, cũng tạm được."

"Cái gì mà tạm được. Bình thường nghiêm túc học tập một chút, đừng nghĩ rằng vào được đại học rồi là có thể buông lỏng ăn chơi. Nếu không, đến lúc con ra ngoài xã hội sẽ thất bại."

"Dạ, con biết rồi!"

"Cũng đừng đi gây chuyện với bạn học, dù sao bây giờ ba mẹ cũng không có ở bên cạnh con."

"Dạ!"

Những điều Quả Vân dạy dỗ, Quả Tri cũng chưa từng chán ghét. Cậu đã quá quen thuộc, cậu nghe từ khi còn là một đứa trẻ cho đến tận bây giờ.

Buổi tối, ba người ngồi trên bàn ăn cơm. Điện thoại trong túi quần của Quả Tri reo lên. Là Thời Tây gọi tới.

"Thời Tây!"

"Ừ, cậu để bút ở chỗ nào vậy?"

"Tớ để trong ngăn tủ thứ hai ở đầu giường của cậu đó."

"Ừ!"

Thời Tây cúp điện thoại, Quả Tri khép điện thoại di động lại, không nhìn được biểu cảm trên mặt. Quả Vân cau mày nhìn mặt của Quả Tri: "Thời Tây là ai?"

Quả Tri đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, sắc mặt cậu tái nhợt, hai chân bắt an bắt chéo với nhau ở dưới bàn. Phải nói dối sao? Nhưng mình phải nói dối bao lâu nữa? Phải nói dối như thế nào đây? Quả Tri không thích nói dối, lại càng không thích nói dối trong hoàn cảnh này. Hồi lâu lại hồi lâu nữa, cậu rốt cục quyết định nói ra sự thật: "Ba à, con thật xin lỗi. Con cuối cùng vẫn thích nam sinh. Con thật xin lỗi, con không có biện pháp không chế mình."

Trong nhà bỗng trở nên rất yên tĩnh, sắc mặt Quả Vân tái xanh nhìn chằm chằm Quả Tri: "Con nói cái gì?"

"Thời Tây, là người con thích, là nam sinh." Quả Tri không dám nhìn biểu cảm của Quả Vân. Thân thể của cậu căng thẳng, sợ, rất sợ chuyện cậu sắp phải đối mặt.

Quả Vân để bát cơm xuống bàn, lấy một điều thuốc ra hút, dùng sức trút khói thuốc qua lỗ mũi. Chu Tuệ nhìn Quả Tri: "Con, con đã nghĩ kĩ rồi sao?"

"Dạ, con đã nghĩ rất kĩ rồi. Ba à, ba có thể đánh con, mắng con. Con, con cũng sẽ không thay đổi tình cảm của mình đâu."

Quả Vân trước sau không lên tiếng. Ông cúi đầu, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, gạt tàn thuốc đi, thở dài: "Mọi chuyện cũng đã lỡ rồi. Lần trước đánh con, con cũng không có thay đổi. Lần này tiếp tục đánh con, con sẽ thay đổi sao? Nếu như con đã quyết định, ba còn có thể nói gì được nữa. Con thích Thời Tây, vậy sống chung với nó đi. Phận làm cha cũng chỉ có thể làm như vậy thôi."

Quả Tri không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình: "Ba đồng ý sao? Còn mẹ, mẹ cũng đồng ý luôn sao?"

"Ba con cũng đã đồng ý, mẹ còn có thể nói gì nữa đây?"

Nội Tâm của Quả Tri bị một loại cảm giác kỳ diệu che lấp. Cậu nhào tới ôm lấy ba, mắt của cậu chảy ra một thứ chất lỏng xinh đẹp: "Con thật sự rất thích Thời Tây, cũng rất thích ba mẹ."

Đột nhiên, tất cả hình ảnh biến mất. Quả Tri mở mắt ra, trước mắt chỉ có trần nhà và căn phòng đã quen thuộc. Cậu ngủ ở trên giường, nghiêng đầu bên cạnh là Thời Tây. Thì ra là một đêm đã trôi qua, cậu không có rời khỏi căn phòng của Thời Tây, cậu không có nhận điện thoại của mẹ, cậu không trở về nhà, tình cảm của cậu cũng không được công nhận.

Đây chỉ là một giấc mơ mà thôi. Những gì xảy ra trong giấc mơ đêm qua, chính là ước muốn của Quả Tri. Ước muốn của cậu, là được mọi người công nhận tình cảm của mình một cách dễ dàng như thế.

Cậu dùng sức đá tẩm chấn xuống. Thòi Tây cau mày mở mắt ra: "Cậu làm gì thế?" Quả Tri quay đầu, mặt của cậu mang theo nụ cười, so với nắng sớm còn ấm áp hơn. Cậu chui vào trong ngực Thòi Tây: "Không có gì, chỉ là mới vừa mơ một giấc mơ đẹp mà thôi."

"Người điên!"

Quả Tri vẫn như cũ tựa đầu vào trong ngực Thòi Tây, trong chốc lát phát ra tiếng cười khúc khích. Thòi Tây cau mày lần nữa: "Rất cục cậu ăn gì để sống tới bây giờ vậy?"

"Ai cần cậu lo!" Quả Tri lần nữa phát ra tiếng cười khúc khích.

Cho dù biết đó chỉ là giấc mơ, nhưng Quả Tri không hề cảm thấy nuối tiếc. Chẳng qua là cảm thấy, cho dù là giấc mơ, cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Không Tuân Theo Tiêu Chuẩn Của Cuộc Sống

Chương 30. Không tuân theo tiêu chuẩn của cuộc sống

Quả Tri ngồi trên bàn đã lâu, cậu không ngừng nhìn đồng hồ, lo lắng sẽ tới trễ. Mỗi lần cậu muốn đánh thức Thòi Tây dậy, thấy mặt của Thòi Tây lúc ngủ, lại không hề lên tiếng nữa. Sau khi quen biết Thòi Tây, phẩm chất đạo đức tốt đẹp của cậu luôn phải đối mặt với nguy cơ biến mất. Cậu không phải sợ đánh thức Thòi Tây sẽ bị mắng, chẳng qua là không muốn đánh thức Thòi Tây.

Bọn họ không giống nhau. Thòi Tây thuộc về ban đêm, còn Quả Tri thuộc về ban ngày. Nhưng bọn họ luôn hòa hợp với nhau. Thòi Tây nhìn Quả Tri ngủ, Quả Tri nhìn Thòi Tây thức dậy. Quả Tri không nghĩ tới chuyện mình sẽ thay đổi được tình cảm của Thòi Tây. Thích chỉ đơn giản là thích thôi, vì sao mình phải đi làm chuyện không có ý nghĩa đó chứ? Cho dù Thòi Tây không có tình cảm gì với mình, mình vẫn sẽ thích cậu ấy.

Thòi Tây mở mắt ra nhìn ánh sáng, nhẹ cau mày.

"Thòi Tây, cậu thức rồi sao? Tớ đang đợi cậu cùng đi học."

"Tôi có bảo cậu chờ tôi sao? Đến lúc đi học trễ thì đừng có ôm tôi mà khóc lóc nha."

"Tớ không có mít ướt như vậy!" Quả Tri kêu la.

Thòi Tây rời giường, đứng trên mặt đất, xoay xoay khớp cổ. Quả Tri cuống quýt xoay người: "Cậu, cậu muốn cởi quần áo sao?"

"Cậu là một cô gái trong sáng, ngại ngần bước ra từ một bộ tiểu thuyết ngôn tình sao?"

"Không phải là tớ ngại nhìn thân thể của cậu, chẳng qua là sau khi nhìn, tớ sẽ hoảng thần."

Thòi Tây tốn một chút thời gian đã chuẩn bị xong, hai người chuẩn bị đi học. Thòi Tây đi ở phía trước, nhớ tới điều gì đó, vừa mới xoay người lại, Quả Tri đã có lòng tốt giúp hắn khép cửa lại.

"Ai cho cậu đóng cửa?" Thòi Tây nói.

"Đi ra ngoài tiện tay đóng cửa lại là một thói quen tốt." Quả Tri nói.

"Tôi không có mang chìa khóa theo." Thòi Tây bình thản nói, Quả Tri lại nóng nảy: "Vậy làm sao bây giờ? Chờ tớ một chút." Cậu nhanh chóng chạy đi, trong chốc lát không biết từ nơi nào lấy được một thanh sắt nhỏ, sau đó thọt vào ổ khóa cửa, cau mày: "Không có đạo lý à? Trong phim ảnh, những người đó thọt hai cái liền mở ra được."

"Nếu như cậu có thể mở được bằng thanh sắt nhỏ này, đó mới gọi là không có đạo lý. Đi thôi!"

Thòi Tây mới vừa đi được hai bước, liền nghe thấy sau lưng có tiếng va chạm. Hắn quay đầu, phát hiện Quả Tri đang tông mạnh vào cửa. Hắn cắn răng: "Bây giờ cậu nghĩ trong cơ thể mình có năng lực cực mạnh sao?"

"Nhưng chìa khóa nằm ở bên trong, làm sao bây giờ? Cậu tan học xong, sẽ không vào nhà được. Đều tại tớ!" Quả Tri vừa nói, vừa chuẩn bị dùng lực tông vào cửa lần nữa, nhưng lần này bị Thòi Tây bắt cánh tay lại: "Đến lúc đó nhờ thợ đến mở là được."

"Cậu làm gì mà không nói sớm! Tớ tông cửa rất đau."

"Tôi không ngờ cậu lại ngu xuẩn đến trình độ này."

Trong phòng học, Quả Tri cầm bút, một bên nghe giáo viên giảng bài, một bên ghi chép vào trong tập. Một cây bút đột nhiên lăn đến dưới chân của cậu. Cậu mới vừa cúi đầu, liền nghe được giọng nói mảnh khảnh của một nữ sinh từ sau lưng truyền tới: "Xin lỗi, là bút của tớ, cậu có thể giúp tớ nhặt lên không?"

"Không có gì, tớ đang chuẩn bị giúp cậu nhặt lên đây." Quả Tri cúi người xuống, nhặt cây bút lên, quay đầu, mới phát hiện là Từ Như. Từ Như là một cô gái rất hiền lành trong lớp. Cô luôn búi tóc lên, mang mắt kính gọng đen, bình thường rất ít nói chuyện. Quả Tri để cây bút lên trên bàn của Từ Như, mỉm cười: "Thì ra hôm nay cậu ngồi phía sau tớ, Từ Như."

"Cậu nhớ tên tớ sao?" Từ Như có chút kinh ngạc nhìn Quả Tri.

Quả Tri gật đầu: "Tên của cậu rất êm tai, dĩ nhiên nhớ rồi." Những lời này đối với Quả Tri mà nói cũng không có hàm ý gì thâm sâu. Cậu thấy ai cũng khen, trước kia học trung học đệ nhị cấp cũng thường khen Vương Lâm Lâm. Cậu khích lệ này lại làm Từ Như đỏ mặt. Cô không biết phải hỏi phục như thế nào, đành phải cúi đầu xuống thấp, tầm mắt không tiếp xúc với Quả Tri, phớt lờ ra một câu: "Cảm, cảm ơn!"

Quả Tri xoay người tiếp tục nghe giảng, lúc này Từ Như mới dám ngẩng đầu lên. Cô ngồi ở phía sau quan sát Quả Tri. Trong ấn tượng của cô, Quả Tri luôn là người rất vui vẻ, đối với mọi người thì rất thân thiện. Từ Như lúc trước đã có ấn tượng rất tốt về Quả Tri, bây giờ có lẽ còn có ấn tượng tốt hơn. Một chàng trai giống như Quả Tri, nếu như là bạn trai của mình, vậy nhất định sẽ đối xử với mình rất tốt. Ý thức được ý nghĩ này của mình, Từ Như không nhịn được mặt càng đỏ hơn, cô lấy tay che lại.

Những buổi học kế tiếp, Từ Như luôn cố ý ngồi sau lưng Quả Tri, luôn cố ý làm rơi đồ xuống đất. Sau khi Quả Tri giúp cô lượm rất nhiều lần, ngày hôm nay cậu rốt cục cũng nghỉ hoặc nhìn Từ Như. Trong lòng Từ Như kinh sợ, vội vàng che giấu hốt hoảng của mình. Quả Tri cau mày nhìn chăm chú vào Từ Như, sau đó lại nhìn chăm chăm cái bàn của Từ Như: "Cậu có phải hay không..." Lời của Quả Tri còn chưa dứt, Từ Như đã phủ nhận: "Không, không phải vậy."

"Không phải sao? Không thể nào đâu. Cậu xác định cái bàn của cậu không có bị nghiêng về phía trước sao? Vậy tại sao rớt đồ hoài vậy?" Quả Tri nghiêng cứu cái bàn.

Từ Như thở phào nhẹ nhõm, cô do dự từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp sôcôla lớn: "Cái này, Quả Tri, hôm nay tớ mua rất nhiều sôcôla, vì muốn cảm ơn cậu giúp tớ nhặt đồ, cho nên, cái này cho cậu ăn."

"Không cần đâu. Cho dù cậu không mời tớ ăn cái gì, tớ vẫn sẽ giúp cậu nhặt đồ mà. Dù sao tớ cũng ngồi phía trước cậu."

Quả Tri cũng có một chút cảm giác với mình sao? Từ Như không nhịn được nghĩ như vậy.

Từ Như nhét vào trong tay Quả Tri: "Cầm đi, nếu như cậu xem tớ là bạn."

"Được rồi!" Quả Tri cười với Từ Như.

Giờ nghỉ trưa, Quả Tri liền cầm hộp sôcôla đi tới phía sau phòng thư viện. Đây là một nơi rất yên tĩnh và vắng người. Thời Tây quả nhiên ở đây, hẳn ngồi ở chỗ đó với một tư thế không hề thay đổi so với lúc trước. Thấy Thời Tây không có viết tiểu thuyết, cậu mới kêu thành tiếng: "Thời Tây! Cậu nhìn hộp sôcôla nè!"

"Có cái gì hay đâu mà nhìn."

Quả Tri ngồi đối diện với Thời Tây, đặt hộp sôcôla nằm giữa hai người. Quả Tri cầm lên một viên sôcôla, xé giấy bọc ra, sau đó bỏ miếng sôcôla tròn trịa vào trong miệng. Cậu không vội nuốt, mà ngậm trong miệng, nhắm mắt lại: "Người ta nói sôcôla có thể mang tới hạnh phúc cho con người, có thể kích thích hoạt động bài tiết của con người." Cậu sẽ không dùng danh từ riêng.

("Người ta" là danh từ chung. Quả Tri dùng danh từ chung.)

"Mùi vị hạnh phúc sao? Tôi nghĩ sôcôla chỉ có thể làm cho người khác cảm nhận được mùi vị của mập mập thôi."

"Cậu có biết mỗi một sự vật, sự việc đều có mặt tốt riêng của nó không? Mập mập có cái gì không tốt? Rất đáng yêu á, nó cho thấy cuộc sống của người đó rất đầy đủ. Những cô gái mập mập, trắng trẻo chứng minh người đó có phúc khí, có thể sinh ra rất nhiều, rất nhiều đứa trẻ."

"Cậu biết cậu đang sống trong thời đại nào rồi không? Nếu như cậu mập, cậu sẽ bị mọi người cười nhạo; lúc đi mua quần áo, nhân viên bán hàng sẽ trực tiếp đưa size lớn nhất cho cậu; cậu thích người đó, người đó sẽ vĩnh viễn không thích cậu. Đây là tiêu chuẩn thẩm mỹ do thời đại này quyết định. Thời đại này quyết định rất nhiều tiêu chuẩn."

Miếng sôcôla hòa tan trong miệng Quả Tri, có chút đắng, có chút ngọt: "Nam sinh không thể thích nam sinh, đây cũng là tiêu chuẩn do thời đại này quyết định sao?"

"Đúng vậy!" Thời Tây trả lời mà không hề do dự. Quả Tri bắt đầu nhai sôcôla, thần sắc của cậu có chút ảm đạm nhưng cũng không rõ ràng. Thời Tây nói tiếp: "Quả Tri, cậu là một tên ngu ngốc sao?"

"Tớ không phải!" Quả Tri không hài lòng ngẩng đầu lên.

"Sao lại không được!"

"Cậu có ý gì?" Nghĩ rằng Thời Tây sẽ mắng chửi mình, nhưng không nghĩ rằng đây chẳng qua chỉ là một câu hỏi.

Thời Tây xoay xoay bút trong tay, một cái tay khác của hắn đưa ra, khẽ đụng vào trán của Quả Tri: "Bởi vì chỉ có những kẻ ngu ngốc mới tuân theo tiêu chuẩn này của cuộc sống."

Sôcôla hoàn toàn hòa tan, vị ngọt tỏa ra khắp cổ họng Quả Tri. Thì ra là sô cô la thật sự có thể làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Có Chút Thông Minh, Có Chút Ngu Ngốc

Chương 31: Có chút thông minh, có chút ngu ngốc

Gần đây, tình cảm của Từ Như càng ngày càng rõ ràng. Cô luôn chủ động ngồi bên cạnh Quả Tri. Cô thỉnh thoảng sẽ quan tâm Quả Tri lạnh hay ấm. Cô có một đồng lớn bài tập không hiểu cần thỉnh giáo Quả Tri, vì thế cô cũng có nhiều cơ hội mua đồ tặng cho Quả Tri.

Mặc dù mọi người trong lớp ai nấy đều cảm nhận được, duy chỉ có Quả Tri là tỏ ra bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra. Cậu đối xử với Từ Như cũng giống như đối với những người khác, không chênh lệch nhau lắm. Ngày hôm nay, Từ Như lại ngồi bên cạnh cậu. Bàn cùng phòng của Quả Tri là Kha Tuấn Kiệt. Kha Tuấn Kiệt ngồi ở bàn trên, lập tức quay đầu, hướng về phía Quả Tri nháy mắt không ngừng.

"Mặt của cậu bị gì thế? Có phải bị trúng gió không?" Quả Tri lo lắng hỏi Kha Tuấn Kiệt.

"Không có!" Kha Tuấn Kiệt liếc nhìn khuôn mặt xấu hổ của Từ Như, sau đó nhìn Quả Tri một chút. Quả Tri cũng nhìn theo tầm mắt của hắn, nhìn Từ Như một chút, sau đó lại nhìn Kha Tuấn Kiệt, hiểu được, hỏi: "Từ Như, cậu, chẳng lẽ cậu..." Mặt của Từ Như đỏ hơn, không nghĩ tới Quả Tri sẽ trực tiếp hỏi như thế, cô cắn chặt đôi môi. Quả Tri nói tiếp: "Thích Kha Tuấn Kiệt sao?"

Kha Tuấn Kiệt trừng Quả Tri một cái: "Cậu thật sự ngu ngốc hay là giả bộ ngu ngốc vậy?"

"Tớ thật sự ngu ngốc, đến bây giờ mới phát hiện!"

Từ Như bây giờ không biết làm như thế nào cho phải. Kha Tuấn Kiệt cũng không muốn tiếp tục chuyện này, xoay người oán hận liếc Quả Tri một cái. Tên tiểu tử này, có phúc mà không biết hưởng.

"Quả Tri, thật ra thì tớ..." Từ Như đang chuẩn bị nói gì đó, Quả Tri đột nhiên lấy điện thoại di động ra: "Xin lỗi, cậu chờ một chút, tớ gửi tin nhắn cái đã."

Quả Tri vui đầu nhắn tin.

【 Thời Tây, hôm nay tớ sẽ đến tiệm văn phòng phẩm mua bút, cậu có muốn mua cái gì không? 】

【 Không có! 】

【 Trả lời nhanh như vậy làm gì, cậu suy nghĩ đi, một hồi báo cho tớ biết. 】

【 Không có! 】

【 Không có thật sao? 】

【 Không có! 】

【 Tớ hoài nghi cậu đang sao chép tin nhắn. 】

【 Không có! 】

Quả Tri chu miệng, người này nhất định là đang sao chép tin nhắn rồi gửi cho mình đây mà. Vì vậy, cậu tức giận nhắn tin lần nữa, lần này xem hắn sao chép bằng cách nào.

【 Vậy cậu có bộ phận cơ thể giống như của đàn ông không? 】

【 Không chỉ có, mà còn lớn hơn của cậu. 】

Tin nhắn trần trụi này làm cho Quả Tri không nhìn được lau màn hình điện thoại di động. Gì đây? Rốt cuộc cậu ấy đang nói cái gì đây? Chuyện này, không phải cái đề tài này là do chính cậu mở đầu sao?

Từ Như ngồi một bên cẩn thận quan sát biểu cảm của Quả Triết. Cậu vẫn như cũ, trên mặt là nụ cười, nhưng nụ cười này lại rất đặc biệt, so với bình thường không giống nhau, so với nụ cười dành cho mình cũng không giống nhau. Không nói ra được không giống nhau ở điểm nào, nhưng chính là không giống nhau. Phảng phất có một luồng hơi thở ấm áp từ trong cơ thể cậu ấy xông ra, ngay cả mình ngồi bên cạnh cũng có thể cảm nhận được.

Quả Tri bỏ điện thoại di động vào trong túi quần, nghiêng đầu nhìn Từ Như: "Đúng rồi, khi này cậu muốn nói cái gì?"

"Không có, không có gì."

Giáo viên đi vào, bọn họ bắt đầu vào học. Từ Như không cách nào nghiêm túc học được, trong lòng cô có một nghi vấn, muốn hỏi Quả Tri nhưng không biết phải mở miệng như thế nào hoặc là có nên mở miệng hỏi hay không. Nếu như nhận được câu trả lời mà mình không muốn nghe thì phải làm sao?

Chuông tan học đánh vang lên, Quả Tri đứng lên chuẩn bị đi tới phòng ăn, Từ Như cũng đi theo: "Quả Tri, cậu muốn đi ăn cơm trưa sao?"

"Đúng vậy!"

"Vây, tớ có thể đi cùng với cậu không? Có chuyện muốn hỏi cậu."

Quả Tri suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu một cái: "Vây đi thôi!"

Bọn họ đi trong sân trường, Từ Như bước rất chậm, Quả Tri đi ở bên cạnh cô. Từ Như có chút bất an, có chút thấp thỏm. Quả Tri cũng không có nhìn Từ Như, chẳng qua là nhìn một đôi tình nhân mặt mũi hạnh phúc nắm tay nhau đi ở trước mặt mình: "Cậu cũng sẽ giống như bọn họ, sẽ tìm được hạnh phúc, bởi vì mỗi người đều có hạnh phúc thuộc về mình. Vận khí tớ tốt, nên đã tìm được."

"Cậu, đã có người thích?" Từ Như có chút mát.

"Không phải là thích bình thường, mà là người rất thích. Ai nha, sao tớ lại đột nhiên nói chuyện này với cậu chứ. Tớ cuối cùng vẫn không kim chế được miệng mình, đã bị bạn bè nhắc nhở rất nhiều lần." Quả Tri có chút xin lỗi sờ đầu một cái, ánh mắt trong suốt nhìn Từ Như: "Cậu có từng trải qua chuyện này chưa? Sau khi gặp được một người liền muốn cùng người đó sống chung cả đời."

"Tớ không có."

"Quả nhiên tớ rất kỳ quái."

"Không, không, cậu không kỳ quái."

Bên này, Hoa Cốc Vũ không ngừng nói vào lỗ tai của Thời Tây. Hai người này đồng thời xuất hiện, là sơ sót của hoàn cảnh.

"Thời Tây, cậu nhất định phải thừa nhận đáng đáp của tôi rất tuần tú, rất tuần tú. Nếu không tôi và cậu không xong."

"Nghe được không?"

Từ lần trước, sau khi bị Thời Tây đá kích, mục tiêu duy nhất trong cuộc sống bây giờ của hắn chính là làm cho Thời Tây thừa nhận sắc đẹp của mình.

"Tôi đẹp trai nhất thế giới."

Thời Tây lãnh đạm quan sát Hoa Cốc Vũ: "Những lời này cậu làm cách nào để nói ra khỏi miệng vậy?"

"Đương nhiên là từ tâm mà nói. Cậu nhìn gương mặt này, vóc người này, tỷ lệ hoàn mỹ này thử xem. Tôi là đứa con được thượng đế sủng ái. Đây!" Hoa Cốc Vũ vừa nói, vừa thấy Quả Tri và một người nữ sinh đi ở phía trước trò chuyện thân mật. Hoa Cốc Vũ mang theo trêu chọc, đưa tay khoác lên trên vai của Thời Tây: "Cậu xem, Quả Tri cảm sùng cậu rồi kìa. Đây là báo ứng của cậu đó, mau thừa nhận tôi đẹp trai đi, tôi có thể giúp cậu đi đánh Quả Tri." Rốt cuộc chuyện này đối với Hoa Cốc Vũ quan trọng như thế nào, mà có thể dễ dàng bán đứng Quả Tri.

Thời Tây cũng nhìn cảnh trước mặt, hắn không lộ ra vẻ gì, sau đó đi lên phía trước, cũng không nói lời nào, đưa tay đẩy Từ Như ra. Từ Như có chút lảo đảo ngã về phía sau, lúc sắp té lại được Hoa Cốc Vũ đỡ lại. Hoa Cốc Vũ đáp lại Từ Như bằng một nụ cười ôn nhu: "Cậu không sao chứ?" Từ Như thấy gương mặt đẹp trai và vẻ nụ cười tươi của Hoa Cốc Vũ, có chút sùng sốt. Hoa Cốc Vũ ngẩng đầu chứng minh với Thời Tây: "Cậu xem, có phải tôi rất tuần tú không?"

Lời của Hoa Cốc Vũ bị Thời Tây bỏ quên, Quả Tri gạt mình nhìn Thời Tây. Hắn không nói lời nào mà đã đẩy Từ Như ra. Thời Tây không cảm thấy áy náy hay là có lỗi chút nào. Vì trong mắt của hắn, thế giới này không có sự phân biệt giới tính, bất kể là nam sinh hay là nữ sinh cũng đều giống nhau, đều là sinh vật biết động dục. Hắn cũng sẽ không lãng phí thời gian của mình để phân biệt nam với nữ.

"Từ Như, cậu không sao chứ? Thời Tây, sao cậu lại xô cô ấy ra?" Quả Tri cũng không có trách cứ, chẳng qua là hỏi thăm.

"Bởi vì tôi muốn." Thời Tây trả lời như vậy, làm cho Quả Tri không còn lời gì để nói. Thời Tây đi về phía trước, Quả Tri đi theo: "Nhưng đó là bạn của

tớ, cô ấy chỉ là muốn ăn cơm cùng tớ mà thôi."

Bọn họ bỏ hai người lại đằng sau. Hoa Cốc Vũ tiếp tục biểu diễn sự ôn nhu của hắn: "Xin lỗi nha, người bạn kia của tôi bởi vì không có đẹp trai bằng tôi, cho nên tâm tình không tốt, không cần thận xô trúng cậu, cậu đừng để bụng nha."

"Không có, không có gì."

"Cô ấy vô duyên vô cớ muốn ăn cơm cùng cậu sao? Có phải gương mặt ngu xuẩn này của cậu lại nở ra nụ cười làm cho người khác bị ảo giác rồi phải không?" Thôi Tây rất dễ dàng đã nhìn thấu sự thật. Có lẽ nếu tính tình Quả Tri cứng rắn một chút nữa, lạnh lùng một chút nữa, thì sẽ không phát sinh ra chuyện như vậy. Nhưng Thôi Tây cũng không muốn thay đổi tính tình của Quả Tri, chuyện này mặc dù là tai họa ngầm, thế nhưng người này vẫn là Quả Tri, không cần thay đổi.

"Thật ra thì tớ biết, tớ đại khái đoán được, cho nên tớ nói cho cô ấy biết rằng tớ đã có người mình thích rồi." Quả Tri đơn giản trả lời, Thôi Tây quay đầu nhìn Quả Tri, cứ tưởng rằng cậu sẽ đàn đờn, cái gì cũng không cảm nhận được. Xem ra Quả Tri sẽ tự động tiêu trừ tai họa ngầm của mình.

Quả Tri thật ra thì cho tới bây giờ là giả bộ ngu ngốc. Cậu không muốn phơi bày tình cảm của Từ Như, không muốn làm cho cô ấy lúng túng, khó chịu, nhưng cậu cũng không muốn để cho Từ Như ôm hy vọng với mình. Vì vậy, cậu cố ý ở trước mặt Từ Như gửi tin nhắn cho Thôi Tây, cũng cố ý nói cho Từ Như biết tình cảm của mình.

"Ngày, Thôi Tây, cậu có ghen không?"

"Không cần biết."

Quả Tri nghênh nghênh lỗ mũi.

"Cô gái đó tên gì?"

"Từ Như, cậu hỏi chuyện này để làm gì?"

"Chuyện này không liên quan tới cậu."

Ngày hôm sau, Quả Tri gõ vang cửa phòng của Thôi Tây. Thôi Tây mở cửa ra liền trở về ngủ trên giường. Quả Tri nhàm chán ngồi trên bàn, đột nhiên thấy mấy trang giấy nằm bên dưới máy laptop.

Phía trên tờ giấy viết như vậy:

Người này mang mắt kính gọng đen dày cộm, nặng nề. Cô gái có bộ dáng xấu xí tên là Từ Như. Cô còng lưng nhặt ve chai ở ven đường, buoi đống vật dụng mà người khác đã bỏ đi. Hằng ngày, cô cứ theo thường lệ đi nhặt ve chai ở ven đường. Một cái lon lăn ra giữa lộ, cô cuống quýt muốn chạy theo để lượm lên, nhưng không may một chiếc xe tải từ đằng xa chạy tới với tốc độ như bay. Cô quay đầu, nét mặt của cô không kịp thay đổi liền bị nghiền ở dưới bánh xe. Tài xế xe tải cũng không dừng lại, lái xe đi, sau đó trên đường, càng ngày càng có nhiều phương tiện chạy ngang qua, không ngừng cán ngang thì thể của cô ấy, không ngừng cán ngang, không ai nguyện ý dừng lại.

Quả Tri đọc đoạn văn ngắn này. Cái này, cái này, là cái gì đây?! Mặc dù văn phong vẫn mang tính thực tế như cũ, nhưng lần này lại xen lẫn ngây thơ.

Chuyện này, là đang ghen phải không?

Mặc dù có hơi có lỗi với Từ Như, nhưng Quả Tri không có cách nào che giấu tâm tình của mình. Cậu đột nhiên nhào lên trên giường, đè ép Thôi Tây. Thôi Tây bị sức nặng đè lên, tỉnh giấc, mắng to: "Cậu muốn chết sao? Quả Tri."

Quả Tri có chút thông minh, nhưng cũng có chút ngu ngốc. Cậu thật sự chỉ muốn chung sống cả đời cùng Thôi Tây, không muốn ném thù những người khác, những tình cảm khác. Thấy Thôi Tây, cậu liền biết, là hắn, là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Điểm Chung Của Bọn Họ

Chương 32: Điểm chung của bọn họ

Gần đây nhiệt độ không báo trước chút nào đã bắt đầu trở nên lạnh. Thành phố bị mây mù bao phủ, giống như một người đàn ông già không ngừng hút thuốc lá. Tất cả công trình và sự vật đều trở nên mơ hồ, không rõ ràng.

Hết giờ học, Quả Tri và Thôi Tây đứng ở phía ngoài cổng trường chờ xe taxi. Thôi Tây nhìn phía xa, Quả Tri nhìn Thôi Tây: "Tại sao cậu phải đi mua

DVD vậy? Xem trên ti vi không tiện hơn sao?"

"Quảng cáo rất chướng mắt." Thời Tây trả lời ngắn gọn câu hỏi của Quả Tri.

Trước kia mở đầu tập phim chỉ có 10 giây, sau đó biến thành 20 giây, bây giờ biến thành 60 giây. (Giới thiệu tên nhân vật, đạo diễn...) Có lúc phải dành 3 phút để xem một đoạn tiểu phẩm, sau đó mới chính thức xem phim. Hơn nữa, mỗi tập phải chờ 1 phút quảng cáo. Chưa dừng ở đó, đài truyền hình còn độc ác hơn, phim đang tới khúc kịch tính thì 【Chương trình quảng cáo, dừng chuyển kênh, những cảnh phim sau khi quảng cáo sẽ rất hấp dẫn.】 Sau khi chờ quảng cáo xong, tiếng nhạc kết thúc phim lại vang lên. (Hết một tập.)

Thời Tây cơ hồ không xem ti vi, hẳn cảm thấy đây chẳng qua chỉ là công cụ tẩy não người ta mà thôi.

Đối với câu trả lời của Thời Tây, Quả Tri lại càng không khó hiểu: "Quảng cáo không tốt sao? Nó có thể làm cho cậu biết rõ được thông tin của các sản phẩm mới ả, biết sản phẩm nào an toàn khi sử dụng."

"Không có gì hoàn toàn an toàn!"

Xe taxi dừng lại ở trước mặt hai người, hai người ngồi lên xe. Tài xế xe taxi một mực biểu hiện rất tức giận. Nếu như có xe nào đó dừng lại cản trở đường chạy, hoặc là có xe nào đó từ đằng sau vượt mặt ông ta, ông ta liền tức miệng mắng to. Những lời thô tục khó có thể lọt vào tai làm cho Quả Tri không nhịn được nhủ mi lại. Thời Tây không nhúc nhích. Quả Tri há miệng, vừa định nói gì, bị Thời Tây liếc mắt nhìn: "Đừng gây thêm chuyện phiền phức!"

Xe taxi chậm rãi dừng lại, hai người xuống xe.

"Sao lại ngăn cản tớ? Có lẽ khi này, người sư phụ kia đã gặp phải chuyện phiền lòng, cho nên tâm trạng không tốt. Tớ có thể truyền thụ lại một chút mẹo nhỏ cho ông ấy."

"Mẹo nhỏ gì?" Hai người vừa nói vừa đi vào trong cửa hàng bán DVD.

"Lái xe đến một ngọn núi, sau đó đứng trên đỉnh núi, hướng về phía bầu trời rộng to: Mọi chuyện sẽ ổn thôi ~. Đại loại giống như vậy đó." Quả Tri nghiêm túc nói, Thời Tây hơi nghiêng đầu, quét mắt nhìn Quả Tri.

"Sao cậu lại nhìn tớ giống như đang nhìn người điên vậy?!"

"Rất rõ ràng sao?"

"Cậu không thấy mẹo nhỏ này của tớ hay sao?" Quả Tri ôm tay.

"Lãng phí tiền xăng, giống như một kẻ ngu chạy đến trên đỉnh núi, rống hai, ba tiếng, như vậy sẽ quên được phiền não và tức giận sao? Những cảnh đó trong ti vi chính là âm mưu lớn nhất. Nếu như cách này quả thật hữu dụng thì trên núi chẳng phải đã chật kín người đứng rồi sao? Chuyện như vậy chắc chỉ có mình cậu làm thôi."

"Tớ sẽ không làm chuyện đó, bởi vì tớ không có nhiều phiền não và tức giận như vậy."

Đây là điểm giống nhau của bọn hắn. Dung lượng tâm tình trong cơ thể Quả Tri cũng không lớn, những niềm hạnh phúc và vui vẻ còn không đủ chỗ chứa nữa, huống chi là phiền não và tức giận. Còn Thời Tây cho rằng phiền não và tức giận không thể mang đến cho mình cái gì, cũng không thể mang đi của mình cái gì, mà nó chính xác là đồ dư thừa.

Thời Tây lựa chọn DVD, ngón tay thon dài của hắn không ngừng hoạt động. Hắn cẩn thận xem kĩ từng cái DVD, DVD nào không hay hắn sẽ bỏ qua một bên, tiếp tục lựa chọn, cuối cùng cũng chọn được một đĩa DVD. Quả Tri đi theo sau lưng Thời Tây, cầm cái DVD mà Thời Tây mới vừa bỏ qua lên, xem, nói: "Đứng rồi, Thời Tây, kỳ nghỉ đông này cậu sẽ về nhà sao?"

"Ừ!"

"Nhà cậu có xa không?"

"Cậu muốn làm gì?"

"Tớ, tớ không muốn làm gì hết."

Quả Tri tiếp tục đi theo sau lưng Thời Tây. Đôi mắt của cậu mặc dù là đang nhìn bìa đĩa DVD, nhưng thỉnh thoảng cậu lại liếc trộm Thời Tây. Hồi lâu, cậu mới tiếp tục mở miệng: "Vậy, vậy trong suốt kỳ nghỉ đông cậu sẽ làm gì?"

"Làm việc."

Quả Tri nhìn Thời Tây, cúi đầu, tiện tay cầm một cái đĩa DVD lên. Thoạt nhìn, đột nhiên cậu kéo kéo vạt áo của Thời Tây đang đứng bên cạnh: "Thời Tây, cậu xem này. Bộ phim này kể về chuyện tình xưa của hai người đàn ông." Thời Tây liếc mắt nhìn tên bộ phim, bộ phim tên là Love of Siam: "Có gì đâu mà phải kinh ngạc!" Thời Tây tiếp tục đi vào trong, Quả Tri để DVD lại chỗ cũ. Cậu đi được hai bước liền quay đầu, nhìn cái DVD đó.

Cậu chưa từng xem qua thể loại phim này, cũng không biết có thể loại phim như vậy. Ba cậu nói mọi người sẽ không bao giờ nhận ra thứ tình cảm đặc biệt này, nhưng nếu quả thật là mọi người không nhận ra, vậy tại sao lại sản xuất ra bộ phim thuộc thể loại này? Phim thuộc thể loại này cũng có người xem sao?

(Phim thuộc thể loại BL (tình yêu giữa nam với nam.)

Tình cảm đặc biệt: tình cảm giữa hai người đàn ông.)

Thời Tây chọn được hai cái đĩa DVD, định đi trả tiền. Lúc đi ngang qua kệ đĩa có để đĩa DVD Love of Siam, hắn đưa tay ra, cầm đĩa DVD đó lên, đến thanh toán cả 3 đĩa DVD. Quả Tri vẫn nhìn chăm chăm vào cái đĩa DVD này, từ lúc nó còn nằm trong tay nhân viên bán hàng đến khi nó được bỏ vào trong bọc. Bọn họ cùng đi ra khỏi cửa hàng DVD, Quả Tri vẫn như cũ nhìn chăm chăm cái bọc đựng đĩa trong tay Thời Tây: "Thời Tây!"

"Sao?"

"Cậu là bạn trai của tớ có đúng không?"

"Cậu lại muốn gì nữa đây?"

"Cho nên quan hệ của chúng ta rất tốt có đúng không?"

Thời Tây không lên tiếng, Quả Tri nói tiếp: "Vậy cậu có thể cho tớ mượn cái DVD này một ngày có đúng không?"

"Cậu nói nhiều như vậy là muốn bị đánh, có đúng không?"

Bọn họ đi xe taxi trở về. Bọn họ ngồi ở sau xe. Thời Tây đặt cùi chỏ tay phải lên trên cửa sổ xe, nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Quả Tri đặt hai tay lên hai đùi, cũng nhìn ra bên ngoài. Phong cảnh bên ngoài nhanh chóng lướt qua. Chân phải của Quả Tri càng lúc càng dịch chuyển tới gần chân trái của Thời Tây. Chỉ là một cái đụng chạm rất nhẹ, nhưng cảm xúc mang tới lại rất nặng.

"Thời Tây, trong kỳ nghỉ đông, ngoài đọc sách và viết tiểu thuyết, vào thời gian rảnh cậu sẽ làm gì?" Lúc xe gần đến trường học, Quả Tri lần nữa hỏi.

"Rốt cuộc cậu có bao nhiêu câu hỏi liên quan tới kỳ nghỉ đông của tôi vậy?"

Xe dừng lại, bọn họ xuống xe, xe lái đi, Quả Tri cúi đầu, dùng đế giày ma sát mạnh với mặt đất: "Tớ đây chỉ là, tớ đang lo lắng trong suốt kỳ nghỉ đông cậu sẽ không cần tớ."

"Không cần thiết!"

"Không cần thiết cần tớ sao?" Quả Tri vẫn cúi đầu như cũ, tăng thêm lực ma sát đế giày với mặt đất.

"Là không cần lo lắng chuyện này." Thời Tây vừa mới dứt lời, Quả Tri liền ngẩng đầu lên, đang chuẩn bị cười thì bị Thời Tây đè cái đĩa DVD lên trên mặt. Thời Tây nói: "Mang theo cái đĩa DVD này và khuôn mặt ngu xuẩn của cậu biến mất cho tôi!"

Quả Tri lấy DVD trên mặt xuống, Thời Tây xoay người rồi đi. Quả Tri ở sau lưng Thời Tây: "Hôm nay tớ biến mất, nhưng ngày mai tớ vẫn sẽ xuất hiện trong thế giới của cậu."

Thời Tây nhún nhún vai.

Có lẽ, giữa bọn họ không chỉ có một điểm giống nhau. Cảm thấy rất thỏa mãn với loại tình cảm bình dị nhưng đặc biệt này, không muốn yêu cầu nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Không Thể Thay Đổi

Chương 33: Không thể thay đổi

Người là của ta, một nửa bài thơ

Một nửa dùng tâm để yêu, một nửa còn lại ôm ấp vào lòng

Người là của ta, một nửa bài thơ

Không cho người khác thay đổi một chữ.

《 Nửa bài thơ 》- Hải Tử

Trước kì nghỉ đông một ngày, Quả Tri ngồi trong phòng, hướng ra bên ngoài ban công, thông qua hàng rào lan can ở ngoài ban công nhìn đám học sinh đi tới đi lui ở bên dưới. Kha Tuấn Kiệt hưng phấn thu dọn đồ đạc, trong miệng ngân nga một bài hát khó nghe, hần nhìn Quả Tri một chút: "Sao cậu không thu dọn đồ đạc đi? Còn ngồi ở đó trầm tư làm gì?"

"Tớ đâu có, chẳng qua là không muốn cử động."

Kha Tuấn Kiệt cho là mình nghe lầm: "Cậu, không muốn cử động?" Cũng không thể trách Kha Tuấn Kiệt cảm thấy giật mình. Quả Tri giống như một người bộ đội đang trong thời gian huấn luyện quân sự, cậu ngủ sớm dậy sớm, ngày nào cũng xếp chăn gối gọn gàng, thẳng tắp, quét dọn phòng ngủ, khen ngợi khi trời, khen ngợi trường học... Một người lúc nào cũng tích cực, lạc quan, vui vẻ như thế, bây giờ lại nói không muốn cử động.

Đĩ nhiên, Kha Tuấn Kiệt chắc chắn sẽ không hiểu một điều. Lúc Quả Tri có tâm trạng khác thường hoặc lúc cậu không muốn cử động, thì nguyên nhân sẽ có liên quan tới Thời Tây.

Quả Tri vẫn như cũ ngồi trên ghế dựa, coi như là ngày nghỉ đông.

"Tuấn Kiệt, cậu nói thử xem, tại sao kì nghỉ đông lại kéo dài như vậy chứ? Cho nghỉ một ngày thôi, không được sao?"

"Không được, không được! Những lời này mà để truyền ra ngoài, cậu sẽ bị học sinh toàn quốc đánh toi bời!"

Quả Tri đang muốn nói gì đó thì trong điện thoại di động trong túi quần không ngừng rung lên. Cậu nhận điện thoại: "Ba!"

"Ừ, ngày mai bắt đầu kì nghỉ đông đúng không?"

"Dạ!"

"Vậy ngày mai liền lập tức trở về nhà, không được phép ở lại trường cùng đám bạn đi ăn chơi trác táng."

"Con biết rồi!"

"Thu dọn đồ đạc xong chưa?" Câu hỏi của Quả Vân mới vừa nói ra, Quả Tri nhìn đồng hồ đeo tay nằm im bất động ở trên bàn một chút, đứng lên: "Con đang chuẩn bị thu dọn đây ba!"

"Thu dọn cẩn thận, đừng để quên đồ đó, đi đường chú ý an toàn."

"Con biết rồi!"

"Vậy được rồi!"

"Dạ, mà ba này, gần đây thời tiết lạnh, chú ý sức khỏe nha ba."

Chờ Quả Vân cúp điện thoại, Quả Tri mới khép điện thoại di động lại, cậu mở tủ, lấy rương hành lý (va-li) ra. Lúc cậu mở rương hành lý ra liền thấy cái mũ quái dị mà lần trước đi cổ trần mua. Cậu cầm lên, đội lên trên đầu, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Ánh mắt Kha Tuấn Kiệt thấy có một vật kỳ quái đang đưa, nghiêng đầu, giật mình: "Cậu đang làm gì vậy?"

"Thu dọn đồ đạc."

"Ý tớ hỏi là cái gì ở trên đầu cậu kia!"

"Cậu không hiểu gì hết, tớ cảm thấy sau này cái mũ này sẽ trở thành một trào lưu thịnh hành nhất!" Quả Tri không có nói giỡn, cậu thật sự cảm thấy như vậy.

"Cậu có thể mua được cái mũ xấu như vậy cũng không dễ dàng."

Quả Tri đi tới trước gương, đứng đưa đầu của mình, cái mũ cũng đứng đưa theo. Cậu chính là cho rằng cái mũ này nhìn rất đẹp, một mực cho rằng như vậy. Cậu nhìn mình trong gương một chút, sau đó nhìn ra bên ngoài, sau đó nữa lại nhìn mình trong gương. Cậu nhìn vị trí ngực của mình trong gương. Ở nơi đó bị một loại tâm tình nào đó vây kín, không thể tĩnh lặng, xao động bất an. Làm cách gì để dừng lại đây? Có phương pháp không đây?

Cậu đột nhiên lao ra khỏi phòng ngủ, chạy ra ngoài trường học. Cậu vừa chạy, vừa đặt hai tay lên đầu, vịn cái mũ lại để tránh rơi xuống đất. Mọi người nhìn cậu với ánh mắt kỳ quái, nhưng mà cậu không quan tâm, vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Đi tới ngoài cửa phòng của Thời Tây, cậu dùng sức gõ vang cửa, Thời Tây mở cửa ra. Tay Quả Tri đặt trên khung cửa, thở hổn hển. Cái mũ của Quả Tri trượt xuống phía trước, che khuất đi nửa gương mặt của cậu: "Thời, Thời, Thời Tây, tớ ~~~~~ tớ ~~~~~" Cậu thở không nổi lại không kịp chờ đợi muốn nói chuyện.

Thời Tây nhìn chằm chằm cách ăn mặc quái dị của Quả Tri. Cái tên ngu ngốc này dám đội cái mũ này đi khắp nơi sao? Thời Tây đưa tay kéo cái nón của Quả Tri lên, cả khuôn mặt của Quả Tri lộ ra.

"Thời Tây, tối nay tớ muốn ngủ cùng cậu." Cậu nhìn chăm chú vào Thời Tây, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình. Ngay sau đó cậu mới ý thức được lời mình nói còn có thiếu sót, lại tiếp tục bổ sung: "Tớ không phải là muốn ân ái cùng cậu, tớ chẳng qua chỉ đơn thuần là muốn ngủ cùng cậu mà thôi. Tối nay chúng ta cùng nhau ngủ một giấc thật ngon là được, không có phát sinh quan hệ thân thể ở trên giường."

"Cậu có ý gì? Cậu nghĩ tôi là loại người hạ lưu như thế sao?" Thời Tây nhẹ cau mày, Quả Tri vội vàng khoác tay: "Không phải vậy, không phải vậy, tớ chưa từng nghĩ xấu về cậu." Hajz, Quả Tri thật sự nên cần động não mà suy nghĩ, bởi vì, Thời Tây chính là loại người như vậy.

Quả Tri gỡ cái mũ xuống, ném lên trên giường: "Vậy tớ đi tắm trước, khi này chạy tới đây, mồ hôi ra nhiều quá."

Thời Tây ngồi trước laptop. Quả Tri ở trong phòng tắm, một lần nữa nhìn chằm chằm mình trong gương. Cảm giác bất an ở trong ngực không biết đã biến mất từ lúc nào. Từ lúc trên đường chạy đi tìm Thời Tây, hay là lúc thấy Thời Tây, cậu phân biệt không rõ ràng lắm. Cậu bắt đầu tắm, hướng ra ngoài nói với Thời Tây: "Ngày mai lúc cậu đi, nhớ khóa cửa cẩn thận. Nếu như ăn trộm mò vào, chúng chơi xấu, thay đổi toàn bộ tài liệu văn chương của cậu, thì phải làm sao bây giờ?"

"Ý của cậu là, ăn trộm vào đây không phải vì muốn ăn cắp đồ đạc, mà là vào đây để đọc tiểu thuyết của tôi sao?"

"Tớ nói nếu như thôi, hơn nữa, bây giờ ăn trộm có văn hóa rất nhiều. Nếu như gặp phải một tên ăn trộm ý tưởng thơ văn thì phải làm sao bây giờ?"

"Không thể nào xảy ra!"

"Cậu thật là không cẩn thận, nếu như bị thay đổi nội dung, câu văn, lời thoại nhân vật trong tiểu thuyết, thì phải làm sao bây giờ?"

"Sẽ không ai thèm nhòm ngó đến tiểu thuyết của tôi đâu!"

Quả Tri kéo cửa ra, lộ ra cái đầu, có chút tức giận nhìn Thời Tây: "Nói càn! Tớ sẽ đọc, tớ sẽ xem cậu viết. Cho dù có hay hay dở, tớ vẫn thích xem cậu viết, cả đời này tớ vẫn thích xem cậu viết." Thời Tây quay đầu, hần chỉ tùy tiện nói một câu, Quả Tri liền trả lời ba câu. Dây thần kinh tình cảm trong người hần bắt đầu hoạt động.

Quả Tri tắm xong. Thời Tây đang đứng trước cửa sổ. Có lúc, hần sẽ như vậy. Hần thích ngắm phong cảnh bên ngoài với nét mặt không tình cảm chút nào, tựa như trong đầu đang hiện ra một hình ảnh gì đó.

Quả Tri cũng không quấy rầy Thời Tây, cậu ngồi xuống ghế, gác hai chân, đọc tiểu thuyết của Thời Tây. Bọn họ cứ như vậy, ngoài phòng là nhiệt độ giá rét, trong phòng là ánh đèn ấm áp. Máy điều hòa không khí thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng vang nhỏ nhẹ.

Hồi lâu, thân thể của Quả Tri đột nhiên căng thẳng, phía sau gáy là đôi môi ấm áp lại ẩm ướt của Thời Tây. Thời Tây ngồi trên mép giường, tay của hần lướt qua bờ vai của Quả Tri, từ phía sau ôm chặt lấy Quả Tri. Sống lưng của Quả Tri dán vào ngực của Thời Tây. Cậu có thể cảm nhận được nhịp tim của Thời Tây, xuyên thấu da, chấn động vào trong cơ thể Quả Tri, làm hỗn loạn hơi thở của cậu.

Thời Tây hôn từ gáy đến cổ Quả Tri, cuối cùng hần khẽ cắn rai tay của Quả Tri: "Có thể sửa đổi tên và chữ viết, nhưng cậu và tình cảm của cậu tôi sẽ lưu lại, không cho phép bất kì người nào động đến."

Quả Tri muốn nói điều gì đó, nhưng bây giờ, cậu còn có thể nói gì đây?

Chuyện cậu rất thích Thời Tây, không phải đã sớm bị phát hiện rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Không Dám Đảm Bảo

Chương 34: Không dám đảm bảo

Thời Tây có thể cảm giác được sự run rẩy của Quả Tri. Tay của hần luồn vào bên trong quần áo của Quả Tri. Nhiệt độ ngón tay của hần như muốn đốt cháy da của Quả Tri. Từ bụng đến trên ngực, cuối cùng nụ hôn của Thời Tây hạ cánh xuống bờ vai của Quả Tri. Hần nhẹ nhàng gặm cắn cơ thể của Quả Tri, một cái tay khác đặt ở lên trên xương đòn của cậu.

Tay của hần từ từ di chuyển xuống phía dưới, sau đó nắm trọn chỗ kín của Quả Tri. Quả Tri cũng thờ gập, trườn đầu về phía sau, mũi chân căng thẳng bám vào mặt đất. Cậu không còn ý thức được nữa, từ trong miệng phát ra tình cảm của mình: "Thời Tây ~" Cậu rên rỉ một cách ngượng ngùng, có chút

run rẩy.

Thời Tây đứng lên, ôm chặt lấy thân thể của Quả Tri. Hắn xoay người Quả Tri đối mặt với mình, ôm cậu di chuyển đến trên bàn. Quả Tri thấy được gương mặt đắm chìm trong tình dục của Thời Tây, nghiêng đầu sang một bên: "Tắt, tắt đèn." Thời Tây cũng không nói chuyện, hắn đột nhiên tiến vào làm cho Quả Tri không kịp chuẩn bị. Tay của cậu đặt lên bả vai của Thời Tây, nắm chặt. Tất cả những đồ vật trên bàn trong tầm mắt của cậu, tất cả đều lay động. Ánh đèn, rèm cửa sổ, bộ sách, DVD, chữ viết ngoằn ngoèo của cửa Thời Tây đều mơ hồ, chỉ có Thời Tây là rõ ràng, rõ ràng như vậy.

Một hồi, cậu chống tay lên trên bàn, đè lên những tờ giấy nằm tán loạn trên đó. Bọn họ đang di chuyển, chân của Quả Tri không tự chủ ôm hông của Thời Tây. Cảm nhận thấm thiết trong cơ thể đánh thẳng vào tư tưởng của cậu. Theo thời gian trôi qua, tốc độ của Thời Tây càng lúc càng nhanh lên, cậu dần mất đi phương hướng, đầu óc trống rỗng, vẫn như cũ kêu tên Thời Tây, cậu chặt Thời Tây, sau đó một là.

Chờ khi cậu tỉnh lại, cậu đã đắp chăn nằm trên giường, bên cạnh cũng không có Thời Tây. Cậu nhìn lại, Thời Tây đang đưa lưng về phía cậu, ngồi trước laptop viết tiểu thuyết. Trong phòng, đèn đã tắt hết, cái gì cũng bị bóng tối bao lấy, chỉ còn dư lại tiếng gõ bàn phím thanh thúy cùng nụ cười nhẹ dịu của Quả Tri. Cậu ôm cái gối lên, từ đầu giường bò đến cuối giường. Cuối giường cách gần Thời Tây hơn, tại chỗ này cậu lại lần nữa ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, không cần đồng hồ báo thức, Quả Tri liền mở mắt ra. Cậu lại ngủ ở đầu giường, lần này bên cạnh là Thời Tây. Quả Tri chống đầu, nhìn chăm chú vào Thời Tây. Chỉ có ngủ lúc, Thời Tây mới không phòng bị như vậy. Gương mặt của hắn bỏ đi những biểu cảm lạnh lùng và đề phòng với thế giới, chỉ còn dư lại nét đẹp động lòng người.

Quả Tri cũng không đánh thức Thời Tây. Cậu thận trọng vén chăn lên, mặc quần áo vào, sau đó ngồi ở trước bàn, cầm bút lên, cắn bút suy nghĩ nên viết cái gì để lại cho Thời Tây. Cậu cảm giác bình thường mình đã nói với Thời Tây rất nhiều chuyện, nhưng tại sao trong ngực vẫn còn chất đầy rất nhiều lời muốn nói. Cậu cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó gục xuống bàn nghiêm túc viết.

Cuối cùng, cậu vẽ hình một nhân vật hoạt họa dễ thương để kết thúc lá thư.

Cậu mở cửa ra, đứng ở ngoài cửa, nhìn về phía Thời Tây đang nằm ngủ ở trên giường, nhẹ giọng nói, âm lượng giọng nói rất nhỏ, ai cũng không nghe được: Gấp lại sau, Thời Tây!

Hoa Cốc Vũ ở trong phòng ngủ của Quả Tri chờ, hắn sắp mất kiên nhẫn. Kha Tuấn Kiệt mới vừa rời đi, chỉ còn dư lại Hoa Cốc Vũ ở trong phòng. Thấy Quả Tri đẩy cửa đi vào, hắn vừa liếc mắt nhìn, vừa muốn mắng chửi. Quả Tri vọt tới trên giường của mình, vừa nhanh chóng thu dọn đồ đạc, vừa nói: "Tớ thật quá đáng, lại để cho một hoa mỹ nam đẹp trai như vậy chờ mình."

Một câu khích lệ như vậy cũng làm Hoa Cốc Vũ nguôi giận. Nhược điểm lớn nhất của hắn có lẽ chính là nét xinh đẹp của bản thân. Chỉ cần khen hắn một câu, hắn liền vui vẻ. Hoa Cốc Vũ ôm tay quan sát Quả Tri, khóe miệng hắn không ngừng cong lên, dọn dẹp đồ thôi mà, có cần thiết cười như vậy không?

"Này Quả Tri, cái biểu cảm mới bị Thời Tây làm dụ này là có chuyện gì xảy ra?"

Quả Tri xoa mặt một chút, đỏ mặt trách cứ Hoa Cốc Vũ: "Hoa nhi, cậu, cậu nói càn, vừa rồi tớ không có bị Thời Tây làm dụ. Tớ, tớ bị làm dụ vào tới hôm qua mới đúng."

"Cậu, người này hay bắt lỗi người ta quá!" Ngay sau đó hắn thay đổi, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: "Vậy lúc đó cậu có phát hiện hắn có bí mật hay là thói quen xấu gì hay không?"

"Không có!" Quả Tri cơ hồ không có suy nghĩ, bật thốt lên.

"Không thể nào không có!" Hoa Cốc Vũ sẽ không tin tưởng. Hắn không chỉ muốn đánh bại Thời Tây về phương diện nhan sắc, mà còn muốn ở đánh bại Thời Tây về phương diện phẩm chất đạo đức.

Quả Tri thu dọn rương hành lý xong, cùng Hoa Cốc Vũ đi ra trạm xe. Quả Tri một tay kéo rương hành lý, một tay khác bẻ đầu ngón tay đếm: "Theo tớ thì Thời Tây hiền lành, dịu dàng, chu đáo..." Đầu ngón tay của Quả Tri đã không đủ dùng. Hoa Cốc Vũ tròn to hai mắt nhìn Quả Tri vẫn còn đứng ở chỗ cũ kể ra ưu điểm của Thời Tây: "Cậu xác định Thời Tây mà tớ và cậu nhắc đến có phải là cùng một người hay không? Những ưu điểm cậu nói ra, lão tử chưa từng thấy ở Thời Tây mà lão tử quen biết. Xem ra hỏi cậu cũng vô ích. Tớ phải tìm một người cũng hận thù Thời Tây giống như tớ để làm bạn mới được."

Quả Tri vỗ vỗ bả vai của Hoa Cốc Vũ: "Hoa nhi, cậu nói láo, cậu không hận Thời Tây đúng không? Cậu để ý tới Thời Tây đúng không? Mặc dù tớ và cậu có hơi khác nhau."

"Tớ không có! Nghe cậu nói, tớ muốn ới hết những gì mới ăn khi này rồi đây này. Cậu còn dám nói cái từ này, tớ sẽ đẩy cậu xuống xe lửa."

"Vậy tớ không nói!" Quả Tri lôi kéo rương hành lý lên xe lửa, vừa đi vừa làm bầm lều bàu lầm bầm: "Thì ra Hoa nhi là người có lòng tự ái cao!"

"Lão tử nghe được!"

Quả Tri ngồi ở trên xe lửa, nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện thời gian vội vàng, cậu đã rất lâu không có về nhà. Ban đầu cậu mang theo trống rỗng nội tâm bước lên xe lửa, nghĩ đến Thời Tây; bây giờ cậu mang theo nội tâm quyến luyến bước lên xe lửa lần nữa, vẫn như cũ nghĩ đến Thời Tây.

Lúc ở cạnh Thời Tây, cậu cứ tưởng rằng thời gian đang dừng lại.

Lúc rời khỏi hán, cậu mới giật mình nhận ra thời gian vẫn đang trôi qua, bất tri bất giác.

Mới vừa về đến nhà, Quả Tri đẩy cửa ra, đây là cảnh tượng quen thuộc. Ba cậu vừa hút thuốc vừa xem ti vi, mẹ cậu thì ở trong phòng bếp bận rộn.

"Ba mẹ, con về rồi!"

Chu Tuệ nghe được giọng nói của Quả Tri, cười khanh khách quay đầu. Bà lau tay vào vạt áo, tiến lên muốn thay Quả Tri cầm rương hành lý, Quả Ván lại nói: "Đề tự con nó làm. Nó đã lớn như vậy rồi, đừng cưng chiều nó nữa."

"Mẹ, tự con xách lên phòng là được rồi."

Quả Tri xách rương hành lý lên trên phòng, sắp xếp lại ngăn nắp sau đó mới đi ra. Cậu ngồi đối diện với Quả Ván, Quả Ván gạt tàn thuốc, thỉnh thoảng sẽ neho hai mắt nhìn Quả Tri: "Kì thi lần này thế nào?"

"Cũng không tệ lắm."

"Bây giờ đại học là chuyện mấu chốt, cố gắng học giỏi, sau này ra ngoài xã hội tìm việc làm sẽ có lợi cho con. Không có công ty nào nhận những người không có hiểu biết vào làm đâu." Quả Ván có rất nhiều chuyện mấu chốt, trước kia nói trung học đệ nhất cấp, sau đó là trung học đệ nhị cấp, nữa sau đó là đại học. Ông không muốn Quả Tri xem cuộc sống này rất dễ dàng, mà phải mỗi thời mỗi khắc căng thẳng thần kinh, không thể thư giãn.

"Con biết rồi ba!" Quả Tri đáp lại như vậy, nhưng đôi mắt của cậu không ngừng len lén nhìn vào cây roi đặt ở góc tường đằng kia. Nhiều năm không dùng, nó an tĩnh sống ở trong đó, bụi bặm rơi xuống bám đầy.

Năm ấy, lúc cậu học trung học đệ nhất cấp, cậu mang theo thân thể đau đớn và tự chán ghét bản thân mình mà âm thầm thề. Cậu sẽ không chọc ba tức giận nữa, sẽ không khiến cho mẹ khóc thút thít nữa, cũng sẽ không để cho cây roi kia có cơ hội chạm vào da thịt của mình nữa, bởi vì đau, bởi vì rất rất đau. Cho đến bây giờ, Quả Tri cũng không cách nào quên được nỗi đau đớn thâm thiết khi đó.

Năm ấy, cậu cứ như vậy mà bảo đảm mình sẽ giữ đúng được lời thề.

Vậy mà bây giờ, trong tầm mắt của cậu là ba, mẹ và cả cây roi đó; trong lòng của cậu là Thời Tây.

Trước kia lời thề đã sớm bị phá vỡ, chỉ còn dư lại tràn đầy lời nói dối trống rỗng. Cậu không dám bảo đảm, cũng không làm bất cứ điều gì để bảo đảm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Bản Chất Của Cuộc Sống

Chương 35: Bản chất của cuộc sống

Đêm khuya, cả thành phố an tĩnh chìm trong giấc ngủ mê. Quả Tri một hồi thì nhắm mắt lại, một hồi thì vỗ vỗ vào mặt, cố gắng không để cho mình ngủ. Hồi lâu, cậu nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, sau khi xác định nghe được tiếng ngủ của ba mình mới đóng cửa phòng lại, núp ở trong chăn bấm số điện thoại của Thời Tây.

"Chuyện gì?" Chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi, nhưng bởi vì là Thời Tây nói, cho nên khiến cho nội tâm của Quả Tri có chút ảm áp, khiến cho mặt của cậu toát lên nụ cười.

"Không có gì, tớ về đến nhà rồi, cậu về nhà chưa?"

"Ngày mai mới về."

"Vậy, cậu đang làm gì thế?" Thật sự Quả Tri không phải muốn biết Thời Tây đang làm gì, mà chính là muốn tìm chuyện gì đó để nói, chỉ cần nghe thấy giọng nói của hán là được rồi.

"Trề như thế cậu lại không ngủ!"

"Tớ không ngủ được." Rõ ràng mí mắt sắp mở không lên. Tay của Quả Tri neho neho tám chân. Không khí trong chăn có chút bết tắc, cậu hơi vén tám chân lên một chút, để cho không khí chui vào, tiếp theo sau đó nói: "Cậu có thể kể chuyện cho tớ nghe được không? Lần trước tớ có đưa cậu một quyển sách truyện cổ tích."

"Cậu cho rằng tôi rất rỗi rảnh?"

"Vây cũng được!" Quả Tri chu môi, không hề lên tiếng nữa, Thòi Tây từ trước máy vi tính đứng lên, bàn tay của hắn cầm đồng sách để dưới đất lên, hắn ngồi ở mép giường tiện tay lật sách. Quả Tri có chút ngu ngốc, trong đầu óc của cậu, cậu luôn cho rằng truyện cổ tích nào cũng đều có kết cục tốt đẹp, nhưng thực sự không phải là vậy.

Thòi Tây đã từng muốn cho Quả Tri nhận thấy rõ thế giới này xấu xí đến mức nào nhưng không muốn đâm rách sự ngây thơ đó. Hắn lật quyển sách, lướt qua câu chuyện người con gái bị chém đứt đôi chân; lướt qua câu chuyện mỹ nhân ngư (nàng tiên cá) vì muốn có được tình yêu nên chấp nhận đánh đổi giọng nói, nhưng sau đó không có được tình yêu và tan thành bọt sóng. Sau đó, hắn dừng lại ở một câu chuyện hạnh phúc, giọng nói của hắn vừa như lúc ban đầu, lại vừa không giống với lúc ban đầu, dễ nghe như vậy.

Hắn chậm rãi đứng lên. Điện thoại di động nằm trên mặt của Quả Tri. Cậu lẳng lặng nghe, sau đó lẳng lặng ngủ.

Sáng sớm, Chu Tuệ gõ cửa phòng của Quả Tri: "Quả Tri, rời giường, hôm nay chúng ta đi trung tâm thương mại mua một chút đồ."

"Dạ, con lập tức rời giường."

Quả Tri từ trên giường bò dậy, bây giờ chắc Thòi Tây vẫn còn đang ngủ. Sau khi trở về nhà, mỗi lần Quả Tri làm chuyện gì đó cũng không nhận được nghĩ tới Thòi Tây đang làm gì, hắn sẽ có biểu cảm gì, hắn đi gặp ai, hắn lại viết tiểu thuyết loại gì.

Chia xa, chỉ là hai chữ, không nghiêm trọng lắm nhưng lại mang cho người ta một cảm giác kỳ diệu đến kỳ quái. Trong lòng thiếu chút gì đó, lại thêm chút gì đó. Nhớ hắn, vào thời điểm bận rộn thì muốn có thời gian rảnh để nhớ hắn; vào thời điểm rảnh rồi lại muốn bận rộn để không nhớ hắn nữa. Đây là thói quen không có biện pháp, giống như một căn bệnh nghiêm trọng, nếu như không uống thuốc, sẽ không khỏi hẳn, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Cả tòa trung tâm mua sắm bị màu đỏ bao phủ. Bên ngoài trung tâm treo đầy quảng cáo. Một người quần áo chỉnh tề cầm micrô, đứng trên khán đài giới thiệu sản phẩm điện thoại di động đầy cảm dỗ, dưới khán đài bu đầy người, giống như bầy zombie hướng lên khán đài đưa tay ra. Bên trong trung tâm mua sắm, người đông như kiến, bọn họ chọn mua đồ, trên mặt mang theo vui sướng nghênh đón năm mới. Nhưng đây cũng chỉ là cảnh tượng giả tạo mà thôi. Năm mới có thể mang đến cái gì? Nó không cách nào làm cho cuộc sống của người giàu có trở nên quần bách, cũng không cách nào làm cho bị thương hoặc là phiền não biến mất.

Quả Tri đẩy xe đi theo sau lưng ba mẹ, tâm tình của cậu rất tốt, thích thú nhìn khắp nơi. Cậu không nhận được một hồi thì cung nệm những đứa con nít vô tình gặp được, một hồi thì nghịch ngợm nắm tóc, kéo tay của những người mẫu làm bằng tượng sáp.

Phía trước truyền tới tiếng ồn ào, có một đám người vây ở nơi đó nghị luận âm ỉ. Gia đình của Quả Tri cũng hiếu kỳ tiến tới xem thử chuyện gì, mấy giây sau, sắc mặt Quả Tri tái nhợt. Bọn họ vây quanh hai tên nam sinh. Hai tên nam sinh này nắm tay nhau, sắc mặt của bọn họ rất khó nhìn. Bạn thụ đứng sau lưng bạn công, hai chân của bạn thụ khẽ run, nước mắt trong suốt sắp rơi xuống từ khóe mắt. Một gia đình đang đứng trước mặt bọn họ lớn tiếng chỉ trích. Người đàn ông trung niên và vợ của ông ta cùng đưa tay ra che mắt của con trai của bọn họ lại.

(Bản gốc:

- Công: Nam sinh cao to

- Thụ: Tiểu nam sinh (ý nói nhỏ hơn anh công)

Phong dùng "bạn công", "bạn thụ" cho dễ hiểu hơn.)

"Những người đồng tính luyến ái như bọn mày, có làm hay không? Muốn làm những chuyện này về nhà từ từ làm. Bên ngoài có rất nhiều con nít, tôi không muốn con của chúng tôi học theo những thứ biến thái từ bọn mày!"

"Ông nói cái gì?" Bạn công tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên. Bạn thụ ở phía sau kéo áo của bạn công lại, ý không muốn để cho bạn công gây gỗ. Người chung quanh cũng nghị luận âm ỉ, một người đứng trong đám đông quát: "Bị nói như vậy chưa đủ để mày mất mặt sao?"

"Nam sinh yêu nam sinh cũng có thể sao? Chuyện gì đây trời?"

"Bây giờ càng ngày càng có nhiều người không biết xấu hổ, chuyện gì cũng làm."

"Cha mẹ bọn mày biết chuyện này không?"

"Trong nhà không ai quản chúng sao?"

Vô số lời chỉ trích này không chỉ đánh thẳng vào hai tên nam sinh bị bao vây trong đám người, mà còn đánh thẳng vào Quả Tri đứng ở bên ngoài đám người. Bạn công kia tức giận nhìn tất cả mọi người: "Các người ở đây nói bậy cái gì? Các người dựa vào điều gì mà chỉ trích chúng tôi?"

"Can đảm ôm nhau ở chỗ này, còn sợ chúng tôi chỉ trích sao?"

Tròng mắt của bạn công đỏ rần lên, vì hắn bất lực. Hắn không thể bảo vệ người yêu sau lưng mình, để cho người yêu của mình ở phía sau lưng mình chịu đựng chỉ trích, ở phía sau lưng mình khóc thút thít.

"Chúng ta đi thôi, chúng ta đi thôi!" Bạn thụ khóc sùi sụt đưa ra cầu khẩn.

Cuối cùng bọn họ vẫn không cách nào chịu đựng được những ánh mắt cười nhạo, đành rời đi. Quả Tri nhìn bọn họ rời đi. Lúc bọn họ đi ra tới cửa, hai cánh tay vốn đang nắm chặt với nhau từ từ buông ra. Đau đớn trong ngực của Quả Tri càng ngày càng mãnh liệt. Rồi cũng sẽ có lúc mình và Thời Tây rơi vào tình huống này, có phải không?

Đây mới là thực tế tàn nhẫn, có phải không?

Đan Kết từng nói với mình, loại tình cảm này, có người không chấp nhận, cũng có người chấp nhận. Nhưng mà cô ấy lại không nói với mình, số người không chấp nhận nhiều hơn rất nhiều so với số người chấp nhận.

Hai tên nam sinh kia do áp lực từ mọi người mà buông tay nhau, mình cũng sẽ làm như vậy sao? Đây là một câu nghi vấn. Cậu dám nói mình sẽ không chọn cách buông tay khi bị mọi người chỉ trích sao? Có một số việc, bình thường không tốn sức để nhắc tới, nhưng khi làm lại rất phí sức để thực hiện.

Lúc cần đối mặt, lại chỉ muốn chạy trốn. Đây không phải là hèn yếu, mà là bản năng.

Khi mới vừa dấy lên một tia hy vọng về tình cảm này, thực tế sẽ dùng vô số bồn nước đá đập tắt.

Đám người nhiều chuyện tản đi, gia đình của Quả Tri cũng tiếp tục đi mua đồ. Quả Vân nhìn trước mắt, đột nhiên nói: "Nhìn đi, đây chính là kết quả." Quả Tri đi theo ở phía sau, cậu nghe những lời này của ba, tự nhủ trong lòng: Nhìn đi? Nhìn chỗ nào? Nhìn cái gì? Nhìn những cảnh đó mình sẽ không thích Thời Tây nữa sao? Chuyện đó làm sao có thể.

Có lẽ, bản chất của cuộc sống chính là tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thời Tây (1)

Chương 36: Thời Tây (1)

Ánh sáng từ bên ngoài rèm cửa sổ chui vào, chiếu vào đôi mắt của Thời Tây, Thời Tây mở mắt ra. Hắn nằm ở trên giường nhìn trần nhà trắng bạch. Bên trong thân thể của hắn không chứa tình cảm. Đối với tương lai, hắn không ôm mong đợi, đối với quá khứ hắn cũng không có hối hận, chẳng qua là âm thầm nhìn người khác sống mà thôi.

Hồi lâu hắn mới rời giường, lúc cởi áo ra, hắn đột nhiên nhớ tới lời của Quả Tri cùng gương mặt xấu hổ của cậu ấy: "Thời Tây, sau này đừng cởi quần áo ở trước mặt tớ, vì như thế sẽ ảnh hưởng tới suy nghĩ của tớ." Hắn đi vào phòng tắm. Mặc dù dòng nước ấm áp chảy khắp người nhưng sâu trong cơ thể của hắn vẫn là lạnh như băng như cũ.

Từ khi nào thì mình bắt đầu nhớ đến những lời của Quả Tri vậy? Đây chính là thích sao?

Loại tình cảm vừa lãng phí thời gian vừa không có chút ý nghĩa nào như vậy, không phải nó cũng giống như những loại tình cảm dư thừa khác sao?

Tắm xong, Thời Tây để khăn lông lên trên đầu, hắn ngồi ở trước bàn, mở máy laptop lên. Một phong thư được gấp lại thật chỉnh tề nằm ở trên bàn phím, bên ngoài phong thư viết: "Thời Tây!"

Thời Tây bỏ phong thư vào trong túi quần, một tay lau đầu, một tay khác thì đặt ở trên con chuột. Hắn đọc lại một đoạn tiểu thuyết mà hắn đã viết tới hôm qua, sau đó xóa toàn bộ đoạn tiểu thuyết đó. Mặc dù thường được Quả Tri khích lệ, hắn vẫn như cũ, cảm giác những thứ mình viết ra không thể nào làm cho mình hài lòng. Hắn viết được bao nhiêu lại xóa hết bấy nhiêu.

Hắn khép máy vì tính xách tay lại, ném khăn lông lên giường, liền bước ra khỏi cửa. Người đi đường đều mang theo biểu cảm chết lặng mà đi lướt qua hắn. Có người thì đeo tai phone nghe nhạc, có người thì cúi đầu chỉ lo chăm chú nhìn vào điện thoại di động. Xã hội này vô cùng mâu thuẫn. Lúc trước thì khích lệ mọi người tín nhiệm lẫn nhau, trao đổi lẫn nhau; vậy mà chỉ sau khi sự việc hai nữ sinh đại học bị giết hại cách đây không lâu liền để xướng mọi người không nên tùy tiện tín nhiệm người khác. Đây là một giới hạn mơ hồ. Rốt cuộc muốn làm gì cũng phải lo lắng đề phòng, không làm gì hết có khi còn tốt hơn.

Thời Tây ngồi ở trong đám người, lạnh lùng nhìn đám người. Một người mặc quần ngắn chưa tới đầu gối, vừa nghe điện thoại vừa hướng Thời Tây đi tới. Giọng nói của cô ta thô nhon khó nghe, lớn tiếng nói chuyện điện thoại: "Anh biết khi nãy em đã thấy cái gì không? Một tên nam sinh đang đút một nam sinh khác ăn cái gì ấy. Lúc thấy, em đã cảm thấy thật ghê tởm, ha ha ha. Đúng không?" Lúc nữ sinh đi ngang qua Thời Tây, Thời Tây đưa chân ra, nữ sinh bị vấp chân té. Cô ta tròn tròn ánh mắt quay đầu lại, sau khi thấy mặt của Thời Tây liền sùng sốt một giây. Thời Tây hơi khom người, một cái tay chống gối, một cái tay khác thì nắm cổ áo của nữ sinh, kéo cô ta lại gần mình: "Tôi cũng thích nam sinh, thế nào?"

"Sao? Còn không cho phép người khác nói sao?"

"Cô có thể nói xấu người khác, tôi cũng có thể thấy cô không vừa mắt, chúng ta cũng không ai xen vào chuyện của ai, đúng không?" Biểu lộ của Thời Tây cũng không có thay đổi, vẫn là lạnh như băng như cũ. Hắn buông cổ áo của nữ sinh ra, nữ sinh ngó người ngồi tại chỗ nhìn chằm chằm Thời Tây. Thời Tây vẫn như cũ nhìn đám người: "Còn không biến mất, hay là muốn bị đánh?"

"Cậu...!" Nữ sinh lần nữa tròn tròn ánh mắt, nhưng không dám nói gì, đứng lên phui phui quần áo, hùng hùng hổ hổ đi khỏi đây.

Ban đêm, Thời Tây ngồi ở trước máy laptop, ánh sáng màn hình đánh vào trên mặt của hắn. Một tay của hắn đặt ở trên bàn phím không nhúc nhích, hắn nhận điện thoại đặt ở bên tai: "Chuyện gì?"

"Không có gì. Tớ về đến nhà rồi. Cậu có về nhà chưa?"

"Ngày mai mới về nhà."

"Vậy, cậu đang làm gì thế?"

Thời Tây nghe giọng nói của Quả Tri, tình cảm của cậu ấy thậm chí từ bên đầu kia điện thoại vọt tới nơi này. Thời Tây có thể đoán ra nét mặt bây giờ và nụ cười của Quả Tri. Bàn tay của Thời Tây đặt trên bàn phím từ này giờ bỗng nhiên nhúc nhích, gõ ra hai chữ: Quả Tri.

"Trễ như thế mà cậu chưa ngủ, còn làm gì nữa vậy?"

"Tớ không ngủ được. Cậu có thể kể chuyện cổ tích cho tớ nghe hay không? Lần trước tớ có đưa cậu một quyển truyện cổ tích."

"Cậu cho rằng tôi rất rỗi rảnh?"

"Sao cũng được."

Nghe được bên kia không hề lên tiếng nữa, Thời Tây từ trước máy laptop đứng lên, bàn tay của hắn cầm đồng sách để dưới đất lên. Hắn ngồi ở mép giường tiện tay lật sách. Quả Tri có chút ngu ngốc. Ở trong tiềm thức của mình, Quả Tri luôn cho rằng câu truyện cổ tích nào cũng đều có một kết cục tốt đẹp, nhưng sự thật không phải là vậy. Nên đâm rách tư tưởng này của cậu ấy, nên cho cậu ấy biết, bản chất của cuộc sống chính là tàn nhẫn. Nhưng suy nghĩ và hành động của Thời Tây lại không giống nhau. Thời Tây lướt qua câu chuyện hai cô gái mang giày đỏ bị chém đứt chân, lướt qua câu chuyện mỹ nhân ngư vì tình yêu mà đánh đổi giọng nói, nhưng kết cục vừa không có được tình yêu lại còn bị tan biến thành bọt sóng. Cuối cùng, hắn dừng lại ở một câu chuyện có kết thúc hạnh phúc.

Đây chỉ là chuyện của hai người, cho dù người khác cho là tàn nhẫn, nhưng Thời Tây cho là tốt đẹp, như vậy là đủ rồi.

Hắn đứng lên, chậm rãi đọc. Không bao lâu, Thời Tây liền nghe được tiếng hít thở từ đầu bên kia truyền tới: "Ngủ thật ngon, thật sâu nhé, Quả Tri." Hắn khép điện thoại di động lại.

Ngày kế tiếp, Thời Tây cầm theo hai quyển sách và máy vi tính xách tay mà rời đi. Máy bay bắt đầu di chuyển trên mặt đất, sau đó ngẩng đầu bay lên bầu trời. Thời Tây lấy phong thư của Quả Tri viết để trong túi quần ra. Trên tờ giấy chính là chữ viết chính tề của Quả Tri. Hắn vừa chống cằm vừa đọc nội dung bức thư.

【 Thời Tây!

Khoan đã, để cho tớ nghĩ trước tiên nên nói gì với cậu cái đi. Cậu có thể đáp ứng một yêu cầu của tớ không? Đó là phải đọc hết phong thư này, nếu không, nếu không cậu không phải là một người tốt!

Tớ biết cậu bận rộn, vội vàng viết tiểu thuyết, vội vàng đọc sách, vội vàng xem DVD, vội vàng chơi trò chơi. Nhưng mà, những lúc viết tiểu thuyết, những lúc đọc sách, những lúc xem DVD, những lúc chơi trò chơi, thật ra thì cậu có thể nghĩ đến tớ một chút. Tớ đột nhiên phát hiện một chuyện, lúc viết những câu ở trên, tớ quả thực rất không biết xấu hổ!

Thời Tây à, tớ mua rất nhiều viết bỏ vào trong ngăn bàn của cậu, cũng thay cậu khóa cửa sổ thật kĩ. Tớ mua cuốn sách《 Kỷ xảo chụp hình 》， gần đây đang nghiên cứu. Trong kì nghỉ đông, tớ sẽ thu thập thật nhiều tư liệu cho cậu. Cậu có thể yên tâm về nhà đón năm mới. Tớ ở chỗ này thành tâm chúc phúc cậu lên đường xuôi gió, phúc như Đông hải, thọ tỷ Nam sơn.

Đúng rồi, đúng rồi, kì nghỉ đông năm nay tớ phải đi làm thêm rồi.

Tớ rút cuộc đang viết cái gì vậy? Tại sao thoạt nhìn lại thấy rất ngốc nghếch? Hay là viết lại trên tờ giấy khác đi.

Hay là, dùng tờ giấy này để viết đi. Tờ giấy có vẽ ngoằn ngoèo ở trước mặt, cậu không nên mở ra xem.

Cậu luôn nói cái thế giới này rất xấu xa, tớ lại cảm thấy cái thế giới này có ánh mặt trời ấm áp, có đóa hoa xinh đẹp, có bầu trời xanh thẳm, có trung tâm mua sắm chất đầy thực phẩm cùng quần áo xinh đẹp, có người hiền lành, giống như thiếu nữ, Hoa nhi, Đường tỷ, bạn cùng phòng của tớ cũng khá tốt, vậy thế giới này xấu ở chỗ nào? Thời Tây, không nên quá căm ghét cái thế giới này, bởi vì tớ cũng đang sống trong cái thế giới này.

Cuối cùng, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã sống cho tới hôm nay, để tớ có thể quen biết được một người tên là Thời Tây.

Làm sao bây giờ, rõ ràng nói là cuối cùng, nhưng tớ còn muốn viết nữa. Tớ sẽ ngồi đây viết cho đến khi cậu tỉnh ngủ luôn sao? Tớ thật muốn kết thúc, gấp lại sau.

Tớ lại muốn viết, vậy thì nói một câu thật ý nghĩa để làm kết thúc nha.

Ai nha, không nghĩ ra được, làm sao bây giờ, bảo bối. 】

Hai chữ bảo bối cuối cùng được viết chèn lên những hình trang trí trên tờ giấy nhưng vẫn có thể đọc được bình thường. Tay cầm tờ giấy của Thôi Tây rũ xuống, hẳn quay đầu nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ. Lúc này, tình cảm không có báo trước chút nào đã trở lại trong cơ thể hẳn. Khóe miệng đẹp mắt của hẳn nhẹ nhàng cong lên.

Thích, thứ tình cảm này đúng là lãng phí thời gian, lãng phí tinh lực.

Nhưng mà có thể vứt bỏ sao? Cứ để cho nó tiếp tục lãng phí đi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chương 37: Tựa như đang nghe một bài hát sôi động

Những ngày qua, Quả Tri đi làm việc ở nhà hàng do bạn của Quả Vân làm chủ. Kể từ sau khi tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp, Quả Vân vì muốn rèn luyện cậu, vừa đến ngày nghỉ sẽ để cho cậu tới nơi này làm, cho nên Quả Tri đã rất nhàn nhuẩn công việc ở đây. Đây là một nhà hàng chuyên bán thức ăn nhanh, bố trí rất sạch sẽ và chỉnh tề. Bởi vì muốn tiết kiệm thời gian, những nhân viên văn phòng làm việc gần đó thường ghé vào đây, cho nên nhà hàng này làm ăn cũng không tệ lắm.

Một ông khách quen của nhà hàng này đã quen biết Quả Tri, thấy Quả Tri, không nhịn được cười khanh khách kêu: "Quả Tri, lại nghỉ sao? Ba cháu cũng thật là, khó có được ngày nghỉ, vậy mà còn bắt cháu đi làm."

"Con cảm thấy đi làm rất tốt mà!"

"Đứa nhỏ này tương lai rất có tiền đồ! Hôm nay nên ăn món nào đây?" Ông lựa chọn món ăn, Quả Tri chỉ vào vài món ăn, đàn ông nói: "Mấy món ăn này hôm nay có chút mặn." Lời này mới vừa nói xong, bị ông chủ đứng cách đó không xa nghe được: "Quả Tri! Lại đang nói càn cái gì vậy?!" Ông chủ Tôn Hùng và Quả Vân là chiến hữu của nhau, đều là những người thẳng thắn. Nhưng Tôn Hùng so với Quả Vân sáng sủa hơn. Quả Tri tiến lại gần Tôn Hùng, Quả Tri sẽ không sợ Tôn Hùng giống như sợ ba mình.

"Nhưng phật Di Lạc thúc thúc, hôm nay những món thức ăn kia quả thật có chút mặn."

"Con còn nói? Bác nói bao nhiêu lần rồi? Đừng gọi bác như vậy! Tiểu tử con cũng biết phá hư chuyện làm ăn của người khác quá. Nếu con không nói ra, người khác cũng sẽ không biết, mặn thì uống nước nhiều là được." Tôn Hùng nói lớn, làm cho khách hàng nghe không sót một từ, nhưng mọi người cũng đã quen rồi.

Quả Tri gật đầu một cái. Tôn Hùng đưa một phần thức ăn đóng hộp cho Quả Tri: "Trung tâm kỹ thuật số, lầu 2, khu A19."

"Được!" Quả Tri xách theo túi ni lông liền đi ra ngoài. Trung tâm kỹ thuật số cũng không xa, bên trong tràn đầy hình ảnh, âm thanh, tiếng nhạc, tiếng nói chuyện phiếm. Cậu đi thang cuốn lên lầu hai, đứng ở trên đó nhìn kỹ xung quanh nhưng vẫn không tìm được khu A19 ở đâu. Cậu liền đứng ở đó lớn tiếng nói: "Người nào vừa mới gọi một phần thức ăn của nhà hàng 'CUỐI HA HA' vậy?~~ Nhân viên giao hàng đến rồi đây, ra nhận đi. Một phần cơm nhiều thịt, hương vị ớt cay tới rồi đây!~~ Nhanh lên, nhanh lên~~ để lâu sẽ nguội mất~~" Giọng nói của cậu thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

"Quả Tri!" Có một âm thanh gọi Quả Tri lại. Quả Tri quay người, ngay sau đó nhận ra đối phương, có chút vui mừng đi tới: "Lâm Lâm!"

"Nghe giọng nói có chút quen thuộc, không nghĩ tới là cậu."

Quả Tri quan sát chỗ này một chút: "Tại sao cậu lại ở chỗ này?"

"Bạn trai tớ mở tiệm, tớ tới nơi này giúp một tay. Cậu ăn mặc cái gì vậy?" Vương Lâm Lâm dòm trang phục Quả Tri mặc trên người, trước ngực còn có mấy chữ to 'Cửa hàng thức ăn nhanh CUỐI HA HA'.

"Tớ đang làm thêm nhân kỳ nghỉ đông." Quả Tri không nhịn được cười. Vương Lâm Lâm nhìn mặt của Quả Tri, cậu ấy tựa hồ không thay đổi, nhưng lại luôn cảm thấy có nơi nào đó đã thay đổi, đột nhiên hỏi: "Này, bộ dáng tuổi như gió xuân này của cậu là sao? Có phải đã yêu rồi, đúng không?"

Quả Tri hoảng sợ lui về phía sau: "Nói càn, không, không có!" Mới vừa phủ nhận chưa được hai giây, cậu lại thừa nhận: "Đúng vậy!"

"Thời gian duy trì nói láo cũng quá ngắn!" Vương Lâm Lâm trợn trắng mắt, cũng không có hỏi nhiều, dù sao đang học đại học yêu đương cũng là chuyện rất bình thường. Vương Lâm Lâm kéo cái ghế lại, đặt ở trước mặt Quả Tri: "Chúc mừng cậu, không còn là trai tơ nữa."

Quả Tri mới vừa ngồi xuống, đột nhiên bật đứng lên: "Cậu, nói càn! Chúng tớ chưa có làm!" Hai giây sau, Quả Tri ngồi xuống lần nữa, buông lỏng nói: "Chúng tớ đã làm rồi!"

"Cậu bị bệnh thần kinh sao?" Vương Lâm Lâm không nhìn được trợn trắng mắt, thấy Quả Tri treo máy chụp hình trước ngực: "Xin hỏi, cậu ra ngoài giao thức ăn, cần mang máy chụp hình sao?"

"Tớ có chuyện cần dùng tới!"

"Có muốn chụp hình tớ hay không? Đến lúc đó đưa cho Hoa Cốc Vũ xem một chút, hỏi cậu ấy bây giờ tớ có đẹp hơn không."

"Cái này không thể được, cậu không nằm trong phạm vi lựa chọn tư liệu cho Thời Tây của tớ!"

"Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy? Thời Tây? Cái tên này hình như có chút ấn tượng. Tớ nhớ ra rồi, có phải cái người lúc nào cũng mang cái mũ giống như giang hồ không? Cái tên quái nhân không chút đặc sắc gì đó sao? Lúc ấy cậu nguyên ý cùng hấn chơi đùa, hấn liền cùng cậu vào trường đại học Z sao?" Vương Lâm Lâm chẳng qua là thành thật mà nói ra ấn tượng của mình đối với Thời Tây khi học trung học đệ nhị cấp. Quả Tri có chút bất mãn, chu môi: "Lâm Lâm, thật ra thì trước kia là tớ lừa gạt cậu. Dáng dấp của cậu một chút cũng không đẹp!!"

Câu này là từ trong miệng Quả Tri nói ra sao? Vương Lâm Lâm trợn mắt: "Quả Tri, cậu bị trường đại học Z làm cho thay đổi sao? Tớ không đẹp nơi nào?!"

"Chỗ nào cũng đều không đẹp!"

"Này, chuyện này rốt cuộc là sao? Quan hệ giữa cậu và Thời Tây tốt lắm sao? Người khác đều nói hấn xấu xí cơ mà."

"Thời Tây bây giờ không mang cái mũ trên đầu nữa!"

"Vậy thì thế nào, còn không phải là một tên quái nhân sao?"

Quả Tri lấy điện thoại di động ra, mở album ảnh lên, đưa điện thoại di động cho Vương Lâm Lâm xem. Mặt Vương Lâm Lâm khinh thường nhận lấy điện thoại di động, vừa nhìn, máu thích trai đẹp trong cơ thể cô lại tăng trưởng cấp tốc, giọng nói cũng thay đổi: "Đây là Thời Tây?! Cậu nói đây là Thời Tây?!"

Thật hồngбет, tác dụng phụ của thích thật đáng ghét, đã lây bệnh cho Quả Tri. Quả Tri có chút kiêu ngạo, nhưng mà cũng khó trách, có ai mà không muốn người khác khen bạn trai của mình đâu chứ! Đây chính là bạn trai của mình, Thời Tây.

Con người của Vương Lâm Lâm mau chóng trừng to, vẫn như cũ xem hết tấm hình này tới tấm hình khác trong điện thoại di động của Quả Tri: "Này, Quả Tri, tại sao album hình trong điện thoại di động của cậu tất cả đều là hình của Thời Tây vậy? Hơn nữa tất cả đều là những tấm hình chụp lên!"

"Còn tại sao nữa, đương nhiên là bởi vì cậu ấy đẹp trai."

"Đơn giản vậy sao..."

Lúc này truyền tới tiếng gọi ầm ầm: "Nhân viên của nhà hàng thức ăn nhanh CUỒI HA HẢ có ở đây không? Tôi vừa gọi cho ông chủ của các người, ông chủ nói đã cho người đi giao thức ăn rồi mà. Tôi đã đặt phần cơm có nhiều thịt, vị ớt cay đó.~"

"Nguy rồi, quên chuyện này. Tớ đi giao cơm cho khách đây, tạm biệt!"

"Đi đi, lần sau có rảnh rồi tớ tìm tớ chơi."

"Được, được!"

Quả Tri đứng lên, đi không đầy hai bước, Vương Lâm Lâm ở sau lưng gọi cậu lại: "Quả Tri, số điện thoại của Thời Tây là gì?"

Lỗ tai của Quả Tri nghe được nhưng trong lòng của Quả Tri không nghe thấy. Cậu tiếp tục bước nhanh đi về phía trước: "Tôi là nhân viên giao cơm của nhà hàng 'Cuối Ha Ha'. Xin lỗi vì đã giao cơm chậm."

Mới vừa về tiệm, giọng nói của Tôn Hùng liền truyền tới: "Tiểu tử kia, có phải là đi lạc đường rồi không?"

"Con gặp lại một người bạn học, trò chuyện mấy câu."

"Bạn học trai hay là bạn học nữ?"

"Bạn học nữ."

Tôn Hùng nhếch môi, sờ bụng một cái, nhạo báng Quả Tri: "Không nghĩ tới con cũng biết yêu đơn phương!"

"Không phải như bác nghĩ."

Tôn Hùng không nghe giải thích, mang theo nụ cười rời đi. Quả Tri lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Thòi Tây: "Này, Thòi Tây, cậu đoán xem tớ mới vừa gặp phải người nào?"

"Vậy cậu đoán tôi có hứng thú muốn biết sao?" Đầu kia giọng nói lạnh lùng.

"Vương Lâm Lâm."

"Không quen biết!"

"Trước kia ngồi cùng bàn với tớ. Cô ấy nhớ cậu, nhưng mà cô ấy nói cậu xấu, sau đó tớ đem hình của cậu ra cho cô ấy xem. Cậu thật sự nên biết biểu cảm lúc đó của cô ấy. Để tớ xem cô ấy còn nói cậu xấu nữa không. Lâm Lâm không phải người xấu, chỉ mỗi cái tội là mê trai đẹp." Quả Tri an ủi Thòi Tây.

Thòi Tây không muốn được an ủi, hẳn chỉ muốn hỏi một chuyện: "Quả Tri."

"Sao?"

"Tại sao cậu lại có hình của tôi?"

"Chuyện đó, nó, nhưng thật ra là như vậy." Quả Tri cau mày suy nghĩ nên nói ra như thế nào, nhưng không thể nói ra được, vậy thì cứ cắt đứt cuộc gọi của Thòi Tây là được!

Quả Tri đứng ở cửa tiệm, hai tay bỏ vào trong túi quần, nhìn đường phố. Tâm tình bây giờ, giống như sáng sớm sáng rõ, giống như đứng l giữa ánh mặt trời, giống như nghe được một bài hát sôi động, không nhận được, chỉ muốn nhẹ nhàng lay động thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Chương 38: Bắt đầu nói dối

Ban đêm, Quả Tri ngồi ở trên giường, cậu đã rửa tất cả hình ảnh chụp gần đây ra, một xấp ảnh thật dày ở trên giường. Cậu tỉ mỉ phân loại ảnh, sau đó bỏ vào trong phong thư. Cậu lấy bút ra, nằm lý ở trên giường nghiêm túc viết lên đó tên Thòi Tây. Hai chân cậu động đậy, áp mặt lên phong thư, cắn đầu bút, suy nghĩ một hồi thì lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Thòi Tây.

【 Địa chỉ nhà của cậu là gì thế? Tớ muốn gửi đồ cho cậu. 】

Bên kia hồi lâu không có đáp lại, Quả Tri lại tiếp tục gửi thêm một tin nhắn.

【 Cậu yên tâm, tớ sẽ không đi trộm đồ. Bất quá, tớ cũng sẽ gửi địa chỉ nhà của mình cho cậu. Nếu như nhà cậu có tổn thất cái gì, cậu có thể trả thù tớ. 】

Ngay sau đó, Quả Tri đem địa chỉ nhà mình gửi qua cho Thòi Tây. Bên kia vẫn như cũ không có đáp lại. Chắc là do Thòi Tây bận rộn, hoặc là điện thoại di động hết pin. Quả Tri nghĩ như vậy, đem phong thư đặt ở dưới gối. Chu Tuệ ôm chăn đi vào phòng của Quả Tri: "Gần đây khí trời trở nên lạnh, đoán chừng có tuyết rơi, cho nên con cần phải dùng thêm một tấm chăn nữa."

"Như vậy cũng được rồi mà mẹ!" Quả Tri từ trên giường đứng lên.

Chu Tuệ muốn giúp Quả Tri sửa sang lại giường: "Con xuống mau đi, để mẹ tranh thủ dọn dẹp giường cho con, nếu không ba con về mà thấy sẽ trách mẹ cưng chiều con." Quả Tri gật đầu một cái, xuống giường đứng ở bên cạnh. Chu Tuệ sắp xếp gối chăn cho ngăn nắp lại, cầm cái gối lên vỗ vỗ, vô tình thấy được cái phong thư màu vàng nhạt. Bà vừa định cầm lên, lại bị Quả Tri đoạt mất, về mặt của cậu rất dễ dàng bán đứng cậu.

Chu Tuệ cười cười: "Xem con như vậy, là viết cho bạn gái sao?"

Quả Tri cầm phong thư không lên tiếng, Chu Tuệ dọn dẹp xong, đi ra tới cửa, đột nhiên xoay người, bà cứ như vậy nhìn Quả Tri. Trong ánh mắt của bà có cái gì đó rất khó tả, bà cẩn thận hỏi Quả Tri: "Quả Tri, là bạn gái, đúng không?" Câu hỏi của Chu Tuệ mang theo sự lo lắng cùng băn khoăn của bà, nhưng vẫn là Quả Tri đau nhói. Cái nhà này không ai quan tâm mình chọn tình cảm, chỉ quan tâm mình chọn giới tính.

"Dạ, là cô gái, nhưng còn chưa phải là bạn gái, chẳng qua là có chút cảm mến." Vì vậy cậu đã bắt đầu nói dối, biết rõ nói dối là không tốt, nhưng đối mặt trước tình huống này, trừ nói dối ra còn có những biện pháp khác sao? Chỉ có phương diện này là Quả Tri không thể giống như đứa bé nữa.

Cậu không cách nào tổn thương người nhà, cậu sợ những chuyện trước kia, nhưng mà làm cho cậu sợ hãi nhất chính là ba của cậu sẽ hủy diệt tình cảm của cậu cùng Thời Tây. Ông ấy sẽ làm như thế, ông ấy nhất định sẽ làm như thế. Cho nên, cứ nói láo, cứ tiếp tục nói láo.

Cậu không chỉ có tình yêu, cậu còn có gia đình.

Chu Tuệ nghĩ Quả Tri sẽ không lừa gạt mình, cũng sẽ không nói dối, yên tâm cười: "Vậy thì tốt."

Vậy thì tốt, vậy thì tốt sao? Lời của Chu Tuệ vô tình, tựa như bà ấy đang đưa hai tay ra, từ sau lưng đẩy Quả Tri xuống vực sâu thẳm khổ.

Điện thoại của Thời Tây gọi tới, Quả Tri liếc nhìn Chu Tuệ đang đi tới phòng bếp, nhận điện thoại: "Thời Tây!~" Cậu nhẹ nhàng kêu tên Thời Tây một cách ảm áp.

Đầu kia trầm mặc một hồi, hỏi: "Chuyện gì?"

"Không có gì, tớ rất khỏe."

Lúc này, Quả Tri nghe được âm thanh có người mở cửa, cậu vội vàng nói: "Một hồi tớ sẽ gọi lại cho cậu." Nói xong vội vàng bỏ điện thoại di động vào trong túi quần. Quả Vân vừa đi ra ngoài cùng bạn bè uống trà trở về. Ông ngồi ở trên ghế sa lon, bắt đầu xem tivi. Quả Tri ngồi ở cách đó không xa. Lâu lâu Quả Vân sẽ nhìn Quả Tri. Lần trước ở trung tâm mua sắm, thấy chuyện hai tên nam sinh kia, trong đáy lòng của ông lại nổi lên lo lắng bấy lâu ẩn nấp. Ông lo lắng có một ngày Quả Tri sẽ đâm lên vết xe đổ đó, lo lắng đầu óc Quả Tri còn ngu muội muốn cùng nam sinh ở cùng nhau. Bây giờ chỉ cần nghĩ đến, ông liền cảm giác một trận bực mình.

"Chứng kiến cảnh hai tên nam sinh đồng tính bị mọi người phân đối ở trung tâm thương mại lần trước, con có ý kiến gì không?" Quả Vân hỏi thẳng, Quả Tri ngại ngùng cả người, không nghĩ tới đột nhiên sẽ nghênh đón cái câu hỏi này. Cậu trầm mặc không nói, Quả Vân tiếp tục hỏi: "Con cũng cảm thấy bọn họ rất ghê tởm sao?" Lại là một câu hỏi muốn thử dò xét cậu, so với Chu Tuệ còn trực tiếp hơn.

Rất tàn nhẫn! Quả Tri siết chặt tay, muốn mình trả lời sao? Muốn chính miệng mình thừa nhận tình cảm của mình rất ghê tởm sao? Đây là một câu hỏi mà Quả Tri không muốn trả lời, vĩnh viễn cũng không muốn!

"Nhưng ba à, không phải ba dạy con rằng nói xấu người khác là không tốt sao?"

"Còn tùy người. Loại người như bọn họ thì bị mắng là đúng, toàn là những người không biết liêm sỉ." Quả Vân cũng không biết, những lời mà người khác mắng hai tên nam sinh lần trước cũng đánh vào trên người Quả Tri.

"Loại người như vậy không đáng giá để nhận được sự thương cảm từ mọi người." Quả Vân một mực nói ra, khi có chút kích động ông sẽ nói chuyện một cách nghiêm nghị. Quả Tri nghe, loại người như vậy, loại người như vậy, mình cũng là loại người như vậy.

Chu Tuệ ở một bên xen vào: "Anh cũng đừng nói thế, Quả Tri bây giờ có thích nữ sinh. Anh nói chuyện này làm gì."

Quả Vân phản ứng không nhiều, liếc mắt nhìn Quả Tri: "Con cũng đã lớn, chuyện yêu đương như vậy ba cũng không có biện pháp xen vào nhiều. Nhưng mà không thể ảnh hưởng tới việc học, nghe chưa?"

"Dạ!~" Nghe được Quả Tri trả lời như vậy, Quả Vân cũng yên tâm. Ông cũng giống như Chu Tuệ, cảm thấy tính tình Quả Tri như thế sẽ không lừa gạt mình.

Ở nơi này, chỉ trong nháy mắt, Quả Tri đột nhiên xuất hiện cô độc như thế. Trong cái nhà này tựa hồ chỉ có mình và tình cảm không được công nhận của mình, sau đó chính là lời nói dối chất thành đồng.

Đối với chuyện này, thái độ của bọn họ không phải là một mực cũng rất rõ ràng sao? Chỉ có mình Quả Tri, ngây ngốc hy vọng theo thời gian, bọn họ có thể sẽ tiếp nhận một chút, sẽ tha thứ một chút. Nhưng thực tế đánh nát ảo tưởng của cậu, sâu trong nội tâm có một âm thanh đang cười nhạo: "Đừng có nằm mơ, bọn họ sẽ không chúc phúc tình yêu của mày đâu, ngược lại bọn họ sẽ nguyên rủa tình yêu của mày. Đừng có nằm mơ, tỉnh lại đi, mở hai mắt ra nhìn rõ đi."

Quả Vân đi tới phòng bếp giúp Chu Tuệ. Quả Tri đi trở về căn phòng, đóng cửa lại, lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện từ nãy giờ cậu vẫn chưa ngắt điện thoại với Thời Tây. Cậu lần nữa đưa điện thoại di động đặt ở bên tai: "Cậu nghe hết rồi sao?"

"Ừ!~"

"Tớ không phải cố ý nói dối. Tớ không phải là không muốn thừa nhận cảm tình của mình..." Quả Tri muốn giải thích.

"Đừng nói nữa, Quả Tri." Thời Tây nghe được đối thoại của bọn họ, biết gia đình Quả Tri, nhưng hắn có thể làm gì đây? Phóng tới nhà Quả Tri, đánh ba mẹ của Quả Tri một trận, sau đó khóc lớn, quỳ gối cầu xin Quả Vân đồng ý sao? Quả không thực tế, thời cơ còn chưa tới. Bây giờ bất kể là làm gì, cũng sẽ bị từ chối, đem ra làm trò cười mà thôi. Thời Tây quá quen thuộc với thực tế. Người bình thường sẽ bị bắt công trên thế giới đánh chết, nhưng mà quý không phải thuộc về thế gian. Thời Tây một mực ngủ say dưới đất, một ngày nào đó sẽ thức dậy bỏ mọi bất công.

Quả Tri dừng lại, cố buông lỏng, nói sang chuyện khác: "Hơn nữa tớ cũng sợ cây roi của ba, đánh rất là đau."

"Quả Tri, cứ như vậy chờ tôi đi, chờ tôi tự tay bẻ gãy cây roi kia,"

"Ừ, tớ chờ cậu, tớ sẽ một mực chờ cậu." Quả Tri siết chặt điện thoại di động, liều mạng gật đầu, sau đó hốc mắt mờ mờ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thật Sự Rất Thích

Chương 39. Thật sự rất thích

Đôi khi, nhớ một người nào đó còn làm cho chúng ta cảm thấy cô đơn hơn là lúc chúng ta chỉ có một mình.

Thời gian cách xa Thời Tây cũng đã lâu, Quả Tri đối với Thời Tây càng ngày càng cảm thấy nhớ. Cậu muốn nhìn hán ngồi xếp bằng, đặt laptop ở trên đùi; muốn nhìn ngón tay xinh đẹp của hán cầm bút, viết những dòng chữ ngoặc ngoặc lên trên giấy; muốn nhìn hán tập trung viết tiểu thuyết, tập trung đến độ như bỏ quên cả thế giới; muốn biết hán gần đây có sở thích kì quái gì nữa không. Cậu nhớ bộ dáng đẹp mắt của hán, muốn nghe hán chửi mình.

Trong lồng ngực của cậu chứa tràn đầy tình cảm, không còn chỗ trống.

Muốn thấy hán, dù chỉ là một giây cũng được.

Tựa như, chỉ những khi ở cạnh Thời Tây, cậu mới thật sự là chính mình.

Ở trong cửa hàng bận rộn hết một ngày, Quả Tri uống một ngụm nước, sau đó mặc chiếc áo khoác thật dày vào, vừa bước đi ra khỏi cửa liền không nhận được run run người. Thời tiết hôm nay có phần lạnh lẽo. Quả Tri đá văng cục đá nằm trên đường. Cậu một hồi thì nhìn qua bên kia lề đường, một hồi lại nhìn thẳng về phía trước, một hồi lại nhìn một chút khói lạnh tỏa ra từ trong miệng của mình.

Trên đường về nhà sẽ đi ngang qua một công viên cũ kỹ, đa số các thiết bị bên trong đã cũ rách, hư hại. Bởi vì công viên này cũng ở gần nhà, cho nên Quả Tri khi còn bé rất thích đến nơi này chơi. Quả Tri giẫm lên trên lá khô mà đi, hai tay cậu bỏ vào trong túi quần, mắt không ngừng quan sát nơi này. Khi còn bé, cậu thích nhất là trò xích đu ngựa. Vậy mà, sau bao năm, xích đu ngựa đã bị hư hỏng, nằm trên đất chẳng khác nào một đồng phế liệu. Quả Tri trèo lên phía trên ngồi. Cậu nhặt một nhánh cây nhỏ nằm dưới đất lên, tiếp theo là viết hai chữ 'Thời Tây', sau cùng là vô thức mà bật cười lên. Nếu như để Thời Tây thấy, nhất định mình sẽ bị mắng.

Cậu lấy điện thoại di động ra, mở camera lên, tự quay phim chính mình.

"Thời Tây! Là tớ, Quả Tri. Chuyện là như vậy. Ai nha, thật là, chờ tớ một chút." Quả Tri đưa tay phải ra, không ngừng chỉnh camera sao cho có thể quay rõ cậu và cái xích đu ngựa cũ kĩ cậu đang ngồi lên, sau đó nói tiếp: "Chúng ta là người yêu của nhau có đúng hay không? Cho nên, cậu nói thử xem, năm mới cũng phải làm cái gì đó cho nhau, đúng không? Tớ có thể nói một nguyện vọng nhân dịp năm mới có đúng hay không? Cậu có thể quay lại một đoạn video như vậy rồi gửi cho tớ được không? Tớ không muốn xem hình của cậu nữa, tớ muốn nhìn cậu cử động và nói chuyện. Tớ yêu cầu có hơi quá đáng rồi, đúng không?"

Quả Tri kết thúc đoạn video này, vẫn nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, đứng lên, đi tới đi lui ở trong công viên. Cậu suy nghĩ có nên gửi đoạn video này cho Thời Tây hay không. Đột nhiên, cậu quay sang thùng rác bên cạnh: "Mày nói cho tao biết đi, có nên gửi hay không. Nếu như mày cho rằng tao không nên gửi, vậy thì liền động đậy hai cái. Còn nếu như mày cho rằng tao nên gửi, vậy thì đừng động đậy." Đây là cái yêu cầu quý quái gì vậy? Quả Tri, cậu nghĩ rằng thùng rác có thể đi hai bước đúng không?

Thấy thùng rác không động đậy, Quả Tri gật đầu một cái: "Được, là do mày lựa chọn, không phải tao lựa chọn." Nói xong Quả Tri nhấn nút gửi, sau đó bỏ điện thoại di động vào trong túi quần, mang theo nụ cười mà chạy về nhà.

Chu Tuệ thấy bộ dáng thờ hờn hển của Quả Tri: "Con vừa đi đâu thế? Trẻ như thế mới về nhà, nhanh đi rửa tay rồi ăn cơm đi."

"Con đi dạo xung quanh đây một chút. Hôm nay thật là lạnh."

"Đúng vậy, nói không chừng năm nay có thể có tuyết rơi đây." Chu Tuệ nhìn ra ngoài cửa sổ một chút.

Quả Tri cũng cao hứng nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đã mấy năm không thấy tuyết rơi, nếu như tuyết rơi thật thì quá tốt." Chu Tuệ không nhận được cười nói: "Con đó, bên ngoài có thể coi là người lớn, nhưng bên trong so với trẻ con không khác chút nào."

Người một nhà cùng nhau ăn cơm, như thế mới là gia đình thật sự, đây là quy tắc Quả Vân đề ra. Quả Tri gấp thức ăn bỏ vào trong chén, nhớ lại Thời Tây, lúc đi du lịch, ngồi ở trong quán ăn nhỏ, Quả Tri nói rất nhiều, những chuyện cần hoặc không cần thiết cũng đều muốn nói cho Thời Tây nghe, cho

đủ hần không có chút nào đáp lại.

Giống như thường ngày, com nước xong, Chu Tuệ dọn dẹp chén đĩa, Quả Vân lập tức đốt một điều thuốc: "Bạn gái con cũng là học sinh sao?" Ông thờ ra một làn khói trắng.

"Cô ấy là học sinh, thành tích rất tốt, nhưng mà còn chưa phải là bạn gái của con. Con chẳng qua là có chút thích cô ấy mà thôi." Quả Tri lại bắt đầu khó chịu, đứng lên. Những lời nói dối không chút ý nghĩa này từ trong miệng cậu phát ra, chỉ thông qua đại não, không thông qua buồng tim.

"Ừ! Tìm bạn gái, phải tìm một người đáng hoàng, lễ phép. Con xem anh họ của con đấy, lần trước dẫn bạn gái về. Con gái gì đâu mà trang điểm lòe loẹt, ăn mặc chẳng ra gì. Mọi người đều nói nhỏ với nhau, thật là làm cho dòng họ mất mặt."

"Dạ!"

Chỉ có cha mẹ là thật sự thân thích thôi, còn những người khác trong dòng họ chẳng qua là mang cùng dòng máu mà thôi. Nếu như bạn làm chuyện kỳ quái, ánh mắt của bọn họ, lời nói của bọn họ sẽ đổ dồn về bạn. Bất cứ khi nào rảnh rỗi, họ lại lôi ra đề chê bai, chỉ trích.

Loại tình cảm này, muốn tiếp tục, phải đối mặt với rất nhiều chuyện, thật sự rất nhiều.

Rõ ràng đã chuẩn bị tinh thần xong, nhưng việc cần được thừa nhận so với việc chuẩn bị tinh thần còn khó hơn.

Có nhiều người buông xuôi, cũng có nhiều người kiên trì.

Quả Tri không muốn buông xuôi một lần nào nữa. Cậu đã từng buông xuôi, nhưng kết quả thì sao? Cuối cùng vẫn thích Thòi Tây như cũ. Đây là linh hồn, đây là buồng tim, đây là hạnh phúc.

Mặc dù phần tình cảm này có chút không công bằng, nhưng cũng không cô độc, không chỉ riêng mình, mà còn có người khác.

Tiếp nhận sau đó chịu đựng.

Bọn họ trò chuyện với nhau, thời gian trôi qua. Lúc 11 giờ, Chu Tuệ ở ban công thu dọn quần áo đột nhiên gọi Quả Tri: "Quả Tri, mau tới đây, tuyệt rồi!" Quả Tri chạy ra ngoài ban công. Giữa bóng tối đen như mực, những bông hoa tuyết trắng muốt rơi xuống, giống như là thiên sứ giáng trần, cảnh đẹp làm lay động lòng người. Quả Tri đưa tay ra, bông tuyết rơi vào trong lòng bàn tay, hòa tan.

Nơi xa, không biết người nào đốt pháo bông, theo tiếng vang, bầu trời sáng rực rỡ lên.

Quả Vân cũng đi ra, ba người đứng ở ban công nhìn cảnh tuyết rơi đã mấy năm không thấy. Nó thật ra thì cũng không đẹp lắm.

Quả Vân cùng Chu Tuệ trò chuyện, mà lòng của Quả Tri lại xáo động. Trong con người hơi khuếch trương của cậu có tuyết, có pháo hoa ngũ sắc, cũng có cái công viên cũ rách kia. Bên trong công viên cũ rách đó có chiếc xích đu ngựa, ở trên chiếc xích đu ngựa có một người con trai. Sẽ không sai, không thể nào sai. Thòi Tây ngồi ở trên xích đu ngựa, hai tay bỏ vào trong túi quần. Hần biểu cảm lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn pháo bông.

Đây là cái gì cảm giác gì đây? Cơ thể đã có chút nóng.

Hai tay của cậu nắm chặt lan can của ban công. Chu Tuệ thấy biểu cảm của Quả Tri: "Con thật sự thích tuyết như vậy sao?"

"Thích, thích!" Quả Tri nhỏ giọng lặp lại, sau đó thân thể của cậu hơi nghiêng về phía trước, hướng về phía bên ngoài dùng sức kêu, muốn nói với người đang ngồi ở công viên: "Thích, thích, thật sự rất thích!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Muốn Quảng Bá Tình Yêu

Chương 40. Muốn quảng bá tình yêu

Giọng nói của Quả Tri xuyên thấu vào trong đêm tối, vang dội toàn bộ bầu trời đêm, xuyên thấu qua pháo hoa chui vào trong tai của Thòi Tây. Thòi Tây vẫn như cũ ngắm pháo hoa, Quả Tri cũng ngắm pháo hoa. Mặc dù bọn họ ngắm cùng một phong cảnh, nhưng lại có khoảng cách nhất định.

"Cái đứa nhỏ này, đêm khuya rồi, nói lớn như thế làm gì? Nhỡ đánh thức hàng xóm thì phải làm sao bây giờ?" Chu Tuệ nói, Quả Vân cũng nhìn cậu với ánh mắt chỉ trích.

"Không có gì, không có gì."

Điện thoại trong tay của Quả Tri đang rung lên, cậu thừa dịp ba mẹ không có chú ý, lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn lên đọc: "Cậu có cần phải ngu xuẩn như thế không? Viết lên đất toàn là những cái quỷ quái!"

Khi đó, Quả Tri dùng nhánh cây để viết lên đất, không chỉ viết tên Thời Tây, cậu còn viết cả một câu nói: Thời Tây, cậu là thiên sứ của tớ, vĩnh viễn.

Quả Tri cười, cười ngọt như vậy.

Cậu đã sớm biết, nếu như bị Thời Tây thấy, hẳn nhất định sẽ chửi mình.

Không bao lâu sau đó, Quả Vân và Chu Tuệ trở lại trong nhà. Quả Tri vẫn như cũ đứng ở bên ngoài. Nếu như có thể, cậu thật muốn nhảy xuống dưới, bất kể độ cao như thế nào, bất kể ba mẹ mình, chỉ muốn nhảy xuống, chỉ muốn nhào lên trên người Thời Tây, ôm chặt lấy Thời Tây.

Nhưng, cậu không thể.

"Con còn phải xem bao lâu? Mau vào trong, bên ngoài lạnh lẽo lắm!" Chu Tuệ đã chuẩn bị ngủ.

"Dạ!" Quả Tri đáp ứng.

Thời Tây đứng lên. Đèn đường soi rọi lên hắn, tạo ra cái bóng thon dài nằm ở trên đất, vô cùng mỉa mai. Hắn đi tới nơi bóng tối, điện thoại di động thông báo có tin nhắn mới.

【Đừng đi, Thời Tây, chờ tớ!】

Thời Tây vẫn như cũ đi về phía trước, biến mất ở nơi bóng tối.

Quả Tri đánh răng ở phòng tắm, trong lòng thấp thóm bất an. Cậu không muốn Thời Tây rời đi. Vốn chỉ là muốn nhìn thấy hắn thông qua video, nhưng bây giờ, được thấy Thời Tây bằng xương bằng thịt ở một khoảng cách không xa cũng không gần, cậu lại nảy sinh lòng tham, muốn nhiều hơn, muốn được nói chuyện với hắn.

Lúc đi ngang qua phòng ngủ của ba mẹ, cậu đứng ở đó một hồi, nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, cậu đành đi ra ban công. Cái bóng của Thời Tây đã không còn ở xung quanh đây, Quả Tri cố chấp đứng ở ban công, ngay cả hoa tuyết bay tán loạn cũng nhìn thấy sự mất mát trong lòng cậu. Hồi lâu, Quả Tri đứng lên, xoa xoa đôi chân hơi tê cứng. Cậu không muốn quan tâm chuyện ba mẹ mình đã ngủ rồi hay là chưa nữa. Cậu mở cửa chính, đi ra ngoài. Mong muốn được gặp Thời Tây giày xéo ở trong ngực, vô cùng mãnh liệt. Ngay cả áo khoác cậu cũng không kịp mặc vào, vội vàng chạy ra ngoài kia.

Quả Tri đứng giữa công viên trống trải. Chữ viết xóc xếch trên đất vẫn còn đó; chiếc xích đu ngựa cũ nát, cô đơn và cái thùng rác cũng vẫn còn đó, chẳng qua là không có Thời Tây.

"Thời Tây!" Quả Tri nhẹ nhàng kêu tên Thời Tây. Khí lạnh từ trong miệng phả ra rất nhanh đã tiêu tán. Biết rõ hắn đã đi rồi, lại cố chấp chạy tới đây.

"Chuyện gì?" Giọng nói lãnh đạm từ nơi bóng tối truyền tới, giống như cảm dỗ của ma quỷ. Quả Tri hoảng hốt quay đầu. Cậu không thấy được Thời Tây, chỉ có thể nhìn thấy bóng tối đáng sợ. Nhưng Quả Tri cắn cắn môi dưới, sau đó toét miệng cười. Cậu chạy tới nơi bóng tối. Nơi nào có Thời Tây, cho dù là địa ngục, Quả Tri cũng sẽ không chút do dự, mỉm cười và đuổi theo.

Xuyên thấu qua ánh sáng loáng thoáng của ánh trăng, Quả Tri thấy được Thời Tây ngồi ở ven đường, chân của hắn duỗi thẳng, hai tay chống xuống đất, hơi nghiêng đầu nhìn Quả Tri. Bọn họ, ai cũng không thấy rõ mặt của nhau. Quả Tri chạy đến gần Thời Tây, ngồi ở bên cạnh hắn, lại xê dịch sang bên phải một chút, cùi chỏ của cậu đụng chạm vào cánh tay của Thời Tây.

"Thời Tây, tớ cho cậu biết, tớ giúp cậu chụp rất nhiều hình. Trong kì nghỉ đông của mình, tớ làm rất nhiều chuyện, nào là quét dọn phòng, nào là đi làm thêm ở nhà hàng thức ăn nhanh. Còn kì nghỉ đông của cậu thì như thế nào? Có ý tưởng viết tiểu thuyết mới sao? Có cảm hứng viết sao? Cậu đã đọc quyển sách mà tớ tặng chưa?" Có rất nhiều lời muốn nói, Quả Tri không kịp sắp xếp thứ tự, một lèo hỏi Thời Tây.

"Tôi không muốn trả lời câu hỏi ngu xuẩn!"

"Vậy cậu chọn câu hỏi không ngu xuẩn để trả lời đi!"

"Không chọn được!"

Quả Tri dè bĩu môi, thân thể bị ám áp bao trùm. Thời Tây cởi áo khoác ra, đắp lên người Quả Tri. Quả Tri đang muốn nói chuyện, bị Thời Tây cắt đứt: "Câm miệng, tôi không muốn nghe những lời tình cảm."

"Nhưng chẳng phải cậu cũng đang làm động tác tình cảm đó sao?" Vấn đề Quả Tri đưa ra có chút nghịch ngợm.

Thời Tây đưa tay, lấy cái áo khoác lại: "Vậy trả áo lại đây!"

Quả Tri cũng nắm thật chặt: "Đừng hòng lấy lại!" Thời Tây buông tay, khẽ đẩy đầu của Quả Tri ra. Đầu của Quả Tri bị đẩy ra xa, nhưng sau đó cũng thu trở về. Cậu dựa đầu vào vai của Thời Tây, tay của cậu nắm thật chặt quần áo của Thời Tây: "Thời Tây, cậu thật là lợi hại! Những lúc tớ cảm thấy vô cùng cô đơn, vô cùng chán nản, chỉ cần vừa nhìn thấy cậu, tâm tình liền trở nên tốt hơn." Quả Tri cảm thán.

"Đó là do đầu óc của cậu quá đơn giản!"

"Không không, đó là do cậu quá lợi hại!" Quả Tri áp một bên mặt vào cánh tay của Thòi Tây, dùng sức hít hít: "Trên người của cậu có hơi thở êm dịu."

"Đừng nói những lời khó hiểu!"

"Nhưng tớ chính là muốn khen cậu."

"Nhưng tôi cũng không muốn cho cậu khen."

"Nhưng tớ phải khen cậu. Tớ cứ như vậy thích cậu."

Thòi Tây đưa tay hứng hoa tuyết, sau đó dùng cái tay đó che ánh mắt của Quả Tri lại.

"Hoa tuyết lạnh lạnh rất dễ chịu!" Quả Tri ngẩng đầu lên, nhủ mặt.

Thòi Tây khôi phục tư thế ban nãy, hai tay chống đất, hơi nghiêng về phía sau, nhìn bầu trời. Thật ra thì trên bầu trời cũng không có gì để nhìn. Hoa tuyết rơi xuống, rơi vào sợi tóc của hắn, rơi vào gương mặt dễ nhìn, dễ rung chuyển trái tim tất cả mọi người của hắn. Quả Tri học theo bộ dáng của Thòi Tây, cũng đặt hai tay xuống đất, nhìn bầu trời. Đầu ngón tay của bọn họ cũng hơi tiếp xúc nhau.

"Quả Tri, cho dù là một giây, có bao giờ cậu nghĩ tới chuyện từ bỏ chưa?" Giọng nói nhàn nhạt.

"Không có!" Quả Tri liền cười. Cậu luôn cười, luôn cười như vậy: "Tớ không có tư cách đi trách cứ những người đồng tính như chúng ta. Mỗi người đều có nỗi khổ tâm riêng, bọn họ muốn từ bỏ đương nhiên cũng có lý do. Nhưng tớ chính là không muốn từ bỏ. Tớ muốn đem tình cảm của chúng ta quảng bá khắp nơi, để cho người đồng tính luyện ái trên toàn thế giới lấy đây làm động lực, cùng nhau kiên trì đấu tranh cho hạnh phúc của mình. Được như vậy, tớ sẽ rất rất hạnh phúc!"

Cậu vẫn ngây thơ giống như xưa, đối với tất cả mọi chuyện đều cảm thấy rất tốt đẹp. Trong mắt cậu chỉ toàn là cái nhìn tích cực. Thòi Tây đã từng khinh bỉ sự ngây thơ. Thòi Tây quay đầu nhìn gương mặt đỏ của Quả Tri, ở dưới ánh trăng, so với ánh trăng còn sáng tỏ hơn, lạc vào tầm mắt Thòi Tây, Quả Tri tính tình yếu ớt nhưng lại kiên cường.

"Lại đang nói những lời ngu xuẩn!" Lời này vừa nói xong, một giây kế tiếp, ngón tay của Thòi Tây bao trùm ngón tay của Quả Tri: "Thật là không có biện pháp ngăn cản cậu. Quả Tri, mong muốn ngây thơ lần này cứ để tôi giúp cậu thực hiện đi!"

Đây là cam kết, đúng không? Lòng của Quả Tri bị những lời này bóp nghẹn đến đau nhưng lại rất hạnh phúc. Cảm xúc của cậu thúc giục hành động. Cậu tiến tới gần Thòi Tây, khẽ hôn cổ của Thòi Tây: "Cảm ơn cậu, Thòi Tây! Tớ yêu cậu, Thòi Tây!"

"Tôi biết!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Tổng Kết Cuối Năm

Chương 41. Tổng kết cuối năm

Lúc phải chia tay nhau, Quả Tri không dám nói lời từ biệt, chỉ đưa cho Thòi Tây một phong thư chứa rất nhiều tấm ảnh, sau đó liền chạy đi. Cậu chạy vào thế giới của Thòi Tây, cũng chạy ra khỏi thế giới của hắn. Chỉ có tốc độ như vậy mới có thể hóa giải tâm trạng mong đợi và luyến tiếc trong lòng cậu. Về đến nhà, sau khi thận trọng đóng cửa lại, cậu mới phát hiện mình vẫn còn mặc cái áo khoác của Thòi Tây. Cậu không khỏi có chút bận tâm, trở về phòng, ngã xuống giường, gửi cho Thòi Tây một tin nhắn.

【 Thòi Tây, cậu không thể chết vì bị lạnh cứng. 】

Tin nhắn của cậu không được ai trả lời. Thòi Tây cũng không phải là người thích trả lời tin nhắn. Điện thoại di động của hắn không dùng để liên lạc, mà giống như một vật trang trí, đặt bên cạnh máy laptop chỉ để đề mảy mò giấy lại.

Quả Tri nằm ở trên giường, hai tay bỏ vào hai cái túi của cái áo khoác, mới phát hiện bên trong có một tờ giấy. Cậu cầm tờ giấy kia, nhìn chăm chú vào trần nhà do dự. Đây là đồ đặc của Thòi Tây, nếu như mình đọc nó, như thế có xâm phạm quyền riêng tư cá nhân của hắn không? Cậu luôn là người biết rõ đạo lý, cậu biết rằng không nên xâm phạm tài sản của người khác. Nhưng mà, Thòi Tây không phải là người khác, mà là người cậu yêu. Cậu lại gửi thêm một tin nhắn cho Thòi Tây.

【 Trong áo khoác của cậu có một tờ giấy, tớ có thể đọc không? Nếu như cậu không trả lời lại, tớ coi như cậu đồng ý. 】

Quả Tri nhìn chằm chằm màn hình, đợi năm phút. Bình thường vào thời gian này, cậu chắc chắn đã đi ngủ từ lâu rồi. Nhưng mà hôm nay, cậu lại không có chút buồn ngủ nào. Sau khi xác định Thòi Tây không có trả lời, cậu lấy tờ giấy kia. Là tờ giấy có chút quen thuộc, trên đó viết 'Gửi Thòi Tây...'

Thì ra là tờ giấy này. Lúc ấy, Quả Tri viết cho Thòi Tây một lá thư. Thì ra là hẳn lúc nào cũng mang theo bên cạnh.

Quả Tri thận trọng mở tờ giấy ra, trên giấy có hình nhân vật hoạt họa mà cậu đã vẽ, còn có những lời văn sến sẩm, ngốc nghếch. Quả Tri không khỏi dấm giương, oán giận mình: "Mình rốt cuộc đã viết cái quái quỷ gì đây!!" Cậu đột nhiên nhìn câu cuối cùng trong lá thư.

(Ai nha, không nghĩ ra được, làm sao bây giờ, bảo bối!) Dòng chữ cuối cùng kia bị Quả Tri cố tình làm mờ đi, lại bị Thòi Tây khoanh tròn, bên cạnh cộng thêm một câu: Nếu như cậu có thể mặt dày viết ra như thế, cậu còn sợ tôi thấy sao?

Quả Tri kéo chân lên đắp qua khỏi đầu, khúc khích cười lên. Có người nói, những người đang yêu chẳng khác nào bị bệnh thần kinh, quả nhiên là như vậy.

Đừng quá cứng chịu tở, tở sẽ thất thường, lúc nào cũng gọi cậu như vậy, tuyệt đối là như vậy.

Quả Tri ôm cái ý niệm này, đem lá thư đặt ở trên ngực, cứ như thế mà ngủ thiếp đi.

Mấy ngày sau đó chính là giao thừa. Nhà của Quả Tri trở nên náo nhiệt lên. Những đứa trẻ con chạy giỡn khắp phòng, những người đàn ông đứng ở ban công hút thuốc lá nói chuyện phiếm, còn phụ nữ thì khuấy quần ở phòng bếp chuẩn bị đồ ăn. Thịnh thoảng từ phòng bếp sẽ truyền tới tiếng cười rộn ràng. Đường tỷ Quả Nhược ôm một bịch lớn khoai tây chiên ở trước ngực, vừa ăn xem ti vi. Sau khi chào hỏi khách xong, Quả Tri ngồi ở bên cạnh Quả Nhược: "Đường tỷ!" Quả Tri phát ra thanh âm than thở, Quả Nhược liếc cậu một cái: "Chuyện gì?"

"Hôm nay chị cũng biết chải đầu!"

Quả Nhược cầm một miếng khoai tây chiên trong bịch lên, ném tới Quả Tri. Quả Tri nhặt miếng khoai tây chiên rơi trên quần áo của mình, bỏ vào trong miệng: "Đường tỷ, chị hành động như vậy là không thể được. Lần trước em có lòng tốt, tranh thủ để cho Thòi Tây đem chị viết thành kỹ nữ. Nhưng mà lại bị Thòi Tây cự tuyệt, thật đáng tiếc, bỏ lỡ cơ hội được làm kỹ nữ. Chắc là do hành động này của chị."

"Đúng vậy, chị thật sự là cả trong mơ cũng muốn làm kỹ nữ." Quả Nhược nói với ý châm chọc. Quả Tri tưởng thật, an ủi Quả Nhược: "Không quan trọng, biểu tỷ, còn có rất nhiều cơ hội thực hiện mơ ước."

Quả Nhược lần nữa ném miếng khoai tây chiên tới Quả Tri, không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, hỏi: "Thòi Tây viết tiểu thuyết?"

"Đúng vậy! Bây giờ chẳng qua là tùy tiện viết thôi, sau này hẳn sẽ viết một bộ tiểu thuyết hay nhất, sau này hẳn sẽ trở thành một nhà văn nổi tiếng." Trong giọng của Quả Tri không che giấu được kiêu ngạo.

"Bây giờ em đang khoe bạn trai của mình sao?"

"Hắn đáng giá để em khoe. Cho dù sau này, lúc giới thiệu hẳn với ba mẹ của em, em cũng sẽ kiêu ngạo nói, ba mẹ à, đây là bạn trai của con."

"Sau đó ba em liền đánh em một bữa." Quả Nhược chẳng qua là nói giỡn, cô không biết chuyện trước kia của Quả Tri. Đây là bí mật của gia đình Quả Tri. Sắc mặt Quả Tri thay đổi, nhưng rất nhanh lại khôi phục. Cậu nhẹ nhàng cong khóe miệng lên: "Nếu như ngay cả bản thân em cũng không cảm thấy kiêu ngạo, người đó có thể thay em kiêu ngạo?"

"Em không sợ?"

"Em, em thật ra thì sợ chết đi được."

Quả Nhược bỏ một miếng khoai tây chiên vào trong miệng: "Không quan tâm, chị sẽ vừa ăn khoai tây chiên vừa ngồi bên cạnh xem hết bộ phim này."

"Chị không muốn giúp em sao?!"

"Đây là chuyện người khác có thể nhúng tay sao?"

"Nhưng mà nói không chừng có chị ở đây bên cạnh sẽ giúp em cố gắng lên. Em sẽ có nhiều dũng khí hơn."

"Mục tiêu của chị là tích trữ chất béo, không có sức lực làm chuyện như vậy."

Chu Tuệ bụng một mâm lớn dưa hấu lên: "Nào nào, ăn dưa hấu thôi." Mọi người liền lại bàn ngồi. Những đứa trẻ con nóng lòng, trực tiếp lấy tay cầm một miếng dưa hấu lên, bỏ vào trong miệng. Quả Vân lấy rượu ra, chào hỏi khách. Quả Tri chụp hình miếng dưa hấu trước mặt mình lại, len lén gửi cho Thòi Tây. Luôn có rất nhiều chuyện dù là nhỏ nhặt, cậu đều muốn cùng hẳn chia sẻ.

"Dòng họ chúng ta nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có Quả Tri là có tiền đồ nhất. Vừa nghe lời, vừa chuyên cần." Ba của Quả Nhược uống một hớp rượu, khích lệ Quả Tri.

Quả Vân lắc đầu: "Không có tốt như thế đâu. Quả Nhược cũng không thua kém gì."

"Quả Nhược sao? Nó cả ngày lẫn đêm đều rất lười. Tiếp tục như vậy nữa, tôi lo lắng sau này sẽ không có ai dám lấy nó đâu."

Những người khác cười ầm lên, Quả Tri chỉ lo ăn. Cậu không muốn nghĩ nhiều. Một ngày nào đó cậu sẽ khiến cho ba mẹ thất vọng, khiến cho tất cả mọi người thất vọng, cậu cương bách mình không thèm nghĩ đến chuyện sẽ phát sinh sau này nữa. Quả Tri ăn xong liền rời bàn. Những người khác còn náo nhiệt trò chuyện. Quả Tri đứng ở ban công, lấy điện thoại di động ra.

Cậu nằm trên lan can, bấm số điện thoại của Thời Tây. Đầu kia mới vừa nhận máy, Quả Tri liền hỏi: "Cậu làm gì mà không trả lời tin nhắn của tớ?"

"Sự thông minh của tôi không cho phép tôi làm chuyện đó."

"Tin nhắn của tớ cũng đâu phải là cái gì ngu ngốc đâu. Gửi nhiều như vậy, ít nhất cũng phải trả lời một cái đi!" Quả Tri trề môi, bàn chân nhẹ nhàng đá lan can một cái.

Thời Tây không lên tiếng, Quả Tri nói tiếp: "Đừng nghĩ một câu nói có thể đánh lừa tớ. Ngày cuối cùng của năm nay cậu lại đã kích tớ. Cậu góp một phần vô cùng không tốt cho tổng kết cuối năm của tớ."

"Quả Tri, tôi không trả lời cậu, không có nghĩa là cậu không quan trọng, biết chưa?"

Lời này đột nhiên xuất hiện, không có được sự cho phép của Quả Tri đã xông vào thân thể của Quả Tri: "Tớ biết rồi!"

"Cậu nói cậu không dễ bị đánh lừa sao? Vậy mà chỉ một câu nói đầu tiên đã có thể đánh lừa cậu."

"Cậu! Cậu! Cậu không phải là một người đứng đắn!" Năm nay thật muốn khuyên nhủ Quả Tri nên tăng cường công lực mắng chửi người khác. Quả Tri áp điện thoại di động dán thật chặt lên má trái. Cậu xoay người, nhìn vào phòng khách, nhìn cây roi ở trong góc tường. Ngón tay lạnh như băng của cậu đưa vào trong quần áo, chạm tới vết thương.

"Thời Tây, năm mới vui vẻ."

"Cậu cũng vậy!"

Khi có một người yêu, cho dù phải chịu nhiều thống khổ, cho dù phải trả giá đắt, tất cả đều là những điều có ý nghĩa.

Năm nay cũng muốn kết thúc nhanh chóng. Năm nay gặp được Thời Tây, cho nên năm nay, tổng kết cuối năm chỉ có hai chữ: tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thời Tây (2)

Chương 42. Thời Tây (2)

Thời Tây rời khỏi thành phố nơi Quả Tri ở, trở về nhà của mình ở một thành phố khác. Con đường xa lạ, bấy người xa lạ... Thời Tây móc cái chìa khóa có chút xa lạ ra, mở cửa, bước vào ngôi nhà thậm chí có chút xa lạ này.

Trong phòng khách bày đầy đồ, hiện lên có chút xóc xếch. Ai cũng sẽ không lãng phí thời gian để đi thu dọn. Chỗ ở của bọn họ không có cố định, còn tùy vào tâm trạng, nếu họ cao hứng lên liền từ thành phố này dời đến một thành phố khác. Một người phụ nữ có khuôn mặt đẹp nhưng biểu cảm lại lạnh lùng ngồi trên ghế sa lon. Bà chính Đan Y, người đã sinh ra Thời Tây. Trước mặt bà là một tách trà thơm ngon. Bà cúi đầu nhìn văn kiện, cũng không có ngẩng đầu nhìn Thời Tây, chẳng qua là nhẹ nhàng hỏi: "Về rồi sao?"

"Đúng!~"

Đan Y sẽ không hỏi tới chuyện Thời Tây đi đâu, đi làm cái gì. Đối với bà mà nói, con cái phải tự lập từ nhỏ mới có thể hiểu hết cái xã hội này. Đan Y không giống như những người phụ nữ khác, bà rất có chủ kiến, không thích bị khuôn phép trói buộc. Năm 16 tuổi, bà không để ý tới sự phản đối của người nhà, đã bỏ trốn cùng ba của Thời Tây. Thế nhưng, bà không phải vì chạy theo tiếng gọi con tim, bà chẳng qua là cần có người mang mình thoát khỏi gia đình. Sau đó, bà dựa vào tài năng đặc biệt của mình để thiết kế quần áo. Đến bây giờ, bà đã có công ty của mình, bà cơ hồ độc lập đến đáng sợ, giống như không cần bất cứ kẻ nào.

Thời Tây liếc mắt sang bên trái của phòng khách, nhìn căn phòng đầu tiên. Cửa phòng đóng chặt, ở bên dưới truyền ra một chút ánh sáng: "Ông ấy ở bên trong bao lâu rồi?"

"Một ngày."

Lúc này cửa phòng mở ra, một người đàn ông gầy gò đi ra. Mặc dù chưa cạo râu ria dưới cằm, mặc dù vẻ mặt hơi mệt mỏi, nhưng không thể giấu bớt bộ dáng trưởng thành và đẹp trai của ông ấy chút nào. Người này chính là người đã đặt tên cho Thòi Tây lúc hắn vừa chào đời. Ông là một người làm nghệ thuật không có danh tiếng. Những người khác không có tâm, tạo ra những tác phẩm nghệ thuật chạy theo trào lưu, lợi nhuận lại bán được giá rất cao. Còn ông, ông dùng hết tâm huyết trong lòng để sáng tác nhưng không nhận được bất kỳ sự thương thức nào đến từ người khác. Tác phẩm của ông giống như rác rưởi, không người quan tâm tới. Thời trẻ, ông đã rất tức giận trước sự bất công này, bây giờ ông đã chuyển đổi sang trạng thái chết lặng. Ông chán chường ngồi xuống ghế.

Hai người này thật ra cũng chưa có kết hôn. Ai cũng không muốn bị trói buộc lẫn nhau, ai cũng cảm thấy tờ giấy kết hôn kia chẳng có ý nghĩa gì.

Ngôi nhà này được tạo thành bởi sự độc.

Chỉ có cảnh tượng như thế Thòi Tây mới không cảm thấy xa lạ. Hắn lấy mấy vi tính xách tay ra, Thòi Trụ đưa ngón tay lau mồ hôi trên trán, nhìn Thòi Tây: "Học xong lớp mười hai rồi sao?" Thòi Tây cũng không trả lời, gõ bàn phím. Nếu như không làm thì Thòi Tây cũng không phải là không có chút tình cảm nào, có lẽ hắn sẽ vì cái vấn đề này có chút đau đầu.

Đan Y nhìn chòng chọc Thòi Trụ một cái." Lần trước không phải đã nói rồi sao, năm nay Thòi Tây đã lên đại học."

"Phải không? Có thể lúc ấy đang làm chuyện khác, không có chú ý lắng nghe." Ông bình thản nói.

Thòi Tây lớn lên ở nơi này. Khi còn bé, hắn thường không thấy được Đan Y, mà Thòi Trụ lại thường tự nhốt mình ở trong phòng. Thòi Tây bị bỏ rơi một mình trong phòng khách. Đối với một đứa trẻ mà nói căn phòng khách trống rỗng này chẳng khác nào một con dã thú khổng lồ đang an tĩnh chờ thời cơ cắn nuốt hắn cùng sự cô độc và sợ sệt của hắn. Hắn cần tìm một món đồ làm bạn, cho dù là hư cấu. Hắn nhặt cây bút rơi dưới đất lên, bắt đầu viết chữ lên trên văn kiện của Đan Y và lên trên các bức vẽ của Thòi Trụ. Có lẽ là trả thù, có lẽ là trút giận.

Theo thời gian, càng ngày càng lâu, con người Thòi Tây càng ngày càng lạnh như băng, tình cảm của hắn cũng biến mất hầu như không còn. Hắn viết tiểu thuyết, không ngừng viết vào mỗi đêm khuya.

Cho đến khi, cho đến khi gặp Quả Tri.

Quả Tri gọi tên của mình hết lần này tới lần khác mà không biết chán, tựa như đang thúc giục tình cảm của mình lần nữa tái sinh. Sự ngây thơ của Quả Tri làm cho người ta chán ghét; những lời khích lệ không có lý do chính đáng của Quả Tri làm cho người ta chán ghét; nụ cười quá mức thuần khiết của cậu ấy làm cho người ta chán ghét. Từng muốn hủy diệt ngây thơ của cậu ấy, nụ cười của cậu ấy, nhưng khi cậu ấy ở trước mặt mình khóc thút thít, mình lại đau lòng.

Bàn tay ác ma kia, từng muốn dùng nó để hủy diệt Quả Tri, bây giờ lại dùng để ôm Quả Tri vào trong ngực.

Vì vậy, tình cảm của Quả Tri cứ mãnh liệt như thế mà chui vào thân thể của Thòi Tây.

Nếu như hủy diệt cậu ấy không được, vậy thì chuyển sang bảo vệ cậu ấy đi.

Ngày hôm nay, bọn họ dùng cơm ở bên ngoài. Đồ ăn kiểu Tây bày trên bàn, xung quanh là giai điệu của một ca khúc sôi động. Gia đình của bọn họ cũng không giống với những gia đình khác. Bọn họ sẽ không cùng nhau bàn chuyện gia đình hay những chuyện của người khác, đương nhiên cũng sẽ không tâm sự những gì trong lòng với nhau.

Đan Y dùng ngón tay mảnh khảnh cầm cái ly lên, quơ quơ, uống một hớp rượu, nét mặt cùng giọng nói của bà đều lạnh lùng: "Thòi Tây, cần gì sao?"

Thòi Tây tựa vào lưng ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ồ chỗ các người từ lâu đã không có thứ tôi cần."

Thòi Trụ quan sát biểu cảm của Thòi Tây nhưng biểu cảm của Thòi Tây lại không cách nào để cho người khác đoán ra được bất kỳ suy nghĩ gì của hắn. Thòi Trụ vẫn là muốn hỏi một vấn đề mà ông đã muốn nói ra khỏi miệng từ lâu: "Con hận chúng ta sao?"

Đan Y và Thòi Trụ có chút bất đồng, lại có chút giống nhau. Bọn họ đều không hiểu được cách làm cha mẹ. Lúc trước, hai người còn rất trẻ, đối với sự tồn tại của Thòi Tây không biết ứng xử như thế nào. Họ cho hắn vật chất, nhưng không cách nào cho hắn tình cảm của một gia đình. Đến đến sau khi Thòi Tây lớn lên, hắn bất đồng, Đan Y và Thòi Trụ cũng cảm nhận được, lại càng không biết có thể cho hắn cái gì. Ban đầu bọn họ cự tuyệt hắn, hiện tại hắn cự tuyệt bọn họ.

Bọn họ rất ích kỷ, chỉ quan tâm cảm nhận của mình. Đan Y chỉ muốn dùng tất cả để thỏa mãn khát khao tự do của mình, còn Thòi Trụ lại chỉ quan tâm đến chuyện tại sao tác phẩm của mình không nhận được sự thương thức từ người khác. Cả hai đều quên mất Thòi Tây.

Gương mặt đẹp mắt của Thòi Tây bị phản chiếu trên cửa sổ. Hắn nhìn xuống lầu dưới, nhìn dòng người cùng những chiếc xe qua lại vội vã. Hắn nói: "Dùng từ hận là quá nghiêm trọng rồi. Các người đối với tôi mà nói, chỉ khác với người ngoài một chút thôi: máu mủ."

Điện thoại di động không đúng lúc vang lên, vừa nhấn nút nghe, liền nghe được giọng nói của Quả Tri: "Cậu làm gì mà không trả lời tin nhắn của tớ?"

"Sự thông minh của tôi không cho phép tôi làm chuyện đó."

"Tin nhắn của tớ cũng đâu phải là cái gì ngu ngốc đâu. Gửi nhiều như vậy, ít nhất cũng phải trả lời một cái đi!"

Thời Tây không lên tiếng, vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả Tri nói tiếp: “Đừng nghĩ một câu nói có thể đánh lừa tớ. Ngày cuối cùng của năm nay cậu lại đã kích tớ. Cậu góp một phần vô cùng không tốt cho tổng kết cuối năm của tớ.”

Thời Tây ở trước mặt Đan Y và Thời Trụ nhàn nhạt nói: “Quả Tri, tôi không trả lời cậu, không có nghĩa là cậu không quan trọng, biết chưa?”

“Tớ biết rồi!”

“Cậu nói cậu không dễ bị đánh lừa sao? Vậy mà chỉ một câu nói đầu tiên đã có thể đánh lừa cậu.”

“Cậu! Cậu! Cậu không phải là một người đứng đắn!”

"Thời Tây, năm mới vui vẻ."

"Cậu cũng vậy!" Thời Tây dịu dàng nói.

Thời Tây cúp điện thoại, tâm tình của hắn, có lẽ bây giờ không tính là quá tệ.

Đan Y uống một hớp rượu, sau đó nói: "Người yêu sao?" Bà chẳng qua là tùy ý nói ra câu hỏi, cũng không có khát vọng nhận được câu trả lời.

"Nếu không quan tâm, cũng không cần phải làm bộ hỏi tôi!"

Thời Tây đã từng muốn vứt bỏ toàn thế giới, nhưng mà bây giờ, trong cái thế giới này lại có một thứ hắn không cách nào vứt bỏ được.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Sau Đây, Sau Đây

Chương 43. Sau đây, sau đây

Trong phòng khách có treo tấm lịch. Đây là tấm lịch do người khác tặng cho gia đình Quả Tri nhân dịp năm mới. Quả Tri dùng bút đỏ khoanh tròn một ngày trên đó. Chỉ còn ba ngày nữa là tựu trường. Cậu chăm chú nhìn vào tấm lịch, sau đó lẩm bầm lầu bầu nói: "Tại sao ngày tựu trường còn xa quá vậy?"

Quả Vân nghe được rất là vui mừng, không nghĩ tới Quả Tri ham học như vậy. Con nhà người khác thì hy vọng kì nghỉ tết có thể kéo dài thêm mấy ngày để thỏa sức vui chơi, còn con của mình lại chỉ hy vọng ngày đi học có thể đến sớm một chút. Ông không khỏi có chút tự hào đối với sự giáo dục của mình. Nhưng rốt cuộc tại sao Quả Tri muốn đi học sớm, chỉ có chính cậu ấy biết.

Quả Vân gạt tàn thuốc lá, hỏi: "Năm nay tiền lì xì con nhận được cũng không ít, phải không?" Trong dòng họ của Quả Tri, không phân biệt tuổi tác, chỉ cần vẫn còn đang đi học thì sẽ nhận được tiền lì xì.

"Dạ!"

"Ba ngày nữa là đi học, ngày mai đến ngân hàng gửi tiết kiệm đi."

"Con biết rồi ạ!"

"Gửi số tiền lương mà con kiếm được khi đi làm thêm luôn đi. Không nên dùng tiền một cách tùy tiện. Năm ngoái mua cái máy chụp hình. Cái đó có lợi ích gì không? Mỗi lần con điện thoại cho ba đều nói cần tiền, hỏi con, con nói mua bút, con học đại học cần dùng nhiều bút như vậy sao? Kiếm tiền rất cực khổ, những đứa trẻ bây giờ thật là không biết tiết kiệm được." Ông lại bắt đầu đứng lên nói huyền thuyên.

"Máy chụp hình rất hữu dụng, có thể chụp hình."

"Chụp hình có ích lợi gì? Nó có thể hỗ trợ cho việc học tập của con sao? Tiết kiệm tiền để sau này lo cho tương lai, dùng để gây dựng sự nghiệp, hoặc là dùng vào những trường hợp quan trọng." Quả Vân đối với sự mạnh miệng của Quả Tri có chút bất mãn. Quả Tri liền không nói thêm gì nữa, chẳng qua là gạt đầu.

Ban đêm, Quả Tri nằm ở trên giường, cậu lẩn qua lẩn lại nhiều lần, cuối cùng ngồi dậy, lấy số tiền cậu cất ở dưới cái gối ra đếm một lần. Cậu cảm số tiền trên tay, suy tư một số chuyện, một số chuyện rất quan trọng. Qua hồi lâu, cậu mới cất tiền lại chỗ cũ, tiếp tục ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Quả Tri rời giường thật sớm, bỏ tiền và thẻ ATM vào trong balô. Chu Tuệ đã làm xong bữa ăn sáng, Quả Tri vội vàng ăn xong liền ra cửa. Nhiệt độ bên ngoài lạnh đến cóng người, Quả Tri run rẩy, lấy cái nón của cái áo khoác trùm lên đầu.

Trong ngân hàng có không ít người, lộ ra có chút chật chội. Bảo vệ chấp tay sau lưng, canh chừng xung quanh. Một ông cụ vẻ mặt có chút buồn đứng chờ lấy giấy tờ, một người nông dân lần đầu tiên mở tài khoản ngân hàng.... Những người khác nhau với những hành động khác nhau tạo thành một phần của cuộc sống.

Cuộc sống luôn có rất nhiều chuyện. Trong mắt Quả Tri, cậu cảm thấy có tiền sẽ có tất cả, có tiền thì có thể tồn tại, thật tốt.

Quả Tri lấy số thứ tự xong liền đi ra bên ngoài ngân hàng, đứng ở đó chờ tới lượt mình. Bởi vì thời tiết giá rét, cậu vừa run lấy bầy vừa tiếp tục suy nghĩ tới vấn đề tới hôm qua, giống như đang do dự có nên cướp ngân hàng hay không. Tình yêu của cậu đang bị đạo đức của cậu tra khảo.

Bây giờ ba mình không biết mình năm nay có bao nhiêu tiền, nếu như mình gửi ngân hàng một số tiền ít hơn, chắc ông ấy cũng sẽ không phát hiện. Trong lòng cậu nghĩ như vậy, vì ý tưởng bất chính của mình mà thấp thòm. Cuối cùng cậu bấm dây số quen thuộc, chuông điện thoại vang lên rất lâu mới có người trả lời: "Thời Tây!"

Thời Tây đang ngủ, cau mày đặt chiếc điện thoại ở bên tai, không nói chuyện.

"Thời Tây! Thời Tây!" Không nghe được trả lời, Quả Tri không ngừng la lên.

"Câm miệng!"

"Tớ có thể hỏi cậu một chuyện quan trọng hay không?"

"Tôi có thể cúp điện thoại hay không?"

Quả Tri coi thường lời của Thời Tây, nói tiếp: "Số tài khoản ngân hàng của cậu là bao nhiêu? Tớ có thể chuyển một ít tiền vào tài khoản của cậu không?"

"Rất nhiều nhóm người lừa gạt đã dùng qua chiêu này."

"Cậu cứ tin tưởng tớ, tớ có thể dùng thân phận của mình đảm bảo với cậu." Quả Tri nghiêm túc nói: "Nếu như tớ gửi tiền vào tài khoản ngân hàng của tớ, ba tớ sẽ quản tiền của tớ, ông ấy sẽ hoạch định tương lai của tớ."

"Vậy thì mở một tài khoản ngân hàng mới." Thời Tây phát ra âm thanh miễn cưỡng.

"Nhưng tớ muốn một thẻ ngân hàng có tên cậu tồn tại." Đầu kia từ từ không có âm thanh gì nữa, Quả Tri bĩu môi, đi vào ngân hàng. Cậu điền thông tin vào giấy tờ, ký tên lên trên đó, làm xong một thẻ ngân hàng mới. Cậu chia số tiền cậu có được ra làm hai phần, một phần gửi vào thẻ ngân hàng cũ, một phần gửi vào thẻ ngân hàng mới, ngay sau đó gọi điện thoại cho Thời Tây lần nữa. Thời Tây vẫn như cũ nhắm hai mắt, đưa tay mò lấy điện thoại ở đầu giường, nghe máy: "Lần này lại là chuyện gì nữa đây?"

"Cậu có nhận được tin nhắn chưa? Tớ dùng số điện thoại của cậu để làm thẻ ngân hàng mới."

"Những chuyện không có chút ý nghĩa nào như thế này thì không cần cho tôi biết." Thời Tây bật âm lượng điện thoại ở mức lớn nhất rồi đặt nó ở trên đầu giường, xoay người tiếp tục ngủ.

"Không phải là không có chút ý nghĩa nào!" Quả Tri đi ra ngoài ngân hàng, hơi thở tựa như khói trắng, cậu nhìn hơi thở của mình từ từ tiêu tán: "Ba tớ đối với cuộc sống sau này của tớ có hoạch định, nhưng tớ đối với sau này của mình cũng có hoạch định riêng. Không thể lúc nào cũng để cho cậu trả tiền, đây coi như là vì tình cảm của chúng ta. Sau này chúng ta đi du lịch, sau này chúng ta đi mua sách, sau này chúng ta cùng nhau sống." Lời của Quả Tri truyền tới Thời Tây bên này, ngay cả ước mơ tươi đẹp đối với tương lai sau này của Quả Tri cũng truyền tới đây, phiêu đảng khắp phòng của Thời Tây. Giọng nói của cậu ấy vui vẻ như vậy, hưng phấn như vậy. Quả Tri bước xuống từng nấc thang: "Chúng ta cần phải dành dụm tiền, mua một ngôi nhà lớn ở một thành phố xinh đẹp. Mỗi căn phòng sẽ dùng một màu sắc khác nhau để trang trí. Một căn phòng lớn sẽ dành cho cậu, để cho cậu an tĩnh viết tiểu thuyết. Sẽ mua một cái tủ sách thật lớn, trang bị cho cậu tất cả sách. Tớ chỉ cần một gian phòng nhỏ, trưng bày những tấm ảnh tớ chụp. Sau này, còn phải mua rất nhiều vật dụng gia đình, sau này còn phải giúp cậu xuất bản sách, sau này nếu như có người nguyện ý mua một quyển tiểu thuyết của cậu, tớ sẽ rất cảm tạ người đó. Nơi đó chính là nhà, nhà của chúng ta."

Thời Tây mở mắt ra, tầm mắt của hắn hướng về vách tường màu trắng. Thời Tây trước giờ không hề nói cho Quả Tri biết tâm sự của mình, nhưng Quả Tri lại vẫn có thể đứng ở trong bóng tối, chính xác chạm trúng đau đớn của Thời Tây.

"Quả Tri!" Giọng nói dễ nghe của Thời Tây lại phát ra.

"Sao, chuyện gì?"

"Nếu như cậu ở đây bên cạnh tôi..." Quả Tri cắt đứt lời của Thời Tây: "Cậu sẽ mắng tớ, sau đó nói tớ ngu xuẩn sao?"

"Câm miệng!"

Quả Tri ngậm miệng, Thời Tây nói tiếp: "Nếu như cậu ở đây bên cạnh tôi, tôi sẽ muốn hôn cậu." Giọng của Thời Tây vẫn không có quá nhiều tình cảm như cũ, nhưng lúc nó truyền tới bên tai của Quả Tri, lại làm cho cậu không nhịn được, không nhịn được muốn mỉm cười, muốn dùng lực mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Cậu Lãng Phí, Tớ Thì Tiết Kiệm

Chương 44. Cậu lãng phí, tớ thì tiết kiệm

Ở trạm xe lửa, người đến người đi, Hoa Cốc Vũ đứng ở trong đám người, vẫn duy trì tư thái thanh lịch như cũ. Hắn mang kính mát, phong cách ăn mặc thời thượng, nổi bật giống như một thần tượng nổi tiếng. Rõ ràng là hẹn Quả Tri cùng nhau đến trường, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa thấy người đâu.

Không bao lâu, Quả Tri kéo rương hành lý gấp gấp chạy về phía Hoa Cốc Vũ. Trước ngực cậu treo cái máy chụp hình đang lác lác theo bước chạy của cậu. Mới vừa đứng ở trước mặt Hoa Cốc Vũ, Quả Tri liền nhận được sự bất mãn và chỉ trích: "Để cho một mỹ nam như tớ đây đứng chờ, cậu nên cảm thấy đáng xấu hổ!"

"Trên đường đi kẹt xe. Hoa nhi, tại sao lúc nào cậu cũng đẹp trai hết vậy?"

"Đây là chuyện đương nhiên rồi. Đồi này tớ sẽ vĩnh viễn đẹp trai, càng ngày càng trở nên đẹp trai hơn." Hắn hét giận, tự mãn sờ mặt một cái, sau đó cùng Quả Tri bước lên trạm xe lửa. Sau khi xét vé tàu xong, Hoa Cốc Vũ giống như nhớ tới cái gì đó, từ trong balô lấy ra một sợi dây nịch (quần) kiểu dáng đơn giản nhưng lại đẹp mắt đưa cho Quả Tri: "Đây là sợi dây nịch Thời Tây bỏ quên ở nhà tớ. Cậu trả lại cho hắn đi." Hoa Cốc Vũ tùy tiện nói một câu, lại tạo nên vô số suy nghĩ trong đầu Quả Tri.

Sợi dây nịch của Thời Tây sao lại nằm ở nhà Hoa Cốc Vũ? Chẳng phải sợi dây nịch chỉ được tháo ra vào thời điểm cởi quần hay sao? Thời Tây đến nhà Hoa Cốc Vũ để làm gì? Tại sao chưa từng tự nói với mình?

"Này, bây giờ cậu có nghe tớ nói gì không?" Hoa Cốc Vũ để sợi dây nịch xuống.

"Chờ chút, bây giờ trong lòng tớ có rất nhiều hoạt động."

"Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy?" Hoa Cốc Vũ đối với phản ứng của Quả Tri cảm thấy kỳ quái. Ngay sau đó, hắn đột nhiên lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, trong lòng nảy sinh ra ý tưởng tà ác. Thời điểm trả thù Thời Tây đã đến. Hoa Cốc Vũ nghịch sợi dây nịch: "Thời Tây cũng thật là, đột nhiên gọi điện thoại nói đến nhà tớ, vừa lúc ba mẹ tớ lại không có ở nhà."

Quả Tri ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Hoa Cốc Vũ, tay của cậu nắm chặt mạnh quần: "Vậy, sau đó?"

"Hay là tớ không nói, nếu không vạn nhất cậu sẽ tức giận." Hoa Cốc Vũ lộ ra sắc mặt khổ sở.

"Cậu cứ nói đi, tớ bảo đảm sẽ không tức giận." Quả Tri nghiêm túc nói.

"Được rồi. Sau đó, giữa một không gian tối tăm, hắn nói hắn cảm thấy cô đơn. Bọn tớ ở chung một phòng, xem phim, nghe nhạc, uống rượu đỏ. Có lẽ là nguyên nhân rượu cồn, có lẽ là bởi vì nguyên nhân đáng đáp tớ quá đẹp trai, Thời Tây hắn lại..." Hoa Cốc Vũ dừng lại ở thời điểm mấu chốt nhất, Quả Tri nhú mi lại thật chặt: "Cậu ấy thế nào?"

"Hắn lại đưa tay sờ mặt của tớ mà nói: 'Thật xin lỗi, trước kia là tôi có ý chọc giận cậu. Dáng dấp của cậu không phải là tạm chấp nhận được, tôi thấy cậu là người đẹp trai nhất, so với tôi còn đẹp trai hơn. Chuyện này vĩnh viễn không cần hoài nghi.' Cho nên tớ, Quả Tri, cậu cũng biết những lời này sẽ làm cho tớ động lòng. Lúc hắn ôm lấy tớ, tớ không có đẩy hắn ra. Lúc hắn hôn tớ, tớ cũng không có đẩy hắn ra. Bọn tớ, bọn tớ, tớ thật xin lỗi cậu. ~~~" Hoa Cốc Vũ nói một cách cực kỳ bi ai, nhưng một giây kế tiếp, để cho hắn không ngờ tới chính là Quả Tri lại nhào tới, nắm lấy cổ áo của hắn: "Cậu nói càn! Thời Tây sẽ không làm như vậy, cậu gạt người!" Quả Tri dùng tay không ngừng bóp méo miệng Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ không phát ra được âm thanh, liều mạng đẩy Quả Tri ra. Phản ứng đầu tiên là lấy gương ra, nhìn khoe miệng bị bóp đến sưng đỏ: "Cậu làm gì thế!? Đồi mồi hoàn mỹ của tớ! Là tự cậu nói sẽ không nổi giận, nên tớ mới nói cho cậu biết. Hơn nữa còn là do Thời Tây chủ động, toàn bộ quá trình tớ vẫn ở thể bị động, muốn trách cũng phải trách Thời Tây."

"Thời Tây sẽ không làm chuyện này!" Quả Tri lại muốn xông lên trước bóp miệng Hoa Cốc Vũ lại, Hoa Cốc Vũ ngăn trở cánh tay của cậu. Hắn bày ra vẻ mặt nghiêm túc: "Nhưng mà sự thật là hắn đã làm như vậy." Quả Tri ngầy ngầy cả người, cậu yên lặng trở về vị trí, im lặng ngồi.

Hoa Cốc Vũ nhìn Quả Tri, trong lòng nghĩ: Đừng trách tớ, Quả Tri. Muốn trách thì trách cậu lại đi thích một tên nam sinh khiến tớ cảm hận. Thời Tây dám nói đáng đáp tớ tạm chấp nhận được. Đáng đáp tớ như vậy mà là tạm chấp nhận được sao? Tạm chấp nhận được?

Đám học sinh không ngừng đi lướt qua Quả Tri. Quả Tri ngồi lên trên rương hành lý, trong tay cầm chứng cứ Hoa Cốc Vũ đưa. Cho dù trong lòng tin chắc Thời Tây sẽ không làm như vậy, nhưng mà cậu có cảm giác chuyện này cũng có thể xảy ra. Cậu có chút ê ẩm.

Hoa Cốc Vũ vào trường học trước, đi chưa được mấy bước liền đụng phải Thời Tây. Hắn mang theo vẻ mặt gian ác: "Này, Thời Tây, cậu ở đây sao? Quả Tri vẫn còn ngồi ở cổng trường học chờ cậu." Thời Tây nhìn miệng Hoa Cốc Vũ: "Phẫu thuật thẩm mỹ chỉnh sửa miệng bị thất bại?"

"Tớ cần phẫu thuật thẩm mỹ chỉnh sửa sao?! Được rồi, vậy tớ cứ việc nói thẳng. Đầu tiên nói rõ, tớ không phải là muốn phá hoại tình cảm của hai người. Mới vừa rồi ở trên xe lửa, cũng không biết Quả Tri bị gì, đại khái là bởi vì đáng đáp tớ quá đẹp trai, đột nhiên xông lên hôn tớ. Mặc dù tớ đã dùng mọi

cách cự tuyệt, ai ngờ rằng thú tính của cậu ấy lớn như vậy, lại cường hôn tở."

"Phải không? Vậy tôi liền đánh cậu." Thời Tây dùng giọng điệu lười biếng, tiến lên một bước, Hoa Cốc Vũ liền lui về phía sau: "Cậu rõ ràng cũng không tin?"

"Nói láo cũng cần có chút kỹ thuật!"

"Hừ! Hận cậu!" Hoa Cốc Vũ tức giận kéo hành lý đi.

Thời Tây mới vừa đi tới cửa trường, Quả Tri liền cao hứng gọi hân: "Thời Tây!" Cảm giác được thấy Thời Tây vẫn mãnh liệt như thế. Không giải thích được, mỗi lần nhìn thấy Thời Tây, trong lòng cậu sẽ có một loại cảm xúc cao trào, xông lên thân thể, xông lên cổ họng. Ngay sau đó cậu mới chú ý tới chứng cứ trong tay, cô ý hạ thấp giọng: "Thời Tây." Cậu nghĩ dùng âm điệu như thế để cho Thời Tây biết tâm tình của mình.

"Đang tìm tôi sao?"

Quả Tri ngẩn người. Những lời này năm ngoái tựu trường Thời Tây cũng đã nói. Cậu thích những lời này, giống như cảm xúc cao trào nằm sâu trong nội tâm, cũng không giải thích được. Nhưng cậu rất nhanh lấy lại tinh thần, tay giờ sợi dây nịch lên: "Tớ cho cậu biết ba sự kiện: Thứ nhất, Hoa nhi đưa cho tớ cái này để trả lại cậu. Hân còn nói cho tớ biết rất nhiều chuyện; Thứ hai, cho dù tớ tin tưởng cậu, nhưng tớ cũng có chút ghen; Thứ ba, nhìn thấy cậu, tớ rất vui vẻ." Quả Tri không giấu giếm bất kỳ tình cảm nào của mình.

Thời Tây nghe những lời nói ngu ngốc này, hân không lên tiếng. Hân đưa tay ra, nắm tay kéo của rương hành lý, kéo Quả Tri đang ngồi ở trên rương hành lý đi vào trường học. Quả Tri vịn chặt rương hành lý, cố giữ thăng bằng. Nhìn tám lưng của Thời Tây, Quả Tri tiếp tục hỏi: "Cậu đến nhà Hoa nhi lúc nào?"

"Đêm đó tới tìm cậu."

"Cho nên cậu chẳng qua là tá túc ở nhà Hoa nhi, cũng không có cảm giác cô đơn, cũng không có xem phim, cũng không có nghe nhạc. Sau đó cậu có tắm, theo thói quen nhất định phải thay quần áo, sau đó bỏ quên sợi dây nịch." Không đợi Thời Tây nói chuyện, Quả Tri cũng thay Thời Tây tự giải thích cho mình.

"Những thứ tình cảm không cần thiết kia, tôi đã lãng phí ở trên người cậu rồi. Tôi không muốn lãng phí tình cảm của mình trên người của người khác nữa." Lời của Thời Tây cho dù không đủ lãng mạn, nhưng đối với Quả Tri, đó chính là những lời tình cảm, ấm áp.

"Tớ có một cái vấn đề. Cậu có thể lãng phí tình cảm của mình trên người tớ nhiều hơn một chút không? Tớ sẽ lưu giữ và sử dụng thật tiết kiệm."

Thời Tây cũng không trả lời. Rất nhiều vấn đề của Quả Tri, Thời Tây sẽ không trả lời, nhưng Quả Tri đến cuối cùng vẫn có thể tìm được câu trả lời.

"Tớ còn có một vấn đề. Cậu nói xem, rương hành lý này có thể bị hư vì tớ ngồi lên hay không?"

"Dù sao cũng không phải của tôi."

Trong sân trường, bánh xe lăn của rương hành lý nặng nề va chạm với mặt đất, phát ra tiếng. Quả Tri ngồi ở phía trên, hân lắc hai chân, mang trên mặt vẻ mặt nhỏ nhẹ. Thời Tây tay trái bỏ ở trong túi quần, tay phải kéo rương hành lý. Bọn họ như thế sẽ làm người khác chú ý tới, nhưng với bọn họ, cả hai đều không nhìn thấy bất kỳ ai khác, ngoài đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Cổ Tích

Chương 45. Cổ tích

Ánh mặt trời trong những ngày giá rét làm cho mọi người cảm thấy ấm áp. Đây coi như là một sự bồi thường lớn lao của tự nhiên. Trong phòng học, ánh mặt trời phủ kín. Quả Tri ngẩng tầm mắt lên nhìn sách. Cậu không nhận được lấy tay sờ lên ánh mặt trời chiếu ở trên bàn.

Hôm nay cậu học ở lầu một, ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Thỉnh thoảng, cậu nhìn giáo viên trên bục giảng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía ngoài cửa sổ. Bên ngoài là thao trường (sân tập thể dục thể thao), có mấy lớp đang học tiết thể dục. Tiếng huýt còi của giáo viên thể dục cùng tiếng gọi ầm ầm của các nam sinh chơi bóng rổ không ngừng truyền tới. Lỗ mũi Quả Tri có chút nghẹt. Cậu lấy khăn giấy từ trong cặp ra, đặt lên lỗ mũi, hắt hơi một cái. Hai ngày nay, cậu bị bạn cùng phòng Kha Tuấn Kiệt lây bệnh cảm. Quả Tri không phải là một người thích uống thuốc, cậu vô cùng tin tưởng thân thể của mình có đủ năng lực chống cự, cảm thấy hai ngày nữa sẽ khỏi bệnh. Nhưng mà, bệnh không thấy thuyên giảm, ngược lại càng trở nên nghiêm trọng.

Giáo viên thể dục giải tán lớp học, sau đó để cho bọn họ tự do hoạt động. Ngồi ở trong phòng học nhìn ra ngoài, mặc dù có rất nhiều người, nhưng đôi mắt của Quả Tri chỉ thấy được Thời Tây. Hân đang ngồi ở dưới gốc cây, cầm quyển sách. Gió kéo đến ngoài kia, thổi lên khuôn mặt động lòng người

của hắn, thổi lên sợi tóc của hắn, ngón tay của hắn đề trang sách lại. Trên mặt hắn không chút biểu cảm. Thời Tây vĩnh viễn sạch sẽ, thuần túy đến mơ hồ. Thời Tây ở trong tầm mắt Quả Tri, ngăn ngui một giây liền có thể đánh bại ánh mặt trời.

Sau đó Quả Tri lại thấy được Quả Nhược ở bên kia. Thì ra là lớp của Quả Nhược cũng đang học thể dục. Cô lười biếng, nhìn xung quanh, tìm một vị trí có thể nằm xuống. Quả Tri vội vàng gửi tin nhắn cho Quả Nhược, lấy đồ ăn làm điều kiện nhờ cô ta giúp mình một tay. Quả Tri chậm rãi đi tới bên cạnh Thời Tây, nằm ở trên sân cỏ, lấy cùi chỏ chống đầu, hai chân co lại, gãi gãi cái mông, ngáp dài. Hình tượng của cô bị hạ xuống một bậc. Cô miễn cưỡng nói: "Này, có người nhờ tôi chuyển lời cho cậu: Thời Tây, hôm nay ánh mặt trời rất êm dịu, ngẩng đầu nhìn một chút đi."

Thời Tây không nói gì, vẫn như cũ cúi đầu đọc sách. Quả Nhược cũng không ngại sự lãnh đạm của Thời Tây. Điện thoại di động trong túi quần của cô vang lên, vừa mở lên nhìn, là Quả Tri gửi tin nhắn tới.

【Chị có nói chưa? Tại sao cậu ấy không ngẩng đầu lên?】

【Hắn mà chịu ngẩng đầu lên mới là chuyện kỳ quái đấy! Em không thể trực tiếp gửi tin nhắn cho hắn sao? Đừng quấy rầy chị.】

【Lúc cậu ấy đọc sách hoặc là làm những chuyện khác, chắc chắn sẽ không động đến điện thoại di động. Này này, Đường tỷ, chị có thể dịch chuyển sang chỗ khác một chút hay không? Chị ngăn trở tầm mắt của em đấy!】

Quả Nhược không trả lời tin nhắn của Quả Tri. Cô không những không làm theo yêu cầu của Quả Tri, mà ngược lại còn cố ý ngăn trở tầm mắt của Quả Tri nhiều hơn. Quả Nhược hít một hơi thật sâu, cô lần nữa chậm rãi lên tiếng: "Quả Tri, cái tên tiểu tử này, đã đem tất cả tình cảm đặt ở trên người cậu rồi. Người khác tổn thương em ấy, em ấy có thể chịu đựng được. Nhưng tôi nghĩ, em ấy sẽ không có biện pháp chịu đựng tổn thương do cậu gây ra. Cho nên, Thời Tây, đừng làm tổn thương em ấy."

Thời Tây lật qua trang sách tiếp theo: "Không có biện pháp đáp ứng. Không ai có thể bảo đảm chuyện sau này, cũng không ai dám khẳng định sẽ không làm tổn thương tổn người khác. Tránh chuyện này cũng sẽ gặp chuyện khác, bất kể như thế nào cũng sẽ bị thương tổn." Thời Tây có thể đơn giản đáp ứng cái yêu cầu này, nhưng cam kết như vậy không có chút ý nghĩa nào. Sẽ không phát sinh cái vớ? Sẽ không phát sinh chuyện hiểu lầm? Có lúc, ngay cả quan tâm quá mức cũng sẽ vụn vặt thành tổn thương.

Quả Nhược nhìn chòng chọc Thời Tây một cái. Thời Tây tuy còn trẻ nhưng lại có cái nhìn cùng lý trí vô cùng thực tế. Hắn và Quả Tri hoàn toàn trái ngược nhau. Nếu như là em ấy, em ấy nhất định sẽ tươi cười mà trả lời: Em vĩnh viễn vĩnh viễn cũng sẽ không tổn thương Thời Tây.

Thời Tây nói tiếp: "Nhưng, nếu như có một ngày Quả Tri bị tổn thương, thì đó cũng không phải là do tôi muốn tạo thành." Câu cam kết này Thời Tây có thể đảm bảo. Bất kể sau này có vì nguyên nhân gì đi nữa mà tổn thương tới Quả Tri, chuyện này hắn cũng không muốn.

Quả Nhược cười cười, nằm ở trên sân cỏ. Đối với câu trả lời của Thời Tây, cô thấy được một ít chuyện. Nếu như cảm thấy trong vấn đề tình cảm, Quả Tri so với Thời Tây nghiêm túc hơn, vậy thì sai lầm rồi. Cách thể hiện tình cảm của hai người bọn họ không giống nhau. Thời Tây thấy rõ tình yêu mang tới hậu quả gì. Còn quá trình hai người ở bên nhau thì nó có là gì đâu chứ? Chẳng phải là có thể nói Thời Tây nghiêm túc nghĩ tới chuyện giữa hắn và Quả Tri hay sao?

【Hai người nói chuyện gì thế? Có thể nói cho em nghe không?】

【Chúng ta đang nói các loại tư thế trên giường của em và hắn.】

【Chị đúng là một cô gái không đứng đắn!】

Kết thúc một tiết học, thao trường không còn bóng dáng của Thời Tây. Quả Tri xoay bút trên tay, nghiêm túc nghe giảng, thỉnh thoảng lấy khăn giấy lau nước mũi. Trong lớp rất an tĩnh, chỉ còn dư lại tiếng giảng bài của giáo viên cùng tiếng lật sách. Một hộp thuốc từ ngoài cửa sổ ném tới trên bàn của Quả Tri, là thuốc cảm mạo. Quả Tri ngác nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, không có lấy một bóng người. Khi trong đầu cậu đang tưởng tượng đến những tình tiết ma quái trong những bộ phim kinh dị, một chai nước suối lại ném vào. Quả Tri tròn to mắt, ngoài cửa sổ quả thật không có ai. Chuyện này, là ma giữa ban ngày sao? Quả Tri không kịp chờ đợi muốn đem chuyện này nói cho Thời Tây biết. Cậu bấm dây số của Thời Tây.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng chuông điện thoại. Bạn học và giáo viên đem tầm mắt chú ý tới. Quả Tri nhanh chóng cúp điện thoại, lại nhanh chóng tỏ ra như mình không hề liên quan. Cho đến khi bọn họ thu hồi tầm mắt, Quả Tri thừa dịp giáo viên không có chú ý đứng lên, tựa vào bệ cửa sổ nhìn xuống bên dưới. Thời Tây ngồi ở ngoài hành lang, hắn dựa vào vách tường. Máy laptop đặt ở trên chân của hắn. Hắn nhanh chóng gõ bàn phím.

Quả Tri có nhiều vấn đề muốn hỏi như vậy: Cậu không cần đi học sao? Tại sao cậu lại ở chỗ này? Tại sao cậu lại khiến cho lòng ta đập loạn nhịp hơn?

Nhưng cậu cái gì cũng không hỏi, bởi vì Quả Tri vĩnh viễn sẽ không quấy rầy đến Thời Tây lúc hắn đang viết tiểu thuyết.

Bọn họ cách nhau một bức tường, bên trong phòng học và bên ngoài phòng học. Quả Tri ngồi tại chỗ, một tay thì ghi bài, một tay khác thì khoác lên trên bệ cửa sổ. Cái tay kia ở phía trên Thời Tây, cảm thụ gió, cảm thụ ánh mặt trời, cảm thụ Thời Tây.

Trong lòng mỗi người đều có một quyển sách cổ tích viết đầy những câu chuyện tình yêu tốt đẹp. Cho dù bị thương tổn, cho dù thấy rõ thực tế tàn nhẫn, cho dù đã đi qua lứa tuổi ngây thơ, vậy thì như thế nào? Cứ phủ nhận mình đã lớn đi. Lúc khổ sở, lúc thất tình, lúc thống khổ, chúng ta khóc, chúng ta mệt mỏi, ít nhất chúng ta cũng có thể kiên cường, lau sạch nước mắt, ở trong đêm khuya, nằm ở trên giường, trù mìn trong một chiếc chăn ấm áp, mở quyển sách cổ tích trong nội tâm ra, lần nữa đọc lại từng câu chuyện viết trong đó, và tiếp tục tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Giết Người Trong Nháy Mắt

Chương 46. Giết người trong nháy mắt

Lúc nghỉ trưa, Quả Tri bị Kha Tuấn Kiệt kéo đi chơi bóng rổ, vừa tới sân thể thao liền gặp phải một đám nam sinh khác cũng tranh thủ giờ nghỉ trưa tới đây chơi. Kha Tuấn Kiệt vỗ trái bóng rổ đi tới trong sân, bị đám nam sinh kia gọi lại: "Này, là chúng tôi tới trước, chúng tôi đang chuẩn bị tranh tài đây."

"Đây cũng không phải là nhà của các cậu. Chúng tôi không thể chơi ở đây được sao?" Kha Tuấn Kiệt nghe thấy khẩu khí ngang ngược này liền phản đối.

"Trong trường không phải chỉ có nơi đây là có thể chơi bóng rổ. Cậu nhất định phải tranh giành nơi này với chúng tôi sao? Nói chuyện với khẩu khí như vậy, các cậu là sinh viên khoa nào?" Một nam sinh đẹp trai trong đám người kia gắt cổ hòng nói.

"Tại sao tôi phải nói cho cậu biết?"

Nam sinh của hai lớp xảy ra cãi vã, Quả Tri cau mày. Cậu không thích gây gỗ. Cũng chẳng phải vì hèn yếu, mà chẳng qua là cảm thấy những chuyện nhỏ nhặt này không cần thiết phải cãi vã. Lúc cậu đang muốn mở miệng khuyên nhủ, giọng nói của Hoa Cốc Vũ xuất hiện: "Sao các cậu còn chưa chơi đánh bóng rổ?" Mọi người quay đầu lại nhìn. Hoa Cốc Vũ khoanh tay, đứng dựa vào tường. Hắn cố ý đứng ở trong ánh sáng, cố tạo dáng. Đáng vẻ có chút kiêu ngạo.

"Những người này không biết từ đâu tới muốn cướp chỗ chơi của chúng ta."

"Hoa nhi, những người này là bạn cùng lớp của cậu sao?"

Hoa Cốc Vũ tiếp tục giữ nguyên tạo dáng mà hắn cho là rất đẹp mắt: "Này Quả Tri, cướp chỗ chơi của một người đẹp trai như vậy, cậu không sợ bị nữ sinh khắp thiên hạ ghét sao?"

Thấy Hoa Cốc Vũ và Quả Tri có quen biết nhau, nam sinh hai lớp liền ngưng cãi vã. Tính khí nam sinh đều là như vậy, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

"Có thể cùng nhau chơi đùa mà." Nghe được lời của Quả Tri, Hoa Cốc Vũ lập tức lộ ra ánh mắt chê trách: "Chơi đùa cùng cậu và những người bạn cùng lớp của cậu sao? Lớp các cậu đều là những chú gà con, không khéo sẽ làm giảm sút đẳng cấp của tớ mất."

"Lời này của cậu cũng không đúng rồi. Mặc dù lớp các cậu đều là gấu bắc cực to lớn nhưng mà cũng chưa chắc chắn sẽ thắng. Nếu muốn phân thắng bại, vậy thì tranh tài đi, thế nào?"

"Cậu muốn tự rước lấy nhục nhã, tớ cũng không có biện pháp. Vậy ai sẽ làm trọng tài?" Nam sinh lớp này nhìn nam sinh lớp kia, ai cũng không tin tưởng người của lớp đối phương sẽ công bằng. Lúc này, trong đầu Hoa Cốc Vũ và Quả Tri đồng thời xuất hiện một người, Thời Tây. Hoa Cốc Vũ nghĩ, gọi Thời Tây tới, để cho hắn thấy được tài năng thiên phú của mình, để cho hắn xấu hổ vì không sánh bằng mình, đau đến không muốn sống! Mà Quả Tri bất kể là lúc nào cũng đều nghĩ đến Thời Tây.

Quả Tri gọi điện thoại cho Thời Tây. Mới vừa nhận được tín hiệu liền bị Hoa Cốc Vũ đoạt lấy điện thoại di động, cắt đứt: "Cậu có phải muốn nói: 'Thời Tây! Mau tới đây đi, chúng ta đang đánh bóng rổ, cậu tới làm trọng tài đi.' hay không?" Hoa Cốc Vũ bắt chước khẩu khí mỗi lần Quả Tri nói chuyện cùng Thời Tây.

"Đúng vậy."

"Cậu có làm hay không?! Thời Tây sẽ mắng chúng ta bị bệnh thần kinh, sau đó cúp điện thoại." Lời của Hoa Cốc Vũ khiến Quả Tri không có cách nào phản bác, không thể làm gì khác hơn ngoài nói: "Vậy cậu định làm gì?"

"Tớ đương nhiên là có phương pháp của tớ. Tớ là ai chứ? Tớ là hiện thân của trí tuệ và vẻ đẹp! Quả Tri, cậu nằm sát xuống đất đi, còn những người khác thì vây quanh Quả Tri, giơ chân lên."

Quả Tri không rõ chuyện gì, nhưng cũng làm theo. Cậu đi tới nằm trên mặt đất, cậu chỉ muốn biết Hoa Cốc Vũ có thể sử dụng phương pháp gì để gọi Thời Tây tới. Bọn người còn lại càng không giải thích được. Không phải mới vừa nói sẽ so tài với nhau sao? Bây giờ lại đang làm chuyện quái quỷ gì đây? Nhưng mà bọn hắn vẫn là giơ chân lên. Hoa Cốc Vũ lui đến nơi xa, mở máy ảnh của điện thoại lên, tìm vài góc ảnh đẹp, chụp vài tấm hình, gửi cho Thời Tây. Hắn còn viết kèm theo: Không xong rồi, Thời Tây! Quả Tri so tài bị thua trận, bị đánh tới nổi bò trên đất không đứng dậy nổi.

Mới mấy phút ngắn ngủi, Thời Tây liền xuất hiện. Hắn cau mày, mới vừa vào đến sân bóng rổ liền thấy gương mặt hả hê của Hoa Cốc Vũ cùng khuôn mặt tươi cười của Quả Tri: "Thời Tây! Quả nhiên cậu đã tới. Hoa nhi dùng phương pháp gì gọi cậu tới vậy?"

Thời Tây cắn răng không lên tiếng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ khuôn mặt tươi cười hi ha, hình như không để ý tới Thời Tây đang cung tay lại: "Ái chà, đây không phải là Thời Tây sao? Đây không phải là Thời Tây luôn luôn rất thông minh sao? Chuyện này là sao đây? Trí thông

minh của cậu không còn tác dụng nữa sao?" Bấy giờ Hoa Cốc Vũ vui vẻ, căn bản không nghĩ quá nhiều đến hậu quả.

"Thời Tây, không nên nghe Hoa nhi. Cậu sẽ là một trọng tài rất thông minh." Quả Tri hiểu sai lời của Hoa Cốc Vũ rồi.

"Vậy liền bắt đầu tranh tài đi." Hoa Cốc Vũ vỗ vỗ tay, đi xuống phía dưới, vừa đi vừa giống như một ngôi sao thần tượng đang chụp ảnh, chậm rãi cời áo khoác xuống ném lên trên băng ghế. Thời Tây trước sau không nói một câu. Quả Tri đứng bên cạnh Thời Tây, hít hít lỗ mũi. Mặc dù uống thuốc, bệnh cảm mạo đã bớt đi nhiều, nhưng mà đôi lúc trong mũi vẫn còn chất nhầy. Thời Tây đưa tay ra cầm áo khoác của Hoa Cốc Vũ lên, đặt lên trên mặt của Quả Tri, có chút thô lỗ lau mũi của cậu. Giọng nói vẫn như cũ nghe không ra bất kỳ tâm tình gì: "Có uống thuốc theo như chỉ định không vậy?"

"Có, đã ổn hơn nhiều rồi. Vận động một chút nữa, ra mồ hôi là khỏi hẳn thôi."

"Quả Tri, cậu nhanh lên một chút." Kha Tuấn Kiệt kêu.

Hoa Cốc Vũ thấy cái áo khoác mình mới vừa mua lại bị dùng để lau nước mũi, không nhịn được kêu la: "Cậu biết tớ đi tìm kiếm trong bao lâu mới chọn được áo khoác vừa ý như vậy không?!"

"Không biết!" Bàn tay của Thời Tây buông ra, áo khoác rơi xuống đất. Hắn dẫm lên trên cái áo khác, đi tới chính giữa sân bóng rổ. Hoa Cốc Vũ vừa định đi nhặt áo khoác, Thời Tây nói tiếp: "Ra khỏi sân chính là phạm quy, phạt kết quả."

"Chưa từng nghe qua quy tắc như vậy!"

"Không phải là do cậu kêu tôi tới sao? Tôi mới là trọng tài."

Hoa Cốc Vũ giận dữ lui về. Hai lớp chọn ra vài người để thi đấu, những người còn lại ngồi ở trên băng ghế cổ vũ cho lớp mình. Thời Tây đứng ở nơi đó, hai tay đặt trong túi quần. Hắn cũng chỉ là tùy tiện đứng như vậy, tư thái lười biếng như vậy lại giống như mang theo cảm dỗ nào đó để cho người ta chỉ mạng.

Quả Tri không cách nào chuyên tâm, bất kể cậu xoay người như thế nào, trong ánh mắt của cậu luôn có Thời Tây. Thích một người, có người đó ở bên cạnh, không có biện pháp chuyên chú làm những chuyện khác. Cái này là chuyện bình thường sao?

Quả Tri giữ bóng, chạy qua chạy lại, thành viên trong đội phát tay kêu: "Truyền nơi này, truyền nơi này." Quả Tri ôm lấy bóng, ném đi, trái bóng bay tới hướng Thời Tây. Thời Tây đưa tay ra tiếp lấy, ném trái bóng rổ lần nữa trở về trong ngực Quả Tri: "Cậu là đồ ngốc sao?"

"Chẳng phải bởi vì cậu đứng ở nơi đó sao?"

"Có làm hay không, Quả Tri? Nào có ai truyền bóng cho trọng tài. Rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì vậy?!" Kha Tuấn Kiệt kêu la.

Nam sinh đẹp trai của lớp Hoa Cốc Vũ cũng nói: "Đây có thể coi là phạm quy không?"

Thời Tây tránh hẳn một cái: "Cậu, quá nhiều lời, phạt kết quả."

"Không công bằng!" Nam sinh không phục, Thời Tây lần nữa nhìn hắn một cái: "Cậu ở đây chất vấn trọng tài sao?" Nam sinh lắc đầu một cái, vừa đi vừa đem ánh mắt oán hận nhìn Hoa Cốc Vũ. Vừa mới bắt đầu gọi Thời Tây tới, trong lòng hắn còn âm thầm nghĩ, đều là một người cùng lớp, phải giúp đỡ đội nhà. Ai ngờ Thời Tây lại đi giúp người ngoài.

Sau khi nghỉ một chút, trận tranh tài tiếp tục. Quả Tri luôn muốn chạy về phía Thời Tây. Cậu lần nữa giữ bóng. Hoa Cốc Vũ ngăn trở đường đi của Quả Tri, đưa tay muốn đoạt trái bóng rổ trong tay Quả Tri. Thời Tây đột nhiên mở miệng: "Hoa Cốc Vũ phạm quy."

"Tớ phạm quy nơi nào?"

"Tiếp xúc với đối phương."

"Tớ vẫn chưa tiếp xúc được Quả Tri mà."

"Có ý đồ tiếp xúc cũng không được!"

"Thời Tây, cậu, cậu, tớ hận cậu, tớ hận cậu!" Hoa Cốc Vũ đột nhiên lại sầm nộ. Hắn dựa vào cái gì mà đẹp trai đứng ở nơi đó phát hiệu lệnh?

Lúc này, tiếng chuông reo báo hiệu giờ nghỉ trưa kết thúc vang lên cắt đứt cuộc tranh tài của bọn họ. Mọi người xoay người rời đi. Quả Tri ôm lấy áo khoác của mình, sau đó cũng rời đi. Cậu đuổi theo Thời Tây: "Thật ra tớ chơi bóng rổ cũng rất lợi hại."

"Tôi thấy được tài năng của cậu rồi." Lời của Thời Tây đều là châm chọc, ngay cả Quả Tri cũng có thể nhận ra được: "Mới vừa rồi không phải như những gì cậu thấy. Cậu đứng ở nơi đó, tớ đã cảm thấy cậu ở đây nhìn tớ, sau đó liền ảnh hưởng tới suy nghĩ của tớ. Nếu không, lần sau hai người chúng ta so tài một trận, nói không chừng tớ sẽ giết cậu trong nháy mắt. Cậu cũng đừng xem nhẹ tớ."

"Mặc quần áo vào."

Quả Tri mặc áo khoác vào, lần nữa hít hít lỗ mũi. Thời Tây đưa tay, từ trong túi áo khoác của Quả Tri lấy ra khăn giấy, đặt lên trên lỗ mũi của Quả Tri:

"Đi học nhanh lên!"

Động tác rất nhỏ của hắn, cho dù giọng nói không có dịu dàng, nhưng lại có thể chạm vào trong lòng Quả Tri. Quả Tri đưa tay đè khăn giấy lại, che hết gương mặt. Cậu không muốn để Thòi Tây thấy biểu cảm bây giờ của mình. Xem ra, cần nghỉ lại, là ai bị giết trong nháy mắt đây?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tớ Không Phải Người Xấu

Chương 47. Tớ không phải là người xấu

Quả Tri chạy đi chỉ chú ý đến tâm tình của mình nhưng không để ý đến Kha Tuấn Kiệt ở phía sau. Động tác của Thòi Tây, biểu lộ của Quả Tri đều bị Kha Tuấn Kiệt thấy được. Hắn kinh ngạc đứng ở trong sân bóng rổ, biểu cảm kì quái, tựa hồ không có biện pháp hiểu chuyện mới vừa rồi.

Thòi tây xoay người, phát hiện Kha Tuấn Kiệt đứng ở nơi đó. Thòi Tây chẳng qua là ngăn người nhìn hắn một cái liền rời đi.

Lúc đi học, Kha Tuấn Kiệt ngồi ở bên cạnh Từ Như. Kha Tuấn Kiệt nhìn Quả Tri một chút đột nhiên hỏi Từ Như: "Không phải lúc trước cậu thích Quả Tri sao? Sau đó thế nào?" Vấn đề của hắn rất trực tiếp, để cho Từ Như ngẩn người: "Không có thế nào nữa hết. Quả Tri từ lâu đã có người mà cậu ấy rất thích rồi. Tớ cũng không muốn làm người thứ ba, không thú vị chút nào."

"Vậy cậu đã gặp người cậu ấy thích rồi sao?"

"Chưa gặp. Nhưng chắc là học khác trường. Bình thường cũng không có thấy Quả Tri ở cùng những nữ sinh khác. Hôm nay cậu bị gì thế? Đột nhiên quan tâm tới tình cảm cá nhân của Quả Tri."

"Không có, không có gì, có chút ngạc nhiên thôi." Kha Tuấn Kiệt không hề nói nhiều nữa.

Toàn bộ một buổi chiều, Kha Tuấn Kiệt cứ một chút lại đưa mắt nhìn Quả Tri. Hắn vừa muốn chứng thật suy đoán của mình vừa không muốn chứng thật suy đoán của mình. Minh và Quả Tri ở cùng phòng, cũng có chút thân thiết. Thế nhưng loại chuyện đó không phải là rất kỳ quái sao? Hai tên nam sinh ôm ấp nhau, Kha Tuấn Kiệt vừa nghĩ đến đã cảm thấy không thoải mái.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Quả Tri đang giặt quần áo. Kha Tuấn Kiệt ngồi tại chỗ nhìn Quả Tri, Quả Tri cảm nhận được, ngừng đầu lên. Kha Tuấn Kiệt liền xoay đầu sang chỗ khác.

"Mới vừa rồi cậu nhìn tớ sao?"

"Không có, không có. Một người đàn ông như cậu có cái gì hấp dẫn để nhìn chứ!"

"Hôm nay cậu thật kì lạ, vẫn còn vì chuyện chơi bóng rổ mà tức giận à?"

Kha Tuấn Kiệt lắc đầu một cái, kết thúc cuộc nói chuyện. Quả Tri giặt quần áo xong, đem quần áo phơi ở ban công, sau đó lau sạch tay: "Tớ đi ra ngoài."

"Giờ này cậu còn muốn đi đâu nữa?"

"Đi tìm Thòi Tây."

Kha Tuấn Kiệt nhỏ giọng đặt câu hỏi: "Quan hệ của các cậu hình như rất tốt, phải không?" Nghe được vấn đề này, Quả Tri cười: "Cậu hỏi cái gì vậy? Quan hệ giữa tớ và Thòi Tây lúc nào cũng rất tốt." Thấy Quả Tri bình thản nói ra như thế ngược lại để cho Kha Tuấn Kiệt cảm thấy là bản thân suy nghĩ nhiều. Nếu quả thật có chuyện như vậy, nhất định Quả Tri sẽ một mực phủ nhận.

Trong phòng của Thòi Tây khá tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ màn hình laptop, chiếu đến vách tường và tấm chăn trên giường. Quả Tri cho dù có hay không có chuyện gì quan trọng cũng đều muốn chạy đến tìm Thòi Tây. Thòi Tây đang gõ bàn phím. Quả Tri cảm trái táo trong tay, ngồi ở mép giường vừa đọc sách vừa thận trọng ăn, để tránh phát ra tiếng động quá to.

Chờ Thòi Tây khép máy laptop lại, Quả Tri liền bắt đầu nói chuyện: "Từ chiều tới giờ bạn cùng phòng của tớ có biểu hiện rất kì quái."

Thòi tây đột nhiên xoay người lại, hắn nhìn thẳng Quả Tri: "Quả Tri, không phải người bạn nào cũng có thể chấp nhận chuyện tình cảm của cậu, cậu hiểu chưa?" Tại sao lại trò chuyện về đề tài này, Quả Tri không hiểu nhưng Quả Tri vẫn là sang sảng trả lời: "Bọn họ là bạn bè của tớ, không phải sao? Chuyện tình cảm của tớ cũng không có gì sai, không phải sao? Tại sao sẽ không chấp nhận chứ?"

Chỉ có vào lúc này, Thời Tây mới muốn bóp vỡ sự ngây thơ của Quả Tri: "Cậu đừng ngu xuẩn như thế. Ôm ý nghĩ này, cậu không thấy rất buồn cười sao?" Như vậy, Quả Tri không chỉ chịu sự tổn thương từ Kha Tuấn Kiệt, mà còn có sự tổn thương từ nhiều người khác nữa. Thời Tây không nhận được có chút nổi giận. Nghe được Thời Tây mắng mình, Quả Tri ngẩn người. Thời Tây rất ít khi nghiêm túc mắng mình như vậy.

"Tớ buồn cười thế nào? Chỉ có Thời Tây cậu mới không tin tưởng người khác. Bọn họ là bạn bè của tớ, tớ tin tưởng bọn họ. Tớ chẳng qua là thích nam sinh, tớ không phải là người xấu, tại sao mọi người lại ghét tớ, tổn thương tớ?" Quả Tri phản bác.

"Cậu tin tưởng bọn họ?" Thời Tây cắn răng nắm mặt của Quả Tri: "Vậy cậu cũng tin tưởng ba mình mà, không phải sao? Sau khi bị phát hiện cậu thích nam sinh, ông ấy đã làm gì cậu, cậu quên rồi sao? Cậu còn muốn bị tổn thương bao nhiêu lần nữa mới hài lòng, mới có thể thấy rõ?" Tình yêu của Thời Tây biến thành dao nhọn, đâm vào ngực Quả Tri. Tại sao lại nhắc tới nỗi đau đớn mà cậu muốn quên.

"Thời Tây, cậu thật rất xấu." Quả Tri đẩy Thời Tây ra, chạy đi. Tại sao tất cả mọi người không thể để cho mình được sống một cách ngây thơ? Ba cũng vậy, Hoa Cốc Vũ cũng vậy, bây giờ ngay cả Thời Tây cũng vậy.

Quả Tri sẽ không hiểu, ngây thơ thì không cách nào tồn tại trong xã hội, ngây thơ thì không thể nào bảo vệ loại tình cảm đặc biệt này.

Bọn họ suy nghĩ khác nhau, cuối cùng dẫn tới bọn họ cãi vã.

Quả Tri chạy về phòng ngủ, nằm ở trên giường. Cho đến khi phòng ngủ tắt đèn, Kha Tuấn Kiệt mới dùng ánh sáng của màn hình điện thoại rọi đường từ phòng bên cạnh trở về.

"Quả Tri?"

"Ừ." Quả Tri miễn cưỡng trả lời.

"Giọng nói của cậu kì vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Gây gổ với Thời Tây."

Kha Tuấn Kiệt nửa mặt xong cũng bò lên giường: "Cậu xem cậu kia, chẳng khác nào vừa mới gây gổ với người yêu. Cậu cũng thật là, làm như vậy sẽ để cho người khác hiểu lầm." Kha Tuấn Kiệt vỗ vỗ chiếc gối, nằm xuống.

Quả Tri lúc này muốn chứng minh mình đúng, muốn chứng minh sự ngây thơ của mình không có gì sai. Cậu nằm lý ở trên giường, nhàn nhạt nói: "Không có hiểu lầm, tớ thích nam sinh, tớ thích Thời Tây."

Trong bóng tối, Kha Tuấn Kiệt không có nói nữa, phòng ngủ an tĩnh có chút đáng sợ.

Lòng của Quả Tri ở trong gian phòng tối tăm, an tĩnh này càng ngày càng lạnh.

Cậu ngây thơ, muốn chứng minh mình đúng, Thời Tây sai.

Lại bị thực tế tàn nhẫn trả lời, Thời Tây đúng, cậu mới là người sai.

Mình chưa từng tổn thương người khác, mình học hành rất chuyên tâm, mình rất nghe lời ba mẹ, mình sẽ mượn bút cho bạn học, mình đối với bạn bè cũng rất tốt, tại sao chỉ bởi vì mình thích nam sinh mà phải hủy bỏ toàn bộ điểm tốt của mình?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Tôi Là Người Xấu

Chương 48. Tôi là người xấu

Có lẽ Kha Tuấn Kiệt chẳng qua là ngủ thiếp đi, hoặc là hắn cũng không có nghe được mình nói, hoặc là hắn đã chấp nhận cho nên mới không lên tiếng nữa. Quả Tri chỉ có thể nghĩ như vậy. Cậu không muốn thừa nhận, cũng không nguyện ý chất vấn mình.

Cậu cố chấp đến không còn thuốc chữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, tựa như chưa xảy ra chuyện gì, sau khi Quả Tri rời giường trước, Kha Tuấn Kiệt mới chậm rãi xuống giường. Hắn so với Quả Tri có thể luôn chậm một bước. Quả Tri bôi kem đánh răng lên trên bàn chải đánh răng: "Rời giường rồi sao?"

Kha Tuấn Kiệt dừng lại nửa nhịp mới trả lời: "Ừ."

"Nè." Quả Tri đưa kem đánh răng cho Kha Tuấn Kiệt. Kha Tuấn Kiệt nhìn Quả Tri một chút, sau đó lại nhìn vào kem đánh răng một chút, tựa như phía trên kem đánh răng mang theo vi khuẩn kỳ quái. Quả Tri muốn làm bộ không thấy loại ánh mắt này nhưng chỉ có thể giả vờ biểu cảm bên ngoài mà thôi, làm sao có thể giả vờ ở trong lòng.

Kha Tuấn Kiệt nhận lấy kem đánh răng. Hai người bắt đầu đánh răng. Quả Tri cúi đầu dùng sức chà sát bàn chải trong miệng, càng ngày càng nhiều bọt màu trắng. Cậu có thể cảm giác được thỉnh thoảng Kha Tuấn Kiệt sẽ nhìn mình. Cậu thậm chí có thể cảm giác được sự sợ hãi trong không khí, Kha Tuấn Kiệt đối với mình, mình đối với dư luận xã hội.

Mỗi khi Quả Tri hơi đến gần hắn một chút, Kha Tuấn Kiệt sẽ lui về phía sau. Hắn đã rất cố gắng khắc chế nhưng thân thể lại muốn chạy trốn theo bản năng. Quả Tri yên lặng dọn dẹp sách, vừa nói: "Cậu cảm thấy tớ ghê tởm sao?"

"Không, không phải vậy." Kha Tuấn Kiệt nói có chút e ngại.

"Cậu cảm thấy tớ không nên thích nam sinh đúng không? Cậu cảm thấy tớ không bình thường đúng không?" Quả Tri xoay người đối mặt với Kha Tuấn Kiệt.

Kha Tuấn Kiệt không cách nào trả lời. Hắn bị Quả Tri ép không có đường lui: "Tớ muốn làm bộ không nghe, tại sao cậu lại ép tớ nói ra suy nghĩ thật sự trong lòng? Được, bây giờ tớ nói cho cậu biết. Hai tên nam sinh yêu nhau, cậu không thấy rất hoang đường sao? Các cậu đều là đàn ông không phải sao? Năm tay, hôn, nói yêu thương... Làm những chuyện này với người cùng giới cậu không cảm thấy kỳ quái và không được tự nhiên sao?"

"Tớ làm sao có thể xem như mình chưa từng nói ra chuyện gì." Khóe miệng của Quả Tri bắt đầu dĩ cười khổ.

Thấy biểu cảm bị thương của Quả Tri, Kha Tuấn Kiệt có chút không đành lòng, hắn khẽ giọng nói: "Có lẽ, có lẽ cậu chẳng qua là ngã bệnh, cậu có thể tìm một bác sĩ tâm lý để trị liệu." Thật ra là đang đồng cảm hay đang sợ hãi đây?

Quả Tri cười. Cậu ôm sách vào trong ngực thật chặt: "Tớ thích người cùng giới không phải là bệnh, là tình cảm. Cậu có thể không chấp nhận tình cảm của tớ nhưng xin cậu đừng ô nhục nó." Giọng nói của Quả Tri nhẹ nhàng. Cậu rời đi, bỏ Kha Tuấn Kiệt ở lại trong phòng ngủ. Cậu đi tới cầu thang, một cái tay ôm sách, một cái tay khác vịn lan can từ từ xuống lầu. Đi được một chút, cậu thấy được Thôi Tây khoanh tay tựa vào trên tường. Khuôn mặt dễ nhìn của hắn không mang theo bất kỳ biểu cảm gì, chẳng qua là nhìn Quả Tri. Tay của Quả Tri nắm chặt lan can, cậu cắn cắn môi dưới: "Cậu tới nhìn bộ dáng buồn cười của tớ sao? Cậu đã nói đúng rồi. Cậu luôn luôn đúng. Trong tất cả mọi người, không phải ai cũng có thể chấp nhận tình cảm của tớ. Tình cảm của tớ rốt cuộc có gì đáng sợ? Tớ thích con trai thì có gì ghê tởm? Tại sao không chỉ có bạn bè mà ngay cả người nhà của tớ cũng không thể chấp nhận? Thôi Tây, cậu có thể nói cho tớ biết tại sao không?"

Quả Tri đứng ở trên bậc thang, Thôi Tây đứng ở bên dưới. Câu hỏi của Quả Tri mang theo bi thương. Cậu nhìn Thôi Tây. Chuyện này còn cần hỏi sao? Người mà cậu đang nhìn chính là câu trả lời. Bởi vì cậu thích Thôi Tây, cậu yêu Thôi Tây, mà Thôi Tây và cậu có giới tính giống nhau.

"Cậu muốn tôi làm gì? Sửa đổi thái độ của tất cả mọi người đối với thứ tình cảm này sao? Vậy tôi có thể nói cho cậu biết, chuyện này là không thể được. Bất kể cậu có làm gì đi nữa, bọn họ quan tâm sao?" Thôi Tây đi tới gần Quả Tri. Tay của hắn đặt lên trên bàn tay đang vịn lan can của Quả Tri. Tầm mắt lạnh lùng của hắn xuyên thấu bi thương của Quả Tri: "Sau này đừng khen tôi nữa, đừng cảm thấy tôi rất lợi hại nữa. Con mẹ nó, có những chuyện tôi không làm được! Thế, cậu có còn muốn yêu tôi nữa không? Thôi Tây siết chặt tay của Quả Tri.

Ở trong xã hội, có rất nhiều chuyện mà rất nhiều người không thể làm được.

Thôi Tây không phải là vai nam chính trong tiểu thuyết có thể hô phong hoán vũ; cũng không phải vai nam chính trong phim siêu nhân có thể cứu khổ cứu nạn; càng không phải là vai nam chính trong phim ảnh vừa đẹp trai vừa giàu có, khiến cho cha mẹ vợ hai mắt sáng lên trong lần đầu gặp mặt. Thôi Tây chính là Thôi Tây, hắn ở trong bộ truyện này, hắn là bạn trai của Quả Tri, chỉ vậy mà thôi.

"Muốn! Tớ sợ người nhà phản đối nhưng tớ càng sợ phải làm bộ mình không thích con trai, sợ nhất phải làm bộ mình có thể không có cậu." Không có biện pháp lựa chọn. Quả Tri thích con trai có lẽ là do bẩm sinh. Có lúc, cậu thậm chí cảm thấy thích Thôi Tây cũng là một thiên tính, không có suy luận chút nào, cứ như vậy mà thuận theo tự nhiên.

Kha Tuấn Kiệt mới vừa xuống cầu thang liền thấy cảnh này. Hắn đứng đơ tại chỗ, không biết nên lui về hay là giả bộ không nhìn thấy mà đi ngang qua. Thôi Tây nâng mí mắt lên, ánh mắt của hắn và Kha Tuấn Kiệt giao nhau. Kha Tuấn Kiệt xoay đầu sang một bên, nhanh chóng đi ngang qua hai người. Quả Tri cúi đầu nhìn dưới mặt đất. Tầm mắt của cậu có thể thấy cái bóng của Kha Tuấn Kiệt nhanh chóng lướt ngang qua.

"Có lúc, thật không muốn xem biểu cảm của người khác. Tớ dùng qua rất nhiều lời để tự an ủi mình nhưng vẫn không cách nào có thể kiên cường đến mức độ mình muốn." Giọng nói của Quả Tri rất nhẹ. Thôi Tây đưa tay ra, ngón trỏ đặt ở trên chân mày đang nhíu lại của Quả Tri: "Hôn cậu một cái, cậu sẽ cười sao?" Phương thức dụ dỗ người của hắn bình tĩnh lại trực tiếp. Quả Tri hơi sợ run lên, khóe miệng không nhịn được cong lên: "Không biết. Hôn một cái có lẽ không được, cậu hôn hai cái thử xem."

Thôi Tây không lên tiếng. Hắn cúi đầu, dùng môi đắp lên môi của Quả Tri và thống khổ của Quả Tri, bắt đầu dĩ cùng thỏa mãn.

Kha Tuấn Kiệt cố ý ở trong phòng học rất lâu. Hắn không biết nên trở về đối mặt Quả Tri thế nào. Chỉ đọc sách và xem qua một vài bộ phim về đồng tính hắn đã cảm thấy rất kỳ quái. Hai người đàn ông sao? Đây là loại tình cảm dị thường, còn có thể đưa lên phim ảnh? Còn có thể viết thành tiểu thuyết? Trước kia hắn nghĩ là chuyện này chỉ có ở trên phim ảnh, ở ngoài đời thực sẽ không có. Bây giờ không chỉ xuất hiện ở ngoài đời thực mà còn ngay bên cạnh, hắn cảm thấy đáng sợ. Hắn suy nghĩ hồi lâu mới đi ra khỏi phòng học yên tĩnh này. Từ sau lưng, một cái tay nắm bả vai hắn lại, đẩy hắn đẩy tới trên tường. Hắn bị đau rên lên một tiếng liền thấy được Thôi Tây ở trước mắt. Con ngươi của Thôi Tây ở trong đêm tối lộ ra càng thêm lạnh lùng.

Một cái tay của hắn đặt trong túi quần, một cái tay xuôi dọc theo cơ thể. Thòi Tây nhìn Kha Tuấn Kiệt. Trong đầu Kha Tuấn Kiệt lại nghĩ đến hình ảnh Thòi Tây và Quả Tri, cảm thấy không thoải mái.

"Thế nào? Tôi khiến cho cậu đau dạ dày?" Thòi Tây ngẩng đầu lên, cố ý đưa tay đặt lên trên quần áo của Kha Tuấn Kiệt xoa xoa. Kha Tuấn Kiệt nhủ mi lại, giọng nói không vui: "Cậu muốn làm gì?"

"Yên tâm, tôi sẽ không nói đạo lý để cho cậu chấp nhận. Cậu cho rằng tôi sẽ quan tâm ý nghĩ của cậu sao?"

"Vậy cậu..."

"Nghe đây! Cho dù cậu vô cùng chán ghét, vô cùng sợ hãi, nhưng tốt nhất hãy để nó ở trong lòng, đừng biểu hiện ra ở trước mặt Quả Tri."

Kha Tuấn Kiệt đối với cái yêu cầu này cảm thấy buồn cười: "Cậu đang ra lệnh cho tôi sao?"

"Không phải vậy!"

"Vậy cậu đang cầu xin tôi?" Trên mặt Kha Tuấn Kiệt lộ ra một tia xem thường.

Thòi Tây một cước thật mạnh đâm vào bụng của Kha Tuấn Kiệt: "Tôi đang uy hiếp cậu." Kha Tuấn Kiệt che bụng, trợn to hai mắt: "Cậu cho rằng như vậy liền có thể..." Hắn còn chưa nói hết lời liền bị Thòi Tây đưa tay bóp cổ họng. Hắn lạnh lùng nhìn Kha Tuấn Kiệt bởi vì hô hấp khó khăn mà đỏ cả mặt. Hắn không có ý định buông tay. Kha Tuấn Kiệt hai tay quơ loạn xạ. Thòi Tây tiếp tục bóp cổ họng, đang đợi Kha Tuấn Kiệt trả lời. Không bao lâu, Kha Tuấn Kiệt miễn cưỡng sử dụng chút khí lực cuối cùng gạt đầu một cái. Thòi Tây mới buông hắn ra. Hắn liều mạng ho khan. Thòi Tây lấy lòng bàn tay để đầu Kha Tuấn Kiệt vào sát trên tường, ép buộc hắn nhìn mình: "Nhớ, tôi là người xấu, nếu như cậu chọc Quả Tri, chính là chọc tới tôi." Nói xong Thòi Tây rời đi.

Kha Tuấn Kiệt hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại. Hai chân của hắn đang run rẩy, cũng không phải bởi vì hành động lúc nãy của Thòi Tây mà là vì vẻ mặt của hắn, không chút nào mềm lòng, không tình cảm chút nào. Mới vừa rồi nếu không phải là mình thỏa hiệp trước hắn sẽ không buông tay. Hắn tựa hồ căn bản không để ý đến sự thống khổ của người khác. Hắn cũng không phải đang hù dọa mình, uy hiếp của hắn là tuyệt đối!

Đứng ở cửa phòng ngủ, Kha Tuấn Kiệt móc cái chìa khóa ra, do dự mấy giây mới mở cửa. Trong phòng ngủ Quả Tri đang đọc sách. Kha Tuấn Kiệt ném cái chìa khóa lên trên bàn, hai người cũng không nói chuyện.

Một hồi sau, Kha Tuấn Kiệt kéo ngăn kéo ra đột nhiên lên tiếng: "Quả Tri, tớ muốn ăn mì. Cậu có đói bụng hay không, tớ mua cho cậu một gói." Quả Tri nhanh chóng xoay đầu lại. Cậu nhìn Kha Tuấn Kiệt. Biểu cảm của Quả Tri rất vui vẻ, mặc dù chỉ là một câu tùy tiện nhưng cũng đã bày tỏ Kha Tuấn Kiệt đã chấp nhận mình và tình cảm của mình không phải sao? Loại cảm giác được chấp nhận này, rất vi diệu và âm ập.

Nửa đêm, Quả Tri lặng yên không tiếng động đi tới ban công gọi điện thoại cho Thòi Tây.

"Thòi Tây!" Giọng nói của cậu có vẻ cảm xúc không kịp chờ đợi.

"Chuyện gì?"

"Lần này là tớ đúng rồi, cậu sai lầm rồi. Tuấn Kiệt chẳng qua là nhất thời không có biện pháp chấp nhận, bây giờ hắn đã nghĩ thông suốt. Bọn tớ lại bình thường như lúc trước. Cậu xem đi! Thế giới không có tàn nhẫn giống như cậu nghĩ đâu. Tuấn Kiệt là bạn tốt của tớ." Quả Tri nói không ngừng, muốn đem tất cả tâm sự trong lòng nói cho Thòi Tây nghe.

"Cậu có còn nghe tớ nói không vậy?" Điện thoại như vậy mà không có trả lời, Quả Tri không nhận được hồi.

"Ừ."

"Nếu như cậu phải bận rộn làm những chuyện khác thì có thể bật to âm lượng của điện thoại."

"Như vậy ồn ào lắm."

"Tớ có thể nói nhỏ giọng một chút." Quả Tri ngáp một cái, có chút cạn ý.

"Nhanh đi ngủ."

"Vậy cũng được." Quả Tri dừng một chút: "Thòi Tây, ngày mai gặp."

Sự ngây thơ của Quả Tri được Thòi Tây dùng bóng tối chữa trị. Cho dù là nói dối cũng được, lừa gạt cũng được, chỉ cần Quả Tri cảm thấy vui vẻ, hắn có thể dùng bất kì phương thức gì, bất chấp phải trả giá đắt như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hy Sinh Thân Thể

Chương 49. Hy sinh thân thể

Mấy ngày cuối cùng của tháng tư nhiệt độ từ từ tăng cao, tựa như tình cảm trong lòng của Quả Tri. Cậu so với thường ngày tích cực hơn, vừa đến giờ giải lao liền cầm giấy bút đi tới sân thể dục tìm Thời Tây. Hiện tại cậu đang đứng ở bên cạnh Thời Tây, mắt không chớp nhìn chăm chăm Thời Tây. Thời Tây mặc dù đang đọc sách nhưng ánh mắt quá nóng rực của Quả Tri khiến cho hẳn cả người không được tự nhiên.

Thời Tây quay đầu nhìn Quả Tri. Quả Tri mở miệng trước: "Cậu dùng hết giấy chưa? Có cần bút hay không?"

"Mấy ngày nay cậu có chút khác thường." Thời Tây hoài nghi nhìn Quả Tri. Quả Tri từ trước giờ không biết nói láo biểu cảm có chút hốt hoảng: "Nói càn. Làm gì có. Tớ và người bình thường không có gì khác biệt!"

"Cậu đã ân ái cùng người khác ở trên giường phải không?"

"Nếu như tớ làm chuyện như vậy thì cái mông này tùy ý cậu xử lý, cắt bỏ cũng được. Suy nghĩ này của cậu thật là làm tổn hại sức khỏe tinh thần của tớ."

Thời Tây không có nói nữa, cúi đầu tiếp tục đọc sách. Ánh mắt nóng rực của Quả Tri lại xuất hiện. Thời Tây đang đọc cuốn Nhất Hiệt Thư, giọng nói bình thản: "Hay là cậu muốn tôi thỏa mãn cậu ngay bây giờ?" Hai giây sau Quả Tri mới phản ứng được. Cậu có chút tức giận cũng có chút đỏ mặt: "Tớ không có đói khát như vậy. Ngày quốc tế lao động gần đến rồi, cậu nói chúng ta có nên hay không..."

"Lao động ở trên giường."

"Cậu càng ngày càng không đứng đắn!"

"Tớ nói là chúng ta có nên đi ra ngoài chơi một chút hay không?" Mặt Quả Tri biểu cảm nghiêm chỉnh.

"Chơi cậu thì có thể, những chuyện khác thì miễn." Hết lần này tới lần khác Thời Tây rất không đứng đắn.

Quả Tri nắm tóc của mình, muốn đi đập đầu vào tường. Cậu nghĩ rằng nói lên cái yêu cầu này Thời Tây sẽ cao hứng đáp ứng, sau đó dẫn cậu đi du sơn ngoạn thủy, lưu lạc thiên nhai. mấy ngày nay trong đầu cậu nghĩ đến rất nhiều ý tưởng lạc quan, lại chưa từng nghĩ tới Thời Tây sẽ cự tuyệt mình. Bởi vì ở trong mắt, trong lòng của cậu, Thời Tây là tốt nhất, thiện lương nhất.

"Cậu không muốn đi?" Cậu lại một lần nữa xác nhận.

"Không muốn!"

"Vậy tớ cũng không muốn đứng ở chỗ này!" Quả Tri bĩu môi, xoay người đi ra ngoài, không thèm quay đầu lại. Cậu cứ nghĩ rằng Thời Tây sẽ gọi mình lại và nói: "Đừng đi, đừng nóng giận, chỉ cần cậu ở lại đây với tôi, nơi nào tôi cũng cùng cậu đi." Kết quả tư tưởng lạc quan của cậu lại một lần nữa bị đá kích. Cậu đã đi thật xa rồi cũng không thấy Thời Tây giữ cậu lại.

Hoa Cốc Vũ thấy gương mặt tức giận của Quả Tri cũng biết nhất định có liên quan đến Thời Tây: "Sao thế? Có phải khuôn mặt của Thời Tây đã trở nên xấu không?" Hắn vội vàng hỏi, đây là vấn đề duy nhất hắn quan tâm.

"Không phải vậy. Lễ quốc tế lao động cậu ấy không muốn đi ra ngoài chơi."

"Hắn nguyên ý đi chơi tớ mới cảm thấy kỳ quái. Không có sao hết, tôi thường thức gương mặt anh tuấn của tớ có thể khiến cho tâm tình của cậu thay đổi tốt." Thật là không biết ngại khi nói ra những lời này.

Quả Tri đem tầm mắt dời về phía Hoa Cốc Vũ, nghiêm túc nói: "Tớ cảm thấy cậu bề ngoài đẹp trai như vậy nhất định là rất thông minh. Cậu có biện pháp gì có thể khiến cho Thời Tây đáp ứng không?" Khích lệ của Quả Tri đổi lấy thỏa mãn của Hoa Cốc Vũ. Hắn cười có chút say mê, vuốt vuốt tóc: "Nếu cậu đã nói như vậy, tớ cũng không ngại dùng lòng tốt của mình giúp đỡ cậu một chút." Hoa Cốc Vũ nhỏ giọng rì vào tai của Quả Tri. Quả Tri như có điều suy nghĩ, vừa nghe vừa gật đầu.

Trong phòng ăn, Thời Tây mới vừa ngồi xuống trong chốc lát, Hoa Cốc Vũ và Quả Tri cũng bụng thức ăn ngồi xuống đối diện với Thời Tây. Quả Tri cũng không có ngồi ở bên cạnh Thời Tây mà là sóng vai ngồi cùng Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ ngồi gác chân, đưa tay khoác ra phía sau ghế ngồi của Quả Tri: "Quả Tri, muốn đi ra ngoài chơi sao?"

Quả Tri: "Ừ, nhưng Thời Tây không rảnh."

Thời Tây liếc mắt nhìn Hoa Cốc Vũ đang khoác tay ra phía sau ghế ngồi của Quả Tri, nửa con mắt lạnh nhìn Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ cũng không tránh né, khiêu khích nhìn chăm chú vào Thời Tây: "Này, này, có phải không có tiền đi ra ngoài chơi hay không? Thời Tây, nếu không có thì tớ cho cậu mượn chút tiền." Hoa Cốc Vũ muốn hung hăng đâm thâu lòng tự ái đàn ông của Thời Tây.

"Tôi muốn mượn 100 vạn." Thời Tây không có lòng tự ái chút nào nói.

"Cậu cho rằng phải đi du lịch vòng quanh thế giới sao?!"

"Hoa nhi, cậu, cậu thật sự muốn cho chúng tớ mượn?" Quả Tri lập tức liền nghiêng về Thời Tây. Hoa Cốc Vũ trừng Quả Tri một cái, nhắc nhở cậu bây giờ hai người đang diễn kịch. Hắn nói sang chuyện khác: "Thật là... Loại đàn ông hẹp hòi này cậu còn muốn ở cạnh sao? Còn không bằng theo tớ ra ngoài. Nay, cậu nghĩ nên đi nơi nào chơi? Nếu không chúng ta đi tắm suối nước nóng đi, cậu cũng có thể giúp tớ chà lưng."

"Được." Đây vốn là âm mưu của hai người để cho Thời Tây ghen tỵ. Khi Thời Tây ghen, hắn sẽ hối hận vì đã cự tuyệt Quả Tri. Nhưng Quả Tri mới nói có một chữ, Thời Tây liền nhìn cậu. Gương mặt không chút biểu cảm kia của hắn mang theo uy hiếp, tựa như đang nói: Cậu dám đáp ứng thử xem! Quả Tri sùng sốt, lập tức đổi lời nói: "Tớ mới vừa nghĩ lại, không muốn đi cùng cậu." Hoa Cốc Vũ khẽ cắn răng, Quả Tri thật là... Hắn đưa tay khoác lên trên bả vai của Quả Tri: "Mọi người đều là đàn ông, chớ xấu hổ. Cậu phải tu luyện nhiều đời mới có cơ hội thấy được thân thể xinh đẹp của tớ."

Chiếc đũa trong tay của Thời Tây bay tới phía Hoa Cốc Vũ, đập thật mạnh vào tay của hắn. Hoa Cốc Vũ ăn đau rút tay về. Thời Tây không nhanh không chậm nói: "Để tôi dạy cho cậu một số quy tắc." Thời Tây cầm chiếc đũa chỉ vào bàn tay của mình: "Đây là của tôi, cậu không thể nắm. Tôi sẽ chặt tay của cậu." Sau đó Thời Tây lại cầm chiếc đũa chỉ vào quần áo của mình: "Đây là của tôi, cậu không thể mặc. Tôi sẽ lột da của cậu ra." Cuối cùng, Thời Tây cầm chiếc đũa chỉ vào Quả Tri: "Đây cũng là của tôi, cậu không thể đụng vào."

"Tớ, nếu như tớ đụng, cậu sẽ làm gì tớ?" Hoa Cốc Vũ không sợ chết nói.

"Làm cho cậu trở nên xấu xí hơn so với bây giờ."

Hoa Cốc Vũ che mặt: "Quả Tri, hắn nói tớ xấu xí, hắn nói tớ xấu xí!"

"Cậu không xấu xí. Cậu so với tớ đẹp trai hơn nhiều." Quả Tri an ủi Hoa Cốc Vũ, Thời Tây cau mày, đối với sự an ủi của Quả Tri có chút khó chịu: "Khi nào đến phiên cậu chen miệng vào?! Tớ đây ngồi cho tôi."

"Sau khi từ biệt, Quả Tri, mau chia tay với hắn đi, mau rời xa cái tên ma quỷ này đi!"

"Thời Tây mới không phải ma quỷ, cậu ấy là thiên sứ." Quả Tri không chút nào ngại ngùng khi nói ra những lời tê dại da thịt này. Thời Tây đột nhiên nhìn Hoa Cốc Vũ, nghênh nghênh cười: "Nghe được không?" Cử động khác với thường ngày, có chút ngây thơ.

"Cậu mù sao? Hắn? Thiên sứ? Cọng tóc kia của hắn giống như thiên sứ!!"

Hoa Cốc Vũ lâm vào tức giận, kế hoạch đã thất bại. Mấy ngày kế tiếp, Quả Tri dùng hết tất cả biện pháp, bắt kẻ uy hiếp cũng làm qua, nịnh hót cũng làm qua, cũng không có hiệu quả chút nào. Cuối cùng, cuối cùng...

Thời Tây đứng lên từ trên giường, mặc quần áo vào. Quả Tri dùng chân quần chặt lấy cơ thể không một mảnh vải che thân của mình, mặt chôn xuống gối, phát ra giọng buồn buồn: "Ngày mai có thể đi ra ngoài chơi sao?"

"Sớm nên như vậy, tiếp nhận giáo huấn."

Hắn lại bỏ lại một câu nói như vậy! Quả Tri ảo não nện chiếc gối vào đầu mình, sau đó bắt đầu điên cuồng đá tẩm chần. Trước kia cho tới bây giờ cậu chưa từng nghĩ tới, vì muốn rũ đàn ông đi ra ngoài chơi mà cần phải hy sinh thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đùng Đùa

Chương 50. Đùng đùa

Quả Tri ở trên giường suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt nhìn chăm chăm từ treo quần áo, đột nhiên vén chăn lên, chân trần giẫm ở trên sàn nhà mở tủ treo quần áo ra, ngón tay lướt qua các bộ quần áo của Thời Tây, len lén đưa mắt nhìn Thời Tây đang đưa lưng về phía mình. Sau khi xác định hắn không nhìn thấy, cậu cầm một bộ quần áo lên, ướm thử trên người mình, tiếp theo lại len lén nhìn Thời Tây một cái nữa, tiếp theo đó nữa là mặc bộ đồ đấy vào, sau đó như không có chuyện gì xảy ra ngồi ở trên ghế sa lon mở ti vi lên.

Cậu tắt âm thanh của ti vi, không muốn làm ồn đến Thời Tây. Dần dần, ngoài cửa sổ và bên trong nhà bị màu đen của bóng tối bao lấy. Ngón tay của Thời Tây vẫn không rời khỏi bàn gỗ. Quả Tri một mình ngồi ở góc ghế sa lon, xem phim trên ti vi không tiếng động. Cho dù là như vậy, cho dù Thời Tây đưa lưng về phía mình, cho dù hai người không có nói chuyện với nhau, nhưng chỉ cần có Thời Tây, cho dù là khoảng cách 1 mét, khoảng cách 100 mét, khoảng cách 1000 mét cũng sẽ không cô đơn.

Thời Tây mở đèn lên, ánh sáng mập mờ soi sáng căn phòng. Hắn vừa viết được phần nửa của một chương tiểu thuyết. Hắn liếc mắt nhìn Quả Tri ngồi ở

đăng kia, sau đó lại quay đầu trở lại, đem hai tay đặt trên bàn gỗ. Nhưng chỉ gõ được một chữ Thòi Tây đã dừng lại. Hắn đưa tay khép máy laptop lại, ngồi ở bên cạnh Quả Tri, cầm cái điều khiển ti vi lên, nhấn nút tăng âm lượng.

Trên ti vi đang chiếu phim Hàn, Thòi Tây lộ ra biểu cảm chán ghét: "Cậu xem những thứ này là muốn cho người ta tiêu hóa không được sao?" Nói là nói như vậy, hắn cũng không có đổi kênh, ném cái điều khiển ti vi trở về trong ngực Quả Tri lần nữa.

"Nói càn. Có lúc con người cần những bộ phim như thế này để kích thích mình, mặc dù biết là giả nhưng mà không nhìn được cảm thấy ảm áp. Huống chi tớ cảm thấy nam chính thật đẹp trai."

"Đẹp trai? Chẳng qua là phẫu thuật thẩm mỹ." Giọng nói Thòi Tây càng thêm chán ghét. Quả Tri nhìn nam chính một chút, lại nhìn Thòi Tây một chút, sau đó ôm lấy cánh tay của Thòi Tây, giả vờ nói tình cảm: "Đĩ nhiên không có đẹp trai bằng cậu."

Thòi Tây tránh ra khỏi Quả Tri: "Tốt nhất đừng tới gần tôi."

Trong ti vi lại bắt đầu phát tình tiết cũ mớ. Mẹ của nam chính kiên quyết phản đối bọn họ yêu nhau, dùng thủ đoạn để phá vỡ mối quan hệ này. Bà mua chuộc bạn bè của nữ chính, lợi dụng bạn bè uy hiếp nữ chính nói chia tay. Nữ chính khóc bù lu bù loa."

"Thật đáng thương."

"Cho nên ngàn vạn đừng kết giao bạn bè, chỉ toàn gây rắc rối về sau."

"Tại sao cậu chỉ biết nghĩ tới những thứ này? Cậu không muốn thấy người khác hiền lành và đáng thương sao? Nếu như ba mẹ tớ cho cậu rất nhiều tiền, bảo cậu rời xa tớ, cậu nhất định sẽ không chút do dự cầm tiền đi đúng không? Như thế mới đúng với con người thực tế của cậu." Giọng Quả Tri mang theo phê bình, mới nói xong không bao lâu cậu đột nhiên cười lên thật hài hước: "Thật may là nhà tớ không có nhiều tiền như vậy."

Thòi Tây đẩy đầu Quả Tri một cái: "Ngu ngốc."

Quả Tri đứng lên từ trên ghế salon, chiếc quần có chút rộng thùng thình: "Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi." Vừa muốn đi bị Thòi Tây nắm cổ tay kéo trở lại. Hắn kéo Quả Tri lại gần tủ quần áo. Quả Tri dùng một tay nắm quần lại, quan sát biểu cảm của Thòi Tây. Mình mặc quần áo của cậu ấy rất cực bị phát hiện rồi sao? Thòi Tây đã từng cảnh cáo Hoa Cốc Vũ không được động vào đồ của cậu ấy.

Quả Tri thận trọng hỏi: "Cậu tức giận sao?"

Thòi Tây cũng không trả lời, từ trong tủ treo quần áo lấy ra một sợi dây nịt. Hắn cúi đầu đeo sợi dây nịt vào lưng quần Jean cho Quả Tri. Quả Tri kinh ngạc nhìn chăm chăm mặt của Thòi Tây. Mặt của hắn theo động tác chột gần chột xa. Quả Tri không dám hít thở, tim của cậu nhảy chọt mạnh chọt yếu.

"Cậu có thể mặc quần áo của tôi. Cậu có thể xem ti vi với âm lượng lớn. Cậu có thể làm rất nhiều chuyện, cho nên ở bên cạnh tôi, không cần cẩn thận." Giọng nói của Thòi Tây cũng không dịu dàng, tầm mắt của hắn vẫn như cũ nhìn vào sợi dây nịt. Nhưng lòng của Quả Tri lại mãnh liệt nhảy lên.

Trong quán cơm rất lạnh vắng, chỉ có hai người khách là Thòi Tây và Quả Tri. Quả Tri gọi thức ăn ngon, sau đó nhìn xung quanh: "Kỳ thật. Cũng không quá muộn, tại sao ít khách như thế?"

"Tôi bao cả quán cơm này rồi." Thòi Tây bình thản nói.

"Không phải chứ?! Làm gì xa xỉ như vậy." Nói là nói như vậy, trên mặt của Quả Tri không che giấu được dấu vết của cảm động.

"Cậu còn có thể ngu xuẩn hơn nữa không? Lời như thế cũng tin?"

"Vậy tại sao không có khách?"

"Chẳng qua đơn thuần là làm ăn không tốt."

"Vậy tại sao cậu còn nói lời như thế!!" Tâm tình Quả Tri mừng hụt. Thòi Tây nhún nhún vai, nhìn thấy vẻ mặt ngu ngốc của người đối diện thật là muốn tự tử.

Không bao lâu chủ quán liền bung món ăn lên bàn. Mùi vị quả thật chẳng ra gì nhưng bởi vì quá đói Quả Tri cũng không quản được nhiều như vậy, cầm chiếc đũa lên liền dồn cơm vào trong miệng. Thình thoảng cậu ngược cổ lên nói vài câu với Thòi Tây.

"Này, khóe miệng dính thức ăn."

Quả Tri mờ mịt ngẩng đầu lên: "Cái gì?"

Thòi Tây đưa tay ra đến gần Quả Tri. Quả Tri lại không thể tránh khỏi muốn động lòng, ai ngờ tay của Thòi Tây biến đổi phương hướng, vỗ vào cái ót của Quả Tri: "Cậu cho rằng tôi sẽ giúp cậu lấy thức ăn dính trên khóe miệng xuống? Tự mình làm lấy."

"Này, vậy cậu cũng không cần làm chút động tác để cho người ta hiểu lầm!" Quả Tri dùng khăn giấy lau khóe miệng của mình một chút, lại bắt đầu tiếp tục vui đầu ăn cơm. Đột nhiên cậu ngẩng đầu lên, hoài nghi nhìn chăm chăm Thòi Tây: "Cậu có phải là cố ý hay không? Cố ý nói những lời để cho tớ hiểu lầm, làm những động tác để cho tớ hiểu lầm, sau đó giễu cợt tớ!"

"Đúng vậy." Không nghĩ tới Thời Tây lại dễ dàng thừa nhận. Hắn dùng mấy giây mới chậm rãi mở miệng: "Thời gian tôi có thể giấu cậu cũng không còn nhiều." Chiếc đĩa của Quả Tri rơi ở trên bàn, kinh ngạc há miệng: "Những lời này là có ý gì?"

Thời Tây tựa hồ không chuẩn bị trả lời. Quả Tri dùng sức bắt ống tay áo của Thời Tây lại, vội vàng lần nữa đặt câu hỏi: "Tại sao cậu không trả lời tôi? Câu nói mới vừa rồi kia là có ý gì?"

"Tôi không có nhiều thời gian."

"Tôi không hiểu."

"Tôi muốn rời khỏi trái đất."

Quả Tri còn kém không có nhào tới cắn Thời Tây: "Đừng đem phim thần tượng tới trêu chọc tôi nữa!!!"

"Đầu óc của cậu thật sự nên trang bị thêm nhiều thông minh." Vừa mới bắt đầu chẳng qua là tùy tiện nói một câu, không nghĩ tới Quả Tri lại tin. Phản ứng của Quả Tri khiến cho Thời Tây không nhịn được muốn trêu chọc.

"Cậu coi sự tín nhiệm của tôi đối với cậu là gì đây?!" Quả Tri tận dụng thời gian này trả thù, lau bàn tay dính đầy dầu mỡ của mình vào trên ống tay áo của Thời Tây. Thời Tây rút tay về: "Cậu, người này!"

Trong đêm khuya, Quả Tri giúp Thời Tây dọn dẹp đồ xong, đang vén chăn lên chuẩn bị bò lên trên giường thì bị Thời Tây cầm cổ áo kéo lại: "Bẩn chết, cời quần áo ra." Nhưng Quả Tri không muốn cời quần áo của Thời Tây trên người mình xuống, không muốn cời dây nịt Thời Tây tự tay đeo cho cậu ra. Cậu lấy tay vỗ vỗ quần và áo: "Không dơ bẩn." Nói xong thừa dịp Thời Tây không chú ý chui vào trong chăn.

"Luôn cảm thấy cậu càng ngày càng không nghe lời."

"Học theo cậu đó!" "

"Cậu còn mạnh miệng." Thời Tây đưa tay chạm vào Quả Tri đã dùng tấm chăn che nửa gương mặt lại.

Quả Tri thỉnh thoảng giận dỗi, thỉnh thoảng phát điên, thỉnh thoảng mạnh miệng, những tính cách này chỉ thỉnh thoảng xuất hiện. Người khác không thấy được, bởi vì là người khác. Hắn có thể thấy được, bởi vì hắn là Thời Tây.

Căn phòng mờ tối chỉ còn dư lại màn hình truyền hình đang lóe lên. Mí mắt Quả Tri nặng nề, cậu đột nhiên trở mình đưa lưng về phía Thời Tây, lẩm bẩm nói: "Nếu như cậu có thể chuyển kiếp, cậu muốn đến thời đại nào nhất?" Thời Tây đưa hai tay đặt sau ót, nhìn trần nhà, cũng không muốn trả lời cái vấn đề này.

Quả Tri cũng không phải là muốn nghe câu trả lời như vậy của Thời Tây, cậu nói tiếp: "Có thời đại nào mà không bài xích tình cảm của chúng ta hay không? Trước kia thì không thể nào, nhưng chuyển kiếp đến tương lai, nếu như phát hiện tương lai vẫn bài xích thứ tình cảm này như cũ, không phải là sẽ bị thương hơn sao? Còn không bằng ở lại bây giờ, cho dù cậu đã nói, có một số chuyện rất khó thay đổi, nhưng không nhịn được, vẫn là muốn mong đợi một tương lai tốt đẹp." Hồi lâu, không có động tĩnh, chỉ có âm thanh của ti vi.

Lúc Quả Tri còn muốn nói điều gì đó, Thời Tây từ phía sau ôm lấy cậu, đưa môi đến gần bên tai của cậu: "Nhiều chuyện!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Khát Vọng Đến Gần Nhau

Chương 51. Khát vọng đến gần nhau

Chuông báo thức ở đầu giường không ngừng chấn động. Quả Tri biểu cảm mờ mịt mờ mắt ra, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, gãi đầu một cái, đẩy đẩy Thời Tây bên cạnh: "Rời giường thôi, chuẩn bị đi ra ngoài chơi." Không có chút hồi âm nào, Quả Tri lại tiếp tục nằm xuống, tay đặt ở trên vai Thời Tây. Cậu mở nửa mắt, trong tâm mắt mơ hồ là khuôn mặt dễ nhìn của Thời Tây, không nhịn được muốn véo má: "Rốt cuộc ăn cái gì mà lớn lên lại đẹp trai như vậy?! Để cho cậu ngủ thêm chút nữa, nhất định phải rời giường, nghe không?" Nói xong Quả Tri cũng liền ngủ thiếp đi. Chờ lúc cậu lần nữa tỉnh lại, cậu nhìn đồng hồ thì đã là 11 giờ mấy, hoàn toàn không còn buồn ngủ, từ trên giường nhảy dựng lên.

Thời Tây đi ra từ trong phòng tắm, chậm rãi lau tóc. Quả Tri cuống quýt vọt vào phòng tắm, một bên đánh răng, một bên nói với Thời Tây ở ngoài: "Tại sao cậu không gọi tôi dậy?"

"Tại sao cậu không tự mình thức dậy?" Bị Thời Tây nói vậy Quả Tri cũng không cách nào phản bác, nhổ bọt trong miệng ra, tiếp theo lấy nước rửa mặt, sau đó vừa cời quần áo vừa đi ra ngoài, thay đồ của mình xong liền cầm balô lên đứng ở cạnh cửa: "Đừng lãng phí thời gian."

Thời Tây một bộ dáng vẻ không tình nguyện. Vào ngày nghỉ lễ quốc tế lao động, bất kể đi nơi nào cũng chỉ có thể nhìn thấy xe và người. Trước kia Thời Tây tuyệt đối sẽ không ra ngoài đường vào thời điểm này. Bây giờ Thời Tây bị Quả Tri dùng ánh mắt mong đợi nhìn, hấn cần môi, đứng lên, cầm lấy balô trong tay Quả Tri, hai người cùng đi ra ngoài.

Ba ngày nghỉ này nên vui chơi như thế nào, Quả Tri đã cẩn thận sắp xếp xong xuôi. Bọn họ đi tới trạm xe buýt, trong lúc đi có đi ngang qua ngân hàng. Vừa đúng lúc một chiếc xe chở tiền dừng lại trước mặt bọn họ. Mấy tên áp vận viên từ trên xe bước xuống, mặt vô biểu cảm, hai tay cầm súng. Quả Tri nhanh chóng dời tầm mắt đi, kéo Thời Tây đang đi bên cạnh: "Đừng nhìn vào trong xe."

"Cậu làm gì thế?"

"Từ nhỏ nếu như có tầm mắt của ai đó nhìn về phía mình, tớ sẽ biểu cảm hết hoảng. Tớ cảm thấy nếu như tớ biểu cảm như vậy, bọn họ có thể nghĩ rằng tớ là cướp ngân hàng, một phát bắn chết tớ."

Thời Tây liếc mắt nhìn Quả Tri giống như nhìn một tên bệnh hoạn: "Một người con trai lại sợ chết như vậy."

"Sợ chết còn phân giới tính? Chẳng lẽ cậu không sợ?"

"Ai rồi cũng phải chết. Cậu có thể sống mãi trên thế giới này được sao? Còn không bằng chết nhanh một chút, bớt đau khổ." Thời Tây nói gió thổi mây bay.

"Không, không, không! Lúc đi chơi không được nói những câu xui xẻo này. Mau nhỏ nước bọt xuống đất, giẫm chân ba lần, như vậy mới có thể triệt tiêu lời cậu mới vừa nói ra." Quả Tri có chút mê tín.

"Tôi thì muốn nhỏ nước miếng vào người cậu hơn." Thời Tây đi về phía trước, Quả Tri theo ở phía sau: "Mau nhỏ nước miếng, tớ nói thật. Đừng đi nhanh như vậy, chờ tớ một chút."

Trên xe buýt rất chật chội, Quả Tri một tay nắm tay vịn, một tay khác lấy điện thoại di động ra, xem lại lịch trình: "Qua 5 trạm xe buýt nữa, sau đó xuống xe, sau đó còn phải đổi xe, chúng ta có nên xuống xe ăn cơm trước hay không?" Cậu bấm điện thoại di động, hồi lâu cũng không nghe trả lời, ngẩng đầu lên, phát hiện Thời Tây đang đeo tai nghe. Quả Tri cười cười tiếp tục cúi đầu lướt lướt điện thoại di động.

Xuống xe, bọn họ tùy tiện mua chút ít ăn ở ven đường. Quả Tri vừa ăn vừa vẫn như cũ nhìn vào điện thoại di động.

"Lúc ăn thì đừng dùng điện thoại di động." Thời Tây liếc Quả Tri một cái, tháo một bên tai nghe xuống. Quả Tri nghe lời bỏ điện thoại vào trong balô, cắn cái bánh bao trong tay: "Cậu đang nghe bài hát gì thế?"

"Chẳng qua là cảm thấy chung quanh rất ồn ào."

"Bây giờ cũng rất ồn, sao cậu lại tháo tai nghe ra?"

"Không phải bây giờ là lúc tôi phải nghe cậu nói chuyện sao?" Thời Tây có lúc thật rất quá đáng, biết rất rõ ràng rằng chỉ một câu nói tùy tiện, không có chút ý nghĩa nào từ miệng hắn phát ra lại có thể kích thích tình cảm trong lòng của Quả Tri. Thời Tây nhìn mặt của Quả Tri: "Cậu lại đang cảm động cái gì?"

"Tớ, tớ mới không có. Sau khi chuyển xe buýt, cần ngồi 8 trạm nữa là tới nơi. Đến lúc đó nếu như tớ kéo ngón út của cậu thì cậu phải hiểu là xuống xe; nếu như tớ kéo ngón trỏ của cậu chính là trên xe có ăn trộm, phải coi chừng; nếu như tớ kéo ngón áp út của cậu, không có nghĩa là cái gì hết, tớ chẳng qua là đơn thuần có chút nhớ cậu."

"Cậu ở đây nói ngu xuẩn gì vậy..." Lời của Thời Tây chưa nói xong, Quả Tri cảm tai nghe lên: "Cho nên, cứ sống ở trong thế giới của cậu đi." Cậu nhón chân lên đeo tai nghe lên tai của Thời Tây. Tiếng ồn ào chung quanh biến mất. Trước mặt là Quả Tri đang cười. Cậu cười tựa như ánh mặt trời chiếu sáng. Cơ thể bóng tối của Thời Tây có chút cổ hết sức chống cự. Hắn đưa tay che mặt của Quả Tri: "Đừng tùy tiện cười, giống như người ngu ngốc."

"Tớ ngay cả cười cũng không được?" Quả Tri không vui bĩu môi, đi theo sau lưng Thời Tây.

Bọn họ đã tới nơi, chung quanh cũng không có quá nhiều người. Thời Tây gỡ tai nghe xuống: "Nếu như là ngắm hoa, thưởng cỏ, cậu sẽ chết rất khó coi."

"Không, không, không! Đừng nói từ chết nữa. Hôm nay cậu nhất định phải nhỏ nước bọt hai lần, giẫm chân 6 lần."

Thời Tây híp mắt nhìn về tòa nhà trắng lè ở phía trước. Ánh mặt trời chiếu vào cửa thủy tinh, phản xạ vào mắt khiến người ta không mở mắt ra được. Ở bên trên có bảng chữ to đặc biệt nổi bật: thư viện. Thời Tây cứ nghĩ rằng nếu không đi tham quan di tích lịch sử thì sẽ đi công viên, ngược lại không nghĩ tới Quả Tri sẽ chọn nơi này.

"Cậu thấy thế nào? Đây là thư viện lớn nhất, đầy đủ các đầu sách nhất thành phố." Quả Tri nói có chút đắc ý, chờ Thời Tây khích lệ.

"Cậu ở đây tự hào cái gì? Cũng không phải là do nhà cậu mở."

Trong thư viện chỉ có mấy người ngồi thừa thớt. Ánh sáng bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong, làm cho các kệ sách có vẻ rặng ngời, không gian rộng rãi. Bọn họ tách nhau ở lối vào, mỗi người theo sở thích của mình mà đi đến những khu sách khác nhau. Quả Tri đi đến những khu phân loại

sách mà cậu có hứng thú, từ khu sách nhiếp ảnh đến khu sách giáo trình photoshop. Cậu kĩ càng lựa chọn sách, sau đó cầm mấy cuốn đi tìm Thời Tây.

Cậu đi hết kệ sách này đến kệ sách khác, sách ở trong tay đung đưa tới lui, đôi chân mang tất tiếp xúc với nền gạch bóng loáng. Cậu nhìn đôi tình nhân ngồi ở đằng xa. Bọn họ có những động tác thân mật. Cô gái thỉnh thoảng cười duyên tựa đầu lên vai chàng trai, nhẹ nhàng nói điều gì đó. Bọn họ quang minh chính đại như thế. Quả Tri liền nhớ đến đôi tình nhân đồng giới ở trung tâm thương mại mà lần trước cậu và gia đình cậu gặp được. Chỉ là bởi vì nắm tay nhau, lại bị tất cả mọi người chửi mắng.

Cảm giác thật sự không thể so sánh.

Ở trong lòng mặc niệm rất nhiều lần, đừng quan tâm, đừng quan tâm.

Nhưng khi thật sự phải đối mặt với thực tế, vô số lời cầu nguyện, vô số quyết tâm đột nhiên trở nên dễ dàng bị phá vỡ.

Quả Tri tiếp tục đi khắp thư viện, rốt cục cũng thấy được Thời Tây. Hắn ngồi dưới đất, co chân, một tay cầm sách, một tay khác đặt lên trên đầu gối. Lông mi của hắn theo nháy mắt chậm rãi đang nhảy nhót. Khoe miệng không có biến hóa chút nào, vẫn như cũ là hình dáng cảm dỗ. Hắn rút cuộc muốn làm người khác động lòng bao nhiêu lần mới thôi đây?!! Quả Tri từ từ tiếp cận Thời Tây, khe khẽ ngồi xuống bên cạnh hắn.

Có phải bởi vì đã quá thích hay không? Chỉ cần đến gần đã cảm thấy hạnh phúc.

Cậu ngừng đầu nhìn camera ở phía trên: "Camera có quay được tới đây không? Nếu như bảo vệ thấy hình ảnh hai tên nam sinh ngồi chung một chỗ, có chỉ chỉ chỗ chỗ sau lưng hay không?" Quả Tri đột nhiên nói. Ở bất kỳ phương diện nào cậu đều có rất nhiều ý tưởng tích cực, lạc quan, duy chỉ có điểm này lạc quan của cậu đã từng vô số lần bị đánh tan, có để lại di chứng về sau. Cậu lấy tay chống xuống mặt đất, vừa định ngồi xa một chút lại bị Thời Tây nắm cánh tay lôi tới gần. Quả Tri thất ôn, mặt đụng vào bả vai Thời Tây.

"Câm miệng." Thời Tây nói trước, ngăn chặn lời của Quả Tri.

Quả Tri không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống. Cánh tay của bọn họ đụng chạm chung một chỗ. Quả Tri ngồi thẳng chân, ánh mắt trời chiếu lên đôi chân của cậu. Cậu mở sách, sau khi đọc được mấy trang, tay của cậu không tự chủ đặt lên trên đầu gối của Thời Tây.

Người khác luôn nghĩ phải làm thế nào để tách rời chúng ta, chúng ta lại luôn nghĩ phải làm thế nào để đến gần nhau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tác Dụng Phụ Của Tình Yêu

Chương 52. Tác dụng phụ của tình yêu

Ba ngày nghỉ ngắn ngủi mới vừa kết thúc Quả Tri liền gặp phải một chuyện đau đầu. Bài tập nghiên cứu lần trước cậu nộp lên bị giảng viên chấm rớt, phải làm lại một lần nữa. Quả Tri trước giờ đều duy trì thành tích tốt. Bây giờ Quả Tri chấp tay sau lưng, đi tới đi lui trong phòng ngủ. Thành tích bị tụt giảm chỉ có một nguyên nhân: Thời Tây.

Quả Tri vượt lòng ngực của mình nghĩ: Cả ngày chỉ lo động lòng, còn thời gian đâu mà học tập. Tác dụng phụ của tình yêu này thật lớn! Cuối cùng, cậu thờ dài một tiếng, cầm sách đi tới lớp học.

Chuông vào học reo vang, Quả Tri cảm bút lên, mở sách ra, bắt đầu nghiêm túc nghe giảng. Cũng chưa đến hai phút, tầm mắt của cậu liền hướng ra ngoài cửa sổ. Khi cậu đang chuẩn bị bắt đầu cố gắng lần nữa thì lại nhìn thấy lớp của Thời Tây đang học thể dục. Tại sao hết lần này tới lần khác đều như vậy?

Lớp của bọn họ hình như đang chuẩn bị tranh tài chạy bộ. Dạng vận động nhiệt huyết thanh xuân như thế này Thời Tây nhất định sẽ không tham gia. Thời Tây sẽ ở một mình tại nơi nào đó, cho đến khi thầy giáo thôi còi tập trung. Quả Tri vô vô mặt, thu hồi tầm mắt, bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này. Cậu nhìn tấm bảng đen một chút, cúi đầu ghi chép.

Ngoài cửa sổ truyền tới tiếng hét chói tai của nữ sinh: "A ~ Thời Tây ~ cố gắng lên ~" Cổ của Quả Tri cứng ngắc. Cậu muốn xoay đầu sang bên trái để nhìn ra ngoài kia, nhưng lí trí lại không cho phép. Cậu suy nghĩ đến thành tích của mình, suy nghĩ đến giảng viên khổ cực dạy mình như thế nào, suy nghĩ tới chuyện mình đã từng hứa với ba. Thế nhưng đám nữ sinh kia tại sao lại gọi tên Thời Tây? Có thể là nghe lầm. Có nên liếc mắt nhìn xác nhận hay không? Dù sao cũng chỉ không nghe giảng bài có một tiết, tiết sau cố gắng là được chứ gì.

Sau khi kết thúc hoạt động phức tạp trong lòng, ánh mắt Quả Tri nhanh chóng chuyển sang ngoài cửa sổ. Cậu kinh ngạc giương mắt, tại sao Thời Tây lại đứng ở vạch xuất phát? Hắn có phải lạc đường hay không? Theo tiếng còi vang lên, Thời Tây bắt đầu chạy đi, tư thế xinh đẹp, động tác đơn giản nhanh chóng. Quả Tri cuống quýt lấy điện thoại di động ra, camera nhắm ngay Thời Tây. Cậu điều chỉnh tiêu cự của máy ảnh lại gần hơn để có thể thấy Thời Tây một cách rõ ràng. Cậu lén lén lút lút nhìn giảng viên, sau đó cầm cuốn sách che điện thoại di động lại.

Thời Tây nhẹ đập mặt đất, không có trở lực chút nào, tư thái giống như hình ảnh từ trong MTV mang ra ngoài đời. Thời Tây bỏ xa những người phía sau một khoảng cách khá lớn. Quả Tri chăm chú nhìn điện thoại di động. Đây không phải là chuyện Thời Tây sẽ làm. Trước kia hắn chỉ muốn che giấu mình, bất kể là tướng mạo, thành tích hay là những cái tài thiên phú khác, mà bây giờ, Quả Tri lại được nhìn Thời Tây chạy đua. Từ khi nào thì Thời Tây bắt đầu thay đổi? Hay chẳng qua là cậu ấy nhất thời cao hứng?

Lúc chạy tới điểm đích, không ít nữ sinh vây lại, Thời Tây chán ghét giữ một khoảng cách với những nữ sinh kia, một mình đi đến dưới tán cây, cầm quyển sách dưới đất lên xem. Tay Quả Tri chống cằm, không nhúc nhích, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động. Đột nhiên, Thời Tây ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn về phía cậu. Mặc dù chỉ là một cái nhìn ngắn ngủn nhưng Quả Tri lại không nhìn được cười khế. Ngón trỏ của cậu không nhìn được vuốt ve Thời Tây trên màn hình điện thoại di động.

Ở nơi bị cây khô ngăn trở, đột nhiên có một cái tay đưa ra. Quả Tri đưa mặt sát lại gần điện thoại di động. Cái này, đây không phải là tay của con gái sao? Ngồi ở chỗ đó lúc nào vậy? Tại sao lại ngồi chung một chỗ với Thời Tây? Thời Tây gắn dây vào mỗi tiết thể dục hình như đều ngồi ở vị trí đó. Trước kia Thời Tây ngồi ở vị trí khác, khoảng cách hơi xa, cho nên Quả Tri cũng không để ý đến nhiều. Không lẽ mỗi lần đến tiết thể dục đều có nữ sinh ngồi cạnh Thời Tây? Cậu rõ ràng đã chỉnh tiêu cự camera điện thoại đến mức gần nhất nhưng cũng không thấy được người ngồi sau gốc cây kia là ai. Quả Tri cũng chưa phải bỏ cuộc, cậu cố gắng xoay camera điện thoại ở nhiều góc độ. Nếu như có thể chụp cái cây kia đi thì tốt biết mấy.

Đầu này Quả Tri ở trong phòng học không yên lòng, còn đầu khác Quả Nhượng ngồi ở dưới tán cây rất nhàn nhã gập ngủ. Lớp của Quả Nhượng và lớp của Thời Tây vào ngày này của mỗi tuần đều có tiết thể dục, hai lớp học chung. Hai người cũng coi là quen biết với nhau. Về phần hai người tại sao lại ngồi chung một chỗ, thật ra thì lý do cũng không phải quá phức tạp.

Kể từ sau khi biết tướng mạo của Thời Tây, mọi người trong lớp nhanh chóng đề cao hắn. Mỗi lần học thể dục, bất kể Thời Tây ngồi ở nơi nào đều có nữ sinh muốn tới đó để tâm sự, cứng rắn muốn đem tiết thể dục bình thường phát triển thành bộ phim thần tượng thanh xuân lãng mạn. Cho đến khi có lần Thời Tây tình cờ đứng chung một chỗ với Quả Nhượng, những nữ sinh kia mới chịu buông tha, không dây dưa Thời Tây nữa. Bọn nữ sinh kia chẳng qua là đứng xa xa trợn mắt. Thời Tây lúc đó mới phát hiện Quả Nhượng là thứ duy nhất có thể khiến bọn nữ sinh phiền toái đó không đến gần mình. Hơn nữa Quả Nhượng nói cũng không nhiều, chỉ biết ăn và ngủ. Ngồi cạnh Quả Nhượng so với ngồi cạnh một khúc gỗ không có gì khác nhau.

Quả Nhượng lại nghĩ, sau khi ngồi chung một chỗ với Thời Tây, nữ sinh trong lớp hẳn nhất định sẽ đến tìm mình để hỏi chuyện Thời Tây, sẽ còn mua đồ ăn để hối lộ mình. Chuyện tốt như vậy làm sao có thể tuyệt được chứ! Mặc dù hai người ai cũng không nói chuyện, nhưng sự yên lặng như vậy lại trở thành chủ đề bàn tán của nhiều người.

Sau khi ăn no, Quả Nhượng lại cảm thấy buồn ngủ. Cô nhắm mắt lại, cơ thể bắt đầu hạ xuống. Cô nằm ở trên sân cỏ, ngủ với tư thế khó coi. Trong điện thoại của Quả Tri có một cái đầu xuất hiện, khiến cho đôi mắt của cậu mở lớn hơn. Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy cái ố, thế nhưng chắc chắn chính là một nữ sinh!

Các tiết học sau Quả Tri vẫn như cũ không cách nào chuyên tâm nghe giảng bài, trong đầu chỉ có một vấn đề: Người mà Thời Tây cho phép có thể ở bên cạnh, không phải chỉ có một mình mình sao? Có lẽ đó chỉ là một con búp bê với bộ tóc giả. Có lẽ mình vừa mới quay được hình ảnh kinh dị, đây chẳng qua là một con ma nữ. Ý nghĩ của cậu cực kì lạc quan. Đi ở trong sân trường, cậu lại không nhìn được nhìn cái ố của các nữ sinh đi ngang. Ai cũng rất khả nghi.

Giờ tự học kết thúc, Quả Tri và Thời Tây sống vai nhau đi. Quả Tri đột nhiên không đầu không đuôi hỏi: "Cậu có chuyện phải nói cho tớ biết đúng không?"

"Không có!"

"Chắc chắn là có. Cậu suy nghĩ lại một chút đi!"

"Cậu nghĩ nói gì?"

"Cậu thích chơi búp bê sao?" Quả Tri mới vừa hỏi xong, gặp phải ánh mắt lạnh của Thời Tây: "Cậu thích chết sao?"

"Không lẽ, gần đây cậu đã giết người? Cho nên mới có oan hồn đi theo cậu phải không?" Quả Tri đặt câu hỏi để cho người ta rợn cả tóc gáy.

"Bây giờ tôi chỉ muốn biến cậu thành oan hồn."

"Sao cậu cứ nói những lời kinh khủng làm tớ sợ vậy? Có thể trò chuyện một cách bình thường không?" Nói không lại Thời Tây cho nên Quả Tri bắt đầu muốn chuyển đề tài. Quả Nhượng xuất hiện cắt đứt hai người. Quả Tri cao hứng chào hỏi: "Đường tỷ, thật là trùng hợp." Quả Nhượng chẳng qua là phát tay một cái, sau đó đi lướt qua hai người. Quả Tri quay đầu còn muốn nói điều gì đó, thấy cái ố của Quả Nhượng liền bất ngờ. Cái ố của chị ấy nhìn từ góc độ nào đi chăng nữa sao cũng đều giống với cái ố xuất hiện lúc sáng quá vậy? Cậu bước nhanh về phía trước, từ phía sau dùng hai tay nắm tóc của Quả Nhượng lại, đứng đưa, tự lẩm bầm: "Những sợi tóc khô rồi không chút mượt mà này, còn có mảnh gàu to như vậy, nhìn như thế nào cũng rất giống..."

Lời của Quả Tri đều bị Quả Nhượng nghe được không sót một chữ. Cô thiếu chút nữa nhìn không được lấy điện thoại đập nát cánh tay của người đang không ngừng nắm chặt tóc mình ở phía sau: "Nếu không bỏ tay ra, bà đây buộc phải động thủ." Quả Nhượng thô lỗ cảnh cáo Quả Tri. Quả Tri buông tóc Quả Nhượng ra. Cậu sợ nhớ tới lớp của Đường tỷ và lớp của Thời Tây trùng giờ học thể dục. Cậu lui về phía sau một bước, không thể tin thành thành nhìn Thời Tây, sau đó lại tránh tránh nhìn Quả Nhượng, lại tiếp tục tránh tránh nhìn Thời Tây: "Không thể nào! Hai người... Không thể nào đâu! Không chỉ tóc, ngay cả bàn tay thô bì kia cũng rất giống với Đường tỷ."

Quả Nhượng hít sâu một hơi, nếu không phải là lừa dối động đây, cô thật sự sẽ đá chết Quả Tri: "Phát bệnh thần kinh sao?"

"Nói đi, tớ sẽ không tức giận. Hai người đã giấu tớ ngoại tình với nhau sao?" Còn nói không tức giận, rõ ràng gương mặt đã hiện rõ hai chữ tức giận.

"Cái gì?" Thời Tây nhẹ cau mày, trong lời nói đều là chê trách: "Tôi cũng không phải bị điên mà đi ngoại tình với vị nữ sinh ham ăn này."

"Cũng đúng, Đường tử có rất nhiều phương diện quả thật làm cho đàn ông không có hứng thú." Quả Tri phụ họa. Nếu Thời Tây nói không phải, vậy thì nhất định là không phải. Quả Tri không hỏi tới lý do hai người tại sao lại ngồi chung một chỗ nữa, chỉ muốn tin tưởng Thời Tây.

"Không thấy bà đang đứng đây sao?!" Quả Nhược siết chặt nắm đấm.

"Sớm nói ra thì tớ cũng sẽ không đoán mò."

"Tôi ở trong mắt cậu chính là loại người như thế?" Thời Tây lạnh lùng hỏi.

"Là lỗi của tớ, lỗi của tớ." Quả Tri cười híp mắt nói.

"Bày ra bộ mặt ngu xuẩn, vô dụng."

Hai người đi về phía trước, bỏ lại Quả Nhược và nỗi đau đang lan tỏa khắp người cô. Cô muốn giết người, muốn giết hai tên khốn kiếp trước mặt.

Trên đường đi trở về phòng ngủ, Quả Tri một mực vì chuyện mới vừa rồi mình hoài nghi Thời Tây mà cảm thấy có lỗi. Nếu như mình biến thành một thiếu nữ suốt ngày ghen tuông vô cớ, nhất định sẽ bị ghét.

"Này!"

"Chuyện gì thế?" Quả Tri cho rằng Thời Tây sẽ cho mình một sự cảnh cáo.

"Ngồi chung một chỗ với vị nữ sinh ham ăn kia là bởi vì không muốn bị những người khác làm phiền, chỉ đơn giản như vậy." Thời Tây dừng lại hai giây, nói tiếp: "Cho nên, nếu như cậu đang cảm thấy bất an..." Lời của Thời Tây chưa nói xong, Quả Tri liền đưa tay ra làm biểu tượng OK: "Không cần đâu, chỉ cần cậu không thích người khác, tớ sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tất Cả Là Vì Cậu Mà Nói Dối

Kí túc xá của học sinh bị bóng đêm bao phủ. Ánh đèn điện đã cũ kĩ tạo ra những quang sáng yếu ớt. Có người từ phòng ngủ của mình vọt qua phòng ngủ của bạn học, thỉnh thoảng sẽ truyền tới tiếng hò hét và tiếng chửi rủa khi đang chơi trò chơi đồng đội. Thời Tây đứng ở dưới lầu, Quả Tri ở bên cạnh hắn, đang ngồi sửa dây giày.

Thời Tây bỏ hai tay vào trong túi quần, bóng đêm mông lung như thế cũng không làm mông lung được khuôn mặt dễ nhìn của hắn. Hắn dùng đầu gối đụng lưng của Quả Tri: "Đừng chậm chạp quá, mau lên đi!"

Quả Tri vui đầu rất thấp: "Thành tích của tớ bị tuột giảm rồi, bài thi vừa rồi cũng bị chấm rớt."

"Không có chuyện gì khác vậy tôi đi đây." Thời Tây xem thường. Một người đối với chuyện gì cũng rất khó nảy sinh tình cảm như hắn làm sao mà quan tâm đến vấn đề thành tích như thế. Đối với hắn mà nói đây căn bản là một chuyện không đáng để nói đến. Quan điểm này có chút tàn nhẫn, nhưng hắn cũng không thể nào giả vờ như rất quan tâm mà hỏi han, cũng không thể nào thay Quả Tri lo lắng, cho dù Quả Tri là người yêu đi chăng nữa, Thời Tây trước sau vẫn là Thời Tây. Rất khó để sửa đổi sự ngây thơ của Quả Tri, cũng rất khó sửa đổi sự lạnh lùng của Thời Tây.

Quả Tri bật cười, không để chuyện Thời Tây không quan tâm chuyện của mình ở trong lòng. Thời Tây cũng có những vấn đề của mình. Lúc hắn không cách nào viết ra được tiểu thuyết, mình cũng không giúp được gì, cho nên thành tích của mình trở nên kém, là do mình không cần cù, Thời Tây không quan tâm là chuyện đương nhiên. Ngây thơ của Quả Tri chính là một cái dạ dày lớn, có thể tùy thời tiêu hóa sự lạnh lùng của Thời Tây.

"Hoa nhi nói thành tích của cậu vẫn là tốt nhất. Cậu sao lại làm được? Không bị ảnh hưởng bởi tác dụng phụ của tình yêu sao? Bây giờ tớ thường bị phân tâm, luôn luôn thấy nhớ cậu."

"Cậu thật là không ngại khi nói ra những lời buồn nôn ấy."

"Đừng lăng sang chuyện khác mà!"

"Rảnh rồi để nói những chuyện này còn không bằng về phòng đọc sách."

“Nói cũng phải. Vậy tớ về phòng đây.” Quả Tri đứng lên, xoa xoa hai chân tê rần, đi về phía phòng ngủ.

Ngày hôm sau, tiết thứ ba mới vừa kết thúc, Hoa Cốc Vũ liền xuất hiện trong phòng học của Quả Tri, không nói hai lời đã bỏ toàn bộ sách vở của Quả Tri vào trong cặp, bộ dáng không cam tâm tình nguyện.

“Hoa nhi, cậu làm gì thế? Tiết sau tớ còn dùng tới.” Quả Tri đưa tay cướp lại nhưng lại bị Hoa Cốc Vũ tránh được.

“Là toàn bộ sách vở sao?”

“Còn trong phòng ngủ nữa. Cậu lấy sách của tớ làm gì?”

“Đi nhà cầu. Đưa chìa khóa phòng ngủ của cậu cho tớ.” Hoa Cốc Vũ đưa tay ra, Quả Tri lấy trong ngăn kéo ra giấy vệ sinh đặt lên tay hân: “Dùng sách giáo khoa sẽ làm hư cái móng.”

“Mau đưa cho tớ chìa khóa!” Hoa Cốc Vũ vò giấy vệ sinh trong tay thành một cục, ném lên bàn. Quả Tri dùng sắc mặt giận dữ nhìn Hoa Cốc Vũ, đưa chìa khóa cho hân: “Cậu bị bệnh trĩ sao?”

“Tiểu tử nhà cậu, bây giờ đừng chọc tớ. Cho tớ mượn sách hai ngày đi.” Nói xong cũng không chờ Quả Tri trả lời liền rời khỏi phòng học.

Hoa nhi cứ như vậy không xuất hiện nữa, Thời Tây mấy ngày nay cũng không quan tâm tới mình. Gửi tin nhắn cũng không trả lời, đi ra sân thể thao cũng không tìm được Thời Tây. Quả Tri bóp tới bóp lui cái điện thoại, quyết định hay là đi tới lớp Thời Tây tìm hân. Đứng bên ngoài phòng học, nhìn qua cửa sổ, Quả Tri liền có thể thấy được Thời Tây. Hân đang dựa lưng vào ghế, hai chân đặt ở trên bàn, một tay cầm sách, một tay xoay xoay bút. Bốn phía ồn ào tựa như không liên quan tới hân, trầm tĩnh lại lạnh nhạt. Thời Tây thỉnh thoảng sẽ dùng bút viết cái gì đó trong sách.

Trong tầm mắt Quả Tri chỉ có mỗi Thời Tây, mà trong tầm mắt Thời Tây lại không thấy được Quả Tri.

Quả Tri dừng bước lại, cảm giác hoảng loạn chưa bao giờ có chợt lóe lên trong người cậu rồi biến mất. Cậu thu hồi tầm mắt, không dám nhìn Thời Tây một lần nữa, vội vàng rời đi. Lúc mới bắt đầu biết Thời Tây, Quả Tri là một người không có quá nhiều cảm xúc, thành tích rất kém cỏi, thể thao cũng rất kém cỏi, không có mục tiêu, không có linh hồn, chết lặng tiêu hao thời gian. Bây giờ, Thời Tây đang dần dần tiến đến sự hoàn mỹ, còn mình thì tèn tèn bị bỏ lại phía sau.

Cậu ngẩng đầu híp mắt nhìn lên bầu trời. Nghe nói nguyệt lão sẽ buộc sợi dây tơ hồng giữa hai người yêu nhau. Dây được buộc rất chặt, có thể đột nhiên bị gãy lìa hay không?

Học tập nên được đặt lên hàng đầu, sau đó mới là chuyện yêu đương.

Quả Tri đối với chuyện tình cảm luôn là có nhiều suy nghĩ như vậy.

Buổi chiều, tâm trạng của ông trời không vui, không nhận được khốc thúit, những giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu rơi xuống trên lá cây, cửa sổ, nóc nhà, làm phát ra những âm thanh thanh thúy. Quả Tri không có mang dù, chỉ đành phải cần khê môi vọt vào trong mưa. Thật vất vả mới đến tới kí túc xá, cả người đều ướt đẫm. Lúc đến phòng ngủ, cậu sờ túi quần mới nhớ tới lần trước đưa chìa khóa cho Hoa Cốc Vũ, lại thêm mấy ngày nay Kha Tuấn Kiệt về phòng trước mình, cho nên mình quên mất chuyện đòi lại chiếc chìa khóa.

Cửa phòng ngủ không đóng, Quả Tri đẩy ra, cho là xuất hiện ảo giác. Thời Tây ngồi ở trên bàn, cầm máy chụp hình ở trong tay, trong lòng không yên xem hình.

“Thời Tây?”

Người đang ngồi không trả lời, Quả Tri từ từ đi tới gần, đưa tay chạm lên bả vai của Thời Tây, sau khi xác định là thật, phát ra âm thanh vội vã: “Thời Tây, sao cậu lại ở đây?”

“Tôi không thể tới đây sao?” Thời Tây lúc này mới quay đầu thấy bộ dạng thảm hại của Quả Tri, bỏ máy chụp hình xuống, đứng lên đi tới giường ngủ của Kha Tuấn Kiệt, cầm cái chăn ném lên trên người của Quả Tri, sau đó dùng sức lau đầu của Quả Tri. Quả Tri bị Thời Tây dùng lực khá mạnh, muốn đẩy tay của Thời Tây ra: “Có khăn không dùng, sao lại đi lấy chăn của người khác để lau?”

“Cảm thấy hút khô nước không tệ.”

“Đây không phải là vấn đề cậu cảm thấy hay không cảm thấy!” Quả Tri còn muốn kêu la. Thời Tây cố ý dùng chăn lau mặt của Quả Tri, để cho Quả Tri không nói ra lời. Sau đó Thời Tây dùng chăn bao trùm lấy thân thể của Quả Tri: “Cởi quần ra.” Trong hoàn cảnh không thể cự nại, Quả Tri nghe lời cởi hết quần.

“Còn giày nữa. Cậu là học sinh tiểu học? Nói một cái làm một cái?” Thời Tây dùng sức che kín chắn.

“Siết chặt quá, đau...” Cậu tháo giày ra.

Thời Tây buông ra, mở tủ treo quần áo, cầm một bộ quần áo ném tới. Quả Tri chật vật tiếp lấy, nhấn mạnh nhắc nhở Thời Tây: “Ném đồ là một hành động rất không lịch sự.”

“Nói nhảm mà còn nói nhiều, mau mặc vào!”

Quả Tri bĩu môi, sau đó mới mặc quần áo vào, nhìn chằm chằm của Kha Tuấn Kiệt: “Phải làm gì với tấm chăn này bây giờ?”

“Cậu không nói thì sẽ không ai biết.” Thời Tây mở nắp bình nước uống một hớp.

Quả Tri không thể tin nhìn Thời Tây: “Cậu, cậu muốn tớ nói dối? Tớ không phải là loại người như vậy! Tớ sẽ tố cáo cậu.”

Thời Tây nhún nhún vai mở cửa rời khỏi phòng, đối với sự uy hiếp này không hề đau không hề nhột. Tớ rất tùy tiện, đi cũng rất tùy tiện. Rốt cuộc tại sao lại tới đây? Quả Tri không hiểu nhìn theo hướng Thời Tây rời đi. Cậu đi lại chỗ Thời Tây ngồi lúc nãy, tay cầm bình nước Thời Tây mới vừa uống, không tự chủ đưa nó lên mép miệng, cũng uống một hớp. Ngay sau đó cậu như ý thức được cái gì đó, ảo não để bình nước sang một bên: “Hành động của tớ không phải là hành động biến thái sao?!” Đột nhiên ánh mắt của cậu liếc về sách giáo khoa ở trên bàn, cái chìa khóa để ở trên sách. Quả Tri lấy chìa khóa ra, cầm cuốn sách lên, lật xem. Cậu cắn chặt môi dưới nhưng làm thế nào cũng không cắn chặt được cảm động từ lồng ngực tuôn ra.

Trong sách giáo khoa có nhiều chỗ được nhấn mạnh, nhiều chỗ còn có chú thích, thậm chí so với thầy giáo còn nói kĩ lưỡng hơn, lại dễ thuộc. Chữ viết tay câu thả này của Thời Tây Quả Tri rất quen thuộc. Trong sách thỉnh thoảng sẽ có một vài câu chữ cậu, chậm chọc cậu tự mẫn, nhưng tại sao càng xem càng buồn cười? Hai tay cậu gờ sách lên thật cao, đầu ngả về phía sau, ngửa lên. Một phút sau, cùi chỏ của cậu hơi co lại, đặt sách lên trên môi của mình.

Đang lúc Quả Tri say sưa hôn lên cuốn sách, Thời Tây tựa vào khung cửa, khoanh tay: “Cậu làm gì thế?”

“Hả? Chuyện gì cũng không có làm” Quả Tri cuốn quyển ném sách lên trên bàn, làm bộ như vừa rồi không phát sinh chuyện gì: “Cậu trở lại làm gì?” Thời Tây tiến lên phía trước.

Thời Tây rút ra một quyển sách nằm ở dưới cùng của chồng sách: “Tôi quên lấy sách của mình về.” Hắn vừa nói vừa đồng thời dùng một loại ánh mắt để cho người ta muốn độn thổ nhìn Quả Tri.

“Quả Tri!”

“Sao?”

“Đây không phải là một hành động bình thường, ít nhất cũng phải đóng cửa lại.” Nói xong Thời Tây đóng cửa và rời đi lần nữa.

Mất thể diện chết đi được! Còn có để cho người ta sống hay không vậy? Quả Tri đá hai chân lung tung dưới bàn.

Ban đêm, Kha Tuấn Kiệt chui vào trong chăn đột nhiên ngồi dậy: “Kì lạ, chăn của tớ sao lại hơi ướt thế này?” Quả Tri đưa lưng về phía Kha Tuấn Kiệt, thân thể cứng ngắt một cái, mấy giây sau mới trấn định nói: “Chắc là do hôm nay trời mưa, độ ẩm trong phòng hơi nặng.”

Haizz, lại vì Thời Tây mà nói láo, Quả Tri tự giận mình dùng sách che kín mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thời Tây (3)

Trong phòng học, thầy giáo cầm sách giáo khoa vừa đi tới đi lui vừa giảng bài. Học sinh ở bên dưới nếu không mí mắt khép lại thì chơi điện thoại đi động. Thời Tây ngồi trong góc, bả vai dựa vào tường, tư thái có chút lười biếng.

Thầy giáo viết mấy hàng chữ trên bảng đen, giọng điệu nhấn mạnh: “Cái này là trọng tâm của bài học, các em cần nắm kĩ.” Nghe được thầy nói như vậy, bọn học sinh vội vàng ghi chú lại, chỉ có Thời Tây không nhúc nhích, ánh mắt nhìn lên bảng vài giây, sau đó lại dời đi chỗ khác.

“Cậu không cần nhớ kĩ?” Nam sinh bên cạnh Thời Tây hỏi, không nhận được bất kì trả lời. Thái độ thờ ơ của Thời Tây khiến cho hắn rất bất mãn. Nam sinh này là lớp phó học tập của lớp, tên là Lỗ Hào, trước đây vốn là học sinh giỏi nhất lớp, được thầy cô yêu thương nhất. Khi tự trường, hắn không quan tâm tới Thời Tây là mấy, ngay cả Thời Tây tên gì cũng không nhớ. Kể cả lúc Thời Tây cởi bỏ chiếc nón xuống, Lỗ Hào tuy giật mình trước vẻ đẹp trai của Thời Tây nhưng vẫn đối xử với Thời Tây như bình thường. Cho đến đoạn thời gian trước, thành tích học tập của Thời Tây trong một đêm không ngừng tiến bộ, thậm chí vượt qua hắn. Vị trí bị đe dọa, hắn đã dành rất nhiều ngày dài để ngồi bên cạnh quan sát Thời Tây.

Khiến cho Lỗ Hào khó hiểu nhất là, đại đa số thời gian đi học Thời Tây đều dùng để nghiên cứu sách của chuyên ngành khác. Nếu không ngủ, nếu không nhìn ra cửa sổ thì là viết linh tinh cái gì đó rất khó hiểu. Hắn dựa vào cái gì mà học giỏi hơn mình? Mình mỗi ngày cực khổ đi học, lúc người khác học mình cũng học, lúc người khác chơi đùa mình cũng học. Mắt kính của mình đang nhanh chóng dày lên, thành tích cũng không ngừng nâng lên. Hắn một mực tin tưởng, thiên tài là do 1% thiên phú, còn 99% là do cố gắng. Ai ngờ nửa đường xuất hiện một người tên là Thời Tây, phá vỡ niềm tin kiên trì của hắn.

Hắn càng nghĩ càng không phục, lời nói cũng thay đổi khó nghe: “Tớ không biết cậu dùng phương pháp gì. Cho dù so với người khác thông minh hơn một chút thì đã sao? Liệu có thể xem thường công sức khổ cực học tập của người khác sao?”

Thời Tây quay đầu nhìn Lỗ Hào, trong con ngươi của hắn thứ gì cũng không có. Bên tai Lỗ Hào không tự chủ được đỏ bừng lên. Thời Tây nhàn nhạt nói: “Học tập rất quan trọng?” Không nghĩ tới Thời Tây sẽ trả lời, Lỗ Hào ngớ ngẩn: “Chuyện không quan trọng với cậu không có nghĩa là không quan trọng với người khác. Tớ là niềm tự hào của gia đình, ba mẹ kì vọng rất nhiều vào tớ. Tớ không muốn khiến cho bọn họ thất vọng, cũng không muốn làm bản thân thất vọng. Tớ khổ cực nỗ lực bao nhiêu, cậu dựa vào cái gì mà học giỏi hơn tớ? Dựa vào thái độ buông lỏng sao?” Lỗ Hào vẫn chặt mi. Làn da trắng nõn của hắn, môi hồng răng trắng của hắn, mặc dù bây giờ là đáng về tức giận nhưng nhìn vẫn có chút đáng yêu. Thời Tây nhìn Lỗ Hào nhưng lại nhớ tới Quả Tri và lời nói của Quả Tri tối hôm qua.

Quả Tri ngồi chồm hóm dưới đất sửa dây giày lại, nói với mình thành tích bị giảm xuống. Lúc đó Thời Tây cảm nhận được trong giọng nói của Quả Tri có bất an nhưng không để ý tới. Lạnh lùng đáp lại cậu ấy, cậu ấy lại cười, rõ ràng có thể nổi giận với mình nhưng lần nào cũng nhìn mình mà mỉm cười, thật khờ mà!

Chuông tan học vang lên, Thời Tây đứng lên, lướt ngang Lỗ Hào mà đi ra bên ngoài, đi tới chỗ ngồi của Hoa Cốc Vũ ở phòng bên cạnh. Hoa Cốc Vũ đang dùng gương chỉnh sửa lại mái tóc.

“Này, đi tới lớp của Quả Tri đem tất cả sách của cậu ấy tới đây.”

“Tại sao cậu không tự mình đi?” Gương mặt Hoa Cốc Vũ không muốn.

“Tôi không muốn đi.”

“Chẳng lẽ bộ dáng của tớ giống như rất muốn đi? Cậu không nghĩ tới, để cho một người mỹ nam như tớ giúp cậu, đi ra ngoài không cần thận sẽ mê hoặc nữ sinh. Nếu như vậy thì phải làm sao bây giờ?”

“Nhanh đi.” Thời Tây dè nhẹ khẩu khí, biết Hoa Cốc Vũ là một tên ngu xuẩn thích mềm không thích cứng. Hoa Cốc Vũ đi được hai bước thì quay đầu lại, căm tức nhìn Thời Tây: “Tại sao tớ phải đi? Kì quái! Tại sao tớ lại đứng lên. Tớ không cần đi, chết cũng không đi.”

“Nhanh đi.” Chẳng qua là lập lại máy móc. Hoa Cốc Vũ đã đi tới cửa phòng học, hắn biết tất cả đã không cách nào挽回, oán hận nhìn Thời Tây: “Tớ hận cậu, thật sự rất hận cậu!” Cũng không cần khoa trương biểu hiện giống như một người mới vừa bị bỏ rơi.

Trong chốc lát Hoa Cốc Vũ liền trở lại, ném một đồng sách và cái chìa khóa lên trên bàn liền tức giận rời đi. Thời Tây cầm sách của Quả Tri lên nhìn. Lỗ Hào phát hiện Thời Tây đang xem sách giáo khoa cũng có chút ngạc nhiên, cho rằng Thời Tây là vì lời nói của mình mà thay đổi. Thời Tây không chỉ xem sách giáo khoa của khoa kinh tế mà còn đến thư viện tra tài liệu vào giờ nghỉ trưa.

Đồng hồ trên tường đang chỉ mười hai giờ. Bên trong phòng vẫn bị ánh sáng chiếm đóng như cũ. Âm nhạc bắt đầu phát ra từ điện thoại, máy laptop trên bàn đóng lại, trên giường ném đầy sách, Thời Tây xoa xoa cặp mắt, vứt bỏ bút trong tay, xoay người nằm ngang ở trên giường, đèn trên trần nhà có chút chói mắt.

Rốt cuộc đang làm gì đây? Thành tích kém là chuyện của cậu ấy. Mình cực khổ như vậy cũng không có lợi ích gì. Hành động ngây thơ này là vì điều gì đây? Mình cũng không phải là một kẻ ngốc. Thời Tây đứng lên từ trên giường, đi vào trong phòng tắm. Một hồi sau đó, Thời Tây đi ra ngoài, ngồi ở mép giường lau tóc. Hắn lại liếc nhìn đồng sách nằm tán loạn trên giường, dùng động tác lại một hồi, cuối cùng là ném chiếc khăn sang một bên, khom lưng nhặt bút lên, lại bắt đầu tiếp tục xem sách.

Cứ như vậy mấy ngày qua đi, Thời Tây ngồi ở trong phòng học, lưng dựa vào ghế, hai chân đặt ở trên bàn, một tay cầm sách, một tay xoay bút. Hắn cảm giác bên ngoài có ánh mắt đang nhìn về phía mình, nhưng đến lúc hắn ngẩng đầu lên đã không phát hiện bóng người. Đã mấy ngày không có liên lạc với Quả Tri, Thời Tây lấy điện thoại di động ra, bên trong chất đầy tin nhắn Quả Tri gửi. Hắn đọc mấy phút, sau đó bỏ điện thoại lên bàn lại, tiếp tục xem mấy trang cuối cùng của sách giáo khoa.

Chuông tan học vang lên, Thời Tây khép sách lại, đi thẳng ra ngoài phòng học. Bầu trời màu xám tro, khiến cho cả sân trường chìm trong không khí u ám. Hắn dùng chìa khóa mở phòng của Quả Tri ra. Ánh sáng bên trong cũng không quá tốt. Hắn đặt sách ở trên bàn, kéo ghế ra ngồi xuống, tiện tay mở ngăn kéo thứ nhất ra, tất cả đều là đồ đạc nằm ngổn ngang của Quả Tri. Hắn lại kéo ngăn kéo thứ hai, bên trong để rất nhiều thứ rất gọn gàng. Mặt Thời Tây không cảm xúc nhìn những thứ đó. Máy chụp hình, hộp bút, giấy, chiếc nón kì quái, phong thư có đề tên Thời Tây, nhành hoa mà Thời Tây từng ném vào trong thùng rác giờ chỉ còn lại một cánh hoa. Thời Tây rút ra một tờ giấy, viết cái gì lên đó, viết xong bỏ nó nằm dưới nhành hoa kia.

Phòng ngủ vốn an tĩnh đột nhiên bị trận mưa to tập kích, xung quanh vang lên tiếng mưa rơi thanh thúy. Ngoài ban công gió thổi làm những giá treo đồ đụng vào nhau, quần áo phấp phới bay như sắp rơi xuống. Thời Tây không tình nguyện đứng lên: “Thời tiết như thế này mà giặt đồ cái gì chứ!” Lúc hắn đến ban công, đúng lúc đồ của Kha Tuấn Kiệt bị gió thổi rơi xuống trên tay Thời Tây. Thời Tây nhìn một chút, buông lỏng tay ra, quần áo trắng nõn rơi xuống đất. Hắn lấy đồ của Quả Tri vào, nhét lung tung vào tủ treo quần áo, lại ngồi xuống, hoàn toàn mặc kệ những bộ đồ của Kha Tuấn Kiệt bị gió mưa vùi dập ở bên ngoài. Hắn nằm chán mở máy chụp hình lên, bên trong có rất nhiều hình, hắn xem hết tấm này tới tấm khác.

Vốn có thể trả sách xong liền rời đi. Còn có tiểu thuyết cần viết, còn có bộ phim cần xem, còn có rất nhiều chuyện cần làm. Tại sao lại muốn ở lại? Tựa hồ, chẳng qua tựa hồ là có chút muốn gặp cậu ấy.

Mười giây, nếu như cậu ấy không về thì rời đi.

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một.

Cửa đẩy ra, Quả Tri đứng ở ngoài cửa. Cậu ấy đứng ngăn người tại đó, giọng nói cẩn thận lại khó nén cao hứng: “Thời Tây?” Thời Tây nhẹ bẫ môi, có thể thấy được nụ cười yếu ớt từ Quả Tri.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Mỗi Ngày Trôi Qua Có Thế Nào Thì Vẫn Sẽ Luôn Thích Cậu

Chương 55. Mỗi ngày trôi qua có như thế nào thì vẫn luôn thích cậu

Ánh mặt trời vô ích khiến người ta không thể nhìn thẳng. Gió nhẹ cũng không cách nào làm giảm bớt nhiệt độ được. Người đi đường che dù nhanh chóng đi qua. Quả Tri bị nắng chiếu đến đỏ mặt, miệng không ngừng ăn kem. Cậu dùng sách che nắng nhưng chỉ che được đầu, còn phần lưng bị phơi nóng. Trong tay của cậu xách theo một túi lớn que kem với đủ loại hương vị, chạy đến chỗ ở của Thời Tây. Quả Tri luống cuống tay chân gõ cửa. Cuối tuần, vào thời gian này Thời Tây vẫn còn ngủ.

“Thời Tây, mở cửa, kem sẽ tan chảy mất, nhanh lên!” Quả Tri gấp gáp nói. Hồi lâu cửa mở ra, Quả Tri đẩy Thời Tây sang một bên, đi vào bên trong, đem kem bỏ vào tủ lạnh. Lúc cậu quay đầu lại nhìn thì không biết từ lúc nào Thời Tây đã trở lại trên giường. Quả Tri đi tới mép giường, quỳ xuống, hai tay chống lên giường. Cậu lấy que kem trong miệng ra, đôi môi đã đỏ hồng: “Tớ không biết cậu thích ăn loại kem nào cho nên mỗi loại hương vị đều mua một cái. Nếu cậu không thích ăn thì đưa tớ.” Nói xong lại cho que kem vào miệng, ngoẹo đầu nhìn bộ dáng đang ngủ của Thời Tây.

Thời Tây lười biếng mở mắt ra liền thấy biểu cảm chờ đợi mình trả lời trên mặt của Quả Tri. Hắn đưa tay lấy que kem trong miệng Quả Tri ra, bỏ vào trong miệng của mình cắn một miếng, sau đó nhét lại vào trong miệng của Quả Tri: “Loại này được.” Giống như trong phòng này cũng có ánh mặt trời, khiến cho mặt của Quả Tri còn đỏ hơn lúc này: “Trong tủ lạnh có mà, sao lại đi ăn của tớ?” Không biết miệng bị chết lạnh do đông cứng hay là vì những nguyên nhân khác, lúc Quả Tri nói chuyện, nước bọt từ khóe miệng chảy xuống, rơi xuống trên tay của Thời Tây.

“Bản chết!” Thời Tây chê trách, lau lau tay trên quần áo của Quả Tri.

“Dơ bản sao? Bà nội tớ nói nước bọt có tác dụng trừ độc, có thể tiêu diệt vi khuẩn.”

“Vậy cậu đi liếm nhà cầu ngay đi!”

“Không phải cậu kêu chuyện gì tớ cũng làm theo. Tớ, tớ không thích cậu đến như vậy. Tớ cũng có giới hạn của mình.”

“Giới hạn? Đối với tôi mà nói cậu chỉ có hạ thấp bản thân.”

Quả Tri nói không lại, chỉ đành phải trong lòng buồn bực ăn kem. Máy điều hoà làm nhiệt độ trong phòng dễ chịu hơn. Quả Tri mở ti vi, trong đó đang phát chương trình quảng cáo mua bán đồ dùng. Quả Tri không nhìn được ngáp, bò lên giường sau đó ngủ.

Lúc Thời Tây rời giường, Quả Tri cảm giác được tiếng động, nhanh chóng ngồi dậy xoa xoa đôi mắt: “Tớ ngủ khi nào vậy?” Cậu sờ cổ lại tiếp tục nói tiếp: “Cổ của tớ có chút đau.” Thời Tây không lên tiếng, cầm gối nằm của Quả Tri lên. Phía dưới là điện thoại di động, cái điều khiển máy điều hoà, cái điều khiển ti vi, cục sạc điện thoại di động, máy chụp hình.

“Tôi nói bao nhiêu lần rồi? Đừng có cái gì cũng để ở dưới gối nằm.”

“Như vậy rất tiện lợi, muốn dùng thì có thể lấy được ngay lập tức, còn có cảm giác an toàn.”

“Lấy đi cho tôi!” Giọng của Thời Tây cự tuyệt không tha người. Quả Tri cầm cái điều khiển ti vi lên, nhỏ giọng nói: “Cũng không phải là đặt dưới gối của cậu đâu, cần gì phải dữ dội như vậy?”

“Cậu nói cái gì?”

Quả Tri ngẩng đầu lên, nụ cười sáng sủa: “Không nói gì hết.”

“Nếu như để tôi phát hiện một lần nữa, lần sau, thứ nhét ở dưới gối chính là mặt của cậu.”

“Cậu luôn muốn giết tớ.” Quả Tri rất nhanh đem những thứ đó đi, phui phui tay, rất nhanh liền quên mất cuộc đối thoại không vui mới vừa rồi: “Trong tủ lạnh không còn đồ, có muốn đi mua chút gì hay không?”

“Không muốn!” Thời Tây không chút do dự phủ quyết.

Quả Tri tắt máy điều hòa không khí, mở cửa, hình như không nghe lời Thời Tây mới vừa nói: “Đi thôi, khoảng thời gian này siêu thị không có nhiều người, không phải chen lấn.”

Thời Tây không nhúc nhích mở laptop lên, nếu như là viết tiểu thuyết thì không nói, hẳn lại đang chơi trò chơi! Quả Tri đang tồn tại bỗng dưng bị biến thành không khí, nụ cười treo trên mặt của Quả Tri dần dần bị gỡ xuống.

“Thời Tây, tớ rất nhiệt tình mời cậu.”

“Vậy thì thế nào?”

“Không phải là cậu cũng nên nhiệt tình đáp lại tớ sao?” Quả Tri cho rằng, mình đối với người khác như thế nào thì người đó cũng sẽ đối với mình như vậy.

“Cậu có thấy tôi nhiệt tình với cậu lần nào chưa?” Đây là sự thật! Trong cơ thể Thời Tây thiếu tế bào nhiệt tình, ngay cả sự dịu dàng thỉnh thoảng của hắn cũng chỉ nhân nhạ. Quả Tri hai tay nựng nịu Thời Tây: “Điều đó đã nói rõ, cơ thể của cậu bị vi khuẩn xâm hại, để tớ giúp cậu tiêu trừ độc?” Cậu nhào tới, trên quần áo của Thời Tây dính đầy nước bọt của cậu. Thời Tây dùng sức muốn đẩy mặt của Quả Tri ra, kết quả bàn tay cũng dính đầy nước bọt.

“Cậu, người này, đi ra.”

“Tớ đây không buông tha.”

Đến cuối cùng, Thời Tây vẫn bị Quả Tri kéo đi siêu thị. Quả Tri đẩy xe chọn thực phẩm. Bởi vì nơi ở không có nhà bếp, Thời Tây cũng sẽ không nấu cơm, cho nên Quả Tri chọn lựa những loại thực phẩm mờ ra là có thể dùng ngay. Cậu nói với Thời Tây: “Phải mua sữa tươi, bánh mì, dưa hấu, khoai tây chiên, sô cô la, cà phê và bánh. Cậu giúp tớ nhớ nha!”

“Đầu óc của cậu không có trí nhớ?”

“Tớ đây không sợ quên mất! Đúng rồi, mua mì ăn liền nhiều hơn một chút nữa.”

“Tôi không ăn.”

“Tớ muốn ăn.”

“Mỗi tuần cậu đến chỗ của tôi không vì ăn cũng vì uống.”

“Tớ là vì muốn ở cùng cậu, thuận tiện nên mới ăn chút gì đó.” Quả Tri thành khẩn nói những lời buồn nôn. Thời Tây lấy tới một lốc sữa bỏ vào trong xe mua đồ: “Câm miệng!” Sau khi đi dạo hơn hai mươi phút, Quả Tri đếm đồ trong xe: “Sữa tươi, bánh mì, dưa hấu, khoai tây chiên, cà phê, sô cô la, mì ăn liền. Hình như thiếu món gì đó.” Cậu nhìn Thời Tây, Thời Tây đẩy xe mua đồ: “Nhìn tôi làm gì?”

“Khi này tớ vừa nhờ cậu giúp tớ nhớ.”

“Cậu bảo tôi nhớ thì tôi phải nhớ?”

“Cậu so với tớ thông minh hơn, chắc chắn là nhớ mới đúng! Thật đáng tiếc, vốn có thể nhìn thấy sự thông minh của cậu...”

“Tôi không cần dùng loại phương pháp này để chứng minh sự thông minh của mình.”

Không nhớ được cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đi tính tiền. Rõ ràng là có thể trực tiếp đi tới quầy tính tiền, Thời Tây lại đẩy xe đi vào một lối khác. Quả Tri không nói gì, chẳng qua là đi theo. Đi một chút, Quả Tri liền thấy sô cô la trưng bày trên kệ: “Tớ nhớ ra rồi, là sô cô la. Cậu hoàn toàn quên mất rồi. Nói không chừng tớ so với cậu thông minh hơn, chẳng qua là bây giờ tớ chưa khai thác bộ não của mình đúng cách thôi. A ha ha.”

“Tôi cảm thấy bộ não của cậu đã bị khai thác đến cạn kiệt rồi. Có cần cao hứng tự mãn?” Thời Tây kéo xa khoảng cách với Quả Tri, không muốn bị người khác thấy mình và người điên đang cầm sô cô la cười to đi chung với nhau.

“Tớ cao hứng không phải là vì tìm được sô cô la, mà là vì đi chung với cậu tới đây. Bất kì là làm chuyện gì cùng cậu, so với bình thường sẽ vui vẻ hơn rất nhiều. Cậu nói có kì quái hay không?”

“Lập tức câm miệng cho tôi!” Thời Tây bỏ lại Quả Tri đẩy xe đi tới quầy thu tiền. Quả Tri đuổi theo, một tay đặt trên xe mua đồ, đối mặt với Thời Tây, đi ngược: “Cậu cô ý để cho tớ tìm được sô cô la sao? Còn tưởng rằng tớ rất khó?”

Thời Tây đem hộp sô cô la còn nguyên bao bì trực tiếp nhét vào trong miệng Quả Tri, Quả Tri cuống quýt phun ra: “Còn chưa có tính tiền mà!”

Đêm yên tĩnh, Thời Tây sau một lúc lâu gõ bàn phím cuối cùng cũng đã dừng lại, hắn khép máy laptop lại. Quả Tri nằm lý ở trên giường đã chìm trong giấc ngủ say, tay còn đang cầm sách. Thời Tây nhẹ nhàng lấy cuốn sách ném xuống đất, vừa mới chuẩn bị tắt đèn thì phát hiện Quả Tri khẽ cau mày, một bộ dáng không thoải mái. Thời Tây đưa tay xuống bên dưới gối nằm, sờ trúng cái điều khiển ti vi, không nhìn được khế cắn răng, một phát rút ra khỏi gối nằm. Quả Tri thức tỉnh, xoay người: “Chuyện gì...” Lời còn chưa dứt, cái gối nằm liền ụp lên mặt của cậu. Hai tay của Quả Tri không ngừng vẩy vẩy, cũng chỉ có mấy giây đã có thể đẩy cái gối ra. Quả Tri tròn to hai mắt, hoàn toàn không còn buồn ngủ: “Tớ sẽ không thờ được, đồ xấu!”

Thời Tây không lên tiếng, chỉ chỉ món đồ dưới gối nằm. Quả Tri thay đổi khẩu hình miệng, đem món đồ đó sang đầu giường bên cạnh: “Đây là mưu sát!”

“Cậu sẽ tố cáo tôi?”

“Không phải, cậu phạm tội gì tố cũng sẽ không tố cáo cậu.”

“Vậy tôi phải càng xấu xa hơn.”

Quả Tri há miệng đang muốn nói chuyện lại bị đôi môi của Thời Tây nuốt sống. Nụ hôn của hắn không tiếng động lại có lực. Hơi thở của Quả Tri không ngừng trút ra, Quả Tri không thở nổi nhưng cũng không nguyện đẩy ra. Lần này thật sự hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tại Sao, Rất Đau, Rất Đau (1)

Chương 56. Tại sao, rất đau, rất đau (1)

Thời gian đang trôi qua, nó mang đi tuổi thanh xuân một cách đáng sợ, đáng sợ hơn nữa là ngay cả tình cảm nó cũng mang đi. Cuộc đời ngắn ngủi như thế, cuối cùng chúng ta cũng sẽ chết đi, vậy tại sao không dựa theo ý nghĩ của mình, nguyện ý của mình mà trải qua? Thích những gì mình thích, lựa chọn những gì mình muốn lựa chọn, không bị ý nghĩ của người khác làm ảnh hưởng, không vì quan niệm xã hội mà do dự. Bởi vì đây là cuộc đời của chúng ta, nên sống thế nào, tự chúng ta quyết định.

Quả Tri cau mày đi ra từ phòng thi. Bài thi Anh văn không cần chờ đợi kết quả, cậu đã biết không vượt qua nổi. Ba của cậu mấy hôm trước có gọi cho cậu, Quả Tri cam kết nhất định sẽ thi đạt kết quả tốt. Trước kia những gì mà cậu hứa với ba của mình cậu đều thực hiện được, còn bây giờ, làm cái gì cũng sẽ biến thành như thế này.

Tiết tự học kết thúc, Quả Tri một mình ở lại trong trường học, cậu ngồi ở trên bục giảng, hai chân cúi lui, ngơ ngác nhìn tấm bảng đen. Tiếng bước chân phía ngoài càng gần càng gần. Quả Tri nhìn về phía cửa. Thời Tây xuất hiện mang đến cho cậu sự thoải mái và tự ti, hai loại cảm giác này mâu thuẫn ở trong lòng. Nam sinh trước mắt quá mức chói mắt, hắn càng ngày càng ưu tú. Mặc dù đang yêu giống nhau, Thời Tây đang tiến hóa còn mình lại thoái hóa.

Thời Tây lắc lư máy chụp hình trong tay: “Roi ở nhà tôi.”

“VẬY Ạ?” Quả Tri cười cứng ngắt.

Thời Tây đi tới Quả Tri, rất dễ dàng để có thể phát hiện được sự khác thường của Quả Tri. Quả Tri không phải là một người giỏi ngụy trang, tâm tình đều viết rõ trên mặt.

“Có chuyện gì cần tôi biết?”

“Không có gì, chỉ là thi trượt môn Anh văn. Cậu chắc hẳn đã vượt qua?” Quả Tri hỏi, Thời Tây không có trả lời. Quả Tri cười cười: “Tớ biết cậu đã vượt qua rồi. Nhìn cậu là biết cậu thông minh như thế nào rồi. Thật tốt nha! Còn tớ thì đang lo lắng không biết phải đối mặt với gia đình ra sao. Sau này nếu kết quả vẫn không tốt thì phải làm thế nào đây?” Nghe xong lời này, Thời Tây nhúm mày lại. Hắn dùng ánh mắt lạnh như băng không cách nào hiểu nhìn Quả Tri. Quả Tri có chút sợ ánh mắt này, giống như sợ phiền phức của chính mình, không cách nào tiêu tan được.

Quả Tri nói giỡn, khẽ đẩy Thời Tây, muốn hóa giải không khí hiện tại: “Có lẽ chuyện này không quan trọng với cậu, nhưng mà nó vô cùng quan trọng với tớ. Quả nhiên là không thể nhớ cậu nhiều quá.”

Rốt cục Thời Tây lạnh lùng nói: “Cho nên, là tôi cản trở tương lai quan trọng của cậu sao?”

Quả Tri ngây ngẩn người: “Tớ không phải có ý này.”

“Không phải à? Gần đây không phải lúc nào cậu cũng thể hiện điều này sao? Là tôi làm ảnh hưởng chuyện học của cậu, là tôi khiến cho cậu không cách nào đối mặt với gia đình. Quả Tri là ai? Là một học sinh giỏi. Nếu như không quen biết tôi, cậu vẫn là một học sinh giỏi. Cậu sẽ là niềm tự hào của ba mẹ, cậu sẽ có một tương lai tươi sáng. Con mẹ nó! Cậu còn có thể tìm con gái sống qua ngày, cũng sẽ không trở thành người đồng tính. Có phải thỉnh thoảng cậu cũng trầm nghĩ, nếu như không quen biết tôi thì tốt biết mấy? Thời Tây tức giận, mỗi một câu nói của hắn, mỗi một vấn đề của hắn đều tựa như một con dao đâm thấu vào Quả Tri, đồng thời cũng sẽ tổn thương chính hắn. Hắn có lẽ là trừng phạt bản thân nhiều hơn. Biết rõ Quả Tri đã mất nhiều năm như vậy để quên đi những vết sẹo trên cơ thể và nỗi đau đớn, vậy mà mình lại ác ý nhắc bóng tình cảm của cậu ấy lên, để cậu ấy giẫm lên vết xe đổ năm nào. Mình còn khiến cậu ấy khổ sở vì bạn bè không chịu thông cảm, khiến cậu ấy sợ hãi cây roi kia sẽ đánh vào người cậu một lần nữa, khiến

cậu ấy cảm thấy áy náy với ba mẹ, luôn khiến cho Quả Tri khóc thút thít. Tất cả đều là do mình.

Thời Tây vốn chỉ có một mình, thời gian lâu dài, hẳn có Quả Tri.

Vấn đề vốn muốn né tránh lại mạnh dạn nói ra.

Là mình, tự tay đẩy Quả Tri xuống vực sâu.

Nhưng hôm nay, ích kỉ cũng được, vô tình cũng được, đã không cách nào kết thúc, chỉ muốn giữ cậu ấy ở lại trong vực sâu.

Quả Tri, sai lầm duy nhất của cậu, chính là yêu phải ma quỷ.

“Tớ không thể than thở với cậu sao? Ngay cả tư cách để nói ra tâm sự tớ cũng không có sao? Tớ quan trọng thành tích và tương lai thì thế nào chứ? Là do cậu thì thế nào chứ? Cậu cần bản không quan tâm cảm nhận của tớ. Tớ khổ sở, cậu sẽ quan tâm sao?” Quả Tri có chút kích động, tự ti, sợ hãi, lo lắng, tất cả tâm tình trong nháy mắt cùng bùng phát. Nhưng hồi hận khi quen biết Thời Tây, một giây cũng không có. Tận tâm yêu hẳn như vậy, hẳn không thấy được sao?

“Vậy sao? Vậy để cho cậu xem tôi ít quan tâm cậu là như thế nào.” Thời Tây lạnh lùng cười nhạo. Vấn đề mình nói ra lại bị Quả Tri tránh né, muốn nghe cậu ấy nói phủ nhận, ngược lại là do mình tự đào hố chôn mình. Thật không muốn thừa nhận, mình đã bị tổn thương. Hẳn đi tới chỗ Quả Tri ngồi, cầm chồng sách của Quả Tri ném ra ngoài cửa sổ. Quả Tri lao đảo chạy tới, bắt lại quyển sách cuối cùng, tầm mắt của cậu có chút mơ hồ: “Tớ không phải chỉ có biết cười, Thời Tây, tớ cũng sẽ tức giận. Không muốn cậu đối xử với tớ như vậy, tớ sẽ rất đau.”

“Con mẹ nó, cậu đừng khóc cho tôi! Tôi không muốn thấy.” Thời Tây đưa tay ra chỉ, sau đó đi lướt qua Quả Tri, thân thể của bọn họ va chạm lẫn nhau. Quả Tri lùi về sau một bước.

Cãi và từ lúc nào, vì những câu nói lầy như thế? Sợ một ngày nào đó hẳn sẽ bỏ lại mình, có lẽ không chỉ là sợ. Tình cảm bên trong thân thể của Thời Tây lúc có lúc không thật khiến cho người ta bất an.

Bước chân nặng nề, Quả Tri đi ra phía sau phòng học. Ánh đèn nơi dãy phòng đột nhiên tắt, trước mắt Quả Tri đen nhánh một vùng. Cậu mượn ánh sáng loáng thoáng từ ánh đèn nơi sân thể thao ở đằng xa để quỳ xuống đất, mò tìm mấy cuốn sách bị ném xuống khi nãy. Cậu có chút chật vật, tìm được một quyển lại một quyển, ôm chặt vào trong ngực. Thứ cậu muốn ôm chính là chữ viết bên trong của Thời Tây. Cậu dựa vào tường, ngồi trượt xuống đất. Khiến cho Thời Tây hiểu lầm mình trách cứ hẳn, hiểu lầm mình bị như vậy tất cả đều do hẳn, là mình không đúng. Nhưng oán trách thay, chỉ là vì muốn có được sự an ủi từ Thời Tây, đến cuối cùng ngoài đau đớn ra đều không lấy được thứ gì.

Chỉ nên nói ở trong cô hòng, không nên nói ra thành lời.

Phải thu dọn cái tàn cuộc này như thế nào đây?

Đêm khuya nửa mê nửa tỉnh, Quả Tri co rút thân thể, có làm như thế nào cũng vẫn không ngăn cản được cảm giác đau đớn mới mẻ nhưng bén nhọn này. Cậu đưa tay xuống dưới gối nằm, sờ cái bóp tiền nằm ở chỗ đó, đó là quà sinh nhật tặng Thời Tây vào ngày mai. Nếu như thời gian có thể trở lại thì thật tốt. Nếu như trở lại năm mười ba tuổi, cậu có lẽ sẽ không đau đớn cầu xin sự tha thứ, sẽ không đảm bảo với ba mẹ mình như vậy. Nếu như trở lại thời gian học cấp ba, cậu sẽ không chỉ cời chiếc nón trên đầu Thời Tây xuống. Nếu như trở lại lúc nãy, cậu ngồi ở trên bục giảng, khi nhìn thấy Thời Tây, cậu sẽ chạy tới và ôm lấy hẳn. Hai người sẽ không phát sinh bất kì chuyện gì.

Ngày hôm sau, Quả Tri rời giường từ rất sớm. Phòng học của Thời Tây không có một bóng người, Quả Tri đem bóp tiền được gói lại cẩn thận và trang trí đẹp mắt bỏ vào trong ngăn bàn của Thời Tây rồi rời đi. Nữ sinh trong lớp không biết từ nơi nào hỏi thăm được hôm nay là sinh nhật của Thời Tây, bọn họ cũng muốn tặng quà cho Thời Tây. Chờ tới lúc Thời Tây đến lớp, trong ngăn bàn và trên mặt bàn đã chất đầy quà.

Lỗ Hào ở bên cạnh giả vờ đọc sách nhưng trong lòng không nhịn được chán ghét hành động của bọn nữ sinh. Thật là một đám mê trai! Hắn len lén quan sát biểu cảm của Thời Tây. Thời Tây liếc nhìn một đồng quà tặng, không nhúc nhích, sau đó đi lên bàn trên ngồi.

Hoa Cốc Vũ đi ngang qua thấy quà trên bàn của Thời Tây, xoa xoa tay đi tới, da mặt dày nói: “Tớ thích nhất là mở quà.” Thấy Thời Tây ở phía trước không có phản ứng, coi như đồng ý. Kết quả quà tặng nào hẳn cũng thích, hẳn một lần nữa da mặt dày nói với Thời Tây: “Cậu không cần những món quà này có phải không? Có phải không? Có phải không?”

Thời Tây vẫn không trả lời như cũ. Hoa Cốc Vũ đi tới trước mặt Thời Tây, quan sát sắc mặt của hẳn. Nói về phương diện này thì trực giác của Hoa Cốc Vũ luôn rất nhạy bén: “Đã gây gỗ sao?” Thời Tây nhìn trừng hẳn một cái, biểu cảm chuyện này không liên quan tới cậu. Hoa Cốc Vũ đưa tay khoác lên vai của Thời Tây, khuôn mặt tươi cười hi ha, nhỏ giọng nói: “Có thể chọc cậu tức giận cũng không dễ dàng, thật muốn biết Quả Tri đã làm chuyện gì.”

“Mang theo những món quà này biến mất cho tôi!”

Thấy Thời Tây không nói, Hoa Cốc Vũ nhún nhún vai, dù sao ngây ngô một hồi hỏi Quả Tri cũng biết. Hẳn lại tiếp tục mở hộp quà trong ngăn bàn ra, trong đó là một cái bóp tiền. Hẳn mở bóp tiền ra liền thấy hình của Thời Tây kẹp ở bên trong. Lỗ Hào đoạt lấy bóp tiền: “Tôi, tôi muốn lấy cái này.” Hoa Cốc Vũ không giải thích được nhìn Lỗ Hào: “Cậu là ai?”

“Tôi mới là người phải hỏi câu này. Cậu là ai? Không phải là học sinh lớp này chạy đến đây làm gì?”

“Có thái độ như vậy với một người đẹp trai dữ dội nhất định sẽ bị báo ứng, cẩn thận đó!” Dù sao Hoa Cốc Vũ cũng không muốn lấy cái bóp tiền có hình

Thời Tây, hắn ôm lấy một đồng lớn quả tặng hài lòng rồi đi.

Lỗ Hào cảm bóp tiền, hết tránh tránh nhìn Thời Tây lại cúi đầu nhìn hình của Thời Tây. Hắn nắm bóp tiền thật chặt trong tay. Tâm ý của Quả Tri rơi vào trong ngực người khác.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tại Sao, Rất Đau, Rất Đau (2)

Chương 57. Tại sao, rất đau, rất đau (2)

Thường thường sẽ quên lí do dẫn đến gây gổ, chỉ nhớ kết quả mà nó mang lại. Quả Tri có thật nhiều chuyện không nói ra khỏi miệng. Cậu không muốn trở thành một người mặt dày đi cầu xin Thời Tây yêu mình. Từ lúc bắt đầu hẹn hò với Thời Tây, cậu cũng từng nghĩ đến chuyện có lẽ một ngày nào đó Thời Tây sẽ đột nhiên chán ghét cậu. Mỗi ngày cậu đều tự hỏi, hôm nay hắn có thích mình nhiều hơn một chút không.

Chẳng qua là một năm ngắn ngủi, hắn ưu tú đến mức khiến cho người ta sợ hãi. Mình dám chiếm đoạt hắn sao? Lúc ban đầu, mình muốn cho hắn thấy được tất cả những chuyện tốt đẹp, muốn cho hắn không còn cô đơn nữa, muốn trợ giúp hắn vào những lúc hắn cần thứ gì đó. Đưa bút cho hắn cũng được, tìm tư liệu cho hắn cũng được. Khi đó, chỉ có mình là có thể thấy được sự tốt đẹp của hắn. Vậy mà hôm nay, tất cả những sự tốt đẹp đó được phơi bày ra. Chỉ cần hắn nói một tiếng sẽ có rất nhiều người nguyện ý phục vụ hắn. Mà sự xuất hiện của mình có bao nhiêu ý nghĩa đây? Ngược lại còn trở thành gánh nặng của Thời Tây. Mình thật không đáng!

Thay hắn cao hứng, nỗi buồn của riêng mình.

Quả Tri ném trái bóng vào trong rổ, trái bóng đập vào vành rổ văng ngược ra ngoài, rơi xuống gần tới chân của Quả Tri. Kha Tuấn Kiệt vỗ vỗ tay: “Quả Tri, suy nghĩ gì vậy, mau nhặt bóng lên chuyền cho tớ đi.” Sân bóng rổ của trường bị nhiều người chiếm, bọn họ chỉ có thể chơi ở bên ngoài. Thời tiết khô liệt khiến người ta cảm thấy nóng nẩy. Quả Tri dùng vạt áo lau mồ hôi trên trán. Cậu lên liếc nhìn vào bụi cỏ phía sau sân thể thao. Thời Tây có ở đó không? Cũng giống như bình thường ngồi dưới chân để laptop ở trên đùi sao? Có cần giấy hay không?

Lúc Quả Tri nghĩ như vậy, một nam sinh cầm giấy trắng đi ra sau bụi cỏ. Nếu như cậu không thấy biểu cảm của tên nam sinh đó, cậu có lẽ sẽ đưa ra thật nhiều lí do để động viên bản thân. Niềm lạc quan của cậu bị đau đớn bóp nát bấy. Biểu cảm của nam sinh đó thật rất giống mình. Nơi bí mật của mình và Thời Tây bị người thứ ba tiến vào. Tên nam sinh đó thay mình đưa đồ cho Thời Tây sao? Cậu có chút yếu lòng, không dám nghĩ tiếp nữa.

Trái bóng rổ bay thẳng vào mặt của Quả Tri, đập vào mắt của cậu. Mắt trái và nội tâm của Quả Tri cùng nhau đau đớn. Những người khác quan tâm chạy tới: “Cậu không sao chứ? Còn đứng đó làm gì?”

Quả Tri che con mắt trái lắc đầu một cái, cười nói: “Không sao hết, không cần phải lo lắng.”

“Để tớ xem một chút.”

“Một hồi sẽ ổn thôi mà.” Quả Tri lấy tay xuống, chứng minh mình không có gì đáng lo ngại.

“Tốt cái gì?! Con mắt đã sưng thành như vậy, đến bệnh viện kiểm tra thử xem.”

“Xuống căn tin mua nước đá trườm lên là được chứ gì.” Quả Tri vỗ vỗ bụi trên mặt, đáng vẻ đáng thương lại buồn cười.

Cuộc sống tựa như một trò đùa tàn khốc. Lúc Quả Tri vừa định đi xuống căn tin, tên nam sinh khi nãy từ phía sau đi ra. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau. Tên nam sinh vò giấy thành một cục cầm ở trong tay, bộ dáng tựa như không thể kiềm chế được tâm tình. Quả Tri với hắn đứng cách nhau mấy bước. Quả Tri có ý che mắt thật kĩ, tự ái gào thét không muốn để đối phương thấy.

Bọn họ đều đi tới căn tin. Tên nam sinh nhai kẹo cao su trong miệng, Quả Tri cầm chai nước đá. Hai người lại gặp nhau ở quầy tính tiền. Nam sinh lấy bóp ra trả tiền. Tầm mắt của Quả Tri thật chặt nhìn chăm chú vào bóp tiền. Trong bóp tiền là tấm hình Thời Tây mình tự tay bỏ vào. Thật hy vọng là do mình nhìn lầm. Sắc mặt cậu tái nhợt, muốn tìm một trăm, một nghìn lí do để giải thích nhưng một lí do cũng nghĩ không ra.

Bàn tay đang cầm chai nước đá của Quả Tri đang run rẩy. Cậu đặt chai nước đá lên trên mắt, đau đớn kèm theo lạnh như băng.

Đơn giản chỉ cần ghen sao? Đơn giản chỉ cần cho rằng hắn chẳng qua là đang trừng phạt mình sao? Có thể bình thần cười rồi xem như không có chuyện gì sao? Nếu như quả thật có thể làm như vậy thì tốt biết mấy.

Cậu xoay người, dạ dày không ngừng co thắt. Thời Tây đứng cách đó không xa. Tầm mắt của bọn họ tiếp xúc. Quả Tri vội đầu bước đi, muốn rời khỏi đây thật nhanh. Lúc sắp lướt qua Thời Tây, Thời Tây bắt lấy cánh tay của Quả Tri kéo cậu trở lại. Hắn muốn lấy cái chai đang che đậy con mắt của Quả

Tri ra. Quả Tri xoay đầu sang một bên: “Đừng động tới tớ.”

Khuôn mặt Thời Tây lạnh lùng, dùng sức lấy chai nước ra. Chai nước che đầy con mắt đang sưng to của Quả Tri rơi xuống, lăn mấy vòng trên đất mới dừng lại. Con đầu kịch liệt khiến cho Quả Tri nhắm mắt lại.

“Bị sao vậy?” Trong giọng nói của hắn không có dịu dàng, cũng không có lo lắng.

Quả Tri cố gắng mở to con mắt trái. Chấn lòng từ mắt trái chảy xuống. Cậu muốn nhìn rõ gương mặt của Thời Tây, nhưng cho dù là nhìn ở khoảng cách gần như vậy vẫn không thấy được tâm tình của gương mặt vô biểu cảm ấy, càng không thể nhìn thấu trái tim của hắn. Muốn hỏi hắn, tại sao phải đối xử với mình như vậy. Cũng muốn hỏi hắn tên nam sinh kia là ai. Có quá nhiều vấn đề muốn hỏi, mà đau thương khiến Quả Tri nghẹn ngào ở cổ họng.

“Chuyện không liên quan tới cậu.”

“Cậu có đủ chưa vậy?” Thời Tây không nhịn được nói.

“Có phải chỉ có cậu mới có thể làm tổn thương tớ không? Tớ có thể không chút nào oán hận mà chịu đựng sao? Đúng vậy, tớ thích cậu, nhưng như vậy thì đã sao? Thấy người khác ở bên cạnh cậu, tớ chỉ có thể cười mà không có lựa chọn khác sao? Tớ ghét mình đã gây gổ với cậu, cũng ghét mình đã đem những chuyện không đáng giá được nói tới với cậu để làm phiền cậu. Ngay cả tình cảm của mình mà cậu còn không quan tâm, huống chi là tớ. Thật là không nên mà! Có lẽ cậu đoán đúng rồi.” Hai tròng mắt của Quả Tri thẳng tắp nhìn vào Thời Tây. Cậu cắn chặt môi, so với lời nói thật thì lời nói dối càng khó thốt ra khỏi miệng hơn, giống như một ngọn lửa thiêu đốt ở cổ họng: “Nếu như lúc đầu không quen biết cậu thì thật tốt!” Mỗi lời nói ra đều khiến cậu run rẩy.

Nếu như lúc đầu không quen biết cậu thì thật tốt! Nếu như lúc đầu không quen biết cậu thì thật tốt!

Một giây trước nói ra khỏi miệng những lời này, một giây sau đó chỉ muốn thu hồi lại. Áo giáp sao? Trong con ngươi màu đen của Thời Tây chợt lóe lên tia bi thương. Bàn tay đang dùng lực bắt lại cánh tay Quả Tri của Thời Tây chợt ngừng lại, sau đó buông ra.

“Bây giờ xem như không quen biết vẫn chưa muộn.” Thời Tây đi, tàn nhẫn của hắn lưu lại làm cho Quả Tri không cách nào tiêu hóa. Thân thể Quả Tri khẽ run, nơi lồng ngực của cậu vì Thời Tây mà nhói đau. Đôi môi kia của Thời Tây từng khiến cậu say đắm, giờ lại mang đến đớn đau.

Bây giờ không phải là lúc đề cao lòng tự trọng. Quả Tri nhận ra, cậu sẽ nói với Thời Tây rằng mới vừa rồi đều là nói dối. Mình sai lầm rồi, chỉ cần Thời Tây trở lại, cậu có thể dễ dàng bỏ qua tất cả mọi chuyện, bất kể là hắn ở cùng ai, bất kể là hắn đã cho ai cái bốp tiền, bất kể là hắn có quan tâm mình hay không.

Tớ, thật sự, rất yêu cậu.

Linh hồn của cậu gào thét muốn chạy tới Thời Tây, còn thể xác của cậu lại không nhúc nhích đứng yên tại chỗ.

Hồi lâu lại hồi lâu, Quả Tri hoàn toàn dẹp bỏ tự trọng sang một bên, cậu chạy tới phòng học của Thời Tây. Cậu thờ hồn hèn dựa vào lan can cầu thang nghỉ mệt.

“Này, này, Thời Tây.” Đột nhiên có người gọi tên Thời Tây, Quả Tri theo bản năng trốn vào phòng rửa tay bên cạnh.

Lỗ Hào ở phía sau đuổi theo Thời Tây, Thời Tây cũng không trả lời. Lỗ Hào nói tiếp: “Bài kiểm tra lần trước của thầy cậu vẫn chưa có đóng tiền. Tớ như thế nào đi nữa cũng là lớp phó học tập, cậu không đóng tớ sẽ rất khó đỡ.”

Thời Tây đi vào trong phòng học, Lỗ Hào ôm tay có chút mất hứng: “Cậu bị sao vậy? Rõ ràng lần trước đã từng nhắc cậu rồi mà. Cậu nghiêm túc đọc sách chưa được bao lâu liền thay đổi, thật là không đi theo giám sát thì không được mà.” Lỗ Hào hiểu lầm, không biết Thời Tây chăm chú nghiên cứu sách như vậy là vì muốn giúp Quả Tri. Hắn đi vào phòng học cùng với Thời Tây.

Lòng tự trọng Quả Tri dẹp bỏ khi nãy lại bị chà đạp một cách hung hăng. Gắn đây Thời Tây trở nên ưu tú là do có người bên cạnh một mực nhắc nhở sao? Mình còn muốn gì nữa đây? Còn mặt mũi để đi cầu xin hắn ở lại bên mình sao? Bây giờ bên cạnh Thời Tây đã có người tốt hơn mình.

Đây rốt cục là cái gì đâu đây? So với bị cây roi của ba đánh còn đau hơn. Trong kí ức của cậu, đau đớn nhất mà cậu trải qua chính là vào năm mười ba tuổi. Thì ra là trên thế giới này còn có chuyện khiến cậu đau lòng không thể chịu nổi hơn là bị cây roi đánh vào người. Thân thể cậu hừng hực bùng phát một trận cháy lớn, muốn đem Quả Tri biến thành tro bụi. Cậu đi vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, ngồi trượt xuống đất, co hai chân lại, úp mặt xuống gối.

Lỗ Hào đứng trước bàn học của Thời Tây: “Hôm nay cậu nhất định phải đóng!”

Thời Tây ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn hù dọa Lỗ Hào, tựa như bất kì lúc nào cũng có thể nổi điên cắn nuốt tất cả: “Cách xa tôi một chút!” Lỗ Hào không dám nói tiếp nữa, tức giận đi về chỗ ngồi, nói nhỏ trong miệng: “Tưởng mình đặc biệt hơn người sao? Làm như vậy tôi sẽ sợ?” Lỗ Hào nhớ tới chuyện khi nãy. Trong lớp chỉ còn có Thời Tây là chưa đóng tiền kiểm tra, thầy giáo làm thế nào vẫn không tìm được hắn. Lỗ Hào đứng lúc cũng có hoạt động trong lớp cần Thời Tây ký tên. Lần trước Lỗ Hào vô tình thấy Thời Tây đi ra sau sân thể thao, cho nên đi tới đó tìm kiếm thử.

Sự nhiệt tình của hắn có chút ích kỉ. Hắn cầm tờ giấy cần kí tên đi ra phía sau sân thể thao. Hắn không biết trường học này cũng có một nơi bí mật và an tĩnh như thế này. Khi hắn phát hiện Thời Tây, gò má không khỏi sưng sờ nhìn chằm chằm Thời Tây. Thời Tây phát hiện Lỗ Hào đứng ở bên cạnh. Lỗ Hào lúng túng mở miệng: “Thầy giáo bảo cậu đóng tiền kiểm tra, hơn nữa tớ có chuyện cần cậu kí tên.”

“Này!”

“Chuyện gì?”

“Sau này không được xuất hiện ở chỗ này.”

“Tại sao?”

“Không tại sao hết, tôi không thích.”

Quả Tri không thấy, Thời Tây cũng không nghe, hiểu lầm một tầng lại một tầng chồng chất lên nhau, cuối cùng sẽ dây dưa thành một mối thất khó mở.

Hai người đối với cảm xúc của mình có chút yếu đuối. Quả Tri không dám yêu, Thời Tây không cách nào thể hiện tình yêu. Bây giờ hay là tương lai, tiếp tục hay là từ bỏ, chỉ có họ mới quyết định được.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tại Sao, Rất Đau, Rất Đau (3)

Chương 58. Tại sao, rất đau, rất đau (3)

11:59 PM

Một phút nữa là chính thức đến ngày sinh nhật của Thời Tây. Ôm ấp quá nhiều dự định cho ngày này, bây giờ trở thành một trò cười. Bánh sinh nhật được đặt trước ở cửa hàng hôm nay đã được giao tới phòng của Quả Tri, cô đơn nằm ở trên bàn không ai để tâm tới. Kha Tuấn Kiệt ở tiệm internet chơi game suốt đêm. Trong phòng ngủ chỉ còn dư lại một Quả Tri. Quả Tri nằm ở trên giường. Chiếc điện thoại dưới gối nằm không ngừng vang lên. Mấy ngày trước Quả Tri cẩn thận đặt báo thức, cậu muốn trở thành người đầu tiên chúc mừng sinh nhật Thời Tây. Bây giờ tiếng chuông báo lại chẳng khác nào một lời nhắc nhở cậu một cách đầy châm chọc. Hồi lâu, cậu nhấn tắt chuông báo, bò xuống giường, mở hộp bánh sinh nhật ra.

Cậu nhẹ nhàng đốt nến, phòng ngủ xuất hiện ánh sáng ấm áp nhưng lại không làm lòng của cậu áp áp lên được. Ánh lửa lóe lên trong mắt cậu. Cậu nhìn đối diện: “Thời Tây, sinh nhật vui vẻ, mau cầu nguyện đi.”

“Cậu thích tớ tặng cậu búp bê tiền sao? Hay là thích những món quà khác?”

“Thời Tây, cậu có nguyện vọng gì vậy? Có thể nói cho tớ nghe được không? Hay là thôi đi, bởi vì tớ nghe nói nếu như để người khác biết được nguyện vọng thì nó sẽ không trở thành sự thật được đâu.”

Đối diện cậu không có một bóng người. Tất cả đều là những gì Quả Tri tưởng tượng mà thôi. Ở trong tưởng tượng, Quả Tri rõ ràng rất ấm áp như vậy, bây giờ ở ngoài đời thực lại biến thành một người điên tự biên tự diễn.

“Thôi nên đi! Cậu không thích ngọt thì để tớ giải quyết cái bánh này.” Quả Tri thổi tắt ánh sáng duy nhất trong phòng ngủ. Cậu nhổ hết cây nến ra, cầm cái muỗng đưa từng miếng bánh kem vào miệng.

“Ăn rất ngon. Thời Tây, cậu không ăn chút nào sao?” Quả Tri nuốt bánh xuống, Rõ ràng chẳng qua là con mắt trái đau, tại sao ngay cả con mắt phải cũng phải roi lệ theo? Giọt lệ từ khóe mắt chảy vào trong miệng, hòa vào trong bánh kem, mùi vị mặn mặn. Cậu không ngừng ăn, cho dù đầy bụng, cho dù nôn mửa vẫn tiếp tục ăn.

Xem như không quen biết, lần này mình nên nghe theo lời của Thời Tây sao? Quá khó khăn! Tình cảm không phải là thứ nói quên là có thể quên. Chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ cách xa, nhưng khi ở bên cạnh đối phương lại có nhiều xung đột, từ người thương trở thành kẻ thù hoặc người xa lạ. Cuộc sống vốn là như vậy sao? Nếu như thật sự trở thành người xa lạ với Thời Tây, cuộc sống này sẽ trở nên như thế nào?

Quả Tri đau khổ, cậu cầm điện thoại lên, tìm kiếm tên của Thời Tây trong danh bạ, sau đó lại bỏ điện thoại xuống, tự lẩm bẩm: “Không thể gọi! Nói ra những lời đã thương người, nghe những lời đã thương người cũng sẽ thống khổ.” Cậu lần nữa trèo lên trên giường, lần nữa nhìn tên của Thời Tây trong danh bạ, sau đó bỏ điện thoại ở dưới gối nằm. Ngón tay của cậu vô tình nhấn nút gọi nhưng cậu không biết.

Cậu co người lại, nhắm hai mắt, lông mi có chút ướt át, tay siết chặt chăn: “Thời Tây à, Thời Tây à, xem như không quen biết cậu, không làm được.”

Ngoài cửa phòng ngủ kế bên, Thời Tây đeo tai nghe ngồi ở trên lan can nhìn sân trường trong đêm tối. Điện thoại di động vang lên, hắn đưa điện thoại áp vào tai. Giọng nói của Quả Tri rất mơ hồ, không cách nào nghe rõ. Hắn ngừng đầu, ánh trăng rơi vào trên khuôn mặt dễ nhìn của hắn, ngay cả bóng đêm cũng mê mẩn. Nỗi đau của hắn đang càng lúc càng đến gần Quả Tri. Sự cô đơn của hắn cũng đang đến gần phương pháp hóa giải của Quả Tri.

Nếu như lúc đầu không quen biết cậu thì thật tốt, khi Quả Tri mặt tràn đầy bi thương nói ra khỏi miệng những lời này, nội tâm của Thòi Tây không có chút nào phòng bị bị đâm thủng. Cảm giác đau đớn thật sự là chữ viết không cách nào viết ra được, là máy chụp hình không cách nào chụp ảnh được. Thòi Tây cúp điện thoại, đi tới cầu thang tối tăm.

Mới vừa rời giường không lâu, Hoa Cốc Vũ từ bên ngoài thò đầu vào: “Quả Tri, cậu biết Thòi Tây ghét nhất cái gì không? Tớ muốn tặng cho cậu ta.”

“Không biết!” Nghe tên Thòi Tây, Quả Tri sùng sốt một giây, vùi đầu giặt quần áo.

“Con mắt của cậu bị gì vậy?”

“Chơi bóng rổ không may bị thương.” Quả Tri cười gượng gạo trả lời.

“VẬY Ờ. CẬU TẶNG THỜI TÂY CÁI GÌ?”

“Cái bóp tiền.” Cậu giả vờ làm ra dáng vẻ như không có chuyện gì, không muốn nói cho Hoa Cốc Vũ, có lẽ là đây là chuyện riêng tư, cậu muốn cất giữ nó cùng với quan hệ với Thòi Tây, không muốn thừa nhận thực tế.

“Bóp tiền sao? Ngày hôm qua có rất nhiều người tặng quà cho Thòi Tây, một đồng ở trên bàn và ngăn bàn. Thòi Tây không nhìn một chút nào mà đã cho tớ tất cả. Cái ví tiền bị một tiểu tử trong lớp cậu ta cướp đi.”

“Cậu ấy không có nhìn?”

“Đúng vậy?”

“Cậu ấy không biết là ai tặng?” Quả Tri hỏi tiếp.

“Khả năng hiểu biết của cậu kém như vậy sao?! Nhiều người tặng quà như vậy nào biết là của ai.”

Cho nên Thòi Tây cũng không phải là cố ý? Một chuyện đã được làm rõ, Quả Tri liền thông suốt. Vấn đề thật sự giữa hai người không phải là người thứ ba, mà là lòng tự ti của Quả Tri và suy nghĩ khác nhau giữa hai người trong cùng một vấn đề. Không muốn ở cạnh Thòi Tây mà không có chút ý nghĩa nào, muốn trở thành người cậu ấy cần. Cố chấp suy nghĩ như vậy có chút hơi buồn cười: Muốn đem tất cả cho Thòi Tây nhưng bản thân lại không có gì. Thật chán ghét mình!

Chờ Quả Tri phục hồi tinh thần lại đã không thấy Hoa Cốc Vũ đâu. Quả Tri giặt xong quần áo, vắt sạch bỏ vào chậu mang ra ngoài ban công phơi. Cậu nhìn vào trong gương thấy được mặt của mình. Con mắt trái càng lúc càng sưng to, muốn mở mắt ra cũng có chút miễn cưỡng. Âm thanh cánh cửa bị đá văng ra dọa Quả Tri giật mình. Thòi Tây đứng ở cửa. Cậu muốn giữ cho tâm bình khí hòa lại nóng nảy bất an, xồng tới muốn đóng cửa lại nhưng bị Thòi Tây dùng một tay chặn lại.

“Tinh khí cũng không vừa.”

Thòi Tây tiến lên trước một bước, Quả Tri đẩy Thòi Tây ra. Thòi Tây vẫn như cũ đi về phía trước. Quả Tri không ngừng đẩy ra: “Cậu...” Lời của cậu bị Thòi Tây cắt đứt: “Tôi không phải tới để gây gổ.”

Thòi Tây đè Quả Tri ngồi xuống ghế, lấy chai thuốc bôi ra: “Nhắm mắt lại!” Quả Tri như thế nào cũng không chịu nhắm mắt lại, chỉ nhìn Thòi Tây. Thật không thể thấy được tim của Thòi Tây. Hắn dùng kiếng gương mặt này để vớt bỏ sách của mình, dùng gương mặt này để nổi giận, dùng gương mặt này để nói chuyện với mình, hiện tại cũng dùng gương mặt này để giúp mình bôi thuốc.

“Thòi Tây, tớ thật không hiểu cậu.”

Thòi Tây chẳng qua là thay Quả Tri bôi thuốc, cũng không nói chuyện. Hai người rơi vào trầm mặc. Cuối cùng hắn để chai thuốc lên trên bàn, xoay người định rời đi. Quả Tri cúi đầu: “Không phải cậu muốn xem như không quen biết nhau thật sao?” Hắn vẫn như cũ không lên tiếng. Quả Tri bắt lại quần của Thòi Tây: “Nói chuyện với cậu đó, cậu ngược lại cũng nên trả lời đi. Bất kể là nói gì tớ cũng muốn nghe.” Quả ngốc nghếch, muốn cùng hắn nói chuyện, cho dù là đã thương người.

“Có thể nói gì đây? Thừa dịp tôi chưa thay đổi chủ ý, cậu có thể rời khỏi vực sâu.” Giọng nói của Thòi Tây lạnh như băng. Quả Tri ngẩng đầu lên, đây chính là sự dịu dàng cuối cùng của Thòi Tây sao? Thà mình đi? Đừng có nói đùa, đừng có tiếp tục trò chơi không vui này nữa. Thòi Tây, cậu buông tha cho tớ, sẽ không giữ tớ lại, vậy thì tớ sẽ đi sao? Thật sai lầm rồi. Cái gì mà tự ti, cái gì mà bất an, cái gì mà tự ái, so với đột nhiên rời khỏi Thòi Tây không hề nặng nề gì cả. Cậu lão đạo chạy tới, đưa tay bắt lại vạt áo của Thòi Tây: “Vực sâu thì thế nào? Là tớ tự nguyện té xuống, bởi vì trong vực sâu có cậu.”

Thòi Tây, tớ, tình nguyện bị cậu hành hạ tàn khốc, cũng không tình nguyện bị cậu dịu dàng thả ra.

Cậu sẽ làm gì, rời đi hay là xoa người?

Chương 59: Nhận Thức Chung

Chương 59. Nhận thức chung

Yên tĩnh, yên tĩnh, cũng không có âm thanh nữa. Tình trạng này còn kéo dài bao lâu nữa thì mới có thể kết thúc đây?

Hai người, luôn phải có một người bước trước một bước. Thời Tây đến đây, đến trước mặt mình, đây là một bước của hắn. Bây giờ đến phiên mình bước một bước.

“Tớ từng nói mình không thích nói dối, lại càng không thích nói dối với cậu. Tớ từng nói, tớ sẽ khóc thút thít cho người khác xem, còn nụ cười sẽ chỉ dành cho cậu. Kết quả, tớ là một tên lừa gạt. Cho tớ thu lại những lời tớ nói đi! Nếu như ban đầu không quen biết cậu thì thật tốt, đây là lời nói dối lớn nhất trong đời của tớ. Tớ cũng không biết tại sao mình lại có thể nói ra khỏi miệng nữa.” Tay của cậu nắm chặt Thời Tây không chịu buông ra: “Tớ rất quan tâm chuyện học tập của mình, quan tâm đến một lí do rất nhỏ, nhỏ đến độ không dám nói cho cậu biết. Tớ chỉ nghĩ, nếu như tớ học giỏi, ba của tớ sẽ mất đi một lí do để bắt bẻ cậu. Nếu như vậy thì ông ấy có thể dễ dàng chấp nhận chuyện của chúng ta hơn.”

Lại một lần nữa, sự ngây thơ của Quả Tri khiến cho người ta đau lòng.

Ôm tất cả hy vọng, một hy vọng nhỏ nhất cũng không chịu bỏ qua.

“Nhưng tớ cảm thấy mình giống như một phế vật, cái gì cũng làm không tốt. Tớ muốn vì cậu mà làm chút gì đó, muốn vì tình cảm của chúng ta mà làm chút gì đó.”

“Tôi hỏi cậu, cậu nghĩ tôi vì điều gì mà phải thay đổi?” Rốt cục Thời Tây cũng nói chuyện.

“Chuyện này...”

Một giây, hai giây, Quả Tri cũng không có câu trả lời. Cậu chỉ có thể nhìn gáy tai hình vòng cung xinh đẹp của Thời Tây. Ba giây sau, giọng nói của Thời Tây phát ra có chút chậm chạp nhưng vẫn rất rõ ràng: “Là bởi vì mình chưa đủ tốt, lấy cái gì để bảo vệ cậu? Cậu là phế vật cũng được, ngu ngốc cũng được, không quan trọng. Cậu có tôi là được.” Từ mới bắt đầu Quả Tri đã sai lầm rồi, sai lầm thật lớn. Cậu không phải là gánh nặng. Thời Tây thay đổi và tiến bộ như vậy cũng không phải là không có ý nghĩa nào. Thời Tây đi ở phía trước, cũng không phải là bỏ rơi Quả Tri ở phía sau, mà là muốn để cậu ấy ở sau lưng mình.

Quả Tri có vô số ý nghĩ lạc quan, nhưng đối với Thời Tây mà nói, Quả Tri chính là niềm lạc quan duy nhất của hắn.

Không cần phải phí sức để cảm nhận trong biểu cảm của Thời Tây có chứa suy nghĩ gì, cặp mắt của Quả Tri chưa bao giờ trong suốt như lúc này. Cậu có thể dễ dàng thấy rõ tình cảm của Thời Tây. Lúc này, trái tim của cậu đang vui mừng hoan hô: Thì ra là Thời Tây rất quan tâm mình, không phải chỉ có một chút.

“Sao nói khó nghe quá vậy? Cái gì mà phế vật, cái gì mà ngu ngốc. Rốt cục tớ nên cao hứng hay là tức giận đây?” Mặt của Quả Tri dờ khóc dờ cười.

“Còn có lời khó nghe hơn.”

Quả Tri dang hai cánh tay: “Ôm chút nào! Chúng ta như vậy coi như làm hòa đi.” Thời Tây không nhúc nhích, Quả Tri xông lên, bị Thời Tây đẩy ở đầu: “Cách xa tôi một chút.”

“Sau này nếu như gây gổ thì tớ sẽ ôm cậu thật chặt, để cậu không thở được, sẽ bắt lợi cho sức khỏe của cậu.”

“Vậy cậu mau bệnh chết cho tôi!”

“Cậu nói ra nhiều lời quá đáng thật!” Quả Tri dừng lại, Thời Tây định xoay người, Quả Tri cuống quýt hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

“Đi về.”

“Nhưng mắt của tớ đau.” Quả Tri che mắt của mình, Thời Tây mặt lạnh nhìn cậu: “Cậu đang che mắt phải.”

“Dù sao cũng đau.”

Quả Tri mang cái ghế đặt sau lưng Thời Tây: “Cậu ngồi trước đi.” Thời Tây không có phản ứng ngồi xuống. Quả Tri tìm trong thùng rác cây nến tối qua cậu đã ném, đốt lên: “Thời Tây, sinh nhật vui vẻ, cậu cần nguyên đi.”

“Đừng chơi trò này cho tôi!”

“Cậu thích quà gì? Tớ có thể tặng cho cậu.”

“Không cần.”

“Thời Tây, cậu có nguyện vọng gì vậy, có thể nói cho tớ nghe được không? Hay là thôi đi, bởi vì tớ nghe nói nếu như để người khác biết được nguyện vọng của mình thì nó sẽ không trở thành hiện thực được.”

“Cậu nói nhảm nhiều quá.”

“Thôi nên đi, một chút nữa sẽ mua bánh kem chúc mừng sau.”

“Tôi không có hứng thú với đồ ngọt.”

“Cậu ăn một chút thôi cũng được, còn lại cứ để tớ ăn.”

“Gặp lại sau.”

Quả Tri cho rằng Thời Tây sẽ đi, gấp gấp đưa tay muốn giữ Thời Tây lại, nhưng cánh tay của cậu lại bị Thời Tây bắt lại, lôi cậu vào trong ngực. Cậu ngồi ở trên đùi Thời Tây, khoảng cách gần sát như vậy khiến cậu có chút dao động.

“Mắt còn đau không?” Hơi thở của Thời Tây phả vào mặt của Quả Tri.

“Ừm. Nhưng nó có thể sẽ không đau, nếu như cậu kể chuyện cổ tích cho tớ nghe, giống như hồi học cấp ba, lúc cậu dẫn tớ đi nhở răng vậy.”

Lần này, Thời Tây không có cự tuyệt. Hắn kể chuyện cổ tích ở bên tai Quả Tri. Mỗi chữ, mỗi chữ đều chạm vào lòng của Quả Tri. Quả nhiên vẫn là giống nhau, giọng nói của hắn có thể khiến người khác quên đi đau đớn.

Không biết từ lúc nào, Quả Tri ngủ thiếp đi trong ngực của Thời Tây. Cậu ấy nhất định là đang mơ một giấc mơ tuyệt đẹp, nếu không tại sao khóe môi của cậu lại cười ngọt ngào như thế? Giọng nói của Thời Tây dừng lại. Hắn nhìn Quả Tri, đưa tay ra, ngón tay lướt qua mặt của Quả Tri.

Quả Tri so với lúc trước có phần nghiêm túc hơn nhưng thật ra vẫn là một người không mấy phức tạp, rất đơn giản. Cả ngày suy nghĩ mơ mộng lung tung còn không bằng dựa vào sự cố gắng của chính mình mà thực hiện. Nếu như kết quả cuối kì không tệ, nói không chừng ba của mình có thể đồng ý cho mình ra ngoài chơi vào kì nghỉ hè, vậy thì mình có thể đi tìm Thời Tây rồi. Hắn vẽ lên giấy thật nhiều nấc thang, mỗi nấc thang đại diện cho một mục tiêu.

Mục tiêu thứ nhất: Vào kì nghỉ hè đi tìm Thời Tây chơi.

Mục tiêu thứ hai: Trong vòng ba tháng sẽ không gây gổ với Thời Tây.

Mục tiêu thứ ba: Năm nay, số tiền tích lũy trong ngân hàng phải là 5000. (Cái này tính theo bên Trung Quốc, không phải tính theo tiền tệ Việt Nam.)

Mục tiêu thứ tư: Thấy nụ cười của Thời Tây.

Mục tiêu thứ năm: Có một quyển tiểu thuyết của nhà văn Thời Tây.

Mục tiêu thứ sáu: Làm cho ba mẹ Thời Tây thích mình.

Mục tiêu thứ bảy: Làm cho ba mẹ mình thích Thời Tây.

Cậu cau mày, cắn bút, suy nghĩ sắp xếp các mục lại theo mức độ khó tăng dần, suy nghĩ mình còn mục tiêu nào chưa viết vào hay không. Hồi lâu, cậu viết ra mục tiêu cuối cùng.

Mục tiêu thứ tám: Không quan tâm tới ánh mắt của người khác, chỉ trích của người khác, suy nghĩ của người khác. Cứ như vậy mà an nhàn sống bên cạnh Thời Tây.

Viết xong cậu gấp tờ giấy lại bỏ vào trong cặp. Không quan trọng, từ từ mà thực hiện. Cậu tự nhủ trong lòng.

Ở bên cạnh Thời Tây là nguyện vọng của Quả Tri.

Ở bên cạnh Quả Tri là chuyện Thời Tây nhất định phải thực hiện.

Ít nhất ở điểm này, hai người đã có nhận thức chung.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Thỉnh Thoảng Cũng Nên Chơi Đùa

Chương 60. Thỉnh thoảng cũng nên chơi đùa

Giờ phút này trong lớp rất ồn ào, bởi vì ở liên hoan phim hoạt hình sẽ được tổ chức ở trung tâm hội nghị cách trường không xa lắm. Hôm nay là ngày khai mạc. Mọi người vô cùng hứng thú với hoạt động này, trò chuyện rôm rả, bàn bạc khi nào sẽ đi chơi. Quả Tri chưa từng tham dự liên hoan phim hoạt hình. Ba của cậu luôn nói rằng đó chẳng qua là những đứa bé giả trang những nhân vật hoạt hình thôi. Cậu có chút tò mò, tiếp theo nghiêm túc nghĩ đây là một cơ hội tốt để tìm tư liệu, cho nên Thôi Tây chắc cũng là muốn đi. Thật tiện lợi, lấy cớ đi tìm tư liệu để mời Thôi Tây đi chơi. Quả Tri cảm điện thoại di động, suy nghĩ thật nhiều lí do và những câu nói chân thành, tình cảm, nồng nhiệt thật thuyết phục. Sau khi chuẩn bị đầy đủ cậu liền gửi tin nhắn cho Thôi Tây.

【Thôi Tây, cậu có muốn đến trung tâm hội nghị tham gia liên hoan phim hoạt hình hay không? 】【

Cậu khẩn trương chờ tin nhắn hồi âm cự tuyệt của Thôi Tây, trong chốc lát điện thoại di động rung lên.

【Được đó. 】【

Thôi Tây lại đồng ý!! Có phải quá dễ dàng rồi hay không? Quả Tri đơn giản không có cách nào tin tưởng.

【Thật sao? 】【

【Đương nhiên là thật rồi.Cậu nói cái gì tớ cũng đồng ý, bảo bối! 】【

Một câu nói làm cho Quả Tri run tay, xoa xoa đôi mắt cho rằng mình đang bị hoa mắt. Thôi Tây gọi mình như vậy?! Khóe miệng Quả Tri không ngừng cong lên. Cuối cùng hôm nay Thôi Tây cũng đã lấy dũng khí nói ra những lời ngọt ngào như vậy. Niềm lạc quan không chút nghi ngờ này cũng đủ khiến cho người ta kính nể.

【Đột nhiên tớ không biết nên trả lời cậu thế nào. 】【Quả Tri bùng bùng hăng hái gửi tin nhắn. Còn có một người cũng đang bùng bùng hăng hái như vậy. Hoa Cốc Vũ cảm điện thoại của Thôi Tây, cười một cách âm thầm.

【Có phải là hết thích tớ rồi không? Tớ khóc~~ 】【Thừa cơ hội này hung hăng hủy đi hình tượng của Thôi Tây.

【Thôi Tây, hôm nay cậu bị gì thế? 】【

【Không bị gì hết, chỉ là tâm trạng hơi buồn. Hôm nay mới phát hiện Hoa Cốc Vũ thật sự đẹp trai hơn tớ rất nhiều. Tớ thừa nhận mình thua. Tớ muốn cậu ẩn danh đăng đoạn đối thoại giữa chúng ta lên trang web của trường, cứ để tên người đăng là tớ. Tớ muốn chứng minh với tất cả mọi người chúng ta rất hạnh phúc, được không? Bảo bối, cậu sẽ đáp ứng yêu cầu của tớ chứ? 】【

Hoa Cốc Vũ đang lúc vui mừng thỏa mãn thì cảm nhận được sóng lưng có phần lạnh lẽo. Hắn quay đầu lại, Thôi Tây đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, giọng nói lạnh lùng đáng sợ: “Sao lại không gửi?”

Năm phút sau, Quả Tri lần nữa nhận được một tin nhắn,

【Hoa Cốc Vũ là một tên cặn bã, một tên bại hoại, rác rưởi, mông thối. 】【Hoa Cốc Vũ ngậm máu rung rung tự mình viết và gửi tin nhắn này. Bên này Quả Tri rơi vào trong sương mù. Thôi Tây gọi điện thoại tới: “Nãy giờ đều là Hoa Cốc Vũ nhắn tin. Trừ tin nhắn cuối cùng ra, còn lại mấy tin nhắn khác đều không có hiệu lực.”

Cuối cùng Quả Tri cũng hiểu rõ nhưng cậu giả vờ không hiểu: “Cái gì mà không có hiệu lực. Tất cả đều được gửi từ điện thoại của cậu, tớ cho rằng là cậu đồng ý đi cùng với tớ đến liên hoan phim hoạt hình. Trừ hai tin nhắn đầu tiên ra tất cả tin nhắn còn lại mới không có hiệu lực.”

“Cậu trả giá hay như vậy nên đi buôn bán mới phải.”

“Cái này không phải là do cậu dạy sao? Trừ lợi ích của mình ra, tất cả những thứ khác đều không quan trọng.”

“Xem ra không phải lúc nào cậu cũng ngu ngốc.”

“Đương nhiên rồi. Vậy coi như cậu đồng ý rồi nha.”

“Biết rồi!”

Quả Tri cảm thấy tiếng báo kết thúc cuộc gọi giống như là một bài hát. Cậu bỏ điện thoại vào trong cặp, hít một hơi thật sâu. Bảo bối, hai chữ này, cho dù không phải phát ra từ miệng Thôi Tây nhưng Quả Tri lại muốn tin tưởng là do Thôi Tây nói ra. Tự mình thôi miên mình, Quả Tri có thể tìm được lí do để vui vẻ.

Triển lãm phim hoạt hình đông kín người, trong đó mọi người diện những bộ trang phục mô phỏng lại những nhân vật hoạt hình nổi tiếng. Một số ăn mặc đơn giản, một số hóa trang tỉ mỉ từ đầu tới chân với bộ tóc giả xinh xắn, trang phục đủ sắc màu kèm theo đạo cụ quái dị. Cửa vào triển lãm tựa như ngăn cách thế giới huyền ảo bên trong với thế giới hiện thực bên ngoài. Quả Tri đứng trong triển lãm, ánh mắt nhìn xung quanh. Cậu cảm thấy mới mẻ lại tò mò, thỉnh thoảng thấy được những nhân vật hoạt hình quen thuộc xuất hiện sẽ không nhận được phát ra âm thanh sợ hãi.

Thời Tây vĩnh viễn là một sự tồn tại nổi bật. Người trước mặt thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại nhìn hắn, sau đó nhỏ giọng bàn tán phát ra tiếng cười. Quả Tri có thể hiểu được, loại phản ứng này khi lần đầu tiên thấy Thời Tây là rất bình thường, nhìn riết rồi sẽ cảm thấy nhàm chán. Quả Tri quay đầu lại nhìn Thời Tây ở phía sau. Hắn đeo tai nghe, một tay bỏ vào trong túi quần, một tay cầm điện thoại di động. Ánh mặt trời rơi trên sợi tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái của hắn. Tốc độ nháy mắt của hắn rất chậm chạp, trong con ngươi cất giấu bí mật không ai có thể khám phá được. Thời Tây phát hiện Quả Tri đang nhìn mình, ngẩng đầu lên: “Chuyện gì?”

Quả Tri nhanh chóng quay đầu trở lại: “Không có gì.” Xem ra, cho dù có nhìn lâu rồi cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán. Cảm giác cứ như lần đầu tiên thấy được khuôn mặt Thời Tây này đến bao giờ mới hết đây?

“Cậu cũng thật là lợi hại.” Quả Tri đứng ở phía trước đứng đưa đầu.

Thời Tây khẽ đẩy ót của cậu: “Đến bao giờ cậu mới ngừng khích lệ một cách khó hiểu đây?”

“Khen cũng bị mắng sao? Cậu cũng nên tiếp nhận khích lệ của tớ một cách đàng hoàng mới đúng chứ!”

Cuối cùng cũng đi tới trung tâm của buổi triển lãm. Không khí nơi đây thật náo nhiệt. Có người gấp rút thay quần áo, có người đi khắp nơi chụp hình. Buổi triển lãm có rất nhiều khu, như là khu trưng bày vật phẩm, khu bán đồ ăn vặt... Quả Tri không có đem theo máy chụp hình, không phải là cậu không muốn chụp. Cậu mua máy chụp hình là vì muốn tìm tư liệu cho Thời Tây, không muốn tùy tiện mang ra sử dụng vào những chuyện khác.

Quả Tri cầm một bộ tóc giả màu đỏ lên, đội ở trên đầu: “Cậu thấy thế nào? Có đẹp trai hơn không?”

“Cậu lấy đâu ra tư tin vậy?” Thời Tây không mặn không nhạt trả lời. Quả Tri lại cầm lên một bộ tóc giả màu xám tro, tóc dài che kín một con mắt, Cậu dùng con mắt còn lại âm trầm nhìn Thời Tây: “Có cảm giác gì không?”

“Cảm giác muốn ói.”

“Không biết gì hết!” Quả Tri cầm những bộ tóc giả khác màu ở trong tay, cân nhắc: “Tớ sẽ mua tóc giả đem về nhà.”

“Lừa gạt tiền.”

Nhân viên bán hàng lộ ra khuôn mặt mỉm cười lúng túng. Quả Tri lấy cùi chỏ đụng đụng Thời Tây, nhỏ giọng nói: “Ngay ở trước mặt người khác nói như vậy thật không lịch sự.” Để đền bù cho tấm lòng của người bán hàng, Quả Tri mua một bộ tóc giả mang ở trên đầu. Đi chưa được mấy bước, Quả Tri lại bị vũ khí hấp dẫn. Cậu cầm lên một thanh đại đao, trên mặt tản ra ánh sáng chói. Người ta thường nói nam sinh, cho dù là bao nhiêu tuổi đi nữa thì nội tâm của họ vẫn là một đứa trẻ chưa trưởng thành. Quả Tri ngây thơ chìa mũi đao ngay Thời Tây: “Nếu như cậu đối xử không tốt với tớ, tớ liền chém chết cậu.” Nói xong, tay chân động đậy huơ huơ vài đường.

“Đừng làm ô nhiễm thị giác của tôi.”

“Cậu vũ nhục tớ quá nhiều lần rồi!” Quả Tri khinh khỉnh lỗ mũi, đeo cây đao trên vai, cúi đầu lấy ví ra trả tiền. Cậu đếm tiền từng tờ từng tờ một, lúc đưa cho người bán, người bán khoát khoát tay: “Đã trả tiền rồi.” Quả Tri kinh ngạc nhìn Thời Tây đi ở phía trước, đuổi theo: “Không phải cậu nói là lừa gạt tiền sao, vậy cậu trả tiền làm gì?”

Thời Tây nhún nhún vai: “Ai bảo cậu cứ thích bị lừa gạt như thế!”

“Hồi hận cũng vô dụng, bây giờ tớ đã có vũ khí.” Quả Tri vượt thanh đao một cái, nhếch môi cười với Thời Tây. Niềm vui sướng nhốn nháo ở trên gương mặt của cậu. Không chỉ với Thời Tây, bất cứ người nào khi nhìn vào gương mặt đó cũng sẽ cảm thấy thích.

“Vâng.”

“Cậu không muốn tiếp tục đối thoại là có ý gì đây?!”

“Vâng.”

“Thời Tây!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Dấu Hiệu

Chương 61. Dấu hiệu

Đi dạo trong buổi triển lãm không được bao lâu, trên người Quả Tri treo không ít đồ. Trước mặt bọn họ có một cô gái ăn mặc hở hang khiến cho người ta không khỏi chú ý đến. Trang phục có vẻ giống như là của một nữ hoàng đế. Tuy Quả Tri ít xem phim hoạt hình nhưng đối với những nhân vật kinh điển cũng có biết một chút ít. Cậu định thần nhìn lại, con người thiếu chút nữa văng ra ngoài.

Cô gái kia giả vờ không nhìn thấy Thời Tây và Quả Tri, đi sang hướng bên cạnh. Quả Tri lớn tiếng gọi cô ta lại: “Đường tỷ, là chị sao?” Quả Nhược tăng tốc bước đi. Quả Tri đuổi theo cô từ phía sau, bắt cô lại, quan sát từ đầu đến chân của Quả Nhược, không dám tin tưởng vào con mắt của mình. Quả Nhược bắt đầu kéo kéo trang phục: “Nhìn cái gì mà nhìn, chị cũng có sở thích.” Quả Tri hoàn toàn không ngờ tới lại gặp Quả Nhược ở chỗ này, hơn nữa lại là trong bộ dáng này.

Thời Tây liếc bộ trang phục của Quả Nhược một cái, giống như phun nước bọt phun ra hai chữ: “Kinh dị!”

“Đừng vậy!” Quả Tri phụ họa cho Thời Tây, lo lắng nói: “Đường tỷ, chị cũng nên hóa trang phù hợp với mình một chút, như là hóa trang thành con trai nè, động vật nè, cái cây nè...” Cậu là thật tâm góp ý, không có ý châm chọc. Quả Nhược xem thường: “Bà đây muốn giả trang cái gì thì giả trang cái đó, em muốn quần sao?”

“Em là vì nghĩ cho chị.”

“Cảm ơn!” Quả Nhược cắn răng nghiêng lợi nói. Thật vất vả mới tới được chỗ này, lại xui xẻo đụng phải bọn họ, vốn đang rất có lòng tin với trang phục của mình.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Hoa Cốc Vũ nhìn về phía Quả Tri ở bên kia, tiếp theo là nhìn thấy một cô gái mặc trang phục của hoàng đế, cũng có chút ấn tượng. Hắn hứng thú nồng nhiệt đi lại phía Quả Tri. Quả Tri thấy Hoa Cốc Vũ trước, cao hứng chào hỏi: “Hoa nhi cũng có mặt ở đây.” Hoa Cốc Vũ không để ý tới Quả Tri, gấp gấp nhìn về phía Quả Nhược, trong nháy mắt khuôn mặt thất vọng, kích động nói: “Bà đi này, không có ngực, mặt mũi cũng không cần hóa trang loạn xạ như vậy! Dì cũng nên tôn trọng cosplay có được hay không?!”

“Sao cậu lại nói Đường tỷ của tớ như vậy, quá thất lễ!” Quả Tri bảo vệ Quả Nhược, Quả Nhược không chấp nhận lòng tốt này: “Em đừng nói hấn, chính em cũng không tốt đẹp hơn được bao nhiêu. Còn cậu nữa, là ai đây?”

Nói như vậy, Hoa Cốc Vũ và Quả Nhược mới gặp nhau lần đầu. Đường tưởng rằng sẽ phát sinh phản ứng hóa học, thực tế không có lãng mạn như vậy. Yêu cầu của Hoa Cốc Vũ rất cao, cao đến nỗi khó ai có thể đáp ứng được, còn Quả Nhược đối với chuyện tình cảm cũng không có hứng thú bao nhiêu.

“Hai người vẫn chưa biết nhau, vậy để tớ giới thiệu.”

“Không cần!” Hai người đồng thanh trả lời. Ai cũng cảm thấy chán ghét đối phương.

“Hoa nhi, cậu vẫn chưa hóa trang nhân vật nào sao?”

“A a~~” Hoa Cốc Vũ nhạo báng câu hỏi của Quả Tri, kiêu ngạo sờ mặt của mình: “Bộ dáng của tớ như vậy cần hóa trang người nào sao? Chỉ có người khác mới tranh giành nhau hóa trang thành tớ thôi. Thời Tây đâu rồi, tớ có chuyện quan trọng muốn tìm hấn.”

Lúc này Quả Tri mới quay đầu lại, không thấy Thời Tây, buồn bực nói: “Rõ ràng mới vừa đứng ở đây.”

Cách đó không xa bọn con gái vây quanh lại cái gì đó. Trực giác nói cho Quả Tri biết Thời Tây đang ở nơi nào. Bọn họ đi tới. Thời Tây đang xem bìa sách manga, ánh mắt của bọn con gái khiến cho Thời Tây không vui. Quả Tri ngừng mấy giây, sau đó quay đầu đi. Hoa Cốc Vũ giả vờ vô ý đứng che khuất Thời Tây, giơ tay nhắc chân phát ra mị lực. Hắn không phải có lòng tốt muốn ngăn cản ánh mắt của bọn con gái giúp Thời Tây, mà là trong lòng đang la lên: Nhìn tôi, hãy nhìn tôi đây, tất cả hãy nhìn vào tôi.

Hoa Cốc Vũ lấy điện thoại di động ra để trước mặt của Thời Tây, ánh mắt kiêu ngạo: “Nữ sinh trong hình rất đẹp đúng không? Đây là hoa khôi của trường X, muốn theo đuổi tớ. ha ha ha.” Thời Tây chỉ cảm thấy lỗ tai rất ồn ào, cảm điện thoại di động ném sang một bên, tiếp tục chọn lựa sách manga. Hoa Cốc Vũ nhặt điện thoại di động lên, không dám trút giận với Thời Tây, chỉ có thể đem tâm tình ác liệt trút hết lên những người không có liên quan. Hắn nói với những cô gái xung quanh: “Có cái gì hay đâu mà nhìn. Tôi cũng thống cảm vì các cô chưa từng thấy qua trai đẹp, nhưng tôi cũng không có biện pháp gì, các cô hiểu không? Hiểu chưa? Đi đi!” Các cô gái mất hứng tản ra.

Phía trước đột nhiên có hai cánh tay tiếp cận Thời Tây. Thời Tây cho rằng Hoa Cốc Vũ đang muốn đùa giỡn với mình nên dùng sức bắt cổ tay lại. Vừa mới chuẩn bị hắt ra liền nghe được tiếng kêu đau đớn. Hắn ngừng đầu lên thì thấy được khuôn mặt của Quả Tri, trong tay cậu đang cầm một chiếc nón lưỡi trai màu đen. Bởi vì chỉ có một tay bị khống chế, cánh tay kia đặt chiếc nón lên đầu của Thời Tây. Quả Tri giải thích: “Giấu gương mặt này thật kĩ đi, như thế mới không bị làm phiền.” Cậu nghiêng đầu cho Thời Tây một nụ cười, lộ ra răng nanh. Những lời này hình như đã từng nghe qua. Thời Tây buông lỏng tay ra, Quả Tri chỉnh sửa lại chiếc nón trên đầu Thời Tây, đem tình cảm ấm áp vào trong thân thể Thời Tây.

Một giờ đồng hồ sau, Quả Tri lại mua không ít đồ. Cái gì cậu cũng cảm thấy ly kỳ, cái gì cũng muốn mua. Tuổi thơ của cậu, bởi vì bị sự quản giáo nghiêm

ngộ của Quả Vân, nên có rất nhiều chuyện cậu không thể làm, không thể muốn, rất nhiều thứ không thể có, trừ dụng cụ học tập ra, ngay cả đồ chơi cũng không được mua. Mua đồ chơi rất vô bổ là câu nói lúc bé Quả Tri thường nghe nhiều nhất. Đối với sự giáo dục như thế, Quả Tri có được thói quen không tùy tiện mua đồ, cho dù là thứ mình thích cũng chỉ dùng hai mắt ngắm nhìn thật lâu thôi. Máy chụp hình kia là món đồ đắt tiền nhất cậu từng mua, cho nên cậu rất quý trọng. Hôm nay cậu cũng không biết bản thân có chuyện gì, không thể tiết chế bản thân, cứ mua hết món đồ này đến món đồ khác.

Những thứ cất ở trong lòng, cho dù có xây tường cao thế nào, chỉ cần ở bên cạnh Thời Tây thì nó sẽ tràn ra bên ngoài.

Chưa từng ra mắt Thời Tây với Quả Vân, nhưng trong thân thể Quả Tri đã sớm bắt đầu chiến đấu.

Bốn người ngồi trên một cái bàn tròn ở khu bán đồ ăn vặt, Quả Tri ăn xong một hộp thức ăn cuối cùng, tựa lưng vào lưng ghế: “Tớ xong rồi rồi, thật ngon.” Về bản chất thì Hoa Cốc Vũ và Quả Nhược giống nhau. Hoa Cốc Vũ ăn không nhiều, bảo là muốn giữ gìn cơ bắp. Còn Quả Nhược thì lại ăn rất nhiều, bởi vì hôm nay hoạt động nhiều, tiêu tốn năng lượng, phải bổ sung trở lại để duy trì thăng bằng.

Quả Tri nhìn Quả Nhược, ánh mắt tràn đầy thương hại: “Đường tử, ông trời đối với chị thật không công bằng.”

“Đừng nói tiếp!” Quả Nhược cảnh cáo Quả Tri, biết rõ kế tiếp nhất định không phải là lời hay ý đẹp. Quả Tri tức giận nói: “Ông trời thật là quá đáng, tại sao để cho chị ăn nhiều như thế mà ngực cũng không to ra.”

Hoa Cốc Vũ bật cười. Quả Nhược hung hăng đá Quả Tri một cước ở dưới bàn, sau đó đứng lên. Hoa Cốc Vũ cũng đứng lên. Quả Nhược xoay xung quanh, suy tính xem nên đi nơi nào mới có thể không gặp lại ba người này nữa, đặc biệt là cái tên ảo tưởng sức mạnh ở bên cạnh này. Hoa Cốc Vũ cũng nhìn khắp triển lãm và suy tính nên đi nơi nào thì mới có thể thoải mái hít thở, không bị thiếu nữ ái mộ, si mê vây quanh, nhưng ngàn vạn không thể đi chung với cái bà di bên cạnh, sẽ làm mất hình tượng của mình. Hai người đều đứng chờ, nhìn đối phương đi hướng nào, mình tuyệt đối sẽ không đi hướng đó.

Quả Tri cầm một đồng đồ để ở dưới đất lên, bắt đầu sắp xếp lại. Cậu lấy bút ra, vẽ những hình đơn giản lên từng món đồ.

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Ở đây có quá nhiều đồ giống nhau, tớ sợ sẽ lấy lộn đồ với người khác cho nên làm dấu thôi mà.” Quả Tri tỉ mỉ làm dấu xong, vô tình nhìn thấy sách manga của Thời Tây. Cậu lấy chúng. Là sách manga về tình yêu học đường pha chút hài hước.

“Khi này cậu xem những thứ này?”

“Ừ.”

Quả Tri lật vài trang ra xem, nội dung bên trong khiến cho cậu không nhịn được cười ra nước mắt. Cậu nhớ tới gương mặt bất vi sở động khi này của Thời Tây: “Khả năng nhịn cười của cậu rốt cục cao bao nhiêu đây?!”

“Là khả năng nhịn cười của cậu quá thấp.”

“Tớ mới không có. Đúng rồi, có cần tớ giúp cậu làm dấu không?”

“Không cần, tôi tự mình làm.” Vừa dứt lời, Thời Tây đột nhiên đến gần, hàm răng của hắc khế cắn ở cổ của Quả Tri. Đại não của Quả Tri bởi vì bị Thời Tây tập kích nên không cách nào vận hành được. Cậu cảm thấy nơi cổ ẩm ướt và ẩm áp, không còn sức chống cự, ngoan ngoãn phục tùng. Thời Tây buông Quả Tri ra, nhìn vết hôn mới mẻ trên cổ của Quả Tri, tựa hồ rất hài lòng: “Đã làm dấu xong!” Hắc mang theo hài hước xấu xa.

Quả Tri nắm chặt cổ áo, đỏ mặt lên, trợn to hai mắt chỉ Thời Tây: “Cậu, cậu...” Không biết phải nói gì, Quả Tri nhìn bốn phía, thật may là hai người kia đứng ở đằng trước đã che khuất cảnh khi này lại. Hoa Cốc Vũ nghe được động tĩnh quay đầu lại, phát hiện Quả Tri mặt đỏ bừng: “Hai cậu làm gì thế?”

“Không có gì.” Ánh mắt Quả Tri lóe lên, càng khả nghi hơn. Hoa Cốc Vũ mang theo ánh mắt khiếp sợ, ngồi chồm hổ xuống vén khăn trải bàn lên: “Các cậu, chẳng lẽ làm chuyện sờ tiểu đệ đệ của nhau ở dưới bàn sao? Thật xấu xa!”

Quả Tri dùng đồ cậu mua đánh Hoa Cốc Vũ: “Suy nghĩ của cậu mới xấu xa!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cơ Sở Khoa Học

Chương 62. Cơ sở khoa học

Cuộc thi cuối kì kèm theo tâm tình phức tạp của học sinh đang đến gần. Vừa nghĩ đến cuộc thi đã cảm thấy mệt mỏi nhưng khi cuộc thi kết thúc thì lại cảm thấy vui sướng. Cuộc sống chính là như vậy, thống khổ luôn đan xen với hạnh phúc. Quả Tri bước vào giai đoạn chiến đấu, cả ngày ngâm mình trong sách. Thần kinh của cậu căng thẳng, đi học cũng đọc sách, tan học cũng đọc sách, ngay cả lúc đi đến phòng rửa tay cũng đọc sách.

Phòng ăn ồn ào cũng không ảnh hưởng tới Quả Tri được. Cậu một tay cầm đũa đưa cơm vào trong miệng, một tay còn lại thì cầm sách, tầm mắt tập trung. Khi cậu đọc nhầm bài trong đầu thì sách đột nhiên bị rút rút ra, Thòi Tây ngồi đối diện cậu: “Lo ăn cơm đi!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết.”

Bị cưỡng chế như vậy, Quả Tri cũng chỉ đành ngoan ngoãn ăn cơm. Cậu cắn chiếc đũa hỏi: “Cậu chuẩn bị cho cuộc thi thế nào rồi?” Hỏi xong cậu mới phát hiện câu hỏi này rất ngu ngốc, người đối diện chính là Thòi Tây đó! Cậu đăm cơm: “Cậu thi khỏe rồi, tớ bị áp lực rất nhiều.”

“Cậu nên vì sự thông minh của mình mà khóc rống lên.”

“Cậu một chút cũng nên khích lệ tớ đi!”

“Nói nhảm nhiều như vậy, mau ăn đi.”

Quả Tri dùng miệng nhanh chóng nhai cơm, giống như người máy, cố ý làm cho Thòi Tây nhìn.

“Đừng làm chuyện ngu ngốc như vậy.”

Ở bên cạnh có một nam sinh ôm mặt ngồi xuống. Là Lỗ Hào, Quả Tri rất dễ dàng nhận ra tên nam sinh này. Cậu giả vờ như không nhìn thấy, chuyện cái bóp tiền cậu đã không thèm để ý tới nữa, cũng chưa từng nói với Thòi Tây vấn đề này. Cậu không thích so đo mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy, cũng không thích cứng rắn muốn Thòi Tây lấy lại bóp tiền. Đây không phải là chuyện quan trọng gì, việc xác nhận tình cảm của Thòi Tây đủ để bù đắp tất cả.

Tầm mắt của Lỗ Hào không ngừng quét qua trên người Quả Tri và Thòi Tây. Ở trong lớp, Thòi Tây cơ hồ rất ít nói chuyện cùng bạn bè, cho rằng hẳn chẳng qua là tính tình ít nói nhưng giờ phút này hẳn lại đang nói chuyện phiếm với một nam sinh. Quả Tri rõ ràng cảm giác được ánh mắt của Lỗ Hào có mang theo địch ý, cậu cúi người nhỏ giọng hỏi Thòi Tây: “Nam sinh ngồi bên cạnh có phải thích cậu rồi hay không?” Nói không kham trương đó là giả, áp lực của cậu đang tăng vọt. Cuộc thi sắp tới khiến cho người ta nhức đầu, hôm nay lại gặp thêm một tình địch. Hai người học chung lớp, lại là lớp phó học tập, dáng dấp cũng không tệ, những điểm trên đều là ưu thế áp đảo mình,

Thòi Tây miễn cưỡng liếc mắt nhìn Lỗ Hào bên cạnh, sau đó nhìn về phía Quả Tri, tâm tư của cậu ấy đã sớm từ trong mắt phun ra ngoài. Hắn lần nữa chuyển mắt sang Lỗ Hào, Lỗ Hào cuống quýt vội đầu ăn cơm.

“Cậu thích tôi?” Vấn đề của hắn rất trực tiếp, dọa sợ Lỗ Hào và Quả Tri. Lỗ Hào đi tới, không ngừng ho khan, bên tai đỏ bừng lên, phản bác: “Nói chuyện hoang đường, câu hỏi kì quái. Cậu là nam, tớ, tớ sao lại có thể thích được chứ.”

“Vậy thì tốt, tôi sẽ không thích cậu.” Nêu lên câu hỏi sau đó lại đưa ra lời cự tuyệt, Lỗ Hào tức giận: “Không hiểu cậu đang nói gì cả!” Quả Tri hiểu được hàm ý trong hành động này của Thòi Tây. Hắn chính là muốn đả thương người khác đồng thời ở trước mặt người mình thích cự tuyệt người khác. Cậu nhìn Lỗ Hào đã đi xa: “Cậu nói như vậy sẽ làm tổn thương cậu ta.”

“Tôi nói chủ yếu là cho cậu nghe.” Thòi Tây lấy tay đẩy sách tới trước mặt Quả Tri: “Ăn xong mới được xem, nghe chưa?” Nói xong liền rời đi. Cho đến sau khi hắn đi, Quả Tri mới chậm rãi đáp ứng: “Nghe rồi.” Giờ phút này cậu bất động thanh sắc, buồn tim đã sớm bị che mất.

Một đêm trước kì thi, Quả Tri mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần, cậu cố gắng mở hai mí mắt lên, đi ra ngoài ban công, ngơ ngác nhìn bên ngoài. Thòi Tây đã ăn hết kem mình mua chưa? Kể từ lần ăn cơm trước tính tới nay đã là ba ngày mình chưa gặp Thòi Tây. Kha Tuấn Kiệt chơi game, âm thanh phát ra cắt đứt suy nghĩ của cậu. Cậu đi tới sau lưng Kha Tuấn Kiệt, nhìn vào màn hình máy vi tính: “Ngày mai thi rồi, cậu còn chơi game?”

“Cũng bởi vì ngày mai thi nên tớ mới chơi game để thư giãn đầu óc. Nếu như tinh thần không tốt, nói không chừng thi sẽ tệ hơn. Cái này là có cơ sở khoa học.” Kha Tuấn Kiệt nói rất có lý, Quả Tri bị thuyết phục. Chờ đến lúc Kha Tuấn Kiệt chơi xong một màn, quay đầu lại đã không thấy bóng dáng của Quả Tri đâu.

Quả Tri mới vừa gõ cửa hai cái cửa đã mở ra. Thòi Tây mới vừa tắm xong. Hắn cời trần, những giọt nước nhỏ còn lưu lại trên da của hắn. Đường cong cơ thể của hắn có cảm dỗ mãnh liệt. Quả Tri không có tiền đồ nuốt nước bọt, cố ý không nhìn tới Thòi Tây, đi vào mở tủ lạnh ra, từ bên trong lấy ra một que kem, đưa lên miệng cắn, phát ra âm thanh dễ chịu: “Mùa hè ăn kem là ngon nhất!”

“Cậu tới làm gì?”

“Ngày mai thi rồi, tớ muốn tới đây ăn kem để thoải mái tinh thần, như vậy mới có thể tham gia kì thi một cách tốt nhất. Cái này là có cơ sở khoa học.”

Thòi Tây không có vạch trần lí do biện hộ của Quả Tri, ngồi trước máy laptop. Quả Tri mở ti vi, vừa xem vừa ăn kem. Ăn kem xong cậu đi vào phòng tắm bắt đầu tắm. Cậu mát-xoa khắp cơ thể, ngân nga hát ca. Tắm xong, Quả Tri đứng ở trước gương quan sát thân thể của mình. Cậu nhìn tay và bụng của mình, tại sao mình không thể giống như Thòi Tây được? Cậu đi ra phòng tắm, trùm tấm khăn lên đầu, dùng sức lau khô tóc. Cậu đứng bên cạnh Thòi Tây: “Tớ không phải là làm phiền cậu viết tiểu thuyết. Ngày mai thi nên tớ chỉ muốn thả lỏng tâm tình thôi. Thật tốt, giờ tớ cảm thấy thoải mái hơn rồi. Tớ sẽ ngâm miệng.” Quả Tri nói xong liền không làm ồn Thòi Tây nữa. Cậu chưa từng nghĩ tới Thòi Tây sẽ nghe những lời cậu nói. Nhưng mà cậu đã

sai lầm rồi. Thời Tây đứng lên, khép laptop lại: “Thật nên buông lỏng tâm trạng.”

“Đừng vậy!” Thời Tây lại nghe mình, Quả Tri cao hứng phụ họa. Ai ngờ Thời Tây lại đi tới, ôm lấy Quả Tri ném lên trên giường. Quả Tri liên tiếp lui về phía sau. Sau khi nhiều lần trải qua chuyện đó, bây giờ Quả Tri đã có thể rất nhanh linh ngộ được Thời Tây muốn làm gì.

“Ngày mai thi, tớ muốn bảo tồn chút thể lực, có thể từ chối đề qua thi không?”

Thời Tây từng bước một đến gần, bò lên giường, cổ tay nắm chân của Quả Tri kéo cậu lại gần mình: “Cuộc thi ngày mai không cần dùng tới thể lực.”

“Là suy nghĩ của riêng cậu thôi.”

“Cậu muốn thi tốt?” Đối với câu hỏi liên quan đến kì thi của Thời Tây, Quả Tri gật đầu một cái. Mặt Thời Tây nghiêm túc nói: “Chuyện giường chiếu có thể giúp cậu thư giãn. Cái này là có cơ sở khoa học.”

“Cậu đừng gạt tớ!”

“Đối với cậu mà nói tớ là một người không đáng tin cậy sao?” Thời Tây cau mày hỏi ngược lại, Quả Tri khoát tay: “Tớ không phải có ý đó.”

“Vậy thì đến đây đi.”

Thời Tây nhào tới đè Quả Tri lại, Quả Tri không cách nào nhúc nhích. Hơi thở của Thời Tây phả vào mặt của cậu, cậu không cách nào nhìn thẳng nhưng cũng không cam lòng nhắm mắt lại. Đôi môi bị hôn khẽ vẫn khô cằn như cũ. Thời Tây đưa tay vào trong quần áo của Quả Tri, mò nắn, sau đó cởi nút áo của Quả Tri ra, mút đầu ti của cậu. Thân thể của Quả Tri ở dưới người Thời Tây gãy gập bất an, hai chân cử động lên xuống, rên rỉ nhịp nhàng theo từng động tác ngày càng gấp rút của Thời Tây.

“A~~ Thời Tây~~ nơi đó~~” Khát vọng của cậu đang thiêu đốt.

“Mở hai chân ra.”

Liên tục bị kích thích, quần của cậu bị cởi xuống, lộ ra da thịt trắng nõn, mỗi một phần da thịt lộ ra đều kèm theo cái hôn. Khi nãy cậu tắm, mùi sữa tắm còn lưu lại, phát ra hương thơm nhàn nhạt mê người. Chỗ mẫn cảm bị xoa bóp, Quả Tri cong người lên. Ngón tay của cậu đan xen vào ngón tay của Thời Tây. Hai chân của cậu khẽ run rẩy, mồ hôi mịn dính vào da thịt. Cậu ôm chặt Thời Tây, cảm giác vô cùng thoải mái.

Thời Tây ngồi dậy, kéo Quả Tri tới gần, tiến vào nơi sâu nhất của Quả Tri. Hắn đỡ hai bên hông của Quả Tri, đem dục vọng của mình hung hăng nhét vào bên trong thân thể của Quả Tri. Tầm mắt của Quả Tri đung đưa, thân thể và linh hồn của cậu như đang đi trên chín tầng mây. Cậu dùng một tay đưa ra sau bắt lại cổ tay của Thời Tây: “Quá nhanh, a~ a~ không được.” Cột xương ở cổ của cậu rung động, thân thể căng thẳng. Cậu đầu hàng trước, xụi lơ ở trên giường, không có động tĩnh.

“Ngày!”

Quả Tri không nhúc nhích nằm lì ở trên giường. Thời Tây vỗ vỗ mặt của Quả Tri. Cậu ấy ngủ như chết vậy. Gần đây đêm nào cậu cũng thức khuya học bài, cơ thể vô cùng mệt mỏi, sau khi mình giải phóng xong cũng không quan tâm tới ai khác liền đi ngủ. Thời Tây khẽ cắn răng, nhìn đáng vẻ ngủ say của Quả Tri, kéo chăn đắp lên người của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Cậu Cười

Chương 63. Cậu cười

Tiếng chuông reo lên, Quả Tri đi ra khỏi phòng thi, thoải mái duỗi người, mắt cậu híp lại hít một hơi thật sâu. Kết thúc, không chỉ cuộc thi kết thúc, năm đại học thứ nhất cũng kết thúc. Thời gian luôn âm thầm như thế, chờ đến lúc phát hiện đã đi xa mất rồi.

Quả Tri đứng trên bậc thang một hồi, khoái chí quyết định hôm nay rủ mọi người đi ăn buffet. Cậu trở về phòng ngủ, Kha Tuấn Kiệt đã hưng phấn thu dọn đồ đạc xong.

“Tối nay cùng đi ăn buffet đi, tớ mời.” Quả Tri nhiệt tình mời. Kha Tuấn Kiệt dừng một chút. Tính tới nay cũng đã một thời gian dài hắn che giấu sự khó hiểu và nỗi sợ hãi của mình đối với tình cảm của Quả Tri. Một mặt là Thời Tây uy hiếp, mặt khác là Quả Tri lúc nào cũng đối đãi với hắn như một người bạn tốt. Hắn vẫn muốn chấp nhận chuyện này, nhưng từ đầu đã không có cách nào chấp nhận được thì trước sau vẫn không chấp nhận được. Hắn cũng không cố gắng chấp nhận nữa, đã không trở về được trạng thái bạn bè không giấu nhau chuyện gì như trước kia, bạn cùng phòng bình thường thì Kha

Tuấn Kiệt có thể làm được.

“Hôm nay tớ phải về nhà.”

“Ngày mai cũng được mà. Chúng ta đã rất lâu không có ăn com với nhau.” Quả Tri không biết gì cả, ngay thơ chỉ muốn mời bạn bè ăn com, chưa từng nghĩ tới sự lúng túng giữa hai người. Bất kể sau này khoa học có tiến bộ tới đâu, hy vọng vĩnh viễn không phát minh ra được công cụ có thể nhìn thấu lòng người. Lòng người là đáng sợ nhất, cứ tưởng rằng là bạn bè thân thiết, ngoài mặt thì nói chuyện phiếm vui vẻ nhưng có lẽ đồng thời trong lòng lại đang tràn đầy chán ghét nhau. Nếu như vậy thì vĩnh viễn không biết được có lẽ sẽ tốt hơn.

“Tớ cũng muốn nhưng trong nhà có chuyện nên ba mẹ thúc giục tớ.”

“Vậy cũng hết cách, đành hẹn lần sau.”

“Được.”

Quả Tri nhìn đồng hồ một chút, Thời Tây chắc cũng đã thi xong rồi. Cậu gọi điện thoại cho Thời Tây, bên kia vừa nghe máy liền cao hứng kêu lên: “Thời Tây! Đã thi xong rồi sao?”

“Ừ.”

“Cậu ở đâu?”

“Căn-tin của trường.”

“Tớ tới tìm cậu.”

Xa xa Quả Tri liền phát hiện Thời Tây ngồi ở bên ngoài căn-tin, đang xé bọc bánh mì. Quả Tri gấp gấp đem hai tay đặt lên khóe miệng: “Đừng ăn, Thời Tây!” Bộ dáng kia giống như trong phim ảnh, nhân vật chính phát hiện thức ăn có độc muốn cứu vớt người. Thời Tây nhìn Quả Tri vừa huơ huơ tay vừa liều mạng chạy tới, bình tĩnh cắn miếng bánh mì.

“Đừng ăn nữa mà!” Quả Tri nói thêm một câu nữa. Cậu vừa dứt lời Thời Tây lại cắn một cái.

Hắn cố ý, nhất định là cố ý. Quả Tri vọt tới trước mặt Thời Tây, đoạt lấy bánh mì bỏ vào túi quần: “Này, buổi tối.” Cậu mở miệng thật rộng thở hỗn hển, nói cũng không hết ý, đỡ lấy vai của Thời Tây: “Tối nay chúng ta đi ăn buffet đi. Phải để bụng đói đi ăn, hay là chúng ta chạy quanh sân trường mười mấy vòng đi.”

Thấy bộ dáng tinh thần sung sức của Quả Tri, Thời Tây nhớ tới chuyện hai ngày trước mình phải cắn răng kiềm nén dục vọng, từ trước tới giờ chưa bao giờ khó chịu như vậy: “Xem ra lần trước không nên bỏ qua cho cậu quá sớm.”

“Đột, đột nhiên nói tới chuyện này làm gì!” Trong nháy mắt đổi đề tài khiến cho Quả Tri không biết nói tiếp như thế nào.

“Đương nhiên là có nguyên nhân.”

Không lãng phí thời gian nữa, Thời Tây đem món nợ trước kì thi ra giải quyết, ở phương diện nào đó Quả Tri cũng xem đây là một cách để tiêu hao năng lượng. Hai chân của cậu như nhũn ra, nằm lỳ ở trên giường nhìn Thời Tây đang mặc quần áo, trong lòng chỉ có hai chữ: cảm thú!

Bên trong nhà hàng buffet rất chật chội, tiếng trẻ con rất ồn ào. Thời Tây cùng Hoa Cốc Vũ ngồi ở bàn bên cạnh, Quả Tri cùng Quả Nhược đi chọn món ăn. Nồi lẩu sôi ùng ục. Hoa Cốc Vũ lấy tay chống đầu, bày ra tư thế hoa lệ: “Lại đang nhìn tớ, thật phiền.”

Thời Tây không có để ý tới hắn. Hắn vẫn như cũ tự mình ảo tưởng sức mạnh: “Đi tới chỗ nào tất cả mọi người cũng đều nhìn tớ, tớ thật sự đẹp trai đến vậy sao?”

Vẫn là không để ý tới hắn.

“Tớ sẽ có áp lực, cậu nên thấu hiểu tâm trạng này của tớ.” Mặc dù dáng dấp của hắn cũng không tệ, nhưng mà thật sự thì hắn suy nghĩ nhiều quá. Tất cả mọi người đều vội vàng ăn uống và nói chuyện phiếm với nhau, nào có rảnh hơi đâu mà nhìn hắn. Trai đẹp chẳng phải khắp nơi đều có sao?

Thời Tây mặt vô biểu cảm nhìn hắn: “Tôi lúc nào cũng muốn đánh chết tâm trạng của cậu, cậu cũng nên hiểu.”

“Thật không biết nghệ thuật gì hết! Đúng rồi, nghỉ hè đến nhà của tớ chơi đi, tớ chuẩn bị mua máy chơi game mới.”

“Xbox one?”

“Không biết tính năng như thế nào.”

Quả Tri mang đồ ăn tới, thấy Hoa Cốc Vũ và Thời Tây nói chuyện phiếm. Quan hệ của hai người tựa hồ so với dự đoán của mình còn tốt hơn. Cậu nhẹ nhàng cười cười. Trước kia Thời Tây quá cô độc, mang cái mũ lưỡi trai đứng ở cầu thang âm u. Quả Tri khi đó ở bên cạnh nhìn Thời Tây liền suy nghĩ, tại sao một người lại có thể khiến bản thân cô độc như vậy? Cô độc khiến cho người ta đau lòng, hắn không sợ sao? Hắn không tịch mịch sao? Muốn

thổi tan sự tịch mịch của hân, dùng hết tất cả đường khí cũng chưa hân được.

“Có muốn uống rượu hay không?” Quả Tri ngồi xuống bên cạnh Thời Tây nói. Lời này từ chính miệng Quả Tri nói ra để cho Hoa Cốc Vũ không ngừng kinh ngạc: “Tớ vẫn nghĩ cậu giống như mấy tên học giỏi ngu ngốc, đề xướng không hút thuốc lá, không uống rượu, ngủ sớm dậy sớm.”

“Thời Tây, cậu ấy cười nhạo tớ.”

Thời Tây không nhanh không chậm nói: “Cái gì mà học sinh giỏi, tương lai Quả Tri muốn làm đại sứ cứu vớt hòa bình thế giới.”

“Các cậu lại vũ nhục tính cách của tớ!”

“Không phải là vũ nhục, là cười nhạo.” Thời Tây tu sửa cách dùng từ của cậu.

Quả Tri không hài lòng: “Tớ rất ít uống rượu, khi gặp những người lớn tuổi trong nhà mới uống chút ít. Ba tớ nói đàn ông phải biết uống rượu, sau này ra xã hội thì đây là một cách xã giao không thể thiếu được.”

Quả Nhược giống như muốn ăn hết cái nhà hàng này, mang tới rất nhiều thức ăn. Cô giống như không có chuyện gì xảy ra, đem đồ ăn bỏ vào trong nồi lẩu: thịt heo, thịt bò, thịt dê, thịt viên, cá, tôm.

“Ăn xong nên đi tới chỗ ông chủ nói lời xin lỗi.” Hoa Cốc Vũ chê bai nói.

“Không để cho tôi ăn, tôi đói quá sẽ ăn thịt người.” Quả Nhược hung tợn nói.

Trong thời gian bọn họ nói chuyện, Quả Tri cầm qua mấy chia bia, để bốn cái ly lên bàn. Bọt bia màu trắng tràn ra chảy xuống bàn. Quả Tri cầm ly lên: “Học kì sau là sinh viên năm thứ hai, tớ hy vọng.” Cậu có rất nhiều cảm xúc, muốn nói nhưng cái gì cũng không nói được đã bị Thời Tây cắt đứt: “Tôi hy vọng cậu cảm miệng.” Thời Tây rất dễ dàng đoán trúng phía sau nhất định là những lời tê dại khiến người khác không nhận được buồn nôn.

Bốn ly đụng nhau. Bọn họ trò chuyện với nhau những chuyện không mấy quan trọng. Quốc gia đại sự thì bọn họ không quản được, tin tức của những người nổi tiếng thì bọn họ không quan tâm. Một năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, muốn cảm ơn bạn bè luôn bên cạnh, muốn cảm ơn cuộc sống, muốn cảm ơn nhất chính là tình yêu. Duy chỉ có không muốn cảm tạ Thời Tây, bởi vì Thời Tây là kẻ yêu.

Quả Tri lấy tay đâm đâm chân của Thời Tây. Thời Tây cúi đầu, Quả Tri xòe tay ra ở dưới bàn. Thời Tây đưa tay ra, nắm lấy tay của Quả Tri. Ai cũng không thấy được, hai bàn tay đang quần quýt nắm chặt ở dưới bàn.

Dùng bữa xong, Quả Tri đưa Quả Nhược và Hoa Cốc Vũ lên xe taxi, sau đó đứng ở ven đường nhìn đèn sau của xe taxi càng lúc càng xa.

“Đi thôi, Thời Tây nói.”

Quả Tri gạt đầu một cái. Ý thức của cậu vẫn tỉnh táo, chẳng qua là đầu óc hơi lằng lằng một chút. Men rượu càng thúc giục cho tâm tình của cậu dâng trào. Đường phố rất trống trải, thỉnh thoảng sẽ có xe gào thét chạy qua. Quả Tri đập cái bóng của mình. Cậu đi ở sau lưng của Thời Tây, có một ý nghĩ càng ngày càng mãnh liệt. Cậu muốn thử lại lần nữa, rất muốn. Cậu đột nhiên đi lên phía trước, xoay người, hai tay đặt trước ngực Thời Tây ngăn trở đường đi. Lúc Thời Tây đang muốn nói chuyện, Quả Tri nhón chân lên, ghé miệng lại gần bên tai của Thời Tây, nhẹ giọng giống như một viên kẹo ngọt: “Ai nha, bảo bối. Vẫn chưa tách ra mà đã nói nhớ cậu trước.” Nói xong cậu lui về sau một bước, nhìn biểu cảm của Thời Tây. Đan Kết từng nói qua, những lời này chính là thần chú. Thất bại một lần cũng không quan tâm, thất bại vô số lần cũng không quan tâm, sẽ nói đến khi nào hân cười thì ngưng.

“Làm chuyện ngu ngốc gì vậy.”

Đèn đường chiếu xuống khuôn mặt của Thời Tây rất rõ ràng. Khóe miệng của hân đang cong lên, cong lên thành hình ảnh tốt đẹp nhất trong mắt của Quả Tri. Nụ cười như thế chính xác là đầu tiên Quả Tri nhìn thấy. Mặt của hân lạnh như băng lại ấm áp. Ai đó hãy tới để giúp mình hình dung đi. Phải dùng từ ngữ gì đây? Phải dùng câu từ gì đây? Sao không ai tới vậy. Lòng của Quả Tri kêu lên, máu chảy tán loạn. Cậu nhào tới, ôm chặt lấy Thời Tây: “Đã thành công.”

【“Đừng tới gần tôi, tôi sẽ khiến cậu khóc, Quả Tri.”

“Không quan tâm, cho dù khóc cũng không quan tâm, tớ sẽ làm cho cậu cười.”】

Đó là những lời Quả Tri cam kết lúc cậu còn là học sinh trung học, bây giờ cậu hoàn thành nó khi cậu học đại học năm nhất. Khi đó hai người bọn họ cũng không cùng nghĩ tới cả hai sẽ đi tới bước này. Cái bước này, dấu chân không sâu không cạn. Sau này sẽ đi tới chỗ nào, đi được bao xa, không thêm nghĩ tới nữa.

Bàn tay ấm áp của cậu khiến tớ không muốn rời đi. Hãy giữ tớ lại thêm một chút, không một canh giờ, không không, cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Nguồn Điện (Power Supply)

Chương 64. Nguồn điện (Power supply)

Buổi trưa, Quả Tri bị nhạc chuông điện thoại đánh thức. Thấy tên người gọi đến là ba, cậu hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa, cầm điện thoại lên nghe.

“Ba.”

“Con đang ở đâu vậy?”

“Con còn ở trường.”

“Khi nào về nhà? Mẹ con đã đi mua đồ ăn chờ con về rồi đó.”

“Mấy hôm thi cử ngủ không ngon nên hôm nay con ngủ quên. Con sẽ về nhà trước bữa ăn tối.”

“Ừ, trên đường chú ý an toàn.”

“Dạ.”

Chờ bên kia cúp điện thoại Quả Tri mới đặt điện thoại lên cái tủ đầu giường. Cậu trở mình nằm ngang ở trên giường, đưa tay ra sau lưng gãi gãi, đầu ngón tay đụng chạm vào người đang ngủ bên cạnh. Cậu lẩm bẩm một mình: “Thời Tây, cậu nghĩ xem, nếu như trên đời này chuyện gì cũng như ý muốn của mình thì tốt biết mấy. Tớ có thật nhiều mâu thuẫn. Rõ ràng cảm thấy lựa chọn của mình là đúng đắn, nhưng mà cũng không thể giảm bớt được chút nào á này với bọn họ. Không muốn đả thương lòng của bọn họ, cuối cùng lại đả thương lòng của bọn họ. Có lúc, tớ thậm chí hy vọng bọn họ không đối xử quá tốt với tớ như vậy.”

Hồi lâu, Thời Tây mở mắt ra: “Đừng nói những lời ngu xuẩn, nhanh rời giường về nhà sớm một chút đi.”

“Đuôi tớ đi sao? Tớ muốn nằm lại một chút nữa.”

Thời Tây rời giường mặc quần áo tử tế, ném quần áo của Quả Tri lên giường: “Mau dậy đi, tôi đưa cậu về nhà.” Nghe được lời của Thời Tây, Quả Tri ngồi dậy, cho rằng mình nghe nhầm: “Mới vừa rồi cậu nói đưa tớ về nhà sao? Không phải là đưa xuống dưới lầu, không phải là đưa đến trạm xe, mà đưa đưa tớ về nhà, đúng không?”

“Hỏi nhiều quá rồi.”

“Chờ tớ.” Quả Tri luống cuống tay chân mặc quần áo.

Hôm qua cậu đã đem hành lý tới đây. Sau khi Quả Tri chuẩn bị xong, hai người liền lên đường đi tới trạm xe. Bởi vì là nghỉ hè nên xung quanh trạm xe lửa có rất nhiều người. Quả Tri đã đặt mua vé trước, bây giờ trạm xe chỉ còn lại vé đứng.

“Hay là đưa tớ tới đây thôi.”

Thời Tây không lên tiếng, hẳn đã mua vé xong, kéo hành lý của Quả Tri lên xe. Quả Tri đứng ở trước chỗ ngồi: “Tớ không muốn ngồi, cái mông sẽ trở nên to ra, cậu ngồi đi.”

“Ngồi xuống cho tôi.” Tay Thời Tây đặt trên đầu Quả Tri, đẩy cậu ngồi xuống vị trí.

“Tớ ngồi một chút, cậu ngồi một chút. Hai chúng ta luân phiên nhau ngồi đi.”

“Cậu cảm thấy tôi sẽ nhường cậu đúng?”

Quả Tri không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn ngồi. Cậu không cần hoa hồng, không cần xô cô la, không cần những cây nến. Những cái đó đôi khi làm cho người ta cảm thấy quá giả tạo. Cậu chỉ cần một động tác nhỏ nhất, một câu nói vô ý, như thế cũng có thể khiến nội tâm của cậu rung động.

Chiếc xe từ từ tăng tốc, phong cảnh ngoài cửa sổ tựa như lùi lại ở đằng sau. Bên trong xe có rất nhiều âm thanh và mùi hương khác nhau. Có nhiều người không ngừng đi qua lại ở lối đi chính giữa chật hẹp. Quả Tri ngồi tại chỗ chơi game trên điện thoại, Thời Tây đứng ở bên cạnh cậu đeo tai nghe nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Tiếng trò chuyện của người xung quanh không ngừng truyền vào tai của Quả Tri. Người nào kiếm được nhiều tiền, nhà ai sinh đứa con thứ ba, ai làm ăn gian dối... Những chuyện xấu tốt đều đem ra nói không chút kiêng kỵ. Quả Tri cũng muốn trò chuyện, nhưng những lời thoại đều nằm ở trong lòng. Mùa hè này cậu có cần tớ ở bên cạnh hay không? Nếu như lúc tớ níu kéo cậu, cậu có thể dành thêm một chút thời gian ở lại với tớ hay không? Mình không thể nói ra khỏi miệng, người bên cạnh sẽ nghe được, đằng sau sẽ nghe được, phía trước cũng sẽ nghe được.

Không phải là hèn nhát, chỉ là không đủ dũng cảm.

Dần dần ý thức rõ mọi người sẽ khó có thể chấp nhận loại tình cảm này, tớ chỉ có thể yên tĩnh yêu cậu. Yên tĩnh, có thể là thói quen, cũng có thể là tớ thích như vậy. Chuyện tình cảm bản chất chỉ là chuyện của hai người. Bây giờ không hỏi cậu được, một chút vẫn có thể lặng lẽ hỏi cậu được mà.

Trong nháy mắt chiếc xe tiến vào trong đường hầm. Mất đi ánh sáng, buồng xe trở nên khá tối tăm. Quả Tri tựa đầu vào trên thân thể của Thời Tây. Hơi thở của hắn bọc Quả Tri lại. Chỉ một giây như vậy, cậu tựa hồ muốn nói với tất cả mọi người mình đang rất hạnh phúc.

Chuyến xe tới trạm thì dừng lại, không ít người đi xuống xe. Quả Tri muốn để cho những người khác đi xuống trước, nào ngờ lại bị Thời Tây kéo đi. Mới vừa đi khỏi trạm xe không bao xa hai người liền gặp phải ăn xin. Một người đàn ông trung niên và con trai của ông quỳ dưới đất, ở phía trước một cửa hàng có treo rất nhiều băng hiệu. Khuôn mặt ngây thơ của đứa bé có gì đó buồn buồn không vui, quỳ trên mặt đất nhìn người đi đường tới lui. Quả Tri không kịp chờ đợi móc tất cả tiền trong túi ra, đau lòng đặt ở trên tay của đứa trẻ, sờ đầu của nó một cái: “Gắng học giỏi nhé!”

Ba của nó cảm động gật đầu: “Khi nào có đủ tiền đóng học phí sẽ đưa nó đi học. Cảm ơn cậu.”

Quả Tri đứng lên, thấy Thời Tây không có phản ứng gì đi về phía trước, hắn cũng không nhìn đứa trẻ một cái. Cậu đuổi theo: “Đứa trẻ kia thật khiến cho người ta đau lòng.”

“Cậu nên đau lòng cho tiền của mình thì hơn.”

“Cậu còn mạnh miệng như vậy! Rõ ràng cậu không đành lòng nhìn đứa trẻ đáng thương kia.” Quả Tri đã mê hóa Thời Tây quá nhiều rồi. Thời Tây không phải là dạng người bên ngoài lạnh lùng, còn bên trong thì ấm áp. Bên trong và bên ngoài của hắn đều lạnh lùng như nhau. Đối với hắn mà nói, người khác chẳng qua chỉ là một vật thể biết di động, bất kể là ngồi, quỳ hay là nằm.

“Cậu phát sinh nhiều ảo giác kì lạ trên người của tôi rồi.”

“Là cậu quá khiêm tốn, đáng đáp đẹp mắt, học tập tốt, dễ chịu lại biết viết tiểu thuyết.”

“Đừng có thách thức trình độ nhẫn nại của tôi.”

Quả Tri bĩu môi, chuyển đổi đề tài: “Cho dù là nghèo khó đến đâu đi nữa, ba mẹ cũng không nên để con của mình đi ăn xin như vậy.”

“Thế giới này loại cha mẹ nào cũng có. Bán con của mình, vứt bỏ con của mình, thời xưa thì cũng có người ăn luôn con của mình. Những chuyện như thế này chẳng có gì lạ cả.” Giọng của Thời Tây nhàn nhạt, trong mắt có cái gì đó chợt lóe lên. Quả Tri không nói gì thêm nữa, mình vô tình đụng vào vết thương của Thời Tây sao? Quả Tri không biết vết thương đó là gì nhưng cậu sẽ không đụng tới nữa.

Thời Tây đưa tay bắt taxi, đem hành lí của Quả Tri bỏ vào cốp sau: “Cậu có thể đi rồi.”

“Chỉ đưa đến đây sao?”

“Nếu không, cậu muốn tôi đưa cậu đến trước mặt ba của cậu sao?”

“Tớ cũng muốn vậy.” Cậu siết chặt cánh tay của mình: “Hey ya, bị đánh mười phút cũng không có vấn đề.”

Thời Tây dừng lại, cẩn thận quan sát Quả Tri. Khuôn mặt của cậu tươi cười, dương dương đắc ý. Lần đầu tiên nói chuyện này, cậu ấy khóc. Lần thứ hai nói chuyện này, cậu ấy tức giận đẩy mình ra. Lần này, cậu ấy cười dùng chuyện này để nói giỡn. Người này, rốt cục có bao nhiêu sự lạc quan chưa dùng tới vậy?

“Được rồi, cậu còn chưa đủ ngu ngốc sao?”

Tài xế taxi mở cửa kính xuống thúc giục. Quả Tri lên xe ngồi, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Đưa tớ thêm một đoạn nữa, chỉ một đoạn nữa thôi.”

Thời Tây bĩu môi, không tình nguyện ngồi lên xe. Lúc tới vị trí còn cách nhà Quả Tri một đoạn không xa, bọn họ xuống xe. Quả Tri kéo hành lý: “Tớ đi đây!” Cậu đi được hai bước liền trở lại: “Lừa cậu thôi, rút lui đi!”

“Làm phiền cậu mau biến mất.”

“Không biến mất được.”

“Tôi có thể làm cho cậu biến mất.”

Quả Tri cúi đầu, dùng mũi giày cọ xuống mặt đất: “Người ta cai thuốc lá còn phải từ từ, còn tớ phải đột nhiên xa cậu, chuyện này đối với thân thể không tốt chút nào. Cậu có thể ở lại đây chơi mấy ngày không?”

“Tôi không có rảnh rồi như vậy.”

“Được rồi.” Cậu cũng biết yêu cầu của mình có chút quá đáng nhưng vẫn muốn nói ra. Cậu kéo rương hành lý đi, bợ phờ xoay người giờ giờ tay chào Thời Tây. Đi được mười mấy bước, sau lưng có một giọng nói lạnh lùng truyền tới: “Một ngày, không thể nhiều hơn nữa.”

Lỗ tai của cậu vênh lên giống như con cún, sau đó xoay người chạy lại phía Thời Tây. Bánh xe của rương hành lý phát ra âm thanh ồn ào. Thời Tây cắn

răng ngăn cản cậu: “Đừng chạy trở lại.”

“Tớ nguyện ý. Bây giờ cả người tớ tràn đầy điện lượng. Thòi Tây, để tớ làm nguồn điện cho cậu nha, bất kể lúc nào, khi cậu phát ra cảnh báo điện lượng thấp, tớ sẽ một mực ở bên cạnh cậu giúp cậu sạc điện.” Cậu cho rằng nói những lời buồn nôn như vậy sẽ bị chửi mắng một trận.

Thòi Tây nhún nhún vai: “Cậu vẫn luôn là vậy mà.”

Nghe được sự công nhận và thừa nhận của Thòi Tây, tiểu kích động của Quả Tri sắp không ức chế được biến thành đại kích động: “Cậu nghĩ như vậy thật sao?”

“Ừ, muốn sạc điện thì cần phải cắm vào nguồn điện. Tôi rất dễ dàng tiêu hao điện năng, cho nên lúc nào cũng cần phải chuẩn bị nguồn điện bên cạnh.” Thòi Tây bình thản nói.

“Ý tớ muốn biểu đạt không phải là cái này.” Quả Tri phát điên nói.

“Cậu rốt cục cũng tìm được chức năng thích hợp cho mình.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Không Quan Tâm

Chương 65. Không quan tâm

Đẩy cửa nhà ra, mùi thơm của thức ăn xông vào mũi, Chu Tuệ tiến lên giúp Quả Tri cầm hành lý: “Chờ con thật lâu. Mau đi tắm đi, chuẩn bị ăn cơm.” Quả Vân cũng tất tì vì: “Kết quả thi cuối kì như thế nào?”

“Cũng không tệ lắm ạ.”

“Môn tiếng Anh con thi thế nào?”

“Con mới vừa về đến hỏi những chuyện này làm chi? Để cho nó nghỉ ngơi, lâu lắm con mới có dịp về nhà. Con nữa, đứa nhỏ này thật là, bình thường lúc nghỉ cũng nên về đây chơi một chút chứ.” Chu Tuệ oán trách nói. Quả Vân nghiêm túc nói: “Đàn bà thì biết cái gì, vẫn phải nên hỏi.” Ông nhìn về Quả Tri chờ đợi câu trả lời.

“Con thi môn này không được tốt.” Cậu thành thật trả lời, Quả Vân nhũu chặt mi: “Sao lại không thi tốt? Con ở trường làm gì vậy hả? Bỏ tiền ra cho con đi học chứ không phải là để con đi chơi.”

“Dạ, học kì sau con sẽ cố gắng nhiều hơn nữa.”

“Con kiểm tra xem mình còn yếu ở chỗ nào thì bổ sung chỗ đó. Bây giờ ăn cơm đi.”

“Dạ.”

Bàn cơm trở nên yên tĩnh không một tiếng động. Quả Tri đang an tĩnh ăn cơm, cậu đối với ba chưa bao giờ có một tia oán trách. Quân giáo nghiêm khắc đã trở thành một chuyện đương nhiên. Sau khi ăn cơm xong, Quả Vân lại điệp điệp bắt hủu dạy dỗ Quả Tri một bữa mới để cho cậu về phòng. Đóng cửa lại, Quả Tri ngã xuống giường, lăn qua lại hai vòng. Về nhà tâm trạng cũng không tệ. Căn phòng quen thuộc, thức ăn quen thuộc, những lời dạy dỗ quen thuộc, thật muốn, thật muốn đem Thòi Tây vào trong những thứ quen thuộc của mình. Muốn cho hấn biết những chuyện lúc bé của mình, muốn cho hấn xem bằng tốt nghiệp cấp hai của mình, có rất nhiều chuyện muốn làm với người mình thích. Nhưng cậu so với người khác thật không giống nhau. Đã rất nhiều năm cậu không có dẫn bạn bè về nhà.

Sau sự việc năm cậu 13 tuổi, chỉ cần cậu chơi quá thân với một nam sinh, không khí trong nhà sẽ không tốt. Ai cũng muốn quên đi đoạn quá khứ kia những không một ai quên được. Cho nên việc dẫn bạn học về nhà là một chuyện rất xa xỉ.

Thòi Tây đến nhà Hoa Cốc Vũ. Thật là hảm mộ Hoa Cốc Vũ. Bây giờ bọn họ đang làm gì? Thòi Tây nhất định đang đọc sách, tư thế đẹp đẽ ngồi bên cửa sổ, gió nhẹ mon tron khuôn mặt của hấn. Hình ảnh này đang hiện ra trong đầu Quả Tri, ngay sau đó cả người cậu bị vùi vào trong vui vẻ. Người đàn ông nhà mình thật là đẹp trai!

“Quả Tri, vào phòng làm gì, ra xem ti vi đi.”

“Con tới ngay.”

Bên này, hình ảnh đẹp đẽ Quả Tri tưởng tượng không có xuất hiện. Cửa sổ đóng chặt không có một tia gió, rèm cửa sổ cũng kéo ra kín mít. Hai người ngồi dưới đất, tay cầm máy điều khiển game. Mặt Thòi Tây vô biểu cảm, miến cường dựa lưng vào ghế sa lon. Hoa Cốc Vũ tập trung tinh thần, mỗi khi giết được một con quái vật thì trong mắt tràn đầy tia máu.

Ngày kế, Quả Tri thật sớm rời giường. Quả Vân ngồi ở ngoài ban công hút thuốc lá, uống trà. Quả Tri lấy sữa tươi ở trong tủ lạnh. Quả Vân thấy Quả Tri ăn mặc thật chỉnh tề, hỏi: “Sáng sớm con định đi đâu sao?”

“Đã lâu không về nhà, con muốn đi xung quanh một chút.”

“Thanh niên bây giờ chỉ biết chơi cả ngày, không chịu học hành gì hết.” Quả Vân nói ra đôi câu, sau đó cũng không có nói gì nữa.

“Dạ, có thể tối nay con mới về, không cần chờ cơm con.” Nói xong nhanh chóng chạy đi, để cho Quả Vân không kịp hỏi câu gì nữa.

Quả Tri tìm đến nhà của Hoa Cốc Vũ, mở cửa chính là Tô Ngọc, mẹ của Hoa Cốc Vũ, một người phụ nữ xinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng, gương mặt thân thiện. Quả Tri lễ phép chào hỏi: “Con chào dì, không có quá rầy dì chứ? Cho con hỏi là Hoa nhi có ở nhà không ạ?”

“Không có quá rầy, dì rất hoan nghênh nữa là. Nó ở trong phòng, con vào tìm đi.” Trước kia, lúc Hoa Cốc Vũ học cấp 3, Tô Ngọc cũng đã gặp Quả Tri mấy lần ở trường, đối với cậu có ấn tượng tốt đẹp, lễ phép, hiểu chuyện.

“Con cảm ơn nhiều ạ.”

“Dì có chuyện cần ra ngoài, các con cứ chơi thoải mái.”

“Dạ, dì đi thông thả.”

“Chờ Tô Ngọc đóng cửa lại, Quả Tri hào hứng mở cửa phòng ra. Căn phòng mờ tối, Hoa Cốc Vũ nằm trên sàn nhà, Thòi Tây ngủ trên ghế sa lon. Quả Tri kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời chiếu vào bên trong, Hoa Cốc Vũ cau mày mở mắt ra: “Kéo rèm cửa sổ lại!”

“Sao cậu lại ngủ ở trên đất vậy?”

“Tối hôm qua chơi game đến ba giờ, ngã xuống liền ngủ.”

“Thật hâm mộ cậu, có thể suốt ngày ở nhà ăn uống và chơi đùa.”

Hoa Cốc Vũ đứng lên, ngáp một cái: “Tớ được cậu khen tâm tình không được tốt cho mấy!! Sang phòng bên cạnh ngủ đây.” Hắn vừa đi ra khỏi phòng, lại quay đầu lại: “Đừng rồi, áo mưa để ở trong ngăn kéo cuối cùng ở đầu giường, đừng dùng cái hộp màu đen kia nha, đó là loại cao cấp của tớ.” Quả Tri cầm đồ lên liền ném tới, Hoa Cốc Vũ tránh né được.

Quả Tri cúi người tiếp cận Thòi Tây. Ngủ thật là an tĩnh, còn nhịp tim không? Cậu dán đầu lên trên ngực của Thòi Tây. Tiếng tim đập nhẹ nhàng truyền vào màng nhĩ của cậu. Tay của Thòi Tây nâng lên, vịn lưng của Quả Tri: “Đi lấy hộp màu đen kia thử một chút.”

“Sao lại dùng câu này để mở đầu cho hôm nay chứ!!” Quả Tri tránh ra khỏi Thòi Tây, dùng sức xoa xoa mặt một chút. Thòi Tây ngồi dậy: “Người nhào lên trước chính là cậu.”

“Tớ, tớ nào có.”

Thòi Tây dùng một tay chống mặt, nghiêng đầu nhìn Quả Tri, cũng không nói một lời. Quả Tri ngược lại tay chân luống cuống: “Cậu cũng nên nói cái gì đi chứ.” Không nói tiếng nào, giống như thường ngày không đoán ra được hắn đang suy nghĩ cái gì. Cậu khom lưng ngồi xuống đất, cầm cái máy chơi game lên, giả vờ chơi trò chơi. Cậu chưa từng chơi cái này, hơn nửa ngày vẫn không vào được. Thòi Tây không biết từ lúc nào đã ngồi ở sau lưng Quả Tri, hai chân vòng lấy cậu, tay nắm lấy tay của Quả Tri hướng dẫn cậu phải chơi như thế nào: “Ngu ngốc, chơi như vậy nè.”

Khoảng cách gần như vậy làm cho Quả Tri nóng rực cả người. Cậu nhìn chằm chằm ti vi nhưng tâm trí lại phiêu loạn xung quanh. Thòi Tây đang thật sự dạy mình chơi game? Hay là đang dụ dỗ mình đi lấy cái hộp màu đen kia? Không được, không nên, phải trấn định, Thòi Tây là một chính nhân quân tử, phải tin tưởng cậu ấy. Thòi Tây cúi đầu, hơi thở của hắn phả vào cổ của Quả Tri, ngứa một chút: “Bây giờ không phải rất muốn dùng cái hộp màu đen kia sao?” Quả nhiên không phải là một chính nhân quân tử! Cậu liền lẩn một vòng tránh khỏi cái bẫy của ác ma. Mới sáng sớm, hơn nữa còn ở nhà người khác, có muốn cũng không được làm!

Quả Tri đứng lên kéo kéo cổ áo, nhìn ra ngoài cửa sổ, sống ở trong nhà rất nguy hiểm: “Thòi Tây, đi xem phim đi, gần đây phim The Avenger đã ra phần 2 rồi.” Không có trả lời, lúc cậu quay đầu lại, Thòi Tây đã trở về trên ghế sa lon ngủ tiếp.

“Những chuyện cậu không có hứng thú cậu liền không quan tâm sao?!”

Thòi Tây thỉnh thoảng sẽ có bộ mặt ngây thơ, Quả Tri cũng không thể làm gì. Cậu kéo rèm cửa sổ lại, nhấn nút tắt âm của ti vi, ngồi xuống dưới đất cầm cái điều khiển game lên. Mới vừa rời Thòi Tây chỉ cách chơi như thế nào nhỉ?

Mùa hè nóng bức, căn phòng mát mẻ, máy điều hòa không khí phát ra âm thanh hơi yếu, khe hở của rèm cửa sổ để cho một tia sáng lọt vào. Quả Tri nghiên cứu cách chơi game, Thòi Tây ngủ say ở sau lưng cậu. Mỗi ngày mỗi ngày trôi qua như vậy cũng không quan tâm, không có chút ý nghĩa nào

cũng không quan tâm, chỉ cần có cậu là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Buồn Nôn Muốn Chết!

Chương 66. Buồn nôn muốn chết!

Lúc Thời Tây tỉnh lại đã là một giờ chiều, Quả Tri nằm ngủ ở trên sàn nhà, tay vẫn còn cầm cái hộp điều khiển game. Hắn đi qua Quả Tri đi tới phòng tắm tắm, tiếng nước chảy truyền ra đánh thức Quả Tri. Quả Tri ngồi dậy, đôi mắt mờ mịt.

“Đi thôi!” Thời Tây nói.

“Đi đâu?” Quả Tri hỏi.

“Không phải cậu muốn xem phim sao?”

Nghe được lời của Thời Tây, Quả Tri một chút cũng không còn buồn ngủ: “Vây đi xem phim xong thì đi công viên, được không?”

“Đừng có được voi đòi tiên.”

Hôm nay nhiệt độ rất cao, tất cả mọi người đều núp ở trong phòng cùng với máy điều hòa không khí không chịu ra ngoài. Trên đường le que không có mấy người. Thành phố bị nướng cháy như thịt, cây cối khô héo rũ thân thể xuống, không có gió, ngay cả hơi ẩm cũng nóng bức. Mới vừa ra ngoài, cơn nóng đã ập vào hai người. Hén lần này tới lần khác xe taxi chậm chạp không dừng lại. Bọn họ đứng dưới bóng mát của tàng cây, Quả Tri kéo kéo cổ áo, đưa tay lên quạt quạt trước mặt. Cậu nóng lòng nhìn ở cuối đường, bởi vì biểu cảm của Thời Tây tựa như sắp đổi ý.

“Một phút cuối cùng.” Thời Tây quả nhiên đưa ra thông điệp cuối cùng.

“Chuyện đã đồng ý rồi sao có thể đổi ý được. Để tớ dạy cho cậu một phương pháp, trong hoàn cảnh như thế này thì phải sử dụng phương pháp ám hiệu trong lòng. Cậu cứ mặc niệm là lạnh quá, lạnh quá, một chút cũng không nóng, tưởng tượng như mình đang ở Nam cực. Như thế sẽ không cảm thấy nóng.” Quả Tri ôm hai cánh tay, làm ra dáng vẻ lạnh buốt. Thời Tây mất lạnh nhìn Quả Tri: “Cậu nên đi tìm bác sĩ tâm thần.”

Hồi lâu một chiếc xe taxi chậm rãi dừng ở trước mặt hai người. Xem ra một phút của Thời Tây so với một phút bình thường dài hơn rất nhiều. Người đi xem phim ban ngày không nhiều lắm, chỗ ngồi trống rỗng. Thời Tây miễn cưỡng tựa vào lưng ghế, từ trong ba-lô của Quả Tri lấy ra giấy và viết, đối với phim ảnh không quan tâm chút nào.

“Cậu không xem thể loại phim này sao?” Cậu nghĩ như vậy, bởi vì tất cả DVD trong nhà Thời Tây đều là những bộ phim cũ trước kia.

“Không cần phải quan tâm.”

“Thể loại này rất ăn khách nha, người anh hùng có sức mạnh siêu phàm.”

“Vây thì thế nào?”

“Đĩ nhiên sẽ rất thú vị. Nếu tớ có năng lực siêu phàm như vậy, tớ sẽ bay, sẽ làm nghề chuyển phát nhanh.”

“Loại người như cậu chính là lãng phí năng lực siêu phàm.”

“Chuyển phát nhanh có gì không tốt? Vây nếu như cậu biết bay cậu sẽ làm gì?”

Thời Tây cầm bút xoay quanh ngón tay một vòng: “Đi đến một chỗ rất xa để giết người sau đó bay trở về, chế tạo một ngôi nhà tàn hình ở trên không trung, nhìn bọn cảnh sát có thể bắt tôi được hay không.”

“Tớ hy vọng cậu vĩnh viễn không có được siêu năng lực!”

Phim bắt đầu chiếu, Quả Tri có chút mới mẻ xem, thỉnh thoảng ghé mắt qua Thời Tây bên cạnh một cái, thật thua Thời Tây mà, ở trong rạp chiếu phim mờ tối như vậy cũng có thể viết chữ. Trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh khiến cho người ta hồi hộp, kích động và tim đập rộn lên. Quả Tri cũng không muốn để ý tới Thời Tây nữa, mặc dù sống chung với nhau nhưng cũng phải cho nhau một chút không gian riêng, không ai làm phiền ai.

Toàn bộ buổi chiều bọn họ đều ở trong rạp chiếu phim, xem ba bộ phim, uống bốn ly Coke. Lúc rời rạp chiếu phim ánh mặt trời đã trở nên dịu xuống.

Các cửa hàng tràn đầy ánh đèn đa sắc màu, chân trời phiếm hồng. Đường phố bắt đầu náo nhiệt lên, những người bán hàng rao bán, tiếng nhạc phát ra từ xe đồ chơi của con nít, rạp chiếu phim cũng kinh doanh trò chơi gấp đồ. Một đôi tình nhân chuẩn bị đi xem phim đi ngang qua, cô gái thấy trò chơi gấp đồ, kéo chàng trai lại: “Em muốn con búp bê màu xanh lá cây kia, thật là đáng yêu. Anh gấp cho em có được không?”

“Để anh thử xem.”

Quả Tri cũng nhìn về phía con búp bê, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có một tầm mắt âm lãnh đâm tới: “Muốn không?” Quả Tri quay đầu lại, biểu cảm của Thôi Tây căn bản không phải hỏi là có muốn hay không, mà giống như đang hỏi có muốn chết hay không.

“Tớ chẳng qua là liếc mắt nhìn thôi, chứ không có hứng thú với búp bê. Tớ cũng đâu phải là con gái.”

“Cái máy trò chơi đó nên bị tiêu hủy.”

“Thôi Tây, cậu thật đúng là ghét những chuyện như thế? Những chuyện người khác cho là lãng mạn, tình cảm thì cậu lại thấy buồn nôn? Cậu như vậy làm cho tớ thật muốn biết lúc cậu làm những chuyện tình cảm, lãng mạn sẽ có hình dáng gì.”

“VẬY À?”

Thôi Tây đi tới bên cạnh đôi tình nhân kia. Bọn họ đang cố gắng tiến hành thử lần thứ tư. Thôi Tây móc ra tiền xu bỏ vào trong máy. Những con búp bê khác hẳn đều không gấp, hết lần này tới lần khác gấp con búp bê màu xanh lá cây đó. Con búp bê rút ra khỏi máy trò chơi. Thôi Tây cầm lên, xé ra, đem những mảnh bông gòn bên trong con búp bê bỏ vào trong thùng rác.

“Như vậy chắc sẽ dễ dàng bỏ vào ba lô hơn, đủ tình cảm chưa?” Hắn đưa tới con búp bê thê thảm chỉ còn lại một lớp da bên ngoài. Hành động này không chỉ đã kích một mình Quả Tri, mà ngay cả đôi tình nhân kia cũng bị đã kích.

“Cậu làm vậy không phải là tình cảm, mà là ghê tởm.” Quả Tri phát điên nói.

“Cậu còn tò mò không?”

“Tớ sai lầm rồi, thật không nên nói những lời thừa thãi.”

Dưới sự soi mói của cặp tình nhân kia, bọn họ rời khỏi rạp chiếu phim. Trong tay Quả Tri cầm con búp bê. Con búp bê này là đang cảnh cáo mình không được nói những lời buồn nôn hay sao? Nếu như mình nói ra kết cục cũng không có đường lui giống con búp bê này? Cậu lấy điện thoại di động ra, xem cái gì đó, đột nhiên đi tới gần Thôi Tây: “Thôi Tây, tớ thật yêu cậu.”

Thôi Tây dừng lại, phát ra âm thanh âm trầm: “Lão tử mới vừa cảnh cáo cậu, cậu đang ngira ngáy thân thể sao?”

“Nhưng tớ mới vừa tra trên mạng xong. Những lời lãng mạn, tình cảm sở dĩ khiến nhiều người phát sinh cảm giác không ưa chính là bởi vì nó quá đối trá. Còn những lời tớ nói là thật lòng.” Quả Tri phản trần.

“Tớ rất nhớ cậu.”

“Tớ không thể bỏ cậu được.”

Quả Tri nói một câu lại một câu, Thôi Tây đáp lại rất đậm mực: “Câm miệng.”

“Vậy lúc nào thì tớ có thể nói?”

Thôi Tây đưa tay bóp miệng của Quả Tri lại: “Rất đau?”

Quả Tri không cách nào mở miệng, không ngừng gật đầu. Thôi Tây vừa không có ý buông tay ra chút nào, vừa nói khiến cho người ta tức giận: “Đây chính là kết cục mà cậu muốn.”

Điện thoại di động trong ba-lô của Quả Tri vang lên. Thôi Tây buông cậu ra, Quả Tri nhận điện thoại: “Ba, dạ, được, con lập tức trở về.” Cậu cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn Thôi Tây: “Ngày mai phải đi sao?”

“Ừ.”

“Hai tháng tới không gặp được cậu, tớ sẽ cố gắng làm quen.” Quả Tri cười nói.

“Vậy sao? Đừng có như năm ngoái, chưa được bao lâu lại nhắn tin nói muốn gặp tôi.”

“Đó là tớ...” Không tìm được lý do phân bác, tâm tình muốn gặp Thôi Tây lúc ấy mình vẫn còn nhớ rõ ràng, không cách nào phủ nhận. Cậu quyết định nói: “Lần này tớ đây nhất định sẽ không quấy rầy cậu, tuyệt đối.”

:Nói cái gì ngu xuẩn vậy.” Thôi Tây nhìn trước mặt rồi nói tiếp: “Cậu sẽ cần tớ, đối với chuyện này, tôi không có ghét.”

Mặt trời từ từ ẩn núp, lưu lại tàn quang, gió nhẹ thổi qua khiến xung quanh lay động. Ngôn ngữ của hắn so với những câu như là ‘yêu cậu’, ‘cậu thật

đáng yêu’, ‘cả đôi đều phải bên cạnh nhau’, một chút cũng không buồn nôn, nhưng mỗi từ có thể xuyên qua từng tế bào trong thân thể của Quả Tri. Phịch, phịch, là tiếng tim đập.

“Cậu nói những lời như vậy là có ý gì? Cậu muốn tớ phải làm sao bây giờ?! Cậu, cậu, cái tên đàn ông không đứng đắn này!” Quả Tri cũng không cách nào nói lời từ biệt nữa, xoay người liền chạy lên xe buýt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Bị Phát Hiện Thì Phải Làm Sao Bây Giờ?

Chương 67. Bị phát hiện thì phải làm sao bây giờ?

Lúc về đến nhà mới phát hiện bên trong không chỉ có ba mẹ mà còn có Đường tử và mẹ của chị ấy. Quả Vân rất bất mãn với sự ham chơi của Quả Tri: “Mới về nhà liền đi chơi, lại còn đi chơi lâu như vậy.”

“Hôm nay con gặp lại bạn học cũ ở bên ngoài, nói chuyện đến quên cả thời gian.” Quả Tri nói xin lỗi.

Mẹ của Quả Nhược nói chuyện: “Mới vừa nghỉ hè, cho con đi chơi có gì là không tốt chứ? Nó cũng đã lớn như vậy rồi, không nên quản lý nghiêm khắc nữa.” Nói xong đi kéo Quả Tri qua một bên: “Xem ti vi một chút đi, cơm sắp xong rồi.”

Quả Vân không nói gì nữa, Quả Tri ngồi xuống bên cạnh Quả Nhược: “Đường tử, ngày mai là sinh nhật của chị phải không?”

“Nhớ ngày sinh nhật cũng không có gì lớn lao, quan trọng nhất là nhớ phải tặng quà.”

“Dĩ nhiên rồi. Em đã chuẩn bị xong.”

Chu Tuệ thò đầu ra từ trong phòng bếp: “Tôi mua rất nhiều đồ ăn. Hay là tổ chức sinh nhật của Quả Nhược ở bên này đi. Mời bạn bè của con đến đây đi. Quả Tri cũng ở nơi này. Trong nhà rất lâu không có náo nhiệt như vậy.”

“Dạ.” Quả Nhược căn bản sẽ không khách khí.

Quả Tri chạy về phòng lấy ra một tờ giấy, phía trên ghi lại đầy đủ những thực phẩm có bán tại siêu thị: “Chị muốn ăn cái gì thì đánh dấu lên tên món đó, ngày mai em sẽ mua cho chị.”

“Coi như tên tiêu tử em còn có lương tâm.” Quả Nhược nhận lấy tờ giấy, cầm bút lên, dùng mắt quét sơ qua nội dung. Trong phòng khách chỉ còn lại hai người, cô đột nhiên mở miệng: “Khi này mới đi gặp Thời Tây về sao?”

“Làm sao chị biết?” Quả Tri kinh ngạc hỏi.

“Chỉ có ở cùng Thời Tây mới khiến em có biểu cảm như vậy.”

“Rõ ràng như vậy sao? Nhưng mà ngày mai hẳn phải đi rồi.” Quả Tri cảm cái điều khiến ti vi lên, đổi kênh: “Đường tử, có phải em rất kì quái không? Em luôn muốn nhân cơ hội nào đó để ba mẹ biết trước, dẫn Thời Tây đến nhà, trừ mục đích muốn cho người mình yêu thương biết được nơi mình sinh ra, em còn có một hy vọng, dù chỉ một lần cũng được, muốn cùng Thời Tây, ba mẹ sống chung một nhà.” Cậu hiểu ước muốn của mình vừa nguy hiểm lại không thiết thực, nhưng vẫn không thể ngừng hy vọng.

Quả Nhược ngẩng đầu nhìn Quả Tri, cậu đang cười, không biết là cười khổ hay là đang cười nhạo: “Nhân cơ hội cho ba mẹ biết trước? Em đã chuẩn bị trước hậu quả? Nếu ba mẹ biết được sẽ đuổi em ra khỏi nhà thì sao?”

“Trước sao gì cũng phải đưa ra lựa chọn. Nếu không chuẩn bị trước, đến lúc đó sẽ rất khó khăn.”

Ý thức được không khí trở nên nặng nề, Quả Tri nói sang chuyện khác: “Hôm nay mồ hôi ra rất nhiều, em đi thay đồ đây, chị cứ từ từ mà chọn.” Lúc cậu đang vào phòng, Chu Tuệ liền bụng đồ ăn ra kêu lên: “Ăn cơm thôi, Quả Nhược, con đi gọi Quả Tri đi.”

“Dạ.” Quả Nhược miễn cưỡng đi, đẩy cửa phòng Quả Tri ra. Quả Tri đang cời áo, đưa lưng về phía cô, cũng không có chú ý tới cánh cửa đang mở. Tay của Quả Nhược nắm chặt cánh cửa. Vết sẹo thâm thiết trên lưng của Quả Tri, từng cái in sâu vào da thịt. Nhớ lại lời của Quả Tri nói khi nãy, nhớ lại cây roi kia, cô thậm chí có thể thấy được đau đớn lúc ấy trong vết thương đã sớm khỏi hẳn của Quả Tri. Quả Tri rất ít khi gây chuyện, Quả Vân thật sự đánh Quả Tri cũng không được mấy lần. Có thể đánh thành như vậy, Quả Nhược đại khái cũng đoán được. Cô nhẹ nhàng khép cửa lại, đứng bên ngoài gõ cửa một cái: “Quả Tri, mẹ kêu ăn cơm kia.”

“Thay xong em sẽ lập tức ra.”

Ngày hôm qua chơi quá mệt mỏi, lại còn nói chuyện phiếm với dì rất khuya mới ngủ, sáng nay Quả Tri dậy trễ. Cậu lật đật tìm điện thoại di động, chuyện thứ nhất chính là gửi tin nhắn cho Thòi Tây: “Đi chưa?” Có nên gọi điện cho Thòi Tây hay không đây? Mang dép vào, gãi gãi bụng, vừa ngáp vừa đi ra khỏi phòng, sau đó cậu thấy được Thòi Tây ngồi ở trên ghế sa lon. Cậu xoay người trở về phòng, tiếp tục nằm ở trên giường, dùng chăn đắp kín mặt: “Ngủ thêm một chút thôi, mình chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.”

Cậu đóng chặt đôi mắt lại, mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra vậy? Cậu vén chăn lên, lén lén lút lút tiến lên mở cửa, từ trong khe cửa lộ ra một cái đầu. Thòi Tây vẫn còn ngồi ở chỗ đó. Cậu rút đầu về. Hôm nay áo giác cũng tiến hóa trở nên chân thật đến trình độ này sao? Cậu cầm chiếc gối nằm lên, ném qua áo giác của mình. Chiếc gối cũng không xuyên thấu qua cái áo ảnh đó, mà là đập trúng Thòi Tây và rơi xuống đất. Thòi Tây ngẩng đầu lên: “Cậu muốn chết sao?”

Ảo ảnh biết nói chuyện! Quả Tri đặt tay lên đầu xoa xoa tóc đến rối bù. Chu Tuệ quét dọn vệ sinh từ phòng tắm đi ra, thấy cảnh này liền không khỏi trách móc Quả Tri: “Con làm cái gì vậy? Thật là không có lễ phép với khách gì hết. Thòi Tây, ngại quá, đây là con trai của nhà bác, không được dạy dỗ tốt nên không hiểu chuyện.”

“Không có gì đâu bác.”

Quả Tri lao ra khỏi phòng, đưa tay lắc lư ở trước mắt Chu Tuệ: “Mẹ, mẹ, mẹ cũng có thể thấy hấn sao?”

“Nói nhảm gì đó?! Con không phải cũng biết sinh nhật của Quả Nhược sẽ tổ chức ở nhà của chúng ta sao? Đây là Thòi Tây, bạn của Quả Nhược. Còn có một đứa con trai khác nữa, hai người họ đi mua đồ rồi.”

Quả Tri thiếu chút nữa tựa như không có chân mà ngồi xuống đất. Có quá nhiều vấn đề muốn hỏi. Không phải cậu đã đi rồi sao? Tại sao cậu lại ở chỗ này? Đến mà không thông báo trước, là muốn hù chết mình sao? Cậu cố gắng khắc chế về mặt và tâm tình của mình. Nhưng khi nghe mẹ thân thiết gọi tên của Thòi Tây, không biết tại sao, một cảm xúc chưa bao giờ có cũng không cách nào nêu tên lại xông lên lồng ngực.

“Còn ngăn người ở đó làm gì? Mau chào hỏi người ta đi chứ.”

“Chào cậu, Thòi Tây. Tổ tên là Quả Tri. Nơi này là nhà của tớ. Tớ ngủ ở gian phòng kia. Ly uống nước là ly mới mua. Cái điều khiển ti vi có hơi không nhạy, phải nhấn thật mạnh mới được. Trên ghế sa lon có một chỗ lúc nhỏ tớ không cẩn thận đốt cháy một lỗ. Đây là mẹ của tớ, Chu Tuệ, bà là người nấu ăn ngon nhất. Ba của tớ tên là Quả Vân, là một quân nhân giải ngũ. Chắc bây giờ ông ấy đang chơi đánh cờ với chiến hữu. Thòi Tây, hoan nghênh cậu tới đây, cảm ơn cậu đã đến đây.”

“Nói mấy chuyện này làm gì?”

Thòi Tây ngồi bất động thanh sắc. Hấn không có nhìn Quả Tri, hướng về phía Chu Tuệ nói: “Dì à, xem ra con trai nhà dì, nói không ít.” Thòi Tây nói như vậy khiến cho Chu Tuệ không nhịn được cười: “Đừng thấy lạ, đứa nhỏ này không đầu không đuôi, không biết giống ai nữa.”

“Lần đầu tiên Đường tỷ dẫn bạn bè tới chơi, dĩ nhiên là phải chiêu đãi thật tốt, nếu không sinh nhật của chị ấy cũng sẽ không vui.” Quả Tri giải thích.

“Vậy sao con còn không nhanh đi rửa mặt, thay đồ đằng hoàng?”

Giữa bọn họ không có nói tiếng nào, duy trì khoảng cách thích hợp. Quả Tri cố gắng thả lỏng tâm tình của mình, Thòi Tây đến cũng mang đến cho cậu bất ngờ và vui vẻ. Chu Tuệ rót trà ngon, Quả Tri bung qua cho Thòi Tây, ngón tay của bọn họ đụng chạm nhau một cách vi diệu. Cảm giác này, rất tốt, mỗi ngày mỗi ngày, thật thích.

Không bao lâu, những người ra khỏi nhà lần lượt trở về. Quả Tri tiến lên giúp Quả Tri xách đồ, nụ cười rục rịch: “Đường tỷ, sau này sẽ xem chị như chị ruột. Chị là chị ruột của em.”

“Vậy sao? Vậy thì hôm nay phục vụ chu đáo một chút.”

“Nhất định nhất định.”

Hoa Cốc Vũ đem đồ để lên bàn, trưng ra nụ cười gian manh. Trong lòng trừ mình ra đều mắng chửi tất cả mọi người vô số lần. Tại sao lại bị bắt tới nơi này? Người xinh đẹp như mình đây lại ở cùng với cái bà di kia. Thật là đối xử độc ác với người đẹp mà!

Trong nhà náo nhiệt lên, trên bàn bày đầy đồ ăn. Người lớn đang vội vàng hoàn tất ở dưới phòng ăn. Quả Nhược giống như Từ Hi thái hậu nằm ở trên giường cắn hột dưa. Quả Tri khoát khoát tay với Quả Nhược, vận nhỏ âm lượng: “Chị, nằm sang bên kia một chút, giày của chị sẽ làm bẩn quần của Thòi Tây.”

“Nhưng hôm nay là sinh nhật của chị, em đừng có nhảm lẫn.”

“Thêm một tuổi mới có gì là tốt đâu. Là phụ nữ trước sau vẫn không thể chiến đấu lại tuổi tác. Haizzz~~ thật là đáng thương thay cho phụ nữ.” Hoa Cốc Vũ nói những lời ác ý đã thương người. Chuyện hấn vừa nói chính là đề tài nhạy cảm đối với đại đa số chị em phụ nữ. Quả Nhược không nhột không đau tiếp tục cắn hột dưa, đem vỏ hột dưa phun tới trên người Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ nhảy bật lên: “Bẩn chết!!”

“Thòi Tây, nhà tớ thế nào?”

“Cái gì như thế nào?”

“Cậu có cảm giác gì không? Không cần quá khẩn trương, cậu cứ thoải mái đi.” Cũng không biết là con mắt nào của Quả Tri thấy Thời Tây khẩn trương rõ ràng hấn ngồi ở chỗ đó không nói chuyện gì đổi kênh truyền hình.

“Cảm giác cái điều khiển ti vi không được nhạy, cần phải thay pin mới.” Thời Tây ném cái điều khiển ti vi tới trong ngực của Quả Tri.

“Ai hỏi cái này đâu chứ. Có muốn đi xem phòng của tớ một chút không?” Mặt Quả Tri mong đợi, Thời Tây muốn nói cự tuyệt nhưng lại dừng lại. Hấn đứng lên, đi vào căn phòng của Quả Tri. Căn phòng trang trí rất đơn giản, đồ đạc sắp xếp rất chỉnh tề. Quả Tri kéo ngăn tủ ra, không ngừng lấy đồ từ bên trong ra: “Đây là thẻ học sinh lúc tiểu học của tớ, bằng tốt nghiệp, album ảnh lúc học cấp hai.” Cậu hào hứng giới thiệu.

Thời Tây đột nhiên nằm ở trên giường của Quả Tri, nhìn bóng lưng của Quả Tri. Quả Tri quay đầu nhìn cửa sổ một chút. Mang một mình Thời Tây vào phòng đã là một hành động nguy hiểm, hấn lại đang nằm ở trên giường của mình, mặc dù mình vô cùng thích thú nhưng nếu như để ba mẹ thấy hấn nằm ở trên giường thì sẽ không hay cho lắm. Thời Tây nằm ở trên giường: “Nếu như bị phát hiện thì phải làm sao bây giờ?” Hấn hỏi.

Thời Tây tựa hai tay ra sau ót, nhìn chằm chằm trần nhà: “Quả Tri, câu hỏi của cậu tớ không trả lời được. Nếu như tớ nói, Thời Tây à, không có sao đâu, mọi chuyện rồi cũng sẽ tốt đẹp, cứ tin tưởng tớ, sẽ không để cho cậu bị tổn thương lần nữa đâu, nói như thế cậu sẽ an tâm sao? Nói những lời như vậy, sau này chỉ khiến mọi chuyện trở nên buồn cười hơn thôi. Tớ không cách nào giống như cậu, bảo đảm ba mẹ sẽ chấp nhận, cũng không cách nào đảm bảo cậu sẽ không bị tổn thương.” Thực tế chính là thực tế, nói mạnh miệng cũng không giúp ích được gì. Thời Tây nói tiếp, giọng nói của hấn giống như một giai điệu êm đềm: “Nhưng bất kể sau này có thế nào, tôi cũng sẽ không buông cậu ra.”

Có lẽ muốn nghe nhất chính là những lời này. Chỉ cần không muốn từ bỏ nhau, con đường như vậy, cho dù có gặp ghềnh cũng có thể đi qua: “Cho dù đến cuối cùng ba mẹ vẫn không chấp nhận tớ thích con trai, thì chỉ cần tớ tự mình chấp nhận mình là được.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Thế Giới Của Cậu, Thời Tây Đã Đến

Chương 68. Thế giới của cậu, Thời Tây đã tới

Lúc không khí đang có chút ngọt ngào, hết lần này tới lần khác Thời Tây không muốn đi con đường tình cảm. Hấn sờ vào cái máy chụp hình để ở dưới gối nằm, sau đó ném cái gối nằm đập trúng vào mặt của Quả Tri: “Lỗi tai của cậu nghe không hiểu tiếng người có phải không?”

“Đau! Thói quen của một người làm sao có thể nói đổi liền đổi.”

“Lập tức từ bỏ cho tôi!” Thời Tây chống tay lên giường đứng dậy.

“Vậy cậu có thể thay đổi thói quen đánh xong một chữ sau đó liền xóa bỏ sao?” Quả Tri hỏi ngược lại. Quả thật Thời Tây thường gõ xong một câu, sau đó vô tình xóa bỏ hết. Hấn có thói quen gõ đi gõ lại nhiều câu giống nhau, là bởi vì không nghĩ ra câu kế tiếp, cho nên không ngừng tái diễn gõ lại một câu.

“Tên tiểu tử cậu vì ở nhà của mình mới cả gan như thế.”

“Chẳng lẽ cậu sẽ động thủ đánh tớ ngay tại nhà của tớ sao?”

Thời Tây đứng lên đưa tay ra, Quả Tri nhắm chặt đôi mắt lại. Cái tay kia dừng lại ở giữa không trung, nhẹ nhàng rơi vào trên đầu của Quả Tri, làm rối bù tóc của cậu. Lúc cậu mở mắt ra, Thời Tây đã rời phòng.

Không bao lâu Chu Tuệ đã nấu xong món ăn, lấy bài ra: “Không biết tuổi trẻ các con chơi sinh nhật như thế nào, nếu như cảm thấy nhàm chán thì chơi đánh bài đi.” Hoa Cốc Vũ cười hi hi nhận lấy bộ bài: “Đi nghỉ thật chu đáo.” Suy nghĩ thật sự trong lòng là: Thì ra là bà di lớn tuổi này cũng biết chỗ này quá nhàm chán!

Quả Tri làm chủ bài, xào bài trong tay: “Chúng ta chơi một chút đi.”

“Không có hứng thú.” Hoa Cốc Vũ chơi điện thoại di động, còn Quả Nhược thì ăn cái gì đó.

Quả Tri lấy tiền trong túi quần ra: “Tớ thật ra cũng không định chơi.” Nghe được câu nói Quả Tri không chơi, đây chính là cơ hội thắng tiền. Quả Nhược và Hoa Cốc Vũ ngồi vào trước bàn: “Không chơi cũng không sao, chuẩn bị tiền thật nhiều là được.” Thời Tây cũng không hứng thú tham dự trò chơi này, đi ra ngoài ban công.

Lúc này cửa mở ra, Quả Vân và ba của Đường tỷ đi vào.

“Chào hai chú!” Hoa Cốc Vũ đứng lên chào hỏi, Quả Vân gật đầu một cái, nói với Chu Tuệ: “Có mua rượu không?”

“Mua rồi, chờ hai người trở lại thôi.”

“Ừ.”

“Anh ra ban công hút thuốc một chút.” Nói xong Quả Vân đi ra ngoài ban công. Quả Tri như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục coi hai người kia đánh bài nhưng trong lòng lại đứng ngồi không yên, không nhìn được liếc trộm ra ban công. Tay của cậu đang run rẩy. Hoa Cốc Vũ và Quả Nhục cũng chú ý tới. Hoa Cốc Vũ cũng vừa mới toát mồ hôi lạnh trong lòng, thấy ba của Quả Tri, bị bộ mặt nghiêm túc kia làm cho sợ hết hồn.

Quả Vân đốt điếu thuốc đi ra ngoài ban công, mới phát hiện một người trẻ tuổi đứng ở chỗ đó. Thời Tây quay đầu lại, tầm mắt của bọn họ giao nhau. Quả Vân thở khói thuốc ra, giữa hai đôi chân mày lộ ra uy nghiêm khiến cho người ta sợ. Ông biểu cảm nghiêm trang, ánh mắt sắc bén quan sát Thời Tây, sau đó ngẩn người. Những đứa thanh niên khác đều không dám nhìn thẳng mình, nếu không sợ sệt thì là tôn kính. Còn đứa con trai đứng trước mặt này, bất vì sở động nhìn mình chằm chằm. Quả Vân đã từng gặp rất nhiều loại người, ai ông cũng có thể nhìn thấu, nhưng ông hiện tại không thấy được bất kì điều gì trong mắt của Thời Tây, chỉ thấy được bóng tối sâu thẳm.

“Không có chuyện gì.” Quả Nhục nói.

“Ừ.” Quả Tri lần nữa liếc mắt ra ban công. Hai người đàn ông quan trọng nhất của cậu đều đang đứng ở đó. Muốn biết bọn họ đang nói cái gì, cũng muốn biết bây giờ Thời Tây đang suy nghĩ gì. Còn muốn biết ba có thích Thời Tây không. Cậu khẩn trương đứng ngồi không yên.

Trong chốc lát Quả Vân hút thuốc xong trở về phòng khách. Trên mặt ông cũng không có gì khác thường, Quả Tri thở phào nhẹ nhõm. Quả Vân cũng chưa từng hoài nghi bất kì người con trai nào đến nhà của mình, huống chi còn là dưới danh nghĩa bạn của Quả Nhục, ông cho dù như thế nào chắc cũng sẽ không nghĩ tới phương diện khác.

Lại qua một đoạn thời gian, mẹ của Quả Nhục mang món ăn cuối cùng để ở trên bàn: “Ăn cơm thôi. Quả Nhục, con đi gọi bạn lại đây ăn.”

“Không muốn đi. Quả Tri, em giúp chị đi gọi đi.”

“Được.”

Quả Tri đi ra ban công. Thời Tây cầm hai tay vào trong túi quần, đứng ở nơi đó. Màu sắc của buổi chiều tà nhuộm lên quần áo và sợi tóc của hắn. Hắn nhìn ra bên ngoài, biểu cảm gì cũng không có. Quả Tri muốn chạy lại ôm nhào lấy hắn từ phía sau, nhưng cậu chẳng qua chỉ là đứng ở phía sau lưng Thời Tây: “Mới vừa rồi có nói với ba chuyện gì không?”

“Không có gì.”

“Thật không?”

Thời Tây xoay người, không biết có phải là do bị trời chiều nhuộm màu hay không mà trở nên dịu dàng hơn: “Đừng lo lắng, đi thôi!”

Trên bàn cơm trở nên náo nhiệt. Chu Tuệ cười gấp đồ ăn cho Hoa Cốc Vũ và Thời Tây: “Trước đây Quả Nhục chưa từng dẫn bạn bè đến dự sinh nhật, không ngờ lần này lại mang hai chàng trai đẹp trai như thế này tới nhà, không có gì để chiêu đãi ngoài mấy món này. Đừng khách khí!” Mẹ của Quả Nhục cũng đùa giỡn: “Người nào là bạn trai của con?”

“Dì à, chẳng qua là bạn bè bình thường thôi.” Hoa Cốc Vũ cướp lời cường điệu nói.

Bất kể người khác hỏi Thời Tây cái gì, Thời Tây cũng đều ngắn gọn và lịch sự trả lời. Quả Tri đang yên lặng ăn cơm, bọn họ ngay cả tầm mắt cũng không có tiếp xúc nhau, ai nấy đều lo ăn cơm của mình. Cho dù phải diễn màn kịch hai người xa lạ nhưng Quả Tri rất quý trọng, quý trọng mỗi một giây. Cơ hội như vậy, có lẽ sau này cũng không có.

Cậu, Thời Tây, ba, mẹ cùng ngồi chung một bàn, nói chuyện phiếm, ăn cơm. Giống như một giấc mơ, mặc dù mang theo những lời nói dối cùng sự che giấu, nhưng vẫn là một giấc mơ đẹp nhất.

Cơm nước xong, Hoa Cốc Vũ và Thời Tây cũng không ở lại lâu, chào tạm biệt mọi người ra về. Quả Nhục cũng tiễn đến nơi đến chốn, và đưa tiễn bọn họ xuống lầu. Quả Tri giúp một tay thu dọn bữa ăn. Cậu vui đầu thật thấp để lau bàn, rốt cục cũng nhìn không được cười lên. Hôm nay đối với cậu quả thật có chút không thành thật, nhưng mà vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Cậu có lẽ sẽ cười cho đến lúc ngủ, có lẽ sẽ cười cho đến ngày mai, cũng có lẽ sẽ cười đến khi nào gặp lại Thời Tây thì mới ngưng.

Sau khi dọn dẹp xong, gia đình của Quả Nhục cũng đi về. Chu Tuệ bung trà đặt ở trước mặt của Quả Vân, ngồi trên ghế sa lon: “Hai đứa bạn của Quả Nhục cũng không tệ, đều là những đứa con trai tốt. Quả Nhục dẫn chúng về nhà dự sinh nhật, nói không chừng sau này sẽ vào cửa dòng họ của chúng ta. Xem ra con nhà đầu Quả Nhục cũng sắp đi lấy chồng rồi.”

“Nó còn nhỏ như vậy mà lấy chồng cái gì.”

“Quả Nhược cũng đã 21 tuổi, cũng không còn nhỏ lắm.”

“Là học sinh vẫn nên xem trọng việc học hơn.” Quả Vân trách cứ Chu Tuệ. Ông cầm chén trà lên hóp một chút, chậm rãi nói: “Cái đứa trẻ tên Thời Tây.” Ông chưa nói hết câu lại hóp một miếng trà, Quả Tri cứng ngắc lên một cái. Cậu xem ti vi, giả vờ không thèm để ý tới cuộc trò chuyện giữa ba mẹ.

“Thế nào?” Chu Tuệ hỏi.

“Không phải là một người bình thường, sau này sẽ có tiền đồ.”

“Em nghe Quả Nhược nói ở trường thành tích học tập của đứa bé Thời Tây là hạng nhất hạng nhì gì đấy.”

“Phải không, Quả Tri?”

Đột nhiên gọi mình, Quả Tri sợ hết hồn: “Sao, chuyện gì ạ?”

“Con xem người ta đi kia, phải cố gắng mới được.” Quả Vân dạy dỗ. Ông cảm thấy tính tình Quả Tri ở phương diện nào đó vẫn quá yếu mềm. Quả Vân không hề thấy được bất kỳ sự non nớt và ngây thơ của một đứa trẻ trên người của Thời Tây. Thời Tây cơ hồ không cần phải thích ứng với sự phức tạp và áp lực của xã hội. Thời Tây đã hoàn toàn hòa nhập vào bên trong xã hội, ngay cả mình cũng không cách nào phát hiện được bất kỳ tâm tình hay ý nghĩ nào của nó.

“Con nhất định sẽ cố gắng!” Quả Tri bảo đảm. Nghe được ba khen Thời Tây, Quả Tri cơ hồ sắp tung lên. Cậu tắm rửa thật sớm và nằm ở trên giường, nằm ở chỗ Thời Tây nằm khi nãy. Cậu tựa hồ có thể cảm nhận được hơi thở của Thời Tây. 13 tuổi, khắp người cậu mang đầy vết thương, cậu nằm trên chiếc giường này với thật nhiều thống khổ và tịch mịch. Ngày hôm nay, 13 tuổi đã là quá khứ, 13 tuổi đã đi xa cậu. Cậu muốn yêu, bất kể hẳn là nam hay nữ, đều muốn dùng tất cả điên cuồng để yêu.

Thế giới của cậu, Thời Tây đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thời Tây (4)

Chương 69. Thời Tây (4)

Bóng đêm càng ngày càng đậm, điện thoại di động ở trên bàn không ngừng reo. Ngón tay thon dài sạch sẽ cầm điện thoại di động lên, là một số máy lạ gọi đến. Hắn cúp điện thoại, mới vừa để lại trên bàn thì điện thoại lại bắt đầu reo lên. Hắn không để ý đi vào phòng tắm. Tiếng reo khiến cho Hoa Cốc Vũ không cách nào chuyên tâm chơi game được. Hoa Cốc Vũ bỏ qua nhận điện thoại: “Alô!”

“Hoa Cốc Vũ?”

“Là tôi thì sao?”

“Tôi tìm Thời Tây.”

“Cô là ai?”

“Là mẹ của cậu.”

“Cái người này, rốt cục là ai đây? Không nói tôi cúp máy.” Hoa Cốc Vũ tức giận kêu la.

“Nhà cậu ở đâu? Tôi sẽ tới đó.”

“Không ngờ phụ nữ muốn ngủ cùng mình lại nhiều như vậy. Nhưng mà, nhà của tôi là nơi tùy tiện tiện có thể nói cho cô biết sao?”

“Tôi có việc tìm hắn thương lượng, liên quan tới Quả Tri.” Quả Nhược rốt cục không nhận được. Đầu mình đúng là bị hư rồi, lại đi làm cái chuyện phiền toái này. Nghe được tên của Quả Tri, Hoa Cốc Vũ đại khái đoán được là ai, hùng hung hổ hổ một trận mới cho địa chỉ.

Chờ lúc Thời Tây từ trong phòng tắm đi ra, Quả Nhược đã ngồi ở trên ghế sa lon ăn cái gì đó. Hoa Cốc Vũ mặt chán ghét chơi game. Ba mẹ của Hoa Cốc Vũ bởi vì có một cô gái đến nhà nên tò mò không ngừng nhìn lăm lét ra phòng khách. Quả Nhược đứng lên: “Đi ra ngoài đây một chút.” Thời Tây biết Quả Nhược nếu không có chuyện gì cũng sẽ không chủ động đi tìm mình, liền đi theo ra ngoài.

Ánh sáng ở cầu thang đang lúc mờ tối. Quả Nhược ngồi ở trên bậc thang. Thòi Tây dựa vào tay vịn: “Nói đi.”

“Tôi nhìn thấy vết thương trên người của Quả Tri, cậu chắc cũng biết.”

“Ừ.”

“Cậu biết tại sao không?”

“Chắc là bởi vì cậu ấy thích con trai.”

“Quả nhiên là vậy. Ba của em ấy vĩnh viễn sẽ không đồng ý chuyện của hai người.” Quả Nhược nói không phải là dễ dàng, cũng không phải là tạm thời, mà là vĩnh viễn. Cô nói tiếp: “Với tư cách là người nhà của em ấy, tôi hẳn là phải ngăn cản hai người, tôi hẳn phải mắng em ấy, bảo em ấy đừng dẫm lên vết xe đổ, hẳn nên phải bảo cậu rời xa em ấy. Bị đánh đến thành như vậy, em ấy nhất định là rất đau, tại sao lại còn phải một lần nữa đi con đường đó? Nếu như tôi không nhìn thấy em ấy đối với cậu thích nhiều đến như vậy, tôi sẽ làm như thế. Tôi muốn làm em ấy tỉnh ngộ lại, nhưng phát hiện em ấy tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào.”

Thòi Tây ôm tay, giọng nói của hắn không có phập phồng: “Cô tìm đến tôi chắc cũng không phải chỉ để nói những lời này?”

“Ngày mai tôi tổ chức sinh nhật ở nhà của Quả Tri. Đi một lần đi. Nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị đuổi ra khỏi nhà rồi, cũng đã lường trước những khó khăn sau này. Bây giờ cậu cũng phải nên đi gặp mặt đối thủ một lần.”

Thòi Tây không nói gì, Quả Nhược đứng lên: “Tôi biết sau này khó tránh khỏi tổn thương, nhưng cũng không nên để cho em ấy phải chịu nhiều đau đớn quá.”

“Chuyện này không cần cô nói tôi cũng biết.”

“Đừng rồi, dẫn theo Hoa Cốc Vũ luôn nhé. Một mình cậu đi nếu để ba mẹ của tôi hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta thì thật phiền toái.”

Ngày kế, sáng sớm Hoa Cốc Vũ đã bị bắt đi, vẻ mặt bất mãn, oán trách thật nhiều, một chút sau đó liền cười cười đẩy đẩy bả vai của Thòi Tây. Tính tình của hắn giống như một đứa bé, không để ý tới hắn, hắn sẽ tự ngừng oán trách.

“Một hồi nữa biểu hiện cho tốt đó, để cho nhạc phụ nhạc mẫu có chút ấn tượng tốt. Tớ đây thật là mong đợi.” Hoa Cốc Vũ nhìn có chút hả hê nói. Thòi Tây nhìn chòng chọc cái tay đang đặt trên bả vai của mình một cái: “Ai sẽ làm cái hành động ngu ngốc đó chứ. Còn nữa, lấy cái tay ra.”

Hoa Cốc Vũ thức thời buông tay ra: “Có những chuyện không muốn làm cũng không được, bất kể cậu có thích hay không. Hơn nữa dù sao cũng là ba mẹ của Quả Tri.”

“Vậy thì thế nào? Dù sao tôi cũng không làm.” Thòi Tây nói rất khẳng định. Con người là một sinh vật kì quái, thích làm những thứ giả dối với nhau. Thòi Tây có thể thấy đằng sau nụ cười của nhiều người luôn có lỗ hổng.

Quả Nhược đứng ở dưới lầu không nhìn được chờ bọn họ: “Các người đi quá chậm.”

“Chịu nề mặt tới đây đã tốt lắm rồi!” Hoa Cốc Vũ đi theo sau lưng cô lên lầu. Quả Nhược mở cửa ra, miễn cưỡng nói: “Con dẫn bạn bè tới đây.” Nói xong cũng ngồi ở trên ghế sa lon mở máy điều hòa không khí lên. Chu Tuệ cùng mẹ của Quả Nhược thấy hai tên nam sinh này sừng sốt một chút. Hoa Cốc Vũ bày ra khuôn mặt tươi cười mê chết người: “Chào hai đi ạ.” Nói xong hắn quay đầu nhìn Thòi Tây. Thòi Tây nhìn chằm chằm hai vị phụ nữ trung niên trước mặt, trầm mặc ba giây, vẻ mặt lạnh lùng của hắn không thể khống chế mà trở nên dịu dàng, thái độ lễ phép: “Chào hai đi.” Hoa Cốc Vũ ngưng cười, hướng Thòi Tây nháy mắt. Thòi Tây không nhìn gương mặt muốn đánh kia.

“Thật tốt, không nghĩ tới bạn của Quả Nhược đáng đáp lại đẹp trai như vậy. Hai đứa ngồi đi, đi ra ngoài mua chút đồ. Quả Nhược, con đi theo mẹ đi.”

“Hôm nay là sinh nhật của con.”

“Đừng lảm nhảm, nhanh lên đi. Một mình mẹ không cảm hết đồ.”

Quả Nhược cực độ không tình nguyện đứng lên, lúi theo Hoa Cốc Vũ cùng đi. Thòi Tây quan sát nhà cửa, bố cục đơn giản, ánh sáng vừa đủ, trang trí không có gì nổi bật, nội thất cũng đơn sơ, cũng không tệ lắm. Đây là nơi tên kia lớn lên. Thòi Tây ngồi ở trên ghế sa lon, tầm mắt hướng tới cây roi nằm ở trong góc tường của phòng khách. Cây roi kia đã bị một lớp bụi thật mỏng phủ lên, đặt ở một vị trí nổi bật như vậy giống như một lời cảnh cáo, cảnh cáo Quả Tri không nên quên đau đớn nó mang tới lúc đó, cũng giống như cảnh cáo Thòi Tây hôm nay. Nó ở trong an tĩnh mà khiêu khích Thòi Tây.

Trước mắt phảng phất có thể thấy Quả Tri quỳ gối ở phòng khách tê tâm phế liệt mà khóc rống lên. Cây roi kia phát ra âm thanh cắt xé một cái lại một cái đánh vào trên thân thể của Quả Tri. Tiếng khóc và tiếng cầu xin tha thứ của cậu truyền vào trong tai Thòi Tây. Cậu ấy đang run rẩy trong sợ hãi. Thòi Tây chỉ có thể tưởng tượng ra cảnh này, hẳn cái gì cũng không làm được, chỉ có thể nhìn. Hắn đã chứng kiến nỗi đau của rất nhiều người, không một chút thương xót mà biến nó trở thành một tư liệu văn chương, viết ra những câu từ lạnh lùng. Mà bây giờ, tại sao tim của hắn lại mơ hồ đau?

Quả Tri, lần này sẽ không để cho cậu một mình chịu đựng nữa.

Lúc này cửa phòng mở ra, Quả Tri xuất hiện ở trước mặt của hắn. Tầm mắt của bọn họ giao nhau.

“Chào cậu, Thòi Tây. Tổ tên là Quả Tri. Nơi này là nhà của tổ. Tổ ngủ ở gian phòng kia. Ly uống nước là ly mới mua. Cái điều khiến tì vì có hơi không nhay, phải nhấn thật mạnh mới được. Trên ghế sa lon có một chỗ lúc nhỏ tổ không cẩn thận đốt cháy một lỗ. Đây là mẹ của tổ, Chu Tuệ, bà là người nấu ăn ngon nhất. Ba của tổ tên là Quả Vân, là một quân nhân giải ngũ. Chắc bây giờ ông ấy đang chơi đánh cờ với chiến hữu. Thòi Tây, hoan nghênh cậu tới đây, cảm ơn cậu đã đến đây.” Khi cậu ấy nhìn mình chằm chằm như vậy, trong ánh mắt tràn đầy ánh sáng nói những lời như vậy, chỉ muốn ôm cậu ấy vào trong ngực, hung hăng.

Ngon gió thổi tới ban công mang theo ẩm áp. Thòi Tây nhìn người qua đường ở bên dưới lầu. Sau lưng truyền tới tiếng bật lửa, hấn quay đầu, tiếp xúc ánh mắt với một người đàn ông trung niên. Hấn có thể dễ dàng đoán được người đàn ông trung niên với vẻ mặt nghiêm túc trước mặt mình là ba của Quả Tri, Quả Vân. Giữa hai người thoáng trầm mặc ngắn ngủi. Thòi Tây mở lời trước: “Chào chú, con là Thòi Tây.”

“Ừ. Sao lại không vào chơi cùng bọn trẻ kia?” Quả Vân hít một hơi thuốc lá.

“Không phải là chuyện con hứng thú nên cũng không cần phải lãng phí thời gian với nó.”

“Vậy con hứng thú với cái gì?” Quả Vân thuận miệng hỏi, đại khái có thể dự đoán được câu trả lời ngây thơ đến từ những người trẻ tuổi. Những đứa học sinh chưa trải qua những bài học khắc nghiệt của xã hội luôn có rất nhiều ý nghĩ non nớt.

“Lợi ích của mình.” Câu trả lời của Thòi Tây khiến cho Quả Vân lấy làm kinh hãi. Hấn nói tiếp: “Những thứ không quan trọng cũng có thể vứt bỏ.” Quả Vân cười cười: “Nhưng cậu phải hiểu, cái thế giới này không phải đơn giản như cậu vẫn nghĩ đâu. Cho dù cậu có từ bỏ tất cả những thứ cậu không cần cũng chưa chắc có thể đổi lấy những thứ cậu muốn.”

“Con hiểu. Muốn sống được thì phải thích ứng và quen dần với thực tế tàn khốc. Cũng hết cách. Thứ mình muốn, chưa chịu thử mà đã từ bỏ, vậy còn có thể gọi là thứ mình muốn sao?”

Quả Vân gạt tàn thuốc đi, bày ra tư thế đại nhân: “Nếu như cậu không có năng lực, cho dù có thử bao nhiêu lần cũng không có được.”

Thòi Tây lần nữa quay đầu, nhìn Quả Vân: “Chú à, nếu như con muốn chính là thứ mà chú tuyệt đối không thể cho, vậy phải có năng lực thật nhiều sao?”

“Đương nhiên rồi. Muốn đồ của người khác thì phải xem cậu có đủ năng lực cướp hay không.” Ông đối với câu hỏi của Thòi Tây cũng không có nghĩ sâu lắm, cho rằng Thòi Tây đem mình ra làm ví dụ thôi.

“So với cướp, càng muốn làm cho chú cam tâm tình nguyện giao cho con hơn.”

“Ha ha, người trẻ tuổi khẩu khí không nhỏ.” Quả Vân cười lên. Ông vứt điếu thuốc đi trở lại phòng khách.

Thòi Tây vẫn đứng ở ban công như cũ. Người đàn ông mới vừa đứng bên cạnh là người đã lưu lại vết thương trên người của Quả Tri. Nói chuyện với nhau như vậy có lẽ là lần cuối cùng. Hấn không khó tưởng tượng được Quả Vân sẽ có cử động như thế nào sau khi biết chuyện. Nếu như trước mặt là đường cùng, ông ấy sẽ cho mình và Quả Tri đường lui sao? Cần đề phòng và suy tính quá nhiều chuyện, là thời điểm cần phải suy nghĩ thật kĩ.

Cái cuộc sống này nhằm chán bỏ mẹ. Nhất định phải vì giới tính mà làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp như thế sao?

Thòi Tây ngẩng đầu, trời chiều rơi vào con ngói của hấn. Hấn dùng một tay nắm chặt lan can: “Ghê tởm.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tiểu Thuyết Tình Yêu Của Thòi Tây (1)

Chương 70. Tiểu thuyết tình yêu của Thòi Tây (1)

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: typhoon_1210

Tự trường đã được một tuần lễ, từ năm thứ nhất đại học đến năm thứ hai đại học, ngoài tên gọi ra thì cái gì cũng không thay đổi. Cứ cho rằng lúc đầu sẽ có chút mới mẻ, nhưng cũng chỉ là do bản thân tự cho rằng như vậy thôi. Cuộc sống tới tới lui lui, thật ra cũng có mấy dạng như cũ thôi.

Quả Tri ngồi ở trong phòng học cắn bút, đi học thật vất vả. Mấy ngày gần đây rất ít thấy Thời Tây. Hắn không đi ra ngoài phía sau sân thể dục, không trả lời tin nhắn, điện thoại cũng không bắt máy, rốt cục hắn đang làm gì đây? Đã hai tháng không gặp nhau, chẳng lẽ bởi vì lần trước tới nhà đã bị ba mình hù dọa? Hay là trong hai tháng này hắn xảy ra chuyện gì mà mình không biết? Cậu mang theo các loại hoài nghi đi tới chỗ ở của Thời Tây. Cửa cũng không có đóng, chưa lại một khe hở. Quả Tri đẩy cửa ra. Bên trong một màu đen nhánh, chỉ có ánh sáng hơi yếu phát ra từ màn hình laptop. Thời Tây ngồi ở trong bóng tối, hai tay đặt ở hai bên, mặt vô biểu cảm nhìn chằm chằm màn hình laptop.

Bầu không khí âm trầm này khiến cho người ta bất an. Quả Tri nhào tới trước, hai tay dùng sức vòng lấy Thời Tây: “Đã xảy ra chuyện gì? Cậu bị ba mẹ la sao? Hay là bị bệnh nặng? Tại sao không nói cho tớ?” Thời Tây đột nhiên bị tập kích như vậy, còn chưa kịp nói câu gì thì Quả Tri đã nói tiếp: “Là chuyện khó nói thành lời sao? Chẳng lẽ cậu...” Ánh mắt của cậu nhìn về chỗ phía dưới bụng của Thời Tây. Đàn ông rất quan trọng chuyện này.

“Không cần gấp gáp, cho dù không thể nữa cũng không sao, không quan trọng.”

Mặt của Thời Tây đen lại: “Cậu không quan trọng nhưng tôi thì có.”

“Đừng bỏ cuộc, tiếp tục đến những bệnh viện nổi tiếng, vẫn còn có thể hồi phục chức năng.” Mặt Quả Tri thương hại và đau lòng một mực nhìn chăm chú vào chỗ đó của Thời Tây. Thời Tây khẽ cắn răng: “Tiểu tử cậu đến đây là để bị đánh?”

“Tớ không có ý nói đến chỗ đau của cậu. Tớ chẳng qua chỉ là không muốn cậu bởi vì chuyện này mà sa sút. Tớ thấy trên đường có để quảng cáo tư vấn sức khỏe, cậu có triệu chứng gì để tớ đi hỏi giúp cho.” Cậu lo lắng cho thân thể của Thời Tây nhưng ở trường hợp này, cậu hẳn lo cho thân thể của mình thì tốt hơn. Thời Tây không có nói gì nữa, Quả Tri thì thảo gọi hắn: “Thời Tây.”

Hình ảnh kế tiếp, thân thể Quả Tri trần truồng, bần rùn vô lực nằm tức tưởi trên giường. Cậu đã dùng thân thể của mình để chứng minh cho suy nghĩ sai lầm của mình, hơn nữa cậu còn phát hiện Thời Tây ngược còn có lực mạnh hơn, không hề bị bất lực. Quả Tri trở mình, tay rúc xuống mép giường: “Cậu giải thích tớ cũng sẽ hiểu mà.”

“Trực tiếp thương cậu, cái phương pháp này dễ hiểu hơn.” Thời Tây kéo khóa quần lên.

“Nhưng mà cậu vẫn có chuyện gì đó, phải không?”

“Không có gì.” Thời Tây ngồi ở mép giường. Quả Tri dùng hai chân kẹp hông của Thời Tây lại: “Cậu toàn là cho tớ hạnh phúc, không muốn tí nào. Cậu cũng nên chia sẻ những chuyện phiền não với tớ đi, nếu không tớ sẽ nổ tung.”

“Không phải là chuyện đáng nói cho lắm.”

“Những chuyện nhỏ nhặt tớ vẫn muốn nghe. Không nói thì tớ sẽ cắt cậu ra.” Hai chân của Quả Tri dùng lực, sức lực như vậy không hề ảnh hưởng gì tới Thời Tây. Tay của hắn đặt lên đầu gối của Quả Tri, nhẹ nhàng trượt xuống dưới bắp đùi. Quả Tri rút chân về: “Ha ha~ nhột! Nhột!”

Thời Tây nhìn về phía máy laptop. Con trỏ văn bản đang nhấp nháy trên khung soạn thảo văn bản trống trơn, lóe lên một dòng chữ: “Đã một tháng, cái gì cũng không viết ra được.” Quả Tri nhìn Thời Tây, chữ viết đối với hắn mà nói là đặc biệt. Hắn làm bạn với cô độc. Cho nên khi mà hắn ngay cả một chữ cũng không cách nào viết ra để tự thuật tâm tình của mình, có thể là do hắn có quá nhiều cô độc không thể viết ra được. Quả Tri cũng không nghĩ sẽ thay đổi Thời Tây, mỗi người đều có chuyện quan trọng của mình, đó thuộc về chuyện cá nhân.

Cậu ôm cái gối nằm, hai chân duỗi ra, cằm đặt ở trên chiếc gối: “Cậu cứ viết một thể loại như vậy, bị bí ý tưởng là chuyện bình thường. Cậu có muốn thay đổi tâm tình đi viết thể loại tình yêu thanh xuân lãng mạn không?”

“Không muốn.” Thời Tây không chút suy nghĩ đưa ra cự tuyệt.

“Tay của cậu cứ gõ đi gõ lại có một câu như vậy cũng không giúp thay đổi tình hình. Dù sao bây giờ cũng không viết tiếp được, vậy thì viết cái khác cũng không có ảnh hưởng gì mà.”

Thời Tây tựa hồ đang suy nghĩ. Quả Tri nghiêng đầu cười nhìn hắn: “Nếu như là văn chương của Thời Tây, nhất định là có thể viết ra một câu chuyện tình yêu thật hay!”

“Thu hồi lời khích lệ của cậu đi. Tôi sẽ không viết thể loại tình cảm.”

Quả Tri mặc quần áo tử tế, đáng vẻ bưng bưng hăng hái. Nghĩ đến có thể giúp được Thời Tây chút chuyện gì đó, trong cơ thể của cậu giống như uống mấy chục ly Red Bull: “Đầu tiên cần phải xác định là viết đam mỹ hay là tình yêu nam nữ. Nếu như viết đam mỹ thì tớ có thể trở thành tư liệu, có thể đem tớ viết vào truyện.”

“Tôi sẽ không viết cậu.” Thời Tây nhàn nhạt nói. Thời Tây đã đem rất nhiều người xung quanh vào tiểu thuyết của mình, như là Hoa Cốc Vũ, Đan Kết. Vậy mà lại đi từ chối viết mình vào tiểu thuyết. Quả Tri cũng không vội vàng hỏi tại sao, hai người còn rất nhiều thời gian. Một ngày nào đó cậu sẽ tìm được câu trả lời.

“Vậy thì viết thể loại tình cảm nam nữ. Thể loại này trong manga có rất nhiều đề tài có thể tham khảo. Cậu chờ tớ một chút.” Quả Tri mang giày vào liền chạy ra khỏi cửa. Ba mươi phút sau, cậu ôm một đống sách manga thật dày trở lại.

“Trong lớp có một nữ sinh rất thích đọc manga, tớ tìm cô ấy để mượn.” Cậu đặt sách ở trên bàn trà, quỳ dưới đất. Thời Tây đi tới đối diện cậu ngồi xếp bằng xuống. Hắn cầm lên một quyển sách, ngoài bìa là một đôi nam nữ nhân vật chính đang đỏ mặt nhìn nhau chăm chú và mỉm cười. Ánh mắt Thời Tây

mở to ra đầy tò mò, hần nhanh chóng lật sang trang mới. Quả Tri thật sự có thể thấy rất rõ ràng tâm tình ngày càng nhàm chán mãnh liệt của Thời Tây.

Quả Tri cũng cảm lên một quyển, cậu chưa từng xem qua mấy quyển truyện manga tình yêu của con gái. Cậu lật thêm một trang: “Cậu thấy cốt truyện này như thế nào? Nam chính với nữ chính là thanh mai trúc mã, hơn nữa còn là hàng xóm. Ban công của bọn họ chỉ cách nhau một bước nhỏ. Từ lúc học cấp một đến cấp ba đều học chung lớp với nhau. Hai người rất quan tâm nhau, vì thế mà nảy sinh rất nhiều chuyện.”

Thời Tây dùng tay chống cằm, miễn cưỡng trả lời: “Cấu tạo ban công không hợp lý, xác suất chia lớp cũng không hợp lý. Giai đoạn học cấp ba là thời kì dậy thì của mỗi người, ở chung một chỗ lâu như vậy mà vẫn chưa lên giường lần nào, đều là chệch đối phương quá xấu xí.”

“Cậu cho rằng ai cũng giống như cậu sao?! Nói không chừng nam chính rất tôn trọng nữ chính.”

“Có cái gì hay đâu mà quan trọng. Trình triết của phụ nữ, vận động mạnh quá cũng có thể sẽ bị rách.” Hần nói chuyện một cách bình thản như bình thường. Quả Tri khùng hoảng nhìn Thời Tây, người này quả thật một chút tế bào lãng mạn cũng không có. Cấu tạo đầu óc của hắn mới là không hợp lý nhất. Quả Tri lại lật thêm vài trang: “Bạn tốt của nữ chính cũng thích nam chính. Nữ chính thấy cô bạn tốt của mình trong bộ dáng đáng thương liên rung rung nước mắt tạo cơ hội cho hai người, muốn cho bạn bè có được hạnh phúc.”

“Người điên.”

“Vậy nếu như Hoa Cốc Vũ cũng thích tở, chẳng lẽ cậu muốn tuyệt giao với cậu ấy?”

“Tuyệt giao?” Thời Tây lạnh lùng chớp mắt: “Giết hắn!”

“Có phải là quá nghiêm trọng rồi không?!”

“Cậu cảm thấy tôi sẽ nhường cậu cho người khác? Cái chuyện mà cho đi tình cảm như vậy, đối với mình, đối với đối phương đều là nhục nhã.”

Biết rõ Thời Tây chỉ là đang nói đến tư liệu để viết truyện nhưng Quả Tri không nhịn được bởi vì sự vô ý của Thời Tây mà động tâm. Bình thường hắn nói chuyện rất ít, bây giờ lại cùng mình thảo luận đề tài viết truyện, cảm giác như hai người đang trao đổi công việc tại văn phòng. Thái độ của hắn lạnh lùng, thơ ơ lại nghiêm túc. Quả nhiên là Thời Tây sẽ viết tiểu thuyết tình cảm.

Quả Tri dỗi tư thế ngồi, lại cảm lên một quyển sách: “Nữ chính phải thuộc dạng dễ khóc, như vậy mới có thể kích thích độc giả thương hại và muốn bảo vệ. Nói những lời kì quái, sau đó khóc một cái; thấy nam chính ở cùng người con gái khác liền khóc một cái; bạn trai không mua quà sinh nhật khóc một cái; thấy người khác khóc cũng khóc theo một cái.”

“Tôi thấy cô ấy không nên sống tiếp nữa.” Thời Tây rất nhanh kết luận.

“Tính cách của cậu tuyệt đối không thích hợp làm nam chính!”

“Còn có nam chính từ bỏ cơ hội vào học tại trường đại học mà mình yêu thích, chỉ muốn vào học cùng trường với nữ chính để bảo vệ cô ấy.”

“Bảo vệ cái gì? Cô ta bị khuyết tật hay là chậm phát triển?” Thời Tây hoàn toàn không hiểu thế nào là tình cảm cao thượng hỏi.

“Vì đối phương mà làm tất cả, như vậy không tốt sao?”

Thời Tây cảm cái lý đặt ở bên cạnh lên, cả phê bên trong đã nguội lạnh, hóp một chút vào miệng: “Hai người trước sau vẫn là hai người. Tình cảm sẽ không lấp đầy được cuộc sống. Nó chẳng qua chỉ là một trong rất nhiều điều tạo nên cuộc sống. Những người vì tình yêu mà làm tất cả mọi chuyện, hoặc vì thất tình mà ủ rũ không muốn làm gì, thật là đáng buồn cho họ. Tôi đây sẽ không vì cậu mà bỏ qua những chuyện quan trọng khác. Cậu cũng không cần vì tôi mà từ bỏ cái gì đó.” Đây chính là Thời Tây, thứ hắn có thể thấy chỉ là thực tế, không có ảo tưởng, không có ước mơ.

“Không làm được.” Hai tay Quả Tri dùng sức khép quyển sách lại, nhìn chăm chú vào Thời Tây. Biểu cảm và ánh mắt của cậu rơi vào trong tầm mắt của Thời Tây. Quả Tri nói: “Những gì cậu nói tớ không làm được. Đối với tớ mà nói, không có gì quan trọng hơn cậu.” Đây chính là Quả Tri, chỉ thấy tốt đẹp, không do dự, không có tạp chất.

“Lý luận ngu ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Tiểu Thuyết Tình Cảm Của Thời Tây (2)

Chương 71. Tiểu thuyết tình yêu của Thời Tây (2)

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: typhoon_1210

Con lắc đồng hồ đang tí tắc vang, nó đang nhắc nhở tốc độ thời gian trôi qua. Quả Tri ngáp, cố gắng nâng khóe mắt lên, hình ảnh trên sách càng ngày càng mờ hồ.

“Đi ngủ nhanh đi!”

“Tớ chưa buồn ngủ.” Cậu kiên trì.

Thời Tây đi tới bên cạnh cậu, khom lưng một cái liền ôm Quả Tri nhấc bổng lên, nhẹ nhàng đặt lên trên giường, đắp chăn cho cậu sau đó ngồi trước màn hình laptop. Quả Tri vẫn như cũ nói lầm bầm trong miệng: “Còn có hai người cùng chơi đu ngựa nữa.”

“Đừng khiến tôi cảm thấy ghê tởm.”

“Thêm nữa, ngàn vạn đừng có viết truyện nam chính thích đồng thời hai người con gái. Đang hẹn hò với người này lại đi thích người kia, nói thật thì nam chính đó chưa hẳn là thích ai cả, có thể chẳng qua là vui đùa. Vậy thì không gọi là tiểu thuyết tình yêu.”

“Cậu ngủ nhanh lên một chút cho tôi!”

Quả Tri không có nói gì nữa. Mấy phút sau, giọng nói mơ hồ của Quả Tri lần nữa vang lên: “Những diễn biến quen thuộc được lập đi lập lại, ai cũng biết. Nhưng nó luôn một mực xuất hiện trên phim ảnh, manga, tiểu thuyết tình yêu. Bởi vì mọi người luôn muốn xem nó, mọi người luôn ôm ấp trong lòng một ước mơ tình yêu ngọt ngào. Họ không quan tâm đến diễn biến cũ rích được lập lại bao nhiêu lần, mà họ chỉ cần thấy hạnh phúc là được. Có lúc tớ thật muốn đem tình cảm của mình cho cậu mượn.”

Tiếng hít thở vững vàng cùng tiếng gõ bàn phím tạo nên âm thanh hỗn hợp trong phòng. Đêm khuya là thời điểm con người cảm thấy yếu lòng nhất. Cô độc, tịch mịch tùy thời chuẩn bị xâm lấn. Nhưng mà những người có đôi có cặp sẽ không cảm thấy như vậy. Trong không gian tối tăm, chữ viết không ngừng được gõ ra trên màn hình. Rốt cục tại sao phải viết, Thời Tây cũng không biết. Khích lệ không giải thích được của Quả Tri, cách nói của cậu ấy... Trong đầu Thời Tây nghĩ tới hình ảnh này, trong lòng chợt lóe lên những cảm xúc. Trước kia hẳn viết tiểu thuyết chỉ là vì bản thân, viết những câu từ thô thiển, những chữ viết hỗn loạn. Hiện tại hẳn có Quả Tri, cũng không ghét cảm giác này. Hẳn quay đầu nhìn Quả Tri đang nằm ngủ say trên giường. Miệng hơi hở ra, gương mặt hồn nhiên giống như một đứa bé, giống như không có phiền muộn gì. Gió từ máy điều hòa không khí thổi ra khiến cho cậu co rúc thân thể. Thời Tây đi tới, ôm Quả Tri vào trong ngực, môi của hắn dán sát vào bên tai của Quả Tri, giọng nói nhỏ nhẹ: “Cảm ơn cậu.”

Chuông báo thức của điện thoại di động vang lên trong phòng không biết bao nhiêu lần, Quả Tri mơ hồ mở mắt ra. Cậu nhấn nút tắt báo thức. Ngay sau đó thời gian hiển thị trên màn hình khiến cho cậu hoàn toàn không còn buồn ngủ.

“Trẻ học rồi!” Tay chân cậu bận rộn mặc quần áo, liếc nhìn Thời Tây. Bây giờ cũng không nên đánh thức cậu ấy, cũng không cần lo lắng Thời Tây bị giáo viên phát hiện tới trễ và không hiểu bài. Thời Tây luôn có phương pháp của mình. Quả Tri đối với Thời Tây, như thế là cưng chiều. Cậu cẩn thận, nhẹ nhàng cầm đồ đạc của mình lên liền xông ra ngoài.

Cậu chiến đấu với con buồn ngủ, may mắn sống sót tới buổi trưa. Đầu của cậu đặt ở trên bàn. Đáng ghét, hết lần này tới lần khác bụng phát ra âm thanh đói bụng. Thật không muốn vận động mà! Cậu dùng mặt ma sát lên bàn. Không biết Thời Tây viết tiểu thuyết tình yêu như thế nào rồi, thật muốn xem mà. Cậu không biết từ lúc nào trở thành đọc giả trung thành của Thời Tây, không chỉ bởi vì là Thời Tây viết, không chỉ bởi vì cậu thích chữ của Thời Tây, cho dù là những câu từ rất bi ai, chỉ cần đọc được những thứ Thời Tây viết thì phảng phất có thể đọc được được nội tâm của cậu ấy.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng bước chân đang đến gần. Có một cái bóng đang bao trùm cậu. Quả Tri không cần quay đầu, cậu đưa tay ra, nắm lấy quần của người đang đứng kia: “Có đồ ăn gì không? Tớ đói lắm!”

“Làm nũng với tôi cũng không có tác dụng.” Quả nhiên là giọng nói của Thời Tây.

“Cái này không phải là làm nũng, là nói ra nỗi khổ. Người bệnh rất nhạy cảm.”

“Gương mặt của cậu bị gì thế?”

Quả Tri áp sát mặt xuống bàn cho nên một bên má đã ứng đỏ. Cậu sờ mặt của mình một cái, nhớ tới chuyện trọng yếu: “Tiểu thuyết thế nào rồi?” Thời Tây cũng không trả lời, bỏ lại Quả Tri đi ra khỏi phòng học. Hai phút sau, trong tay hắn cầm bánh mì, bánh quy, sữa tươi đi trở lại, ném cho Quả Tri.

“Cậu lấy ở đâu ra vậy?”

“Bên ngoài có nữ sinh, mang về đây.” Thời Tây nói rất đơn giản. Lời giải thích như vậy cũng quá kì quái đi! Quả Tri cầm ống hút vào trong sữa tươi: “Khuôn mặt đẹp trai cũng có lợi thế đấy chứ!” Cậu cắn ống hút, cười có chút mập mờ: “Chẳng phải làm nũng với cậu cũng vô dụng sao?”

“Lo mà ăn đi!”

“Cậu không ăn sao?”

“Thấy cậu mất hết khẩu vị rồi.”

“Nói chuyện thật là quá đáng! Cho tớ đọc tiểu thuyết của cậu một chút đi.” Quả Tri vội vàng nói.

Thời Tây móc một tờ giấy nhàu nát từ trong túi quần ra. Quả Tri lập tức đoạt lấy, cẩn thận mở tờ giấy ra: “Cậu cũng nên quý trọng thứ mình viết ra một chút đi.” Lần đầu tiên đọc tiểu thuyết tình cảm do Thời Tây viết, Quả Tri có chút hơi kích động.

Những câu viết bên trong ngoặc đơn là cảm tưởng của Quả Tri. Giải thích một chút: Nhị cầu = hai (con) chó ; Đại sơn = núi lớn (Ý muốn nói ngược to.) ; Tam mao = ba (con) mèo.

【Tiếng kêu của những con ve sầu không ngừng vang lên, mặt trời đánh thẳng vào mùa hè. Trương Nhị Cầu cầm cây quạt, mở cửa sổ ra liền có thể thấy ban công của Lưu Đại Sơn. (Tên nhân vật thật khiến cho người ta không có hứng thú gì hết, hơn nữa còn rất khó phân biệt giới tính.) Trương Nhị Cầu và Lưu Đại Sơn từ nhỏ là hàng xóm của nhau, đã cùng nhau làm rất nhiều chuyện không thể nói rõ được. Lúc này Lưu Đại Sơn mở rèm cửa sổ ra, tầm mắt của hai người tiếp xúc với nhau. Mặt Lưu Đại Sơn đỏ bừng, phát ra giọng nói khiến cho người ta kinh tởm: “Nhìn, nhìn cái gì vậy, ngu ngốc.”

“Không phải là đang nhìn cô, ngu ngốc.”

“Tôi cũng đâu có nói là cậu đang nhìn tôi đâu, ngu ngốc.”

“Chẳng phải là cô đang cố ý khiến cho tôi chú ý tới cô sao? Chắc là cô đang thất vọng, ngu ngốc.”

“Tên Nhị Cầu ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc. Không quan tâm tới cậu nữa!” Lưu Đại Sơn kéo rèm cửa sổ lại, hai tay để ở trên ngực, hốc mắt rung rung ngồi trượt xuống đất. (...Khóc như vậy có quá kì quái hay không?)

Trương Nhị Cầu khần trương đưa tay ra: “Này, chờ đã, ngu ngốc.” (Khi nào thì có thể bỏ hai từ cuối cùng đây?) Tâm tình của hắn phiền não. Tại sao lại cảm thấy phiền não vậy? Hắn hỏi mình. Cũng không còn cách, hay là đi tìm cô ấy nói xin lỗi đi. Trương Nhị Cầu đứng lên lan can nhà của mình, tư thế đẹp trai, nhún một cái, sau đó liền rơi qua dây nhà nhà đối diện. Chuyện này cũng bình thường, không biết là ai thiết kế ban công của hai dây nhà gần như vậy. (Cậu cũng quá thực tế đi. Người nào đọc truyện tình yêu mà quan tâm tới mấy thứ này chứ.)

Lưu Đại Sơn nghe tiếng động, vọt tới ban công, thấy Trương Nhị Cầu té ở dưới lầu, cô hoảng hốt la lên: “Nhị Cầu! Nhị Cầu!” Cô chạy xuống lầu. Trương Nhị Cầu ngã trong vũng máu. Cô tiến lên ôm lấy Trương Nhị Cầu: “Nhị Cầu, cậu có bị sao hay không? Nhị Cầu! Nhị Cầu!”

Trương Nhị Cầu lộ ra khuôn mặt đẹp trai tươi cười: “Đồ ngốc, tại sao tôi lại có thể có chuyện gì chứ!” (Không phải là đã ngã trong vũng máu rồi sao?)

Bởi vì nam chính sẽ không dễ dàng chết đi, hai người vui vẻ trò chuyện đi tới trường học. Bạn tốt của Lưu Đại Sơn là Lý Tam Mao đang chăm chú nhìn Trương Nhị Cầu đang ăn cơm, nói: “Đại Sơn, tớ thích Trương Nhị Cầu. Nhà tớ rất nghèo. Hơn nữa, lúc học cấp một thì bị bệnh chậm phát triển, cấp hai thì dậy thì muộn, cấp ba thì bị bệnh giang mai. Tớ cảm thấy mình không xứng với cậu ấy!” Vừa nói xong, Lý Tam Mao khóc lên. Giọt nước mắt lớn chùng hạt đậu của Lưu Đại Sơn rơi xuống: “Nếu như cậu thích thì tớ sẽ giúp cho cậu.”

“Cậu không quan tâm sao?”

“Ừ.” Lưu Đại Sơn dùng sức lắc đầu một cái: “Tớ không có sao.” Lưu Đại Sơn nào tàn. (Cậu nói cuối vô luận như thế nào vẫn quá dư thừa.)

Sau khi biết chuyện này, Trương Nhị Cầu rất tức giận, kéo Lưu Đại Sơn ra phòng học, đẩy tới vách tường: “Tại sao cô lại làm như vậy?”

“Không tại sao hết.” Lưu Đại Sơn đang khóc.

“Cô biết tâm tình của tôi sao?!” Trương Nhị Cầu gào thét hỏi.

“Tôi...” Lưu Đại Sơn đang khóc.

Trương Nhị Cầu dùng sức nắm chặt bả vai của Lưu Đại Sơn: “Tại sao cô lại muốn đối với tôi như vậy? Chẳng lẽ cô không biết.” Trương Nhị Cầu dừng lại mấy giây mới nói tiếp: “Cô chẳng lẽ không biết Lý Tam Mao bị giang mai sao?!”

Lưu Đại Sơn đang khóc, dùng sức đẩy Trương Nhị Cầu ra: “Tôi biết, tôi cũng biết, nhưng cô ấy thích cậu, tôi hy vọng hai người hạnh phúc.”

“Tôi sẽ hạnh phúc sao? Trị giang mai tốn rất nhiều tiền!”

“Lòng của tôi cũng rất đau.” Lưu Đại Sơn đang khóc.

“Người tôi thích là cô đó!” Trương Nhị Cầu cũng khóc.

Bọn họ đôi mắt đầm lệ ôm nhau. Lưu Đại Sơn vừa khóc vừa nói: “Có thật không? Là bởi vì tôi không bị giang mai sao?”

“Đương nhiên là vì lí do đó!!!! Bây giờ cô còn chưa tin lời của tôi nói sao??!!” (Đừng có tưởng dùng nhiều dấu cảm thán là có thể bù đắp cho nội dung.)

“Tôi tin tưởng cậu.”

Hai người thật vui vẻ đi tới công viên. Lưu Đại Sơn xấu hổ nói: “Tôi muốn đi đu quay ngựa.”

“Được.” Bọn họ ngồi lên con ngựa gỗ, con ngựa gỗ đi theo vòng tròn. Lưu Đại Sơn cười rất vui vẻ, nghiêng đầu nhìn Trương Nhị Cầu ngồi ở bên cạnh. Trương Nhị Cầu đưa tay ra, hai người nắm tay nhau. Bọn họ không biết phần từ khủng bố cũng đang chơi đu ngựa. Bọn họ khủng bố nổ sủng, bầu trời xuất hiện ánh lửa, bọn họ nằm trong vũng máu, chân của con ngựa gỗ cắm vào móng của hai người.

Nhưng mà, nam nữ chính sẽ không dễ dàng chết như vậy. Bọn họ nắm tay nhau cao hứng đi về nhà. 】

Quả Tri biểu cảm cứng ngắc. Cái này thật sự là do Thời Tây viết sao? Không chỉ văn phong và từ ngữ thay đổi, nội dung cũng làm cho người khác hoảng sợ. Hẳn quả nhiên vô cùng không thích hợp đi viết tiểu thuyết tình cảm! Quả Tri đặt tờ giấy lên trên bàn, trưng ra nụ cười rất miễn cưỡng: “Thời Tây, nếu như bị bí ý tưởng thì tớ sẽ giúp cậu tìm tư liệu mới. Cậu cứ viết thể loại trước đây đi, không cần viết tiểu thuyết tình yêu nữa. Tớ van xin cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Ném Thử Một Chút Đau Đớn

Chương 72. Ném thử một chút đau đớn

Quả Tri không ngừng viết đi viết lại một từ tiếng Anh trên giấy, trong miệng đọc thầm từ vựng. Từ vựng phức tạp thật khiến cho người ta khổ sở. Nói cho cùng con người trước sau không thoát khỏi được số mạng học tập đau khổ, vô luận là ở trường hay là xã hội, ở đâu đều cần phải học tập. Quách Diệc Kỳ đi ngang qua, đụng vào quyển sách tiếng Anh của cậu khiến nó rơi xuống đất, trực tiếp giẫm lên nó. Sau khi bị Thời Tây cảnh cáo lúc trước, mặc dù sẽ không đối nghịch với Quả Tri ở ngoài sáng, nhưng cô cũng không thể nào nuốt trôi con tức, thỉnh thoảng sẽ giả vờ vô ý làm hại tới Quả Tri.

Cậu khom lưng nhặt sách lên, phui phui dấu chân ở ngoài bìa, không có phản ứng gì quá lớn. Cậu lười đi so đo cùng với con gái, nếu đã là con trai thì phải có khí phách của con trai, không thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà động tay động chân hay trách móc con gái.

“Diệc Kỳ, buổi tối chúng ta đi uống rượu đi.”

“Hôm nay không được. Tớ phải đi khiêu vũ tại dance club cùng với mấy niên đệ, niên muội rồi. Thật là phiền toái.” Quách Diệc Kỳ nhìn nhìn vào móng tay của mình.

“Diệc Kỳ, cậu thật lợi hại, dáng dấp đẹp, khiêu vũ cũng tốt. Chắc là có nhiều thành viên của dance club theo đuổi cậu lắm.”

“Ai thèm quan tâm mấy người đó chứ! Tất cả đều là những tên quý nghèo đói mà muốn làm quen với tớ. Thấy không, điện thoại mới nhất là bạn trai trước tặng.” Quách Diệc Kỳ đắc ý xoay xoay điện thoại di động, nhận được sự nịnh nọt của những người bạn. Xung quanh cô thường có rất nhiều người vây quanh. Cô so với Quả Tri không giống nhau. Đã lâu rồi, Quả Tri chỉ là một tên ngốc ở trong lớp học thôi, không ai nịnh nọt cậu, không ai lấy lòng cậu. Ở cái xã hội hiện đại này, trong mắt mọi người chỉ có lợi ích của mình. Quả Tri cũng không hăm mộ Quách Diệc Kỳ. Nếu như làm bạn bè với nhau chỉ vì lợi ích riêng, vậy thì không bằng một mình còn sướng hơn. Lấy lòng nhau chỉ để mượn tiền này kia. Có tiền thì đã sao chứ? Dựa vào chính mình kiếm tiền để nuôi sống bản thân thì sao chứ?

Với suy nghĩ này thì cô lẽ cậu sẽ bị Thời Tây mắng là quá ngu xuẩn, có tiền thì có thể làm rất nhiều chuyện. Nhưng Quả Tri không muốn làm nhiều chuyện như vậy, chỉ muốn yên lặng mà sống. Nguyên vọng lớn nhất là có thể giúp Thời Tây ra một quyển sách, để cho tất cả mọi người đều có thể đọc, để cho Thời Tây chỉ dựa vào văn chương của mình mà sống. Tất cả của Quả Tri đều có liên quan tới Thời Tây, cũng không phải là cậu không quan tâm đến bản thân, mà vì Thời Tây cũng chính là cậu.

Thích hẳn như thế, hẳn biết không? Mình thích hẳn như thế.

Quách Diệc Kỳ đi tới dance club, bên trong có mấy niên đệ, niên muội đang luyện tập. Cô bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng, giống như một nữ vương, chờ dân chúng tới lấy lòng của mình. Quả nhiên những người kia xông tới: “Chị Kỳ, chị tới rồi, hôm nay mặc đồ rất đẹp.”

Nhận được một câu lại một câu khích lệ, Quách Diệc Kỳ cười cười: “Hôm nay tâm tình không kệ, tối nay mời mọi người đi karaoke.”

“Chị Kỳ thật tốt!”

Cô thấy một nam sinh đang cố gắng tự mình khiêu vũ ở trong góc: “Lỗ Hào, cậu cũng cùng đi đi.”

“Không đi, tôi còn phải đọc sách.” Hấn nói xong, Quách Diệc Kỳ tức giận đi tới, tát nhạc đi: “Sách có gì hay đâu mà đọc. Tôi bảo cậu đi thi cậu phải đi. Đừng khiến tôi mất mặt trước mọi người.” Lỗ Hào và Quách Diệc Kỳ quen biết nhau lâu rồi. Hon nữa gia cảnh và dáng dấp của Lỗ Hào không tệ. Cứ tưởng rằng hấn sẽ nhanh chóng si mê mình, nhưng đã hơn một năm cũng không thấy hấn có động tĩnh gì khiến cho Quách Diệc Kỳ rất bức mình.

“Các người đi là được rồi, tôi cũng không phải thích ca hát gì lắm.” Lỗ Hào lau mồ hôi một chút, cầm mắt kính đeo lên. Quách Diệc Kỳ không chấp nhận buông tha dễ dàng như vậy, giữ Lỗ Hào lại. Ví tiền từ trong túi áo rơi xuống đất. Quách Diệc Kỳ có mù cũng nhìn thấy tám hình trong ví, nhặt cái ví tiền lên. Gương mặt của người trong hình đó rất khó để cho người ta có thể quên được. Mặt Lỗ Hào kinh hoàng đoạt lại ví tiền.

“Trong ví tiền của cậu tại sao lại có hình của Thòi Tây?”

Nghe được Quách Diệc Kỳ nói ra tên của Thòi Tây, Lỗ Hào sùng sốt một chút: “Cậu biết Thòi Tây?”

“Không phải hấn sao?”

“Tôi với Thòi Tây học cùng lớp. Có người tặng cho hấn ví tiền, hấn không cần cho nên tôi mới lấy nó. Cũng không có gì lớn lao lắm.” Lỗ Hào cố làm trấn định nói. Quách Diệc Kỳ tức giận hơn, nắm áo Lỗ Hào không buông, giọng nói bén nhọn: “Tôi không phải là đũa ngọc, cái lí do rách rưới gì thế! Cho dù là hấn cho cậu, cậu đại khái cũng nên ném tám hình đi chứ.” Lỗ Hào tránh ra khỏi Quách Diệc Kỳ, không hiểu cô tức giận như vậy làm gì: “Tôi làm gì cũng không liên quan tới cô.”

Đôi mắt Quách Diệc Kỳ tròn to, không thể tin nhìn chăm chăm Lỗ Hào. Minh đối với hấn tốt như vậy, vật gì tốt cũng muốn mua cho hấn, hấn lại nói không liên quan gì với mình. Đặt tám hình ở trong ví tiền là chuyện gì đây? Biểu cảm mới vừa rồi của hấn là chuyện gì đây? Chẳng lẽ Lỗ Hào... Không thể nào! Minh từ nhỏ tới lớn muốn có cái gì thì có cái đó, lại xinh đẹp như vậy, Lỗ Hào không có lí do gì mà không động tâm với mình.

Lại là Thòi Tây! Cái tên nam sinh đó lại đánh bại mình một lần nữa. Hình ảnh muốn quên lãng không ngừng thoáng hiện lên trong đầu. Bị hấn mắng trước mặt mọi người, bị hấn dùng sách nện lên trên mặt, hiện tại còn bị hấn cướp đi người đàn ông của mình. Chính là muốn bức mình đây mà. Hấn có gì đặc biệt hơn người? Minh còn không bằng một tên nam sinh sao? Cô càng nghĩ càng tức giận, nổi hận thù và sự nhục nhã nồng nặc khiến cho cô mất đi lí trí. Hủy hoại hấn! Nhất định phải hủy hoại hấn! Thừa dịp hấn còn chưa hủy hoại mình. Cũng không khó khăn mấy, ở cái thế giới này không phải có tiền là giải quyết được tất cả sao? Những tên côn đồ trời nổi ngoài đường vì tiền có thể nguyện ý làm bất kì chuyện gì. Khuôn mặt xinh đẹp của cô bởi vì biểu cảm tà ác mà trở nên đáng sợ.

Đem tất cả nhục nhã của mình trở lại cho hấn, để cho hấn nếm thử một chút đau đớn.

Giờ tự học kết thúc, bọn học sinh không kịp chờ đợi chạy ra khỏi cái phòng học chẳng khác nào cái nhà tù này. Gió đêm diêm tĩnh thổi tới từ bên ngoài cửa sổ, Thòi Tây ngồi lại trong phòng học trống rỗng. Ánh đèn bình tĩnh sống ở trên trần nhà. Đột nhiên tiếng ồn ào đánh vỡ sự yên tĩnh của Thòi Tây. Hai tên thanh niên nhuộm tóc nghênh ngang đi tới, giọng nói ngạo mạn: “Mày chính là Thòi Tây?”

Thòi Tây cũng không lên tiếng, lười biếng dựa vào lưng ghế. Một người trong đó đưa chân ra, đá văng cái bàn của Thòi Tây: “Tao đang hỏi mày đó!”

Thòi Tây nhìn chăm chăm cái bàn, sau đó nhìn chăm chăm hai tên hung thần sát người kia. Nhìn cách ăn mặc của bọn họ không phải là học sinh trong trường. Hai tên côn đồ tìm tới đây gây sự với mình, Thòi Tây như không có người bên cạnh mà suy nghĩ.

“Đang coi thường bọn tao à? Tiểu tử thú, để tao giáo huấn mày một trận.” Người đàn ông tóc vàng đánh tới một quyền. Thòi Tây không có tránh, trên mặt truyền tới cảm giác đau nhưng biểu cảm không thay đổi. Dáng vẻ bình thường của Thòi Tây chọc giận bọn họ. Miệng bọn họ đầy thô tục, đang chuẩn bị động thủ, một bóng người xông lại đẩy bọn họ ra.

“Các người làm cái gì vậy!”

“Mày là ai?”

“Tôi là ai các người không cần xen vào.” Quả Tri cau mày, trong mắt bắn ra tia lửa giận bay tán loạn. Cậu bởi vì tức giận đỏ mặt lên, tay nắm lại thành quả đấm thật chặt, giống như một con mèo bị đập trúng đuôi. Mặt Quả Tri tức giận như vậy là lần đầu tiên Thòi Tây nhìn thấy. Thì ra là người này còn có biểu cảm này, nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút đáng yêu. Thòi Tây có chút thú vị và ác.

“Tao nghĩ mày là đang muốn bị đánh!” Tên côn đồ thứ hai một cười đá tới, không biết Thòi Tây đứng ở sau lưng Quả Tri lúc nào, nắm lại cổ áo của Quả Tri, kéo cậu vào trong ngực của mình. Một tay của Thòi Tây ngăn trở mặt của Quả Tri không để cho người khác nhìn thấy, nhẹ giọng nói: “Cái biểu cảm này, tôi phải giữ cho riêng mình.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Hòa Hợp

Chương 73. Hoà hợp

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: typhoon_1210

Bây giờ là lúc nói chuyện sao? Bây giờ là thời điểm nghe chuyện này sao? Mặc dù như thế, Quả Tri vẫn là không nhận được bởi vì nhiệt độ của Thời Tây mà theo quán tính tâm tình nhảy loạn xạ ở bên trong.

“Mày nên lo cho mình trước thì hơn, tiểu tử thú!” Một cách tay đưa tới bị cản lại. Tên côn đồ nhìn về phía Thời Tây. Thời Tây nhẹ nhếch môi, vẻ mặt của hắn bây giờ so với lúc này không có nhiều thay đổi. Giống như ảo giác, chỉ nhìn vào con người của Thời Tây thì không khí cũng khiến cho người ta cảm thấy lạnh như băng. Thời Tây kéo Quả Tri ra sau, từng bước từng bước tiến tới gần hai người đàn ông còn đó: “Thật khó mới thấy được tư liệu tốt như vậy, vốn là đang muốn hưởng thụ.”

“Mày, rốt cục mày đang nói gì thế? Mày nghĩ rằng chúng ta sẽ sợ sao?”

Thời Tây đi tới cửa phòng học, ngón tay của hắn đặt ở trên công tắc điện: “Các người nên biết sợ thì tốt hơn.” Đèn tắt, phòng trở nên đen nhánh, trong bóng tối vẫn có thể nghe được tiếng mắng chửi: “Giờ trò quỷ quái gì vậy?!” Cảm giác có người đang đến gần, đưa tay ra nhưng lại không đụng được bất kỳ thứ gì. Tên côn đồ 1 cảnh giác xung quanh, cách đó không xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết, còn có âm thanh gì đó nghe rất tê tái. Chân của hắn không nghe lời, phát run lên, cảm giác này giống như rơi vào bụi rậm đen nhánh, bên tai không ngừng truyền tới tiếng dã thú cắn xé con mồi. Hắn lục lọi đi tới hướng ánh sáng ít ỏi ngoài cửa, chạy đi, không để ý đụng phải góc bàn đầy đau đớn, sợ hãi giống như một sợi dây thừng siết chặt hắn. Rốt cục, đã ra được nơi có ánh sáng, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Một cánh tay lạnh như băng kéo hắn vào trong vực sâu bóng tối.

Tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng phòng trở lại yên tĩnh như cũ. Đèn sáng, Quả Tri không kịp thích ứng hip mắt, trong tầm mắt mờ hồ thấy được Thời Tây để hai tay vào trong túi quần: “Sợ cái gì, đi thôi.” Quả Tri liếc mắt nhìn hai người nằm ở dưới đất, bọn họ co rúc thân thể, vô lực cử động. Cậu ngỡ ngàng đi tới bên cạnh Thời Tây, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Chờ cậu phục hồi tinh thần lại, cản trở đường đi, lo lắng nhìn Thời Tây: “Mặt của cậu không sao chứ? Để tớ xem một chút.” Quả Tri đưa tay nhẹ nhàng chạm tới vết thương hơi nứt ra trên khóe miệng Thời Tây. Ngón tay của cậu áp áp, bao trùm Thời Tây lạnh như băng.”

“Không có gì.”

“Tớ có chút tức giận đối với cậu.” Quả Tri bày ra ánh mắt oán trách: “Cậu có thể đối xử thật tốt, thật tử tế với gương mặt này hay không? Ông trời già tốn biết bao nhiêu thời gian mới có thể tạo ra bộ dáng này của cậu, cậu như vậy thì thật là lãng phí!”

“Cậu rất thích gương mặt này?” Thời Tây mang theo nhạo báng và trên cọt xấu xa đến gần.

“Mới, mới không có.” Quả Tri hoảng hốt, ngón tay vô ý tác dụng lực mạnh lên trên vết thương của Thời Tây. Thời Tây nhú mi lại, vừa muốn mắng Quả Tri, Quả Tri lại nhào về phía trong ngực của Thời Tây, ôm thật chặt hông của hắn: “Nếu như cậu bị thương, tớ sẽ rất đau lòng, rất đau lòng. Cậu phải nhớ kỹ những lời này, nếu như không nhớ được, tớ sẽ một mực nói đến khi nào cậu nhớ thì ngưng. Cho nên, đừng có thất thường.”

Thời Tây đặt tay ở trên đầu của Quả Tri: “Bây giờ là người nào thất thường?”

“Khẳng định không phải là tớ. Đúng rồi, ngày mai để tớ mua chút đồ bỏ cho cậu.” Quả Tri buông Thời Tây ra.

“Chuyện cũng không có gì.”

“Nhớ mở cửa cho tớ, đừng ngủ như chết đó.”

“Tôi không muốn, rất phiền, biết không?” Lời Thời Tây nói lạnh như băng, để cho Quả Tri không biết như thế nào cho phải. Mình rất phiền sao? Đầu óc cậu chìm xuống, chuẩn bị giống như đưa đám. Giọng nói của Thời Tây kéo cậu trở lên: “Sau này tự mình mở cửa.” Cái chìa khóa ở trong tay hắn lắc lắc. Mắt Quả Tri lóe sáng: “Có thật không?” Hai tay của cậu so với câu hỏi còn sớm hơn đã đưa về phía chìa khóa. Ai ngờ Thời Tây lại chơi ác giờ cao cái chìa khóa lên để cho Quả Tri bắt hụt. Cậu nhón chân lên, chưa từng không cam lòng với chiều cao của mình như vậy.

“Cho tớ đi.”

“Có lợi ích gì?”

“Cậu không cho tớ, sau này mỗi ngày, vừa sáng sớm liền đi gõ cửa phòng cậu ngay. Quả Tri ôm lấy cánh tay đang giờ cao của Thời Tây: “Tớ cũng không tin cậu không thấy mệt.”

Thời Tây rũ tay xuống, động tác này có chút cố ý. Quả Tri đoạt lấy cái chìa khóa, sợ Thời Tây sẽ đổi ý, chạy so với ai khác còn nhanh hơn.

Buổi trưa, Quả Tri xách theo một đồng đồ bỏ đi tìm Thời Tây. Nửa đường thấy được bóng dáng quen thuộc, là Quách Diệc Kỳ. Trước mặt cô ta là hai

người đàn ông. Lòng của Quả Tri cả kinh, đó không phải là hai tên côn đồ tới qua sao?

“Không phải tôi đã nói là đừng tới trường học sao?! Không làm xong chuyện mà còn có mặt mũi tới đây sao? Hai tên phế vật?” Quách Diệc Kỳ rõ ràng rất không vui.

“Cũng không thể trách chúng tôi. Vì giúp cô, chúng tôi cũng bị thương, cô không cho thêm tiền thuốc thang sao được?”

Dây dưa một hồi lâu, Quách Diệc Kỳ chán ghét lấy tiền từ trong túi xách ném tới trước mặt của hai người: “Tình tình gì không biết, cầm tiền cút cho tôi! Chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong thì còn làm được việc gì chứ.” Cô xoay người liền thấy được Quả Tri, sau phút hoảng hốt ngăn ngừa, Quách Diệc Kỳ ôm tay: “Bị cậu thấy rồi.” Hai tên côn đồ cũng nhìn thấy Quả Tri, sợ Thòi Tây sẽ xuất hiện, cầm tiền liền bỏ chạy.

“Thì ra là cậu.”

“Là tôi thì sao? Tôi chính là không vừa mắt cái tên Thòi Tây đó. Cậu thật đúng là thích xen vào chuyện của người khác. Quan hệ tốt như vậy sao? Đi tố cáo tôi đi, có cho tiền cậu cũng không dám. Coi chừng ngay cả cậu tôi cũng giải quyết luôn đó.” Quách Diệc Kỳ hung tợn nói. Cậu thường bị bắt nạt ở trường, cho nên đã có thói quen im hơi lặng tiếng trong những tình huống như thế này.

“Muốn giải quyết tôi như thế nào thì cô cứ tùy tiện. Nếu như cô còn làm loại chuyện như vậy với Thòi Tây nữa, tôi sẽ tố cáo cô đó.” Quả Tri bình tĩnh nhìn chằm chằm Quách Diệc Kỳ.

“Ha ha, đe dọa tôi sao? Tôi thật là sợ. Cậu nghĩ mình có chỗ dựa thì ngon lắm sao? Thòi Tây là cái gì chứ? Sáng nay có người thấy vết thương trên mặt hẳn, cậu không biết tôi vui sướng thế nào đâu?” Quách Diệc Kỳ phía sau đang nói cái gì, Quả Tri đều nghe không rõ, chỉ có thể thấy được khóe miệng không ngừng động đậy. Thật khiến cho người ta phiền não và đầy chán ghét! Quả Tri dùng tay ném túi đựng thuốc bỏ tới trên đầu Quách Diệc Kỳ. Cậu tiến lên hai bước, bắt lại bả vai của Quách Diệc Kỳ. Quách Diệc Kỳ bị động tác đột nhiên của Quả Tri dọa sợ.

“Con mẹ cậu, muốn làm gì?”

“Cô nghĩ tôi muốn làm gì? Nếu như chuyện này để cho mọi người trong trường biết, để cho ba mẹ cô biết, cô nghĩ cô có thể không bị gì sao? Sao? Im lặng à? Cái miệng thú của cô ngay cả tên của Thòi Tây cũng không xứng để nói. Bây giờ mau đi đi, nếu không tôi chẳng biết mình sẽ làm tiếp theo. Đi!” Quả Tri đẩy Quách Diệc Kỳ ra. Quách Diệc Kỳ cũng không nói lời gì, nếu không sẽ không có lợi cho mình. Cô vừa đi vừa quay đầu nhìn Quả Tri vẫn duy trì dáng vẻ kích động vì Thòi Tây, trong lòng nảy sinh ra một câu nghi vấn.

Quả Tri và Thòi Tây rốt cục là có quan hệ thế nào?

Quả Tri nhặt thuốc bỏ nằm tán loạn trên đất bỏ vào lại trong túi, liều mạng chạy tới nơi ở của Thòi Tây. Vừa vào cửa, đứng ở trước mặt Thòi Tây thờ hồn hèn. Cậu nhìn hai tay của mình: “Xong đời, Thòi Tây, tớ xong đời rồi.”

“Ừ.”

“Cậu trả lời cái gì vậy hả? Tớ vừa nói tớ xong đời đó.”

“Vậy thì thế nào?”

“Tớ mới vừa động tay thô lỗ đối với con gái!” Quả Tri gấp gấp đi qua đi lại ở trong phòng: “Tớ không phải là một người đàn ông tốt. Tớ hẳn là có thể nhịn được. Tớ làm sao có thể động tay với con gái chứ! Tớ thật không phải là một người đàn ông tốt. Con gái dù có làm chuyện gì đi nữa tớ cũng không nên động thủ. Dù sao cô ấy cũng là con gái, tớ là con trai, cậu nói đúng không?”

“Ồn ào chết!” Suy nghĩ của Quả Tri không thể khiến Thòi Tây sinh ra sự đồng cảm.

“Tớ làm không đúng rồi. Tớ không phải là đàn ông!” Quả Tri nào lên trên giường làm loạn.

“Được rồi, tôi biết cậu không phải là đàn ông mà.” Thòi Tây an ủi cậu.

Quả Tri ngẩng đầu lên: “Cậu nói đúng ra là đang an ủi tớ tìm đến cái chết.” Nói xong lại chôn mặt vào trong chăn. Trong chốc lát thấy Thòi Tây không có quan tâm tới mình, cậu lần nữa ngẩng đầu lên: “Lúc trước quen biết cậu, tớ là một đứa trẻ ngây thơ. Bây giờ nhìn tớ xem, tớ biến thành cái gì rồi nè.”

Bởi vì hai người luôn ở cạnh nhau, vì vậy, thời gian lâu dài, Thòi Tây hấp thu ngây thơ của Quả Tri, Quả Tri lấy chút tà ác của Thòi Tây, không nhẹ không nặng, hòa hợp chung với nhau, tạo nên chính thể.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Làm Sao Có Thể

Chương 74. Làm sao có thể

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: typhoon_1210

Cuối tuần, những đôi tình nhân trong trường gấp gấp đặt phòng khách sạn. Quả Tri bị Hoa Cốc Vũ kéo đến tiệm internet để góp thêm người chơi. Hắn lần nữa cảnh cáo Quả Tri: “Nghiêm túc một chút, nhất định phải đối xử nghiêm túc với trò chơi!”

“Biết rồi.” Cậu tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính tràn ngập sắc xanh. Cậu tạo nhân vật bằng một cái tên rất hay. Hoa Cốc Vũ thấy tên nhân vật là Thời Tây, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cậu lấy cái tên như vậy có thể chuyên tâm chơi được sao?!”

“Đừng xem nhẹ tớ. Tớ không phải là người dễ dàng dao động như vậy.” Quả Tri nói rất chắc chắn, đổi lại là vẻ mặt không mấy tin tưởng của Hoa Cốc Vũ. Bắt đầu chiến đấu, Quả Tri chậm chạp đi ở phía sau cùng.

“Cậu đứng đó làm gì?”

“Không muốn cho Thời Tây đi quá mệt mỏi.”

“Đây chẳng qua là một nhân vật trong trò chơi thôi mà!!” Hoa Cốc Vũ thật muốn đập con chuột trong tay lên người bên cạnh. Qua mấy phút sau, Quả Tri lại lên tiếng: “Hoa nhi, mau bảo vệ tớ, Thời Tây sắp bị đánh thương rồi!”

Đừng để ý tới Quả Tri, đừng để ý đến Quả Tri, ngàn vạn đừng để ý tới! Hoa Cốc Vũ nhủ thầm ở trong lòng. Mấy phút lại trôi qua.

“Cậu nghĩ bây giờ Thời Tây đang làm gì?”

“Xin đem sự chú ý đặt lên trò chơi!”

“Hết cách rồi. Thấy tên như vậy, rất khó để cho người ta không nghĩ đến.” Quả Tri nói một cách tự nhiên.

“Ông đây đã bảo cậu đừng đặt tên như vậy rồi!”

Chưa tới mấy phút.

“Hoa nhi, chức năng thay đổi quần áo ở đâu? Tớ muốn đổi quần áo cho Thời Tây.”

“Đừng ép tớ giết cậu.”

Thời Tây tới trễ, đến bây giờ mới có mặt trong tiệm internet. Hoa Cốc Vũ còn kém không có khóc: “Cậu rốt cục đã tới. Thời Tây, mau cứu tôi, để cho tôi và nhóm của tôi thoát khỏi bẽ khổ đến từ Quả Tri!” Cậu nhường vị trí lại, ở cách đó không xa mở máy khác lên. Mau phiên chết hán đi, Quả Tri.

“Thời Tây!” Quả Tri nở nụ cười rục rịch.

“Quả Tri, cậu lui ra ngoài, để cho Thời Tây đi vào.” Hoa Cốc Vũ hét.

“Vậy tớ chơi cái gì?”

“Cậu giống như phân chuột vậy, không cần chơi cái gì hết!” Hắn vô tình nói.

Thừa dịp lúc Quả Tri không chú ý, Thời Tây lên mạng copy rất nhiều đoạn văn viết sai chính tả cho Quả Tri: “Sửa lỗi chính tả lại.”

“Cậu viết vào hôm qua sao?”

“Ừ.”

Quả Tri hứng thú, bắt đầu yên lặng sửa chính tả. Hồi lâu không nghe giọng nói của Quả Tri, Hoa Cốc Vũ liền liếc một cái, tại sao Quả Tri lại không làm phiên Thời Tây? Sự ồn ào với mình khi nãy đi đâu mất rồi?! Thời Tây rốt cục đã dùng thủ đoạn gì!

“Thời Tây, đây thật sự là cậu viết sao? Nhìn thế nào cũng giống như học sinh tiểu học làm văn.” Quả Tri hỏi.

“Cậu đang chê tác phẩm của tôi sao?” Thời Tây lạnh lùng nói.

“Tớ tuyệt đối không có!” Nói xong Quả Tri lại tiếp tục chơi trò chơi. Cậu căn bản cũng không nghĩ tới, hành động của Thòi Tây có lẽ chẳng qua là muốn cậu không trở thành phân chuột không làm được gì như Hoa Cốc Vũ nói mà thôi.

Trong tiệm internet, khói thuốc trắng xóa bay giữa không trung. Tùy ý có thể thấy được tàn thuốc và tro thuốc lá, mùi của mì ăn liền và thức ăn khác, tiếng mắng chửi, tiếng click chuột và tiếng gõ bàn phím. Tất cả tổ hợp lại với nhau. Quả Tri đeo tai nghe, nghe nhạc. Khóe mắt Thòi Tây liếc cậu một cái. Hắn đưa tay nắm cổ áo của Quả Tri kéo Quả Tri lùi ra sau một chút: “Muốn mùi sao? Cách xa màn hình một chút cho tôi!”

Quả Tri mặc dù không nghe rõ Thòi Tây đang nói cái gì nhưng đại khái có thể hiểu ý tứ của hắn: “Được.” Cậu chống cằm, nhìn màn hình, cười có chút ngu ngốc. Ý nghĩ muốn cho Quả Tri biết thế giới này bản thủ và xấu xí đến mức nào của Thòi Tây có lẽ không cách nào thực hiện được. Cho dù bản thủ, xấu xí đi nữa, Quả Tri cũng không thấy được. Trong mắt của cậu sớm đã tràn ngập bóng hình của Thòi Tây.

Từ tiệm internet đi ra, ánh sáng sáng ngời khiến cho người ta không mở mắt ra được. Cảm giác này giống như từ trong cái mộ chui ra ngoài. Hoa Cốc Vũ còn ở lại tiệm internet tiếp tục chiến đấu. Quả Tri đuổi người. Ngày chủ nhật đã trôi qua hơn phân nửa, thời gian kế tiếp phải làm gì đây?

“Thòi Tây.”

“Chuyện gì?”

“Chúng ta đi leo núi đi, rèn luyện thân thể, tuổi trẻ phải vận động.” Lúc Quả Tri quay đầu, Thòi Tây đã đi rất xa, cậu vội vàng đuổi theo: “Tớ còn chưa nói hết lời.”

“Dù sao cũng là những lời nhảm nhí.”

“Tớ đột nhiên phát hiện một vấn đề.” Quả Tri sờ cảm một cái, suy tính nói: “Thòi Tây, cậu hình như là không tôn trọng tớ.”

“Bây giờ mới phát hiện sao?” Xem ra Quả Tri cũng không phải là thằng đàn hết thuốc chữa.

“Như vậy thật sao?” Quả Tri kinh ngạc nói. Cậu nhớ lại những thời điểm hai người ở bên nhau, chỉ có thể nhớ được Thòi Tây rất tốt, rất nhanh liền bỏ qua hoài nghi: “Làm sao có thể chứ!” Hắn tự động hóa khó hiểu!

“Chắc là người trái đất ai cũng đều không có đầu óc như cậu vậy.” Xem ra Quả Tri thật sự là một thằng đàn hết thuốc chữa.

Sau đó, ý tưởng đi leo núi cho dù là đã đưa ra nhưng bọn họ vẫn là trở về chỗ ở. Quả Tri nằm ở trên ghế sa lo, một hồi xem ti vi, một hồi đọc sách, không bao lâu cảm thấy bụng có chút đói. Cậu mở lấy mì ăn liền mua lần trước ra, chắc là chưa hết hạn sử dụng. Cậu đứng ở máy nấu nước nóng chờ nước sôi.

“Đừng làm cho nhà của tôi đầy mùi mì gói!” Thòi Tây lên tiếng. Quả Tri làm khó: “Tớ không thể bung ra ngoài cửa ăn, vạn nhất nếu bị hàng xóm nhìn thấy thì họ sẽ cho tớ là một người kì quái. Nếu không, chẳng lẽ cậu muốn tớ ăn trong nhà vệ sinh sao?”

“Có chí ắt làm nên.”

“Đừng khích lệ tớ trong loại chuyện kì quái như vậy!” Quả Tri nhìn chằm chằm mì gói, suy nghĩ một hồi, đem nước nóng rót vào bên trong, thận trọng đập nắp lại. Năm phút chờ đợi mì chín rất dài lại rất khó chịu. Cậu bò đến dưới chân của Thòi Tây đang ngồi đọc sách, ngồi lên mu bàn chân của hắn: “Này, Thòi Tây, trò chuyện năm phút với tớ được không?”

“Công dụng của tôi là chờ mì chín?”

Không nghĩ tớ bị phát hiện dễ dàng như vậy, Quả Tri ôm lấy hai chân của Thòi Tây, giống như một chú cún nhỏ quấn quýt chủ nhân không thôi: “Như vậy thì thời gian qua nhanh một chút đó.”

“Đi xem ti vi đi.”

“Xem ti vi sẽ nghĩ tới mì, nói chuyện phiếm với cậu thì không.”

“Cảm ơn cậu đã cho tôi biết một tin tức quan trọng, tôi so với mì gói quan trọng hơn.” Trong giọng nói của Thòi Tây mang theo châm chọc.

“Không cần cảm ơn đâu!” Thòi Tây lại cảm ơn mình, thật có lễ phép. Suy nghĩ một chút cậu cảm thấy có gì đó không đúng: “Mới vừa rồi là cậu châm chọc tớ sao?” Thấy Thòi Tây không trả lời, cậu lại suy nghĩ cái gì đó, ngay sau đó chụp lấy đầu gối của Thòi Tây: “Làm sao có thể chứ! Tớ cũng thật là, luôn suy nghĩ nhiều. Là tớ không đúng, là tớ không đúng.” Lại một lần tự động hóa khó hiểu!

Thòi Tây liếc mắt nhìn Quả Tri, lảng phất chút thời gian đi kinh ngạc sự thông minh của Quả Tri.

“Đứng lên, nặng chết.”

“Nhưng rất thoải mái.”

“Tôi không thoải mái.”

Quả Tri bữu môi đứng lên, phui phui mông một cái, ngồi ở trên giường, so sánh cảm giác với nhau: “Không có thoải mái giống như khi này.”

“Điều đó có thể nói lên rằng cái mông của cậu có vấn đề.”

Vừa định nói gì, rốt cục chú ý tới mì gói nằm cô độc dưới đất, kinh hô chạy tới: “Mì của tôi!” Cậu bung mì lên đi tới cửa sổ, hé cửa sổ ra một chút, dùng rèm cửa sổ bao quanh lấy mình, ngăn cản mùi mì gói phiêu tán đi khắp phòng. Ăn mì cũng phải gian khổ như vậy.

“Quả nhiên mì chín quá nên quá mềm rồi.”

“Vậy thì vứt đi.” Thời Tây nhìn bộ dáng tức cười của Quả Tri.

“Thật lãng phí.” Cậu thò đầu ra, phát hiện Thời Tây đang ngó chừng mình: “Cậu nhìn cái gì?”

“Tôi còn có thể nhìn cái gì?”

“Dáng vẻ ăn mì có cái gì hay đâu mà nhìn. Hay là trên mặt tớ dính gì sao?” Cậu ngoa ngoáy ở trong rèm cửa sổ.

Thời Tây lấy tay chống mặt: “Được rồi, tới đây mà ăn đi.”

“Nhưng mới vừa rồi cậu... Chẳng lẽ cậu từ đầu tới cuối đều là đang chọc ghẹo tớ sao?!”

“Là vậy.”

Quả Tri chui ra từ trong rèm cửa sổ, quan sát Thời Tây, cậu vừa ăn vừa nói, âm thanh không rõ ràng: “Làm sao có thể chứ!” Sao lại không thể? Không phải Thời Tây mới vừa thừa nhận sao?!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Khích Lệ Không Chỉ Bởi Vì Cậu

Chương 75. Khích lệ không chỉ bởi vì cậu

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: typhoon_1210

“Thời Tây, cậu chuốt bút chì đều như vậy, thật là lợi hại.”

“Thời Tây, nắp của chai nước suối cứng như vậy mà cậu chỉ cần một cái là có thể mở được. Cậu thật là đẹp trai mà!”

“Thời Tây, đi lên cầu thang nhiều như vậy cũng không thấy mệt, sao cậu lại làm được vậy?”

“Thời Tây, cậu ăn cái gì cũng sẽ không làm rơi đồ ăn xuống đất, thật khéo!”

“Thời Tây, lúc hôn cậu cũng không đỏ mặt, cậu không chế cảm xúc thật giỏi nha!”

“.....”

Một ngày đẹp trời nào đó, Quả Tri nói ra vô số lời khích lệ Thời Tây. Sau ngày đó, mới vừa kết thúc tiết thể dục, cậu ôm quả bóng rổ chạy lên cầu thang. Mặt của cậu đỏ lên vì vận động, trên trán toát ra mồ hôi ướt, phát hiện Thời Tây trước mặt. Trong tay của hắn cầm sách mới mượn từ thư viện.

“Thời Tây!” Quả Tri đuổi theo, sau đó sóng vai Thời Tây mà đi. Cậu nghiêng đầu xem bìa sách, sách Thời Tây mượn là quyển sách cậu chưa từng nghe qua cái tên: “Một năm cậu đọc bao nhiêu quyển sách thế? Tớ thì không đọc nhiều như cậu, trừ những cuốn sách có liên quan tới học tập và phương diện chụp ảnh ra thì tớ không hề có nghị lực đọc bất kì thứ gì. Cậu thật.” Lời khích lệ của cậu còn chưa nói ra khỏi miệng, Thời Tây quay đầu nhìn chằm chú vào mặt của Quả Tri. Biểu cảm nói chuyện và nội dung lời nói của Thời Tây đối lập với nhau: “Bây giờ dáng vẻ của cậu rất dễ thương, biết không?”

Quả Tri hoảng sợ quay ngược lại mấy bước. Thòi Tây sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Hắn đang nói cái gì thế? Thế giới sắp bị hủy diệt sao?

“Như vậy, thật không?” Trong lúc nhất thời Quả Tri cũng không biết phải trả lời như thế nào, có chút hoang mang lại có chút cao hứng, lại ngượng ngùng nhìn Thòi Tây. Cậu đưa bốn quả bóng rổ trong tay: “Bên ngoài trường học có một quán ăn mới mở, nghe nói không tệ, hôm nay chúng ta cũng đi thử một chút đi?”

“Ừ, cậu thật biết sắp xếp.”

Lại là một câu khích lệ! Quả Tri cẩn thận quan sát biểu cảm của Thòi Tây, không có gì dị thường. Chẳng lẽ chẳng qua đơn thuần là do tâm trạng của hắn tốt, hay là do hắn đang mỉa mai mình? Cậu yếu ớt nói: “Nếu như cậu không muốn đi thì có thể nói thẳng.”

“Làm sao có thể chứ. Những gì cậu đề cử luôn luôn không tệ.”

Người nào vậy? Người đứng bên cạnh mình rốt cục là người nào vậy?! Quả Tri nhận một câu lại một câu khích lệ, rốt cục không chịu nổi: “Vậy một lát nữa tớ chờ ở trước cổng trường.”

“Ừ.”

Quả Tri cũng không quay đầu lại mà chạy đi. Cậu cảm thấy khủng hoảng, không ngừng suy đoán nội tâm của Thòi Tây, nhưng cái gì cậu cũng không đoán ra được, cứ tiếp tục như vậy nữa sẽ không có biện pháp nghiêm túc học tập. Quả Tri xoa rối bù tóc của mình, dùng sức xoay sách. Thật vất vả mới kết thúc buổi học, Quả Tri đứng ở ngoài cổng trường chờ Thòi Tây. Cậu lo âu, đưa móng tay lên miệng cắn, lại lâm vào suy nghĩ. Khả năng cự tuyệt và đá kích của Thòi Tây bỏ nhà ra đi rồi sao?

Từ sau lưng một cánh tay đưa tới, kéo cánh tay đang đưa vào miệng của Quả Tri ra, giọng nói lạnh lùng truyền tới: “Cậu cho rằng mình là thiếu nữ sao? Còn cắn móng tay nữa.” Thòi Tây đã khôi phục lại bình thường rồi sao? Quả Tri mới vừa thở phào nhẹ nhõm, Thòi Tây lại nói tiếp: “Người ưu tú như cậu, có thói quen xấu sẽ không tốt.” Sống lưng Quả Tri lại lạnh một trận kịch liệt.

“Ha ha ha~~~~ hay là chúng ta đi thôi. Ngay ngô một hồi quán ăn đầy người bây giờ.” Nụ cười khô khốc, cứng ngắt treo ở khóe miệng.

Bên trong quán ăn trang trí không gọi là hoa lệ nhưng được cái rất sạch sẽ, gọn gàng. Hai người ngồi ở vị trí trong góc. Quả Tri vô tình hay cố ý đều bất gặp được ánh mắt Thòi Tây nhìn mình. Thòi Tây gấp đồ ăn bỏ vào trong bát của Quả Tri: “Sao lại không ăn?”

“Không tại sao hết, chỉ là muốn chờ cậu ăn trước thôi.” Cậu tùy tiện viện một lí do.

“Vậy sao? Thật là lễ phép.” Thòi Tây bình tĩnh nói.

Thức ăn trở nên khó có thể nuốt trôi, Quả Tri không nhịn được: “Mấy hôm nay cậu viết tiểu thuyết về một nhân vật có nhân cách kì lạ hay sao?”

“Tại sao lại hỏi như vậy?”

Còn hỏi tại sao? Cậu như vậy không phải là rất rõ ràng rồi sao?!

“Chẳng lẽ cậu muốn đá tớ, cho nên để cho tớ trải nghiệm sự dịu dàng cuối cùng trước lúc chia tay?”

“Sao có thể chứ!”

“Vậy cậu tại sao...”

“Cậu thông minh như vậy chẳng lẽ không biết tại sao?” Thòi Tây cười, đây là loại nụ cười gì mà khiến cho người ta kinh hãi thế! Quả Tri ngay cả tóc gáy cũng dựng đứng lên cả rồi. Cậu không thể nào tiếp tục nói chuyện, bất kể nói cái gì cũng nhận lấy khích lệ của Thòi Tây, rõ ràng nên cảm thấy vui vẻ nhưng hết lần này tới lần khác đều có cảm giác sờn tóc gáy là sao?

“Dáng vẻ trầm mặc của cậu khiến cho cậu trở nên rất đáng sợ.”

Lại nữa! Là ác mộng sao?! Quả Tri nhai cơm, đứng ngồi không yên, hai chân không ngừng qua lại ở dưới bàn: “Thòi Tây, tớ, tớ đã làm chuyện gì xấu sao?”

“Không có, cậu rất tốt.”

“Thật sao? Cảm ơn cậu.” Hai giây sau, Quả Tri đặt hai tay lên trên bàn: “Tớ không ổn, bây giờ tớ một chút cũng không ổn! Cậu có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi. Tớ trở nên mập, tớ bị suy nhược thần kinh, tớ không có đại não, tớ nên cầm miệng, đúng không? Đây mới chính là những lời cậu muốn nói, đúng không?” Hoàn toàn mất khống chế, nếu như không có nghe nhầm, những lời mình vừa mới nói là đang tự đánh vào bản thân. Thòi Tây phảng phất không nghe gì, mặc cho Quả Tri ngồi ở đối diện kêu la, không nhúc nhích mà tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ăn cơm nước xong, bọn họ đi vào trong hẻm nhỏ. Đoạn thời gian trước Quả Tri vô tình phát hiện một con đường tắt đi đến chỗ Thòi Tây ở. Con đường nhỏ hẹp, bẩn thỉu không chịu nổi, xung quanh là những vật phẩm bỏ đi chất thành đống, tờ báo bị gió thổi bay lán lộn. Giống như con đường bị con người lãng quên, sẽ có rất ít người đi con đường này. Quả Tri không muốn đi một mình trên con đường này, phong cảnh như thế sẽ khiến cho người

ta có chút cảm thấy cô độc.

Cậu nhìn chằm chằm mũi giày: “Này, Thời Tây.”

“Sao?”

“Cậu có thể đừng khen tớ nữa không? Không phải là rất kì quái sao? Luôn cảm thấy không được tự nhiên và không được tự nhiên.”

Thời Tây hồi lâu không nói gì, xoay người, nắm ngón tay nắm lấy mặt của Quả Tri, giọng nói âm trầm cắn răng nói: “Thì ra là người như cậu cũng biết cảm nhận của tôi.”

“Sao? Sao?!” Quả Tri mở to hai mắt.

“Không cho cậu chút dạy dỗ quả nhiên không được.”

“Cậu làm sao có thể đem những lời khích lệ của tớ ra so sánh với cậu. Tớ là nói ra từ thật lòng, còn cậu thì không! Khó trách tớ luôn cảm thấy khích lệ của cậu giống như là đang đá kích tớ.”

“Đừng có tìm lí do này kia.” Thời Tây nói.

Miệng của Quả Tri đã bị bóp méo nhưng cậu vẫn không từ bỏ phản bác: “Nếu như tớ không có thói quen khích lệ cậu, nếu như một ngày nào đó tớ không khen cậu, cậu cũng chắc sẽ cảm thấy không quen đâu.”

“Tôi sẽ rất quen.”

“Đến lúc đó đừng nói là tớ vô tình. Hơn nữa, khích lệ không chỉ bởi vì cậu mà cũng là bởi vì tớ. Nếu như không khen cậu, miệng tớ sẽ rất ngứa.” Là lí do kì quái gì đây? Mặt của cậu lộ ra bộ dáng nghiêm túc, lại có chút buồn cười. Thời Tây buông miệng của Quả Tri ra, nhò nhẹ cười, kéo Quả Tri lại gần, nâng mặt của cậu lên, nhẹ nhàng đưa môi chạm vào môi của Quả Tri: “Bây giờ thì sao?”

“Hiện, bây giờ, ngứa hơn.”

Thời Tây lần nữa hôn môi của Quả Tri, khẽ cắn môi của cậu: “Sẽ hôn đến khi nào cậu kêu đau mới thôi.” Quả Tri đưa tay bắt lại hông của Thời Tây, dán thật chặt vào ngực của hắn. Cậu không dám nhìn vào mắt của Thời Tây, đành phải nhìn chằm chằm vào cổ áo của hắn: “Cho dù có đau tớ cũng sẽ không kêu lên.”

“Vậy tôi cũng không khách khí.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Âm Mưa Của Thiếu Nữ (1)

Chương 76. Âm mưa của thiếu nữ (1)

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: typhoon_1210

Trong thơ ca, những câu từ miêu tả mùa thu đều rất lãng mạn. Những câu nói nói tình cảm đó cũng chỉ thích hợp với những người đa sầu đa cảm. Đối với Quả Tri mà nói, sự thay đổi mùa mà nói chẳng qua chỉ là số lớp áo mặc trên người khác nhau mà thôi. Cậu ngồi sau bụi cỏ ở phía sau sân thể dục, dựa lưng vào tường, tay đưa bốn lá khô, nhìn ngón tay thon dài sạch sẽ của Thời Tây nhanh nhẹn gõ bàn phím.

Trong trường học có quá nhiều lời đồn, liên quan tới Thời Tây, liên quan tới Quả Tri. Tới nay đã là một thời gian dài mà chưa từng thấy qua Thời Tây có tới lui cùng với nữ sinh nhiều hơn một lần chứ nói chi là bạn gái, ngược lại Thời Tây lại thường ở cùng Quả Tri, cộng thêm Quách Diệc Kỳ thêm dầu thêm mỡ, người khác đối với quan hệ của hai người phỏng đoán càng lúc càng nhiều. Vô luận là Quả Tri đi đến chỗ nào cũng có thể nghe được âm thanh nghị luận của người khác, tầm mắt của bọn họ không ngừng, không ngừng đâm về phía Quả Tri.

“Không thể nào, là người đó sao? Không phải là con trai sao?”

“Đại khái là mặt dày mày dạn quần lầy Thời Tây đấy. Thật là không biết nhìn lại mình.”

“Trong người hần có bị bệnh không?”

Quá nhiều, quá nhiều lời không muốn nghe truyền tới, hết lần này tới lần khác chui vào tai. Chuyện không muốn xảy ra vẫn phải xảy ra, sự kiên cường của Quả Tri run rẩy giữa những lời đồn đại không hay. Cậu cố gắng xua những câu nói đó ra khỏi đầu nhưng nó vẫn cứ bám lấy không rời. Thật là muốn bắt cháp che tai lại mà chạy đi, thật là muốn bắt cháp mà rống to lên. Đừng nói, đừng nói nữa, dù chỉ là một giây. Có thể đừng nói nữa hay không? Thời Tây có biết chưa? Không muốn để cho hần biết, muốn cho thế giới của hần thật yên tĩnh. Vì vậy Quả Tri ở trước mặt Thời Tây làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Tiếng chuông hết giờ nghỉ trưa reo lên, Quả Tri đứng lên, phui phui quần. Hai người đi tới dãy phòng học. Trước mặt, có một cô gái, ôm tay đứng ở trong bóng mát. Tóc của cô tùy ý xõa trên đôi vai, quần áo đơn giản. Lúc phát hiện Thời Tây và Quả Tri, cô giơ tay lên: “Này.” Rất lâu không gặp, khuôn mặt thuần túy này, cô ấy tựa hồ như gầy đi một ít.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Đan Kết, Quả Tri đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là vui mừng. Cậu chạy tới Đan Kết: “Thiếu nữ! Thiếu nữ! Sao cô lại tới đây?” Đối với phản ứng của Quả Tri như thế thật khiến cho người ta có chút bất mãn.

“Không hoan nghênh?”

“Cô nhìn đáng vẻ của tôi giống như là không hoan nghênh lắm sao?” Đan Kết là dì của Thời Tây, là người đầu tiên chấp nhận chuyện của cậu và Thời Tây, là người dạy cho cậu câu thần chú khiến cho Thời Tây cười, Quả Tri đối với cô mà nói không phải là thích một cách bình thường.

“Như vậy mới được chứ, so với cái người mặt lạnh khi thấy tôi còn tốt hơn nhiều. Tới đây nào, ôm một cái.” Đan Kết hữu ý lại vô ý liếc về phía Thời Tây, lộ ra nụ cười tà ác. Yêu cầu của Đan Kết khiến cho Quả Tri có chút quần bách. Cho dù thế nào đi nữa cô ấy vẫn là phụ nữ, Quả Tri đời này chưa từng tiếp xúc thân mật với phụ nữ lần nào.

“Thế nào, không nể mặt tôi?” Thái độ nói chuyện giống như một tên côn đồ xã hội đen. Quả Tri nhìn thấy Đan Kết nhiệt tình và tràn đầy mong đợi. Cậu đành phải đưa tay ra, còn chưa có đưa đến gần Đan Kết đã bị Thời Tây kéo trở lại bên cạnh: “Cậu thật sự dám ôm sao?”

“Chẳng qua là chào hỏi.” Quả Tri nói.

“Nhỏ nước bọt vào cô ta mới chính là chào hỏi.”

“Này, này, thái độ gì vậy? Quên chuyện khi cậu còn nhỏ nhìn lên tôi tắm qua khe cửa, còn trộm áo lót của tôi rồi sao?” Đan Kết mặt không đỏ, tim không đập mạnh nói. Quả Tri quay đầu, dùng loại ánh mắt kì quái nhìn Thời Tây: “Thì ra là, cậu, cậu đã từng làm chuyện như vậy.”

“Tôi còn phải nói bao nhiêu lần đây? Đừng tùy tiện tin lời của người khác, đặc biệt là cô ta.”

“Cậu nói là tôi nói láo sao? Ngày thứ hai của kỳ nghỉ hè năm đó, là cái áo lót màu hồng đó, cậu không nhớ rõ sao? Cậu thật ra cũng giống như mấy gã đàn ông khác, tôi hiểu, cũng không quan tâm lắm. Nhưng mà cậu lấy cái áo lót đó, là cái áo lót tôi thích.” Đan Kết biểu cảm tự nhiên nói. Cô luôn có năng lực biến những lời nói dối trở nên giống sự thật.

Quả Tri khiếp sợ chuyển qua bên cạnh Đan Kết, phảng phất hai người đứng ở cùng một trận tuyến: “Thời Tây, chuyện đó, như vậy không tốt, cậu vẫn phải nên đem áo lót trả lại cho thiếu nữ đi.”

Thời Tây cắn răng: “Cậu đang muốn bị đánh sao?”

Sau khi thật giả lẫn lộn một hồi, Đan Kết cố ý muốn đi tới trong lớp của Thời Tây chơi, nói là muốn trải nghiệm cảm giác đi học một lần nữa.

“Thiếu nữ, sao cô trông gầy đi rồi?” Đi ở phía sau, Quả Tri nhìn thân thể mảnh khảnh của Đan Kết.

“Sau khi sinh xong không phải là sẽ mập lại sao?” Đan Kết nói vân đạm phong khinh. Cô quay đầu, cười tà mị với Quả Tri: “Có rất nhiều cô gái phải hâm mộ tôi.” Cô thấy được lo lắng trong mắt của Quả Tri, ngay sau đó bổ sung thêm: “Này, không phải là cậu lại tin đó chứ?”

“Lại là gạt tôi sao?! Không nên dùng chuyện này đi gạt người khác!” Quả Tri tức giận nói.

“Đương nhiên là lừa gạt cậu.” Đan Kết kéo dài nụ cười. Thời Tây liếc nhìn về mặt của Đan Kết một cái, lúc nào cũng nói nhiều như vậy.

Đan Kết là người con gái đầu tiên Thời Tây dẫn tới phòng học, theo tự nhiên sẽ nhận được vô số ánh mắt chú ý. Cô ngang nhiên ngồi ở trên bàn, hưởng thụ những ánh mắt địch ý của các nữ sinh thối tới, như gió mùa xuân vậy. Tuổi trẻ thật tốt nha. Cô đưa tay ôm lấy Thời Tây, hướng về phía mọi người tuyên bố: “Đây chính là người đàn ông của tôi, đừng có mà đụng tới. Ta là đại tiểu thư của một gia đình có tiếng, xã hội đen hay thế giới thượng lưu đều quen biết. Nếu như ai muốn cướp người yêu của tôi, tôi sẽ khiến người đó sống không bằng chết. Trong lúc tôi không có ở đây, em họ của tôi là Quả Tri sẽ giúp tôi giám sát.”

Thời Tây không có đẩy Đan Kết ra, mà một bên Quả Tri kinh ngạc không biết chuyện gì đang xảy ra trước mặt mình. Thì ra thiếu nữ là đại tiểu thư của một gia đình có tiếng! Quả Tri lại bỏ qua trọng điểm rồi!

Hoa Cốc Vũ đi ngang qua thấy cảnh này kinh ngạc nói không ra lời, không nghĩ tới Quả Tri còn coi mở hơn so với mình, có thể chơi đùa với người lớp khác?! Hoa Cốc Vũ cũng bỏ qua trọng điểm rồi! Hoa Cốc Vũ đi tới tham gia náo nhiệt, dùng nụ cười mà hấn tự nhận là mê người nhất nhìn chăm chăm Đan Kết nằm ở trên người Thòi Tây: “Hi~ tôi tên là Hoa Cốc Vũ, vị tiểu thư này là...”

Đan Kết buông Thòi Tây ra, lạnh lùng liếc mắt nhìn Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ thật không thể tin được vào mắt của mình. Có cô gái nào thấy mặt của mình mà lại không nhúc nhích đầu chứ! Không thể nào. cô ta nhất định là tê liệt mặt rồi, chứ thật là trong lòng là đang say mê mình.

“Nếu như cô muốn theo đuổi tôi, tôi có thể cân nhắc, đi theo Thòi Tây không có tiền đồ đâu.” Hoa Cốc Vũ không buông tha nói. Quả Tri không có phản ứng gì với cô gái này, xem ra quan hệ giữa cô ta với Thòi Tây cũng không là người yêu gì kia, nhất định phải đoạt đi, chứng minh mình đẹp trai hơn Thòi Tây!

Nghe được Hoa Cốc Vũ nói như vậy, Quả Tri ở bên cạnh hào tâm nhỏ giọng nhắc nhở: “Thiếu nữ là di của Thòi Tây.”

(Nguyên văn: “Thiếu nữ là thời tây đích tiểu di.” Đan Kết là “tiểu di” của Thòi Tây.)

Vậy thì càng phải đoạt! Muốn cho Thòi Tây tâm không cam lòng không nguyện gọi mình là dượng! A ha ha ~ Cảm giác đó chắc chắn là rất tuyệt vời.

“Mỹ nữ, tôi thấy cô nhất định là đang tìm đập loạn xạ vì tôi phải không?” Hoa Cốc Vũ tựa vào ghế bày ra tư thế đắc ý.

“Tôi có người yêu rồi.” Đan Kết trực tiếp nói.

“Vậy mau từ bỏ hấn đi. Không có ai đẹp trai hơn tôi đâu.”

“Đẹp trai hơn cậu nhiều. Mỗi lần thấy hấn, tôi đều nảy sinh dục vọng cháy bỏng.” Đan Kết sờ cảm, tưởng tượng tới hình ảnh của Vi Cũng - người đàn ông của cô. Một cô gái lại dám nói những lời này ở trước mặt con trai!

“Không thể nào! Cô đang lừa gạt mình thôi!” Hoa Cốc Vũ hết sức phủ nhận. Xem ra, hấn mới đang là tự lừa gạt mình!

Đan Kết nhẹ nhàng nhảy xuống bàn, không nhìn tới Hoa Cốc Vũ: “Mau chuẩn bị học đi, tôi tự mình đi dạo một chút.” Cô đi ra khỏi phòng học. Hoa Cốc Vũ không chịu buông tha, đuổi theo: “Cô nhất định là chưa có nhìn kĩ. Nhìn kĩ đi, cô nên kiểm tra mắt của mình lại.”

Cô đi tới trước mặt Hoa Cốc Vũ: “Nghe chưa? Câu nói này.” Cô cúi đầu nhìn lồng ngực của mình: “Tim của tôi đập được là nhờ Vi Cũng.” Cô ngẩng đầu lên, nụ cười nhàn nhạt tràn ra ở khóe miệng. Tình cảm của cô cũng từ ở trên mặt mà tán ra ngoài. Hoa Cốc Vũ cũng đứng tại chỗ.

“Thòi Tây, tớ cũng trở về phòng học đây. Chờ tôi, thiếu nữ.” Quả Tri đuổi theo Đan Kết, sau đó đi cùng cô.

Sau khi cô rời đi, trong lớp nghị luận âm ỉ. Thì ra là Thòi Tây có bạn gái, thì ra là Thòi Tây là em họ của bạn gái hấn. Như vậy mọi người đều bị thuyết phục, tất cả lời đồn đều bẻ tan tành.

Đang đi tới cầu thang, Quả Tri từng bước từng bước đi xuống bậc thang: “Thiếu nữ thích người tên Vi Cũng sao? Thật tốt, có thể ở trước mặt người khác bật thốt lên tên của người mình thích cũng như thể hiện tình cảm của mình. Làm như vậy sẽ có cảm giác như thế nào đây? Nhất định là rất ấm áp rồi.”

Đan Kết chậm chạp không nói chuyện, sau đó đưa tay nắm lấy mặt của Quả Tri: “Không sao, đã không có chuyện gì nữa rồi. Quả Tri, bây giờ cậu có thể yên tĩnh ở bên cạnh Thòi Tây. Là cảm giác gì, đừng hỏi tôi, chính cậu cũng biết không phải sao? Bây giờ cậu không phải là đang bật thốt lên tình cảm của mình dành cho Thòi Tây đó sao?”

“Thiếu nữ, cô...” Cặp mắt Quả Tri đang lóe lên.

Có rõ ràng như vậy sao? Minh lo lắng, cũng không phải là vì cảm thấy tình cảm này khó có thể nói ra, cũng không phải là không dám thừa nhận, chẳng qua là không muốn thế giới của hai người từ nay trở nên huyền ảo.

Không cần thiết phải nói cho những người không hiểu thế nào là tình yêu kia.

Bất kể bạn có nói cái gì, nói ít hay nhiều, cho dù bạn thật sự thành khẩn, cũng sẽ không nhận lại phản ứng tích cực.

Bởi vì bọn họ không hiểu.

Thay vì tức giận đối với bọn họ, rồi cảm thấy thống khổ, chi bằng tốn thêm chút thời gian để yêu thương người mình yêu.

Bởi vì bọn họ không hiểu.

Nhưng cậu hiểu.

Chương 77: Âm Mưu Của Thiếu Nữ (2)

Chương 77. Âm mưu của thiếu nữ (2)

Tác giả: Angel Ina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: <http://facebook.com/tg.liu phong>

Instagram: typhoon_1210

Hoa Cốc Vũ đứng trong hành lang nắm chặt cổ áo của mình. Rõ ràng là một cô gái lớn tuổi hơn mình, tính tình cũng không dịu dàng, ăn mặc càng không dễ nhìn. Người như vậy thật là không phù hợp với mắt thẩm mỹ của mình! Nhưng tại sao mới vừa rồi, khi thấy cô ấy cười, khuôn mặt của cô ấy lại làm cho mình có cảm giác động tâm. Hoa Cốc Vũ vọt tới phòng học của Thòi Tây khoa trương vỗ vỗ trán của mình: “Nguy rồi, Thòi Tây, tớ yêu rồi.”

“Là thất tình.” Thòi Tây lãnh đạm đã kích hấn.

“Còn quá sớm để nói như vậy. Vẻ đẹp của tớ không lẽ không thu phục được một cô gái sao? Tớ nói cho cậu biết, hoàn toàn không thể! Chờ gọi tớ là đượng đi!”

“Đi về phòng học của cậu đi.”

“Cậu sợ chưa? A ha ha~~ “ Hoa Cốc Vũ phát ra một tiếng cười lớn, đắc ý rồi đi.

Ở dãy phòng học bên này, Đan Kết và Quả Tri tách ra. Đan Kết đưa mắt nhìn Quả Tri chạy vào trong phòng học. Cô cũng không đi vội vã, mà là ôm tay chờ tiếng chuông reo hết tiết vang lên. Một người thầy giáo đi ngang qua cô. Cô tiến lên gọi thầy giáo đó lại, biểu cảm nhún nhường và ôn thuận: “Xin hỏi ngài là thầy của Quách Diệc Kỳ sao? Tôi là chị gái của nó. Bởi vì (ho khan một cái) tôi (ho khan một cái) sức khỏe không được tốt cho lắm. Mỗi lần tôi tìm em ấy đều bị nó chê trách thân thể yếu này sẽ làm nó mất thể diện. Nó không muốn thừa nhận tôi là chị gái của nó. (ho khan một cái) Cho nên ngài có thể gọi nó ra đây một chút không? Tôi đứng ở cầu thang này chờ nó. (ho khan một cái, ho khan thêm một cái~~)” Hình như người thầy giáo nghe thấy tiếng ho khan cũng đau lòng. Đan Kết mặt mũi suy yếu, giống như Lâm Đại Ngọc nhảy ra từ trong phim Hồng lâu mộng. Kỹ năng diễn xuất của cô ngay cả Vi Cũng cũng bị lừa gạt, huống hồ chỉ là vị giáo viên bình thường như thế này.

“Được, chờ một chút, tôi lập tức đi gọi giúp cô.”

“Giáo sư, ngài thật tốt, tôi không biết phải cảm tạ ngài thế nào.”

“Không cần không cần, chuyện nhỏ.”

Vị giáo viên vừa đi vào phòng học, trong phòng liền yên lặng. Ông lấy giọng nói: “Quách Diệc Kỳ, chị của em đang đứng ở cầu thang chờ em, mau đi gặp đi.”

“Cái gì vậy thầy, em căn bản không có chị gái. Thầy có phải nhầm rồi không?” Vừa nghe Quách Diệc Kỳ trả lời như vậy, thầy có chút tức giận: “Bảo em ra ngoài thì cứ ra ngoài đi! Tôi còn phải dạy!” Quách Diệc Kỳ bĩu môi, mắt hướng đi ra ngoài. Vừa đi tới gặp phải một cái gái không quen biết đứng chờ ở cầu thang.

“Cô là ai thế?”

“Bạn gái của Thòi Tây.”

Câu này làm cho Quách Diệc Kỳ sợ hết hồn. Cô đề cao âm lượng: “Tôi không tin. Thòi Tây không phải là đang có mối quan hệ yêu đương ghê tởm với Quả Tri sao? Chuyện vừa mới truyền ra ngoài từ trường học, lại đúng lúc có một cô gái đứng ở đây nói là bạn gái Thòi Tây, có quá trùng hợp không?” Đan Kết ngoẹo đầu, bộ dáng ngây thơ: “Tại sao không tin? Tôi có thể cho cô xem chứng cứ.” Cô đi tới nhà vệ sinh, Quách Diệc Kỳ cũng hồ nghi đi theo phía sau, thấy bộ dáng gay go của Đan Kết có thể dễ bị bắt nạt, cho nên Quách Diệc Kỳ cũng không suy nghĩ gì nhiều lắm.

Đan Kết đẩy Quách Diệc Kỳ vào trong nhà vệ sinh, sau đó đóng cửa lại, khoanh tay trước ngực: “Có một chuyện cô đã nói đúng. Quả Tri và Thòi Tây đang hẹn hò với nhau.” Không nghĩ tới Đan Kết lại thừa nhận, Quách Diệc Kỳ tỏ ra khuôn mặt cực kì chán ghét: “Quả nhiên tôi đoán không sai. Thật ghê tởm, nghĩ tới thật ghê tởm, tôi sẽ công bố chuyện này với toàn trường.”

“Được lắm.” Đan Kết không sao cả nhún nhún vai. Thái độ không giải thích được của Đan Kết làm cho Quách Diệc Kỳ phân không rõ cô gái chưa từng gặp qua đang đứng trước mặt mình tới đây để uy hiếp hay là giúp mình. Quách Diệc Kỳ cũng không nghĩ nhiều thêm nữa, vội vã muốn đi ra ngoài nói cho

mấy chị em của mình trong trường biết. Đan Kết dùng một tay ngăn cản Quách Diệc Kỳ lại, cô cười, lộ ra răng nanh: “Đừng nóng vội chứ. Chuyện của chúng ta còn chưa giải quyết xong.”

“Muốn uy hiếp tôi? Cũng không biết nhìn lại mình chút nào. Cô bao nhiêu tuổi?! Tôi không biết cô là một cô nhóc Thời Tây gọi đến từ đâu, nhưng mà tôi khuyên cô mau rút khỏi đây, đừng xen vào chuyện này.”

Đan Kết xoa ngón tay: “Mặc dù Thời Tây cho phép tôi đánh bừa cô một trận là được, nhưng tôi dù sao đi nữa cũng là một thực nữ, sao có thể dùng phương thức thô lỗ như vậy. Hơn nữa tôi cũng đã nói cho cô biết quan hệ của bọn họ, chuyện này cũng trở nên phức tạp hơn rồi.”

“Cô muốn làm gì? Con mẹ nó, cô có biết tôi là ai không?”

“Con gái của ba cô, thành viên của gia đình cô.” Đan Kết thừa dịp Quách Diệc Kỳ không có để ý dùng sức xé áo của cô ta ra. Chiếc áo ngực cũng bị cởi ra. Đan Kết bóp ngực của Quách Diệc Kỳ một cái: “Phát triển cũng không tệ.” Quách Diệc Kỳ hoảng hốt ôm che ngực của mình lại, còn chưa kịp nói cái gì, hành động tiếp theo của Đan Kết càng khiến cô bị hù dọa hơn. Đan Kết lại tự cởi áo của mình ra!

“Cô, con mẹ nó, cô cũng là một tên biến thái sao? Không được tới gần tôi.” Lời của Quách Diệc Kỳ đối với Đan Kết mà nói không đau không nhột. Đan Kết sáng khoái gật đầu một cái: “Tôi đúng là biến thái.” Nói xong không để ý tới Quách Diệc Kỳ đang giãy giụa, rất nhanh liền cởi tất cả áo còn vương lại ở nửa người trên của Quách Diệc Kỳ ra. Đan Kết lấy điện thoại di động ra, nâng cằm của Quách Diệc Kỳ lên, đầu gối để ở giữa hai chân của cô ta: “Đừng động đậy, chỉ đây sẽ không thể khống chế sức lực của mình, lỡ làm hư chỗ đó của cô cũng sẽ không hay lắm. Chúng ta cùng chụp hình nhé!” Quách Diệc Kỳ chưa kịp trả lời, Đan Kết lại hôn lên người của cô. Quách Diệc Kỳ không thể tin tưởng to mắt, miệng bởi vì bị Đan Kết hôn nên chỉ có thể phát ra âm thanh kì quái. Kết thúc chụp hình và quay phim, Đan Kết lui về phía sau một bước, vỗ vỗ mặt của Quách Diệc Kỳ: “Thế nào, có muốn trở thành tâm điểm của mọi người không?”

Đan Kết mở cửa phòng vệ sinh ra, đang lúc đi ra, liếc nhìn hình trong điện thoại, an ủi Quách Diệc Kỳ: “Không cần lo lắng, camera này chụp sắc nét lắm, cô rất ăn ảnh.”

“Cô rốt cục muốn sao đây?! Lập tức xóa mấy tấm hình đó!”

“Tôi là kẻ ngu sao?” Đan Kết lắc lư điện thoại di động: “Nếu như cô không thích như vậy, tôi cũng không muốn làm chuyện này, cho nên tôi xin cô giúp một chuyện.” Cô chân thành nói: “Sau này bất kể bọn họ bị đồn chuyện gì, thì phiền cô giúp họ thoát khỏi những tin đồn đó. Nếu như cô không làm vậy, tôi cũng không biết sẽ xử lý mấy tấm hình này như thế nào. In thành nhiều tấm lớn như poster dán khắp trường hay là đăng lên trang web của trường nhỉ?”

“Trong hình chắc cũng có cô mà!”

“Cho nên tôi mới dùng camera sắc nét để chụp, còn có tính năng tự động làm đẹp.” Đan Kết không quan tâm mặc áo của mình vào rồi rời đi. Quách Diệc Kỳ sắc mặt khó coi, vẫn khiếp sợ như cũ.

Làm xong chuyện, Đan Kết lại trở về bên cạnh Thời Tây, thân mật tựa vào vai của hắn. Nếu như không nghe nội dung cuộc nói chuyện, nhìn từ đằng xa thật giống như một cặp tình nhân ngọt ngào.

“Mau rời khỏi chỗ này.”

“Sao lại nói như vậy chứ. Mọi người đều biết tôi là bạn gái của cậu. Ít nhất cũng phải trao một nụ hôn với tôi, sau đó ôm tôi xinh như một nàng công chúa ra khỏi phòng học mới được chứ.” Đan Kết mở điện thoại lên đưa hình cho Thời Tây xem: “Thấy hai người con gái trông bộ dạng này có phải là rất kích thích hay không?”

“Cô thật đúng là làm chuyện ngu xuẩn.”

Đan Kết sờ cằm: “Thật ra chụp hình khóa thân cũng có gì xấu đâu. Nghe giọng nói của cô ta, đột nhiên tôi lại háng hái muốn làm như vậy. Có muốn tôi gửi cho cậu một tấm hay không? Thừa dịp Quả Tri không có ở đây, cô đơn và trống vắng như vậy, có thể lấy ra từ từ thương thức.”

“Tôi không có hứng với mấy chuyện hèn thấp như vậy.”

Đan Kết dùng hai tay siết chặt ngực của mình: “Thật ra thì cũng không nhỏ quá phải không?”

Hay là cậu thử một chút đi.”

“Tôi có thể giúp cô hoàn toàn san bằng nó.”

Hoa Cốc Vũ mới đi ngang qua ở ngoài hành lang thấy được cảnh này, xông tới kéo Đan Kết ra xa, không thể tin tưởng nhìn chằm chằm Thời Tây: “Cầm thú, loại chuyện loạn luân xấu xa như vậy cậu cũng làm được.”

“Đừng vậy.” Đan Kết đổi thành bộ dáng đáng thương, nét mặt của cô có thể tùy thời thiên biến vạn hóa: “Chính cậu ta rõ ràng cũng thích ngực, lại còn chê ngực của tôi nhỏ. Vốn tôi đã rất tự ti, kết quả, ngay cả bộ ngực này cũng bị Quả Tri đánh bại. Tôi thật không muốn sống nữa.” Lời của cô khiến cho Hoa Cốc Vũ theo bản năng nhìn về phía ngực của Đan Kết, ngay sau đó đỏ mặt.

Thời Tây nhìn bộ dáng buồn cười của Hoa Cốc Vũ, châm chọc: “Cậu còn giả bộ làm ra vẻ thanh niên nghiêm túc? Vậy mấy cái “áo mưa an toàn” để ở

đầu giường giải thích như thế nào đây?”

“Đừng nói thế! Đừng nói thế! Đan Kết, cô đừng hiểu lầm. Máy cái đó đều là của ba mẹ.” Cho dù là có nóng lòng đi nữa thì cũng phải tìm một lý do tốt hơn chứ!

“Thì ra là như vậy.” Đan Kết vỗ vỗ bả vai của Hoa Cốc Vũ: “Đa không tệ.”

“Cám ơn, đều là công lao của bọn họ.” Nghe được Đan Kết khen mình, Hoa Cốc Vũ khiêm tốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Âm Mưu Của Thời Tây (3)

Chương 78. Âm mưu của thiếu nữ (3)

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: typhoon_1210

Sau khi đi dạo một vòng quanh trường học, Đan Kết mệt mỏi đi đến siêu thị mua mấy lon bia và trở về nơi ở. Cô bật nhạc lên, ngồi ở trên ghế sa lon uống rượu. Khi Thời Tây trở về Đan Kết đã ngủ ở trên ghế sa lon, lon bia và mấy món ăn nằm đầy dưới đất. Hắn tắt nhạc, tiến lên khom lưng nhặt lon bia lên.

“Chị của tôi đã từng tới tìm tôi.” Đan Kết đột nhiên mở miệng. Chị của cô chính là mẹ của Thời Tây. Thời Tây ném lon bia vào trong thùng rác. Đan Kết nói tiếp: “Theo tính cách của chị ấy, nếu như phát hiện chuyện của cậu và Quả Tri thì chị ấy sẽ xử lý như thế nào đây? Tôi thật là hiếu kỳ.”

“Cô quản quá nhiều rồi.”

“Cũng đúng. Dù sao đây cũng là chuyện tình cảm của cậu. Nhưng mà chắc cậu cũng biết rằng chị ấy sẽ không đồng ý.”

“Cô muốn nói gì?”

“Ông trời thật đúng là thích châm chọc. Quan hệ của các cậu vốn đã kém lắm rồi, lại bởi vì chuyện này mà trở nên không cách nào挽回 được. Thời Tây à, lúc sinh cậu bọn họ vẫn còn trẻ lắm, cũng không thể trách bọn họ được.”

“Trách cứ? Tôi đã sớm không có những thứ tình cảm dư thừa kia.” Thời Tây lạnh như băng nói.

“Tôi biết cậu không quan tâm bọn họ có biết chuyện của cậu và Quả Tri hay không, nhưng, nếu như Quả Tri quan tâm tới, vậy thì cậu sẽ làm như thế nào?”

“Chuyện này cô cũng đừng nhiều chuyện nói với cậu ta.”

Đan Kết ngáp: “Yên tâm, tôi lười quản chuyện của các cậu lắm. Cậu sợ Quả Tri nặng lòng sao? Tôi nói này, sau này bất kể như thế nào, cứ việc lựa chọn thứ mà cậu muốn đi. Chuyện này đương nhiên cũng vì bản thân tôi một chút, tôi muốn thấy được tình yêu của các cậu nếu có thể đi đến cuối cùng sẽ có dạng như thế nào. Còn chuyện nói dối tông đường thì cứ giao cho tôi đi, tôi sẽ cố gắng sinh thật nhiều. Lúc nào các cậu muốn con thì nói cho tôi biết là được.” Đan Kết lại khôi phục bộ dáng khuôn mặt tươi cười hi ha.

“Tốt hơn là quản chuyện của chính mình đi.”

“Tôi còn có thể có chuyện gì chứ.” Đan Kết ở trên ghế sa lon trở mình, đưa lưng về phía Thời Tây. Thời Tây nhìn thân thể gầy yếu của cô, có thể thấy bi thương và thống khổ của cô: “Về đi.”

“Thật không lễ phép. Đang đuổi tôi đi sao?”

“Trở về cùng người bên kia chắc có thể hóa giải nỗi tịch mịch của cô.”

Thân thể của cô cứng ngắc một cái, bà vai run run: “Thời Tây, tình yêu có lúc sao lại khiến cho người ta thống khổ như vậy chứ. Muốn ở bên cạnh hân nhưng lại không thể nào. Ở nơi sâu nhất trong lòng của tôi có một thứ rất tốt đẹp, có muốn thấy nó rơi ra ngoài không?”

“Cô cũng không phải là một người thích khóc, đi à.”

“Đúng vậy.” Đan Kết ngồi dậy: “Có bao nhiêu ngọt ngào sẽ có bấy nhiêu đau thương, như vậy mới có thể thăng bằng tình cảm.”

Cửa mở ra, không khí trước mặt Quả Tri có chút quý dị. Cậu thấy khóe mắt của Đan Kết có chút ẩm ướt: “Thiếu nữ, sao vậy?”

Đan Kết làm ra bộ dạng đáng thương nhìn Quả Tri: “Thời Tây không chịu trả tôi cái áo lót.”

Quả Tri bức tức giậm chân: “Thời Tây! Cậu không thể đem áo lót trả lại cho thiếu nữ sao? Cô ấy đang khóc kìa.”

“Hai người đừng có thử giới hạn chịu đựng của tôi!”

“Tôi cũng nên đi rồi.” Đan Kết đứng lên.

“Hả? Không phải là mới tối sao? Chơi thêm mấy ngày nữa đi.”

“Không được, tôi còn có việc. Quả Tri tiễn tôi đi.”

“Cũng được.”

Cô mang túi xách lên, đột nhiên động tác nhanh chóng đặt tay ở trên đầu của Thời Tây xoa xoa, xoa xoa tóc của hân: “Baby, tôi sẽ chuẩn bị một món quà cho cậu.” Thời Tây cắn răng đánh rơi tay của cô. Thời Tây lại bị sờ đầu! Quả Tri bội phục dũng khí không sợ chết của thiếu nữ. Cậu xoa xoa tay, tiếp cận Thời Tây gần hơn một chút xiu, đang định đưa tay ra, Thời Tây lạnh lùng lên tiếng: “Đừng tìm cái chết.” Hai người bị đá ra khỏi nhà.

Hai hàng cây ở hai bên đường bị gió mùa thu thổi bay sạch những chiếc lá khô. Đi chung với Đan Kết như vậy cũng không phải là lần đầu. Cậu rất muốn nói thật nhiều thật nhiều lời cảm ơn với cô ấy.

“Nếu như không có chuyện gì thì đến đây chơi nữa đi.”

“Tôi cũng không có rãnh rỗi nhiều như vậy.”

“Thiếu nữ, tôi muốn cảm ơn cô. Cô đến đây giống như một người anh hùng cứu vớt người khác. Có lẽ cô không biết, trước đó trong trường có rất nhiều lời bàn tán không hay. Bọn họ ở sau lưng nói rất nhiều lời khó nghe. Chuyện này tôi không nói với Thời Tây. Từ lần đầu tiên gặp mặt tới bây giờ đều muốn cho Thời Tây tất cả tốt đẹp, cho nên không muốn để cho cậu ấy nghe được những lời đó. Nhưng đến khi sức lực chống cự của tôi sắp hết, cô đã đến. Trò đùa của cô lại khiến cho những lời đồn không còn nữa. Cho nên, rất cảm ơn cô.” Lá khô ở dưới chân Quả Tri phát ra tiếng rên rì.

“Chuyện trong trường có nhiều lời đồn đại, tôi biết.”

“Làm sao cô biết?”

“Đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi. Tôi không phải là thần tiên gì gì đó. Tôi đến đây đúng lúc này, nói ra những câu đùa giỡn đó, những lời đồn cũng không còn nữa, cậu cảm thấy mấy chuyện này không có gì bất thường sao? Chắc cậu cũng không đến nỗi dằn như vậy.” Đan Kết nói tiếp: “Tôi cũng rất muốn đem tất cả công lao dồn về trên người mình, để cho cậu thoải phòng tôi lên tận trời cao. Nhưng mà người thật sự cứu vớt cậu không phải là tôi, là Thời Tây đã gọi điện thoại kêu tôi đến đây.”

Quả Tri dừng lại, một dòng nước ấm cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể cậu, cũng không cách nào dừng lại nữa.

Cậu tiễn Đan Kết lên xe. Xe chậm rãi khởi động. Cậu vẫy tay lớn tiếng nói: “Thiếu nữ, gặp lại sau. Tôi nhất định sẽ làm cho Thời Tây đem trả lại áo lót cho cô. Cô yên tâm!” Đan Kết tựa đầu vào ghế ngồi, lộ ra nụ cười: “Đúng là ngốc.” Lúc xe rời khỏi tầm mắt của cậu, cậu xoay người, không kịp chờ đợi chạy trở về, muốn đến bên cạnh Thời Tây.

Cậu không ngừng gõ cửa, Thời Tây biểu cảm bất thiện mở cửa ra: “Dùng cái chìa khóa tôi đưa cậu lần trước cho tôi.”

“Không muốn.” Quả Tri dùng sức nhào vào trong ngực của Thời Tây. Thời Tây bởi vì bất ngờ nên lui về sau một bước.

“Lúc cậu mở cửa và nói chuyện, tớ có thể dùng thời gian ngắn nhất để ôm cậu.”

“Tôi nói cậu nghe này, người phụ nữ kia đi rồi cần cảm thương đến vậy không?” Hân muốn đẩy Quả Tri ra. Hết lần này tới lần khác Quả Tri không chịu buông tha, cứ chui vào trong ngực của Thời Tây.

“Để tớ ôm cậu đi.”

“Buông ra, người phụ nữ kia cho cậu uống thuốc phát dục hay là thuốc gì đó rồi?”

“Không biết. Hình như là tác dụng của thuốc rất mạnh. Nếu không ôm cậu như vậy, nói không chừng sẽ trúng độc.” Quả Tri nói những lời kì quái, Thời

Tây cũng không muốn quan tâm tới, chỉ đành mặc cho cậu ta cọ tới cọ lui ở trong ngực mình.

“Thời Tây, tớ còn có một thỉnh cầu, có thể đem trả áo lót lại cho thiếu nữ hay không? Đau! Sao lại đánh tớ?!”

Lúc Hoa Cốc Vũ biết được Đan Kết đã rời đi, tâm tình của hắn giống như một bình thủy tinh bị vỡ, gục xuống bàn, đáng vẻ muốn chết muốn sống: “Tại sao? Tại sao lại rời khỏi tôi? Cô ấy sao lại chấp nhận rời khỏi một người xinh đẹp như tôi? Thời Tây, cho tớ số điện thoại của cô ấy, tôi muốn nghe những lời hối hận của cô ấy.”

“Cách xa tôi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Âm Mưu Của Thiếu Nữ (4)

Chương 79. Âm mưu của thiếu nữ (4)

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: typhoon_1210

Mấy hôm nay, Quả Tri có chút kì quái. Khi thấy Thời Tây cậu sẽ không tươi cười giống thường ngày, thay vào đó là một khuôn mặt rất khó coi, giống như Thời Tây đã đắc tội với cậu chuyện gì đó. Cậu không cho Thời Tây sắc mặt dễ coi, thái độ như vậy khiến cho người ta có chút nổi giận.

Sáng sớm, bọn họ gặp nhau trên đường đến dãy phòng học. Quả Tri liếc Thời Tây bên cạnh một cái: “Cái gì thế? Là Thời Tây à?” Khẩu khí khó nghe.

“Cậu...”

“Bây giờ tớ có chút bận rộn, chuyện gì thì để một hồi nói.” Quả Tri đi tiếp, cũng không quay đầu lại. Thời Tây khởi động khớp tay, khớp xương phát ra âm thanh, có một chút nóng này.

Tiết thứ hai kết thúc, Quả Tri cầm giấy và bút đi tới phòng học của Thời Tây. Cậu đi tới trước mặt hắn, cúi đầu nhìn xuống Thời Tây đang ngồi, ném giấy bút ở trên bàn: “Cho này.”

“Cậu có ý gì?” Thời Tây không có quá nhiều biểu cảm nhìn Quả Tri.

“Vòng vo một hồi thật tốn thời gian, những thứ cậu cần dùng.”

“Tôi hỏi cậu có ý gì?”

Quả Tri ôm tay, thái độ ác liệt: “Như vậy còn không hiểu? Không phải cậu rất thông minh sao? Cậu dùng tiết kiệm một chút, tớ cũng không phải có nhiều thời gian như vậy, không phải lúc nào cũng có thể cung cấp cho cậu. Tớ đi đây.” Cậu đi ra ngoài.

“Này, cậu đứng lại đó cho tôi.”

Phảng phất không nghe giọng nói của Thời Tây, Quả Tri không quan tâm chút nào rời đi. Tiểu tử này, lại dám không nhìn mình, người nào cho cậu cái gan to như vậy! Ngoài mặt Thời Tây không có phản ứng gì nhưng bên trong có một chút nóng này.

Nghỉ trưa, Thời Tây mới vừa xuống lầu liền thấy Quả Tri đứng chờ ở đó. Quả Tri có chút không nhịn được thúc giục: “Không thể nhanh lên một chút sao?” Số lần Quả Tri khác thường như thế ngày càng tăng. Thời Tây không lời, đi về phía trước. Quả Tri đi theo phía sau hắn, che một bên mặt lại: “Tớ nói này, cậu có thể đi sang bên cạnh một chút không? Che nắng cho tớ đi.”

Thời Tây cắn răng, muốn đánh Quả Tri một trận, may là nhịn được. Hắn bước nhanh hơn nhưng Quả Tri giống như một oan hồn đi theo phía sau, không chịu rời nửa bước. Cậu cũng không có phát hiện hơi thở âm lãnh đang bao phủ quanh Thời Tây.

Đến phòng ăn, cậu ngồi ở đối diện với Thời Tây, chuyện này giống với thường ngày. Cậu không nói gì, đem tất cả những thứ mình không thích ăn ném vào trong đĩa của Thời Tây. Thời Tây nhìn chòng chọc đĩa cơm hỗn lộn của mình, còn chưa nói lời nào, ngược lại Quả Tri không giải thích được rùng

mình một cái.

Hai người vui đầu ăn cơm, trong lúc ăn ai cũng không lên tiếng. Lúc ăn xong, cậu dựa lưng ra sau ghế, nhõng chân lên: “Xem ra không có tiếng nói chung với cậu.”

“Cậu đang cố ý chọc tôi?” Trong giọng nói của Thòi Tây có khí lạnh sắp đóng thành băng. Lần này, Quả Tri bị phát giác, cậu miễn cưỡng đứng lên: “Xem cậu nói kìa, tớ có sao? Đi trước.”

Thòi Tây nhìn bóng lưng Quả Tri rồi đi, lần nữa cắn răng, nóng nảy!

Buổi học chiều kết thúc, trong lớp còn lại không có mấy người nhưng bên tai Thòi Tây yên tĩnh một chút cũng không có. Quả Tri và Hoa Cốc Vũ ở trước mặt hân nhiệt liệt thảo luận với nhau.

“Haizz, Quả Tri, cậu nói xem tại sao Đan Kết lại chịu rời xa tớ? Chỉ với gương mặt này của tớ, cô ấy ít nhất cũng muốn ở bên cạnh của tớ cả đời rồi!” Hoa Cốc Vũ soi gương.

“Không phải thiếu nữ nói cô ấy đã có người yêu rồi sao?”

“Tớ không tin tên tiểu tử kia đẹp trai hơn tớ!”

“Đúng vậy, Hoa nhi da lại trắng, vóc người lại đẹp, dáng vẻ cũng rất tuấn tú. Trước kia lúc còn học trung học phổ thông, cậu là hoàng tử trong lòng của rất nhiều nữ sinh, làm sao có thể không tìm được bạn gái chứ. Nếu như tớ đây là con gái, nói không chừng đã sớm thích cậu.”

Hoa Cốc Vũ nghe được khích lệ càng đắc ý hơn: “Thòi Tây, nghe được không?”

“Cậu nói chuyện với cậu ta làm gì. Cậu ấy rất khó trò chuyện.” Quả Tri nói.

Tiểu tử này đang tìm cái chết, tuyệt đối là đang tìm cái chết! Thòi Tây lật quyển sách Nhất Hiệt Thư ra, vô cùng nóng nảy!

Hoa Cốc Vũ nhìn về phía Thòi Tây. Hắn đang cúi đầu đọc sách, không thấy được vẻ mặt của hắn. Vì Hoa Cốc Vũ không rõ cho nên mới chặt vật nuốt nước bọt. Không khí rất không ổn, hôm nay Quả Tri cũng lạ. Hai người đang xảy ra chuyện gì thế. Hoa Cốc Vũ cũng chưa muốn chết sớm như vậy, tìm cơ hội chạy trốn.

Lúc này, Thòi Tây khép sách lại, đứng lên. Quả Tri đi theo phía sau hắn. Lúc sắp đến phòng ngủ, Quả Tri nói: “Hôm nay tới đây thôi, gặp lại sau.”

“Muốn đi?”

“Vậy, vậy nếu không...”

“Chúng ta nói chuyện rõ ràng với nhau một chút, Quả Tri.” Lời nói tựa hồ nặn ra từ kẽ răng, khiến cho người ta sợ hãi. Quả Tri không phải là không có cách nào cự tuyệt, mà là không dám cự tuyệt. Lúc đến chỗ ở, Quả Tri thấy Thòi Tây không nói lời nào, không khí âm trầm, trong lòng nảy lên sự sợ hãi.

“Hay là, để hôm khác, tớ về phòng trước.” Nói xong liền mạng chạy về phía thang máy, ngón tay không ngừng nhấn nút mở cửa. Sau lưng có một bóng người bao trùm ánh sáng. Thòi Tây gánh Quả Tri lên trên vai, không để ý tới sự giãy giụa của Quả Tri mà ôm cậu trở lại phòng, ném lên giường, cầm đồ sạch đi vào trong phòng tắm. Hắn đứng lại ở trước cửa phòng tắm: “Cậu dám chạy một lần nữa thử xem.” Sau khi để lại câu uy hiếp này, trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy.

Xảy ra chuyện lớn! Hình như đã làm cho Thòi Tây tức giận, cậu hoảng hốt lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Đan Kết.

“Thiếu nữ, mau cứu tôi.”

“Sao thế, nói rõ một chút.”

“Không phải cô nói tôi lúc nào cũng đối xử quá tốt với Thòi Tây, Thòi Tây sẽ chán, thỉnh thoảng cũng nên thay đổi một chút, đối với cậu ấy lạnh lùng, để cho cậu ấy ý thức được bình thường tôi tốt như thế nào. Tôi đã thử, và bây giờ bộ dáng của cậu ấy giống như rất tức giận.”

“Cậu thật sự thử sao?”

“Đĩ nhiên. Đối với người mình thích làm những chuyện như thế thật là cực khổ, làm sao cô làm được vậy?”

“Tôi cũng không có thực hiện tới nơi tới chốn.”

“Vậy tại sao cô lại dạy tôi! Bây giờ tôi phải làm sao?”

“Chờ chết!” Đan Kết cúp điện thoại.

“Thiếu nữ, thiếu nữ! Đây, thiếu nữ.”

Là bị thiếu nữ bán đứng sao? Chắc không đâu, thiếu nữ không phải là người như vậy, chắc là tín hiệu bên kia không tốt cho nên mất kết nối.

Cửa phòng tắm mở ra, Quả Tri thấp thỏm đứng ở trong góc. Thời Tây đi tới, đến gần cậu: “Cậu bắt mẫn với tôi chuyện gì?”

“Không có, không có, chẳng qua là, chuyện đó, đó.” Cậu liếc mắt lác đầu.

“Nói chuyện rõ ràng!”

“Thiếu nữ nói làm như vậy có thể khiến cậu ý thức được hơn bình thường đó đối xử tốt với cậu thế nào. Thật ra đó nhiều lần thiếu nữ là không nhận được, không thể diễn vai lạnh lùng. Tôi cũng rất khổ cực, rõ ràng muốn cười với cậu, muốn nói cùng cậu rất nhiều chuyện, muốn tốt với cậu, nhưng là phải kiềm chế bản thân.” Quả Tri nói như vậy rất ủy khuất nhưng không lấy được sự đồng cảm của Thời Tây. Hắn đẩy Quả Tri tới trên giường, tay dùng sức bắt lại cổ tay của cậu: “Người phụ nữ chết bầm kia dạy cậu những chuyện kì quái như vậy, đại não của cậu không có năng lực xử lí sao?”

Quả Tri nghiêng đầu qua một bên, lồng ngực của cậu phập phồng theo nhịp thở, có chút dồn dập, khuôn mặt đỏ ửng. Đột nhiên đôi mắt cậu khẽ nhắm, tròng đen có chút ẩm ướt, giọng nói mang theo cảm dỗ mơ hồ: “Đau, Thời Tây, buông tôi ra, đau, thật là đau.” Cậu cắn chặt môi dưới, nhũn chặt chân mày. Ánh mắt của Thời Tây khêu gợi một cái, sau đó thấp giọng nói: “Cái này cũng là do người phụ nữ chết bầm kia dạy sao?”

“Cậu phát hiện rồi sao? Chiêu này không có tác dụng sao?”

Ghê tởm, không muốn thừa nhận chiêu này lại hữu dụng đến thế! Thời Tây kéo Quả Tri tới mép giường: “Dùng cậu cả đêm, mau tiêu trừ nóng nảy trong lòng tôi, tôi sẽ tha thứ cho cậu.”

“Hả? Cái gì? Cả đêm? Cả đêm!”

“Lại dùng chiêu gì nữa đây?”

“Không có.” Quả Tri do dự đứng ở mép giường: “Chuyện này, lần này tôi muốn làm cho cậu thoải mái.” Nói xong câu, Quả Tri xấu hổ, bên tai cũng đỏ lên. Cậu ấn Thời Tây ngồi xuống tại mép giường, quỳ trước mặt hắn, động tác gọi tình cởi dây nịt của Thời Tây ra.

Món quà mà Đan Kết nói chắc là cái này. Không có thừa nhận rõ ràng quan hệ máu mủ với cô ta, bởi vì chuyện này mới thừa nhận có quan hệ dòng họ sao?!

Lúc này, Quả Tri âm áp bao bọc Thời Tây lại. Hắn đưa tay đặt trên đầu của Quả Tri, ngón tay xinh đẹp xuyên qua từng mớ tóc. Hắn nhìn bên gáy trắng nõn của Quả Tri. Một tay khác của hắn từ cổ áo của Quả Tri trượt vào, chạm tới da thịt từ từ nóng bỏng của Quả Tri. Một hồi sau Quả Tri ngẩng đầu lên, gọi tình hỏi: “Thời Tây, thoải mái không?” Thật là biết trêu đùa người khác, Quả Tri cũng quá nguy hiểm. Thời Tây ôm lấy Quả Tri, đặt lên giường, môi của hắn hôn tóc của Quả Tri, ánh mắt của Quả Tri, chóp mũi của Quả Tri, môi của Quả Tri, cục xương ở cổ họng của Quả Tri.

Tay của Quả Tri và Thời Tây quấn quýt chung một chỗ. Hắn gần sát bên tai của Quả Tri: “Gọi tên tôi, liên tục.”

“Thời Tây, ừ, Thời Tây, Thời Tây, Thời Tây...”

Dục vọng của hắn không thể kiềm chế giữa âm thanh của Quả Tri, hắn nâng hông của Quả Tri lên, tiến vào chỗ sâu nhất. Ngón tay của Quả Tri dùng sức bám vào trong ngón tay của Thời Tây, thân thể theo bản năng mà cong lên hạ xuống, không còn sức nói những lời tình cảm, chỉ có thể thở dốc. Hai chân của cậu quấn lấy hông của Thời Tây, ở giữa dâng trào cảm xúc thăng hoa.

Tốc độ của hắn, lực lượng của hắn, hắn vội vàng, hắn ôn nhu, xuyên thấu trong thân thể của Quả Tri.

Quả Tri đang không ngừng đưa tay về chút ý thức, đưa tay ra ôm lấy cổ của Quả Tri. Thời Tây cúi người, bọn họ sâu hoắm hôn lên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Mối Tình Đầu

Chương 80. Mối tình đầu

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: typhoon_1210

Mọi người đều nói mối tình đầu là một điều tốt đẹp. Loại suy nghĩ này hoàn toàn sai lầm. Tốt đẹp hay không tốt đẹp không liên quan đến mối tình đầu, mà nó liên quan đến người mình thích.

Sự hiểu biết của Quả Tri về Thời Tây được tích lũy qua từng ngày. Chuyện liên quan đến trước kia của Thời Tây cậu không biết gì cả. Ba mẹ, tuổi thơ, kỉ niệm, tình cảm... tất cả đều là con số không trong đầu cậu. Lúc mình còn rất nhỏ, mình đã cảm giác được mình chỉ thích con trai. Còn Thời Tây thì sao? Chắc không giống mình. Nhưng nếu như cậu ấy có tính hướng bình thường, vậy làm sao có thể chấp nhận một đứa con trai như mình?

Trước mình, người thương của Thời Tây là ai? Bộ dạng thế nào? Nhất định là rất đẹp rồi. Mối tình đầu của hắn có đẹp để như những người khác không? Quả Tri có chút tò mò. Ở trong mắt Thời Tây, mình và con gái khác nhau thế nào?

Buổi chiều nhàn chán, cậu ngồi trên băng ghế đá ở vườn hoa của trường. Phong cảnh nơi đây có chút cô liêu, rất thích hợp với người hay mơ mộng và suy nghĩ lung tung. Chọn nơi này cũng không phải không có nguyên nhân, cậu chống cằm ngẩng đầu lên. Trên lầu hai, tại ô cửa sổ thứ 7, Thời Tây ngồi ở bên trong. Thật ra với khoảng cách như vậy thì khó có thể nhìn thấy được cái gì nhưng Quả Tri luôn cảm thấy mình có thể nhìn thấy, nhìn thấy bộ dáng Thời Tây lật sách, ngón tay của hắn dề trang sách lại, đôi mắt nhìn từ trên xuống dưới trang sách, chiếc cằm lộ ra đường cong và tư thế lười biếng của Thời Tây.

Quả Tri cười khúc khích tưởng tượng ra những hình ảnh này.

Chuông tan học vang lên, sân trường trở nên ồn ào, giống như một đứa trẻ bị đánh thức đột ngột, từ trong mê man tỉnh giấc. Cửa sổ mở ra, Quả Tri có thể thoáng thấy được Thời Tây đứng cạnh cửa sổ. Tình cảm rất kì quái, bất kể là vô tình hay cố ý, lúc đi bộ ở trong sân trường, lúc xuống căn tin mua đồ, lúc đứng ở lan can của hành lang ngoài phòng học, nếu như có thể thấy hoặc gặp người mình thích, vô luận thời gian ngắn hay dài, cũng có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cả ngày hôm đó, hoặc là một khoảng thời gian dài hơn.

Cậu đeo tai nghe lên, bấm số điện thoại của Thời Tây. Cậu thấy được động tác nhận cuộc gọi của Thời Tây.

“Thời Tây!”

“Chuyện gì?”

“Bây giờ cậu có thể dùng tay làm thành hình trái tim không?”

“Cậu đang muốn bị mắng sao?”

“Đúng vậy.”

“Cúp máy đây!”

“Khoan đã. Tớ muốn hỏi cậu một chuyện.” Ngón cái của Quả Tri ma sát qua lại trên bàn đá, nói áp ứng: “Cậu, chuyện này, sẽ tò mò, về chuyện mối tình đầu của tớ sao?”

“Sẽ không.”

“Tại sao?!”

“Có gì đâu phải tò mò, mối tình đầu của cậu chắc là tôi rồi.” Thời Tây nói chuyện một cách đương nhiên, khiến cho Quả Tri có chút kinh ngạc: “Thật là lợi hại, làm sao cậu biết?”

“Lúc chưa gặp tôi, cậu đã không thích con gái rồi, hơn nữa lại không dám đi thích con trai.”

“Không nên tùy tiện tiện mới câu đầu tiên đã trần thuật tình cảm của tớ! Cho dù tớ dám thích con trai đi, nhưng cũng không phải là người con trai nào cũng thích. Cậu đặc biệt hơn. Nói không chừng tớ không chịu hẹn hò với người khác là vì đang đợi cậu xuất hiện, muốn biến cậu thành mối tình đầu của tớ.”

“Đang ép tôi cúp điện thoại sao?” Nói những lời quá tình cảm như vậy với Thời Tây sẽ phản tác dụng.

“Cậu cần phải cảm động một chút chứ. Chuyện này, còn nữa, cậu và tớ chắc cũng không giống nhau. Cậu, cậu là trai thẳng đúng không?”

“Trai thẳng?”

“Là một người đàn ông bình thường, có khuynh hướng thích phụ nữ.” Quả Tri giải thích cận kề. Từ khi hẹn hò với Thời Tây, cậu có lúc cũng đã quan tâm đến chuyện trên, nhưng mà cậu lại không dám tò mò tìm hiểu thế giới của Thời Tây rốt cục là cái gì.

“Tôi nói này, Quả Tri.”

“Ừ, thế nào?”

“Cậu nên dành nhiều thời gian để học tập thì tốt hơn. Thành tích giảm xuống tôi chắc sẽ không quản cậu.”

Quả Tri đỏ mặt cãi lại: “Bình thường tớ học tập tốt lắm đó! Chẳng qua là thỉnh thoảng cũng nên nghỉ tới những chuyện khác. Không muốn đòi đề tài, mau trả lời đi, cậu phải không?”

“Đại khái là vậy.”

Mình cứ tưởng Thời Tây giống mình nhưng rốt cục lại không phải. Vậy ban đầu hẳn đối xử với mình như thế nào? Vậy hẳn làm sao có thể chấp nhận ở bên cạnh một đứa con trai? Đã hẹn hò với nhau, cái vấn đề này mặc dù có chút dư thừa nhưng Quả Tri vẫn rất muốn biết.

“Cậu.” Lời của cậu bị tiếng chuông vào học làm gián đoạn.

“Vào học.”

“Ừ, vậy tới đây thôi.” Nghe được âm thanh tắt điện thoại, Quả Tri gục xuống bàn. Buổi chiều không có tiết học cũng không thể ngồi ở đây mãi được, sách cũng không mang theo, ngồi ở đây hoài thì lãng phí thời gian quá, hay là đi thôi. Đôi mắt của cậu lại không tự chủ hướng về ô cửa sổ thứ 7. Đi thôi, nên đi, nhất định phải đi! Quả Tri nói ở trong lòng như vậy nhưng cơ thể lại không nhúc nhích. Cuối cùng cậu cũng quyết định không đi bây giờ, một chút nữa sẽ đi, một chút nữa.

Bất tri bất giác chuông tan học lại vang lên, gọi điện thêm một lần nữa chắc cũng không phiền người kia đâu. Quả Tri đứng lên, nhìn chăm chăm điện thoại. Thời gian trên màn hình đã tăng thêm một phút. Mua điện thoại không phải là dùng để gọi điện cho người khác sao?! Cậu tìm một lí do sau đó gọi cho Thời Tây.

“Hi, lại là tớ. Chuyện khi nãy vẫn nói chưa xong nên mới lần nữa gọi điện thoại cho cậu, cũng không phải là vì nhớ nên mới gọi cho cậu.”

“Nói những cái quan trọng đi!”

“Nếu như cậu là trai thẳng, vậy thì cậu không thấy gì khi tớ cũng là con trai sao?” Thật sự là đã nói chuyện quan trọng.

“Thấy gì là thấy gì?” Thời Tây đã biết được chút ít còn hỏi lại.

“Chính là, ừ, cậu thích tớ sao?! Đúng không? Nhắc tới mới nhớ, hình như cho tớ bây giờ cậu chưa từng nói như vậy.” Quả Tri mới giật mình nhận ra vấn đề này. Thời Tây tựa hồ chưa từng nói thích mình!

“Chưa nói qua sao?” Thời Tây nhàn nhạt nói, tựa hồ xem thường.

“Chưa nói qua!” Khẳng định trả lời. Nếu như hẳn đã từng nói qua, tới chết mình cũng sẽ không quên.

Thời Tây tựa người lên cửa sổ, cánh tay che lại gần nửa khuôn mặt, chỉ có đôi mắt thâm thúy kia lộ ra. Hắn nhìn ra phía xa, giọng nói có chút mơ hồ truyền vào trong điện thoại di động: “Chuyện tình cảm còn cần phải quy định giới tính sao? Con trai cũng được, con gái cũng được, không muốn nghĩ tới có nên hẹn hò với cậu hay không, chỉ là muốn ở bên cạnh cậu thôi.”

Cái tay cầm điện thoại siết chặt lại. Đây là chức năng nói chuyện công nghệ cao gì đây? Giọng nói chui ra từ trong điện thoại lại có thể chui vào trong tai, chui vào trong cơ thể. Chỉ cần nghe thấy liền có thể hóa giải nhiệt độ nóng nực một cách dễ dàng.

“Thời Tây, cậu nhìn xuống dưới, ở trong vườn hoa.” Quả Tri đứng ở trên bàn đá, hai tay múa máy hướng về phía Thời Tây, nụ cười âm áp thuần túy. Cậu la lên: “Nơi này, tớ ở chỗ này, nhìn thấy không?”

Thời Tây liếc mắt nhìn một cái, không có đáp lại quá nhiều: “Chỉ có thể nhìn thấy một tên ngốc.”

“Tớ kêu cậu nhìn tớ mà. Cậu nhìn tên ngốc làm gì?”

“Đều giống nhau.”

“Đừng nói những lời người khác không hiểu chứ!”

“Cậu thật là quá rãnh rỗi.”

Kết quả, Quả Tri bị nểng nhưng tâm tình lại thoải mái. Cậu đi siêu thị mua một đồng hồ ăn trộm về chỗ ở chờ Thời Tây. Cậu đứng ở trong phòng nhìn quanh bốn phía, vén tay áo lên, nhặt quần áo dơ của Thời Tây ném vào trong máy giặt, sắp xếp những quyển sách nằm tán loạn dưới đất bỏ lên trên giường, dùng cây lau nhà đẩy tới đẩy lui, sau khi lau xong lại cảm thấy không đủ sạch sẽ, cho nên cầm khăn lau quý dưới sàn nhà, cẩn thận lau sàn nhà.

Lúc Thời Tây mở cửa, Quả Tri vừa đứng lúc quỳ ở trước mặt của hắn. Cậu ngồi dậy: “Thời Tây, cậu về rồi sao?”

Hắn nhìn Quả Tri đoan đoan chính chính quỳ ở dưới đất: “Sau này giữ vững thói quen tốt này đi!”

“Tớ đang lau nhà!” Quả Tri lập tức đổi phương hướng. Sau một hồi lau nhà cậu lại thận trọng hỏi: “Đầu tiên nói rõ rồi, tớ không phải là ngại, cũng sẽ

không cảm thấy ghen. Thòi Tây, mỗi tình đầu của cậu có hình dạng như thế nào? Tớ có chút tò mò.” Thòi Tây cầm sách trên giường lên, lần nữa ném trở về trong góc, ngữ khí của hắn bình đạm và bình thường: “Hình dạng thế nào? Chính cậu tự mình soi gương chẳng phải sẽ biết được sao?”

Ước chừng mười lăm giây, Quả Tri mới phản ứng được Thòi Tây nói cái gì. Cậu liếc mắt bắt đầu tiếp tục lau nhà, tốc độ giống như một cái máy cơ khí tràn đầy điện: “Không thể nào! Đừng gạt tớ. Cậu lớn lên đẹp trai như vậy, nhất định có rất nhiều người thích, tớ sao lại là mỗi tình đầu của cậu được chứ! Cậu đang gạt tớ, không thể nào, tớ không tin!” Đã cao hứng đến độ không thể nào chấp nhận.

Thòi Tây mất lạnh nhìn cậu, không muốn quan tâm tới. Hồi lâu Quả Tri mới bình tĩnh lại lại không nhịn được đặt câu hỏi: “Cậu nói cậu là trai thẳng, vậy lần đầu tiên thấy thân thể của tớ cậu cảm thấy rất kì quái sao? Làm chuyện đó cùng một người con trai, cậu cảm thấy không được tự nhiên sao?”

“Cậu lấy ở đâu ra nhiều vấn đề như vậy?”

“Câu cuối cùng, tớ đảm bảo.”

“Nếu như thấy thân thể trần trụi của con trai, chắc là sẽ bỏ đi.”

“Vậy, vậy à.” Quả Tri cúi đầu.

Sách trong tay ném xuống đất, phát ra tiếng vang trầm muộn. Ngữ điệu của hắn vẫn bình thản như cũ: “Nhưng mà thứ tôi thấy không phải là thân thể của một người con trai, mà là thân thể của cậu. Hai cái không giống nhau.”

Cho dù không giống nhau, cho dù Thòi Tây không phải là đồng tính luyến ái, nhưng tình cảm của hắn lại áp đảo giới tính. Quả Tri bị thứ gì đó đẩy về phía Thòi Tây.

“Thòi Tây!”

“Lập tức lấy khăn lau ra khỏi người của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Thòi Tây Hiện Lành Ở Chỗ Nào?

Chương 81. Thòi Tây hiện lành ở chỗ nào?

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: Phong Phong (<http://facebook.com/tg.lieuphong>)

Instagram: typhoon_1210

Buổi lễ chào mừng ngày Nhà giáo đang trong chuẩn bị khẩn trương, sân trường vốn nhảm chán bởi vì buổi lễ mà trở nên náo nhiệt và rộn ràng. Một đám người đang dựng sân khấu chính chu, chuẩn bị cho các tiết mục. Quả Tri đứng ở bên ngoài phòng ngủ, gờ máy chụp hình lên, nhìn học sinh bận rộn ở dưới lầu thông qua ống kính. Cậu đang mong đợi buổi lễ diễn ra. Trong buổi lễ nhất định sẽ thấy được rất nhiều kiểu người khác nhau, không biết có thể làm tư liệu viết truyện cho Thòi Tây hay không.

Điện thoại di động trong túi quần vang lên, là Quả Nhược. Quả Nhược báo Quả Tri xuống sân trường. Quả Tri bỏ máy chụp hình xuống, chạy xuống bên dưới. Lúc chạy tới cầu thang đúng lúc gặp phải Hoa Cốc Vũ ăn mặc đắt tiền. Dừng từ đắt tiền để hình dung một chút cũng không có nói quá. Máu sắc tươi đẹp, kiểu cách, giống như đồng phục của một vị hoàng tử xứ châu Âu, kết hợp với gương mặt của hắn đầy ưu nhã.

“Hoa nhi, cậu đi diễn thời trang?”

“Ai mặc như vậy để diễn thời trang chứ! Trong buổi lễ chúc mừng ngày Nhà giáo tổ diễn kịch, vở Romeo và Juliet. Người nào diễn vai Juliet chắc là bây giờ đang vui mừng đến khóc vì được diễn chung với tớ đây.” Hoa Cốc Vũ tựa vào tay vịn của cầu thang, bày ra tư thế của một vị hoàng tử.

“Thì ra là cậu sẽ biểu diễn trên sân khấu, không hổ danh là Hoa nhi.” Quả Tri không keo kiệt những lời khen ngợi của mình chút nào.

“Đương nhiên rồi. Phải làm sao đây? Tớ lo lắng không biết có phải là mình đẹp trai hơn không, tớ cũng không muốn khiến cho Thòi Tây quá nhiều áp lực, thấy bộ dáng này của tớ liền cảm thấy tự ti mà trốn đi không muốn gặp người khác.”

Quả Tri khoát khoát tay: “Sẽ không đâu. Thời Tây rất lương thiện, sẽ không tranh với cậu, cậu yên tâm,”

“Tớ không tin! Thời Tây hiền lành ở chỗ nào? Tớ thật muốn biết.”

“Tớ nghĩ là...” Quả Tri suy tư một hồi: “Có rất nhiều, không biết nên nói cái nào. Tỳ như, không muốn quấy rầy người khác, cho nên rất ít nói chuyện với người khác.”

“Không phải! Cái đó là do hấn căn bản không muốn để ý tới người khác.”

“Cậu hiểu lầm lớn rồi.”

“Người hiểu lầm nghiêm trọng chính là cậu đó, cái đầu ngu như heo!” Hoa Cốc Vũ tức giận mắng chửi người, Quả Tri không cam lòng yếu thế phản bác: “Vậy cậu giải thích vì sao Thời Tây vì muốn lấy lòng cậu mà thường hay kêu cậu đến.” Lời này khiến cho Hoa Cốc Vũ thiếu chút nữa muốn đẩy Quả Tri ngã xuống lầu té chết. Hấn tức giận kêu la: “Không! Không không! Không không không! Kính nguyệt cũng sắp chảy ra rồi! Thời Tây như vậy cũng gọi là lấy lòng? Nói là sai vật tớ thì đúng hơn.”

“Hoa nhi, cậu có kính nguyệt?!” Quả Tri hoảng sợ: “Sao tớ lại không biết chuyện này!”

Hoa Cốc Vũ thống khổ níu lấy ngực: “Đừng mở xẻ những lời tớ nói. Cậu không thể cứu, cậu hoàn toàn không thể cứu được nữa! Uống công tớ xem cậu là bạn bè. Cậu quá thiên vị. Nói cho Thời Tây biết, tớ hận cậu ta!” Hoa Cốc Vũ nói xong, bị thương chạy đi, để lại Quả Tri không biết gì cả.

Trong sân trường bây giờ có rất nhiều người không ngại cực khổ phụ giúp việc dựng sân khấu. Quả Nhược ngồi trong đám đông người rất nổi bật. Cô ngồi trên ghế, trong ngực ôm đồ ăn, đầu ngửa ra sau, nước bọt từ khóe miệng chảy xuống. Hình ảnh của cô hiện tại hoàn toàn đối lập với hình ảnh những học sinh khác đang đổ mồ hôi như mưa. Ngay cả Quả Tri cũng chán ngấy, đi tới, nâng đầu của Quả Nhược lên. Quả Nhược mở mắt ra: “Em đã đến rồi à.”

“Tại sao Đường tỷ lại ở chỗ này? Không nên ảnh hưởng tới công việc của người khác.”

“Thật phiền phức, sớm biết như vậy thì ban đầu đã không tham gia vào hội học sinh.”

“Sao chị lại có thể là thành viên của hội học sinh?” Quả Tri kinh ngạc hỏi, giọng nói làm cho người ta rất khó chịu.

“Chị không chỉ là thành viên của hội, còn là thư ký đoàn ủy, thấy sao?”

Quả Tri không biết thư ký đoàn ủy cụ thể là làm cái gì nhưng nghe nói là một chức vụ lớn, bội phục nói: “Đường tỷ, được đó.” Cậu ca ngợi cũng phí công. Ngay sau đó Quả Nhược nói: “Làm thư ký đoàn ủy có những chuyện không cần phải trực tiếp làm, chỉ cần chỉ huy những người khác làm việc, thỉnh thoảng còn có thể nhận hối lộ. Nhưng mà những lúc hội có hoạt động thì thật là mệt, nhất định phải tham gia.”

“Quốc gia sẽ suy sụp bởi vì những người giống như chị.”

“Những người giống chị? Chị nghĩ nói cái quốc gia này suy sụp bởi vì những người như Thời Tây của em thì đúng hơn.”

“Thời Tây không có xấu xa như vậy.” Cậu đứng dậy, bắt đầu dĩ lắc đầu một cái: “Em cảm thấy thật buồn bực. Chị và Hoa nhi sao lại không cảm giác được Thời Tây hiền lành chứ? Rõ ràng, rõ ràng như vậy mà.”

“Chị mới là người cảm thấy buồn bực nè. Sao em lại có thể thấy Thời Tây lương thiện chứ?”

“Hai người đều chỉ biết nhìn về bề ngoài mà đánh giá.”

“Mắt của em bị tình yêu làm cho mù quáng rồi.” Quả Nhược dùng chân đá đá Quả Tri: “Đừng ở đây tán gẫu, mau đi giúp một tay đi.”

“Biết rồi.”

Quả Tri tham gia công việc dựng sân khấu. Khi thì mang bàn ghế ra, khi thì mang dàn âm thanh ra, bận rộn đến mồ hôi chảy ướt lưng. Cậu cời áo khoác ra khoát lên trên vai, thừa dịp không ai chú ý chui vào trong bụi cỏ, giống như một con vật không ngừng bò về phía trước. Cứ như vậy mà cậu bò được một khoảng cách không xa. Cậu nhảy ra khỏi bụi cỏ, trong miệng phát ra âm thanh kì quái: “Hoắc hoắc!”

Thời Tây ngồi dưới đất không nhúc nhích đang đọc sách, sân trường và sân học thể dục cách nhau cũng không xa. Quả Tri đoán được Thời Tây đang ở chỗ này.

“Có hù được cậu không?” Câu hỏi thật dư thừa. Cậu thấy dáng vẻ của hấn giống như bị hù mà run sợ sao? Quả Tri xoay đầu qua trái rồi qua phải phui bụi và lá cây dính trên người, sau đó ngồi bên cạnh Thời Tây, dùng áo khoác lau mồ hôi: “Nóng chết!”

“Đừng động đây là được.”

“Chỉ có người chết mới bất động được.”

“Dù sao cậu sống cũng không có ích gì nhiều.”

“Lời này của cậu quá đả thương người rồi!” Quả Tri cầm tay của Thòi Tây lên, áp mặt vào trong mu bàn tay của hắn, phát ra tiếng hít thở thoải mái: “Thật lạnh!~~ Đúng rồi, sao cậu lại không hiểu kì chuyện tại sao tớ lại đến đây?”

“Trên người cậu có gì đáng giá để tôi tò mò sao?”

Bất kể Thòi Tây có nguyện ý nghe hay không, Quả Tri nói tiếp: “Đường tử là thành viên của hội học sinh đấy. Tớ vừa giúp chị ấy dựng sân khấu. Khi này chị ấy thật quá đáng, nói cậu không lương thiện. Cậu đừng tức giận. Bọn họ không biết xem hàng gì hết!” Cậu hào tâm an ủi Thòi Tây. Thòi Tây rút cánh tay dính đầy mồ hôi về, lau chùi lên quần áo của Quả Tri: “Đừng lây vi khuẩn gây bệnh cho tôi.”

Quả Tri cảm động lần nữa cầm tay của Thòi Tây lên áp vào mặt của mình: “Đừng lo lắng, nhiệt độ như thế này sẽ không khiến tớ bị cảm mạo đâu.” Thật hoài nghi, trong lỗ tai của Quả Tri có phải có gần cái máy tự động hoa mỹ hóa lời nói hay không.

“Nhiều lúc suy nghĩ của cậu thật là.” Thòi Tây không nói hết câu.

“Cậu cảm thấy tớ suy nghĩ quá nhiều?”

“Là nghĩ không đủ.”

“Thật là lợi hại, nói chuyện với cậu quá cao sâu, tớ thường nghe không hiểu.”

“Cậu có thể trở thành như vậy cũng rất lợi hại.” Không chỉ là châm chọc mà còn là trực tiếp nói Quả Tri đần. Quả Tri có chút xin lỗi buông tay của Thòi Tây ra: “Biết rõ tớ đần còn khen tớ, cậu tốt quá.” Cậu lấy điện thoại ra xem giờ một chút: “Tớ phải tiếp tục đi về làm việc.” Vừa nói xong lại chui vào trong bụi cỏ. Mới vừa bỏ chưa được mấy giây, cái áo khoác từ phía sau ném tới trên lưng của cậu.

“Mặc áo khoác vào.” Thòi Tây lật sang trang khác.

“Nhưng một chút nữa phải khuôn rất nhiều đồ, sẽ rất nóng.”

“Bị cảm tôi sẽ không quan tâm cậu.”

Quả Tri bĩu môi, đây cũng chính là biểu cảm quen thuộc của cậu. Cậu mặc áo khoác vào: “Cậu phải quan tâm tớ đấy!”

“Đi mau.”

“Không đi, tớ phải bỏ, không thể để người khác phát hiện nơi này.”

“Thật nhiều chuyện, biến mất cho tôi.”

Cậu quay đầu, quỳ gối trong bụi cỏ, tay vạch đám cỏ ngăn trở tầm mắt ra, nói có chút nghiêm túc, có chút khẳng định, có chút ngọt ngào: “Nhưng thế giới này có cậu, tớ không muốn tùy tiện tiện tiện mà biến mất.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Quá Ấm Áp

Chương 82. Quá ấm áp

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Facebook: Phong Phong (<http://facebook.com/tg.lieuphong>)

Instagram: typhoon_1210

Quả Tri cũng thật xui xẻo, một ngày trước lễ nhà giáo, cậu bị thương ở chân một cách lằng xẹt. Đừng nói là làm chuyện gì khác, ngay cả đi cậu cũng gặp khó khăn. Cậu nằm ở trên giường, không cam tâm lẫn lộn: “Tối nay tớ muốn xem buổi tiệc chúc mừng ngày nhà giáo mà...”

“Chơi bóng rổ thì bị trái bóng đập vào mặt, khuôn đồ thì bị đồ đập lên chân, cậu thật đúng là phé vật.” Thời Tây lạnh lùng nói.

“Cậu nhất định phải mắng tớ như vậy mới vừa lòng sao?”

“Ừ.”

Quả Tri cảm gỏi ném tới: “Vậy cậu cứ mắng nữa đi!” Cậu tiếp tục lăn lộn.

“Chớ có lộn xộn.” Thời Tây trách cứ. Quả Tri bất động, giống như một người chết nằm lý ở trên giường, muốn đi xem buổi tiệc, muốn đi xem Hoa nhi diễn kịch, còn muốn giúp Thời Tây thu thập tư liệu. Đột nhiên cậu ngẩng đầu lên nói: “Đúng rồi, tớ có thể đi bằng một chân, nhảy lò cò một chân đi cũng được.”

“Sao cậu không lăn luôn cho rồi.”

“Lăn trên đất có thể sẽ rất đau.” Quả Tri nghiêm túc trả lời câu hỏi đầy châm chọc của Thời Tây.

Cậu đứng lên, dùng một chân nhảy tới nhảy lui trước mặt Thời Tây, rất hài lòng nói: “Tớ làm được đây này, cậu xem. Cơ thể tớ thật là linh hoạt, mặc dù bình thường không có rèn luyện thường xuyên nhưng cũng không tệ lắm.”

“Cậu còn lộn xộn nữa, cắt đứt chân còn lại của cậu, có tin hay không?”

Nghe được lời đe dọa của Thời Tây, Quả Tri không tình nguyện ngồi ở trên ghế sa lon nhìn vết máu ứ đọng trên bàn chân: “Nói không chừng tới nay sẽ ổn.” Thời Tây tiến lên ngồi ở bàn trà, cầm chân đau của Quả Tri lên đặt lên trên chân của mình: “Tôi khuyên cậu đừng nằm mơ.”

“Nhưng tớ muốn đi.”

“Ở nhà cho tôi. Chẳng qua chỉ là một đám khí nháo nhào như điện có gì hay đâu mà xem.”

“Khó khăn lắm trong trường mới tổ chức tiệc, làm sao tớ có thể vì chút khó khăn nhỏ này mà khuất phục?”

“Tôi làm cho cậu khuất phục.” Sự phản đối của Thời Tây có chút mạnh bạo, khiến cho Quả Tri không hiểu: “Tớ cũng chỉ đi dự tiệc thôi mà, đâu phải là đi vụng trộm đâu.” Thời Tây để chân của Quả Tri xuống: “Quá nhiều người.”

“Không thành vấn đề. Cậu không cần phải đi. Tớ sẽ mang tin vui về cho cậu.” Quả Tri vỗ vỗ ngực bảo đảm.

“Rốt cục cậu đang nói gì vậy?”

“Vậy khi này cậu muốn nói gì?”

“Quá nhiều người, như vậy sẽ rất dễ đụng vào vết thương. Tiểu tử cậu bây giờ không phải đang tàn tật sao?” Thời Tây nói. Hẳn lúc nào cũng có thể dễ dàng nói ra những lời ân cần như vậy, nhưng mà trong mắt hắn không hề có một sự ân cần nào.

“Chẳng qua chỉ là bị thương, cậu đừng nguyên rủa tớ!” Cho dù là đang bấu môi nhưng mà Quả Tri vẫn không kiềm được cảm giác rung động, vừa định ôm lấy Thời Tây, Thời Tây đã đứng lên, động tác này rõ ràng là cố ý làm cho Quả Tri không vui: “Cậu thật là nhanh. Làm sao cậu biết tôi muốn ôm cậu? Tớ chẳng qua là muốn cảm ly nước lên uống thôi.”

“Cái mặt phát tình rõ ràng như vậy rồi kìa.”

“Làm gì có!” Quả Tri hoài nghi sờ mặt của mình. Thời Tây ném chai thuốc và băng vải tới trong ngực Quả Tri: “Mau băng bó vết thương đi.”

“Chẳng qua chỉ bị dập chân thôi, không cần phải khoa trương như vậy đâu. Hơn nữa, trong hoàn cảnh này cậu phải giúp tớ băng bó mới đúng chứ.”

“Cậu không có tay?”

“Tớ thích dùng tay của cậu.”

“Tay của tôi chỉ dùng để sờ mông của cậu, không dùng để làm những chuyện này.” Thời Tây nói những lời hạ lưu một cách rất đứng đắn, giống như một người nghệ sĩ piano đang nói tay của hắn chỉ dùng để đánh đàn, không sử dụng vào những việc tầm thường. Quả Tri thiếu chút nữa bị vẻ mặt của hắn lừa gạt. Cậu không thể tin nhìn chăm chăm Thời Tây: “Làm cách nào mà cậu có thể nói ra mấy lời như vậy chứ!”

“Vậy làm cách nào cậu có thể nói ra khỏi miệng những lời sến súa?”

“Tớ nói xuất phát từ tận đáy lòng.”

“Tôi thì xuất phát từ.” Thời Tây không nói hết câu mà cúi đầu nhìn bên dưới của mình. Quả Tri bị rơi vào hoàn cảnh không biết làm thế nào cho phải, chỉ đành cầm chai thuốc lên không ngừng bôi lên chân. Thời Tây đã ngồi trước máy tính. Quả Tri mở ti vi lên, nhằm chán cảm băng vải quấn lên chân của mình một vòng lại một vòng. Đến lúc băng bó xong, chân của cậu đã giống như một ổ bánh mì. Cậu dựa vào ghế sa lon, giơ chân lên, nhìn bên phải một chút bên trái một chút, tựa hồ rất hài lòng với tay nghệ của mình. Ngay sau đó cậu cầm tập lên, an tĩnh đọc bài. Không có biện pháp gì, Thời Tây cũng đã

nói như vậy, vậy thì mình sẽ không đi. Có chút tiếc nuối cũng không quan trọng. Bởi vì là được ở cạnh Thời Tây, cho nên có nuối tiếc nhiều thế nào cũng không quan trọng. Đọc một lúc, mí mắt của cậu nặng nề, chậm rãi nhắm mắt. Cậu mơ hồ nghe được tiếng mở cửa. Thời Tây muốn đi đâu? Nghĩ xong cậu liền chìm vào giấc ngủ. Chờ khi cậu tỉnh lại, sắc trời đã sẫm xuống. Thời Tây vẫn ngồi ở trước máy vi tính như cũ. Mới khi này là mình nằm mơ sao? Cậu nhìn ra ngoài trời, chắc buổi tiệc cũng sắp bắt đầu rồi.

Lúc này, Thời Tây đi tới ngồi ở trên ghế sa lon: “Cậu rất phiền.”

“Tớ không trêu chọc cậu, cậu lại đột nhiên chê trách tớ!!” Quả Tri ngủ ở trên ghế sa lon, không có làm chuyện gì, vô duyên vô cớ lại bị mắng.

“Nhảy lên.” Thời Tây không để ý tới lời chỉ trích của Quả Tri, khom lưng xuống, ý bảo Quả Tri nhảy lên lưng hắn. Quả Tri run sợ mấy giây, ngoan ngoãn trèo lên lưng của Thời Tây: “Tớ đã làm sai điều gì? Cậu muốn đem bán tớ ở chỗ nào?”

“Đừng tự mình cảm giác mình tốt. Cậu cho rằng mình đáng giá lắm sao?” Thời Tây công Quả Tri lên, đi ra phía ngoài.

“VẬY CẬU...”

“Không phải cậu muốn đi xem buổi tiệc sao?” Nghe được Thời Tây nói, Quả Tri liền cười khế. Cậu đặt cằm lên trên vai của Thời Tây, hai tay vòng lấy cổ của Thời Tây: “Cho nên cậu muốn dẫn tớ đi xem sao?”

“Cậu có thể đừng động dậy và cảm miệng hay không?”

“Hình như không thể.”

Bọn họ đi con đường tắt vắng vẻ nên rất nhanh đã đến trường. Quả Tri buông Thời Tây ra. Nếu để hắn công mình vào trường thì sẽ có rất nhiều người thấy: “Có thể không? Như vậy...”

“Chân bị như vậy, người khác cũng chỉ nghĩ là tôi đang giúp đỡ người gặp nạn.”

“VẬY TỚ CÓ NÊN GIẢ BỘ MÌNH RẤT ĐAU KHỔ KHÔNG?”

“Không cần làm mấy chuyện ngu ngốc.”

“Thật là may, bởi vì bây giờ hình như tớ không có cách nào làm bộ mình rất đau khổ.” Về mặt của cậu đừng nói là làm bộ đau khổ, ngay cả hạnh phúc cũng sắp thể hiện ra gò má hết cả rồi. Cậu dùng đưa hai chân, hai tay nắm chặt áo của Thời Tây. Nhiệt độ của Thời Tây lập tức giảm xuống.

“Khoan đã, tớ phải về phòng ngủ của mình lấy máy chụp hình.” Quả Tri nói yêu cầu, Thời Tây điều chuyển phương hướng đi về phía phòng ngủ. Trong kí túc xá bây giờ cũng không có nhiều người. Đại đa số bọn họ đều đi xem buổi tiệc cả rồi. Hai người nghe được tiếng nhạc và tiếng vỗ tay trong sân trường truyền tới. Thời Tây từng bước đi lên cầu thang, Quả Tri nhỏ giọng nói: “Cậu dễ dàng đồng ý như vậy, không mắng tớ một trận hay sao?”

“Tôi chẳng qua là lười để ý cậu.”

“Mời không? Hay là để tớ xuống đi, tớ đi được.”

“Tôi đã nhìn đủ tư thế xấu xí của cậu rồi.” Thời Tây nói với Quả Tri trên lưng của mình, tiếp tục lên lầu.

Sau khi lấy được máy chụp hình, Thời Tây cũng không công Quả Tri tới sân trường mà là đi lên dãy phòng học, vào một gian phòng xa lạ. Đèn bên trong phòng đã tắt. Ánh trăng và ánh đèn từ bên ngoài đi vào, làm cho phòng học hiện ra phong mạo đa tình. Thời Tây đặt Quả Tri ngồi lên bàn gần vị trí cửa sổ. Quả Tri nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sân khấu ở sân trường hiện rõ trong tầm mắt. Cậu không chỉ thấy được nhất thanh nhị sở trên sân khấu, còn thấy được những hình ảnh hăng say của bọn học sinh bên dưới. Khi này Thời Tây ra ngoài chính là để tìm chỗ này sao?

Thời Tây đứng ở bên cửa sổ, hai tay hắn xuôi theo bên người, nhìn sân khấu lung linh bên dưới. Ánh trăng và ánh đèn bên ngoài tranh đấu muốn dựa vào gần Thời Tây. Mặt của hắn so với sân khấu kia còn làm cho người khác cuốn vào trầm mê hơn. Quả Tri giờ máy chụp hình lên, đưa ống kính nhắm ngay Thời Tây. Cậu chuẩn bị nhấn nút chụp thì bị Thời Tây đưa tay ra chặn ống kính lại. Bị phát hiện, Quả Tri chỉ đành phải buông máy chụp hình xuống.

Bọn họ nhìn bên ngoài, an tĩnh, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy nói chuyện với nhau mấy câu. Bên ngoài huyền ảo và đông đúc, nơi này yên tĩnh là vắng lạnh. Ngọn gió giá rét thổi tới, mặt bàn hỗn loạn cũng lạnh như băng, chỉ có Quả Tri cảm thấy rất ấm áp.

Theo tiếng vang và tiếng hoan hô, pháo hoa bắn lên bầu trời tạo thành hình ảnh đẹp ngỡ ngàng trong mắt mọi người rồi nhanh chóng mất đi. Quả Tri lần nữa giờ máy chụp hình lên: “Góc độ này như thế nào? Cậu xem giúp tớ một chút.” Thời Tây đi tới phía sau lưng cậu, hai tay của hắn bao trùm lên hai tay của Quả Tri, nâng máy chụp hình lên cao một chút, nhắm ngay pháo hoa sáng lạng, nhất nút chụp.

Mùa hè đã đến rồi sao? Quả Tri ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Có Mấy Lời Không Nói Ra Khỏi Miệng

Chương 83. Có mấy lời không nói ra khỏi miệng

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Giới trẻ bây giờ khi nhắn tin thường dùng các từ tiếng Anh viết tắt và các kí hiệu, cũng có một số viết ngôn ngữ gì rất kì quái. Mỗi lần Quả Tri nhìn thấy đều cảm thấy bối rối không hiểu bọn họ đang nói cái gì. Cậu rất ít tiếp xúc với ngôn ngữ của cộng đồng mạng, đã quen với ngôn ngữ chính thống.

【A: Hôm nay mới mua con búp bê mới, mạnh mẽ đất.】

#1: mạnh mẽ đất: Nghĩa đen của từ ‘mạnh mẽ’ là dễ thương, còn từ ‘đất’ là hình thức. Cụm từ ‘mạnh mẽ đất’ bắt nguồn từ một trang mạng của Trung Quốc, với ý chỉ những người kì lạ và cần phải uống thuốc. Tuy nhiên, ngày nay nó được sử dụng phổ biến với ý nghĩa dùng để chỉ những người có vẻ bề ngoài cực kì dễ thương.

【B: (T o T) Thật đáng yêu, Dâm Gia cũng muốn có.】

#2: Dâm Gia: Cái này thì Phong bó tay, không hiểu nghĩa của hai từ này khi ghép lại. Cũng có thể là tên nick chat. Dâm: ý nồng cuồng + Gia: nhà.

【Quả Tri: Ngôn ngữ của các cậu thật khó hiểu.】

【A: Mảnh vụn rơi xuống đất, cái này phổ biến như thế mà không biết? Mỗi lần gửi tin nhắn kiểu như vậy cho bạn trai, hẳn đều nói tôi thật đáng yêu.】

#3: Mảnh vụn rơi xuống đất: Có thể là tên nick chat của Quả Tri.

Thật hay giả đây? Chỉ cần gửi tin nhắn như vậy cho bạn trai, là có thể khiến hắn khen ngợi sao? Quả Tri muốn ném thử cảm giác này. Cậu tra xét trên mạng hồi lâu, sau đó lấy hết dũng cảm gửi tin nhắn qua cho Thời Tây.

【Thời Tây, tớ cảm thấy cậu mạnh mẽ đất. (*>___

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Tình Cảm Lạnh Mạnh

Chương 84. Tình cảm lạnh mạnh

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Chuông tan học vừa mới vang lên, Quả Tri liền ôm sách vội vã chạy tới thư viện. Hôm nay là hạn chót trả lại sách, còn có mấy chục phút nữa thư viện sẽ đóng cửa. Nghĩ đến đây cậu không khỏi tăng nhanh bước chân. Thư viện còn không có mấy người, Nhân viên quản lí mặt nghiêm nghị ở chỗ đó, trên mặt là biểu cảm chán ghét với công việc. Quả Tri trả lại sách xong, sau đó lại đi thẳng vào bên trong.

“Gần đóng cửa rồi, cậu nhanh lên một chút!” Giọng nói của nhân viên quản lí có chút thiếu kiên nhẫn..

“Đạ, làm phiền ngài nhiều rồi.” Quả Tri lễ phép nói.

Đi tới trước kệ sách, muốn mượn quyển sách đặt ở ngăn cao nhất, cậu nhón chân lên, ngón tay chỉ có thể chạm tới một chút của quyển sách. Cậu lại tưởng tượng đến những cảnh lãng mạn trong phim. Vào những lúc như thế này, sẽ có một người đàn ông đưa tay ra từ phía sau giúp cô gái bắt lấy cuốn sách, sau đó đưa cho cô gái và nghiêng đầu toát ra một nụ cười mê người.

Cậu nhón chân lên lần nữa, cố gắng với tay lên nhưng cũng không lấy được cuốn sách, cậu khó khăn nói: “Thời Tây tốt bụng như vậy, nếu có cậu ấy ở đây, cậu ấy sẽ không chỉ giúp mình lấy cuốn sách này mà còn giúp mình đem về phòng ngủ nữa.”

“Xem tôi là ai chứ?” Giọng nói của Thòi Tây đột nhiên truyền tới, dọa Quả Tri giật mình. Cậu nhìn bốn phía cũng không thấy Thòi Tây.

“Thòi Tây? Cậu ở đâu?”

“Làm sao bây giờ? Không muốn nói cho cậu biết.”

“Vậy tự tớ tìm!” Quả Tri cau mày một cái, tìm tòi ở những kệ sách xung quanh. Giọng nói của Thòi Tây cách đây cũng không xa lắm, tại sao lại không thấy? Ở đâu được chứ? Thòi Tây rốt cục núp ở đâu?

“Cậu muốn chơi trốn tìm?”

“Tôi không có hứng thú đó.” Giọng nói từ phía sau truyền tới. Quả Tri quay đầu. Thì ra Thòi Tây không có đứng ở ở kệ sách, mà là ngồi ở trong góc dưới kệ sách, vậy mà mình lại không nhìn thấy. Cậu chạy tới Thòi Tây, giống như một đứa trẻ thấy bánh ngọt, đứng ở trước mặt Thòi Tây: “Như vậy cũng có thể gặp nhau, chúng ta nhất định là có duyên từ kiếp trước.” Lại mê tín.

“Hơn một năm qua vô tình gặp nhau ở thư viện chỉ có một lần. Xác suất này nói rằng chúng ta không hề có duyên.” Thòi Tây khép quyển sách lại đứng lên, Quả Tri cũng chống đầu gối đứng lên: “Nói chuyện thật mất hứng. Vừa đúng lúc cậu có mặt ở đây, giúp tớ lấy sách đi.” Cậu kéo Thòi Tây đến trước kệ sách. Chỉ muốn quyển sách kia!

“Bi kịch của người lùn.”

“Là do kệ sách quá cao.” Cậu nhìn vóc người cao to của Thòi Tây: “Thật tốt, tớ cũng muốn cao như cậu vậy. Nếu khi còn bé tớ uống nhiều sữa tươi hơn một chút thì tốt biết mấy. Như vậy nói không chừng bây giờ tớ còn cao hơn cả cậu.” Quả Tri tiếc nuối nói. Lời của cậu vừa dứt, cử động của Thòi Tây làm cho người ta không kịp đề phòng. Hắn ôm lấy Quả Tri, hai tay nâng chân của cậu lên: “Bây giờ cao hơn tôi rồi.” Sợ bị té xuống, theo bản năng Quả Tri ôm lấy bả vai của Thòi Tây lại, hai chân kẹp vào hông của hắn, phản ứng xấu hổ biểu đạt rõ ràng trên gương mặt. Cậu cao hơn một chút, đưa tay lên, dễ dàng lấy được sách mình cần, lại tiếp tục xem xét những quyển sách khác trên kệ, nhỏ giọng thì thầm: “May mắn, thật là may mắn khi còn bé tớ không có uống quá nhiều sữa tươi. Cho nên bây giờ cậu mới có thể dễ dàng ôm lấy tớ.”

Thòi Tây xóc cơ thể Quả Tri lên, đo lường cân nặng của Quả Tri, mang theo ý trêu cợt nói: “Thật ra thì cũng không phải là rất dễ dàng.”

“Cậu đang chê tớ sao?”

“Nghe không hiểu?”

“Đã hiểu!”

Đi ra thư viện, hơi ấm do bị Thòi Tây ôm lấy vẫn còn. Cậu không muốn tách khỏi Thòi Tây chút nào. Tay của cậu đặt lên nơi mà khi nãy cơ thể hai người chạm vào nhau.

Dùng sách gõ nhẹ lên đầu Quả Tri, giọng nói Thòi Tây nhẹ nhàng: “Tôi đi trước.”

“Ừ.” Sau khi Thòi Tây đi xa, Quả Tri mới nhớ tới chuyện xin lấy lại điện thoại di động. Cũng không sao, tối nay có lí do đến tìm hắn rồi.

Mới vừa trở lại phòng học, Quả Tri phát hiện Cổ Tĩnh Lam đang đợi mình. Lần này mái tóc dài của cô xõa xuống, rất duyên dáng. Cô áy náy nhìn Quả Tri: “Ngại quá, lại tới tìm cậu.”

“Có chuyện gì không?”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy tới tìm cậu là có thể hiểu rõ hơn về Thòi Tây. Chắc là hai người thường ở cạnh nhau. Thòi Tây là người như thế nào, rõ ràng tôi cái gì cũng không hiểu rõ về hắn, vậy mà khi thấy hắn tôi liền bị hấp dẫn.”

Quả Tri trầm mặc không nói chuyện, không biết phải nói gì, cũng không biết có thể nói được chuyện gì nữa. Nam sinh trong lớp cũng chăm chú nhìn cô ấy, cô ấy lại chỉ muốn được một người nhìn chăm chú.

“Thật muốn gặp chị của cậu một chút. Thòi Tây thích mẫu người như thế nào đây.” Cô buồn bực nói, nhưng lại không biết rằng người Thòi Tây thích đang đứng ở trước mặt mình.

“Là người rất bình thường.”

“Không thể nào đâu. Người bình thường có thể xứng với hắn sao?” Lời nói của Cổ Tĩnh Lam giống như nước đá dội ướt Quả Tri. Cô tiếp tục suy đoán: “Nhất định là một đại nữ nhân, tính tình hắn cũng rất tốt. Cứ nghĩ đến cảnh cô gái kia nắm tay Thòi Tây đi trong sân trường, tôi thật có chút hâm mộ. Cô ấy tóc dài sao? Thích mặc đồ màu gì? Thường trang điểm không?”

“Nhất định phải là nữ sinh sao? Nếu như không phải thì sao?” Quả Tri nói ra khỏi miệng lời này ngay cả mình cũng không nghĩ tới. Cổ Tĩnh Lam nghi ngờ nhìn chăm chăm cậu: “Có ý gì?”

“Ý của tôi, chị ấy đã ra xã hội, không thể coi là nữ sinh, mà là phụ nữ.”

“Là như vậy à, thiếu chút nữa bị cậu hù chết, còn tưởng rằng Thời Tây hẹn hò với con trai.” Cổ Tĩnh Lam vì sự hiểu lầm của mình mà cười lên.

“Hẹn hò với con trai thì đã sao?”

“Cũng không có sao hết. Tôi không phải là kì thị những chuyện này. Nhưng về Thời Tây, nếu như hắn thích con trai thì thật là đáng tiếc. Bên cạnh tôi có một người bạn đồng tính. Hắn sống rất khép kín, chịu đựng áp lực rất lớn. Chắc cậu cũng để ý, Thời Tây là một người lạnh lùng và cô độc, nếu như hắn chọn loại tình cảm nặng nề này nữa, tâm tình của hắn nhất định sẽ tồi tệ hơn. Hắn thích hợp với tình cảm lành mạnh hơn, sẽ dễ dàng hơn.”

Quả Tri cúi đầu, ngón tay bẻ cong cuốn sách lại. Tình cảm khỏe mạnh sao? Cổ Tĩnh Lam đứng lên: “Kết quả nói nhiều như vậy cũng không liên quan gì tới chuyện của Thời Tây. Mau vào học đi. Tôi đi trước. Buổi học chiều nay của lớp tôi có hơi nhàm chán, cho tôi mượn sách đọc giết thời gian nhé, khi nào tan học trả cậu.” Cô không nói lời gì cầm sách của Quả Tri rồi đi, phát tay với cậu một cái, rồi đi.

Mỗi lời của cô ấy đều rất khó nuốt. Tiếng giảng bài của giáo viên Quả Tri cũng không cách nào tập trung lắng nghe được. Bút trong tay cậu nặng nề viết lên trên sách bốn chữ: Tình cảm lành mạnh.

Thời Tây tựa vào trên lan can ngoài hành lang, bàn tay xoay xoay điện thoại của Quả Tri. Chuông tan học vang lên, bọn học sinh từ trong phòng trào ra. Tiếng ồn ào, cười cợt cũng vọt tới tai của Thời Tây.

“Tên tiểu tử Quả Tri kia cũng quá may mắn, được mĩ nữ đại học năm thứ nhất coi trọng.”

“Không giống như đang nói chuyện yêu đương.”

“Không quan tâm hắn nói gì, có thể cùng mĩ nữ nói chuyện là hạnh phúc lắm rồi.”

“Cũng đúng. Càng nghĩ càng tức. Tại sao lại là Quả Tri mà không phải tôi?”

“Dù sao em ấy cũng hay tới đây, lần sau mở lời trò chuyện đi.”

Học sinh càng ngày càng thưa thớt, tiếng ồn ào cũng xa dần. Mấy học sinh lướt qua Thời Tây. Cổ Tĩnh Lam thấy được Thời Tây, Quả Tri đi ra khỏi phòng học cuối cùng cũng nhìn thấy Thời Tây. Cậu đang chuẩn bị chạy tới thì phát hiện Cổ Tĩnh Lam. Cậu dừng lại.

Cổ Tĩnh Lam cầm sách trong tay. Khi nhìn thấy Thời Tây, cô hoảng hốt, ngại ngùng, ưu thương, tất cả những cảm xúc này khiến cho cô ấy trở nên đẹp hơn, tựa như tạo ra là dành cho tiểu thuyết của Thời Tây.

Giống như là định mệnh, bọn họ gặp nhau. Thời Tây nhìn Cổ Tĩnh Lam, không biết rõ là nhìn bao lâu nhưng đối với Quả Tri mà nói là rất rất lâu. Cậu giống như một khán giả đang xem một bộ phim thần tượng, chẳng qua là bộ phim này khiến cho lòng cậu đau đớn.

Chỉ muốn cô ấy khiến cho cậu có cảm xúc mà động bút, chứ không muốn cô ấy khiến cho cậu động tâm.

Cậu nhìn cô ấy như vậy là đang có suy nghĩ gì vậy? Tớ muốn biết, tớ không muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thời Tây (5)

Chương 85. Thời Tây (5)

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Mình không có cài đặt mật khẩu mở điện thoại. Thời Tây sẽ mở lên xem sao? Làm sao có thể chứ. Thời Tây không phải là loại người như vậy. Một giờ đồng hồ sau khi Quả Tri có suy nghĩ lạc quan như vậy, Thời Tây mở điện thoại di động của cậu lên. Thời Tây không có vào xem tin nhắn của Quả Tri, đại khái có thể đoán được tất cả tin nhắn đều là gửi cho mình. Hắn vào thư mục hình ảnh. Mặt Thời Tây trầm xuống. Có phải là chụp nhiều hình quá rồi không? Bên trong chứa đầy hình và video có liên quan tới mình, lúc mình học thể dục, lúc mình viết văn. Trong đó có một video khiến cho hắn chú ý. Hắn đeo tai nghe lên, dựa lưng vào tay vịn của cầu thang nơi khúc quanh, mở video lên.

Trong video, Quả Tri xuất hiện, dáng vẻ đang điều chỉnh ống kính. Sau khi điều chỉnh điện thoại xong, cậu lui ra đằng sau để camera có thể quay được nửa người trên của cậu. Cậu giả bộ chỉnh tề, sửa cổ áo của mình một chút, đứng thẳng lưng, giống như một người sắp tiến hành phỏng vấn. Nhìn dáng vẻ của Quả Tri trong video, đại khái là quay video này lúc nghỉ hè.

Quả Tri lấy giọng, hướng về ông kính vẫy tay một cái: “Xin chào, Thòi Tây. Có thấy tớ không? Ba mẹ tớ ra ngoài rồi, chỉ có một mình tớ ở nhà. Bởi vì nghỉ hè cũng đã hơn một tháng, tớ muốn báo cáo tình hình gần đây. Mùa hè năm nay tớ đi làm thêm, chú Phật Di Lạc tăng tiền lương cho tớ thêm một chút. Tớ sẽ gửi thật nhiều tiền vào tài khoản ngân hàng của chúng ta. Thẻ rút tiền tớ để trong quyển sách của cậu, mật mã là XXXXXX. Lúc cậu cần dùng thì cứ dùng, không cần nói cho tớ biết.” Quả Tri nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nóng quá à, tớ ngày nào cũng ra ngoài bán đồ, bây giờ bị nắng ăn đen da rồi. Cậu xem.” Cậu vén áo lên, so sánh màu da ở tay và bụng với nhau, nhìn về ông kính một lần nữa: “Có phải đen hơn rất nhiều không?”

Sau mấy giây trầm mặc, cậu ngã xuống giường, tự giận mình, lăn qua lộn lại, đá gối chặn ngồn ngang: “Tớ cũng muốn kể với cậu thật là nhiều chuyện thú vị, muốn cậu vui vẻ nhưng ở chỗ này tớ không phát sinh chuyện gì thú vị cả. Mỗi ngày cứ như vậy: ăn cơm, nhớ cậu, đi làm, nhớ cậu, về nhà, nhớ cậu, trước khi ngủ nhớ cậu, tỉnh giấc nhớ cậu. Nguy rồi, vô tình bại lộ tớ rất thích cậu. Đoạn video này tuyệt đối không thể để cho cậu xem!” Cậu tiến lên kết thúc quay video.

“Ngủ ngon.” Thòi Tây nhẹ nhàng, bỏ điện thoại di động vào trong túi quần.

Ngón tay của hắn chạm vào màn hình điện thoại của Quả Tri. Là cái gì có thể khiến Quả Tri lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ? Cậu ấy sẽ mỉm cười hoài mà không cảm thấy chán sao? Sau này nhất định sẽ xuất hiện bi thương, cậu ấy sẽ cười như thế nào? Có thể thấy rõ tâm tình của cậu ấy, ý nghĩ của cậu ấy, nhưng vẫn không cách nào hiểu được tất cả của Quả Tri.

Tất cả những chuyện nặng nề xảy ra trong quá khứ, tựa hồ không có lưu lại bất kì dấu vết nào trên người của cậu ấy. Cho dù Quả Tri ít nhất có một chút thất vọng đối với thể tục, nhưng cậu ấy căn bản không hiểu khái niệm thất vọng, là do cậu ấy quá ngu ngốc. Vốn là muốn làm cho cậu ấy thông minh hơn, thực tế hơn, ai ngờ ở bên cạnh cậu ấy quá gần lại bị cậu ấy lấy bệnh ngu xuẩn.

Có một số việc không nên làm. Lần trước chuyện của Kha Tuấn Kiệt vốn có thể để cho Quả Tri nhận được một bài học, kết quả mình lại nhúng tay vào.

Đến tốt cùng tình cảm là gì? Tại sao luôn chiến thắng lí trí? Ngay cả mình cũng không khống chế được sao?

Ngày kế tiếp, hắn đi ở trong sân trường. Tất cả mọi thứ trong mắt so với trước kia không có gì thay đổi nhiều. Cảnh, vật, người cũng chỉ là do chữ viết màu đen tạo thành trong phòng nền trắng. Bọn họ nói gì, nghĩ cái gì, cũng cảm thấy chán ghét.

“Tôi cắt tóc kiểu này có đẹp mắt không?”

“Ngày hôm qua bạn trai tặng cho tớ một chiếc vòng.”

“Hôm nay đồ ăn của căn tin có hơi mặn.”

“Hôm nay trong siêu thị có chương trình khuyến mãi.”

Quá nhiều âm thanh, rất ồn ào. Con người luôn thích nói những chuyện không quan trọng, cũng cứ như vậy mà trải qua một đời người. Thật sự là đáng buồn hay đáng sợ đây? Hắn thường thấy trong ti vi những người thành đạt, chia sẻ những gì mình từng trải qua mà khích lệ người khác. Bọn họ dùng từ hoa lệ khiến cho người xem tràn đầy nhiệt huyết. Ở trong mắt Thòi Tây chuyện này thật sự rất buồn cười, bởi vì nó chẳng khác nào tạo cho người ta một ảo mộng. Đại đa số mọi người, à không, tuyệt đại đa số mọi người đều rất cố gắng nhưng có được thành công cũng không có nhiều.

Ước mơ rải rác ở khắp nơi.

Thòi Tây đi vào trong thư viện. Hắn thích một nơi an tĩnh, có thể không cần phải suy nghĩ gì hết. Hắn rút ra một quyển sách, ngồi ở dưới đất trong một góc tối dưới kệ sách. Tất cả mọi thứ chung quanh không có liên quan gì tới hắn. Cô đọc, hắn cần cô đọc. Cô đọc ở bên trong cơ thể hắn, trấn an hắn, cũng cần nuốt hắn.

Một nữ sinh đứng ở trước mặt hắn, dáng vẻ xấu hổ, cô áp ứng: “Xin, xin hỏi cậu là Thòi Tây sao?” Thòi Tây ngẩng đầu lên, không lộ vẻ gì. Cô gái nói tiếp: “Tôi có một người bạn rất đẹp. Vừa đứng lúc gặp được cậu ở đây, cho nên muốn hỏi giúp cô ấy một chút. Cậu, chuyện cậu có bạn gái là thật sao?”

“Thật.” Thòi Tây trả lời ngắn gọn, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện này.

“Bạn của tôi đáng đáp rất đẹp, tính tình cũng tốt, các cậu có thể kết giao bạn bè trước thử xem sao không?”

“Không có hứng thú.”

Đối với sự cự tuyệt lạnh nhạt của Thòi Tây, nữ sinh không biết nên nói gì mới phải, đứng ở trước mặt hắn.

“Còn chuyện gì?”

“Không có, không có.” Nữ sinh lúng túng rồi đi. Đây là phản ứng bình thường của con người, nhận ra được đối phương không thích mình thì sẽ rời đi. Thế nhưng có một người, từ lúc mới bắt đầu, cho dù mình rất lạnh lùng, cự tuyệt cậu ta như thế nào, cậu ta vĩnh viễn cũng sẽ mỉm cười. Không chỉ lúc mới bắt đầu, bây giờ cũng vậy.

Hắn lạnh lùng khiến cho rất nhiều người tránh xa, nhưng có một ngày, hắn phát hiện, bất kể hắn lạnh lùng như thế nào, Quả Tri đều ở đây. Lúc không có cảm xúc viết văn, không cách nào có thể viết văn, cậu ấy ở đây. Không nghe những lời tình cảm buồn nôn của cậu ấy, không trả lời tin nhắn của cậu ấy, cậu ấy đều ở đây. Cậu ấy không bao giờ có thái độ chán ghét với mình, với chữ viết của mình, luôn tha thứ cho mình. Rốt cục điều gì khiến cậu ấy như

vậy?

Giọng nói của Quả Tri đột nhiên truyền tới: “Thời Tây tốt bụng như vậy, nếu có cậu ấy ở đây, cậu ấy sẽ không chỉ giúp mình lấy cuốn sách này mà còn giúp mình đem về phòng ngủ nữa.”

“Xem tôi là ai chứ?”

Hắn ngồi ở trong góc dưới kệ sách nhìn Quả Tri đảo dắc tìm kiếm khắp nơi. Cậu ấy vừa nói vừa vội vàng tìm kiếm mình. Khi cậu ấy phát hiện mình, cậu cười, kêu tên của mình, chạy tới.

Thấy được màu sắc, màu sắc của Quả Tri, màu vàng nhạt, giống như màu sắc của ánh mặt trời lúc sáng sớm vào mùa đông.

Đó là ánh mặt trời hay Quả Tri, Thời Tây nhất thời không phân biệt ra.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Tư Liệu Và Cậu

Chương 86. Tư liệu và cậu

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Quả Tri đi lên trước, muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Lúc này, Thời Tây đưa tay ra, bắt lại cánh tay của cậu kéo cậu về phía mình.

Cổ Tĩnh Lam và Quả Tri đều ngây ngẩn cả người, Hắn đang làm cái gì vậy? Thật vất vả mới khiến cho mọi người trong trường ngừng đồn đại chuyện tình cảm này, bây giờ hắn lại đang làm cái gì vậy chứ! Quả Tri không có cách nào trách cứ Thời Tây. Cậu cảm thấy mình giống như là đang được thỏa mãn. Cổ Tĩnh Lam nhìn Quả Tri một chút, lại nhìn Thời Tây một chút. Hành động của hắn không có mập mờ, rất khó khiến cho người ta không hiểu.

“Các người...” Cậu kể tiếp cô không nói ra miệng, nhất thời không có cách nào chấp nhận sự thật trước mắt.

Thời Tây kéo Quả Tri rời đi, chân của Quả Tri lao đảo đuổi theo Thời Tây: “Rất đẹp đúng không?”

“Cái gì?”

“Cô gái khi này.”

“Thế nào, cậu thích?” Thời Tây nhẹ cau mày.

“Tớ nói là làm tư liệu cho cậu.”

“Không cần.”

“Tại sao lại lãng phí một tư liệu tốt như vậy chứ? Rất khó mới có thể gặp được mà.”

“Vậy thì đã sao?” Thời Tây buông lỏng tay của Quả Tri ra, Quả Tri xoa xoa cổ tay bị bóp đến đau: “Còn hỏi đã sao, cậu biết tớ phải quyết tâm nhiều như thế nào mới để cậu biết cô ta không? Sớm biết cậu phản ứng như vậy, tớ đã không lo lắng nhiều làm gì!”

“Lo lắng chuyện gì?”

“Thật ra thì cô ấy thích cậu, là cậu. Cô ấy là một tư liệu tốt như vậy, cho dù là tiểu thuyết hay là cậu cũng đều rất xứng đôi. Không có người đàn ông nào mà không thích cô ấy, tớ cũng không có nhiều tự tin với bản thân của mình. Vạn nhất, nếu như cậu coi trọng cô ấy, tớ phải làm sao đây?! Dù sao cô ấy cũng có ngực, cô ấy có thể sinh con. Có phải lòng dạ của tớ quá nhỏ nhen rồi không? Quả nhiên là lòng dạ tớ hẹp hòi!” Quả Tri đá vào tường.

“Một mình cậu rút cục tự biên tự diễn cái gì vậy?!” Thời Tây đẩy đầu của Quả Tri một cái.

“Tớ nói nửa ngày, cậu nghe không hiểu sao? Tớ bắt đầu hoài nghi trí thông minh của cậu.”

“Cậu không có tư cách này, Quả Tri.” Thòi Tây kêu tên của cậu. Hắn đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Tư liệu chính là tư liệu, bất kể nó tốt cỡ nào, cũng không cách nào so sánh với cậu được.”

Một câu nói của hắn, mỗi chữ, làm sao lại có thể làm người ta động tâm như thế chứ. Ở trong đầu, câu nói ấy xoay tròn không ngừng tái diễn lại, khiến cho Quả Tri choáng váng.

“Thòi Tây, đồ tớ với, tớ có thể là bị thiếu máu.”

“VẬY CỨ NGỦ Ở ĐÓ ĐI.”

“Sẽ chết rét đó.”

Qua mấy ngày, trường học gió êm sóng lặng, lời đồn đãi gì cũng không có. Xem ra Cổ Tinh Lam cái gì cũng chưa nói ra. Cô ấy là một cô gái tốt, Quả Tri nghĩ như vậy. Trong phòng ăn, bọn họ gặp nhau, rất tự nhiên ngồi cùng nhau, bởi vì giữa Quả Tri và Cổ Tinh Lam còn có lời chưa dứt.

“Tại sao ngay từ đầu cậu không nói cho tôi biết? Tôi cảm thấy tôi rất giống một đứa ngốc.”

Cổ Tinh Lam cười khò.

“Xin lỗi, đây không phải là một đề tài dễ mở lời.”

“Tôi có mấy lời quá đáng, nhưng đó là sự thật. Cũng giống như bạn bè của tôi, tha thứ cho tôi lắm lắm, nếu như cậu với Thòi Tây, tôi cảm thấy các cậu sẽ không lâu dài.” Lời của Cổ Tinh Lam cũng không có ác ý, cũng giống như là một lời cảnh báo.

Quả Tri cảm chiếc đĩa: “Có lẽ người bạn kia của cậu cảm thấy nặng nề và khổ sở với tình cảm này, nhưng tôi không phải là người bạn kia của cô. Mặc dù tôi cũng có khổ sở và nặng nề, nhưng những cảm giác đó so với tình yêu dành cho Thòi Tây thật quá tầm thường. Tôi muốn chấp nhận lựa chọn của mình, nếu như không thể chấp nhận thì ban đầu tôi cũng đã không lựa chọn nó rồi.” Cậu nhếch môi, cười có chút ngu: “Cô cảm thấy chúng ta sẽ không lâu dài, nhưng tôi cảm thấy chúng tôi sẽ rất lâu dài, bởi vì tôi sẽ rất cố gắng, rất cố gắng.”

Lời của cậu đầy chân tình, làm cho Cổ Tinh Lam không còn lời để nói. Trong nụ cười của cậu không có sợ hãi và lùi bước, nếu có họa chăng cũng là cảm giác thỏa mãn với đoạn tình cảm này.

“Thua cậu rồi.” Cổ Tinh Lam tựa lưng vào ghế ngồi.

“Bởi vì sự chân thành của tôi?” Cậu cũng phải da mặt dày lắm mới có thể hỏi câu này, chắc là bị Hoa Cốc Vũ lây bệnh ảo tưởng sức mạnh rồi.

“Không phải, không phải là bởi vì vấn đề giới tính. Lúc tôi nhìn Thòi Tây, cái gì cũng không có.”

“Chuyện đó à? Cậu ấy nhìn tôi cũng giống như vậy, không có gì cả.”

“Phải không?” Cổ Tinh Lam đứng lên, duỗi người: “Nghe cậu nói như vậy, quả nhiên buông tha cho cậu thì tôi sẽ không cam lòng. Quả Tri, cẩn thận một chút.” Nói xong, cô nháy mắt phải với Quả Tri liền rồi đi. Quả Tri ý thức được chuyện gì đó, ở phía sau cố gắng nói thật to: “Mới này là tôi gạt cô. Thòi Tây nhìn tôi rất nồng nàn tình yêu. Mỗi ngày cậu ấy đều xin tôi thương cậu ấy. Tôi không để ý tới cậu ấy, cậu ấy sẽ thống khổ đến chết.”

“Cậu nói với người kia, cũng muốn cho tôi nghe sao?” Giọng nói của Thòi Tây lạnh như băng vang lên sau lưng Quả Tri. Quả Tri lạnh cả sống lưng, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn cơm, cái ót bị một quyền đánh tới.

Đúng lúc này Hoa Cốc Vũ cũng tới tham gia náo nhiệt: “Đánh cậu ta đi, đánh mạnh lên, tên tiểu tử một mặt hai lòng này. Thòi Tây, cậu ta và một mỹ nữ vừa mới dùng cơm cùng nhau, cậu không xấu hổ nhưng tớ xấu hổ. Cho rằng là đang đóng phim thần tượng sao? Không có tớ ở đây, cậu dám qua mặt nam chính? Thật đáng xấu hổ.” Nói những lời như thế không phải cũng rất đáng xấu hổ sao? Hoa Cốc Vũ cố ý nói, muốn chọc Thòi Tây tức giận.

Quả Tri sờ cái ót: “Hoa nhi, cậu là bạn tốt của tớ mà, rốt cục đang giúp người nào vậy?”

“Chỉ có những người xinh đẹp mới là bạn bè của tớ.”

Thòi Tây đẩy Hoa Cốc Vũ churóng mắt ra, đặt tay ở trên vai của Quả Tri. Tóc gáy của Quả Tri dựng đứng, không dám quay đầu lại nhìn hắn. Cậu ngừng thấy hơi thở của Thòi Tây, trong đầu tưởng tượng đến hình ảnh đáng sợ.

“Sau này không có sự cho phép của tôi, không được gặp mặt cô ta.”

Thấy Quả Tri không nói lời nào, ngón tay đặt trên vai Quả Tri của hắn nhẹ dùng sức: “Không nghe?”

“Nghe, nghe rồi.”

“Trả lời đi!”

“Tùy ngài định đoạt.”

Chưa tới mấy giây, Quả Tri vô tình thất trong một tờ giấy để ở trên bàn có tên của Cổ Tĩnh Lam. Cậu tò mò cầm lên, tư liệu tốt như vậy, xem ra Thời Tây vẫn là không bỏ qua. Rốt cục câu từ như thế nào mới hợp với sự đặc biệt của cô ấy đây?

[Nhà vệ sinh công cộng không ai quan tâm tới, vô cùng bẩn thỉu, phát ra mùi hôi thối. Cổ Tĩnh Lam ở tại bên trong. Đây là nơi sinh sống của cô. Cô không có cách nào rời khỏi đây, giống như số phận phải chung thân ở đây. Rốt cục, có một ngày cô tỉnh lại từ mặt đất lạnh như băng. Đột nhiên, cô muốn thay đổi, muốn thoát khỏi cuộc sống này. Cô kích động bởi vì ý tưởng này, huyết dịch sôi trào. Cô nhìn ra ngoài, ảo tưởng những hình ảnh tốt đẹp. Cô mặc một bộ váy xinh đẹp. Tất cả mọi người đều nhìn cô, cô bị nhiều người đàn ông bao quanh. Cuộc sống trở nên tuyệt vời và thỏa mãn. Cô cảm tạ chỉ đàn ông, cùng đàn ông ăn cơm ở phòng ăn, giống như một cô gái lâu xanh. Bỗng có một thứ gì đó kinh động đánh thức cô. Áo tưởng của cô biến mất, chỉ thấy một người phụ nữ mặt lạnh như băng đang nhìn mình, trong ánh mắt mang theo chán ghét. Cô đi vào trong một góc nhỏ trong nhà vệ sinh, lần nữa nhìn ra bên ngoài. Ánh sáng hoàng hôn chiếu vào. Đã là chiều tối rồi sao? Ngày mai, ngày mai chắc sẽ tốt đẹp hơn.]

Thời Tây mới từ phòng tắm đi ra, Quả Tri cúi đầu, bóp thật chặt tờ giấy ở trong tay.

“Ngây thơ, Thời Tây, có lúc cậu thật ngây thơ, không nên vì tình cảm cá nhân mà lãng phí một tư liệu tốt như vậy.”

“Không hiểu cậu đang nói gì.”

“Cậu rõ ràng là hiểu! Cái gì mà cuộc sống ở trong nhà vệ sinh, ý này không phải là muốn nói Cổ Tĩnh Lam ăn cái đó sao?”

“Cái nào?”

“Thì, cái trong nhà vệ sinh đó.” Quả Tri không muốn nói từ đó ra.

Thời Tây nghiêng đầu sang trái nhìn Quả Tri: “Cuộc sống trong nhà vệ sinh thì cũng có thể đi ra ngoài mua đồ ăn mà. Cậu nghĩ đi đâu vậy? Không nghĩ tới cậu là một người như vậy. Rất hy vọng người khác ăn?”

“Tớ không có. Cậu thu hồi loại ánh mắt đó, mau thu hồi!”

Lại bị Thời Tây khinh bỉ phẩm đức của mình! Quả Tri giận đến giương nanh múa vuốt, thật muốn nhào tới cắn Thời Tây một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Lễ Giáng Sinh Của Chúng Ta (1)

Chương 87. Lễ Giáng sinh của chúng ta (1)

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liều Phong

Quả Tri hít thở thật sâu, cho thân thể tiếp xúc với không khí trong những ngày mùa đông là một chuyện cần có dũng cảm, đặc biệt là vào sáng sớm. Cậu hít thêm một hơi thật sâu, vén chăn lên, dùng tốc độ nhanh nhất mặc thêm quần áo vào, bò xuống giường, một bên kéo khóa quần lên, một bên vọt tới bồn rửa mặt. Rửa mặt xong, cậu đem nửa khuôn mặt chôn ở trong chiếc khăn choàng rồi rời khỏi phòng.

Hôm nay là lễ Giáng sinh. Ba của cậu rất ghét những ngày lễ của phương Tây, cho nên lúc Quả Tri còn chịu sự ảnh hưởng của ba mình, cậu chưa từng để ý tới ngày lễ này. Năm ngoái vào ngày này cậu với Thời Tây không có gì đặc biệt. Năm nay cậu muốn học theo trong ti vi, tặng chút quà biếu đạ tâm ý. Đầu là con trai, hoa hồng gì đó đều không hợp, cho dù là mình cả gan tặng cho Thời Tây, tuyệt đối một giây sau liền bị ném vào trong thùng rác. Còn sô cô la thì quá ngọt. Tìm hiểu trên mạng, muốn loại không quá ngọt thì chọn loại sô cô la có độ thuần cao. Nhưng mà giá cả có vẻ không ổn cho lắm. Quả Tri đi ra ngoài thử vận khí một chút.

Cậu đi trên đường mà không có mục đích. Gió giá rét thổi qua khuôn mặt của cậu. Cậu dậm chân muốn cho cơ thể trở nên ấm áp hơn. Phía trước có con hẻm nhỏ, rất nhiều học sinh và các đôi tình nhân đi vào bên trong. Quả Tri cũng đi vào. Trong hẻm có rất nhiều cửa tiệm, đại đa số đều bán những món đồ con gái thích. Có những món đồ rất dễ thương, mẫu mã bắt mắt nhưng chất lượng rất kém cỏi. Quả Tri nhìn xung quanh, dừng bước trước một nhà sách nhỏ. Không biết bên trong có sách mà Thời Tây thích không? Nghĩ như vậy, cậu đi vào.

Ánh sáng của tiệm sách không tốt lắm. Quả Tri tiện tay lật sách xem thử, đột nhiên liếc về một góc có manga BL. Cậu cũng không có cách nào dời tầm mắt đi chỗ khác. Cậu nhìn ông chủ, ông chủ cũng không có để ý bên này mà đang chơi máy vi tính. Cậu từ từ đi qua, giống như ăn trộm vậy, đưa tay ra mở bìa sách, lại rút tay về. Không có gì đẹp mắt! Cậu tự nói với mình. Cậu đi qua những nơi khác. Qua một phút, cậu lần nữa trở về khu sách manga BL. Cậu cầm một cuốn lên, mở bìa ra, hình ảnh trần truồng kích thích đập vào mắt. Mặt của cậu nóng bừng lên. Cậu cuống quýt nhìn lại bìa sách. Đúng

là manga BL mà! Đầu phải manga người lớn đầu, tại sao bên trong lại có những hình ảnh như vậy?!

Cậu lại cầm một quyển sách khác lên, bên trong cũng có. Cậu lại cầm một quyển sách nữa, mở ra xem, Quả Tri cho ra một kết luận: Thế giới BL thật là tà ác! Minh tuyệt đối sẽ không đọc!

Đi ra tiệm sách, Quả Tri giờ cái túi lên. Trong túi, cuốn manga BL để nằm giữa những quyển sách khác. Cậu tự mình giải thích, làm như vậy chẳng qua là muốn không để những đứa nhỏ thấy loại sách này.

Quả Tri tiếp tục đi tìm mua sô cô la. Trên đường lớn cơ hồ không có tiệm nào đặc biệt bán sô cô la. Cậu nhớ tới đã từng thấy trong siêu thị có bán. Đang chuẩn bị ngồi xe buýt đi siêu thị, Thôi Tây gọi điện thoại tới.

“Không có bút.”

“Không phải hai ngày trước đưa cho cậu một hộp rồi sao?”

“Cho nên ông đây mới bảo cậu đưa nhiều hơn một hộp rồi.”

“Vây cũng không được. Cậu chờ tới vài tiếng đồng hồ.” Nguyên nhân Quả Tri không chịu đưa bút cho Thôi Tây một lần nhiều hộp, đương nhiên là vì cậu muốn có thể có lí do đến gặp Thôi Tây nhiều một chút.

“Cậu ở đâu?”

“Ở bên ngoài có chút việc.”

“Tự tôi đi mua.”

“Không được!” Quả Tri gấp gáp ngăn cản Thôi Tây: “Cậu không biết loại bút nào tốt, của tiệm nào gần nhất.”

“Tôi cũng không muốn biết mấy chuyện nhàm chán như vậy.” Hắn cúp máy. Quả Tri hướng về phía điện thoại làm mặt quỷ.

Ở tầng dưới của siêu thị, sô cô la được để ở trong kính thủy tinh. Quả Tri dán mắt vào kính thủy tinh. Hình dáng của bọn chúng khác nhau, giống như các quý tộc mặc đồng phục hoa lệ tới tham gia buổi yến tiệc. Quả Tri ngắm sô cô la xong, liếc mắt nhìn xuống giá tiền bên dưới, mắt mở to. Có chút xú mà lại đắt đến vậy sao? Vốn chuẩn bị mua một hộp, thật không ngờ... Cậu đã đánh giá quá thấp mức độ chi tiền của người tiêu dùng ngày nay.

Cậu nhỏ giọng hỏi nhân viên bán: “Xin hỏi, những thứ ở đây đều đắt như vậy sao?”

Nhân viên bán tươi cười: “Đây đều là sô cô la nhập khẩu từ nước ngoài về, do sự phỏ của chúng tôi chế luyện. Dáng vẻ hay mùi vị đều rất tốt. Sau khi ngai thường thức sẽ biết khác biệt trong đó.

“Thì ra là như vậy.” Quả Tri rất dễ dàng liền bị thuyết phục.

Tiếp theo nhân viên bán nói rất nhiều, khiến cho Quả Tri không mua cũng không được. Cậu siết chặt bóp tiền: “Có loại không ngọt không?”

“Có, ngài chờ chút.” Nhân viên bán lấy ra một hộp sô cô la.

“Vây tôi mua một viên.” Nghe được lời của Quả Tri, biểu lộ của nhân viên có chút thay đổi, khóe miệng mang theo nụ cười, trong mắt lại xen lẫn khinh miệt, thái độ vẫn lễ phép như cũ: “Được.” Cô cầm sô cô la lên tùy tiện bỏ vào trong túi ni lông đưa cho Quả Tri. Quả Tri thận trọng bỏ vào trong túi xách. Cậu có thể nhận ra được sự khác biệt trong thái độ của người nhân viên đối với mình, nhưng cậu lơ đãng, không cần thiết vì chuyện này mà cảm thấy tức giận và phiền não, như vậy sẽ không sung sướng.

Ở trước trạm xe buýt, Quả Tri sờ sờ túi, chỉ còn lại năm giác tiền! Sớm biết như vậy thì mình đã mua ít hơn một cuốn manga BL rồi. Cậu lấy điện thoại đi động ra bấm dãy số quen thuộc.

#1: 5 giác tiền: Cái này là đơn vị tiền tệ của Trung Quốc.

“Thôi Tây, ừ, cậu hãy nghe tớ nói.”

“Chuyện gì?”

“Cậu có thể tới siêu thị XX đón tớ không, tớ đem” Quả Tri còn chưa giải thích xong, đầu kia đã cúp điện thoại. Cậu tự trách mình. Thôi Tây không để ý tới mình cũng phải. Nếu gọi điện cho Hoa Cốc Vũ thì tốt rồi. Cậu nghĩ như vậy nhưng lại bỏ điện thoại vào trong túi quần. Cậu có một cảm giác, Thôi Tây sẽ đến đón cậu. Có lẽ Thôi Tây sẽ mắng mình một trận, có lẽ sẽ thấy phiền phức, nhưng Thôi Tây nhất định sẽ xuất hiện ở trước mặt mình.

Cậu an tĩnh đứng trước trạm xe buýt, xoa xoa lòng bàn tay của mình. Khói trắng tản ra từ miệng cậu rất nhanh chóng tiêu tán. Từng chiếc xe buýt dừng lại và chạy đi. Người đi đường không chút biểu cảm lướt ngang qua cậu. Cậu thỉnh thoảng đưa tay vào trong túi sờ sô cô la một cái. Tay chân cậu lạnh như băng. Thật là lạnh, thật là muốn thấy Thôi Tây. Sau đó, một chiếc xe taxi dừng sát trước mặt cậu. Cửa xe mở ra, một cánh tay đưa ra kéo cậu vào trong xe.

“Cậu còn có thể ngu hơn nữa không? Sao không đứng trong siêu thị chờ?”

Đã đoán đúng, sẽ bị Thời Tây mắng. Cũng đã đoán đúng, hắn sẽ đến. Quả Tri nhìn Thời Tây đang cau mày mà cười lên.

“Cậu chỉ biết cười khúc khích?”

“Không phải vậy.” Quả Tri lắc đầu một cái: “Tớ còn biết thích cậu.”

“Muốn bị đập xuống xe?”

“Cậu sẽ không đập tớ.” Quả Tri nâng khuôn mặt bị đông cứng đến đỏ lên. Thời Tây giờ tay lên, đưa tay đặt trên mặt của Quả Tri: “Cậu đứng ở ngoài bao lâu vậy, mặt lạnh đến đỏ giống như kính nguyệt.” Không có so sánh khác tốt hơn sao? Nói giống như trái táo cũng được mà! Động tác này, Quả Tri không đoán được. Lòng bàn tay của Thời Tây rất ấm áp, hóa giải giá rét trong nháy mắt. Vô luận bị chạm tới bao nhiêu lần cũng không thể thích ứng.

“Gi thế, còn lạnh? Sao mặt còn đỏ hơn hồi nãy.”

“Bây giờ đỏ, không liên quan tới nhiệt độ, có liên quan tới cậu.”

“Nói lời như vậy nữa, đánh cậu.”

“Tớ nói thật!” Quả Tri bắt khẩn khoanh tay để trước ngực, cái túi cậu để trên đùi rơi xuống. Sách manga rút ra, vừa vặn mở ra ngay hình ảnh kia. Hai mắt Thời Tây nhìn chòng chọc vào quyển sách, hai giây sau nhìn Quả Tri. Lại là loại ánh mắt khiến cho người ta muốn chết. Quả Tri hoảng hốt nhặt sách lên, ôm vào trong ngực: “Không phải như những gì cậu thấy.”

“Không cần nói.”

“Tớ phải nói. Cậu nghe tớ giải thích.”

“Không cần nói.” Thời Tây cắt đứt lười câu cậu.

“Cậu ngược lại để tớ nói đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Lễ Giáng Sinh Của Chúng Ta (2)

Chương 88. Lễ Giáng sinh của chúng ta (2)

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Cho đến khi xuống xe, Quả Tri vẫn còn vì chuyện mấy quyển manga BL mình mua mà tìm vô số lí do. Cậu không yên đi theo sau lưng Thời Tây: “Tớ không phải là vì những hình ảnh như thế mới mua manga. Cậu phải hiểu rõ.”

“Tôi cũng chưa nói cái gì.”

“Vậy tại sao cậu lại dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi?”

“Loại ánh mắt gì?”

Quả Tri theo vào thang máy, tay chỉ Thời Tây: “Loại ánh mắt như bây giờ! Đừng nhìn nữa.” Cậu tiến lên muốn che mắt của Thời Tây lại, nhưng Thời Tây đã nhanh chóng tránh né.

Mở cửa phòng ra, không khí ấm áp lập tức bọc Quả Tri lại. Cậu một mực liếc nhìn máy điều hòa không khí đang hoạt động, sờ túi xách một cái, lo lắng sô cô la sẽ bị mềm. Cậu tiến lên tắt máy điều hòa không khí, mở cửa sổ ra. Không bao lâu thì không khí ấm áp liền biến mất.

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Đương nhiên là để nhà cửa thoáng khí.” Lí do của Quả Tri không được công nhận. Thời Tây đóng cửa sổ lại, vừa mới chuẩn bị khom lưng cầm cái điều

khởi máy điều hòa không khí. Quả Tri đã ra tay cướp trước một bước: “Nếu như cậu cảm thấy lạnh, cậu có thể đi qua đi lại nhiều lần, hoặc nhảy nhót này kia, vận động nhiều một chút.”

Thời Tây cúi đầu nhìn chăm chăm khăn choàng, bắt lấy một góc, chậm rãi kéo xuống: “Tôi cảm thấy cậu tương đối cần nó hơn.” Hắn choàng khăn lên lên người Quả Tri. Từ thái độ, ánh mắt, biểu cảm của Thời Tây, Quả Tri cảm giác được nguy hiểm, vừa định lui về phía sau, Thời Tây nắm chặt khăn lên, Quả Tri không thể động đậy.

“Cần gì làm như vậy chứ.” Quả Tri đang nói đồng thời hai tay cũng bị trói lại. Cậu dùng dằng: “Cậu biết hôm nay là lễ Giáng sinh không? Cậu nhất định phải làm vậy với tớ sao? Đừng phá hủy ngày lễ tốt đẹp như vậy chứ!”

“Tôi rất xác định.” Thời Tây lấy đi cái điều khiển máy điều hòa không khí trong túi quần của Quả Tri. Lúc hắn đang muốn mở máy điều hòa lên, Quả Tri từ phía sau dùng bả vai đụng vào lưng của Thời Tây. Cái điều khiển ti vi rơi xuống đất. Cậu một cước đá nó vào ghế sa lon. Vì sô cô la cậu có thể bắt chấp.

“Không cần thận. Ha ha.” Quả Tri xoay người muốn chạy, bị bắt lại. Thời Tây vút cậu xuống trên ghế sa lon: “Có phải đã lâu rồi không có dạy dỗ cậu?”

“Không phải rất lâu. Cậu thường dạy dỗ tớ lắm.”

Thời Tây giơ tay lên, Quả Tri nhắm chặt đôi mắt lại, ngay sau đó cười lớn, ở trên ghế sa lon sống không bằng chết: “Ha ha, tớ sợ nhột, đừng đụng vào hông. Ha ha ha, buông tớ ra, tớ thật sự nhột, không chịu nổi.”

“Tìm lại cái điều khiển cho tôi.”

“Được rồi, tớ biết, ha ha, biết rồi.”

Hắn dùng tay, Quả Tri còn sống thở hồn hển, trở mình, đưa lưng về phía Thời Tây: “Lễ Giáng sinh cũng không được bình yên nữa.”

“Là do tự cậu tìm đến.”

“Tớ cũng có nguyên nhân của tớ. Cậu gắng chịu đựng tới 12 giờ là được. Căn phòng này không được quá nóng.” Quả Tri ngừng miệng, không muốn tiết lộ quá nhiều. Thời Tây quan sát Quả Tri: “Không lẽ là cậu giống như một tên ngọc mua sô cô la tặng tớ?” Chỉ một lời nói đã đánh trúng sự thật, cậu chính là giống như một tên ngọc mua sô cô la tặng Thời Tây. Quả Tri dùng lại mấy giây: “Dĩ nhiên không phải, tớ biết rất rõ ràng cậu ghét mấy tình tiết quê mùa, làm sao lại mua chứ.” Thời Tây không lên tiếng, chẳng qua là nhìn cậu. Quả Tri không biết nói láo rất nhanh đã bị đâm thâu: “Tớ có mua.”

Thời Tây lấy sô cô la bỏ vào trong miệng: “Bây giờ chắc có thể mở máy điều hòa không khí rồi.”

“Đây là món quà tớ chuẩn bị tặng cậu vào ngày mai, hơn nữa cậu ăn cũng quá tùy tiện! Mùi vị như thế nào?” Cậu tò mò nhìn chăm chăm miệng của Thời Tây. Sô cô la đắt tiền như vậy sẽ có mùi vị gì? Thời Tây nắm lấy cổ áo của Quả Tri kéo về phía mình, đem mùi vị sô cô la trong miệng truyền qua cho Quả Tri bằng phương thức đơn giản nhất.

“Cậu cảm thấy mùi vị như thế nào?” Thời Tây dùng giọng xấu xa.

“Đáng! Thật là đáng. Sô cô la gì thế!” Quả Tri liều mạng lè lưỡi, muốn giảm bớt vị đắng ở đầu lưỡi.

“Đừng nói nhảm, nhặt cái điều khiển cho tôi.” Cậu ném Quả Tri tới bộ ghế sa lon. Sớm biết như vậy mình cũng đã không cần phải bắt chấp làm gì. Quả Tri dùng hàm răng cắn mở chiếc khăn choàng đang trói mình ra, ngoan ngoãn bò dưới đất tìm cái hộp điều khiển.

Nhiệt độ trong phòng trở nên ấm áp một lần nữa. Quả Tri thả lỏng tựa vào ghế sa lon. Cậu một bên đọc mấy cuốn manga BL, một bên nói: “Thì ra dùng thân thể để trả nợ, chuyện như vậy cũng có thể phát triển thành tình yêu.”

“Không cần nói với tôi.”

“Vậy sau này tớ thiếu tiền cậu, cũng có thể dùng thân thể để trả nợ phải không?”

“Cậu cũng nên xem lại mình đi. Cậu đáng giá bao nhiêu tiền?” Thời Tây phát ra cười nhạo.

“Là cậu quá xem thường tớ!” Quả Tri bị đá kích mà dùng sức lật sách.

Tiếng gõ bàn phím phát ra, Quả Tri yên lặng. Chuyện này giống như một loại thói quen. Cậu đọc manga BL, bên trong là một thế giới khác. Thế giới đó có rất ít những vấn đề liên quan đến cha mẹ và thể tục, rất dễ dàng yêu đương, rất dễ dàng ở cạnh nhau, ở ngoài đường có thể hôn, có thể nắm tay. Trong thế giới đó, hai người con trai yêu thương nhau là một chuyện rất đời thường.

Quả Tri ôm cuốn manga vào trong ngực, không giải thích được tâm tình rất tốt, biết rõ là giả nhưng lại muốn làm thành sự thật.

Cậu đứng lên, tựa đầu lên khung cửa sổ, ánh đèn nhiều màu sắc lóng lánh ở trong thành phố. Ở một nơi xa xôi trong thành phố là chỗ cha mẹ cậu ở. Ngón tay của cậu đặt lên kính thủy tinh. Cậu biết rất rõ ràng, đây mới là thế giới của cậu.

Lễ giáng sinh đến, Quả Tri mở mắt ra. Hôm nay so với bình thường cũng không có gì khác nhau. Cậu nhìn Thời Tây đang ngủ say ở bên cạnh. Không cần chờ ông già nô-en chui ống khói tặng quà, cậu đã nhận được một món quà tốt nhất. Cậu bò dậy khỏi giường, cầm hộp sữa tươi ngồi ở trước bàn, cầm bút lên, đọc chữ Thời Tây viết trên giấy, Quả Tri không sửa đổi câu từ của Thời Tây, chẳng qua là tìm lỗi chính tả. Sửa lỗi xong, cậu xếp tờ giấy gọn gàng lại liền đi học.

Khóa học buổi sáng kết thúc, Quả Tri mang theo bữa trưa chạy tới chỗ ở của Thời Tây. Thời Tây đã rời giường. Hắn tựa vào bên cửa sổ. Con người của hắn lãnh đạm lại xinh đẹp giống như mặt của hắn. Quả Tri nhẹ nhàng đến gần: “Thấy cái gì đẹp sao?”

“Không có.”

“Cậu nhìn kĩ lại một chút đi! Rõ ràng có rất nhiều hình ảnh tốt đẹp mà. Đứa bé ăn kẹo, vợ chồng nắm tay nhau. Không phải bọn họ đang cười sao?”

“Những gì cậu thấy chẳng qua chỉ là bề ngoài thôi. Có lẽ đứa bé kia sẽ lập tức bởi vì sâu răng mà khóc lớn. Có lẽ cặp nam nữ kia không phải vợ chồng, chẳng qua là chồng của người khác và tiểu tam thôi.”

#1: Tiểu tam: cái này chắc mọi người biết rồi.

“Cậu đều nói là có lẽ.” Bọn họ đối với cùng một không gian vẫn như cũ, đều có những ý tưởng bất đồng.

“Cuộc sống này vốn là có rất nhiều chuyện có thể xảy ra.”

“Tớ biết.” Hai tay Quả Tri bắt lại vạt áo bên hông của Thời Tây: “Nhưng mà tớ sẽ không dừng việc hưởng thụ cuộc sống lại đâu. Giống như bây giờ, giáng sinh vui vẻ, Thời Tây.” Đầu cậu vùi vào trong ngực của Thời Tây.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Lúc Thật Sự Phạm Sai Lầm

Chương 89. Lúc thật sự phạm sai lầm

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Kỳ nghỉ đông gần tới, khí hậu cũng càng lúc càng trở nên lạnh, khiến cho rất nhiều học sinh núp trong phòng ngủ và phòng học không chịu đi ra ngoài. Quả Tri dậm chân ở dưới bàn. Cậu chỉ mang theo có hai chiếc áo. Mấy bộ đồ khác cậu cũng đã giặt hết vào ngày hôm qua rồi. Cậu mặc quần áo thật kín, cơ thể có thể run người. Nếu như có một ly sữa nóng thì thật là tốt. Nhà Thời Tây cái gì cũng không có. Hay là mua một cái bếp điện đi. Cậu quyết định chủ ý, bấm số điện thoại của Thời Tây.

“Thời Tây ~ chúng ta ~ mua một ~ cái bếp điện đi.” Tiếng nói chuyện của cậu đầy run rẩy.

“Giọng nói của cậu bị gì vậy?”

“Có ~ sao ~ giọng nói của tớ ~ đang rất ~ bình thường mà.” Bình thường chỗ nào?

“Bây giờ đi ra ngoài đi, tôi chờ cậu ở trước cổng trường.”

“Nhưng mà...” Cậu còn chưa nói xong, Thời Tây đã cúp điện thoại. Cậu nhìn chăm chăm không khí lạnh giá bên ngoài khiến cho người ta sợ hãi. Thật không muốn đi ra bên ngoài, nhưng vừa nghĩ tới Thời Tây đang chờ mình, cậu đứng lên.

Mới vừa đến cổng trường, Thời Tây cau mày, quan sát đáng vẻ từ đầu đến chân của Quả Tri, ngón tay đưa ra chuẩn bị cởi áo khoác của mình: “Tôi không ngờ rằng cậu đã ngu xuẩn đến mức không phân biệt được mùa.”

“Tớ không có đàn như vậy. Chỉ là tớ đã giặt chiếc áo khoác rồi.”

“Thông minh cấp thấp.”

“Cái gì cũng có thể trở thành lí do để nhục mạ tớ sao?”

“Tôi cũng hy vọng cậu làm những chuyện khiến cho tôi không thể nhục mạ được.” Thời Tây lạnh lùng nói, cời áo khoác ra khoác lên người Quả Tri. Trên chiếc áo còn lưu lại nhiệt độ của hắn, vây quanh Quả Tri.

“Đi thôi.” Thời Tây hướng bên ngoài trường học mà đi

“Đi đâu? Một hồi tớ còn có tiết, sợ cậu một mực chờ ở trước cổng trường mới ra đây nói cho cậu biết.”

Thời Tây phảng phất không nghe được lời của Quả Tri, không có dừng bước lại. Quả Tri không có lựa chọn, chỉ đành phải đi theo. Bọn họ đi vào một tiệm bán quần áo. Thời Tây cầm một chiếc áo khoác ném tới trong ngực Quả Tri: “Mau đổi.”

“Áo của tớ sẽ mau khô lắm, hơn nữa sắp tới kỳ nghỉ đông rồi, sẽ về nhà, mua thêm đồ làm gì chứ.” Quả Tri không muốn tiêu xài tiền hoang phí như vậy. Ở trong mắt cậu, dùng tiền để mua cái gì đó cho mình đều là lãng phí, còn mua cho Thời Tây thì đều hợp lí.

“Tôi bảo cậu thay.”

“Tớ mặc áo của cậu là được rồi.”

Thời Tây khề cấn răng, tiến lên mạnh bạo cởi áo khoác của Quả Tri ra. Quả Tri giữ lại chiếc áo thật chặt: “Để tớ mặc thêm một lúc đi.”

Nhân viên bán hàng ở một bên lúng túng nhìn hai người, muốn ngăn cản nhưng không cách nào chen miệng vào. Thời Tây không có tiêu hao bao nhiêu sức lực đã có thể cởi áo khoác trên người Quả Tri ra. Chuyện như vậy, Quả Tri cũng đã quá quen thuộc. Quả Tri không cam tâm tình nguyện mặc áo khoác mới vào, soi gương: “Không đẹp như chiếc áo của cậu.”

“Cậu chính là phù hợp mới mấy loại như vậy.” Thời Tây cũng nhìn Quả Tri ở trong gương.

“Những lời này là đang chửi tớ sao?”

“Nghe không hiểu?”

“Tớ không muốn hiểu.”

Thời Tây đi tới quầy tính tiền, Quả Tri cuống quýt lấy tiền ra cùng trả, lại bị tay của Thời Tây đẩy ra: “Nhanh chóng đi sang một bên.”

“Để cậu trả tiền hoài không tốt.” Cậu hạ thấp âm lượng: “Giống như là được cậu nuôi vậy. Tớ hẹn hò với cậu, không phải là vì muốn để cho cậu nuôi.”

“Tiền của cậu không phải là muốn để dành mua nhà sao?” Thời Tây trả tiền xong. Quả Tri nhìn hắn. Thì ra Thời Tây còn nhớ rõ lời hứa của mình.

[Chúng ta cần phải dành dụm tiền, mua một ngôi nhà lớn ở một thành phố xinh đẹp. Mỗi căn phòng sẽ dùng một màu sắc khác nhau để trang trí. Một căn phòng lớn sẽ dành cho cậu, để cho cậu an tĩnh viết tiểu thuyết. Sẽ mua một cái tủ sách thật lớn, trang bị cho cậu tất cả sách. Tớ chỉ cần một gian phòng nhỏ, trưng bày những tấm ảnh tớ chụp. Sau này, còn phải mua rất nhiều vật dụng gia đình, sau này còn phải giúp cậu xuất bản sách, sau này nếu như có người nguyện ý mua một quyển tiểu thuyết của cậu, tớ sẽ rất cảm tạ người đó. Nơi đó chính là nhà, nhà của chúng ta.]

Tay của hắn đẩy cửa kính của tiệm bán quần áo ra, để cho Quả Tri đi ra ngoài trước. Gió rét tận tình thổi qua người bọn họ. Thời Tây cầm chiếc nón của cái áo khoác sau lưng Quả Tri úp lên đầu của Quả Tri. Khỏe miệng Quả Tri nhẹ nhàng cong lên, thân thể được chiếc áo khoác thật dày bao bọc lại đầy ấm áp.

“Khi đó không phải là tớ nói giỡn. Sau khi tốt nghiệp, tớ sẽ cố gắng làm việc. Nói không chừng vài năm sau là tớ có thể để dành đủ tiền để mua nhà.” Lạc quan của cậu lại xuất hiện. Nên nói cho Quả Tri biết thực tế thật sự là như thế nào. Có rất nhiều người nỗ lực nửa đời người vẫn chưa có khả năng mua được một căn nhà. Đó không phải là một món đồ chơi. Nhưng lời nói và suy nghĩ của Thời Tây không nhất quán với nhau. Hắn nhìn đường phố tịch liêu: “Vậy cậu cố gắng lên.”

“Được!” Quả Tri tràn đầy nhiệt huyết đáp ứng. Bọn họ không có rảnh rỗi để đi dạo, lại tiếp tục trở về trường học.

Khóa học của ngày hôm nay cũng kết thúc, Quả Tri vội vàng đi đến siêu thị mua bếp điện, hăng hái bưng bưng trở lại nơi của của Thời Tây. Cậu mở cái hộp ra, phui phui cái bếp điện một chút liền không kịp chờ đợi dùng nó. Cậu cho sữa tươi vào, không bao lâu, chất lỏng màu trắng nồng sủi trào, mùi sữa thơm truyền tới. Quả Tri cầm cái ly rót đầy sữa tươi lên, muốn bưng ra để trên bàn. Nhiệt độ nóng làm ngón tay của cậu bông, cậu không cầm được nữa, cái ly rót xuống, rơi trên bàn phím của máy vi tính xách tay. Màn hình laptop trong nháy mắt đen thui, dòng sữa tươi màu trắng chảy đầy trên bàn phím. Quả Tri có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của máy móc.

Cậu kinh hoàng dùng vật áo lau, biểu cảm khó coi. Máy vi tính bị hỏng, tài liệu trong máy laptop có thể bị hỏng theo hay không? Đây chính là những thứ mà Thời Tây tốn rất nhiều thời gian viết. Mình rốt cục đang làm gì vậy? Thời Tây đem quần áo dơ ném vào máy giặt, sau khi trở lại liền thấy cảnh này. Quả Tri liếc mạng lau, quay đầu lại: “Thời Tây, thật xin lỗi, đều tại tớ không cẩn thận, thật xin lỗi.”

Thời Tây cầm ngón tay đỏ rát của Quả Tri lên, kéo cách ra xa máy vi tính: “Được rồi.”

“Sau này tớ cũng không muốn uống nước nữa. Tớ thật không phải là người, tớ nên bị treo cổ ở trước cổng trường.” Quả Tri không ngừng mắng mình.

“Không cần gấp gáp.” Thời Tây nhàn nhạt nói. Hắn dùng khăn giấy lau ngón tay và ống tay áo của Quả Tri. Quả Tri nhìn chăm chăm máy laptop: “Đầu tiên phải tháo nguồn điện, sau đó lấy pin ra, nói không chừng còn có thể sử dụng được.” Cậu nghĩ như vậy, Thời Tây lại nắm tay của cậu không buông ra: “Đừng nhúc nhích. Không phải tôi đã nói là không cần gấp gáp rồi sao?”

“Làm sao có thể không cần gấp gáp, máy laptop...”

“Tay có đau không?” Vào lúc này mà hắn vẫn hỏi câu hỏi này. Bình thường chỉ một chút chuyện nhỏ mà hắn mắng mình, không để ý tới mình. Còn lúc thật sự phạm sai lầm, hắn lại chỉ nói với mình không cần gấp gáp. Đã không phải là lần đầu tiên.

“Tôi đang hỏi cậu.”

Quả Tri lắc đầu một cái, đầu đụng vào trong ngực của Thời Tây: “Cậu sẽ khiến tớ cảm thấy mơ hồ. Rốt cục là chê tớ hay là quá cưng chiều tớ đây?”

“Đương nhiên là chê cậu.”

“Tớ mới không tin.” Quả Tri khề đẩy Thời Tây.

Kết quả cuối cùng, bất kể Quả Tri dùng máy sấy tóc sấy khô pin bao nhiêu lần, máy laptop vẫn không thể nào mở lên được. May mắn, khi đem đến trung tâm sửa chữa, những tài liệu trong ổ đĩa cứng vẫn có thể khôi phục lại. Thời Tây cũng không định sửa nó, mua hẳn máy laptop mới. Vì thế Quả Tri tự trách mình rất lâu. Kỳ nghỉ đông cũng sắp tới, mình vẫn không thể lưu lại kỉ niệm tốt đẹp với Thời Tây trước lúc tạm cách xa nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Bùa Hộ Thân

Chương 90. Bùa hộ thân

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Tại sao lại có người có thể quen dần với việc tạm rời xa người mình thích? Quả Tri nằm trên giường ngủ suy nghĩ. Một cái chân của cậu để ở giữa không trung, không ngừng tới lui đá không khí. Cậu thường thấy những cô gái mang theo gương mặt miễn cưỡng lúc chia ly người thương, bây giờ gương mặt của mình cũng có biểu cảm giống vậy sao? Mình là con trai, đối với chuyện chia ly ngắn ngủi này chắc là cảm thấy thoải mái hơn một chút. Không phải chỉ là hơn một tháng không thấy nhau thôi sao? Muốn giống như trong phim ảnh, đeo kính mát lên, lạnh đậm gắt đầu với Thời Tây một cái, sau đó cầm rượu hành lý bước lên xe lửa? Không phải chỉ là hơn một tháng không thấy nhau thôi sao? Quả Tri nhìn ra cửa. Bây giờ vẫn chưa tạm biệt nhau mà mình đã rất muốn thấy hắn rồi. Cậu đã quyết định không nghĩ linh tinh nữa, ở lại trong phòng mà ngủ. Nhưng giờ phút này quyết tâm của cậu lại đang bị lung lay, gợn sụp đổ. Không nên thích người ta đến như vậy, thật không hợp lí mà!

Cậu vui đùa vào trong chăn, cho đến khi thấy khó thở mới chui ra ngoài. Cứ như vậy sau vài lần, cậu rốt cục cũng ngủ thiếp đi. Sáng sớm hôm sau, cậu bị tiếng mưa rơi đánh thức. Cậu mở mắt ra, bên ngoài tối sầm một mảnh. Mây đen chiếm đoạt bầu trời, cây cối run rẩy ở trong mưa. Quả Tri bò khỏi giường, mặc thêm áo khoác ra ngoài đứng ở ban công, đưa tay ra hứng giọt mưa lạnh như băng. Sớm biết như vậy ngày mai mới mua vé đi về nhà. Thời tiết như vậy không phải là sẽ khiến cho cuộc chia ly trở nên bi thương hơn sao?

Quả Tri xoa xoa bàn tay ướt nhèm của mình vào quần áo. Thu dọn đồ xong, nói với Kha Tuấn Kiệt còn nằm trên giường một tiếng liền kéo rượu hành lý đi xuống dưới lầu. Gió mạnh khiến mưa không tránh khỏi bị thổi bay tứ tung. Ông quần và giày của cậu rất nhanh bị ướt. Cậu đi tới lầu dưới của nơi Thời Tây ở. Phải đi lên nói lời tạm biệt sao? Mình không thích tạm biệt chút nào. Lúc này, Thời Tây xuất hiện, hai tay hắn để trong túi quần, nhìn Quả Tri. Tay Quả Tri cầm chặt cán dù. Xe taxi dừng lại trước mặt cậu, cậu đặt hành lý đặt ở sau xe.

“Tớ phải đi.”

“Ừ.”

“Gặp lại sau, Thời Tây.” Cậu lãnh đạm gắt đầu với Thời Tây một cái, liền ngồi lên xe taxi. Xe chậm rãi khởi động. Không thể quay đầu lại nhìn hắn, mình phải kìm chế tình cảm của mình lại.

Xe taxi tới trạm xe lửa. Quả Tri nắm chặt vé xe mà Thời Tây đã đặt giúp cậu. Cậu xuyên qua đám người, xuyên qua cửa xét vé chật chội, đi vào buồng xe. Cậu có chút trầm muộn. Tâm tình của cậu đột nhiên ngừng lại, cậu không thể hiểu được hình ảnh trước mắt mình. Thời Tây dựa vào cửa sổ xe, đang

đọc sách.

“Cậu, cậu, tại sao lại ở chỗ này?”

“Tôi chưa nói sao? Nhà tôi đã chuyển tới đây.” Thời Tây bình tĩnh nói, tầm mắt trước sau đặt ở trên sách.

“Tuyệt đối chưa nói! Hơn nữa khi nãy đứng ở lầu dưới của nơi ở, sao cậu lại không nói cho tớ biết?!”

Thời Tây nhún nhún vai: “Tôi thấy cậu đắm chìm trong thế giới nội tâm của mình, nên không muốn phá rối.”

“Cậu không chỉ lãng phí tiền taxi, lãng phí khung cảnh lãng mạn của buổi chia ly, mà còn lãng phí nghiêm trọng tình cảm của tớ!” Quả Tri la hét ngời vào bên cạnh Thời Tây, cô ý ép Thời Tây vào bên trong. Nhưng trên miệng cậu treo cái gì đó, hình như là nụ cười.

“Cậu dọn nhà, vậy kỳ nghỉ đông này, không lẽ chúng ta có thể làm những chuyện như vậy cùng nhau sao?” Quả Tri định ra kế hoạch trải qua kỳ nghỉ đông cùng với Thời Tây. Thời Tây lật sách Nhất Hiệt Thư: “Nếu như những chuyện như vậy mà cậu nói đến không phải là chuyện giường chiếu, tôi không có hứng thú lắng nghe.”

“Tớ, định, chuyện này, tớ nghĩ...” Cậu vừa mới chuẩn bị nói kế hoạch, Thời Tây cắt đứt: “Yên lặng một chút, tôi đang đọc sách.”

“Vậy tớ nói chuyện giường chiếu.”

“Nói đi.”

“Thời Tây, cậu! Cậu!” Quả Tri không tìm được câu từ để mắng chửi người.

Xe lửa khởi hành được một thời gian, Quả Tri chú ý tới sách của Thời Tây có rất nhiều trang được gấp lại để làm dấu, nói: “Thời Tây, tớ giúp cậu làm book mark, sau này cũng không cần gấp sách lại như vậy.” Cậu tìm trong giỏ đồ được một bìa giấy hơi cứng, cắt thành hình chữ nhật, cầm bút lên, nghiêm túc vẽ lên đó. Trong chốc lát, cậu kiêu ngạo nói: “Hoàn thành. Cái này là tớ, cái đó là cậu.” Cậu giải thích tác phẩm của mình.

Thời Tây cũng cầm cây bút lên, vẽ thêm mấy nét ở trên hình vẽ của Quả Tri: “Như vậy càng giống cậu hơn.”

“Dáng vẻ này? Cậu đang xấu xí hóa tớ!” Cậu không phục nói, muốn bôi những nét vẽ của Thời Tây, nhưng càng bôi gương mặt đó càng tức cười. Cậu bỏ qua, đặt bút lên chỗ trống trên book mark: “Viết lên hai chữ ‘bảo bối’ nữa.” Thời Tây kiểm cổ tay của cậu lại: “Đừng làm chuyện dư thừa.”

“Tớ phải làm!” Cho dù bị ngăn cản nhưng Quả Tri vẫn cố gắng viết hai chữ đó thật cẩn thận. Cậu thương thức cái book mark mà cậu làm, phát ra câu cảm thán: “Ai nha, tớ quá bội phục tài hoa của mình.”

“Có thể ném vào thùng rác.”

“Không được!” Cậu đem book mark bỏ vào trong sách của Thời Tây, tiếp tục thương thức: “Đừng tưởng rằng đây chỉ là một bìa giấy bình thường.”

“Nó chính là bìa giấy.”

Quả Tri khoát khoát tay, lần nữa nói rõ: “Nó là giấy, nhưng không phải là giấy bình thường.”

“Là thứ giấy vụn vô dụng.”

“Cái gì vô dụng chứ! Đây là món quà tràn đầy tâm ý, cũng giống như bùa hộ thân.” Lời của Quả Tri nhận được ánh mắt chê bai của Thời Tây: “Cậu ngược lại là tiết kiệm tiền.”

“Đừng chà đạp tâm ý của tớ. Nó sẽ phù hộ cậu, thay cậu xua tan những chuyện không vui, tiếp thêm cho cậu dũng khí.”

“Tại sao cậu không đi lừa gạt người khác đi.”

“Cậu không thể nghiêm túc chấp nhận tâm ý của tớ sao? Dù chỉ là một lần cũng được. Tớ rất thích cậu.” Cậu khua mặt lên.

Phía đối diện có một ánh mắt chán ghét hướng về cậu. Thân thể Quả Tri cứng đờ. Thiếu chút nữa đã quên cuộc sống thực tế là như thế nào. Cậu không nói lời nào nắm chặt hai tay, vừa định lấy dũng khí nhìn về người đối diện, Thời Tây lại dùng cái book mark che đôi mắt của cậu lại. Hắn đưa đầu lại gần, môi của Thời Tây và đôi mắt của Quả Tri chỉ cách nhau một tờ book mark.

“Cậu cái gì cũng không được nhìn.”

Quả Tri buông lỏng cánh tay nắm chặt ra. Cậu nhắm mắt lại, cảm nhận sự yên tĩnh và thư giãn chui ra từ mỗi lỗ chân lông của mình. Giọng nói của Thời Tây tựa như những giai điệu ấm áp, hơi thở của Thời Tây tựa như cơn gió mát mẻ. Tạm thời quên đi giới tính, thực tế, người khác, cha mẹ mà đắm chìm trong cảm giác lúc này. Cậu cầm book mark trong tay, dựa vào lưng ghế, cảm giác buồn ngủ đánh tới, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai của Thời Tây.

Chương 91: nhà Của Hấn

Chương 91. Nhà của hấn

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Bị đánh thức, Quả Tri mở mắt ra, mặt mờ mờ: “Đến đâu rồi?” Đoàn xe cũng đã dừng lại, người người chen lấn đi xuống xe, cậu vẫn còn hỏi câu hỏi dư thừa. Thời Tây bóp mặt của Quả Tri biến dạng: “Có tỉnh táo lại chưa?”

“Mặt của tớ mặc dù không có đẹp như cậu, nhưng cũng rất quan trọng!” Cậu đẩy tay của Thời Tây ra, đứng ở chỗ để hành lý, định cầm rương hành lý đi xuống xe, nhưng người phía sau gấp gấp chen lấn đẩy cậu, cậu không cách nào lấy được rương hành lý, chỉ đành phải theo dòng người bước xuống xe.

Thời Tây xách rương hành lý của cậu xuống xe. Quả Tri giận đến đỏ mặt lên, tố cáo với Thời Tây: “Có những người thật là không biết điều.”

“Có gì đâu mà kinh ngạc.”

“Tớ cảm thấy rất quá đáng, thật muốn đánh người kia một trận!” Quả Tri tức giận đến khó thở, đi trên đường một mức cau mày, thỉnh thoảng sẽ toát ra một câu nói lầy. Thời Tây xem thường nhìn Quả Tri đi bên cạnh, hồi lâu mới nói: “Quả Tri, cậu cũng không vừa. Mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện không công bằng xảy ra, phải chấp nhận cuộc sống như vậy.”

“Nhưng mà người kia...”

“Vì một chút chuyện nhỏ mà tức giận là biểu hiện của người chưa trưởng thành.”

Quả Tri lại một lần nữa bị thuyết phục dễ dàng. Cậu gật đầu một cái: “Cậu nói rất đúng. Chẳng qua chỉ là bị người ta sờ mông, không cần tức giận như vậy. Tớ thật chưa có quen.” Thời Tây cho rằng Quả Tri chỉ là vì bị người khi nấy đẩy xuống xe mới tức giận như vậy, thật không ngờ lại có chuyện xâm sở như vậy. Hấn khẽ cắn răng: “Là tên khốn khiếp nào? Mau chỉ mặt hấn cho tớ.”

“Không thấy rõ.” Quả Tri suy nghĩ mặt của Thời Tây: “Không phải cậu nói vì một chút chuyện nhỏ mà tức giận là biểu hiện của người chưa trưởng thành sao?”

“Sự tức giận của tôi là hợp lý.” Thời Tây luôn có đạo lý của mình.

“Tớ không thể hiểu sự đả ngộ khác biệt như vậy.”

Thời Tây tiện tay nắm cổ áo một người đàn ông đi bên cạnh: “Là tên này sao?”

“Không phải đâu, cậu mau buông tay đi.” Quả Tri xông lên phía trước kéo tay của Thời Tây ra khỏi người đàn ông đó, liền tiếp nói xin lỗi: “Ngại quá, ngại quá, cậu ấy nhận lầm người.” Nói xong từ phía sau đẩy Thời Tây đi ra chỗ khác.

“Đã nói không thấy rõ rồi mà, không nên tùy tiện đánh người, thật không có lịch sự.” Cơ hội Quả Tri có thể giáo huấn Thời Tây cũng không nhiều. Thật vất vả mới khiến cho Thời Tây quên đi chuyện này. Quả Tri mở cửa xe taxi ra: “Vây tớ về nhà trước.” Sau khi biết cả hai sống cùng một thành phố, thời gian gặp nhau sẽ có rất nhiều, chuyện li biệt cũng trở nên dễ dàng rất nhiều. Thời Tây nhìn đồng hồ, đột nhiên mở lời: “Đi thôi, đến nhà tôi.” Trong thời gian ngắn Quả Tri không có phản ứng. Cậu duy trì tư thế mở cửa xe. Thời Tây mới vừa nói cái gì? Là ảo giác sao? Căn bản không có chuẩn bị tinh thần nghe được câu này, cậu cả lăm: “Đến, đến, đến, đến nhà, nhà, nhà của cậu?”

“Nhìn cậu kia, giống một đứa trẻ không có tiền đồ.”

“Ngay, bây giờ?”

Thời Tây không muốn nói nhiều, đẩy Quả Tri vào trong xe taxi, hấn cũng vào trong ngồi, nói địa chỉ với tài xế. Lúc xe khởi động, lòng của Quả Tri cũng thấp thóm lên. Hốt hoảng, mong đợi, khẩn trương, hưng phấn, lo lắng... Những cảm xúc ấy không ngừng giao nhau bên trong, sắp nổ tung. Cậu cảm giác mình sắp bị bệnh tim. Cậu đặt tay ở trên đùi của Thời Tây, siết chặt: “Sau này có gì cậu hãy nói cho tớ biết trước, trải qua vài lần kinh sợ như thế này nữa, mạng sống của tớ sẽ rất ngắn ngủi.”

“Chẳng qua là đột nhiên nhớ tới.” Thời Tây bình tĩnh như thường ngày, Quả Tri thật muốn hung hăng bóp hấn một cái, nhưng cậu lại không làm được.

Xe taxi dừng sát ở ven đường. Quả Tri cùng Thời Tây đứng ở bên dưới tòa cao ốc. Quả Tri gửi hành lý ở chỗ của bảo vệ. Lúc đi ngang qua cửa kính cậu

lại lui trở lại, chỉnh sửa tóc và quần áo, xoa mặt một cái: “Thời Tây, cậu thấy tớ trông như thế nào?”

“Giống khủng.”

“Bây giờ không phải là lúc để nói giống!”

“Tôi không có giống với cậu.”

Lúc này phảng phất cái gì Quả Tri cũng không nghe lọt, nhìn vào trong cửa kính không ngừng xoay trái xoay phải. Thời Tây đã đi vào trong thang máy: “Cậu muốn đi hay là muốn về?” Hần vừa dứt lời, Quả Tri vọt vào thang máy: “Làm sao có thể về chứ, thật vất vả mới có thể xem nhà cậu một chút.”

“Tôi nói rồi, không nên ôm quá nhiều mong đợi.”

“Đến nhà cậu mà không ôm nhiều mong đợi thì thật là khó khăn với tớ!” Thang máy dừng ở lầu 21, bọn họ đi ra ngoài, Thời Tây lấy cái chìa khóa ra. Quả Tri đứng ở trước cửa không ngừng hít thở sâu. Cửa mở ra, chỗ huyền quan chất đầy các thùng các tông đựng giấy. Quả Tri rất phí sức mới đi được vào bên trong. Hình ảnh trước mắt với tường tượng của cậu không giống nhau, rất không giống nhau. Phòng khách trống rỗng chỉ có ghế sa lon, cái bàn thấp, ti vi, giống như không có người ở, đồ xốc xếch nằm tán loạn ở khắp nơi. Đây là nhà sao? Nếu như là như vậy, tại sao lại khiến cho người ta có cảm giác yên tĩnh và lạnh lẽo như thế?

#1: Huyền quan: là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ “sinh khí” bên trong của ngôi nhà.

#2: Các tông: là một thuật ngữ dùng để mô tả bất kỳ giấy nặng. Giấy gọn sóng, được sử dụng để làm cho hộp và bao bì, được làm bằng hai lớp các tông với một sóng spacer giữa, tạo ra một hộp vững chắc hơn.

Quả Tri cời áo khoác xuống, vén ống tay áo lên, dọn dẹp đồ trên ghế sa lon. Cậu khẽ cười nói: “Là vì mới đem tới cho nên còn chưa kịp thu dọn phải không?” Hai tay Thời Tây cắm vào trong túi quần, nhìn bóng lưng bận rộn của Quả Tri, giọng nói của cậu lạnh nhạt: “Vẫn là như vậy.” Động tác của Quả Tri dừng lại mấy giây, không có nói nữa, tiếp tục dọn dẹp. Khóe mắt của cậu liếc thấy mấy bức họa ở bên dưới ghế sa lon, khom lưng nhặt lên: “Người nào vẽ thế?”

“Ba tôi.”

“Bác trai là họa sĩ sao?”

“Không hoàn toàn đúng, có lúc ông ấy cũng điều khác.”

“Thật là lợi hại! Bác trai làm nghệ thuật.” Quả Tri không nhận được khen ngợi. Trong phòng thứ nhất ở bên phải đột nhiên truyền tới một tiếng vang dọa Quả Tri giật mình. Cậu nhìn về Thời Tây, Thời Tây nhìn về phía căn phòng tựa hồ vĩnh viễn đều đóng cửa kia: “Ba tôi ở bên trong.”

“Vậy tớ đi chào hỏi bác trai một tiếng.”

“Ông ấy không thích có người quấy rầy mình.”

“Vậy sao?” Quả Tri lại bắt đầu dọn dẹp. Lâu lâu Thời Tây mới về nhà, bác trai hẳn là có thể nghe được giọng nói của cậu ấy nhưng tại sao lại đóng chặt cửa phòng? Bất kể là bận rộn bao nhiêu, cũng có thể ra gặp Thời Tây một chút mà. Tại sao vậy chứ? Cánh cửa kia không có động tĩnh gì, tạo ra khoảng cách chia cách bọn họ với nhau.

“Đừng dọn dẹp.”

“Không sao đâu, dù sao tớ cũng nhàn rồi.”

“Tôi bảo cậu đừng dọn dẹp.”

“Tớ...” Quả Tri không cách nào dừng lại. Lời của cậu bị Thời Tây lạnh lùng cắt đứt: “Vô dụng.” Quả Tri cúi đầu, cậu đặt đồ chồng lên nhau: “Tớ thường nghe người ta nói làm nghệ thuật phải có gì đó đặc biệt. Bác trai không phải có ý, ông ấy chỉ là có chút đặc biệt.” Thời Tây đi lên trước, kéo Quả Tri đến trước mặt mình: “Tôi không cần an ủi, hiểu chứ?” Cô tay trái đau đớn, Quả Tri nâng tay phải lên, sờ mặt của Thời Tây: “Hiểu.” Về mặt của cậu cũng ấm áp giống như ngón tay của cậu. Thời Tây buông cậu ra, đi vào phòng.

Quả Tri vẫn tiếp tục dọn dẹp. Có lúc cậu rất cố chấp.

Là mình yêu cầu, muốn biết nhiều thêm những chuyện liên quan tới Thời Tây. Hiện tại cậu biết, lại cảm giác mình có chút bất lực. Cái gì cậu cũng không làm được, thậm chí cậu còn không biết sẽ nói gì với Thời Tây.

Kết thúc dọn dẹp căn nhà, Quả Tri đứng ở trong phòng khách, đồ đạc cũng rất chỉnh tề. Nhưng mà, hình như cái gì cũng không thay đổi. Thời Tây nói đúng rồi, làm như vậy cũng vô dụng thôi. Cậu đi vào căn phòng của Thời Tây, bố cục giống nhau rất đơn giản. Trên đất để rất nhiều sách. Thời Tây an tĩnh ngồi trước máy laptop. Quả Tri giống như thấy được toàn bộ mười năm qua của Thời Tây, một mực sống ở trong phòng, một mực cứ ngồi như vậy, khuôn mặt non nớt từ từ lột xác, từ từ trưởng thành, từ từ cô độc.

“Thu hồi gương mặt đỏ của cậu.” Thòi Tây nhìn chăm chăm màn hình mà chậm rãi nói: “Quá khứ, cho dù là ai cũng không cách nào nhúng tay vào và thay đổi nó. Giống như tôi không có cách nào xóa đi đau đớn năm 13 tuổi của cậu, cậu cũng không cách nào xóa đi quá khứ của tôi.”

Lời của hắn là sự thật, quá khứ đau lòng không có ý nghĩa nhưng Quả Tri muốn lưu lại dấu vết của mình trong ngôi nhà này, là dấu vết có liên quan tới vui vẻ. Cậu nằm trên giường của Thòi Tây: “Giường của cậu thoải mái hơn giường của tớ.” Nói xong còn dùng sức đè ép xuống.

“Đứng lên, đừng lấy vi khuẩn lên đó.”

“Cậu nói như vậy, tớ càng phải lấy cho cậu!” Quả Tri bò tới bò lui trên giường, không buông tha bất kì một góc nào. Thấy Thòi Tây không có để ý tới mình, cậu ngồi dậy: “Cậu đang bận rộn gì vậy?”

“Đang bận rộn.” Cậu trả lời gì vậy chứ! Quả Tri cũng không thấy Thòi Tây gõ bàn phím, nói: “Còn có chuyện gì quan trọng hơn tớ?” Là bởi vì chơi chung với Hoa Cốc Vũ lâu ngày quá, nên bây giờ có thể nói ra những lời xấu hổ này?

“Rác rưởi còn quan trọng hơn cậu.”

“Này, cậu thật sự cảm thấy mình nói cái gì tớ cũng không tức giận có phải hay không? Có phải hay không!”

“Đừng hỏi tôi, hỏi mình đi.”

“Hừ ~” Quả Tri chú ý tới sắc trời bên ngoài, từ trên giường nhảy xuống: “Nguy rồi, đã thời gian này, nếu không trở về sẽ bị mắng. Tớ đi trước.” Nói xong Quả Tri vội vã rời phòng, mới vừa đi tới huyền quan, lại lui về: “Hai ngày nữa tớ sẽ tới tìm cậu, chờ tớ.”

“Người nào sẽ chờ cậu chứ?”

“Cậu sẽ.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Nguồn Gốc Kinh Tế

Chương 92. Nguồn gốc kinh tế

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Vừa về tới nhà, Quả Tri dĩ nhiên không tránh được bị giáo huấn một trận. Quả Văn đối với biểu hiện của Quả Tri sau khi vào đại học có chút bất mãn. Thi trượt môn tiếng Anh, thường xuyên trì hoãn thời gian về nhà, suốt ngày cầm máy chụp hình. Bởi mình không có kẻ cạnh nó, cho nên nó so với trước đây được thả lỏng hơn. Chờ Quả Tri sắp xếp đồ đạc của mình xong, ông kêu Quả Tri ra ngoài phòng khách: “Quả Tri, con tới đây một chút. Ba có lời muốn nói với con.”

“Chuyện gì ba?”

“Còn hỏi chuyện gì? Cậu lên đại học đã làm chuyện gì?”

Quả Tri không hiểu mình đã phạm sai lầm ở chỗ nào, khép nép nói: “Kết quả thi gần đây của con cũng không tệ lắm.”

“Chuyện thành tích để sang một bên. Ba muốn nói về thái độ sống của con.” Lời của Quả Văn lại càng khiến cho cậu không hiểu. Cậu chẳng qua là cúi đầu, không dám bĩu môi. Quả Văn nói tiếp: “Có phải con đã quá buông lỏng rồi không? Trọng tâm trong cuộc sống của con là học. Ba thấy con căn bản không đặt chuyện học lên hàng đầu! Một năm đã qua, phải tổng kết thu hoạch của một năm này, từ những khó khăn rút được bài học mà cố gắng. Không nhắc nhở con, con liền quên. Con bao nhiêu tuổi rồi? Còn phải đợi ba mẹ giám đốc con?”

“Dạ, con biết rồi. Con buổi tối sẽ đọc sách. Ngày mai cũng sẽ đi làm.”

“Hay là năm nay đừng đi làm, ở nhà nghỉ ngơi đi.” Chu Tuệ đau lòng thay Quả Tri. Có lúc bà cũng sẽ oán giận Quả Văn quản giáo con cái quá nghiêm khắc nhưng bà lại không thể nói gì, dù sao Quả Văn cũng là nhất gia chi chủ.

“Đề cho nó đi, phải cho nó biết cuộc sống không phải dễ dàng như vậy, không thể dựa vào ba mẹ cả đời.”

“Không còn chuyện gì, vậy con về phòng đọc sách đây.”

“Đi đi, nhớ lời ba nói.” Quả Vân khoát khoát tay. Quả Tri trở về phòng. Phương thức giáo dục của ông giống như huấn luyện tân binh, không cho Quả Tri cơ hội thờ đốc. Ông hy vọng cậu bởi vì sự luyện tập không ngừng mà trở nên mạnh mẽ. Nhưng kết quả mong đợi của ông không vẹn toàn. Ông cảm thấy Quả Tri vẫn còn không có chủ kiến và nhút nhát, thậm chí Quả Tri còn không dám nhìn thẳng vào mắt của ông.

Ngày kế, Quả Tri thật sớm đến trình diện tại nhà hàng thức ăn nhanh Cười Ha Ha. Tôn Hùng thấy Quả Tri liền cười, dùng sức vỗ một chưởng lên vai của cậu: “Năm nay đến sớm vậy, vừa đúng lúc thiếu người, nhanh đi làm việc đi.”

“Bận rộn như vậy, chú Phật Di Lặc sao lại ngồi ở đây xem tí vi?”

“Ta là ông chủ, ta bảo làm gì thì làm đi. Tiểu tử con còn dám chọc ta, coi chừng ta trừ tiền lương của con.”

“Con biết rồi.”

Bận rộn một trận, Quả Tri nhìn bốn bên vắng lặng một chút, gọi điện thoại cho Thòi Tây: “Thòi Tây! Tớ gửi số điện thoại cho cậu, cậu gọi vào số đó, có chuyện quan trọng.” Nói xong cậu cúp điện thoại. Một phút đồng hồ sau, điện thoại của cửa hàng thức ăn nhanh Cười Ha Ha vang lên, Quả Tri nhanh chóng tiến lên nhắc máy: “Xin chào! Nơi này là cửa hàng thức ăn nhanh Cười Ha Ha, xin hỏi cần gọi món sao?”

“Tôi muốn cúp điện thoại.”

“Khoan đã, đừng cúp. Chắc là ngài chưa có ăn cơm, tôi giúp ngài giao đồ ăn tối.”

“Không cần.”

“Cần. Cậu nhất định phải chọn món ăn, nếu không, nếu không tôi chết cho cậu xem.” Thật là một cửa hàng thức ăn nhanh đặc biệt, dùng cái chết để uy hiếp khách hàng chọn món ăn.

“Vậy cậu chết cho tôi xem thử.”

Quả Tri không nghe thấy: “Cậu muốn gọi món gì thì gọi, ngàn vạn không được gọi món thịt bò xào. Hôm nay cửa hàng làm món đó đặc biệt khó ăn!”

Giọng nói của Tôn Hùng lớn đến mức nhà kế bên cũng có thể nghe thấy: “Quả Tri, con có phải muốn phá chuyện làm ăn của ta không? Nếu như hôm nay món thịt bò xào ế, ta bắt con ăn hết.”

“Con không có.” Sau khi nói với Tôn Hùng, lại hạ thấp âm lượng: “Cũng đừng gọi món đậu hủ kho chay.”

“Tên tiểu tử đáng ghét này!” Tôn Hùng đoạt lấy điện thoại: “Khách nhân, đừng nghe nó, nó là người của cửa tiệm kế bên phải tới để phá rồi tôi. Ngài cần gì, một hồi chúng tôi sẽ giao đến cậu.”

“Trừ những món người kia nói ra, ông cứ lấy tùy tiện, món gì cũng được.” Thòi Tây cúp điện thoại, Tôn Hùng còn cố gắng nói: “Này, này, sao lại cúp điện thoại, còn chưa nói địa chỉ.”

“Cậu ấy mới vừa nói với con. Cậu ấy gọi món gì?” Quả Tri hỏi, Tôn Hùng liếc cậu một cái: “Trừ mấy món con nói ra, món gì cũng được. Nếu như vậy thì lấy mấy món đắt tiền một chút.” Ông vừa nói dứt lời liền bị Quả Tri ngăn cản: “Như vậy sao được! Chú làm như vậy nói không chừng cửa hàng này sẽ bị đóng cửa.”

“Không được nói gở như vậy. Là cửa hàng hay là khách hàng quan trọng?”

“Đương nhiên là khách hàng.”

Tôn Hùng đưa tay đặt lên vai của Quả Tri, giọng nói nhấn nháy giáo dục cậu: “Chúng ta mới là một phe, bọn họ là người ngoài.” Ông không sợ những người khách ngồi ăn trong cửa hàng sẽ nghe thấy. Tôn Hùng không biết, Quả Tri cùng với vị khách hàng kia mà ông gọi là người ngoài, không chỉ tình cảm quá mức thân mật, còn phát sinh vô số lần quan hệ thân thể.

“Nhưng con vẫn cảm thấy khách hàng quan trọng.”

“Thật hết cách với con. Nhanh đi giao đồ ăn cho khách đi!” Tôn Hùng không muốn nói nhiều nữa, đẩy cái ót của Quả Tri một cái.

Quả Tri để thức ăn vào trong thùng sau xe, đội mũ bảo hiểm an toàn, thật vui vẻ chạy xe máy đến tìm Thòi Tây. Gió lạnh liệt thổi vào quần áo của cậu, lại không thể thổi vào khuôn mặt của cậu. Bất cứ lúc nào, con đường chạy về phía Thòi Tây luôn rất dễ dàng và bằng phẳng. Có lẽ ba đã nói đúng, thái độ sống của mình đã thay đổi, nhưng mình cũng không muốn trở lại như xưa nữa.

“Chào tiên sinh, đây là thức ăn nhanh của ngài.” Quả Tri gõ cửa, Thòi Tây mở cửa ra nhận lấy liền đóng cửa lại, bỏ Quả Tri cười khúc khích đứng ở bên ngoài. Cậu tiếp tục gõ cửa: “Khách nhân, cửa hàng của chúng tôi cũng cung cấp dịch vụ trao đổi tâm sự.”

Bên trong không có trả lời, Quả Tri tiếp tục gõ cửa: “Còn chưa có trả tiền, cậu muốn ăn miễn phí sao?” Cửa lần nữa mở ra, Quả Tri đi vào: “Tớ chỉ có mười phút để tham quan nhà của cậu.” Giống như một người quản lý, Quả Tri đi vòng quanh dò xét căn nhà. Trong nhà tựa hồ ngoài Thòi Tây ra không

còn ai khác. Cậu nhặt đồ rơi trên đất lên, đột nhiên liếc thấy trong phòng Thời Tây có một cái máy in. Ngày hôm qua mình đâu có thấy. Cậu tiến lên phía trước, sờ máy in một cái. Thời Tây cũng thật là... Không ở kí túc xá của trường mà thuê nhà ở bên ngoài, lần trước mua máy laptop mới, bây giờ lại mua máy in. Mặc dù Thời Tây dùng tiền như vậy cũng không gọi là quá lãng phí, nhưng hắn vẫn còn là học sinh, thế mà lại không biết tiết kiệm. Nghĩ tới đây, Quả Tri khoanh tay trước ngực, không ngừng đi vòng quanh Thời Tây đang ăn cơm.

“Đầu tiên nói rõ, tớ cũng không phải là muốn quản lí tài sản của cậu.” Cậu nói ra lời khó hiểu.

“Có lời gì cứ việc nói thẳng.”

“Tớ muốn hỏi cậu một vấn đề. Tớ lần nữa nói rõ, tài khoản ngân hàng của tớ có rất nhiều tiền, tớ rất giàu có, sẽ không có ý định chiếm đoạt tiền bạc của cậu.”

“Vị đại gia này, không có gì không nên quấy rầy khách hàng dùng cơm.”

Cậu tiếp cận Thời Tây, nhỏ giọng nói: “Tớ tò mò lâu rồi, tiền tiêu vặt hàng tháng của cậu là bao nhiêu vậy? Tớ sẽ không nói cho người khác biết.” Thời Tây không trả lời, Quả Tri vỗ vỗ vai hắn: “Không cần bởi vì thấy tớ dùng mồ hôi nước mắt của mình để kiếm tiền mà cảm thấy xấu hổ. Tiền học phí của tớ cũng là dùng tiền của ba mẹ đóng. Sau này cậu cố gắng làm việc, hỏi báo lại bọn họ nhiều hơn là được. Đây là chuyện rất bình thường. Tớ tiếp xúc với xã hội sớm hơn cậu, mấy năm trước đã bắt đầu đi làm. Ở phương diện này không bằng tớ cũng không cần nổi giận, được không?” Cậu giống như một bác sĩ tâm lí khuyên bảo Thời Tây.

“Người nào nói cho cậu biết rằng tôi không tự mình kiếm tiền?” Thời Tây đẩy tay của Quả Tri đang đặt trên vai của mình ra, còn nói: “Nhưng mà tôi cũng không từ chối nhận tiền của bọn họ.”

“Đừng có nói đùa. Thấy không, nhìn thân thể tớ này, không ngừng bôn ba giữa mưa gió, mới có thể trở nên giàu có như vậy. Mỗi ngày, phần lớn thời gian cậu đều ngồi ở trước máy vi tính. Tớ thật không có biện pháp tưởng tượng hình ảnh cậu ra ngoài làm việc, khuôn mặt tươi cười chào đón khách.”

“Người nào nói cho cậu biết, kiếm tiền nhất định phải tươi cười chào đón khách?”

“Cậu còn có chuyện gì không nói với tớ?! Chẳng lẽ...” Quả Tri không thể tin che mặt, nghĩ đến mấy tình tiết trong manga BL: “Chẳng lẽ ban ngày cậu giống như một học sinh bình thường, suốt ngày ở trong nhà, đêm đến thì đi làm việc tại những chỗ không được trong sạch cho lắm?”

Thời Tây gờ cổ tay lên xem đồng hồ: “Mười phút đã trôi qua.”

“Hóng bét! Quên mất, tớ đi trước, chuyện này vẫn chưa xong đâu!” Quả Tri vừa nói vừa vội vàng rời đi.

“Này!” Thời Tây gọi cậu, Quả Tri quay đầu lại. Thời Tây ném nón bảo hiểm tới cho cậu: “Chạy chậm một chút, nghe không?”

“Yên tâm, kể từ khi có cậu, tớ sợ chết hơn trước kia.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Bất Ngờ Lớn

Chương 93. Bất ngờ lớn

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Trở về cửa hàng, Quả Tri bắt đầu suy nghĩ tới vấn đề khi nãy. Các công việc dành cho học sinh làm thêm thường không có đa dạng, đại đa số đều cần sự nhiệt tình và nói nhiều, đối với Thời Tây mà nói thì không phù hợp. Nghĩ tới nghĩ lui, công việc có khả năng phù hợp với Thời Tây nhất vẫn là call boy. Nhưng công việc như vậy, ngoài đời thực có thật sao? Quả Tri ngay cả gái cũng không biết đi tìm ở đâu, huống chi là call boy.

Cậu kiểm chế cho đến buổi chiều mới gọi điện thoại cho Thời Tây: “Cậu nhất định là đói bụng rồi, mau gọi món đi.”

“Cửa hàng của các cậu chắc là làm ăn tẻ lắm.”

“Bác trai và bác gái chắc là chưa về, tớ phải chăm sóc cậu thật tốt.”

“Cậu chắc là muốn biết một số chuyện gì đó.” Thời Tây dễ dàng nhận ra mục đích của Quả Tri.

“Nói càn, tớ không phải là người nhiều chuyện như vậy, chẳng qua là không chút tap niệm muốn chăm sóc cậu. Chiều này cậu muốn ăn gì? Nếu như cậu không nói, tớ liền tự mình giúp cậu quyết định.” Bên đầu kia điện thoại trầm mặc hai giây, Thòi Tây rốt cục nói chuyện: “Cậu giao tới đây, tôi liền ăn cậu.” Điện thoại chỉ còn phát ra âm thanh tắt máy.

“Ăn thì ăn chứ, cũng không phải là lần đầu cậu ăn tớ.” Quả Tri lăm lăm bầu bầu, nhưng mà mình cứ đi tới nhà quấy rầy Thòi Tây như vậy cũng không tốt, ba mẹ Thòi Tây cũng sắp trở về rồi, bọn họ khó khăn lắm mới chung sống cùng nhau, mình không thể phá hoại cơ hội như vậy. Lại nói, lần nào cũng đều do mình tìm tới Thòi Tây, thỉnh thoảng cũng nên để cho Thòi Tây chủ động tới tìm mình.

Một tuần lễ đã trôi qua, điện thoại di động không vang lên một lần. Cậu cũng bắt đầu hoài nghi điện thoại của mình có phải đã hư hay không. Mình nghĩ, Thòi Tây không lý nào không nhớ mình, nhất định là ngại ngùng không gọi điện cho mình thôi.

Lại một tuần lễ trôi qua, Quả Tri lại xuất hiện ảo giác, giống như lúc nào cũng có cảm giác điện thoại di động trong túi quần rung lên, lấy ra xem, một tin nhắn cũng không có. Cậu lại theo thói quen lấy điện thoại ra, nhìn chăm chăm màn hình, mau rung, mau rung đi, nếu không rung lên tôi sẽ cho mày mẶc cái ộp lưng xấu xí nhất. Khi cậu đang ngây thơ nói câu này thì tiếng chuông điện thoại liền vang lên. Cậu không chút nào che giấu sự cao hứng: “Thòi Tây!”

“Đang làm việc?”

“Hôm nay tan việc sớm. Gần sang năm mới rồi, bắt đầu nghỉ mấy ngày.”

“Ừ.”

Nghe được câu trả lời ngắn gọn của Thòi Tây, Quả Tri có dự cảm không hề tốt: “Tớ thế nào cũng cảm giác cậu muốn cúp máy. Mỗi lần cậu cúp điện thoại đột ngột như vậy, rất không có lịch sự, biết không?”

“Quả Tri.”

“Sao?”

“Tôi muốn cúp điện thoại.” Lần này lịch sự nói. Quả Tri hướng về phía điện thoại nhe răng toét miệng làm mặt quỷ.

Cuối cùng cũng dọn dẹp xong, Quả Tri chào tạm biệt: “Chú Phật Di Lặc, vậy con đi trước, năm mới vui vẻ.”

“Nói với ba con một tiếng, năm mới ta sẽ tìm ông ấy uống rượu.”

“Được.” Quả Tri để hai tay ở trong túi áo, rúc vai, cúi đầu nhìn mũi giày mà đi về phía trước. Đầu của cậu đột nhiên đụng phải bả vai của người khác. Thậm chí cậu không cần ngẩng đầu lên, chỉ cần dựa theo hơi thở quen thuộc đã cảm giác được là ai. Cậu giữ vững động tác này khoảng chừng năm giây mới ngẩng đầu lên: “Cậu rốt cục cũng nhớ tớ.”

“Cậu nhất định muốn bị mẮng?”

“Lại phủ nhận.” Quả Tri đuổi người, xoa xoa tay: “Cậu phải nói cho tớ biết, rốt cục cậu đang làm công việc gì?”

“Chưa quên chuyện này nữa. Chẳng qua là thỉnh thoảng nhận biên tập văn bản thôi.” Thòi Tây hơi hột nói. Bởi vì quan hệ với Thòi Trụ, từ nhỏ cậu đã tiếp xúc với những người làm trong lĩnh vực này. Thời gian lâu dài, những văn bản, những tờ quảng cáo, văn án hoặc là luận văn báo cáo cần biên tập đều được gửi sang cho hắn làm. Hắn có một điều kiện duy nhất đó là không trực tiếp làm việc với đối phương, yêu cầu đối phương gửi tài liệu qua cho mình, sau khi hắn làm xong sẽ gửi lại.

Quả Tri không hiểu những chuyện liên quan đến lĩnh vực này cho lắm, hỏi thêm nữa cũng không có ý nghĩa. Mỗi lần thấy Thòi Tây viết cái gì đó, cứ cho là hắn đang viết văn, cũng không quấy rầy hắn. Thì ra là hắn thức một mình trong đêm khuya không chỉ để viết tiểu thuyết mà còn làm những chuyện khác, khó trách mình không phát hiện được. Mình thì chỉ bận rộn trong các kì nghỉ hè, nghỉ đông thôi, còn Thòi Tây thì... đại khái là đầu óc cũng không được nhẹ nhõm, thư giãn như mình. Thấy biểu cảm của Quả Tri, Thòi Tây đẩy mặt của cậu ra: “Cậu lại tự tiện tưởng tượng lung tung gì đó? Đừng có gán tôi giống như những gì cậu nghĩ.”

“Tớ vẫn cảm thấy cậu giống như là một đại thiếu gia, sống trong một gia đình giàu có, cuộc sống vinh hoa, có thể hô mưa gọi gió. Lúc tớ đến nhà cậu, còn tưởng tượng rằng sẽ có một hàng dài người hầu nữ đón tiếp đó.”

“Có phải là cậu nên đọc manga ít lại một chút không?”

“Không có gì làm thì tớ lại muốn đọc manga. Cho tới bây giờ tớ cứ cho rằng cậu đối với chuyện kiếm tiền không có khát vọng.”

“Không có khát vọng, nhưng mà tiền là cái cơ bản nếu muốn sống.” Thòi Tây có thể thấy rõ thực tế sao lại không thấy rõ cái bản chất cơ bản nhất của cuộc sống chứ.

“Vậy tớ yên tâm rồi, chỉ cần không phải làm call boy, cái gì cũng được!”

“Đem ném mấy quyển manga cho tôi.”

“Không muốn. Đứng rồi, năm mới đến, cậu muốn được tặng quà gì?”

“Những thứ cậu tặng đều không tốt lành.” Thời Tây nói thẳng, không kiêng kỵ. Quả Tri không vui: “Tớ có tràn đầy tâm ý.”

“Đều là rác rưởi.”

Quả Tri chu môi: “Nghĩ tới nghĩ lui, cái gì cậu cũng không muốn. Vậy cậu thử làm cho tớ vui mừng đi”

“Cậu đừng quá cao hứng.” Không chút do dự đã cự tuyệt, Quả Tri nhảy qua sải bước đi về phía trước, hai tay để lên trán. Cậu suy nghĩ một hồi, xoay người: “Nếu như cậu có thể khiến tớ thật sự vui mừng, tớ sẽ không khen cậu trong vòng một tháng.”

“Ba tháng.”

“Được! Đừng tưởng rằng sắp những cây nến thành hình trái tim, hoặc là tặng 999 đóa hoa hồng tớ sẽ cảm động. Tớ không phải là nữ sinh đầu. Phải có một bất ngờ lớn mới được.”

“Đi ăn cơm trước đã.”

“Đi đâu ăn?”

“Nhà tôi.”

“Nói sớm một chút thì tớ đã mang thức ăn dư trong cửa hàng theo rồi.”

Trên đường đến nhà Thời Tây, bọn họ thuận tiện đi vào siêu thị, mua chút thực phẩm và các loại gia vị. Thời Tây và Quả Tri mỗi người xách một túi lớn. Quả Tri xem đồ trong túi một chút: “Có cần nói với bác gái một tiếng không, là tớ sẽ đến nhà cậu ăn cơm?” Thời Tây cũng không trả lời, cho đến khi vào đến trong nhà của Thời Tây mới phát hiện không có ai hết: “Hai bác thường không có ở nhà sao?”

“Thời điểm sắp năm mới này họ thường bận rộn hơn những lúc bình thường.”

“Vậy sao?” Mua nhiều đồ như vậy, Quả Tri còn tưởng bác trai và bác gái sẽ ở nhà. Cậu mang đồ vào trong phòng bếp, đột nhiên nói: “Chắc cậu không đột nhiên muốn tớ làm bữa ăn như vậy.” Quả Tri lâm vào trong lo lắng, cậu có chút chột dạ nói: “Trước tiên tớ xin được nói tốt cho mình một chút. Tớ biết nấu ăn. Nhưng biết nấu không có nghĩa là nấu ngon. Hay là hôm khác đi, để tớ học nấu ăn thật giỏi cái đã.”

Thời Tây cời áo khoác xuống, vén ống tay áo sơ mi lên tới cùi chỏ, cầm thực phẩm trong túi bỏ vào trong rãnh nước, biểu cảm lạnh lùng như thường ngày. Hân hơi cúi đầu, gương mặt đẹp trai bị bóng tối che lại, ngón tay sạch sẽ cầm dao lên, động tác lưu loát. Quả Tri không dám tin tưởng những gì mình thấy, cái miệng há ra không cách nào khép lại. Thời Tây đang làm gì?

“Cậu đừng nói với tớ là cậu muốn nấu ăn?!!”

“Tôi muốn nấu ăn.” Hết lần này tới lần khác Thời Tây đều nói trái ngược với yêu cầu của Quả Tri. Quả Tri điên cuồng lắc đầu: “Cậu sẽ không nấu ăn đâu! Nấu ăn không phải là đem thực phẩm bỏ vào trong nồi xào qua xào lại là được.”

“Yên lặng một chút.”

Quả Tri nghe lời mà yên lặng, nhưng tư tưởng của cậu không cách nào yên lặng. Cậu vẫn cho là Thời Tây sẽ không vào bếp, cũng chưa từng hoài nghi phán đoán của mình. Hơn nữa Thời Tây cũng chưa nói qua một lần! Thời Tây vào bếp nấu ăn, chuyện này không phải là rất kì quái hay sao?! Cậu đứng trong phòng bếp, ánh mắt lom lom nhìn chằm chằm Thời Tây. Hắn thật sự đang nấu ăn, không phải là giả!

“Tớ còn phải yên lặng bao lâu?” Quả Tri nhìn đồng hồ nói, đã mười phút trôi qua.

“Hai mươi năm.”

“Vậy cậu cứ trực tiếp xé rách cổ họng của tớ, như vậy tớ có thể không nói một lời.”

“Ừ, chờ tôi xong.”

Không có cách nào nói chuyện tiếp, Quả Tri chỉ có thể nóng lòng chờ kết quả. Cậu ra phòng khách một vòng rồi lại đi vào phòng bếp: “Tại sao cậu chưa từng nói cho tớ biết?”

“Cậu cũng không có hỏi.”

“Đó là bởi vì bình thường không thấy cậu làm.”

“Lười làm.”

Quả Tri lại không nói, ánh mắt của cậu nóng rực lên, phảng phất vô số hào quang kính nể lóe sáng. Cậu xông tới ôm lấy cánh tay của Thời Tây: “Thời

Tây! Cậu thật lợi hại!!”

“Không nên lộn xộn. Mau khép miệng lại.”

“Được.” Quả Tri lui đến chỗ khác cách đó không xa. Vô luận Thòi Tây làm cái gì, cậu liền phát ra âm thanh sợ hãi kì quái. Cuối cùng Thòi Tây nhận không được âm thanh này, mang tai nghe vào. Không lâu sau đó, Quả Tri đã dọn chén xong, ngồi ở trên ghế, lắc chân, cầm chiếc đĩa gỗ nhẹ lên bàn, chờ Thòi Tây mang thức ăn lên. Nụ cười của cậu ở trên mặt không ngừng lại, nhẹ nhàng ca hát.

Thòi Tây bưng món ăn đi ra, đặt ở trước mặt Quả Tri. Sắc mặt của hắn chỉ biểu đạt ý muốn Quả Tri mau mau giải quyết xong chuyện này. Trong mâm cơm toàn là những món nữ vị. Quả Tri không kịp chờ đợi liền gấp một miếng bỏ vào trong miệng, giống như một vị giám khảo chấm điểm thí sinh nấu ăn: “Thịt chín vừa phải, cho vào miệng liền tan đi, ăn vào khiến cho người ta cảm thấy tan chảy theo.”

“Đừng nói những lời vô dụng này. Như vậy chắc là bất ngờ lớn rồi, đúng không?”

Quả Tri không ngừng cho thức ăn vào miệng, gật đầu, khua miệng nói: “Tớ sẽ giữ lời hứa.” Thòi Tây cũng ngồi đối diện cậu, cầm đôi đũa lên: “Ăn chậm một chút, không có ai giành ăn với cậu đâu.”

“Cậu cũng ăn đi.” Quả Tri gấp món ăn bỏ vào trong chén của Thòi Tây.

Áo khoác của hai người để trên ghế sa lon, tai nghe của Thòi Tây nằm trên bàn rũ xuống đất, chân của Quả Tri bắt chéo lại để ở dưới bàn. Ngôi nhà này vốn không có sự tức giận, không có tiếng cãi vã và tiếng cười khê, chỉ có cô độc nhưng bây giờ đã thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Lời Nói Dối Luôn Bị Phát Hiện

Chương 94. Lời nói dối luôn bị phát hiện

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Năm mới đến, so với năm ngoái cũng không có gì khác nhau nhiều. Đi thăm thân thích xung quanh, uống rượu bia, xem các buổi dạ tiệc mùa xuân. Quả Tri cơ hồ không có nghỉ ngơi, phần lớn thời gian đều ở cùng ba mẹ. Sau khi đến thăm nhà của Đường tỷ trở về, Quả Tri vô lực ngồi ở trên ghế sa lon, cầm một trái táo từ trên bàn lên, lau lau vào áo, cắn một cái. Điện thoại của Hoa Cốc Vũ gọi tới.

“Ngày mai tới nhà tớ chơi đi. Thòi Tây không có ở đây chơi game cùng tớ, thật là chán.”

“Khi nào thì tớ đã là người thay thế Thòi Tây trong lòng cậu vậy?”

“Xem cậu nói kìa, không phải là thay thế, mà là dự bị.”

“Cũng không có dễ nghe hơn! Hơn nữa, Thòi Tây không phải là đã chuyển tới đây rồi sao? Hắn là có rất nhiều thời gian mới đúng.” Quả Tri nói xong, đầu điện thoại bên kia gầm hét lên: “Cậu ta chuyển nhà!! Tại sao cậu ta không nói cho tớ biết! Tớ hận Thòi Tây, tớ muốn gọi điện thoại mắng cậu ta.”

Hoa Cốc Vũ ở trong phòng giống như một người phụ nữ tức giận gọi điện thoại cho Thòi Tây. Thòi Tây mới vừa nhận điện thoại, liền nghe được âm thanh điếc tai nhức óc: “Cậu chuyển nhà tại sao không nói cho tớ biết! Mau tới chơi game! Thòi Tây, cậu cũng không biết, lúc tớ đi du lịch, da của tớ đã bị nắng ăn đen. Phải làm sao bây giờ, tớ muốn duy trì hình tượng mặt trắng của mình.” Thòi Tây để điện thoại cách xa tai của mình một chút, nghe những lời không có chút liên quan gì hết: “Tôi không rảnh.”

“Tại sao không rảnh! Thòi Tây, cậu chính là một tên lưu manh trọng sắc khinh bạn, chỉ biết ở cạnh Quả Tri, tớ rất nhàm chán sao?”

“Chẳng lẽ cậu thích tôi?” Những lời này giúp Thòi Tây đạt được kết quả mà mình mong muốn. Hoa Cốc Vũ buông tha không dây dưa với Thòi Tây nữa: “Không! Tớ chẳng qua là nhàm chán. Người thích cậu chỉ có cái tên Quả Tri mất lựa chọn kém cỏi đó. Cậu cũng không nên có hiểu lầm kì quái gì, tớ nổi da gà hết cả rồi. Cậu bình tĩnh một chút đi! Hoặc là tớ có thể chấp nhận thiệt thòi, cậu đem Đan Kết cho tớ đi, như vậy quan hệ giữa chúng ta sẽ trở nên thay đổi, cháu và dượng.”

Ngón tay của Thòi Tây đặt trên phím kết thúc cuộc gọi. Hoa Cốc Vũ ném điện thoại ở trên giường, mới phát hiện Tô Ngọc đang quét dọn trong phòng của mình. Hắn sùng sốt một chút: “Mẹ, mẹ vào đây khi nào?”

“Mới vừa rồi.”

“Mẹ có nghe được chuyện gì không?” Hoa Cốc Vũ lo lắng nhìn về phía Tô Ngọc, Tô Ngọc chẳng qua là bận rộn chuyện của mình: “Không có. Con có nói chuyện gì mà mẹ không thể nghe được sao?”

“Không có gì.” Hoa Cốc Vũ đi ra khỏi phòng, lần nữa quay đầu liếc nhìn Tô Ngọc, mơ hồ cảm thấy bất an, ngay sau đó thấy đáng vẻ như không có chuyện gì của Tô Ngọc, Hoa Cốc Vũ cho rằng là mình đa nghi.

Mùa đông đã đi qua, Quả Tri cầm tiền đến ngân hàng gửi. Cậu có gọi Thời Tây cùng nhau đi, không biết Thời Tây có xuất hiện ở đây hay không. Ngân hàng vẫn chật chội giống như thường ngày, Quả Tri không nhìn thấy bóng dáng của Thời Tây. Cậu chia tiền ra gửi vào hai tài khoản ngân hàng, thận trọng kiểm tra giấy tờ xong, bỏ vào trong túi. Lúc ngẩng đầu lên, thông qua lớp cửa thủy tinh trong suốt của ngân hàng, cậu thấy được Thời Tây đang chờ ở phía ngoài.

Cửa cảm ứng mở ra, Quả Tri đi ra ngoài. Hôm nay khí trời rất tốt, ánh mặt trời lười biếng chiếu sáng cả thành phố, gió nhẹ thổi qua. Khung cảnh sáng rõ như vậy sẽ có chuyện tốt xảy ra. Quả Tri đi tới bên cạnh Thời Tây, lấy cùi chỏ đụng đụng Thời Tây: “Chúng ta đi chơi đi, đến một nơi yên tĩnh.”

“Như thế nào mới gọi là nơi yên tĩnh?”

“Nơi không có người khác, chỉ có chúng ta, sẽ không bởi vì nắm tay nhau mà bị nắng, sẽ không bởi vì đi quá gần nhau mà bị chán ghét. Thời Tây, cậu có biết nơi nào như vậy không?”

Bọn họ đứng ở trên bậc thang, tay của Thời Tây từ trong túi quần đưa ra, nắm lấy tay của Quả Tri, trong miệng hần khẽ phát ra một lời nhẹ nhàng kèm theo hơi thở: “Bởi vì tôi không quan tâm, cho nên chỗ nào cũng là nơi yên tĩnh.” Quả Tri nhìn tay của hai người đang nắm chặt với nhau, ở trong những ánh mắt trừng trừng nhìn của người khác, nổi bật như vậy. Cậu không có buông ra, thậm chí không có sợ. Cậu nhìn chăm chăm Thời Tây, thế giới trở nên yên tĩnh.

Hai bàn tay để ở giữa không trung, đám người kia đều biến mất, chỉ còn lại cảnh vật, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mà trong một bức tranh khác, Quả Vân vừa mới gạt tàn thuốc, lại đốt thêm một điếu thuốc khác. Chu Tuệ ở sau lưng ông, không nhìn được đang lau sạch nước mắt trên khóe mắt. Đứng đối diện bọn họ chính là mẹ của Hoa Cốc Vũ, Tô Ngọc nói tiếp: “Chuyện chính là như vậy, tôi không biết Quả Tri đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi hy vọng nó không chơi cùng tiểu Vũ nhà chúng tôi nữa. Có lẽ nhà anh chị có thể chấp nhận chuyện này, nhưng nhà chúng tôi không có còi mở như vậy. Tôi không muốn tiểu Vũ kết giao bạn bè với người như Quả Tri vậy.”

Giọng nói của Chu Tuệ run rẩy: “Thật xin lỗi, là chúng tôi không dạy con tốt.”

“Vậy tôi đi trước.” Tô Ngọc mở cửa, bà đi xuống lầu, gặp phải Quả Tri cũng vừa mới trở về. Ánh mắt của bà khiến cho Quả Tri nhìn một cái đã hiểu. Sắc mặt của cậu tái nhợt, dạ dày co rút, nơi an tĩnh của cậu cuối cùng cũng chỉ ngán ngùi như vậy. Cậu gật đầu với Tô Ngọc một cái: “Chào đi.” Tô Ngọc cũng không nói gì, lướt qua Quả Tri.

Lần trước gặp mặt, Tô Ngọc còn tán thưởng cậu, lần này lại cho Quả Tri một đả kích nặng nề. Đây chính là chân tướng của thế giới này sao? Lòng của Quả Tri lạnh như băng không đành lòng chấp nhận. Quả Tri đứng thật lâu ở cầu thang, cậu nhìn cánh cửa kia. Cậu biết chờ cậu là gì, tuyệt đối không phải là khuôn mặt tươi cười thân thiết của mẹ, cũng tuyệt đối không phải là những lời quan tâm chuyện học hành của ba.

Hai chân cậu đang run rẩy. Cậu đang sợ, cậu thật sự rất sợ. Cậu cần Thời Tây, nhưng cậu không thể gọi Thời Tây tới, bởi vì trong thời gian này mà Thời Tây xuất hiện, sẽ chỉ đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

Tô Ngọc mới vừa trở về phòng, Hoa Cốc Vũ rửa tay xong đi ra ngoài, rót nước Coke, vừa uống vừa hỏi: “Mẹ, mẹ đi đâu về vậy? Khi này ba tìm mẹ.”

“Mẹ đến nhà của Quả Tri.”

“Mẹ đến đó làm gì?” Hoa Cốc Vũ vặn mi.

“Mẹ đi nói cho ba mẹ nó biết, con của bọn họ đồng tính, để cho Quả Tri biết không nên làm bạn với con nữa.” Ly nước trong tay Hoa Cốc Vũ rơi xuống đất, nước Coke bên trong văng tứ tung, hần tức giận rống to: “Mẹ làm gì vậy!”

“Mẹ là vì con.”

“Mắc mớ gì tới mẹ? Rốt cục mắc mớ gì tới mẹ?! Mẹ chẳng qua là người ngoài, dựa vào gì mà đi xen vào chuyện tình cảm của người khác! Cậu ấy là bạn của con, không phải của mẹ!”

Thế giới này, tuy lòng người lạnh như băng nhưng đâu đó vẫn có những người hiểu chuyện, cho dù rất ít cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Tại Sao Lại Thích Con Trai?

Chương 95. Tại sao lại thích con trai?

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Thân thể của cậu lạnh như băng, chiếc áo khoác cũng không duy trì được nhiệt độ cơ thể của cậu. Cậu đưa tay muốn giữ hai chân run rẩy lại, lại phát hiện ngón tay cũng đang run rẩy. Cậu nhìn cánh cửa kia, muốn hèn nhát chạy trốn. Cậu sợ hãi xoay người, mới vừa đi được một bậc thang, trong đầu cậu hiện ra bộ dáng của Thôi Tây. Cậu lần nữa dừng lại. Bây giờ mình muốn trốn tránh giống như năm 13 tuổi sao? Tình cảm của mình đối với Thôi Tây cũng không ít như thế.

Không có gì đáng sợ, không có gì phải xấu hổ. Bởi vì tình cảm của cậu và Thôi Tây, Quả Tri lần nữa đối mặt với cánh cửa kia, đi lên cầu thang, lấy cái chìa khóa ra, đầu óc của cậu trống rỗng, không biết phải nói gì, không biết phải làm gì. Cửa mở ra, không khí bên trong làm cho người ta hít thở không thông. Cậu cúi đầu, mơ hồ có thể nghe được tiếng khóc sụt sùi của mẹ.

Tay của cậu ở trong quần cảm cái book mark, không nói một câu, nhìn chăm chăm mặt đất.

“Quả Tri à, con nói cho mẹ nghe, chỉ ấy chẳng qua là hiểu lầm, đây không phải là sự thật đúng không?” Giọng nói của Chu Tuệ đầy cầu khẩn, khiến cho Quả Tri đau lòng không thôi. Mình không muốn tổn thương nhất chính là bọn họ. Có lẽ cậu chỉ cần tìm ra một lời nói dối để lừa gạt bọn họ, có lẽ sẽ nhận được khuôn mặt tươi cười của bọn họ. Nhưng, nếu như đã bước tới bước này, đã không muốn lui lại nữa.

Quả Tri chấp nhận. Thái độ của cậu để cho Quả Vân không kiếm được tức giận. Ông cầm cái đồ gạt tàn thuốc đập tới dưới chân của Quả Tri: “Con còn có mặt mũi trở về?!” Cái đồ gạt tàn thuốc bẽ tan tành. Thủy tinh, tro thuốc lo, tàn thuốc rơi đầy xuống đất. Quả Tri mới vừa rút chân tránh né liền bị Quả Vân nắm chặt cổ áo: “Tại sao không nói lời nào? Ba đang nói chuyện với con!” Quả Tri cắn môi, không phải là cậu không muốn nói, mà là cậu không tìm được bất kỳ lời gì để nói. Cậu chỉ có thể nắm chặt cái book mark, đó là bùa hộ thân. Mặc dù không che chở được thân thể của cậu, nhưng lại có thể bảo vệ trái tim của cậu.

“Nếu như người khác không tới đây nói cho ba mẹ biết, con tính lừa gạt chúng ta bao lâu nữa đây? Con đợi khi nào ba mẹ già nua mới nói? Có phải thấy ba mẹ mất hết mặt mũi con mới vừa lòng không?” Ông dùng sức đẩy Quả Tri ra.

“Con đã từng hứa với ba mẹ chuyện gì? Con cũng quên là ba đã từng đánh con một trận no đòn sao? Khi đó con khóc lóc và hứa cái gì? Từ khi nào con bắt đầu học được nói dối?” Vô số câu hỏi đánh vào Quả Tri. Cậu không trả lời được, cậu cũng không cam kết như lúc trước được nữa. Quả Vân nắm cầm của cậu, bức bách cậu ngẩng đầu: “Con xem mẹ của con kia. Mới vừa rồi bà ấy vì con mà phải hạ thấp đầu nhỏ giọng xin lỗi người ta. Chỉ có một mình con không hiểu sao? Loại hành vi đó rất đáng xấu hổ!”

“Thật xin lỗi.” Cuối cùng Quả Tri cũng mở miệng, nhưng lại nhắm hai mắt lại. Cậu không có dũng khí nhìn biểu cảm trên mặt của ba mẹ.

“Thật xin lỗi? Nói một câu xin lỗi liền xong chuyện? Bây giờ mới biết mình làm những chuyện như vậy là sai trái, đã muộn màng!” Quả Vân tăng thêm lực, giống như muốn bóp vỡ cảm của Quả Tri, cuối cùng lại tức giận đẩy cậu ra. Quả Tri dựa lưng vào tường, cậu lắc đầu: “Không phải vậy. Con nói xin lỗi là bởi vì con đã nói dối ba mẹ, bởi vì con đã vi phạm cam kết ban đầu, bởi vì đã khiến cho ba mẹ đau lòng. Nhưng mà con sẽ không vì chuyện mình thích con trai mà nói xin lỗi.” Giọng nói của cậu yếu ớt lại kiên định. Quả Vân không dám tin tưởng những lời này là phát ra từ miệng của Quả Tri.

“Con, con mới vừa nói gì? Làm chuyện không biết xấu hổ như vậy, con còn rất tự hào sao? Lập tức thu hồi câu nói kia cho ba!” Quả Vân nổi gân xanh. Quả Tri sắp dùng hết sự dũng cảm. Cậu tự nhủ với mình rằng phải thật kiên cường, qua cửa ải lần này thì có thể được chấp nhận rồi. Nhưng thân thể của cậu đang không ngừng run rẩy, cậu chỉ đành phải lắc đầu.

“Con lại dám không nghe lời của ba. Xem ra ba đã lâu rồi không có giáo huấn con, con càng ngày càng cứng đầu. Cho con một cơ hội, thu hồi câu nói kia, nói rằng con đã sai lầm, nói rằng con cũng cảm thấy những chuyện hư hỏng mình làm rất ghê tởm!”

Quả Tri liều mạng lắc đầu. Quả Vân giơ tay lên, mạnh bạo tát vào mặt của Quả Tri, tạo ra một luồng gió thổi qua tai của Quả Tri. Tiếng kêu thanh thúy vang lên, một trận đau đớn nóng bừng như lửa leo lên trên mặt của Quả Tri: “Con còn không nói?!” Thấy Quả Tri vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn làm cho Quả Vân tức giận: “Ta xem con có thể mạnh mẽ được bao lâu! Có bản lĩnh thì con cứ im lặng!” Ông đi tới phòng khách cầm cây roi kia lên. Chu Tuệ tiến lên bắt lấy bả vai của Quả Tri lại: “Mau nói xin lỗi đi, đừng chọc giận ba con, đừng để bị đánh nữa, không phải là con rất sợ đau sao? Chỉ cần con sửa lỗi thì ba mẹ sẽ tha thứ cho con. Có người cha người mẹ nào không thương con đâu chứ, cũng bởi vì con cái thôi.”

“Đừng vậy, con rất sợ đau, cho dù bởi vì như vậy mà con buông tha tình cảm của mình thì đã sao chứ? Con sẽ càng xem thường chính mình hơn thôi.”

“Bà nghe nó nói gì chưa? Mau tránh ra!” Quả Vân kéo Chu Tuệ ra, nhìn chăm chăm Quả Tri: “Quỳ xuống cho ba!”

Quả Tri quỳ xuống, hai đầu gối tiếp xúc với mặt đất phát ra âm thanh trầm muộn. Quả Vân cầm cây roi chỉ Quả Tri: “Còn thích con trai nữa hay hết?”

“Còn.”

“Được! Là do con tự tìm!” Đau đớn có chút xa xôi, lại có chút quen thuộc. Cây roi vùng xuống, tạo thành một vết thương mới chồng chất lên vết thương cũ. Đau, rất đau. Cậu nhú chặt mi, trong miệng lại không nhịn được phát ra tiếng kêu rên. Quả Vân không chút lưu tình: “Tại sao lại thích con trai, tại sao lại thích con trai?”

Cậu rút cục ngẩng đầu lên. Cậu nhìn thẳng Quả Vân. Ánh mắt của cậu sáng ngời, nước mắt bên trong dần dần tràn ra, từ khóe mắt rơi xuống: “Tại sao lại thích con trai? Ba quan tâm chuyện này sao? Ba quan tâm muốn biết lý do hay tình cảm của con đây? Câu hỏi của ba chẳng qua chỉ là một sự chán ghét tràn đầy chỉ trích mà thôi, cho nên con cũng không muốn trả lời.”

“Con có bản lĩnh thì cứ không nói. Ba cũng không muốn nói nhiều. Hôm nay ba đánh con đến khi nào con chịu nói mới thôi.” Cây roi lần nữa giơ lên hướng về phía Quả Tri, Chu Tuệ tiến lên ngăn cản: “Đừng đánh, để em khuyên nhủ con một chút, nó sẽ nghe lời. Hai ngày nữa nó còn phải đi học.”

“Loại người như nó còn muốn đi học? Muốn cho tất cả mọi người chê cười sao? Bà đừng xen vào, tôi đánh chết nó cũng không thấy tiếc!” Quả Tri cắn răng chăm chú nhìn vào Quả Tri: “Lúc đầu ta nên đánh chết con!” Ông nâng cao cánh tay, nặng nề vùng xuống. Một cánh tay đưa ra đỡ lấy sự đau đớn vốn dĩ nằm trên thân thể của Quả Tri. Thời Tây, hân hòa lẫn với bóng tối, xuất hiện ở trong không gian tràn đầy bi ai và tức giận này. Trong hai mắt mơ hồ của Quả Tri, Thời Tây cũng trở nên mơ hồ theo ánh sáng. Là ảo giác sao? Ông trời ban cho mình sao? Thời Tây bước ra từ trong câu chuyện cổ tích nào đây?

Thời Tây buông tay ra, trên bàn tay còn lưu lại một vết thương màu đỏ do cây roi kia gây ra. Hắn cúi đầu nhìn Quả Tri quỳ trên mặt đất, lấy tay sờ đầu của cậu một cái: “Xin lỗi, đã tới chậm, đau không?”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Sai Lầm Rồi

Chương 96. Sai lầm rồi

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Giọng nói của cậu quá dịu dàng, giống như một sợi lông tơ khẽ chạm vào lỗ tai, không cẩn thận sẽ rơi xuống.

Quả Tri gật đầu một cái: “Đau, mới khi nãy còn rất đau, bây giờ đã hết đau rồi.”

Quả Vân và Chu Tuệ đều vì sự xuất hiện của Thời Tây mà lấy làm kinh hãi: “Tại sao là cậu?”

“Thật bất ngờ sao?” Thời Tây trả lời. Quả Vân phát ra tiếng cười lạnh: “Thì ra là cậu. Tôi còn mù quáng cho rằng cậu rất tốt, không ngờ cậu lại làm những chuyện như vậy. Cậu không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Con không có cảm thấy như vậy.”

“Trên đời này hết phụ nữ rồi sao? Không nên làm những chuyện như vậy. Cậu tới đây để quỳ xuống xin tôi chấp nhận? Tôi nói rõ ràng cho cậu biết, không có cửa đó đâu.” Bàn tay của ông vỗ lên bàn, phát ra âm thanh kinh người.

“Con sẽ không quỳ xuống. Biết rõ làm như vậy sẽ không khiến ông cảm động mà thay đổi suy nghĩ, vậy tại sao con phải làm loại chuyện không có ý nghĩa này?”

“Vậy cậu tới đây là để làm gì?”

“Con có mặt ở đây, nhưng mà cũng chưa nghĩ tới mình sẽ làm gì tiếp theo.” Thời Tây nhàn nhạt trả lời. Thái độ tùy tiện của hắn làm cho Quả Vân kinh ngạc, đồng thời lại có chút phần hận: “Đừng tưởng rằng tôi không dám đánh cậu.”

“Vậy sao?” Bàn tay của Thời Tây cầm cây roi hướng về phía mình: “Nếu như chú cảm thấy đánh con là có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, vậy xin mời chú cứ tự nhiên. Nhưng mà chú à, con nhắc nhở chú, giống như chuyện con quỳ xuống đây cũng không làm chú thôi đổi ý nghĩ, chú đánh con cũng sẽ không thay đổi được ý nghĩ của con. Chú muốn làm loại chuyện không chút ý nghĩa đó thì con không có ý kiến.”

“Khẩu khí thật lớn. Tôi cần cậu đến đây dạy tôi nên làm cái gì, không nên làm cái gì sao?”

“Con đã nói con chỉ nhắc nhở, không phải là đang dạy chú.”

“Đừng nói mấy thứ này với tôi.”

“Vậy muốn con nói gì? Van xin chú đồng ý cho bọn con quen nhau, van xin chú giao cậu ấy cho con, van xin chú chúc phúc cho bọn con? Nếu như nói những lời buồn cười này mà có thể khiến chú đồng ý, nói không chừng con sẽ thử.”

“Đừng có mơ tưởng! Cậu thật đúng là mở miệng tùy tiện. Cậu không có chút tôn nghiêm nào sao? Cũng đúng, cậu không có, cậu còn có thể yêu đương với người đồng giới mà.” Lời nói của ông tràn đầy ý châm chọc. Quả Tri siết chặt tay. Mình bị ba nói thế nào cậu cũng có thể chịu được, nhưng lúc nghe được Thòi Tây bị vũ nhục, tim của cậu bị nhéo thật đau. Thòi Tây rất tốt, hẳn là tốt nhất, bất luận ai cũng không được hủy hoại hẳn, ba mình cũng không được, bởi vì thiên sứ là để yêu.

“Nhất định phải nói những lời này với cậu ấy sao ba?” Quả Tri mới vừa nói chuyện liền bị Quả Vân cấm: “Con quỷ gỏi trong im lặng cho ba!”

“Nghe chú ấy nói đi. Tôn nghiêm là gì con cũng không quan tâm nhiều.” Hắn nhìn chằm chằm cây roi đặt ở trên người mình: “Không đánh sao?”

“Đánh cậu? Tôi không phải là ba mẹ cậu, tôi không cần thiết lãng phí thời gian làm chuyện này. Xem bộ dáng của cậu, chắc là do không được gia đình dạy dỗ. Nói trắng ra là, cậu cũng giống với Quả Tri, đều chỉ biết làm cho ba mẹ mất thể diện.”

“Chú nói đúng rồi, ba mẹ con quả thật không có dạy dỗ con.” Mặt của Thòi Tây vô biểu cảm. Quả Tri đau lòng, khi nói những lời này thì trong lòng Thòi Tây mang cảm giác gì đây? Thòi Tây cầm lấy cây roi, hai tay nắm hai bên, nâng đầu gối lên, cây roi trong tay cậu phát ra tiếng kêu gào thét rồi gãy lìa làm hai. Hắn ném cây roi xuống đất. Hành động này tượng trưng cho nỗi đau cũng bị ném xuống đất cùng với cây roi. Quả Vân nhếch môi cười, nụ cười thâm sâu: “Cậu cho rằng như vậy là có thể ngăn cản tôi?”

“Không có, chẳng qua chỉ là con đột nhiên nhớ tới lời cam kết với một người, cho nên tự tay bẻ gãy cây roi này.”

“Nơi này không hoan nghênh cậu, thức thời một chút, rời khỏi nơi này cho tôi!” Quả Vân rốt cục không cách nào nhịn được.

“Muốn con rời đi cũng được, nhưng mà con muốn dẫn Quả Tri đi theo.”

“Muốn cũng đừng muốn! Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không đồng ý chuyện của các người. Chơi đùa cái gì nữa, tuổi trẻ qua nhanh lắm, vẫn nên làm chuyện chính sự trước. Quả Tri là con tôi, chỉ có tôi biết cái gì mới tốt nhất cho nó. Cậu chỉ hủy hoại nó mà thôi. Còn tình cảm là cái gì? Chuyện học tập của nó trở nên sa sút, có lần còn thi trượt tiếng Anh. Tình cảm là cái gì chứ?”

Quả Tri siết chặt tay, trong cơ thể cậu có cái gì đó lao ra ngoài. Cậu khàn cả giọng mà rống to: “Con đã rất liều mạng học tập, chỉ có một lần thi trượt môn tiếng Anh, năm nay con nhất định sẽ vượt qua. Bình thường chuyện gì con cũng đều nghe lời của ba. Ba mắng con, ba dạy con, cho tới bây giờ con vẫn còn nhớ. Con đã cố gắng, con rõ ràng đã và đang rất cố gắng. Con rõ ràng muốn làm cho ba cao hứng, nhưng ba có bao nhiêu lần thật sự cảm thấy cao hứng đây? Ba chưa bao giờ hài lòng về con. Thi đậu trường cấp hai, cấp ba, đại học mà ba yêu cầu, ba vẫn không khen con một lời. Ba còn muốn con phải như thế nào? Thật ra, con vẫn luôn thăm nghĩ...” Mặt mũi Quả Tri đầy bi ai, cậu nhìn chăm chú vào Quả Vân, mắt của cậu rơi lệ. Về mặt của cậu, lời nói của cậu tràn đầy thống khổ: “Ba, khi con 13 tuổi, ba biết được con thích con trai. Từ lúc đó, có phải ba bắt đầu thấy chán ghét và muốn loại trừ con rồi không?”

“Ba mẹ chưa từng nghĩ như vậy. Quả Tri, con là con của ba mẹ, ba mẹ làm sao lại chán ghét con?” Chu Tuệ nói.

“Không có thật sao?” Quả Tri nở nụ cười khổ: “Nhưng mà con lúc nào cũng cảm thấy như vậy. Trong lòng của ba mẹ có phải là suy nghĩ ‘Tại sao con của mình lại là đồng tính luyến ái? Tại sao không phải là con của người khác? Tại sao lại là con của mình?’ không?”

“Con của mình là một đứa biến thái, chúng tôi còn phải giả bộ không có gì sao?” Quả Vân càng nói càng tức, ánh mắt sắc bén của ông nhìn chằm chằm Thòi Tây: “Tôi vẫn tự hỏi tại sao gần đây Quả Tri thay đổi, còn dám chống đối tôi. Bây giờ thì tôi đã hiểu, tất cả đều là do cậu chỉ điểm!”

“Không phải vậy.” Quả Tri muốn thay Thòi Tây giải thích, lại bị Quả Vân tiếp tục cấm: “Con câm miệng cho ba!”

“Cứ cho là vậy đi.” Thòi Tây không sao cả nói. Đôi mắt Chu Tuệ đắm lệ nhìn Thòi Tây: “Nhà chúng tôi không có thù oán gì với cậu, tại sao lại muốn đào cái hố như vậy hại Quả Tri nhà chúng tôi?”

Không phải như thế, muốn thay đổi chính là mình. Người thích Thòi Tây trước chính là mình. Không muốn đem tất cả tội lỗi ném cho Thòi Tây. Cậu vừa định mở miệng lại bị Thòi Tây bịt miệng lại: “Không tại sao hết.” Cuối cùng hắn thay Quả Tri chấp nhận hết tất cả oán hận. Thòi Tây nói tiếp: “Cậu ấy từ chối, cậu ấy cự tuyệt, là con kéo cậu ấy bước lên con đường này một lần nữa. Cậu ấy thay đổi cam kết với hai người là vì con, cậu ấy nói dối cũng là do con dạy.”

Nước mắt của Quả Tri dính ướt ngón tay của Thòi Tây. Cậu muốn lấy tay của Thòi Tây ra, lại bị Thòi Tây tăng thêm lực che lại. Đừng nói như vậy, Thòi Tây, cầu xin cậu đừng nói thế. Không phải như thế, đừng nói dối, đừng muốn gánh hết tất cả, chia sẻ cho tớ một chút đi. Tớ sẽ nhận, tớ sẽ rất kiên cường, tớ cũng có thể bảo vệ cậu.

“Cậu muốn phá hủy cuộc sống và tương lai của Quả Tri sao? Làm sao cậu có thể làm ra loại chuyện như vậy chứ? Cậu làm sao có thể? Tất cả đều là lỗi của cậu, tất cả đều là lỗi của cậu, trả Quả Tri lại cho tôi!” Chu Tuệ tràn đầy oán hận gào thét về phía Thòi Tây. Quả Tri liều mạng lắc đầu, trong miệng phát ra âm thanh khó nghe. Đừng nói nữa Thòi Tây, đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn Thòi Tây nữa.

Sai lầm rồi, hoàn toàn sai lầm rồi, nên đóng cửa lại, không để cho Thòi Tây tiến vào.

Như vậy, Thời Tây sẽ không thay mình nhận lấy một roi mà lưu lại vết thương trên tay; như vậy Thời Tây cũng sẽ không thay mình gánh vác tất cả oán hận.

Biến thành như vậy, còn không bằng bị đánh. Đánh bao nhiêu lần, đánh mạnh hơn cũng không quan tâm. Lòng của tớ cũng không đau đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Con Đường này

Chương 97. Con đường này

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Đổi mặt với lời chỉ trích đầy nước mắt của Chu Tuệ, Thời Tây phản ứng rất bình tĩnh. Ngón tay ướt nhèm do bị dính nước mắt của hắn có chút lạnh như băng. Hắn nhìn chăm chăm ánh mắt không ngừng lóe lên của Quả Tri, sau đó buông tay ra khỏi miệng của cậu ấy. Quả Tri muốn giải thích nhưng lại bị Thời Tây mở miệng trước một bước: “Con đem cậu ấy trả lại cho hai người, hai người sẽ làm gì? Đánh cậu ấy đến khi cậu ấy cầu xin sự tha thứ hay là nhốt đến khi nào cậu ấy nhận thua thì ngưng?”

“Chúng tôi làm sao là chuyện nhà của chúng tôi, không mượn cậu xen vào.”

“Con không xen vào. Con muốn làm gì, hai người cũng không thể xen vào. Làm sao bây giờ, con cũng không muốn trả Quả Tri lại cho hai người.”

“Tên tiểu tử cậu!” Quả Văn tiến lên nắm lấy cổ áo của Thời Tây, nắm chặt quả đấm: “Cậu còn không rời đi, đừng trách tôi tìm ba mẹ của cậu, để cho bọn họ biết con của mình đang làm chuyện gì!” Thời Tây lấy tay của Quả Văn ra: “Chú cho rằng con sợ sao? Chú à, con không phải là một đứa trẻ.”

“Không hiểu chuyện như vậy, cậu không phải là đứa trẻ thì là cái gì?!”

“Vậy hành động của chú là điều người lớn nên làm?”

“Chúng bây sống được bao nhiêu năm rồi? Chúng bây biết cái gì gọi là tình cảm sao? Tôn thương cha mẹ như vậy gọi là tình cảm sao?” Quả Văn kéo Quả Tri đến bên cửa sổ: “Con nhìn kĩ cho ba. Thế giới bên ngoài, nơi đó có một đôi nam nam đang nắm tay đi cùng nhau. Ai cũng biết đây là một chuyện xấu hổ. Mất con bị mù sao? Nhất định phải không giống với người khác? Nhất định phải tự làm mình trở nên xấu xa như thế à? Ba đang hỏi con đó!”

“Con thấy rồi, nhưng như vậy thì thế nào? Là ba không hiểu, là ba không thấy rõ. Không phải là con nhất định phải khác biệt, mà là con vốn đã không giống với người khác.”

“Còn có thể nói ra những lời này, con muốn tức chết ba?” Ngón tay Quả Văn dùng sức, nắm lấy Quả Tri khiến cậu đau nhưng Quả Tri vẫn không biểu cảm gì, chỉ là vẫn nhìn ra ngoài như cũ, lầm bầm nói: “Con chọc ba tức giận, con làm cho ba khó chịu, nhưng ba à, ba có khi nào dù chỉ là một lần nghĩ tới cảm nhận của con không? Lúc mắng con biến thái, lúc nói con xấu xa, ba có quan tâm con cũng thấy khó chịu không? Con là con trai của ba mà.” Mặc dù nội dung là những lời phản bác nhưng nội tâm của cậu lại bị tàn phá đến chịu không nổi. Chu Tuệ an ủi Quả Tri: “Ba con chỉ là đang nói lấy thôi. Cũng bởi vì con là con trai của ba mẹ, chúng ta làm sao có thể mặc kệ con, để cho con phạm lỗi lầm? Nghe mẹ nói, đứa bé ngoan của mẹ, con vẫn là đứa bé ngoan ngoan của mẹ, con không nên đi con đường này, con còn trẻ, sau này còn có rất nhiều thứ tốt đẹp chờ con.”

Quả Tri xoay người, bên tai là sự bị phẫn của ba và lời cầu khẩn của mẹ. Ở đối diện, cách mấy bước chính là Thời Tây. Hắn đứng ở nơi ánh sáng không chiếu tới được, không cách nào thấy được rõ ràng về mặt của hắn. Cho dù có thấy rõ đi nữa cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Khoảng cách giữa bọn họ có thật sự xa xôi như thế? Rõ ràng chỉ cách nhau có mấy bước, chân Quả Tri lại bị một sức nặng vô hình ghì chặt lại. Cậu biết Thời Tây đang chăm chăm nhìn mình. Trừ câu nói hắn hỏi mình lúc vừa mới tới, hắn cũng không có nói gì với mình nữa. Hắn chưa nói để mình ở lại bên cạnh hắn, chưa nói lời khích lệ mình. Hắn thậm chí không giống như ba mẹ mình, không có nói những lời để cho mình hiểu đầu mối là đứng đắn. Hắn đang chờ quyết định của mình.

Rốt cục bên đầu mới là chính xác, Quả Tri không cách nào phán đoán được, cũng không muốn phán đoán. Cậu sợ mình nếu như có một giây dao động nào đó, Thời Tây sẽ bỏ cậu mà đi. Cậu sợ đến không dám dao động. Cậu không cách nào rời khỏi Thời Tây. Mẹ nói rất đúng, cuộc sống sau này còn có rất nhiều chuyện tốt đẹp, như vậy mình càng không thể nào rời xa Thời Tây được.

Tớ yêu cậu nhiều lắm đó, Thời Tây.

Cậu bước chân đi phía có Thòi Tây, bị Chu Tuệ nắm chặt: “Quả Tri, mẹ biết không phải là lỗi của con, là cậu ta biến con thành như vậy, mẹ sẽ không trách con. Chỉ cần con rời bỏ cậu ta, chúng ta sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra, đúng không?” Bà nhìn Quả Vân, hy vọng ông ấy cũng đồng ý.

“Bây giờ con đoạn tuyệt, không tới lui với cậu ta nữa, ba có thể không truy cứu, cũng sẽ không đánh con, nhưng con phải đảm bảo sẽ không phạm sai lầm ngu xuẩn như vậy nữa. Con tự mình chọn đi!”

“Chú xác định để cho tự cậu ấy chọn?” Thòi Tây hỏi.

“Không sai. Nên làm thế nào, nó có năng lực tự mình phán đoán. Là cái nhà này hay là tình cảm bị người khác chán ghét kia, ai nặng ai nhẹ, nó nên phân rõ.” Quả Vân tựa hồ tự tin đoán được câu trả lời của Quả Tri. Ở trong mắt ông, bất kể Quả Tri đã thay đổi như thế nào đi nữa, cậu vẫn là một đứa trẻ 13 tuổi khóc lóc cầu xin sự tha thứ của mình.

Thòi Tây hơi nghiêng đầu, bình tĩnh lại lạnh lùng: “Này, Quả Tri, tôi không có cách nào thay cậu quyết định, cậu tự quyết định đi.”

Lựa chọn sao? Cái lựa chọn nặng nề sớm muộn cũng sẽ tới này... Không muốn lựa chọn, nhưng lại không thể không lựa chọn. Là thế, cuộc sống không để cho người ta cùng lúc có được quá nhiều thứ. Cậu nhìn ba mẹ một chút, sau đó lại nhìn Thòi Tây một chút. Đoạn tuyệt với Thòi Tây, cậu sẽ trở lại lúc trước, sẽ không thấy nước mắt của mẹ, sẽ không thấy ba tức giận, sẽ không bị người khác kì thị, sẽ không bị bạn bè phản bội, sẽ không cần phải sợ đối mặt với những chuyện sau này. Những điều này so với con đường kia, quá bình thản, quá quang minh.

Cậu xoay người, đưa lưng về phía Thòi Tây, đối mặt với ba mẹ. Cậu nắm tay của Chu Tuệ lại: “Thật xin lỗi, khiến cho ba mẹ thất vọng rồi. Con cũng muốn là một đứa con trai tốt của ba mẹ, con thật rất muốn, nhưng tiêu chuẩn làm con trai tốt trong mắt ba mẹ, hình như con không cách nào đáp ứng nổi. Thật xin lỗi.”

Thật ra thì trong lòng đã sớm lựa chọn xong. Cho dù thật ích kỉ, nhưng chỉ cần tưởng tượng được sống vì tình cảm của mình một lần, cậu lại bước tới bên cạnh Thòi Tây. Ngón tay của cậu nắm lấy ngón tay của Thòi Tây, dùng sức, thật chặt.

Con đường kia, không có Thòi Tây, cho dù bình thản như thế nào đi nữa, đi một mình cũng rất cô độc.

Con đường này, có Thòi Tây, cho dù có gập ghềnh như thế nào đi nữa, hai người đi sẽ rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Bể Tan Tành

Chương 98. Bể tan tành

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Quả Vân như thế nào cũng không nghĩ tới Quả Tri sẽ lựa chọn như vậy. Nó nên khóc lóc nhận lỗi với mình, nó nên đảm bảo sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm, nhưng nó chỉ là đứng bên cạnh thằng con trai đó, nắm tay thật chặt không chịu buông ra. Mình là ba của nó, mình nuôi nó lớn như vậy, lại không sánh bằng một đứa con trai. Cảm giác thất bại khiến cho ông không cách nào dùng tức giận lại: “Con điên rồi sao? Rốt cục đang nghĩ gì! Có còn đầu óc hay không!”

“Chửi đi, ba chẳng khó nghe hơn nữa con cũng không quan tâm. Con thật không muốn trở về trước kia, chất vấn tình cảm của mình, cảm thấy chán ghét chính mình, lừa gạt chính mình và ba mẹ. Con không phải là đặc biệt gì, con cũng là một người bình thường.”

“Con nói cái gì, con cũng là một người bình thường? Con đang nắm tay một người đàn ông, con đang yêu đương với một người đàn ông. Con nói mình là một người bình thường? Ba phải đánh chết người không biết điều như con!” Quả Vân không kiềm chế được xông lên trước, muốn hung hăng đánh Quả Tri một trận, đánh tới khi nào nó tỉnh ngộ thì ngưng.

Thòi Tây kéo Quả Tri ra sau lưng mình: “Con sẽ không để cho chú đụng vào cậu ấy, sau này cũng vậy.”

“Nó là con trai của tôi, tôi muốn đánh nó, mắng nó như thế nào đều là chuyện của tôi!” Ánh mắt của ông giống như một con sói phát ra tia lạnh lùng, hung tợn nhìn chằm chằm Thòi Tây. Bản thân Thòi Tây không có tình cảm, làm sao sợ: “Nhưng cậu ấy cũng là người con thương, con muốn bảo vệ cậu ấy, giúp cậu ấy như thế nào cũng là chuyện của con.”

“Buồn cười! Cậu cũng chỉ là một đứa trẻ, cậu có thể làm gì? Chỉ biết nói!”

“Vậy người lớn các người so với một đứa trẻ có thể làm được chuyện gì đây? Các người cũng có thể lựa chọn công việc mình thích? Các người cũng có thể sống theo ý muốn của mình? Các người chỉ biết ý vào tuổi tác của mình để cười nhạo một đứa trẻ. Chúng tôi cái gì cũng không hiểu, các người có thể hiểu bao nhiêu?” Thời Tây bình thân nói, cũng giống nhau, người lớn và đứa trẻ, cùng so sánh với xã hội, đều nhỏ bé giống nhau.

“Nói hươu nói vượn. Tôi ăn muối còn nhiều hơn cậu ăn cơm. Cậu nói những thứ này với tôi, vậy cậu có bản lĩnh thì đi thay đổi ánh nhìn của thế giới đối với hai người đi, cậu làm cho cả thế giới chấp nhận hai người đi, tôi đây cũng liền chấp nhận hai người.”

“Tôi không làm được.”

“Vậy cũng đừng ở đây miệng lưỡi.”

“Nhưng mà, chú à, chú có thể khiến toàn bộ người trên thế giới này không chấp nhận chúng con không?” Hai trông mắt không có tình cảm của hân hướng về phía Quả Vân: “Chú à, đến bước này, chú còn không thấy rõ sao? Chú không cách nào chấp nhận Quả Tri, cho nên phủ nhận tình cảm của chúng con rất dễ dàng. Nhưng còn có rất nhiều người chấp nhận tình cảm của chúng con.”

“Chấp nhận? Vĩnh viễn không có khả năng này!”

Chu Tuệ kéo tay bọn họ ra: “Chúng tôi mắng cậu, giáo huấn cậu, là bởi vì cậu làm những chuyện sai lầm, muốn thay ba mẹ cậu thay đổi cậu. Đó là muốn tốt cho cậu. Người khác cho cậu thấy chỉ là những hình ảnh giả dối thôi, là đang hại hai đứa.”

“Con biết ba mẹ là muốn tốt cho con. Con chưa từng oán hận hai người, nhưng ba mẹ muốn thay đổi con, chính là đang làm khổ con.” Quả Tri nhìn Chu Tuệ, bọn họ lại tiến vào trạng thái giằng co rất dài, ai cũng không thuyết phục được ai, ai cũng đang vì đối phương mà đau đớn. Không khí đang rất nặng nề.

“Không phải vậy. Trước kia không phải con đã thay đổi rồi sao? Bây giờ con cũng chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi.”

“Mẹ, lời nói dối lớn nhất trong đời con chính là hứa sẽ không thích con trai nữa. Cho tới bây giờ con chưa từng thay đổi, là bởi vì mẹ mà mới liệu mình ăn núp. Con cảm thấy ba mẹ vui vẻ, con sẽ vui vẻ. Con một mực cảm thấy như vậy, vẫn muốn để cho ba mẹ vui vẻ, nhưng mà con lại không thật sự vui vẻ.”

Nghe được lời của Quả Tri, Quả Vân choáng váng đầu óc, đỡ cái trán ngồi trên ghế sa lon: “Chỉ cần con dám đi ra khỏi cửa của cái nhà này, cũng đừng nghĩ tới sẽ có một ngày ba tha thứ cho con. Con nghĩ thật kĩ cho ba.”

“Đã không cần phải nghĩ.” Quả Tri trả lời, Quả Vân cười lên: “Được, được, cậu thích con trai như vậy, tôi không ngăn cản cậu. Đừng để tôi thấy mặt cậu, cũng đừng nói cậu là con của tôi. Cậu muốn sống chung với con trai, vậy thì các người cứ sống chung đi, cứ phải sạch sẽ quan hệ giữa chúng ta.”

“Ba.”

“Đừng gọi tôi là ba! Tôi không có đứa con như cậu vậy. Đừng nghĩ là tôi sẽ tiếp tục chi tiền cho cậu, cậu ở bên ngoài tự sinh tự diệt đi, cái nhà này không tha thứ cho những người không biết suy nghĩ!” Quả Vân cắn răng hung hăng nói. Chu Tuệ nghe được, không muốn: “Anh nói cái gì vậy, con trai chẳng qua là nhất thời đầu óc không tỉnh táo. Anh không cần con trai, nhưng em cần.”

“Thứ người như thế cần làm gì!”

Đã nghĩ tới kết quả này, lúc thật sự đối mặt, sự thống khổ nó mang lại còn nhiều hơn trong suy nghĩ. Nhìn mình tự tay tổn thương ba mẹ, muốn không có cảm giác thì quá khó khăn. Chưa từng nghĩ tới, hạnh phúc lại nặng nề đến như vậy. Nhưng mình không có cách nào trở thành kiểu người mà bọn họ muốn, nếu không sẽ hành hạ người mình thương nhất.

“Cậu còn ngăn người tại đó làm gì? Thu dọn đồ đạc rút ra ngoài cho tôi. Tất cả rút hết! Mắt không thấy, tâm không phiền.”

Quả Tri rung rung nước mắt. Cậu đi vào phòng, Chu Tuệ vọt tới phòng níu tay của Quả Tri lại: “Quả Tri, con vẫn luôn hiểu chuyện mà, đừng chọc giận ba. Nghe lời của mẹ, mẹ dẫn con đi chữa bệnh, tốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề. Mẹ sẽ trị con khỏi bệnh, như vậy con có thể thích con gái. Tin tưởng mẹ, Quả Tri, nhất định sẽ chữa khỏi cho con.” Chu Tuệ nghẹn ngào ôm lấy Quả Tri, không muốn buông tay.

“Mẹ, con không có bệnh. Thật xin lỗi đã làm tổn thương mẹ, thật thật xin lỗi. Con đã nói sẽ không để mẹ khóc, vậy mà... Đã không phải là vấn đề con có nguyện ý hay không, mà là con không có biện pháp; đã không phải là vấn đề thích con gái hay con trai, con chỉ có thể thích Thời Tây.”

Chu Tuệ một cái lại một cái đánh vào ngực của Quả Tri: “Con, đứa nhỏ này tại sao lại không nghe lời như vậy. Con để mẹ phải làm gì bây giờ?” Tiếng khóc của bà nhanh chóng khiến cho Quả Tri bẽ tan tành. Cậu không dám nói trong cuộc chiến tranh này cậu đã giành thắng lợi. Linh hồn của cậu chơi vơi, thân thể không còn sức lực, cậu vô cùng khổ sở. Quả Tri cắn chặt răng, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Không bao lâu, cậu xách theo rương hành lý cùng Thời Tây đi tới cửa, cậu xoay người: “Mặc dù con không phải là đứa con trai mà ba mẹ mong muốn, nhưng ba mẹ vẫn là ba mẹ mà con mong muốn. Con đi đây.” Hai người đi ra ngoài, Quả Vân vẫn như cũ mẫn không ngừng: “Cút, con mẹ nó, cút xa tôi một chút. Đồ không biết xấu hổ! Cút!”

Quả Tri kéo rương hành lý đi, bờ môi của cậu run rẩy nói không ra lời. Bánh xe của rương hành lý va chạm với nấc thang tạo ra âm thanh. Nơi cầu thang đang rất yên tĩnh, bọn họ ai cũng không lên tiếng.

Chương 99: Thời Tây (6)

Chương 99. Thời Tây (6)

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Thời Tây mở cửa phòng, phòng khách trống rỗng mờ tối lại vắng lạnh. Hắn ném cái chìa khóa lên trên bàn trà. Hắn hai tay gối đầu nằm trên ghế sa lon. Căn phòng quá yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Điện thoại di động vang lên, là Hoa Cốc Vũ gọi tới.

“Thời Tây, bây giờ cậu đi tìm Quả Tri nhanh đi.”

“Chuyện gì?”

“Mẹ tớ phát hiện chuyện của các cậu, đến nói cho ba mẹ Quả Tri biết.” Không có nghe xong lời kể tiếp, Thời Tây ném điện thoại di động xuống, đi ra ngoài, không ngừng nhấn nút mở cửa thang máy, không cách nào bình tĩnh, trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh Quả Tri bị đánh. Thật ghê tởm! Hắn tựa đầu vào tường thang máy, rõ ràng không muốn để cậu ấy một mình gặp lại sự đau khổ này, rõ ràng không muốn trên người cậu ấy có nhiều vết thương hơn, nhưng cậu ấy vẫn bị những chuyện này vây lấy.

Hắn ngồi trên xe taxi, nhìn đường phố ngoài cửa sổ không ngừng lui về phía sau. Mỗi giây của hắn ngồi trên taxi là mỗi giây Quả Tri đau khổ. Bất lực, thì ra chính là cảm giác này.

Khi hắn chạy lên cầu thang, cửa khép hờ, đẩy cửa ra liền thấy Quả Tri quỳ trên mặt đất, bờ vai của cậu ấy run rẩy, Tấm lưng mỏng manh của cậu ấy tràn đầy sợ hãi, vết đỏ ở cổ như ẩn như hiện. Thời Tây biết, mình đã tới trễ.

Không có cảm xúc, rốt cục là tốt hay xấu?

Thời Tây đứng trong căn phòng trầm muộn, nghe những lời khó nghe, tức giận, chỉ trích của Quả Vân, hắn không có cảm xúc. Nghe tiếng khúc thúc thúc, tiếng cầu khẩn của Chu Tuệ, hắn cũng không có cảm xúc gì. Những cảm xúc quặn bách, sợ hãi, đồng tình, áy náy như một người bình thường không biết đã bị giấu ở góc nào trong thân thể của Thời Tây, trước sau đều không xuất hiện. Hắn thậm chí không quan tâm bọn họ đồng ý hay là phản đối. Chuyện này cũng không liên quan đến mình không phải sao? Mình đã lấy được thứ mình muốn. Làm thương tổn cha mẹ của Quả Tri, nội tâm của mình vẫn lạnh lùng như vậy. Nếu Quả Tri cười, mình sẽ nghĩ như thế nào đây?

Kết quả hắn cũng đã đoán được, Quả Tri bị đuổi ra khỏi cửa nhà. Quả Tri kéo rương hành lý mờ mịt đứng ở dưới lầu, nhìn thành phố, trên mặt là nước mắt. Cậu ấy quay đầu nhìn mình, sờ vào vị trí trên vai mới chịu bị đánh khi nãy. Cậu ấy cười, khoe miệng khê cong, nụ cười nhỏ nhẹ: “Quả nhiên vẫn có chút đau. Thuốc bôi lần trước còn không?” Thời Tây chẳng qua là nhìn chăm chăm cậu. Quả Tri nói tiếp: “Không quan trọng, tớ đã quen rồi.” Thật sự là đã quen rồi sao? Vừa nói lời như vậy, biểu cảm trên mặt rõ ràng không phải như thế.

Quả Tri kéo kéo tay áo của Thời Tây: “Cậu có thể đáp ứng tớ một chuyện sao?”

“Chuyện gì?”

“Không muốn cậu tự trách bản thân bởi vì chuyện tớ chọn cậu, ngược lại từ bỏ gia đình. Tớ không có trải qua sự khó khăn nào hết, điều tớ chọn chính là điều tớ muốn lựa chọn.” Cho tới bây giờ, cậu ấy vẫn còn lo lắng cho tâm tình của mình. Cậu ấy luôn đem sự hiền lành và tự tiện thêm vào trong tính cách của mình. Vì chuyện này mà tự trách bản thân? Mình có như vậy sao?

“Thật may là sắp trở lại học rồi, tớ có thể trở về trường học trước, cậu chắc còn phải trở về dọn dẹp hành lý, vậy đến lúc đó tớ chờ cậu ở trước cổng trường.” Quả Tri xách theo rương hành lý đi về phía trước. Đi được một bước, chân của Thời Tây đạp lên bánh xe lăn: “Cậu cảm thấy tôi sẽ bỏ cậu lại một mình?”

“Nhưng mà...”

“Đi thôi.” Thời Tây đón xe taxi. Bọn họ vào trong xe ngồi. Quả Tri mang theo tất cả đồ của cậu, còn Thời Tây cái gì cũng không có mang theo. Trên xe, Quả Tri không ngừng nói, không ngừng cười, dường như không cách nào dừng lại. Thời Tây ngồi ở bên cạnh cậu, tay chống mặt nhìn ngoài cửa sổ. Hắn không nói một câu, nhưng mà lần này hắn cũng không có đeo tai nghe, cũng không bảo Quả Tri cầm miệng một lần nào. Dọc đường đi, Thời Tây đều không có nhìn mặt của Quả Tri. Về mặt của cậu ấy thật ra thì biểu đạt rất rõ ràng nội tâm trong lòng, chẳng qua là chính cậu không có phát hiện mà thôi.

Đến chỗ ở của Thời Tây, đêm đã khuya, Quả Tri để đồ đạc xuống, mở cửa sổ ra: “Có muốn tớ giúp cậu dọn dẹp phòng ốc hay không? Hay là gọi điện

thoại mua thức ăn đi, đồ trong tủ lạnh chắc cũng đã quá hạn sử dụng.”

Thời Tây chẳng qua là nhìn Quả Tri, nhìn nụ cười của cậu, cậu đi tới đi lui ở trong phòng. Ngực của Thời Tây không khổng chế được, mơ hồ cảm thấy đau. Hắn không thích ứng được mà nhũn chặt mi lại. Con đau từ ngực này lan tràn đến mạch máu. Hắn kéo Quả Tri.

“Chuyện gì?” Quả Tri cười hỏi.

Thời Tây vuốt ve khuôn mặt tươi cười của Quả Tri: “Đừng cười, nếu bị thương cũng đừng cười, có được hay không. Quả Tri?” Quả Tri lo lắng, nụ cười của cậu dừng lại. Hồi lâu, nước mắt chất đọng ở hốc mắt lại bắt đầu mãnh liệt chảy xuống. Cậu ôm chặt áo của Thời Tây: “Tại sao tớ làm chuyện mà mình cho là đúng, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu như vậy chứ? Cảm giác tội lỗi trong lòng sắp giết tớ rồi. Không muốn tổn thương bất kì ai nhưng thực tế quá tàn nhẫn, còn muốn đem tình yêu của tớ ép đến đường cùng. Tớ không muốn rời xa ba mẹ, cũng không muốn rời khỏi cậu. Là tớ quá tham lam hay là thực tế quá keo kiệt đây?” Đầu Quả Tri đụng vào trong ngực Thời Tây, cậu thở hắt ra. Thời Tây ôm lấy Quả Tri, hắn nhìn cánh cửa kiếng đang phản chiếu hình ảnh của hai người bọn họ.

Tại sao cần được chấp nhận vậy? Quả Tri đang vì chuyện mình không quan tâm mà khóc rống, mà khổ sở. Muốn an ủi cậu ấy, nói rằng chờ thời gian để hóa giải chuyện này, nhưng cậu ấy sẽ vui về sao?

#1: Quả Tri đang vì chuyện mình không quan tâm: mình ở đây chỉ Thời Tây, không phải Quả Tri. Ý là Quả Tri đang khóc vì chuyện Thời Tây không quan tâm

Ngón tay của Thời Tây lâm vào trong sợi tóc của Quả Tri, hắn hôn cái trán của Quả Tri: “Kỳ nghỉ hè này chúng ta cùng nhau trở về thăm ba mẹ cậu đi.”

“Bọn họ sẽ không chấp nhận tớ.”

“Vậy thì chúng ta vẫn phải đi, chúng ta sẽ kiên trì, một ngày nào đó bọn họ sẽ chấp nhận.”

“Cậu thật sự nguyện ý làm chuyện này sao? Cậu hẳn là ghét làm chuyện như vậy.”

“Tôi không thích làm chuyện đó, nhưng tôi lại càng không thích cậu khổ sở.” Lời nói là một thứ gì đó rất kì diệu, có thể khiến người ta bị thương, cũng có thể khiến người ta hạnh phúc. Quả Tri ngừng nước mắt, cậu ở trong ngực Thời Tây liềm mạng gât đầu: “Ừ, bọn họ nhất định sẽ chấp nhận, có đúng hay không?”

Câu hỏi dành cho Thời Tây. Hắn không muốn cam kết loại chuyện không biết trước kết quả này, cũng không muốn cho Quả Tri ôm quá nhiều hy vọng, dù sao ba của Quả Tri không phải là một người dễ dàng đối phó, không thể áp dụng uy hiếp giống như Kha Tuấn Kiệt, cũng không thể động thủ. Điểm hạn có chế quá nhiều. Lý trí của Thời Tây là vậy, nhưng lời nói lại khác: “Ừ, sẽ chấp nhận.”

Chỉ cần là Thời Tây nói, Quả Tri sẽ tin tưởng vô điều kiện.

“Vậy tớ sẽ cố gắng để cho ba mẹ thấy, lựa chọn đoạn tình cảm này, tớ rất vui vẻ.” Cậu rời khỏi ngực của Thời Tây, dùng hai tay vỗ vỗ mặt: “Tớ không thể sa sút, như vậy ba mẹ sẽ cho rằng là tớ hối hận vì sự lựa chọn của mình!”

Sự lạc quan của cậu ấy, rốt cục là tốt hay là xấu đây?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Phải Rất Cố Gắng

Chương 100. Phải rất cố gắng

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Ngày tựu trường, ngoài cửa không ngừng truyền tới tiếng gõ cửa nhức óc, Quả Tri từ trong chăn chui ra ngoài, mặc thêm áo khoác, dụi mắt, đi tới cánh cửa. Không phải là mình, càng không phải là Thời Tây, vậy là ai mới sáng sớm đã tới gõ cửa? Chẳng lẽ là thiếu nữ sao?

“Thiếu nữ! Cô tới rồi!” Cậu mở cửa ra, vui vẻ kêu lên, ai ngờ đứng trước cửa là Hoa Cốc Vũ. Hắn nhìn tránh tránh sau lưng cậu: “Đan Kết tới?! Ở đâu? Ở đâu! Tớ nói rồi mà, nét đẹp của tớ là nha phiến, cô ấy nhất định đã bị nghiện rồi, cho nên mới vứt bỏ cái tên đàn ông kém cỏi kia để tới tìm tớ.” Hoa Cốc Vũ còn kích động hơn Quả Tri.

“Là Hoa nhi à, tớ cứ tưởng cậu là thiếu nữ.” Quả Tri để cho Hoa Cốc Vũ vào phòng.

“Cái gì? Hại tớ mừng hụt.” Nói xong, ngay sau đó mặt mũi của hần ấy náy, vẻ mặt này rất ít thấy trên gương mặt lúc nào cũng ảo tưởng sức mạnh của hần. Hần nói: “Thật xin lỗi, Quả Tri, tất cả đều là lỗi của tớ. Nếu không phải tớ để cho mẹ tớ biết chuyện này thì nhà của cậu cũng sẽ không phát hiện. Thật, thật xin lỗi!”

“Không có sao hết. Dù sao sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện. Hơn nữa, tại sao có thể là lỗi của cậu? Hoa nhi không có làm chuyện gì tổn thương tớ hết, không cần tớ tha thứ.” Quả Tri sáng sủa nói, chú ý tới trong tay Hoa Cốc Vũ đang xách theo đồ của Thòi Tây, cậu nhận lấy giống như mình là chủ nhân của mấy món đồ: “Cậu thật tốt, còn mang laptop và điện thoại của Thòi Tây đến đây.”

Hoa Cốc Vũ kinh hãi. Cậu mặc dù không muốn bị Quả Tri chửi một trận te tua, nhưng hôm qua mới xảy ra chuyện như vậy, hôm nay cậu ấy nhất định phải sa sút, phải muốn giết chết mình mới hợp lý chứ!

“Chẳng lẽ ba mẹ cậu đồng ý?” Hần hỏi, Quả Tri lắc đầu một cái. Hoa Cốc Vũ trên dưới quan sát Quả Tri, sờ cảm: “Vậy cũng chỉ có một cách giải thích, cậu đang trong trạng thái suy nhược thần kinh, không còn cảm giác.”

“Tớ đang cố gắng làm cho mình vui vẻ! Hơn nữa tối qua Thòi Tây đã khai đạo tớ, tớ không thể bị đánh thua ở chỗ này.” Quả Tri vừa nói rất nhiều ngôn ngữ hùng tráng, Hoa Cốc Vũ chỉ nghe được một câu: “Tối hôm qua Thòi Tây đã khai đạo cậu? Thì ra cậu thuộc dạng người chỉ cần bị thọt thì tâm tình sẽ thay đổi trở nên tốt hơn.” Hần đưa ra kết luận của mình. Quả Tri thiếu chút nữa không nhận được đi lên cào nát mặt hần: “Tại sao cậu nhất định phải hiểu theo kiểu tà ác như vậy! Tớ dùng từ khai đạo với nét nghĩa trong sáng.”

(#1: Khai đạo:

Khai, có nghĩa là mở ra, là sự khởi đầu và còn có nghĩa là thành lập nữa.

Đạo, là một tôn giáo nào đó, đồng thời đạo còn có nghĩa là con đường.)

“Cậu nói vậy không hiểu lắm sao được? Tính cách của cậu ở một ý nghĩa nào đó cũng coi là quái dị.” Hoa Cốc Vũ thờ phào nhẹ nhõm.

“Hai người các cậu cút ra ngoài nói chuyện cho tôi.” Hoa Cốc Vũ và Quả Tri hô to gọi nhỏ, Thòi Tây còn đang ngủ rất cục không nhận được nữa. Hoa Cốc Vũ ôm tay: “Thòi Tây vẫn còn đang giận tớ có đúng không?!”

“Sẽ không đâu. Tính tình của Thòi Tây rất tốt, cậu ấy sẽ không giận cậu, có đúng không, Thòi Tây?” Hai người cùng nhìn phía Thòi Tây. Thòi Tây nhắm mắt lại, không nhúc nhích, tựa hồ không muốn để ý tới hai người.

“Cậu xem, Thòi Tây chính là đang giận tớ!” Hoa Cốc Vũ kêu la.

“Cậu ấy không có!” Quả Tri cũng kêu la.

Thật không biết hai người kia là đang cố ý muốn làm ồn Thòi Tây ngủ hay là như thế nào. Thòi Tây dùng chăn trùm lên đầu. Hoa Cốc Vũ ủy khuất hơn: “Cậu còn nói Thòi Tây không tức giận, Thòi Tây ngay cả lời của tớ cũng không muốn nghe. Tớ không phải là cố ý!”

“Cậu ấy chẳng qua là mệt, muốn ngủ mà thôi, không có tức giận!” Quả Tri đảm bảo, lại đi vén chăn của Thòi Tây ra, tự tin nói: “Cậu nói gì đi Thòi Tây, Hoa nhi nghĩ cậu thật hẹp hòi kia.” Rốt cục, Thòi Tây mở mắt ra, hần âm trầm nhìn hai người một cái, ngồi dậy, sờ gáy, khởi động khớp cổ. Hoa Cốc Vũ dựa vào sát tường, chỉ Thòi Tây: “Cậu nói cho tớ biết, chỗ nào trên mặt Thòi Tây viết ba chữ tính tình tốt?”

“Cậu, cậu ấy vốn tính tình tốt.” Quả Tri mở mắt nói mò, ngoài miệng nói như vậy nhưng theo bản năng vẫn là lui về sau một bước. Thòi Tây đứng lên, Quả Tri còn chưa kịp cười, đầu đã bị ấn vào trong chăn: “Thấy bộ dạng hôm qua của cậu, vốn là muốn tha cho cậu một cái mạng, không ngờ cậu không biết trân trọng.” Quả Tri giống như một con cá ở trên cạn: “Tớ vẫn còn đang đau lòng, cũng chưa có hoàn toàn khôi phục như cũ.”

“Vậy tôi giúp cậu.” Thòi Tây tăng thêm lực đạo. Hoa Cốc Vũ yên lặng đi về phía cửa, khéo mắt chú ý tới nhất động nhất cử của Thòi Tây. Hần không phải là người! Ngày hôm qua Quả Tri mới gặp chuyện thảm thiết kịch liệt như vậy, hôm nay hần cũng không chút nào mềm lòng với Quả Tri. Nhưng mà cũng phải, ai bảo Quả Tri đi chọc hần làm gì.

“Muốn chạy?” Thòi Tây buông Quả Tri ra. Quả Tri từ trong chăn ngẩng đầu lên, miệng mở to thở hổn hển, thấy Thòi Tây đi tới gần Hoa Cốc Vũ, cậu phát huy tinh thần hy sinh, tiến lên nhảy lên trên lưng của Thòi Tây, cuộn thật chặt lấy Thòi Tây: “Hoa nhi đi nhanh đi! Tớ giúp cậu ngăn cản!” Hoa Cốc Vũ vô cùng cảm động, khuôn mặt thâm tình nhìn Quả Tri: “Đồng chí, tớ sẽ không quên chuyện cậu làm vì quốc gia hôm nay!” Nói xong hần giơ tay lên, nghiêm túc chào với Quả Tri, tiếp theo rời khỏi.

“Chơi đủ chưa?” Thòi Tây lạnh lùng hỏi Quả Tri đang treo trên lưng của mình. Quả Tri dùng sức lắc đầu một cái, mặt dán sát vào cổ của Thòi Tây, không chịu xuống: “Chơi một chút nữa đi.” Thòi Tây không để ý tới lời của Quả Tri, bỏ cậu xuống trên giường: “Đừng nhiều chuyện nữa, hôm nay tự trường, còn không mau một chút.”

“Được!”

Quả Tri rất nhanh đã chuẩn bị xong. Trong lúc chờ Thòi Tây, cậu giúp Thòi Tây thu dọn đồ mà Hoa Cốc Vũ mang tới, phát hiện bên trong có hai tấm vé đi xem kịch. Cậu cao hứng vọt tới sau lưng Thòi Tây đang đánh răng: “Hoa nhi tặng chúng ta hai tấm vé xem kịch. Cậu ấy đúng là một người bạn tốt của tớ, đối xử quá tốt với tớ.” Lúc nói xong, cậu mới đọc kĩ nội dung trên tấm phiếu, là thẻ loại kịch kinh dị. Tại sao lại đưa mình cái này? Minh hình như là

không có hứng thú với thể loại kịch này, người có hứng thú xem ra chỉ có Thời Tây. Cậu ở phía sau ngẩng đầu nhìn Thời Tây, bữu mỗi, nhét tấm vé vào trong túi quần của Thời Tây: “Cái gì thế, so với tớ, Hoa nhĩ rõ ràng thiên vị cậu hơn. Uống công tố đối xử với cậu ấy tốt như vậy, còn cậu đối xử tệ bạc với cậu như vậy... Thật là không hiểu tại sao.”

Thời Tây nhỏ nước bọt trong miệng ra, lấy tay lau kem đánh răng ở trên khoe miệng, lại lau lên trên quần áo của Quả Tri: “Tôi đối với cậu cũng không tốt, vậy tại sao cậu thích tôi?”

“Nói càn! Cậu đối với tớ khá tốt!” Cậu này không thể gọi là mờ mắt nói mà. Không biết tại sao, nhưng ít nhất Quả Tri không nghĩ là như vậy.

Trường học khôi phục sự náo nhiệt. Quả Tri đứng ở dãy phòng học của mình, gửi một nụ cười kì quái cho Thời Tây: “Vây tớ đi trước.” Thời Tây không lên tiếng, tay của hắn đưa về phía Quả Tri, thay cậu chỉnh sửa cổ áo, che đi vết thương màu đỏ ở trên cổ. Ngón tay của hắn khẽ chạm vào cổ cậu, ngứa một chút.

“Đi đi.”

“Ừ.”

Quả Tri chạy tới lớp học của mình. Cậu siết chặt mảnh áo tại vùng ngực của mình. Tiếp theo, phải cố gắng làm cho mình vui vẻ hơn, phải cố gắng để cho ba mẹ thấy lựa chọn của mình không sai, phải cố gắng khiến cho bọn họ chấp nhận mình. Muốn ở cạnh Thời Tây, phải cố gắng hơn mới được!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Một Mẫu Chuyện Nhỏ

Chương 101. Một mẫu chuyện nhỏ

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Nhiệt độ không khí không có ấm lên thêm chút nào, tựa hồ còn giá rét hơn. Khí hậu càng ngày càng thay đổi khiến cho con người không đoán trước được, đại khái là vì muốn trả thù lại con người đã tàn phá môi trường. Ở trong phòng ngủ, Quả Tri ôm tay, nhìn tấm chăn mỏng của mình: “Lạnh quá, cứ tưởng qua mùa đông thì mọi thứ sẽ ổn, không ngờ tới bây giờ vẫn còn lạnh như thế.” Kha Tuấn Kiệt lấy thêm quần áo dày khoát lên trên tấm chăn: “Cũng hết cách. Trong phòng cũng không có máy điều hòa không khí, phải chịu thôi.”

“Cũng phải.” Quả Tri suy nghĩ ngây ngô một hồi, ngay cả đắp chăn vẫn cảm thấy không ấm áp. Cậu đã rất dũng cảm kiên trì chịu đựng trong hai ngày, coi như là rèn luyện thân thể, nhưng bây giờ không thể tiếp tục được nữa, phải đi tìm Thời Tây. Cậu nói với Kha Tuấn Kiệt một tiếng liền mặt dày chạy đến nơi ở của Thời Tây. Mở cửa, cậu thò đầu đi vào: “Thời Tây! Tớ tới đây!”

“Không cần phải nói lời thừa thãi.”

“Dư thừa gì chứ, đến nhà của cậu làm khách đương nhiên phải chào hỏi.”

“Cậu còn muốn tôi nghênh đón cậu?”

“Không cần khách khí như vậy.” Cậu tưởng Thời Tây đang nói thật. Quả Tri vốn nghĩ vào cửa sẽ cảm nhận được không khí ấm áp đến từ máy điều hòa, không ngờ tới trong phòng cũng lạnh buốt. Cậu cầm cái điều khiển hướng về phía máy điều hòa không ngừng bấm nút: “Tại sao máy điều hòa không có phản ứng vậy?”

“Bởi vì nó thấy cậu không vừa mắt.”

“Đây là câu trả lời gì thế!” Quả Tri mở nắp pin ở đằng sau của cái điều khiển ra, tháo pin: “Có phải là đã hết pin hay không?” Quả Tri lại bỏ pin vào bên trong, máy điều hòa không khí vẫn không có phản ứng. Cậu bắt đầu lật đật tìm pin thay, nhớ trước kia cậu có mua dự trữ: “Thời Tây, cậu để pin mới ở đâu rồi? Sau này đừng để đồ đạc lung tung, nếu không lúc cần sẽ không tìm thấy.” Lời khổ tâm của Quả Tri không có chút hiệu quả, Thời Tây vẫn xem sách.

Rất cục Quả Tri cũng tìm thấy pin mới, cậu thay vào trong cái điều khiển, nhưng máy điều hòa không khí vẫn không nhúc nhích. Lúc này Thời Tây mới lên tiếng: “Làm gì thế, máy điều hòa không khí bị hư rồi.”

“Lời này của cậu có quá muộn rồi hay không!” Quả Tri không hài lòng nói, đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi, đang chuẩn bị đi ra ngoài, bị Thời Tây gọi lại:

“Tối rồi cậu còn muốn đi đâu?”

“Tớ cũng không phải là một đứa trẻ, sẽ cẩn thận.”

“Đừng vũ nhục đứa trẻ, cậu còn không bằng bọn chúng.”

“Cậu mở miệng toàn là những lời không tốt đẹp gì. Tớ đi xuống lầu cũng không xa, mười phút nữa sẽ trở lại.” Nói xong cậu liền đóng cửa lại. Không bao lâu, cậu ôm một cái thùng trở về phòng, bộ dáng rất đặc ý: “Cậu xem tớ mua cái gì này, không nghĩ rằng tớ thông minh như vậy chứ gì!” Cậu đem cái thảm điện cậu mua biểu diễn cho Thời Tây xem.

#1: Thảm điện: Tìm hiểu trên google (Thảm điện sưởi ấm)

“Mua được cái thảm điện cậu liền cho rằng mình thông minh, vậy mua được cái gì thì cậu coi như mình là thiên tài có phải không?”

Quả Tri bĩu môi, không để ý tới Thời Tây, cậu tự mình mở hộp ra để ở trên giường, cắm điện vào, trong chốc lát liền đưa tay vào thử xem có ấm hay không.

“Chuyện hạnh phúc nhất trong mùa đông chính là buổi tối có thể nằm vào một tấm chăn ấm áp.” Quả Tri quỳ gối ở mép giường, hai tay cũng đưa vào chăn, mặt nằm trên tấm chăn, khuôn mặt biểu cảm thỏa mãn. Không nghe thấy Thời Tây châm chọc mình, cậu không quen hỏi: “Tại sao cậu không nói gì hết vậy?”

“Có lúc, không nghe lời của cậu nói sẽ khiến tôi dễ chịu hơn.” Thời Tây đọc xong trang cuối cùng, khép sách lại.

“Thật là xin lỗi, đã làm cậu khó chịu!”

“Ừ!”

“Cậu cũng phải suy nghĩ một chút hãy trả lời chứ!” Quả Tri đứng dậy bò đến trên ghế sofa. Có nhiều chỗ như thế cậu cũng không ngồi, chỉ muốn cứng rắn chen vào sau lưng của Thời Tây. Mặt của cậu dính vào trên lưng của Thời Tây, đưa hai tay ấm áp vào trong áo của Thời Tây: “Ấm không?”

“Tạm được.”

“Cậu yêu cầu cũng thật cao đấy!”

“Cậu không thấy chật chội sao?”

“Đĩ nhiên không, chẳng lẽ cậu thấy rất chật chội?” Thời Tây ném sách xuống đất, lại cầm một quyển sách khác lên: “Tùy cậu.”

“Thì ra ôm cậu còn hạnh phúc hơn nằm trong chăn vào buổi tối.”

“Cậu có thể cầm miệng.”

“Được rồi. Bây giờ cậu đang đọc sách gì thế?” Quả Tri đưa đầu ra, nhìn sách trong tay Thời Tây.

“Cậu ngay cả cầm miệng cũng không biết làm?” Thời Tây dè sách vào trên mặt của Quả Tri.

Nửa đêm, bởi vì vẫn còn cầm điện vào cái thảm điện, nhiệt độ trong chăn đã không còn là nhiệt độ khiến cho người ta dễ chịu. Thời Tây cau mày từ trong nóng bức tỉnh dậy. Hắn vén chăn ra, mở đèn đầu giường lên, cúi đầu nhìn Quả Tri đang lăm vào nhiệt độ thông khổ mà khó chịu nhắm chặt hai mắt lại. Hắn lấy tay lau cái trán đầy mồ hôi mịn của Quả Tri, tháo chui điện của thảm điện ra. Không biết bao lâu, có một cái vật thể đè trên người của Thời Tây, cứng rắn đánh thức hắn. Hắn lạnh lùng nói: “Cậu làm gì thế?”

“Cắm điện vào cái thảm điện.”

Thời Tây đẩy cậu trở về: “Muốn cũng đừng muốn.”

“Trong chăn đang trở nên lạnh.”

“Vậy thì thế nào?”

“Cái gì mà như thế nào, đương nhiên là tấm chăn sẽ trở nên lạnh. Cậu không biết tấm chăn sẽ trở nên lạnh sao?” Quả Tri nửa mê nửa tỉnh, vừa nói xong những lời mơ hồ xong, Thời Tây đưa tay ra kéo Quả Tri vào trong ngực của mình: “Bây giờ chắc cậu cũng không dài dòng nữa.”

Con buồn ngủ tựa hồ bị nhịp tim tiêu trừ. Quả Tri tựa vào trên cánh tay của Quả Tri: “Hoa nhi tặng chúng ta vé xem kịch, hình như là diễn vào tuần sau, đến lúc đó cậu đừng quên.”

“Cậu cảm thấy thời điểm này nói cái đề tài này rất thích hợp?”

“Nói chuyện với cậu, vào thời điểm nào nói cái đề tài gì cũng đều thích hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tiểu Thuyết Kinh Dị Của Thời Tây (1) (Short Ver.)

Chương 102. Tiểu thuyết kinh dị của Thời Tây (1)

Tác giả: Angleina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Bọn họ theo đám người đi ra khỏi rạp chiếu kịch. Quả Tri cảm thấy kinh ngạc đối với những gì vừa diễn ra trong rạp. Đòi này của cậu cũng không có nhiều trải nghiệm. Lúc học cấp 3, đi du lịch cùng Thời Tây vẫn là lần đầu tiên mà cậu xa nhà và ở trọ. Kể từ sau khi hẹn hò với Thời Tây, có quá nhiều chuyện lần đầu tiên xảy ra, nhiều đến nỗi cậu cũng không liệt kê ra đầy đủ.

“Không ngờ xem người thật diễn và xem phim khác nhau đến như vậy.” Cậu nói ra cảm nhận của mình. Lần này Thời Tây không giống như lần xem phim trước, Quả Tri nghiêng đầu hỏi: “Cậu cảm thấy vở kịch này như thế nào?”

“Tạm được.”

Quả Tri sờ cằm suy nghĩ: “Thời Tây, cậu có muốn viết tiểu thuyết kinh dị không?” Cậu càng nghĩ càng hưng phấn. Lần trước viết tiểu thuyết tình yêu thất bại, lần này viết tiểu thuyết kinh dị nhất định sẽ thành công!

“Tại sao?”

“Hình như cậu không có ghét thể loại này, còn tiểu thuyết tình cảm thì cậu không có hứng thú.” Quả Tri đứng lúc thấy tiệm bán DVD, không nói lời gì lôi kéo Thời Tây đi vào: “Chúng ta mua phim mà tìm chút cảm hứng.” Đề nghị của cậu Thời Tây không cự tuyệt. Bọn họ mỗi người đều lựa chọn đĩa. Thời Tây không tốn bao nhiêu thời gian đã cầm hai cái đĩa phim đến quầy thanh toán chờ Quả Tri. Không bao lâu, Quả Tri cũng tới. Thời Tây liếc đĩa phim trong tay Quả Tri một cái, ánh mắt khiến cho người ta tức giận.

“Làm gì mà lộ ra khuôn mặt che bai thế!” Quả Tri đặt DVD mình chọn lên quầy thanh toán. Cậu có chút không phục nói: “Không phải cũng là phim ma sao? Do đất nước của chúng ta sản xuất chắc cũng không quá tệ.”

“Mỗi quốc gia đều có những thể mạnh về các dòng phim khác nhau, cũng có những bộ phim hay riêng. Đừng có dùng lòng yêu nước của cậu lung tung. Hay chính là hay, tệ chính là tệ, đừng có thêm những yếu tố khác vào.”

“Không phải là cậu vẫn còn chưa biết nội dung sao? Cậu xem bên ngoài viết ‘Do đội ngũ nhà làm phim trong nước sản xuất, tuyệt đối khiến cho bạn thét chói tai!’, vừa đọc xong liền cảm thấy kinh khủng.” Quả Tri rất dễ dàng đã bị những lời quảng cáo trên bì đĩa lừa gạt, càng khiến ánh mắt của Thời Tây chê trách nhiều hơn, thậm chí lười tiếp tục nói chuyện với Quả Tri. Thái độ như vậy lại khiến cho Quả Tri càng không phục, cậu cầm DVD mà Thời Tây mua lên xem. Tên của hai bộ phim là Sweeney Todd và Cương thi 2013.

(#1: Sweeney Todd: Gã thợ cạo ma quỷ trên phố Fleet (tựa gốc tiếng Anh: Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street) là một bộ phim đã giành Giải Quả cầu vàng và Giải Oscar năm 2007. Phim kể lại câu chuyện thời Victoria về Sweeney Todd, một thợ cạo hư cấu người Anh, đã trở nên điên cuồng do đã mất vợ và con gái, giết khách hàng bằng con dao cạo cắt cổ, và với sự giúp đỡ của kẻ tòng phạm là bà Lovett, đã biến xác của họ thành bánh thịt.)

“Không phải cũng không khác nhau lắm sao. Hơn nữa, Cương thi 2013 là do đất nước của chúng ta sản xuất.” Chuyện này nằm ngoài dự đoán của Quả Tri, đại đa số DVD Thời Tây mua đều là của nước ngoài.

“Chỉ cần hay thì tôi sẽ mua. Hơn nữa, Quả Tri.”

“Chuyện gì?”

“Cậu còn dám nói không khác nhau lắm, đừng trách tôi đánh cậu.”

“Bàn về phim ảnh cũng bị đánh sao?!”

Trở về phòng, Quả Tri liền không kịp chờ đợi đặt laptop lên trên bàn trà, chuẩn bị đầy đủ đồ ăn và thức uống, hướng Thời Tây vỗ vỗ vị trí bên cạnh

mình: “Nếu không nhanh lên một chút, tớ sẽ một mình xem trước.” Uy hiếp của cậu không có chút tác dụng nào. Cộng thêm tính cách của cậu, đừng nói là Thời Tây chậm chạp, cho dù Thời Tây đi ngủ, cậu cũng sẽ chờ Thời Tây tỉnh dậy mới bắt phim lên xem.

“Chuyện viết tiểu thuyết kinh dị cậu có suy tính gì không?”

“Có gì hay đâu viết. Không phải cũng chỉ là một đám người đi tới một nơi hoang vu, tiếp theo một ma nữ tóc dài mặc đồ trắng bò tới bò lui trên đất mà giết chết bọn người đó thôi sao?”

“Cậu có thể sáng tạo ra cốt truyện khác mà.”

Thời Tây tắt đèn đi sang ngồi cạnh Quả Tri, rất không lịch sự ném cái DVD Quả Tri mua sang một bên. Quả Tri biết mình oán giận cũng không làm được gì, đành ngoan ngoãn dùng tư thế thoải mái nhất ngồi trên ghế sa lon. Máy laptop truyền tới âm thanh nhỏ nhẹ của ổ đĩa. Phim bắt đầu chiếu. Trên màn hình, một người đàn ông bị thương, tuyệt vọng nói: Mười ba tuổi tôi đã phải rời xa gia đình. Mười sáu tuổi đã đóng phim, tham gia cũng không ít phim ảnh. Tối hôm nay, tôi chỉ có thể nói tất cả đều là vì cuộc sống. Không nghĩ rằng, thăng trầm nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn là trở về với nơi này. Rất nhiều người nói cốt truyện của phim ảnh rất hoang đường, nhưng mà thì ra cuộc sống này còn hoang đường hơn cả phim ảnh. Tôi đã từng nói, nếu như có một ngày tôi mất đi trí nhớ, cô phải lần nữa dạy tôi cách cười. Muốn cười, nhưng thật ra thì rất mệt mỏi. Tôi mệt rồi, mệt đến không muốn sống tiếp nữa.

(Đây là bản short ver. Các bạn vui lòng vào trang wordpress để đọc bản full ver.)

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Tiểu Thuyết Kinh Dị Của Thời Tây (2) (Short Ver.)

Chương 103. Tiểu thuyết kinh dị của Thời Tây (2)

Tác giả: Angelina

Người chuyển ngữ: Liêu Phong

Bọn họ tiếp tục xem DVD mà Quả Tri mua. Quả Tri chỉ vào màn hình: “Cậu để ý phòng vệ sinh đi, con ma nhất định sẽ xuất hiện ở nơi này!” Xem ra ngay cả cậu cũng biết được chuyện này. Quả nhiên trong chốc lát, cánh cửa phòng vệ sinh đang đóng đột nhiên mở ra, phát ra tiếng vang kinh động. Một cái tay trắng nhợt từ bên trong thò ra ngoài. Lúc Quả Tri đang khần trương, Thời Tây lên tiếng: “Phim nào con ma cũng xuất hiện ở nhà vệ sinh, chẳng lẽ con người sau khi chết biến thành ma liền bắt đầu thích ăn phân?”

“Cậu còn có thể nói khó nghe hơn một chút không?!” Quả Tri kêu la, người gì đâu mà tâm tình khần trương cũng không có! Một nữ nhân vật chính ngược to khoa trương gầm hét lên, diễn xuất kinh sợ. Quả Tri lòi kéo áo của Thời Tây: “Cậu có linh cảm gì không?”

“Muốn cho cô ta một cái tát.”

“Cậu thật không tôn trọng người ta gì hết. Người ta đang rất cố gắng diễn xuất cho cậu xem.”

“Diễn xuất cái gì? Mặt mày trang điểm còn lòe loẹt hơn con ma nữ. Tôi đang phân không rõ ai là nữ chính, ai là ma nữ.”

“Chỉ có mình cậu không phân biệt được! Cậu không nên quá khắt khe.” Mỗi lần Quả Tri vừa chuẩn bị nhập tâm vào bộ phim thì bên cạnh cậu sẽ có một giọng nói lạnh lùng kéo cậu trở về thực tế. Xem hết phân nửa bộ phim, Quả Tri tắt phim, nhảy lên trên giường: “Tớ không xem nữa, cậu cứ ở bên cạnh mà làm ảnh hưởng đến tớ!”

“Thật ra thì cậu cũng thấy không hay phải không?” Bị nói trúng tim đen nhưng Quả Tri không muốn thừa nhận, trở mình đưa lưng về phía Thời Tây: “Tớ, tớ mới không có, bộ phim tớ chọn không có nhầm chán đến như vậy. Chẳng qua là tớ có chút mệt mỏi, hơn nữa còn phải chờ chút sức lực cho ngày mai để đọc tiểu thuyết kinh dị của cậu.”

Sáng hôm sau, Quả Tri rời khỏi giường thật sớm, vội vàng chuẩn bị xong, cõi lòng đầy mong đợi đem tiểu thuyết Thời Tây viết vào tối hôm qua bỏ vào trong túi, chạy đi học ngay. Cậu chạy rất nhanh, muốn tìm một nơi an tĩnh trong trường học để nghiêm túc đọc. Cậu tràn đầy lòng tin với tiểu thuyết kinh dị lần này của Thời Tây. Bình thường Thời Tây cũng có nói những câu khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, khi viết tiểu thuyết chắc chắn sẽ càng khiến cho người ta rùng mình hơn.

Quả Tri trốn vào trong nhà vệ sinh của trường học, muốn tăng thêm tính hấp dẫn của câu chuyện. Quả Tri không có sợ ma, bởi vì chưa từng nghe qua những tin tức nói rằng ma quỷ gây đau thương tới con người. Chỉ có con người mới làm tổn thương con người mà thôi. Cho nên trên thế giới này cho dù có ma quỷ, thì bọn ma quỷ ít nhất cũng hiền hơn con người. Ít nhất là Quả Tri nghĩ như vậy. Cậu thận trọng mở giấy ra, tựa hồ sợ làm hư chữ viết của

Thời Tây.

[Đêm khuya, sau khi mất đi ánh sáng, cả thành phố rơi vào trong bóng tối. Bệnh viện bị bỏ hoang nằm lẳng lẳng bên cạnh khu nghĩa trang. Nơi đó đều là mộ của những người chết trong bệnh viện. Gió đêm thổi tới làm cho không khí nơi đây càng thêm lạnh lẽo. Nếu như bạn đứng ở đây, tựa hồ có thể nghe được tiếng thờ dốc nhỏ nhẹ. Không biết là phát ra từ lòng đất, trên đây hay là đến từ sau lưng bạn. Ngẩng đầu lên, trên cửa thủy tinh bám đầy bụi của bệnh viện có dấu tay của một đứa trẻ, rèm cửa sổ phiêu đảng bay phất phơ giống như hai cái chân đang lủng lẳng giữa không trung. Từ bên cửa sổ thoáng qua thân ảnh tựa như đã thổi nát của một người. (Thời Tây thật lợi hại, có thể tạo ra không gian rùng rợn như thế.)

Mấy tên sinh viên đại học đứng ở dưới lầu. Bọn họ đã đi qua rất nhiều nơi mà người ta đồn đại là có ma quỷ. Họ cũng đã quay lại rất nhiều video lại, dùng hành động thực tế để phá tan và cười nhạo những tin đồn đó. Họ muốn chứng minh với cả thế giới rằng trên đời không có ma quỷ. Một số hiện tượng kì quái họ cũng có thể giải thích bằng khoa học. Vì vậy bọn họ được vô số người ái mộ. Dẫn đầu chính là một đôi tình nhân, Trương Nhị Cầu và Lưu Đại Sơn. (!!! Lại là hai người bọn họ sao? Tên của bọn họ đã hoàn toàn phá hủy không khí rùng rợn khi này.)

Lưu Đại Sơn bởi vì thường xuyên cầu xin bỏ tát, cho nên bộ ngực của cô từ loại A đã lớn hơn tới loại D. Bình thường, trong tiểu thuyết tình yêu nữ chính đều có bộ ngực cỡ trung bình, còn trong tiểu thuyết kinh dị thì nữ chính có bộ ngực to. (Cảm ơn cậu, chuyện này không cần giải thích. Nhưng mà cầu xin bỏ tát chuyện như vậy cũng được sao!?) Còn có hai người phụ trách quay video là Lý Tam Miêu và Chu Tứ Đà. (Không thể đặt tên khác sao?)

(Đây là bản short ver. Tìm đọc full ver tại wordpress.)

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Thích Đến Quen Thuộc (Kết Thúc)

Chương 104. Thích đến quen thuộc

Mới vừa kết thúc khóa học buổi sáng, Quả Tri liền lấy điện thoại di động ra, lên mạng tìm kiếm xem có công việc nào mình có thể làm hay không. Quả Văn đã cắt đứt trợ cấp cho cậu, ngay cả tài khoản ngân hàng cũng bị khóa lại. Cậu biết ông làm như vậy là muốn cho mình rơi vào khó khăn mà trở về cầu xin ông ấy. Nhưng Quả Tri không muốn quay đầu lại, quay đầu lại chẳng khác nào nhận thua. Mặc dù tận đáy lòng của cậu cảm thấy thương ba mẹ nhưng cậu tình nguyện tin tưởng lời của Thời Tây nói. Bị thương chẳng qua rất ngắn ngủi, nếu như có thể cố gắng khiến cho ba mẹ chấp nhận, khiến cho ba mẹ cảm thấy vui vẻ vì mình, như vậy ai cũng sẽ không cảm thấy bị thương.

Cậu sống dựa vào tài khoản ngân hàng khác mà cậu tích lũy song song với tài khoản kia. Nhìn số tiền bên trong càng ngày càng trở nên ít đi, cậu lo âu. Số tiền này là để thực hiện nguyện vọng. Nguyện vọng đó vốn đã khó thực hiện, bây giờ lại càng thêm xa vời. Nhất định phải tìm được một công việc làm thêm, mỗi ngày cậu đều nói như vậy. Cõi lòng đầy hy vọng bị thực tế đánh tan, sau khi bị đánh tan thì cõi lòng cậu lại tràn đầy hy vọng.

Quả Tri ở trước mặt Thời Tây biểu hiện rất vui vẻ. Cậu không phải là cố ý đem giấu phiền não đi, chẳng qua là lúc ở bên cạnh Thời Tây, những phiền não tự động được giấu đi. Cậu bấm điện thoại kiểm tra số tiền còn lại trong tài khoản ngân hàng, lại phát hiện bên trong có một khoản tiền lớn. Không cần suy nghĩ cũng biết là người nào gửi vào, Quả Tri đi ra phía sau sân thể dục tìm Thời Tây. Thời Tây ngồi dưới đất đang muốn xé rách tờ giấy mới vừa viết xong, bị Quả Tri bắt được, cậu quý gỏi ở trước mặt Thời Tây: “Cho dù cậu không thích những gì mình viết cũng không cần vứt bỏ hay tiêu hủy.”

“Chỉ là một thứ vô dụng, giữ lại làm gì?”

“Đương nhiên là giữ lại cho tớ rồi.” Quả Tri gấp tờ giấy cẩn thận bỏ vào trong túi quần, nói tiếp: “Là cậu gửi thêm tiền vào tài khoản cho tớ sao?” Thời Tây không lên tiếng coi như là thừa nhận. Quả Tri đoán chính quỳ gỏi ở trước mặt Thời Tây: “Tớ nhất định sẽ tìm được một công việc, đi làm để trả lại cho cậu. Đừng cự tuyệt tớ, nếu như tớ quen dùng tiền của cậu và trở nên lười biếng thì phải làm sao!” Mặt cậu kiên quyết nói. Có một số phương diện Quả Tri cố chấp đến kì quái. Thời Tây dùng ngón tay vỗ đẩy mặt của Quả Tri dựa quá gần vào mình ra: “Tùy cậu.”

“Ừ, vậy tớ đi trước. Đi xem thử tiệm mì ngoài trường có dán thông báo tuyển người hay không.” Cậu đứng lên, bị Thời Tây nắm tay lại. Thời Tây ngẩng đầu nhìn Quả Tri: “Tôi còn có chuyện hỏi cậu.”

“Chuyện gì?” Trong biểu cảm của Thời Tây có cái gì đó, làm cho Quả Tri khản trương.

“Ngồi xuống.”

Quả Tri lại lập tức khôi phục tư thế ngồi quỳ mới vừa rồi. Thời Tây đưa tay ra nói: “Tay phải.” Quả Tri đưa tay phải đặt vào lòng bàn tay của Thời Tây, hai giây sau liền phản ứng, tức giận nói: “Cậu đang huấn luyện chó cảnh sao!”

“Tay trái.” Vừa dứt lời, Quả Tri lại đưa tay trái đặt vào trong lòng bàn tay của Thời Tây. Cậu thật muốn chém đứt sợi dây thần kinh vận động ở tay của mình. Cậu đẩy tay Thời Tây ra, đứng lên: “Không chơi với cậu!”

“Ngồi xuống.”

Không có chút suy nghĩ, Quả Tri lại ngồi xuống. Cậu vừa mới tức giận muốn đứng lên lần nữa, lời của Thòi Tây làm cho cậu dừng lại.

“Kết quả như bây giờ, cậu thật sự vui vẻ sao?” Thòi Tây rất trực tiếp hỏi. Quả Tri lắc đầu một cái, lại lắc đầu một cái, ngay sau đó nhìn chằm chằm mặt đất.

“Nhìn tôi mà nói.”

Tầm mắt chuyển qua trên khuôn mặt dễ nhìn của Thòi Tây, giọng nói của Quả Tri êm dịu: “Bị người nhà xem như quái vật mà đuổi ra khỏi nhà, rất khổ sở. Cuộc sống trước kia rất dễ dàng, bây giờ thì phải lo lắng tiền học phí của học kì sau, ăn uống, quần áo. Rất nhức đầu! Nhưng mà những thứ này so với không có cậu tớ còn chịu đựng được. Vừa nghĩ tới vì cậu tớ có thể làm được nhiều chuyện như vậy, tớ liền vì tình yêu của mình mà đặc biệt kiêu ngạo. Cũng có thể chứng minh với cậu, Thòi Tây, tớ không phải chỉ biết mở miệng nói thích cậu, tớ cũng không phải thích cậu một chút, mà là rất rất thích cậu!” Cậu vừa cười, nụ cười so với trước đây còn nhiệt liệt hơn: “Không nhận được muốn cười với cậu, cậu dám nói tớ không vui sao?”

Thòi Tây dùng hai tay kéo Quả Tri vào trong ngực, ôm lấy. Động tác quá đột ngột làm cho Quả Tri nhẹ quẩy người một cái: “Tớ, tớ còn phải đi tìm việc làm”

“Nhưng bây giờ tôi không muốn thả cậu đi, làm sao bây giờ?” Thòi Tây dùng chân cố định nửa người dưới của Quả Tri.

“Cậu ôm tớ, còn hỏi tớ phải làm sao bây giờ!”

“Đừng ồn ào.”

“Nhưng tớ muốn...”

“Ở lại với tôi một chút nữa.”

“Cậu thật là xảo quyệt, lại nói lời như vậy!” Quả Tri không cam lòng vì bản thân luôn dễ dàng bị Thòi Tây tóm gọn. Nhưng cậu cũng không biết sao với sự không cam lòng của mình. Quả nhiên là quá thích cái người xấu này rồi!

Mấy ngày sau, Quả Tri đứng ở trên đường hưng phấn gọi điện cho Thòi Tây: “Thòi Tây, tớ đã tìm được việc làm! Cậu có phải là nên khen tớ một câu hay không?”

“Ở đâu?”

“Một tiệm coffee cách trường học không xa lắm. Thời gian làm việc từ 6 giờ chiều đến 10 giờ đêm. Không cần lo lắng cho tớ, tớ có kinh nghiệm đi làm rồi, không làm khó được tớ.” Cậu tràn đầy tự tin nói.

“Ai lo lắng cho cậu chứ!” Thòi Tây cúp điện thoại.

Ngày đầu tiên đi làm, tâm tình của Quả Tri không tệ. Tiệm coffee này là mới mở, trang trí đơn giản, màu sắc chủ đạo là màu xanh và màu cam, trên tường dán hình của những nhân vật hoạt hình dễ thương. Quả Tri tốn chút thời gian nghe chị quản lý trong tiệm nói cách điều chế coffee căn bản, sau đó học cách chiêu đãi khách hàng.

Các cửa hàng bên ngoài trường cạnh tranh nhau rất kịch liệt. Tiệm coffee thì cũng có nhiều, cho nên tiệm coffee nơi Quả Tri làm cũng không đông khách cho lắm. Quả Tri cùng làm việc với chị gái tên là Liễu Ái, là cháu gái của ông chủ. Chị ấy đối với công việc không có nhiệt tình, nếu không có khách thì lại bấm điện thoại. Liễu Ái nằm dài ở trên quầy chơi game giết thời gian.

“Liễu tỷ, có chuyện gì cần em làm không?” Quả Tri tích cực hỏi.

“Không có gì. Chị có thể hiểu được em muốn biểu hiện thật tốt trong ngày đầu làm việc, nhưng mà ông chủ không có ở đây, không sao cả.” Liễu Ái phát tay một cái. Lúc này, cửa kính bị đẩy ra. Một người bước vào khiến cho cửa tiệm tăng thêm vẻ đẹp.

“Thòi Tây!”

“Ừ.” Thòi Tây trả lời, ngồi vào một vị trí ở trong góc. Liễu Ái không tự kiểm chế được mà vuốt vuốt tóc. Nguyên vọng của cô với nguyên vọng của đại đa số phụ nữ đều giống nhau, là có thể tìm được một chàng trai vừa đẹp trai vừa có tiền. Cô còn chưa kịp tiến lên nói chuyện với vị khách này, Quả Tri đã sớm xông tới: “Cậu cố ý tới để nhìn tớ sao?!”

Thòi Tây quan sát bộ dáng của Quả Tri: “Đội nón xanh có gì hay đâu mà nhìn.”

“Đây chỉ là màu sắc, cậu không muốn đánh giá ở những phương diện khác sao?!” Quả Tri sờ cái nón trên đầu một cái rồi nói: “Cậu muốn uống gì, cà phê hay là nước trái cây? Hôm nay tớ mời cậu.”

“Nước bình thường.”

“Cậu cũng nên chiều cổ tớ làm ăn chứ!”

Thời Tây nhìn lướt qua cửa tiệm vắng lạnh: “Tiệm này chắc cũng sắp đóng cửa rồi.”

“Nói cái gì đó! Người ta mở quán, tớ nhất định sẽ nghiêm túc làm việc, để cho tiệm coffee này làm ăn đi lên!” Bộ dáng kia giống như là cửa tiệm này do cậu mở. Thời Tây đánh vỡ ý tưởng của Quả Tri: “Làm ăn đi lên cũng sẽ không tăng tiền lương cho cậu. Đừng làm những chuyện vô dụng, tùy tiện kiếm chút tiền là được rồi.”

“Cậu không hiểu! Đây là nhiệm vụ của một người nhân viên.”

“Tránh xa một chút.”

“Tại sao?”

“Không muốn bị lây vi khuẩn ngu ngốc từ cậu.” Thời Tây từ trong túi xách lấy sách ra, mở ra, bộ dáng không muốn tiếp tục trò chuyện với nhau. Quả Tri bĩu môi, đi đến quầy. Liễu Ái lại gần hỏi: “Cậu quen?”

“Đúng vậy.”

“Gia cảnh hần như thế nào?” Liễu Ái vào thẳng vấn đề.

“Gia cảnh thế nào thì không biết, nhưng mà cậu ta có người mà cậu ta rất thích rồi.”

“Cái gì chứ! Đàn ông tốt trên đời đều bị người khác chiếm đoạt hết rồi. Haizz.” Trong lòng Liễu Ái mới vừa hiện lên hoa hồng, bây giờ lại trở nên ảm đạm, không có tinh thần tiếp tục chơi game điện thoại. Quả Tri mang ra một ly nước lọc và một ly nước trái cây để lên trên bàn, không tiếp tục quấy rầy Thời Tây.

Thời Tây ngồi ở gần cửa sổ, hơi cúi đầu, mặc chiếc áo khoác màu đậm, bên trong là chiếc áo sơ mi sạch sẽ, ngón tay của hắn lật trang sách, dung nhan có chút lạnh lùng. Ánh đèn trong cửa tiệm sáng ngời giống như chỉ chiếu sáng cho Thời Tây. Học sinh đi ngang qua ở bên ngoài cho dù là rất vội vã nhưng cũng không cách nào không liếc nhìn Thời Tây một cái.

Cũng không biết trùng hợp hay là quy luật tự nhiên, sau khi Thời Tây đến đây ngồi được một chút, số lượng khách đến cửa tiệm uống nước càng ngày càng thay đổi. Quả Tri luống cuống tay chân phục vụ hết người này tới người khác, nhưng vẫn dành thời gian liếc mắt dõi theo Thời Tây ở bên kia. Hắn đọc sách, bưng cái ly trên bàn lên, uống một hớp, ngay sau đó nhàu mồm, đẩy cái ly ra xa. Quả Tri khẽ cười.

Thích mỗi động tác, mỗi biểu cảm, mỗi câu nói của hắn.

Lúc đầu, mình luôn kinh ngạc tại sao mình lại thích Thời Tây như vậy, nhưng bây giờ mình đã quen mình chính là thích Thời Tây như thế.

Rất nhiều học sinh ngồi xung quanh Thời Tây. Quả Tri không ngừng mang nước ra phục vụ bọn họ, thừa dịp không ai chú ý để tai nghe lên trên bàn của Thời Tây.

Sau này còn có rất nhiều chuyện chờ đợi chúng ta cùng nhau vượt qua.

_____ Bản điện tử hoàn _____

Tác giả: Angelina

Người dịch: Liêu Phong

Facebook: Phong Phong (<http://facebook.com/tg.lieuphong>)

Instagram: typhoon_1210

Wordpress: <http://lieuphong9x.wordpress.com>

Bạn đang đọc truyện *Ai Nha, Bảo Bối!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.